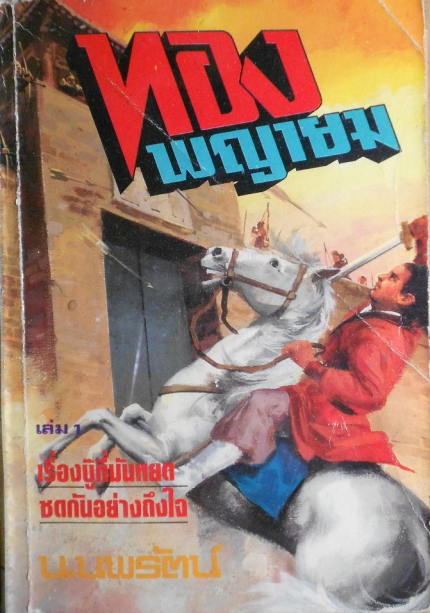

พ่อ พญาชม

เล่ม 1

เรื่องบู๊ที่มันทศ
ชดก้นอย่างถึงใจ

น.น.พรรัตน์

เรื่องปฐิที่มันหด ขดกันอย่างถึงใจ
ทองพญายม
เล่ม 1

บริษัท สยามสปอร์ตพริ้นดิ้ง จำกัด
1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์
คลองมดย เขตพระโขนง กท. 10110
โทร. 249-0295, 249-0250

ประเภท นวนิยายกำลังภายใน

ทองพญายม

ผู้ประพันธ์ ลีวซังเอียง

ผู้แปล น.นพรัตน์

ภาพปก "จิม"

พิมพ์ครั้งแรกเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2532

จัดรูปเล่มโดย เลิศชัย ชาติวิจิตร

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด

สุขเกษม เขาพลอยแหวน ผู้จัดการจัดจำหน่าย

โทร. 249-4280, 249-0447

พิมพ์ที่ บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด

1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์

คลองเตย เขตพระโขนง กทม. 10110

โทร. 249-0295, 249-0250

ข้าพเจ้าเขียนทองพญายม

ในนิยายกำลังภายในอันหลากหลาย คู่กับการบรรยาย
ตัวเอกว่าหล่อเหลา คมคาย งดงามสง่า นอกจากมีวิद्याยุทธ์อัน
สูงล้ำ ยังเป็นที่หมายปองของเพศตรงข้าม บุคลิกของตัวเอก
เช่นนี้ กล่าวได้ว่าเป็น “รูปแบบ” ชนิดหนึ่ง

รูปแบบไม่มีอันใดไม่ดี ถึงแม้ว่าออกจะแฝงกลิ่นอายของผู้เฒ่า
อยู่บ้าง ดังนั้นตัวเอกของ ทองพญายม ข้าพเจ้าต้องการสรรค์สร้างเป็นอีก
บุคลิกหนึ่ง ที่สุ่มหนักแน่น จำของจนโลก รูปโฉมภายนอกของเขายั่ววน
ธรรมา ถึงกับแฝงความคร่ำครืออยู่หลายส่วน คล้ายกับเจ้าแค้นร้านทองที่
ได้พบเห็นเป็นเนืองนิตย์ ซึ่งความจริงเขาเป็นเจ้าแค้นร้านทองร้านหนึ่ง

นอกจากประกอบการค้าซื้อขายทองหยก ซึ่งเป็นอาชีพหลักแล้ว
เขายังทำงานอีกชนิดหนึ่ง เป็นมือสังหารในมือสังหาร หมายความว่าเขา

เป็นผู้ตามล่าคร่าชีวิตของมือสังหารอาชีพ...หากว่ามือสังหารอาชีพเหล่านั้น
ประพฤติดุคศีลธรรมและแสวงหาเป้าหมายโดยไม่ชอบธรรม

นิยายถือนัดนอกผู้นี้เป็นจุดศูนย์กลาง ขยายวงกว้างออกไป แผ่ไป
ด้วยคุณธรรมปฏิสัมพันธ์และความรักอันบริสุทธิ์ บุญคุณความดีของพุทธจักร
และความขัดแย้งทางจิตใจของตัวบุคคล ข้าพเจ้าร้อยเรียงสิ่งต่างๆ เหล่านี้
เป็นตัวอักษร ปรากฏแก่สายตาเพื่อนนักอ่านทุกท่าน ในสวนอักษรนี้
ทั้งรอยยิ้ม และน้ำตา มีเลือดเนื้อและประกายฮารุ อาจบางที่ยังมีการ
เปลี่ยนแปลงที่คาดไม่ถึง

รศราคินนั้นเป็นอย่างไร ขอให้เพื่อนนักอ่านได้อินดองดู

ฉิวฉิ่งเอียง

ผลงานของฉิวซังเอียงที่ได้รับการแปลเป็นไทยแล้ว

เลือกพญาชน	(เจ็กมื่นชีวล้อ)
เทียนสุดเจีย	(เทียนสุดเจีย)
รอยสักมังกร	(กิมเคียวเต้งนุ่น)
วิญญาณหฤโหด	(เพ็ชวเก็ช)
มือปีศาจ	(จิ้งจู้กัก)
พระกาฬหน้าทอง	(กิมเล็กมื่นกุ)
ธงชัยในบู๊ลิ้ม	(ป่าไผ่)
ยอดทรรณ	(เชียวคังฮัง)
ดาบพญาชน	(ค้วนฮิม)
คานเหนือปฐพี	(ชิงจั่วชคอ)
ทูตส่งวิญญาณ	(ไค่วซิมจี)
กระบี่กระหายเลือด	(โซชจั่วเก็ช)
เข็นพญาภร	(ม้อจุน)
แดงท้าวฮาร	(ไค้จั่วจั่ว)
เทพบุตรจากโลกนักร	(ทักเมือกิง)
เทพีอวพญาชน	(เล็ชอิกโกวเอ็ง)
บัญชาพญาชน	(เชียวสุกซังจั่ว)
ฉอมฮิบทิส	(จับฮิงตุงจั้ง)

บทที่ 1

เจ้าสัวยอดฝีมือ

โคมแดงที่เก่าชาคคร่ำคร่าสองดวง แขนงอยู่ใต้ชายคา
สองฟากข้างประตูโรงเคี่ยมที่ชำรุดทรุดโทรม โคมซึ่งความจริง
ปิดกระดานน้ำมันสีแดง ไม่เพียงสีอันซีดจาง แม้กระทั่งไม้คอก
ที่เป็นโครงสร้างภายในซึ่งโผล่พ้นออกมาก็ขึ้นรา สภาพในโรง
เคี่ยมก็เช่นเดียวกัน สิ่งก่อสร้างที่กะเทาะหลุดร่วง ไม่ขึ้นรา
ก็แปลกไปแล้ว

โคมกระดาษแกว่งไกวอยู่ในละอองฝน แสงสว่างที่ซีดจางทั้ง
สองกลุ่มสั้นโหวดตลอดมา จับใบหน้าของคนที่นั่งอยู่ข้างประตูโรงเคี่ยมทั้ง
สองคนบัดเดียวสว่างบัดเดียวมืดมืด

คนทั้งสองไม่ได้นั่งคู่กัน หากแต่แยกย้ายยึดครองคนละโต๊ะ คนต่ำถัน
บึกบึน หน้าตาคร่ำขี้ดครองโต๊ะขวามือ คนร่างอ้วนดู หน้าเป็นมัน

ระยับปิดครองโต๊ะซ้ายมือ คนทั้งสองล้วนดื่มสุราอย่างเฝ้านกัน กันแก่ล้นก็
เป็นเช่นเดียวกัน เป็นถ้วยสังคัมน้ำเกลือ

ฝนยังโปรยลงมา ไม่คล้ายมีทีท่าว่าจะหยุดตก บนท้องถนนที่มีด
กรั่มขึ้นและไปด้วยโคลนเลน บางครั้งมีคนสัญจรผ่านไป ก็เดินเหินอย่าง
เร่งร้อน เหยียบย่ำโคลนเลนจนเป็นเลียงคัง

ที่หลังคอกเสมียน เด็กเฝ้าที่ไว้เฝ้าชาวคอกเลาไม่รู้สึกลงถึงบรรยากาศ
ที่น้ำอืดอืด กลิ่นนิกิตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองคนร่างอ้วนที่โต๊ะซ้ายมือ
คนร่างอ้วนสวมเสื้อขาวเนื้อแพรเลิศหรู นิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายสวมวง
แหวนหยกสมัยอัน นี้นางสวมแหวนเพชรดาเมว นิ้วชี้ข้างขวาสวมวง
แหวนมณีแดง นิ้วกลางสวมแหวนเพชรเม็ดเขื่อง ทุกครั้งที่ยกจอกดื่มสุรา
หรือแกะเปลือกถ้วยสังคัม แสงมณีประกายเพชร ล้วนสะท้อนประกาย
ระยิบระยับ เจิดจรัสไปทั่วห้อง

นับแต่โรงเตี๊ยมนี้เปิดกิจการเป็นต้นมา ไม่เคยต้อนรับแขกอิทธิฐาน
เช่นคนร่างอ้วนนี้มาก่อน ขอเพียงเขารูดวงแหวนใดวงหนึ่งบนนิ้วมือออก
มา ก็มีราคาก่างวดยิ่งกว่าโรงเตี๊ยมทรุดโทรมนี้ถึงสิบเท่า ดังนั้นขบคิดไม่
เข้าใจว่า เจ้าตัวเช่นนี้ไฉนมายังดินแดนชนบทที่ยากไร้เช่นเมืองเซฮวยฮู
แห่งนี้ ยิ่งไม่เข้าใจว่าไฉนเลือกแวะโรงเตี๊ยมของมัน หลังจากหยุดแวะ
ก็เอาแต่นั่งดื่มสุราแทะถ้วยสังคัม หรือว่าที่อื่นไม่มีสุรา ไม่ได้ขายถ้วยสังคัม

ผู้รับใช้นั่งสัปหงกอยู่ที่มุมห้องแต่แรก ผู้ที่ปลุกช่อดบสนาธิเช่น
เดียวกับเด็กเฝ้าโรงเตี๊ยม ก็ออกหน้าดาคุ้ยที่โต๊ะขวามือ

มันไม่ได้มองดูคนร่างอ้วนมากความ แต่ลอบมองทะลุประตูโปร่งแต่
แรก ไม่เพียงทราบว่คนร่างอ้วนสวมวงแหวนเพชรมณี ทั้งยังเห็นชัดเจน

ว่าคนร่างอ้วนกลัองสรีรบกของกำเส้นหมี่มา บนสายรัดเอวแพรเงิน
ผูกหยกประดับน้อหยกแดง ตรงพู่ห้อยมีไข่มุกขนาดเท่าผลลำไย แม้แต่ผ้า
โพลีเอสเตอร์ของคนร่างอ้วนก็ฝังมรกตชิ้นหนึ่ง

ชาวพุทธจักรที่เจนจัด มีภูมิรอบรู้กว้างขวาง คนผู้นี้ย่อมล่วงรู้ราคา
ค่าของเครื่องประดับประจำตัวคนร่างอ้วน แต่ตอนนี้มันยังไม่คิดและ
ต้องทั้งนี้เพราะมันยังมีงานสำคัญเรื่องหนึ่งรอกระทำให้ หลังจากเสร็จภารกิจ
ค่อยจัดการกับเหยื่อรายนี้

คนร่างอ้วนมีรูปโฉมคล้ายคลึงกับคหบดีทั่วไป คิ้วเรียว ตาเล็กหยี
จมูกแบน ริมฝีปากหนา บวกกับกางสองชั้น ดูไปน่าตลกขบขัน ทั้งยังอวด
ความมั่งคั่ง

ขณะที่เขาคืบสุรา มักขยับฝ่ามือไปมา อาศัยแสงโคมและเปลว
เทียนภายในห้อง ขับสะท้อนเพชรนิลจินดาทั้งมือทั้งสองข้าง คล้ายบอกต่อ
ผู้อื่นว่า...บิดามีเงินทอง

ฝนยังไม่ซบเซาเม็ด

คนหน้าตาชั่วร้ายคล้ายขุนโจรรำคาญอยู่บ้าง คืบสุราหมดถ้วย
พอยกป้านคืบกบนโตะขึ้น ค่อยพบว่าไม่เหลือเหล่อีก ดังนั้นจึงสั่งว่า

“ผู้รับใช้ ดวงสุราซื้อยแท่นอีกป้านหนึ่ง”

กล่าวพลางพกความมึนเมาสู่หลายส่วน จนถึงตาใต้คนร่างอ้วน
กราหนึ่ง ขันมือคืบม้วนผ้ารูปยาวรีที่สอดไว้กับสายรัดเอวด้านหลังออกมา
ทิ้งลงบนโตะอย่างหนักหน่วง

เสียงทึบดังหนักๆ ของโน้มน้วนผ้าคล้ายกับเป็นอาวุธ

คนร่างอ้วนรีบวิ่งสายตากลับมา กับศีรษะคืบสุราของตัวเอง เขาจับ

คิมทีละคำ คิมอยู่คู่หนึ่ง ใบหน้าไม่แดง เพียงแต่มันระยับกว่าเดิม

ผู้รับใช้ถืมดางัวเจีย ทางหนึ่งรับคำ ทางหนึ่งรีบไปดวงสุราที่ด้าน
หลัง ยามนั้นบนท้องถนนที่มีคตะมิมบังกิดเสียงล้อรถดกกับพื้นคังซัน ชั่ว
ครูให้หลัง รถประทุนคันหนึ่งควนขับมา พานหยุดลงที่หน้าประตูโรงเตี๊ยม

เจ้าแก่โรงเตี๊ยมรู้สึกคินนี้ไซคคือึง รีบถุกออกจากหลังคอกเสมียน
หยิดาเค้นรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้า คระเตรียมรับแขก

ม่านรถเลิกวูป ชายหนุ่มชุดครัดกุมผู้หนึ่ง กระโดดปราดลงมาก่อน
จากนั้นประคองชายชราผมหาวท้วมศีรษะ เจ้าใบหน้าที่ยงขรรคมผู้หนึ่งลง
จากรถ

ทั้งสองเข้าสู่โรงเตี๊ยม ชายหนุ่มนั้นถามเบาๆ ค้อเจ้าแก่โรงเตี๊ยมว่า

“ไรมีห้องพักที่สะอาดหรือไม่ พวกเรารวมทั้งคนขับรถมีทั้งสี่
สามคน ต้องการห้องสองห้อง”

เจ้าแก่โรงเตี๊ยมกล่าวอย่างอิมแอ้มว่า

“มี มี ขอเชิญขึ้นชั้นบน ผู้รับใช้จะค้มน้ำอุ่นให้นายท่านทั้งหลาย
ล้างหน้าล้างตาก่อน หากยังมิได้รับประทานอาหาร บะหมี่กับข้าวคัม
เมือกของโรงเตี๊ยมเรามีรสชาติไม่วา ทานกับปลาเค็มผักคอง เอรีคอรอยที่
สุค...”

ชายหนุ่มนั้นกวาดคาส้ารวจมองผู้มาคัมกินในโรงเตี๊ยมเที่ยวหนึ่ง
ปากกกล่าวว้า

“ยกน้ำอุ่นขึ้นไปก่อนแล้วค้อยว้ากล่าว ชามครีมฟ้าครีมฝน ควร
เช็ดหน้าให้อบอุ่น”

คังนั้นเจ้าแก่โรงเตี๊ยมส่งเสียงคังกว่าเดิมว้า

“อ้าวจื้อ ยังมีรับมานำทางให้กับแขกเหรื่ออีก?”

ผู้รับใช้ที่เพิ่งยกป้านสุราออกจากด้านหลัง รีบส่งเสียงรับคำ ขณะ
จะส่งป้านสุราไปก่อน คนหน้าตาคร่ำที่ส่งสุราพลันหลุดลุกขึ้น ควาโคใส่
หนึ่งขรหาหนึ่งจกรรจ์ ซึ่งก้าวขึ้นบันไดโรงเตี๊ยมว่า

“เจียมเจียมไฟว...”

ชายชราผมเผ้าขาวโพลงงงจันจูบ เหลียวหน้ามาตามสัญญาชาตญาณ
พริบตาในทันทีที่คร่ำของชนกตัววาจาเปลี่ยนเป็นปกคลุมด้วยแววอำมหิต
มือซ้ายสลัดมันผ้ายาวริบโนติะออก - มือขวาดึงคาบใหญ่ที่คมกล้า
แวววับ ซึ่งห่อหุ้มอยู่ในอกมา มือพอกกระชับคาบมัน คนก็พุ่ง
ปราดออกไป

ชายหนุ่มซุครัดกุมที่ข้างกายชายชราคำรามก้อง ขวางร่างเข้าสกัด
ย่อไหล่ลงจูบ กระบองสามท่อนด้ามหนึ่งควัดขึ้นดังกราวใหญ่ คนหน้าตา
คร่ำหงายร่างตีลังกา คืดเท้าปราดออก ชายหนุ่มนั้นไม่ทันหลบถึง ถูกเตะ
กระเด็นออกนอกซุ้มโรง

คาบใหญ่แถบแปดบปดบ ฟาดฟันลงยังศีรษะชายชราผมขาว
โพลงอย่างหักโหม ดังนั้นลมกระโชกจูบ เสาคนถลันคราหนึ่ง คนคาบที่กำลัง
จะฟันใส่ศีรษะของชายชราพลันสะท้านโดยแรง เบนเขินไปด้านข้าง

คนหน้าตาคร่ำที่ไร้คาบยังไม่เข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด คาบในมือก็
ถูกผู้คนช่วงชิงไป มือข้างนั้นหักศอกกระทุ้งออก คนหน้าตาคร่ำคล้ายถูก
ก้อนเหล็กกระทุ้งใส่ทรวงอก ร่างปลิวกระเด็นออกไปด้วยท่วงท่าและ
ตำแหน่งเดียวกับชายหนุ่มนั้น

ไฟแว้ว คนลงมือคือคนร่างอ้วนแดงกายเลิศจูบนั้น

คนร่างอ้วนยังคงมีที่ท่าอวดความมั่งคั่งดุจเดิม เขาวางดาบใหญ่ในมือลงเบาๆ เขาเฝ้ากับดามเล่มนี้ปั่นจากแป้งหมี่ หากใช้กำลังเกินไปจะหลุดสลาย จากนั้นล้วงง่วนป้อ (เงินตรารูปปลี) ทองคำที่เล็กกะทัดรัดจากอกเสื้ออันหนึ่งวางลงบนโต๊ะ แยกเชิ้วหัวรอให้กับชายชราผมขาวโพลง ค่อยเดินสายอาดๆ ออกจากประตูโรงเตี๊ยม

ชายชราผมขาวโพลง ระวังขวัญอันแตกตื่นลง หยิดด้วยความหนาวเหน็บ ทางหนึ่งเหลียวหน้าไป ร้องเรียกว่า

“จ้ออ๊ยะ จ้ออ๊ยะ เจ้ารับบาคเจ็บหรือไม่ เจ้าได้ขึ้นเตียงของราหรือไม่?”

เสียงกรวยครางคังจากหลังบันได ชั่วครู่ให้หลัง ชายหนุ่มผมจ้ออ๊ยะค่อยมือหนึ่งกุมเอว มือหนึ่งเกาะราวบันได เดินโซซัดโซเซออกมาด้วยสภาพทุลักทุเลยิ่ง

ชายชราผมขาวโพลงลากมือเท้าเข้าไปรับหน้าก้นอย่างหละหลวมว่า

“เจ้ารับบาคเจ็บแล้วหรือจ้ออ๊ยะ บาคเจ็บสาหัสหรือไม่ คินนี้พวกเรานับว่าผ่านความตายมาครั้งหนึ่ง”

ชายหนุ่มซัดรัดกุมชุดลมหายใจคำหนึ่งกล่าวอย่างขากลำบากว่า

“คั่วแป๊ะ (ถุงใหญ่) โชคดีที่ท่านผู้เฒ่าแก่ลืกลาดปลอดภัย มีชีวิตรอดจากจูดอับ...หากจะดำเนินต้องดำเนินผู้หลานใช้การไม่ได้...”

“อย่าได้กล่าวเช่นนั้น เจ้าพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว...จ้ออ๊ยะ เมื่อครู่มีคนช่วยเหลือพวกเรา แต่เราไม่เคยพบหน้าคนผู้นั้นมาก่อน”

ชายหนุ่มซัดรัดกุมกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า

“มีคนช่วยเหลือพวกเรา...คั่วแป๊ะ เป็นผู้ใด?”

ชายชราผมขาวโพลงขมือนำไปยังตำแหน่งที่คนร่างอ้วนนั่งอยู่เมื่อครู่

กล่าวว่า

“คือท่านที่คอยเฝ้าเราเข้ามานั่งอยู่ใต้ชายมือ รูปกายอ้วนดู
ราวกับเป็นผู้มีอันจะกิน...”

“ชายหนุ่มชครัดกุมสันติริระกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าค่อนข้างมากก็สังกตดูเขา แต่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน...ตัวเป็นะ
เขาถึงคำพูดใดไว้หรือไม่?”

“ไม่ได้กล่าวแต่สักคำเดียว เพียงท้วงว่นป้อทองเล็กๆ อันหนึ่ง
ไว้บนโต๊ะ”

ชายหนุ่มชครัดกุมงงจันวุ่นจึงกล่าว

“เพียงท้วงว่นป้อทองเล็กๆ ไว้อันหนึ่ง”

สายดาบยาวคมมอง ก็พบเห็นว่นป้อทองที่กะทัดรัดแต่อร่ามตา
อันนั้น มันเดินถึงข้างโต๊ะ หยิบฉวยว่นป้อทองขึ้นมาพินิจพิจารณา
เข้าไบนานแปรเปลี่ยนกับกลายทีละน้อย เปลี่ยนเป็นเคาะพยกอง เกิดทุน
บูชาและตะเมอเพื่อมี... คล้ายพบพานตัวแทนแห่งเทพเจ้า วีรบุรุษ
ในจิตใจก็ปาน...

ชายชราผมขาวโพลนมองดูหลานชายตัวเองกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เข้ากันพบอันใด ชื่ออู๋ย เจ้าคล้ายได้เกิดจากว่นป้อเล็กๆ อันนี้”

ชายหนุ่มชครัดกุมเงยหน้าขึ้น พิมพ์ว่า

“เป็นท่าน ที่แท้เป็นท่าน...”

ชายชราผมขาวโพลนเร่งรัดด้วยความร้อนรุ่มว่า

“เจ้าหมายถึงผู้ใด รีบบอกต่อเรา อย่าได้เล่นทายปริศนาแล้ว”

ดวงตาชายหนุ่มชครัดกุมปรากฏรอยยิ้มขึ้นวุ่น กล่าวอย่างเพ่นพ่านว่า

“ที่ใต้ฐานของง่วนป้อทองเถิกๆ อันหนึ่ง แกะสลักอักษรโบราณ
ห้าตัวว่า เทียนป้อกิมเจ็กฮ้วง (ร้านทองหยกเทียนป้อ)...”

“ร้านทองหยกเทียนป้อ นี่คล้ายเป็นชื่อร้านค้าที่จำหน่ายเงินและ
ทอง มีส่วนเกี่ยวข้องกับโคกกับจีนแซ่ท่านนั้น”

ชายหนุ่มชุดรัดกุมกล่าวเสียงแผ่วทันทันว่า

“ตัวแป๊ะยังไม่ทราบ เจ้าของร้านทองหยกเทียนป้อเป็นอัจฉริยะ
ประหลาดของบู๊ลิ้ม ในชีวิตของท่านนอกจากประกอบการค้าส่วนตัวแล้ว ยัง
ผนวกการซื้อขายอีกชนิดหนึ่ง นั่นคือรับจ้างฆ่าคนที่ถืออาชัฒมอสังหาร
ท่านมีชื่อพื้นเพธรรมดา แต่มีความหมายเป็นมงคลว่า จี้ไฉฮวค สหายชาว
พุทธจักรมานานฉายาท่านเป็นป้อเอ่งนี่เล็ก (นี่เล็กของกรรม...นี่เล็กคือพระสังกั
จายน์) ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม เจ้าอุบายความคิด ที่หาซากอิงคือ ท่านมีอุคม
การณ์อันเด็ดเดี่ยวที่ไม่ย่อห่อต่อความยากลำบาก มีความกล้าหาญที่กล้าใช้
ชีวิตเป็นเดิมพัน ท่านกินคืออยู่ดี และสามารถทนต่อความทุกข์ยาก บางครั้ง
ใจกว้างป่านมหาสมุทร บางคราไม่ยอมเสียเปรียบแม้สักน้อยนิด ท่านจะหลั่ง
น้ำตาต่ออุปผาเล็ๆคอกหนึ่งที่ร่วงโรยรา แต่ยามหม่นทักอับไป สามารถ
ปลิดทิ้งระผู้คนสืบกน โดยที่หัวคิ้วไม่ขมวดแค้นน้อย...ตัวแป๊ะท่านเป็นยอด
คนผู้หนึ่ง เป็นผู้รู้ซึ่งถึงคุณค่าของชีวิตท่านหนึ่ง”

ชายชราผมขาวโพลงอ้าปากค้างชั่วขณะ ค่อยกล่าเสียงแหบพร่าว่า

“ซึ่งแซ่ที่มีรูปร่างอ้วนท่านนั้น คาดว่าเป็นจี้ไฉฮวคแล้ว?”

ชายหนุ่มชุดรัดกุมกล่าวด้วยความเสียใจว่า

“ต้องเป็นท่านแน่นอน น้าเสียดายที่พลาดโอกาสไม่ได้กราบพบ
ท่านเป็นผู้เหี่ยมหาญที่ข้าพเจ้าเคารพยกย่องตั้งแต่เด็ก...”

ชายชาวผมขาวโพลงคล้ายครุ่นคิดอันใด สันตึระะกล่าวว่

“จ้ออัย เรามีกไม่อกว่าเคยคบค้าหาญ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับจี-
จินแะในเวลาและสถานที่ใด เขาขึ้นมือช่วยเหลือพวกเรานี้ ไม่ทราบ
เป็นเพราะเหตุใด?”

ชายหนุ่มขุดรุดกุมก็ไม่สามารถตอบได้ ทั้งนี้เพราะนี่เด็กสนอง
กรรมเคยกระทำเรื่องราวมกหลาย ที่ไม่อาจคำนวณต้นสายปลายเหตุซึ่ง
ความจริงย่อมต้องมีเหตุผล เพียงแต่ต่างกันที่อยูในที่ลับที่แจ้ง บอกได้
หรือบอกไม่ได้เท่านั้น

ภายในโรงเตี๊ยม เจ้าแะและผู้รับใช้ยังยืนตัวแข็งทื่อ สำหรับกับ
พวกมัน เหตุการณ์ในคืนนี้คล้ายความฝัน แต่เป็นฝันร้ายคืนหนึ่ง

ญ้อยังเจ้า (หอแดงมรดก)

หอปลูกสร้างอยู่ริมแม่น้ำ เจ้าเด็กทอดทาบลงแม่น้ำ นับเป็นความสุนทรี
อีกแบบหนึ่ง โดยเฉพะยามค่ำกีน ตามชายคาหอ ราวระเบียบงดูภกรง
แขวนโคมหลากสีหลากส้น ชั่งแต่งแค้นคิ้วน้ำจันเพริศแพรวแพรวพราว

ชั้นบนและล่างของหอแดงมรดกคอบอวดด้วยเสียงหัวร่อต่อกระจิก
สอศแทรกด้วยซุ่มเสียงอันหยาบกร้าน ทางด้านนี้บังเกิดเสียงทายนัวมือ
ทางด้านนั้นบังเกิดเสียงร่ำร้องขอสุรา นับเป็นสถานเริงรมย์ที่พราหมณ
เงินทองอย่างแท้จริง

ในห้องลับที่ตกแต่งอย่างสวยงามบนชั้นสอง นางคณิกาหมาย
เลขาหนึ่งของหอแดงมรดกซึ่งชื่อโกวณนี่กำลังลื้มสุราเป็นเพื่อนกับแขก
ผู้หนึ่ง...เจ้าได้ฮวดนั่นเอง

จ้ได้ฮวด (จ้เป็นแจแปลว่าเงินทอง ได้ฮวดแปลว่ามาบันดาอ)
ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมชุดขาวสีม่วงน้อแพระยับ ปกเสื้อปักรูปดอกโบตั๋น
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความมั่งมีศรีสุข ใส่รองเท้าพื้นบางน้อเดียวกับเสื้อ
ผ้า คราวครั้งนี้ศรีพระไม่ได้ไปพกผ้า หมผัดสีเหลืองกล้าผ่านการหวีสาธอย่าง
ตั้งใจ ผูกเป็นมวยกลมมวยหนึ่ง ทั้งยังผูกสายรัดแพระสีม่วงอ่อนไว้

เซียงเซียงยกป้านสุราเนื้อเคลือบตะเอยคล้ายดอกไม้วินสุราให้กับ
จ้ได้ฮวด มือเรียบงามที่ถือป้านสุราสั้นระริกเล็กน้อย เป็นเหตุให้หยาต
สุราที่ไหลรินลงมากกระเซ็นออกจากจอกมา

จ้ได้ฮวดมองดูคราบสุราบนพื้นโต๊ะหินอ่อนหลายจุดนั้น หยิดาลง
กล่าวว่า

“เจ้าคิ่นเดินอยู่ข้าง?”

เซียงเซียงวางป้านสุราลง ผินยิ้มพลางกล่าวว่า

“บอกต่อได้ฮวดเอ๊ย (นายท่าน) โดยไม่อำพราง ข้าพเจ้ารู้สึกกลัว
ไม่เพียงแต่กลัว ทั้งยังกลัวยิ่ง...”

จ้ได้ฮวดผงกศีรษะ ยกจอกคืมสุรารวดเคี้ยวหมดถื่น วงแหวนแก้ว
หมึกม่วงบนนิ้วชี้ข้างขวาสะท้อนประกายแพรวพราวได้แสงโคม ปาก
กล่าวว่า

“เซียงเซียงโกวเนี่ย เจ้าสมควรกลัว กลัวจึงปรกติธรรมดา หากเจ้า
ไม่กลัว ถือว่าผิดปรกติวิสัย ไม่เป็นไร ทุกประการมอบต่อเรา เจ้าคืมสุรา
เป็นเพื่อนเราสักหลายจอก รับรองว่าเราจะจัดการเรื่องราวให้กันจ้ออย่าง
เรียบๆ ร้อยๆ ”

เซียงเซียงรับรินสุราให้กับจ้ได้ฮวดอีกจอกหนึ่ง กล่าวอย่างพลาด

เขลาว่า

“จูสียวเอี้ย (นายน้อย) ของจงเปี๊ยะ (นายทัพ) ท่านนั้นไม่ทราบว่าจะจ้างผู้ใดมาทำร้ายข้าพเจ้า มันด่าทอควาจาว่า ขามคันกินนี้ ข้าพเจ้าต้องจบสิ้นชีวิต...จูสวคเอี้ย นับว่าขู่ขวัญข้าพเจ้าแทบตายแล้ว”

“เจ้าก็บอกเล่าเรื่องราวที่ขวหนึ่ง เราทราบแน่แท้ใจดี เสียวเอี้ยนั้นเป็นลูกท่านหลานเธอที่ไม่รักดี ในโลกไหนดลยมมีการบังคับซื้อขาย อย่างว่าแต่บุตรชายของจงเปี๊ยะผู้หนึ่ง ค่อให้เป็นได้ทำสมุทกลาโหม ก็ไม่เหินกรรมปานนี้...”

เจี๊ยะเซียงกล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า

“มิใช่ข้าพเจ้าไม่รู้จักดีชั่ว ได้สวคเอี้ย ศัตรูที่มีอาชีพเช่นพวกเรา ไหนดลยมมีคุณสมบัติเลือกนั้นเลือกนี้ เพียงแต่เสียวเอี้ยท่านนั้นมีหนึ่งภรรยา ตามนางบำเรออยู่ก่อน หากข้าพเจ้ายอมรับปาก จะจัดอยู่อันคันทำไค อีกประการ หลายปีที่เกลือกกลั้วในแดนโลกีย เห็นซึ่งถึงความซัดซาของผู้คน ข้าพเจ้าตั้งใจแต่แรกว่าจะหาคนสัดยซื้อผู้หนึ่ง ถอนตัวไปจากสภาพแวดล้อมเช่นนี้...”

“ที่แท้เจ้ามีชายในฝันแล้ว?”

ใบหน้าเจี๊ยะเซียงยิ่งเอียงอายกว่าเดิม แต่ยังผงกศีรษะกล่าวว่า

“เป็นคนที่พื้นเมืองที่ขายน้ำมันงาผู้หนึ่ง มีอายุไม่น้อยแล้ว ประมาณสามสิบเศษ พวกเรา...พวกเราคบหากันมาสองปี เขาดีต่อข้าพเจ้า ทั้งสัดยซื้อถือนั้น ได้สวคเอี้ย หากแต่งให้กับเขา เพียงเป็นภรรยาของพ่อค้า ไม่มีหนี้มีคาคาอันใด แต่ข้าพเจ้ายินยอมอยู่หย้าเฝ้าเรือนของตัวเอง ไม่ขอเป็นนางบำเรอคนที่สี่ที่ห้าของเสียวเอี้ยของจงเปี๊ยะ”

เจ้าได้สวดกล่าวด้วยความชื่นชมว่า

“ประเสริฐ ยากนักที่หญิงสาวในแดนโลกีย์เช่นเจ้าจะมีความคิดจากหึงเพื่อคืนสู่ความเรียบง่าย เชียงเชียงไกวเนียบ ค่าความซื่อมั่นของเจ้าถูกต้องที่สุด หากต้องตกเป็นนางบำเรอของเสียวเอี้ยกุ่มกรึ่มกัไม่ทำการทำงานเป็นหลักแหล่ง มิสู้แต่งให้กับคนสัดยชื้อ ครอบงำไปชั่วชีวิต ประเสริฐกว่า ตัวอย่างของการแต่งงานที่ล้มเหลว เราพบเห็นมามากนัก หากปล่อยให้ความหึงเพื่อเห่อเหิมครอบงำจิตใจ จะขาดฐานรองรับของความรักในโลกไหนเลยมีความมั่งมีศรีสุขที่ไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล?”

เชียงเชียงหอบจวบจอกสุราที่เบื่องหน้าได้สวดรินสุราจนเปื้อนปรี ชูจอกถึงระดับคิ้ว กล่าวว่า

“ขอบคุณได้สวดเอี้ยชี้นำ ขออาศัยสุราจอกนี้ แสดงความสำนึกขอบคุณของข้าพเจ้าสักหนึ่งในหมื่น...”

พลาทิมสุราจนหมดสิ้น ค่อยรินสุราจอกใหม่วางลงที่เบื่องหน้าเจ้าได้สวด

เจ้าได้สวดห้วน่ออาฮากกล่าวว่า

“ไม่กลัวรับ เชียงเชียงไกวเนียบ เจ้าช่างรู้ใจผู้คนนัก มิน่าแท้หัวโคงงาสาช่วยเหลือเจ้า หากมิใช่มันไปหาเรา คินนี้พวกเราคงไม่ได้พบกัน”

เชียงเชียงมีสีหน้าสับสนว่ารุ่นอยู่บ้าง ดอนใจเบาๆ กล่าวว่า

“เอ๋ยถึงได้เอี้ยลื้อย (นายแซ่ลื้อ) ข้าพเจ้าคิดค้างขาจริงๆ ได้สวดเอี้ยข้าพเจ้าดูออกว่าเอี้ยจริงใจคือข้าพเจ้า แต่เขามีภรรยาแล้ว บุครธิดาถ้วนเติบโตคู่ให้ข้าพเจ้ายินยอม โยมิใช่เป็นการทำลายความสุขของครอบครัวผู้อื่น ยังคิดที่เอี้ยเป็นคนเคารพเหตุผล หลังจากเจ้าข้าพเจ้าปฏิเสธ

เขา เขามีเพียงไม่มีโทษะ ยังกล่าวชมข้าพเจ้ามีมโนธรรม ยังแะเวเวียนมา
อุคหนุนจุนเจือข้าพเจ้า”

“ทีถิวถี้หัวโคมีจุคเค้นเช่นนี้ ค่อยคบหากันรามาสิบกว่าปี มัน
ถ่วงรู้ความลำบากของเจ้า ขอความช่วยเหลือจากเรา แสดงเห็นถึงจิตใจ
อันกว้างขวางของมันเราก็คือรับเรื่องเอาไว้โดยไม่ลังเล...”

เชียงเชียงกล่าวเบาๆ ว่า

“นี่คือสิ่งที่พาให้สวคเอี้ยแล้ว ทีเอี้ยบอกว่าขอเพียงให้สวคเอี้ยผก
ศีระ ฐีวคของข้าพเจ้าเท่ากับรักษามาไว้ได้...”

จีไธสวคหัวร่อฮาฮาว่า

“ทีหัวโคขอยอเราเกินไปแล้ว เจ้าอย่าได้หลงเชื่อมั่น ที่แล้วมาเรา
มีหลักการว่า เรื่องที่รับปากต้องกระทำอย่างสุดความสามารถ...”

พถันยังเกิดเสียดายประคุดคืบทของเขา เชียงเชียงบือนหน้าไป
ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“เป็นผู้ใด?”

นอกประตูบังเกิดขุมเสียดที่งใจคืบขึ้นคังว่า

“เชียงเชียง เป็นเรา เราแะมาคว่าที่นี้ต้องการสุราเพิ่มคิมหรือไม่
พร้อมทั้งส่งผลไม้แห้งมาอีกสี่จาน...”

เชียงเชียงผุดลุกขึ้น กล่าวกับจีไธสวคว่า

“เป็นชี่อ (น้ำรอง) เป็นน้องสาวบุญธรรมของมาบา (นายแม่)”

จีไธสวคไม่มีปฏิกิริยาใด เชียงเชียงเดินไปเปิดประตู ทยหอมไขวรูป
ตกริกธางคนแต่งกายชุดอาคบาตตานางหนึ่งเดินเข้ามา สองมือถือถาดเงิน
ใบหนึ่ง บนถาดจัดวางผลไม้แห้งสี่จาน ป้านสุราใบหนึ่ง

นางพระม้ายขายดาหยาเคี่ยม กล่าววาจาต้อนรับขับสู้เจ้าไล้สวดหลายคำก่อนวางผลไม้แห้งลงบนโต๊ะเปลี่ยนปูานสุราแทนปูานที่ดื่มพร่องไปครึ่งหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

“เชียงเชียงของเรา อย่าได้เอาแต่นั่งสำรวมสมควรชวนสนทนากับเจ้าตัวเอ๋ยให้มากไว้”

เชียงเชียงรับคำว่า

“ท่านวางใจ ยี่อ ข้าพเจ้าทราบว่าจะรับแขกอย่างไร”

ยี่อนั้นย่อกายการะค่อเจ้าไล้สวด ขอต้อออกไป เพิ่งเดินถึงข้างประตูที่เบื่องนอกบังเกิดเสียงเกาะเกาะคราหนึ่ง เป็นเวลายามคืนแล้ว

เสียงเกาะเกาะที่ดังกังวานนี้ พอกระทบโศดเชียงเชียง กล้าขอสืบมาดยามแล้ง สันสะท้านจิตใจของนางอย่างรุนแรง เพิ่งหยิบฉวยจอกสุราของเจ้าไล้สวดมาดื่อไว้ กลับแตกคิ่นจนร่วงหล่นลงบนพื้น ตกแตกดังเพลิง

เจ้าไล้สวดพลันขี้ดเฮวขึ้น ส่งเสียงขึ้นว่า

“ยี่อ ท่านอย่าเพิ่งไป”

ยี่อนั้นคล้ายไม่ได้ยิน เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น กล้าคิดหลบออกไป ร่วงฮ้วนใหญ่ของเจ้าไล้สวดพลันดีดปราดขึ้น ถลันวูบเดียวก็คว่ำจับคอเสื้อด้านหลังของยี่อนั้น อุดลากกลับมาที่เดิม

เหตุแปรเปลี่ยนเหนือความคาดหมายของเชียงเชียงขู่ขวัญนางจนร่างสั่นระริก ฟันในปากกระแทกกัน นางไม่ทราบเกิดเรื่องใด ยิ่งไม่ทราบการปรับตัวอย่างไรดี

ยี่อนั้นกะแทกกันนั่งลงกับพื้น เก็บความประหวั่นพร่นพริ้งพริ้ว

ปรากฏขึ้นบนใบหน้า จากนั้นแปรผันกลับกลาย ขึ้นมือถูบคลำตะโพก ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

“จี้ตัวเอ๊ย ท่านทำอะไร เธออยู่ดีๆ ไม่ได้คอยหาท่าน โฉนดงไม้ถึงมือของเธอ?”

จี้ได้ฮวดปิดประตูห้องลงก่อน ค่อยกล่าวว่า

“ท่านไม่ต้องร้องรำคร่ำครวญ หากเป็นท่านก่อนมารับรองหนีไม่รอด หากไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง จะไม่ให้ท่านแบกหม้อกันคำ เราผู้แซ่จู้จักจำเนก แยกแยะเอง...”

ยี่อั้นนั้นเบิกตากกลมโต กล่าวอย่างมีนัยว่า

“จี้ตัวเอ๊ย ท่านกำลังก่อกรรมเสกนัยใด เราฟังไม่เข้าใจ...”

เซียงเซียงยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวอย่างแค้นคั้นสงสัยว่า

“ได้ฮวดเอ๊ย ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่า ท่านโฉนดกระทำต่อยี่อั้นเช่นนี้ นางมิใช่คนนอก หากแต่เป็นน้องสาวบุญธรรมของภมา พวกเธออยู่ด้วยกัน มาหลายสิบปีแล้ว”

จี้ได้ฮวดแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“อยู่ด้วยกันมาหลายปีนับเป็นอย่างไร กระทั่งญาติมิตรที่อยู่ร่วมกันมาชั่วชีวิต ยังขายญาติมิตรทั้ง เซียงเซียงโกวเนี่ย ท่านเขมือบเห็นไว้ หากเราหาหลักฐานไม่พบ จะไม่สร้างความลำบากแก่ยี่อั้นของท่าน”

ยี่อั้นนั้นรำร้องออกมาว่า

“หาหลักฐานอันใด จี้ตัวเอ๊ย ท่านมิใช่เจ้าหน้าที่บ้านเมือง เราก็ไม่ได้กระทำความผิดกฎหมายท่านอาศัยอะไรใช้ทัณฑ์ต่อเราเป็นส่วนตัว?”

จี้ได้ฮวดหัวร่อเฮอะอะกล่าวว่า

“อย่าได้เอะอะอาละวาดต่อเรา หากไม่อย่าได้โทษว่าเราสร้าง
ความเจ็บปวดแก่ท่าน”

เชียงเชียงเดินเข้ามาหนึ่งก้าว กล่าวว่า

“ได้ขอเคี้ยว ท่านให้ระแวงสงสัยว่า ชี้อีเราได้รับการใช้สอยจากผู้
ใดมาทำร้ายข้าพเจ้า?”

จีได้ขอควมคำ ชี้อันนั้นพละนรให้คร่ำครวญว่า

“นั่นเป็นการปรักปรำชัดๆ เราเป็นสตรีเพศ ทั้งยังต้องพึ่งพาอาศัย
เจ้เจ้เรา ต่อให้เราละโมภกว่านี้ โง่เขลากว่านี้ ก็ไม่ทำร้ายใครด้วยอันคืบหนึ่ง
ของเจ้เจ้บุญธรรมเรา...”

จีได้ขอควมกล่าวอย่างฉ้อฉลว่า

“อย่างนั้นท่านเข้าไปสืบจิมผลไม้บนโต๊ะอย่างละชิ้น ยังมีสุราปิ่น
ใหม่ นั้น ขอให้ท่านดื่มสักจอก”

ชี้อันนั้นคอนแรงงงจันวบ จากนั้นปิ่นน้ำคร่ำให้ออกมา กล่าวว่า

“นี่หมายความว่าอย่างไร ไหนเลยมีการบีบบังคับผู้คนดื่มกินสุราอา
หาร ช่องกณิกาก็มีกฎเกณฑ์ของช่องกณิกา พวกเราที่ประกอบอาชีพนี้ยัง
นับเป็นผู้คน..”

เชียงเชียงขอบตาแดงก่ำ เรียกหาว่า

“ได้ขอเคี้ยว..”

จีได้ขอควมไม่กล่าวกระไร เดินถึงข้างโต๊ะถ่วงนอแรดใสศกาวอม
เหลืองเล็กน้อยจากในแขนเสื้อ รินสุราจากปิ่นราครดใส่ถ่วงนอแรด พละนรบัง-
เกิดเสียงอื้อฉว คำนวณพวยพุ่งเป็นเส้นสาย คอนแรกสี่เหลียงอ่อน กลับ
กลายเป็นสี่คำคำในบัดดล

เจียงเซียงแตกตื่นตะลึงถาน ซีอี้ที่ร้องรำคร่ำครวญก็หยุดการเต้น
ละกำ นอนแข็งทื่อกับที่

จีไถ่ฮวดร้องนอแรดกลับ ค้างเงินจากสายรัดเอวเล่มหนึ่ง แยก
ย้ายปักใส่ผลไม้แห้งทั้งสี่จาน เมื่อปักเสร็จสิ้น เงินก็กลับกลายเป็น
กะดึกะด้าง คล้ายโรยไว้ด้วยเกล็ดสนิมที่ปาน

จีไถ่ฮวดตันศีรษะ กล่าวเสียงทุ้มหนักกว่า

“เจียงเซียงโกวเนี่ย ท่านเคยได้ยินเรื่องนอแรดเงินตรวจสอบ
พิษมาหรือไม่?”

เจียงเซียงตะกุกตะกักว่า

“เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึง คิดไม่ถึงจะศักดิ์สิทธิ์ปานนี้...”

จีไถ่ฮวดกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“สุราและผลไม้แห้งล้วนมีพิษร้ายแรง ดูจากปฏิกิริยาสี่สันบนนอ
แรดเงินมัน คือเป็นพิษที่ออกฤทธิ์โคตรเร็ว ถูกท่านหลานเรอที่สมควรตาย
นั้นมันปากว่าจะให้ท่านจบชีวิตในยามดึก นับว่ากำหนดเวลาเป็นมันเหมาะ
ซีอี้ของท่านผู้นี้ก็ถูกแรงวิญญายที่จะส่งท่านลงสู่ปรภพ...”

เจียงเซียงสยดสยองด้วยความหนาวเหน็บ มองดูซีอี้ที่กระแทกนัง
บนพื้นอย่างปวดร้าว ร่ำร้องว่า

“ซีอี้ เพราะเหตุใด เหตุใดท่านคิดร้ายต่อข้าพเจ้าเช่นนี้ สวรรค์เป็น
พยาน ข้าพเจ้ามีที่ใดไม่เคารพต่อท่าน หัวใจคนประกอบจากเลือดเนื้อ
ท่านกลับหักใจอำมหิตปานนี้?”

ซีอี้บนพื้นพ่นร่ำให้ออกมา ทางหนึ่งร่ำให้ ทางหนึ่งใช้มือตบพื้น
คร่ำครวญโศกโศกไห้หมดทั้ง ทำทีคล้ายคลึงกับคนบ้า

จึงได้สวดคิดถึงด้านหลังเชียงเชียง ทบโหล่นางเบาๆ ยามเมื่อเชียงเชียง
ชะงักขมองด้วยน้ำตากลอหน่วย นึกถึงสนองกรรมผู้นี้โดนใจเบาๆ เป็น
ความหมายว่าไม่ต้องกล่าวอันใดอีก

วันรุ่งขึ้น เป็นเช้าครูที่แจ่มใส แสงอาทิตย์เจิดจาย

เชียงเชียงยืนอยู่ที่เชิงสะพานริมแม่น้ำ ส่งใจให้สวดออกเดินทางได้
แสงแดดอันเจิดจาย ใบหน้าที่ปราศจากการประทินใจของเชียงเชียง
เปี่ยมไปด้วยความสวาสะพรัง เสือกระปรงโซบพัดพลั่วตามลม ดูไปเพิ่ม
ความสูงส่งอีกหลายส่วน

จึงได้สวดมองดูนาง กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“หญิงสาวที่ดั่งงามเช่นนี้ ไม่ควรเกลือกกลั้วอยู่ในปลักอันโสมม
เช่นนั้นอีกต่อไป เชียงเชียงไภวนี้ยรีบนอนตัวออกจากหอแดงมรกต ให้ชีวิต
คู่ที่เรียบง่ายกับคนขายน้ำมันงานั้นเถอะ...”

เชียงเชียงรับคำว่า

“ข้าพเจ้าจะทำตามคำพูดของท่าน ได้สวดอธิษฐาน โดยเฉพาะหลังจาก
ผ่านเหตุการณ์เมื่อคืน ยิ่งทำให้ข้าพเจ้าได้คิด”

จึงได้สวดจัดสายบังเหียนของม้าคำพ่วงที่สูงใหญ่ที่กล่อเกลี่ยอยู่ข้าง
กาย กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“เราทราบว่าเป็นเอี้ยเท้าที่ฉลาดหลักแหลม พอสะกิดกล่าวก็เข้าใจได้”

เชียงเชียงก้มสายตาลง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ได้สวดอธิษฐาน มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าคิดเรียนถามท่าน ท่านล่วงรู้รึขาด

แท้ของยี่อเราได้อย่างไร?”

“รวบรัดยิ่ง นางปรากฏภายในช่วงเวลาทีประจวบบังเกิดเก็บไป
ยังมี เป็นความรู้สึกทางสัญชาตญาณ”

เซียงเซียงกล่าวอย่างไม่เข้าใจว่า

“คงจ๊อกรุ่มกรึมนั้นใจนพานเลือกเวลาที่มันกำหนดไว้ มันความ
จริงสามารถลงมือต่อข้าพเจ้าก่อนที่ท่านจะเดินทางมาถึง...”

คาเล็กหียของจีไต้ฮวดทอประกายปัญญา กล่าวด้วยความหมายลึก
ซึ้งว่า

“เจ้าสมควรทำความเข้าใจกับนิสัยใจคอของคนให้มากไว้ มีบ้าง
บางคนมีความถือดีมาแต่กำเนิด ทั้งสามารถอธิบายว่าเป็นความหยิ่งผยอง
มันเข้าใจว่าสามารถเกาะกุมความเป็นความตายและทุกสิ่งของผู้อื่น เข้าใจ
ว่าสามารถผลักดันวัตถุและเรื่องราวตามใจปรารถนา ลูกท่านหลานเธอนั้น
เป็นคนเช่นนั้นเอง”

เซียงเซียงกล่าวด้วยความกระดากว่า

“ไต้ฮวดเอ๊ย...หากภายหน้ามันข่มขู่คุกคามต่อข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้า
ควรทำอย่างไร?”

จีไต้ฮวดล้วงมือซ้ายไปนในแขนเสื้อ เมื่อเขาแบมือออก เซียงเซียง
พบว่าใจกลางฝ่ามือที่อวบอ้วนของจีไต้ฮวดเพิ่มผมน้ำกระจุกหนึ่ง สร้าง
ความสงสัยแก่นางจนถามว่า

“นี่คืออะไร?”

“เมื่อคืนหลังจากที่ถูกตัวยี่อท่านไปให้ทางการลงโทษ เราก็ข้อม
ไปยังตึกหลังของที่ทำการนายทัพ ดัดเส้นผมของงจ๊อกรุ่มกรึมนั้นมา

กระจุกหนึ่ง พร้อมกับฝากวาจาว่า หากมันยังรบร่ำฟัวพันเจ้าอีก ครึ่งหน้าเรา
จะไม่คิดเซ็นผมของมัน หากแต่ปลิดศีรษะสุนัขของมันลงมา”

เชียงเซียงถ้ำทอดคืบค่น น้ำคาน้อ่อกลอหน่วยนางสุดลมหายใจคำหนึ่ง
กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ทราบขอบคุณท่านอย่างไรดี ได้ชีวิตเอ๋ย...”

จีได้ชีวิตพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า กวนจับจากไป แต่ยังส่งเสียงมา
ถามถามว่า

“เมื่อถึงเวลาทีเลี้ยงไข่แดงเราสักสองฟองเดอะเซียงเซียง-
โกวเนี่ย...”

(ตามประเพณีของจีน กรอบครัวใดได้นุศรธิดา จะส่งไข่แดง
แก่วาติสนิทธิมิตรสหาย ตลอดจนคนบ้านใกล้เคียง)

บทที่ 2

มรสุมเริ่มก่อตัว

ใจฟ้าอยากจะหยั่ง आयुชัวยาวสั้นอยู่ที่กุศลสร้าง
ทรัพย์ในดินสินในน้ำ บุญบันดาลหรือไม่แล้วแต่วาสนา

กลอนคู่อักษรทองพื้นคำนี้ แยกย้ายแขวนอยู่หน้าประตูใหญ่ของ
ร้านทองหยกเทียนป้อ เมื่อผ่านประตูใหญ่เข้าไป เป็นลานกว้างที่ปูอิฐแดง
ทั้งตามด้านเป็นหน้าร้านอันกว้างขวางขนาดหกคูหา ภายในตั้งแกรไม้สีคำ
และตู้แสดงสินค้าที่เป็นระเบียบเรียบร้อย เรียงรายด้วยเงินทองรูปพรรณ
มุกมณีหยกมรกตทุกแบบทุกขนาด

เครื่องประดับอันล้ำค่าเหล่านี้ ไม่เพียงแต่จัดทำด้วยฝีมืออันประณีต
งดงาม ทั้งยังประชันขันแข่งกัน บวกกับรองพื้นด้วยผ้ากำมะหยี่ ยิ่งเน้น
ตื่นถึงความสูงค่า คนพอเหยียบย่างเข้ามา ก็ถูกประกายอัญมณีก่อความจน
คาตาพร่ำพรายแล้ว

ลูก้ามีมากหลาย พวกมันมาไม่ขาดสาย พนักงานต้อนรับสวมเสื้อขาวเนื้อแพรดำล้วน ทุกผู้คนอึ้งอัมม์แถมใส่ มีสัมมาการะ สมกับเป็นกิจการค้าอันใหญ่โต

เมื่อผ่านหน้าร้าน เข้าทางประตูเล็กๆ บานหนึ่งก็เป็นสวนหลังอันร่มรื่น ภายในสวนปลูกพฤกษานานาชนิด สร้างแก่งศาลาขุดสระน้ำ ในสระเขียวอันสดใสปกคลุมด้วยบรรยากาศอันเงียบสงบ ดึงกะทัดรัดหลังหนึ่งปลูกสร้างอยู่ในสิ่งแวดล้อมอันเงียบสงบเช่นนี้เอง

จีไล้สวดสวมนี้อีกทางแก่งแพร นั่งคิดลูกคิดอยู่หน้าโต๊ะลงรักสีดำสลักลายดอกไม้ เหลี่ยมมุมผิงทองเหลืองตัวหนึ่ง บนโต๊ะกองตมด้วยสมุดบัญชีเขาใช้มือหนึ่งเปิดสมุดบัญชี มือหนึ่งคิดลูกคิดวางแก้วอย่างคล่องแคล่ว

ที่ด้านหลังของเขา เค็กรับใช้หน้าตาหมดจดคนหนึ่งถือพัดขนนกขาวสะอาดขนาดใหญ่ด้ามหนึ่ง คอยโบกพัดให้กับเขาอย่างเช่นข้าเนียบภพ หน้าต่างของห้องโถงตึกกะทัดรัดทั้งสี่บานล้วนเปิดออก ความเขียวสดใสภายในสวน คล้ายเคลื่อนกลิ้งเข้ามาภายในห้องด้วย

การทำงานในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ น่าเป็นที่น่ารื่นรมย์นัก แต่เมื่อชายฉกรรจ์หน้าขาวดุจผ้า ร่างผอมสูงราวไม้รวกผู้หนึ่งเกาะประตูเข้ามาบรรยากาศก็ไม่รื่นรมย์แล้ว

คนผู้นี้แม้สวมเสื้อที่โปร่งสบาย แต่กลับหลังเหงื่อโชกหน้ามันไม่คำนึงถึงการปาดเช็ดเหงื่อ สะอึกถึงหน้าโต๊ะ รายงานต่อจีไล้สวดว่า

“ตัวเอี้ย เกิดเรื่องแล้ว สินค้าทองที่พวกเราล้าเตี๋ยงมาจากเมืองเชียงอก ถูกคนคักปล้นไปในระหว่างทาง...”

เจ้าได้สวดผลึกถูกคิดออกห่าง เอนกายกับพนักเก้าอี้ให้ซื่อ (เก้าอี้ที่มีที่เท้าแขนกับพนักพิง) กล่าวอย่างเนือยช้าว่า

“เจ้าหมายถึงทองคำที่พวกเรากำลังซื้อจากเหมืองทองคำเล่าฮกเมืองเจียงฮกทั้งสิบคันรถเมื่อเดือนก่อน?”

ชายฉกรรจ์นั้นผงกศีรษะรับ กล่าวเสียงแหบพร่าว่า

“ถูกแล้ว คั่วเอ๊ย สิ้นค้าทองที่ขวนั้นผ่านการหลอมขึ้นแรกแล้ว มีสัดส่วนของทองคำเป็นจำนวนมาก ขอเพียงข้าเสาะหลอม ก็สามารถสกัดเป็นทองรูปพรรณต่างๆ ดังนั้นไม่ต่างกับทองคำบริสุทธิ์เท่าใด”

เจ้าได้สวดกล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

“ไม่ต้องรีบร้อน เตียวเอ็ง ทราบหรือไม่ว่าเป็นผู้ใดคักปล้นทองคำทั้งสิบคันรถนี้ไป?”

“สิ้นค้าทองที่ขวนี้ความจริงว่าจ้างสำนักเชียงซุนเปียเก็ก (สำนักคุ้มกันภัยเขียวจีรัง) ภายในเมืองคุ้มครองส่ง พวกมันจับผู้คุ้มกันภัยเจ็ดคน ถูกมืออีกสิบคนคาบคอเต บวกกับร้านเรานอบหมายให้ขี้ก้วงสี่ (ผู้ดูแลคนที่สอง) ปิงเลียงที่ไปเบิกสินค้า และพนักงานอีกห้านาย รวมเป็นยี่สิบกว่าคน แต่ผู้ที่มีชีวิตรอดกลับมามีเพียงคนเดียว ทั้งยังแขนขาดข้างหนึ่ง ถูกมือของสำนักคุ้มกันภัยคาดว่าแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ นอกจากร่ำร้องว่าสินค้าถูกปล้นชิง ยังพร่ำทิ่มทำถึงคำ “หวัะโหลกแดง หวัะโหลกแดง...”

เจ้าได้สวดเรียบจบชั่วขณะ ค่อยกล่าวอย่างเข้มขร่าว่า

“ลั๊กอั้งโกวโล่ว บ้อเตียงซังคองเจอะ (สิบสองหวัะโหลกแดง คาบคู่สองชุดขอด) เตียวเอ็ง เจ้าเคยได้ยินคำโฆษณานี้หรือไม่?”

ชายจกรรจันามเตียวเอ็งงงงันวูบจึงร้องโพ่งว่า

“หรือว่าหมายถึงตึกฮ้างพวกตั้ง (ตึกสะท้อนกลับ)?”

“เป็นตึกสะท้อนกลับเอง ตอปีมานี้ค่าบู่สองสุดยอดส่วยไกว-
เรียบกับชิมเลาะจ้วยมีชื่อเกริกไกรกว่าเดิม นำสิบสองหั่วกะโหลกแดง
ออกอาทะวาคไปทั่วทุกสารทิศ คราวครั้งนี้กลับมุ่งเป้าหมายมาที่เรา นับว่า
คาดคิดไม่ถึงจริงๆ”

ใบหน้ายาวคุดมำของเตียวเอ็งเปี่ยมแววตั้นตั้นสงสัย ตะกุกตะกัก
ถามว่า

“ตัว...ตัวเอี้ย ท่านเพาะอริบาดห วงกับตึกสะท้อนกลับตั้งแต่
เมื่อใด?”

เจ้าสวดฮัมเล็กน้อยกล่าวว่า

“ซูเตียวเอ็ง เจ้าคิดสอยห้อยตามเราสิบกว่าปี หรือไม่ทราบที่เรา
กับตึกสะท้อนกลับเฉกเช่นน้ำปอน้ำคลองไม่รู้กลักรายมาก่อน?”

ซูเตียวเอ็งกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ตัวเอี้ย การลั่นเสียงส่งสินค้าทองของพวกเราถือเป็นประเพณี
ที่ปฏิบัติกันติดต่อกันมา สหายบนเส้นทางมิชฉาชีพขอเพียงสอบถามดูจะ
ทราบกระจ่าง หลายปีมานี้ไม่เคยมีข้อผิดพลาดมาก่อน การว่าจ้างคุ้มกัน
ภัย เพียงถือเป็นมาตรการเปลือยนอก ที่พึ่งพาถือบารมีส่วนตัวของ
ตัวเอี้ยท่าน ตึกสะท้อนกลับเมื่อไม่มีข้อบาดหมางกับตัวเอี้ย ไซ้ต้องแะ
ต้องตอบเยท่าน?”

“จุดมุ่งหมายที่แท้จริงของพวกมัน ตอนนี้อย่าได้ค้นชัด แต่อย่าง
น้อยไม่มีกุศลเจตนา เตียวเอ็ง พวกมันมิใช่ปลดปล่อยคนเป็นผู้หนึ่งกลับ

มาถ่ายทองคำจากรอกหรือ เจ้าเข้าใจว่าเป็นความพลั้งเผลอของพวกเขา
หรือ?”

“เช่นนี้เป็นว่า พวกมันจงใจปลดปล่อยผู้คนที่กลับมาถ่ายทองคำ
แล้ว ตัวเอี้ย นี่โยมิใช่เป็นการทำร้ายท่านอย่างเปิดเผยหรือ?”

จีได้ช่วยยกมืออุบกางสองชั้น พิมพ์ว่า

“มารดาฉันเถอะ วันเวลาที่ผ่านมา คาบคู่สองสุขยอดเดินทางของ
พวกมัน เราข้ามสะพานไม้ของเรา คราครั้งนี้กลับลำเส้นมาก่อนเรื่อง
ขึ้น แสดงว่าเรื่องราวมีเล่ห์ลับ หรือมีคนกระตุ่นยุยง นึกดูเป็นที่น่ากลัวใจ
ของผู้คนนัก”

“ตัวเอี้ย สิ้นคำทองสิบคันรอนั้น แต่ละกันบรรทุกทองคืบหนึ่ง

พันหรือยี่คำถึง สิบคันเท่ากับเป็นหนึ่งในหมื่นหกพันคำถึง หลังจากผ่าน
การหลอมนี่ จะได้ทองคำแท่งราวหนึ่งหมื่นหนึ่งพันสองร้อยคำถึง นับเป็นตัว
เลขที่น่าตระหนก คาบคู่สองสุขยอดคิดหาหัวข้อก่อนเรื่องขึ้น ออกจะก่อความ
ลูกหลานใหญ่โตไปแล้ว”

จีได้ช่วยดักตัวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ไม่ต้องเจ็บปวดใจ ตอนนี้สิ่งของเพียงผากไว้ที่พวกมันชั่วคราว
จะชั่วต้องทวงถามกลับมาก เราเปิดร้านค้าทองจริง แต่ก็สร้างฐานะขึ้นมาที่
ละเล็กละน้อย ไม่ใช่ออกจากกรรมมารดาที่มีสภาพเช่นนี้ กิดสุขเราไม่ง่าย
คายนัก”

คู่เดียวเอ็งยกมือปาดเหงื่อหยาดเหงื่อบนหน้าผาก ตามเบาๆ ว่า

“ตัวเอี้ยก็คิดออกเดินทางเมื่อใด?”

“เจ้าเก็บข้าวของที่จำเป็นไว้กับเรา หลังอาหารเที่ยงจะออกเดินทาง”

ชู่เตี่ยวเอ็งรับคำ สาวเท้าก้าวปราศเข้าตึกใน จี๊ไลฮวดถูกขึ้นจากเก้าอี้ให้ชือ บิดนี้ก็ยจกราหนึ่งระบายนมจากปากเบาๆ พร้อมกับการระบายนมหายใจเบาๆ ใบหน้าอวบอ้วนมันระยับของเขาสั่นผิงด้วยแววอำมหิตเปี่ยมล้น

ใช่แล้ว คาบคู่สองสุดยอดคำพองเกินไปจริงๆ กลับกลับตะต้องผู้ยิ่งใหญ่ ไหนเลยเลิกราโดยง่ายคายได้

ม้าคู่ขาของจี๊ไลฮวดนับเป็นยอดอาชาที่ผ่านการเลือกเฟ้น ไม่เพียงพ่วงที่สูงใหญ่ ทั้งยังมีขนสีแสดฉาดฉาน บวกกับประดับอานบังโคลนหนังวัวสีเดียวกันที่แกะสลักฉลวดลายงามวิจิตร คนนั่งบนหลังม้า ยิ่งสูงส่งสง่าเหนือธรรมดา

จี๊ไลฮวดคล้องมืออย่างไพเราะว่าเจียไ้ (กวักสมบัติ) เมื่อกวักสมบัติมา ไหนเลยไม่รู้ร่ายได้

จี๊ไลฮวดควบขับม้าเจียไ้ เพิ่งออกจากประตูเมือง เดินทางไม่ถึงห้าลี้ บนทางน้อยด้านข้างปรากฏฝุ่นละอองคลุ้ง ม้าตัวหนึ่งควบคิดคำนวนอย่างไม่คิดชีวิต

จี๊ไลฮวดกำลังประหลาดใจ ที่คนผู้นี้รีบร้อนถนนตั้งราวกับจะไปร่วมพิธีศพ คนบนหลังม้าก็โก่งคอร้องเรียกว่า

“จี๊ไลฮวดรอซักครู่ ผู้คำคือขมิ้นเรื่องรีบด่วนเรือนบด...”

จี๊ไลฮวดหยุดม้าไว้ เห็นชัดคำว่าผู้ที่ติดตามมาเป็นสมิณของร้าน

แลกเงินชวทลี ซึ่งอยู่ที่ตัวเมืองข้างเคียงยามไกวเล่าลัก นายจ้างของไกวเล่าลักเป็นล้านแก่ร้านแลกเงินชวทลีตามที่ยี่จันทวน ซึ่งก็ยังคงเป็นญาติกับเขา

ที่ยี่จันทวนมีพี่น้องตามคน มีแต่มีนที่มีทายาทสืบตระกูล เมื่ออายุสี่สิบสอง ค่อยได้บุตรชายคนหนึ่ง ดังนั้นรักถนอมราวแก้วตา ทั้งยังให้กราบจีไฉวคเป็นบิดาบุญธรรม เพื่อขอการอารักขา แต่ก็แสดงถึงถึงความเทิดทูนบูชาที่มีต่อเขา

จีไฉวค รอนไกวเล่าลักเร่งรัดเข้าใกล้ ค่อยขมวดคิ้วกล่าวว่า
“คุณเจ้านอนร่ำรวยถูกไฟลนกัน ที่แท้มีเรื่องรีบด่วนอันใด?”

ไกวเล่าลักค่อยบอกเล่าว่า นายจ้างมันเกิดเรื่องขึ้น ปราบฎมีมิดสั้นเล่นหนึ่งปีกครึ่งติดกับประตูดังสมบัติ มีคสั้นมีลักษณะประหลาด ตรงปลายแขนเป็นสองแฉก ที่ค้ำมีคผูกผ้าขาว ทั้งยังปักจดหมายไว้ฉบับหนึ่ง

นี่เป็นมิดบินสื่อตา ของสมาคมปวยจั่วหวย (สมาคมงูบิน) โจความในจดหมาย ให้แก่แก่ร้านแลกเงินชวทลีจัดเตรียมเงินสิบหมื่นตำลึงมอบต่อพวกมัน ถือเป็นค่านำรุงสมาคม ดังนั้นนายจ้างรีบใช้มันมารายงานต่อจีไฉวค

จีไฉวคเห็นว่าเรื่องราวไม่ถูกต้อง สมาคมงูบินเป็นใหญ่อยู่ตะแวงสองฝั่งแม่น้ำใหญ่ทั้งสองสาย ไม่เคยเรียกค่าคุ้มครองจากร้านค้าทองสถานแลกเงินมาก่อน ขามนี้กลับบุกรุกไรต่อญาติของตน สมควรมีเลศนัยเคลื่อนไหวแฝง

ทางด้านร้านแลกเงินชวทลีเมื่อเกิดขึ้น จีไฉวคได้แต่พักเรื่องส่วนตัวไว้ชั่วคราว แก้ปัญหให้กับที่ยี่จันทวนก่อน ดังที่จีไฉวคคิดตา

ไกว่เล่าลักเข้าเมือง จึงเด็ก

ร้านแลกเงินยวกลี เป็นร้านแลกเงินที่ใหญ่ที่สุดของเมืองจึงเด็ก ทั้งยังเปิดสาขาอยู่ตามหัวเมืองสำคัญของแม่น้ำใหญ่ทั้งสองรวมเจ็ดแห่ง ประคิมฐานะการเงินมั่นคง เพราะเป็นความหวังของ ชามนี้พอได้รับมิด บินและจดหมายสู่กรรโชก หน้าร้านทั้งหกดูหาค้ายกกลับกลายเป็นผ่อง

ภายในห้องโถงที่ตกแต่งอย่างหรูหราและอวดความมั่งมี จี๊ฮั่วคั่ง กระจ่างบนเก้าอี้หวายขนาดใหญ่ พิจารณาคู่มือคันสองแฉก และ จดหมายที่เขียนตัวหนังสือไ้ไปขึ้นมา

ที่ด้านตรงข้ามกับเขา เที้ยจิ้นจ้วน และน้องรองเที้ยป้อจ้วน น้องสาว เที้ยต้งจ้วนนั่งเคียงคู่กัน ตามที่น้องหนานี้วักจ้วน ท้าทางละห้อยหวน คล้ายกับมีมันหันคยโคกล้ำกราชถึงตัวก็ปาน

จี๊ฮั่วคั่งวางของเล่นในมือลง หยิบด้วยขาเดินทองที่จัดวางบนโต๊ะ เตี้ยข้างเคียงขึ้นมจีบน้ำชาค้ำหนึ่ง ค่อยระบายลมจากปาก กวาดตาม่าน หน้าตามพี่น้องตระกูลเที้ย กล่าวอย่างเข้มขำว่า

“มิดสันเป็นของสมาคมบูบิน จดหมายก็ลงนามโดยหัวหน้า สมาคมบูบิน ฉายาเป่าซัวะ (สังหารโหด) เจิ้งจ้ง จากรูปการณ์เฉพาะหน้า คล้ายเป็นฝีมือของพวกมันจริงๆ”

เที้ยจิ้นจ้วนที่ความจริงเป็นเจ้าตัว แต่สารรูปไม่คล้ายเจ้าตัวแม้แต่น้อย กะพริบตาแดงเพลิงทั้งคู่ สองแฉกที่ซุบเซียวยิ่งคอบลึกกว่าเดิม กล่าวราวกับจะรำให้ว่า

“ไ้ฮั่วคั่ง เรื่องนี้ต้องรบกวนท่านไปยังเนินเขาซังเขเนี่ย จัดการให้ กับเราตามที่น้องสักรา...”

เจ้าได้สวดกล่าวด้วยความสงสัยใจอยู่บ้างว่า

“กล่าวไปนี่แม้เป็นเรื่องยุ่งยากอยู่บ้าง แต่จะอย่างไรเป็นเงินเพียงสิบหมื่นคำถึง ค่อยให้จ่ายตามจำนวนก็หากระทบกระเทือนถึงฐานะทางการเงินของร้านแลกเงินชวาทหือไม่ว่า แต่ดูจากสภาพของพวกท่านสามพี่น้อง คล้ายกับจะคร่าชีวิตราชของพวกท่านไปก็ปาน”

เทียจันจ้วนจึงไปวูบ จึงตะกุกตะกักว่า

“ไม่ เราหมายความว่าประตูกุศลยากเปิดได้ ขอเพียงมีครั้งหนึ่ง จะผูกพันโดยไม่สิ้นสุด หากเกิดความยุ่งยากคิดความมาไม่หยุดยั้ง พวกเราจะทนทานได้อย่างไร?”

เทียป้อจ้วนซึ่งมีท่าทางกลับคล้ายกอกอ โน้มร่างท่อนบนไปเล็กน้อย อธิบายให้กับพี่ผู้พี่ว่า

“ได้สวดขอ เอาตัวพวกเราเป็นห่วงเรื่องนี้เอง พวกมันประคานนั้นล้วนไม่ใช่ตัวดี หากได้ล้มรตโธชะ ต้องกวักล้างพวกเราไปจนหมดสิ้นแน่นอน ดังนั้น เงินสิบหรือหมื่นคำถึงแม้ไม่นับเป็นอย่างไร แต่ไม่อาจจ่ายให้เด็ดขาด”

เจ้าได้สวดส่งเสียงดังอิมม กกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ประหลาด อธิษฐานว่าป็นี่สมุทคามงูบินตั้งตัวเป็นใหญ่บนเนินเขาชิงเขื่อน แต่ยังไม่กล้าแตะต้องพวกเรา ครั้งนี้ไม่ทราบเป็นตัวบัดซบใดหนุมหลังพวกมัน กลับกล้าทำสู้กับพวกเราอย่างเปิดเผย ความนี้คงต้องมีเลขหมายอื่นอีก”

เทียจันจ้วนกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“ไม่ว่าความนี้มีเลขหมายอันใด ได้สวด ท่านต้องไปกำราบปราบปราม

อย่าได้ยอมอ่อนข้อให้ หากท่านไม่พอใจ ฝ่ายตรงข้ามคงเข้าใจว่าแน่แท้
ท่านก็ระงับข้อ”

เจ้าได้สวดทออดถอนใจกล่าวว่า

“คอนแรกเป็นตึกสะท้อนกลับ ยามนี้เป็นสมภพมฤตยู ฤไปคล้าย
สมคบคิดกันก่อเรื่องขึ้น หรือพวกมันซุกหลุมพรางรอให้เรากระโดด
ลงไป?”

เทียบป้อจ้วนส่งเสียงกระแอม ยัมประจบกล่าวว่า

“พวกมันประคานนั้นกลับข่มขู่กำวร้ายนี้เล็กสนองกรรมท่าน
ได้สวดคอก หากไม่ให้พวกมันทราบความร้ายอาจ ยังเข้าใจว่าท่านไม่
ได้เสียอีก”

เจ้าได้สวดคอกด้วยชาขึ้น แต่ไม่จับคัมข่า เทียงคลึงกล้าชอบด้วย
เบาๆ กล่าวว่า

“จดหมายให้เวลาดาตามวัน นับว่ากระชั้นเร่งร้อน ทั้งยังให้พวกท่าน
นำส่งเงินสิบหมื่นตำลึงถึงเซ็งเนินซังเซเนี่ย มารดาหมันกระทั้งภรรยาข้ายัง
ไม่มาชนข้า...”

เทียบจิ้นจ้วนถูมือทั้งสอง กล่าวเสียงละห้อยว่า

“จากที่นี้ไปยังเนินเขาเซ็งเซเนี่ย อย่างน้อยเป็นระยะทางร้อยกว่าลี้
หากไม่ยอมมอบเงินทองให้ ก็สมควรจึงลงมือ ไม่เช่นนั้นรอนจนถึง
กำหนดเวลา ฝ่ายตรงข้ามสืบเสาะมา หากว่าท่านคลาดคลากับพวก
มัน คงวุ่นวายมากแล้ว”

เจ้าได้สวดดวงด้วยชาลง กล่าวว่า

“ท่านเรียกให้เรารีบรุดเดินทางแต่เนิ่นๆ หรือ?”

“เราโหนเลขกล้าเร่งรัดท่าน ได้ฮวด เพียงแต่เราร้อนรุ่มใจจนจับ
คันชนปลายไม่ถูก...”

จีได้ฮวดแก่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่

“อย่าได้ถนถนป่านนั้น ร้านแลกเงินสามารถขาดแคลนทุกสิ่ง
เพียงแต่ไม่ขาดแคลนเงินทอง ปัญหาอยู่ที่พวกมันหยิบฉวยไปได้หรือ?”

เทียบจิ้นจ้วนกับสายตาลง ตะกุกตะกักว่

“ถ้วนพึ่งพาท่านแล้ว ได้ฮวด...”

“ท่านวางใจ จิ้นจ้วน พวกเราเกี่ยวคองเป็นญาติ เราไม่ออก
แรง จะให้ผู้ใดออกแรง?”

เทียบจิ้นจ้วนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง คล้ายไม่กล้าออกปาก แต่มีอาจ
ไม่กล่าวว่

“เวลาไม่เอื้ออำนวย...ได้ฮวด ท่านคิดออกเดินทางเมื่อใด?”

จีได้ฮวดคมของดูดู เดิโชนฮู้นี้ กล่าวอย่างครึ่งยืมครึ่งบึ่งว่

“เวลายังช้า เรากำหนดออกเดินทางตอนพลบค่ำ ใช้เวลาหนึ่งคืน
เดินทางร่อยกว่าสี่ ปี้นไร จิ้นจ้วน เงินสิบหมื่นคำถึงสร้างความร้อนใจ
แก่ท่าน จนไม่มีกะใจสนทนากับเราแล้วหรือ?”

“ไม่มีเรื่องเช่นนั้น ได้ฮวด ท่านอย่าได้เข้าใจผิด เราเพียงคิด
คำนวณเวลาออกเดินทางของท่าน จะได้ให้พวกมันจัดเตรียมเสบียงกรัง
น้ำดื่มให้กับท่าน”

จีได้ฮวดหัวร่อตึกคักกล่าวว่

“นี่ยังพอใช้ได้ ทรัพย์สินของเรามีความสำคัญน้ำใจใคร่สำคัญ
ยิ่งกว่า สรรพวัตถุซึ่งเป็นของที่ยืนเฉียบ หัวใจคนกลับชุ่นระดู ท่านอย่า

ได้เปิดร้านแลกเงิน ปล่อยให้เงินทองชักนำไปอีกทางหนึ่ง”

อาจบางทีอากาศร้อนเกินไป เที้ยจิ้นจ้วนถึงกับหลังเหงื่อโชกหน้า
ลมหายใจก็หนักหน่วงขึ้นมา กล่าวว่

“ได้สวด ท่านก็ทราบว่เรามีโชคนั่นแหละ หลายปีมานี้ เราเรียนรู้
จากท่านมากนัก อย่างน้อยไม่ยึดติดกับทรัพย์สินเงินทอง เราที่ร้อนรุ่มใจ
ไม่ใช่เพราะเงิน...”

จีได้สวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ไม่พบเห็นบุตรชายบุญธรรมของเราเป็นเวลานาน ช่าง
คิดถึงนัก ยังมีริบไช่คนอุ้มมันออกมา ให้เราเป็นผู้เป็นบิดาบุญธรรมหอมแก้ม
สักครา”

ร่างของเที้ยจิ้นจ้วนพลันหันระริกขึ้นมา ใบหน้าที่อมเหลืองสัน
กระดูกเล็กน้อย ผืนใจส่งเสียงหวั่ว แต่ไม่มีวิ้วแววของการหวั่ว กลับ
คล้ายเป็นการร้องไห้ เที้ยป้อจ้วนรีบกล่าวว่า

“ช่างไม่ประจวบเหมาะนัก ป้อดั่งยี่ห้องเสีย ราคอุจจาระทั้งคืน
ขามนี้มารคามันกำลังคุแถมัน ได้สวดคอรอจนท่านกลับมา ค่อยเรียกมัน
หอมแก้มท่านชดเชยเถอะ”

จีได้สวดแม้รู้สึกเสียความรู้สึกอยู่บ้าง แต่ไม่ได้ครุ่นคิดคำนึงถึงอีก
ปัญหาเฉพาะหน้ามิใช่พบหน้าบุตรชายบุญธรรม หากแต่เป็นด้านสองด้าน
ด้านแรกคือสมาคมฐุนิน ด้านที่สองคือตึกสะท่อนกลับ เพียงเรื่องยุ่งยาก
ทั้งสองประการนี้ ก็เพียงพอให้เขาเปลืองสมองมากแล้ว

ท้องฟ้าเพิ่งรุ่งสางว่ไร จีได้สวดก็ควมมัวเจียใช้ถึงเจิง

เนินช้างเขนีย์

เมื่อยามค่ำคืน เขาค้มศรามาเก็บลงไปสองจอก ทั้งยังห้อมมืออยู่ครั้ง
ก่อนคืน ขามนี้คือรู้ตึกศิระมะนิมจอยู่ข้างมิได้ ขามนี้อยู่บนหลังม้า กล้าย
กับจะเพาะเหินเดินเวหากี่ป่าน

สถานที่ซึ่งสมาคมบุรินทร์กำหนดให้ส่งมอบเงิน เป็นหน้าศาลเจ้า
พระภูมิที่เชิงเนินด้านทิศใต้ของเนินเขาช้างเขนีย์ สถานที่นี้ทางข้างข้าง
จีได้สวดควมม้วนเวียนอยู่สองรอบ ก็พบเห็นศาลเจ้าเล็กๆ ที่ชำรุด
ทรุดโทรม เต็มไปด้วยหยากไย่ใบแมงมุมหลังนั้น

จีได้สวดลงจากหลังม้า บิดชีเกียจคราหนึ่งก่อน ค่อยหยิบฉวย
ถุงน้ำหนังเกาะที่แขวนอยู่ข้างอานลงมาค้มเครื่องค้มในถุงน้ำลงไปหลายอีก
...นั่นมิใช่ น้ำ หากแต่เป็นน้ำโสมที่สามที่น้องกระตุกเก็บจัดเตรียมให้กับเขา
เป็นพิเศษ

เมื่อเขาแขวนถุงน้ำไว้ที่เดิม เกร่างสองสายก็ถลันลื่นออกจากหลัง
ศาลเจ้าพระภูมิ คนทั้ง สองหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย ล้วนสวมชุดสีเทารัดกุม
คลุมทับด้วยเสื้อขาวสีเทา ข้างเขานูนออกมา แสดงว่าซุกซ่อนด้วยอาวุธไว้

จีได้สวดก็ยี่สิบตำรวมของฝ่ายตรงข้าม แยมั้มด้วยอัธยาศัยไมตรี
อันดี

คนทั้งสองสบตากันดู คนร่างเตี้ยส่งเสียงกระแอม เอื้อนเสียงดัง
กังวานว่า

“เลิศบุผ่านฟ้า มากด้วยบารมี...”

จีได้สวดประสานมือกล่าวว่

“เป็นผู้ยิ่งใหญ่ของสมาคมบุรินทร์จริงๆ เมื่อมากด้วยบารมี พวกเราที่

เป็นคนค้าขาย ใบมิใช่ต้องหมอบกราบกราบแสดงความเคารพแล้ว?”

คนร่างเตี้ยเหลือกคางที่คล้ายตาปลาทองขึ้น กล่าวด้วยความขุ่นข้อง
เคืองใจอยู่บ้างว่า

“เจ้าใช่เป็นคนของร้านแลกเงินยวกลีหรือไม?”

เจ้าได้สวดขออนุญาตว่า

“หากมิใช่คนของร้านแลกเงินยวกลี ยามเช้าครูเช่นนี้ วิชาจะกาย
มายังสถานที่ซึ่งกระต่ายไม่ยอมปัสสาวะเช่นนี้ทำอะไร?”

คนร่างเตี้ยหน้าเคร่งเครียดคลงกล่าวว่า

“เงินเล่า เงินสิบหมื่นคำถึงที่พวกเราต้องการอยู่ที่ใด?”

เจ้าได้สวดขอมือลูบคาง กล่าวอย่างแค้นซ้ำนิพนบาว่า

“เงินนั้นมืออยู่ ไม่เพียงมี ทั้งยังมีมากมาย แล่หมอบค่อพวกท่าน
ทั้งสอง เกรงว่าไม่เหมาะสม ขอให้รำร้องเรียกหาผู้ที่อยู่เหนือศีรษะพวก
ท่านลงมา ทั้งสองฝ่ายพบหน้า ค่อยสนทนาถึงเรื่องเงินทอง”

คนร่างสูงพอพิง บังเกิดโทสะประดัง พอเอ่ยปากก็กระซอกเสียงว่า

“เป็นไร เจ้าเห็นว่าเราสองพี่น้องไม่มีคุณสมบัติรับเงินของเจ้า
มารดาเจ้าเอะ เจ้าเข้าใจว่าเจ้าเป็นใคร ทราบหรือไม่ว่าเราสองพี่น้องเป็น
ชนชั้นใด ผู้ที่ก่อตั้งร้านแลกเงินเพียงเป็นตัวแทนอนาถาเลือกที่ปล่อยเงินกู้
เรียกดอกเบี้ยราคาแพง เป็นพ่อค้าฉ้อฉลที่ฉวยโอกาสซ้ำเติมคน เจ้าเข้าใจ
ว่าตัวเองสูงค่าปานใด?”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างขมขื่นว่า

“เรายังไม่อวดคนว่าตัวเองสูงค่า อย่างน้อยพวกเราไม่ปล้นชิง
ไม่ทุจริตโกงทรัพย์”

คนร่างสูงหน้าเข้มเกร็ง คาทอประกายคุร้าย ตั้งราวกับจะกัดกิน
เลือดเนื้อผู้คน กล่าวว่

“ตัวข้าที่ปากคอระราน นายเหนือเจ้าใช้เจ้าส่งมอบเงินมา
เจ้ากับเล่นลิ้นการม คึดอวโ้ความสามารถ ในความเห็นเรา ที่เบื้องหน้า
เจ้ามีแต่หนทางตายสายเดียว”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างเชื่องช้าว่า

“ผู้ใดที่เราส่งมอบเงินมา เรื่องราวยังไม่กระจ่างชัด ก็จะได้รับเงินสิบ
หมื่นตำลึงไปหรือ วิญญาณรักสมบัติหยาบด้วยหลักการ ไทโยมมีการ
ขู่กรรโชกทรัพย์โดยไร้เหตุผลเช่นนี้?”

คนร่างสูงควาดด้วยโทสะ ร่ำร้องจนน้ำลายกระเซ็นผ่านว่า

“มารดาเจ้าเออะ เจ้าคงรับประทานดีมีหัวใจเสียจึงกล้ามาตั้งขอก
หอยก้อพวกเรา- ขานนี้จะฟันเจ้าในคาบเดียว ก้อยกกลับไปดล่มร้าน
แลกเงินนั้น”

คนร่างค็ชดูค๊ะพวกห้องของมันไว้ สะกดข่มเพลิงโทสะ กล่าวว่

“สหาย พวกเราเฝ้าอยู่ที่นี่หนึ่งวันหนึ่งคืน รอคอยรดบรรทุกเงิน
ของร้านแลกเงินส่งมาถึง หากเจ้าไม่ได้ส่งเงินมา อย่างนั้นมาทำอะไร?”

เจ้าได้สวดข้มพลางกล่าวว่

“สาเหตุความมันยนี้ย่อมมีกันออกกล่าว แต่ไม่คึดบอกกล่าวต่อพวก
ท่านทั้งสอง ซึ่งความจริง ต่อให้บอกกล่าว พวกท่านทั้งสองก็ไม่สามารถ
คึดสินใจ ยังคงซื้อวิญญาณขเทนือของพวกท่านออกมา หลังจากทีพบหน้า
ผิดถูกอย่างไรจะได้ทำความคดลงกัน”

คนร่างสูงกระซากเสียงว่

“เมื่อไม่มีเงิน ไหนเลยทำความตกลงได้?”

ยามที่โบคงไม่มีคิดริ้นด้านซ้ายมือของศาลเจ้าพระภูมิ ปรากฏผู้คนห้าคนเดินสายอาดๆ ออกมา คนนำหน้ามีใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลาสวมเสื้อขาวสีน้ำทะเล นวยหมผูกสายรัดสีเดียวกัน ท่าทางสูงสง่า มั่นพอเพียงโฉมก็กล่าวเสริมขึ้น

“มาตรฐานมีเงิน ก็ทำความตกลงไม่ได้”

คนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ยทั้งสอง พอพบเห็นคนสูงสง่านั้น ล้วนกลับกลายเป็นพินอบพิเทา เดินเข้าไปหลายก้าว น้อมค่านับราวกับกำลังกราบกรานป้ายสติฉินคุณาธิมาของบรรพบุรุษ กล่าวว่

“ค่านับตัวตึงแก็ (หัวหน้าใหญ่)...”

คนผู้นั้นโบกมือกราบทูล ยื่นให้กับจีไล้หวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ท่านที่นับถือคงเป็นนี่เล็กสนองกรรมจีไล้หวดจีตัวเหี้ย (พี่ชายใหญ่แซ่จี) แล้ว?”

จีไล้หวดหัวร่อเฮอะอะกล่าวว่า

“เป็นเราผู้แซ่จีเอง หากเราคาดดาไม่ผิด เค้าดี (ถ้าเรียกอีกฝ่ายหนึ่งเป็นน้องอย่างสนิทสนม) ท่านคงเป็นหัวหน้าใหญ่สมาคมงูบินฉายาเป่าชะวะ (สังหารโหด) เจิ้ง ชัง?”

หากใช้รูปโฉมภายนอกวัดค่านวณคน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่น่าซื้อฉายาสังหารโหดที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายฆ่าฟันมารวมกับบุรุษรูปร่างมั่งคั่งหน้านี้บุคคลที่หล่อเหลา บุคลิกสูงสง่าเช่นนี้ ไหนเลยมีส่วนเกี่ยวข้องกับฉายานามอันโหดเลือดเช่นนั้น แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว มันคือสังหารโหดเจิ้ง ชัง ที่ปลิดชีวิตผู้คนในสามก้าว โดยที่หน้าผากยังไม่กะพริบ

ยามนั้นหัวหน้าสมาคมภูบินตำรวจมองจีไว้สวดข้าๆ ลงๆ เทียวหนึ่ง กล่าวว่

“ข้าก็หนักที่จีตัวเสียซึ่งนั่งบนกองเงินกองทอง ยังรู้จักเรา เจิง จัง ผู้นี้ จีตัวเสีย เงินสิบหมื่นคำถึงของร้านแลกเงินขวกหลี่ ท่านอด้ายไม่ได้นำมากะมัง?”

จีไว้สวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“มิผิด ท่านก็ทราบว่เรื่องราวไม่ง่ายคายปานนี้ พวกเราสร้างฐานะด้วยความยากลำบาก เก็บหอมรอมริบทีละเล็กทีละน้อย พวกท่านพอออกปากก็ต้องการเงินสิบหมื่นคำถึง ข้อเรียกร้องนี้ออกจะเกินเลยไปแล้ว”

หัวหน้าสมาคมภูบินกล่าวโดยไม่มีโทสะว่

“พวกเราข่อมทราบว่ เรื่องราวไม่ง่ายคายปานนี้ จีตัวเสีย ร้านแลกเงินขวกหลี่ตามพี่น้องตระกูลเทียมที่พึ่งพึ่งเช่นท่าน กิดขู่กรรโฆกทรัพย์จากพวกมัน ท่านยินยอมรับหรือ?”

จีไว้สวดกล่าวอย่างเข้มข่วว่

“เล่าดี เราก็ประหลาดใจ สมาคมภูบินตั้งตัวเป็นใหญ่บนเนินเขา จังแซเนี่ยมายี่สิบกว่าปี นับตั้งแต่ขี้เจ็ก (ฮารอง) ท่านเซียวเบ๊ะเล้ง (มังกรขาว) เจิงก็ เป็นคันมา ก็ไม่ก้าวก้าวเส้นทางของเรา หลังจากที่มังกรขาวเสียชีวิต ท่านคุณเสมาคมภูบินสืบแทน ยังคงไม่รุกล้ำข้ามเขตแดน คราวนี้เล่าดีท่านโดนเปลี่ยนแปลงท่าที และต้องค่อญาติของเรา ท่านลองบอกมาว่ เราล่วงเกินท่านที่ใด?”

หัวหน้าสมาคมภูบินกล่าวอย่างเฉื่อยช่วว่

“ท่านไม่ได้ล่วงเกินเรา จีตัวเสีย”

“อย่างนั้นเพื่ออะไรเพราะเงินแล้ว?”

หัวหน้าสมาคมงูบินตื้นศีรษะกล่าวว่า

“จุดประสงค์ที่แท้จริงของพวกเขาเรามิใช่เงิน แต่อยู่ที่ท่าน”

คำพูดพอกกล่าว ไม่เพียงงูได้รู้ลึกเหนือความคาดหมาย แม้แต่คนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ยที่ปรากฏภายในคอนแรกก็ใจหายวาบ แต่หัวหน้าสมาคมงูบินกล้ายมองไม่เห็น - ยังคงกล่าวสืบต่อ

“จีตัวเหี้ย ท่านสมควรได้คิดจึงถูกต้อง สมาคมงูบินตั้งตัวเป็นใหญ่บนเนินเขาซึ่งแซ่เนี่ยมาขี้อิบกว่าปี เปลี่ยนผู้นำมาสองครั้ง ล้วนไม่กล้าอุปหนวดเถือของท่าน เพียงเพราะท่านมีชื่อเสียงกระเดื่องคังเกินไป ความสามารถสูงเยี่ยมเกินไป พวกเราไม่อาจแคะต้องคอยแยะ ได้แต่บิกดาคุเนื้อโอชะจืดวางอยู่รุมปากโดยไม่มีวาสนาเสพช่อง รรธาตินันต์สุดที่ท่านจะรับรู้ได้ พวกเราช่างไม่ยินยอมพร้อมใจนัก...”

งูได้วอดกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า ชุมกำลังของพวกเขาท่านตอนนี้สามารถสะกดเราแล้ว?”

หัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวว่าเสียงทุ้มหนักว่า

“หากเพียงความสามารถของสมาคมงูบิน จนบัดนี้ยังสะกดท่านไม่ได้ แต่พวกเราสบโอกาสประการหนึ่ง หลังจากใคร่ครวญผลได้ผลเสียเห็นว่าสามารถใช้โอกาสนี้จัดการกับท่าน จีตัวเหี้ย ท่านนั่งทับอยู่ที่นี้ขี้อิบตามลึบปี ทำให้พวกเราสูญเสียผลประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ไปมากมาย คราวใดที่ยังมีท่านอยู่ พวกเราจะไม่มีวันฟื้นตัวได้ ภูเขาถูกเฉียวบากมีเสือสองตัว ดังนั้นต้องกำจัดท่านไป”

จี้ไธ้สวดอัมพตางกล่าวว่

“นับว่าเราหลงเข้าใจผิด คิดว่าพวกท่านเพียงต้องการเงิน มิคาดกลับคิดร้ายต่อเรา มีนำเล่าตอนแรกท่านบอกว่า มีเงินก็ทำความตกลงไม่ได้ ยังดีที่เราไม่ถึงกับไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจ ก่อนมาก็ไม่คิดเลิกรา โดยสันติ ไม่ว่าจุดประสงค์ของพวกท่านเป็นอย่างไร สรุปลงแล้วมีแต่แตกหักสถานเดียว”

หัวหน้าสมาคมมุขินบิณกล่าวว่

จี้ตัวเฮีย ภราครังนี้ต่างกับปกติธรรมดา พวกเราเตรียมการเป็นเวลานาน คาดว่าโอกาสได้ชัยของท่านมีไม่มากนัก”

จี้ไธ้สวดกล่าวด้วยความหนักแน่นเขือกเย็นว่

“นั่นต้องลงมือจึงทราบได้ เล่าดี ก่อนที่จะพิสูจน์ให้แน่ชัด มีปัญหาอยู่สองข้อ ไม่ทราบประทานบอกได้หรือไม่?”

“หากสามารถบอกได้ ย่อมต้องเรียนบอก จี้ตัวเฮียเราให้การผ่อนปรนต่อคนครว้เกล็ดคายคุดออกมา”

จี้ไธ้สวดหัวร่อเฮอะเฮะกล่าวว่

“หนึ่ง พวกท่านเมื่อมีจุดมุ่งหมายเช่นนี้ ไซ้ไม่ลงมือต่อเราโดยตรง กลับว่กวนอ้อมก้อม มุ่งเป้าหมายต่อญาติผู้เคราะห์ร้ายของเราสอง เป็นผู้ใดให้โอกาสแก่พวกท่าน หมายความว่าคนซ่อนตัวอยู่หลังฉากเป็นตัวมิดชิดใด?”

หัวหน้าสมาคมมุขินมือโหล่หลัง กล่าวอย่างลึกลับแฝงเลศนัยว่

“ก่อนอื่น เราขอตอบคำถามข้อแรกของท่าน จี้ตัวเฮียหากคิดจะต้องทำบนพื้นที่ของท่าน มีข้อกึ่งขวางมากหลาย การเตรียมการต้อง

เปลืองสมองกว่าเขา มีผู้เลือกลงมือต่อเป้าหมายที่สะดวกกว่า มีหน้าจากรถล่อลวงท่านมา พวกเราสามารถใช้ของวิเศษอีกสิ่งหนึ่ง บีบบังคับท่านยอมจำนน สำหรับผู้ใดร่วมมือกับพวกเราจัดการกับท่าน ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาเปิดเผยออกไป แต่เราสามารถรับปากท่าน ขอเพียง สถานการณ์เอื้ออำนวย เราจะแพร่พรายให้ทราบ...หวังว่าท่านโชคมี ชีวิตถึงตอนนั้น”

เจ้าสวคกล่าวว่

“ยังมีของวิเศษอีกสิ่งหนึ่ง ใช้บีบบังคับเรายอมจำนน...เล่าที่ท่าน มีลวดลายไม่น้อย เพียงไม่ทราบเป็นของวิเศษเชิงไร?”

หัวหน้าสมาคมภูมิกกล่าวอย่างลึกล้ำสุดหยั่งคำว่)

“ท่านจะทราบในบัคค. จิตต์เดียว ของวิเศษนี้พอให้ออก ท่านต้อง จอมืออับจนปัญญาแน่นอน”

เจ้าสวคเขินหน้าทีอวอ้วนเล็กน้อย กล่าวเสียงกังวานปานโลหะ กระทบกันว่

“เล่าดีอันประเสริฐ ขอให้เรานอกข้อเท็จจริงที่ท่านอาจยังไม่ล่วงรู้ ต่อท่าน เกือบสามสิบปีที่โลดแล่นในยุทธจักร เราผู้เจ้าไม่ทราบบุญน้ำ ลุยไฟ ขันภูษาคาบ ข้ามกระเทือน้ำมันมากี่เที่ยว เราเคยเผชิญกับมือสังหาร อันดับหนึ่ง ปะทะกับผู้หัวหาญที่ยิ่งใหญ่ เชือดमारร้ายใจอำมหิต คร่ากุม จอมกลอกกลิ้งที่แพร่พราย ในช่วงเวลาอันยาวนานหลายสิบปีนี้ ผู้ พ้นแห่งหลากหลายล้วนล้มลง แต่เรายังยืนหยัดอย่างปกติสุข ทั้งยังมีความ เป็นอยู่ที่ไม่เลว สมกับคำกล่าวของท่านที่ว่า บังบนกองเงินกองทอง ท่านลองนึกดู-บุคคลชนชั้นเรา ยังมี “ของวิเศษ” ชนิดใด ทำให้เราต้อง

งอมืออับจนปัญญา?”

หัวหน้าสมาคมลุงบิณกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“จีตัวเสีย ต่อให้ท่านประเมินค่าของตัวเองอย่างถูกต้อง ก็ต้องมีวันที่คำนวณพลาดผิด คนไม่อาจโชคดีไปชั่วชีวิต ไม่เช่นนั้นสวรรค์ออกจะลำเอียงไปแล้ว ท่านก็ทราบวาสวรรค์ต้องไม่ลำเอียงเกินไป”

คนร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ข้างกายหัวหน้าสมาคมลุงบิณ พลันโน้มหน้ามา ไข่มุมเสียงที่แผ่แผ่ได้สวดยังได้ยิน กล่าวว่า

“ใกล้ถึงเวลาแล้ว ตัวตึงแก”

หัวหน้าสมาคมลุงบิณใช้อำนาจปฏิกิริยาตามสั่ง ขยับไปยังคนร่างสูงใหญ่ที่กล่าววาจา กล่าวอย่างเยือกเย็นไม่ถนถนว่า

“จีตัวเสีย ท่านนี้เป็นผู้ช่วยคนที่หนึ่งของสมาคมลุงบิณเรา ฉายาขี้หนึ่งดาชั่ว (เทพขี้หนึ่งแบกภูเขา) จิงอู๋”

จากนั้นขีมือไปยังชายกลางคนผอมกรังหน้าตาอมโรก รวากับป่วยเป็นวัณโรคเรื้อรังอีกคนหนึ่ง กล่าวสลับต่อ

“นี่คือผู้ช่วยคนที่สองของพวกเราฉายาไข่วะ (กระเรียนผอม) บู่เซ ขอบอกต่อจีตัวเสีย มันเป็นคนกรุ่นคิด กำหนดแผนการครั้งนี้ ดังนั้นคนไม่อาจวัดคำนวณด้วยรูปโฉม ไซ่หรือไม่?”

จีได้สวดจับจ้องมองกระเรียนผอมบู่เซอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง คนไม่อาจวัดคำนวณด้วยรูปโฉม บู่เล่าที่ซ่อนความคมเอาไว้ หากว่ามีโอกาส สมควรใกล้ชิดสนิทสนม รับการสอนสั่งสักการา”

กระเรียนผอมบู่เซแค้นเสียอย่างเขินชา กล่าวด้วยท่าทีที่ดี

คืออย่างเปี่ยมล้นว่า

“ผู้เข้เจี เรื่องราวยังไม่ถึงขั้นสำคัญ จะปล่อยให้ท่านฮวดไธ่ถ้าของ
ขามโคที่เห็นซึ่งอย่างชัดแจ้ง ท่านไม่ว่าให้คร่ำครวญก็แปลกไปแล้ว ยังคิด
ใกล้จิตสนิทสนมกับเราอีก ช่างน่าหัวร่อนัก”

จีไลฮวดไธ่ไม่มีเพลงโทสะแม้แต่น้อย ยังคงยิ้มแฉ่งแจ่มใสดุจเดิม
กล่าวว่า

“ที่แท้ถึงขั้นคนอยู่ได้ขายคาจริง ๆ แม้แต่บู้เล่าเตียนนี้ก็คิดบ๊องบ๊องกับ
เรามากให้ เขาตะ หวังว่ารอสักครู่เราตามรถควมคุมตัวองไม่ว่าให้คร่ำครวญ
จะดีชั่วต้องเจียดเวลาพิสูจน์ฝีมือกับบู้เล่าเตี๊สักรา”

หัวหน้าสมาคมบูบิณยิ้มเล็กน้อย จากนั้นแนะนำคนหลังค่อมที่ขึ้น
อยู่ข้างกายกระเรียนหมอบ ต่อจีไลฮวดไธ่ อย่าได้เห็นคนผู้นี้หลังค่อมงอแง
ท่าทางยังเข่าวิธ ใบหน้าขาวอมแดง หัวหน้าสมาคมบูบิณ กล่าวว่า

“นี่คือผู้ช่วยคนที่สามของพวกเรา ฉายาเกาะไธว (พยัคฆ์ค่อม)
กั๋งเจี๋ย คนที่อยู่ติดกับกั๋งเจี๋ยเป็นผู้ช่วยคนที่สี่ ฉายาเม้งจี (เกาทัณฑ์
นรก) ฉ่าปิง จีตัวเหี้ยท่านดู ชนชั้นผู้นำของสมาคมบูบิณล้วนออกมาต้อนรับ
จับคู่ท่านแล้ว”

จีไลฮวดไธ่กวาดมองเกาทัณฑ์นรกฉ่าปิง ซึ่งมีแขนขาเหยียดสั้นไม่
สมดุลกับรูปร่างแวบหนึ่ง ปากกล่าวว่า

“เกรงว่าไม่แน่นัก” ขุนพลอันดับหนึ่งของท่านซึ่งรั้งตำแหน่งรอง
หัวหน้าสมาคมบูบิณ ฉายาฮ้วยเจียหัวดำ (ทวนโลหิตทลายขวัญ) พุ่ง-
เจี๋ยโฉนไม่พบเห็นแม้แต่นาง?”

หัวหน้าสมาคมบูบิณแสวงเป็นทอดถอนขนขนขุณิวหัวแม่มือ

กล่าวว่า

“ผมเป็นนี่เล็กสมองกรรมจริงๆ ยี่สิบกว่าปีมานี้ สมากมรฐิน ไม่คบค้าสมาคมกับท่าน ท่านกลับทราบรายละเอียดของสมากมรฐินถึงเพียงนี้ กราครั้งนี้อกมิใช่ฝ่ายเราเคลื่อนไหวก่อน ไม่น่าจะจีตัวเสียจะวางแผนกลืนสมากมรฐินไป”

จีได้สวดอัมโคโยไม่มีความหมายแถมอัมเม้นต์น้อย กล่าวว่า

“มารดาท่านอย่าได้ไปตกของใส่หน้าตัวเอง ในสายตารา สมากมรฐินเพียงเป็นแหล่งร้องทุกข์ของฝูงปิศาจซาทุไร เราคิดวางแผนต่อพวกท่านทำอะไร ถ้าดีท่านออกจะยกตัวเองสูงเกินไปแล้ว”

หัวหน้าสมากมรฐินแม้ไม่ได้ระเบิดโทสะออกมา แต่สีหน้าปรากฏแว่พุ่งของอยู่หลายส่วน ผินอัมกล่าวว่า

“ตัวอ้อมที่มั่งมี พุทธาภินิหารแตกต่าง จีตัวเสีย ท่านดูเคลมพวกเรากันซาทุไร พวกเรากลับไม่กล้าเทิกเฉยต่อท่าน ยังคงให้รู้เถย (คนที่สองแซ่ทุ) ออกมาต้อนรับจับคู่ท่านเถย”

ดังนั้นในคงไม้มิคครี๋มข้างศาลเจ้าพระภูมิจุ่เดียวกับที่หัวหน้าสมากมรฐินและพวกแสดงคน ปรากฏกว้างสูงตระหง่าน หน้าคาตุร้ายผู้หนึ่งเผยโถมออกมาตามเสียง

ผู้มาแสดงว่าเป็นรองหัวหน้าสมากมรฐิน ฉายาทวนโลหิตถลายขวัญ ชูทั้งเขียง คนผู้นี้มีร่างสูงใหญ่จริงๆ ในวงแขนกลับโอบอ้อมเด็กชายอ้วนท้วนคนหนึ่ง เด็กชายคนนั้นมีอายุสามสี่ขวบ ซบอยู่กับอ้อมอกของทวนโลหิตถลายขวัญ ดูไปยิ่งศักดิ์กันอย่างรุนแรงถึงเพียงนั้น

สายตาจีได้สวดพอกวาคมองไปยังเด็กชายในวงแขนทวนโลหิต

ทลายขวัญ อดหน้าแปรเปลี่ยนไปมิได้ ต้องสลดมหายใจลึกๆ คราหนึ่ง เด็กชายที่หาวคหวั่นขวัญผวา นั้น มิใช่เป็นบุตรโอรสของทึบจันทน์วัน ทั้งยังเป็นผู้สืบตระกูลทึบ และเป็นบุตรบุญธรรมของคัมภีร์นามปอดังยี่หอกร หรือ ?

หัวหน้าสมาคมภุมินกอบสังเกตปฏิกริยาของจี๊ดฮวด และปฏิกริยาของจี๊ดฮวดคล้ายสร้างความพึงพอใจแก่มันยิ่ง ดังนั้นยิ้มอย่างสง่างาม กล่าวว่

“จี๊ดฮวด ของวิเศษรายนี้พอสำแดงออกมาแสดงว่าศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง ท่านคงคิดไม่ถึงว่าพวกเราจะเดินทางมากดำนั้กระมัง?”

จี๊ดฮวดกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นข้องเคืองใจอยู่บ้างว่า

“มีผิด เราคิดไม่ถึงว่าพวกท่านจะเดินทางมากที่ดำช้าไร้ยางอายเช่นนี้ เจิ้งจ้ง ขาวยุทธจักรมีกฎเกณฑ์และรูปแบบของขาวยุทธจักร พวกท่านกระทำการอย่างไร้มนุษยธรรมเช่นนี้ ภายหน้าจะขึ้นหัชศรทงกายได้อย่างไร?”

หัวหน้าสมาคมภุมินกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ขามโคที่กำจัดก้างขวางคอท่านท่านหันไป อย่าได้เอ่ยถึงประการอื่น เพื่องร้านค้าทองและสถานแลกเงินล้วนตกเป็นของพวกเรา เงินทองไหลมาเทมา ยังกลัวขึ้นหัชศรอยู่ไม่ได้หรือ?”

จี๊ดฮวดกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“พวกท่านใช้วิธีการอันดำช้า คร่ำกุ่มบุตรชายบุญธรรมเรามา จุดประสงค์เพื่ออะไรเตรียมไว้มันเป็นเครื่องมืออะไร?”

“ถูกแล้ว จี๊ดฮวด หากปะทะหาญหัก พวกเราเกรงว่าสู้ท่านไม่ได้ ได้แต่ใช้แนวทางธรรม วิธีการนี้แม้ขาดความเปิดเผย แต่เพื่อความ

อยู่รอดหวังความสุขสบายกายหน้า ใต้เท้าไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช่ กบก็คิดมีชีวิตอยู่ สมควรอยู่อย่างสุขสบาย บางครั้งมันในธรรมชาติประจำใจกลับกลายเป็นเครื่องด่วง ท่านว่าใช่หรือไม่?”

เจ้าโศกสันตีพระกัถาว่า

“เราว่าไม่ใช่ วิธีการที่ต่ำช้าสกปรกเช่นนี้ ชั่วชีวิตเราไม่ขอกระทำเด็ดขาด”

หัวหน้าสมาคมนุบินกล่าวด้วยความเสียใจว่า

“เจ้าตัวเหี้ย น่าเสียค่าเราไม่ใช่ท่าน ไม่เช่นนั้นท่านก็ไม่ตกอยู่ในจุดอับเช่นนี้”

เจ้าโศกสันตีตายคาที่ทั้งขุนเคือง ทั้งเจ้าปดใจมองดูปอดตั้งยี่ในวงแขนของทวนโลหิตทลายขวัญ อดบังเกิดความรักเวทนาจับใจมิได้ เจ้าตัวน้อยคงได้รับความคันระหนกไม่น้อย คราครั้งนี้พบพานบิดาบุญธรรม กลับคล้ายไม่รู้จัก กระทั่งร้องเรียกยังไม่ร้องเรียกสักคำ

หัวหน้าสมาคมนุบินผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญกล่าวว่า

“เจ้าตัวเหี้ยออกเดินทางได้แล้วกระมัง?”

เจ้าโศกสันตีกระซอกเสียงว่า

“ออกเดินทางอันใด?”

ใบหน้าชาวเกลี้ยงเกลารองหัวหน้าสมาคมนุบินพลันปกคลุมด้วยแววเย็บเย็นชื้นหนึ่ง ชุ่มเสียงก็กลับกลายเป็นเย็นชา กล่าวว่

“นี่ไม่ใช่เวลาสร้างเป็นใจงมงาย เจ้าตัวเหี้ย ท่านติดตามพวกเราขึ้นเนินเขาเดโด้ยดี พวกเราจะปล่อยตัวเด็กทารก พร้อมกับไข่คนส่งมันกลับบ้าน กระฎุกเทียโดยปลอดภัย หากท่านยังคิดต่อสู้จัดจีน พวกเราจะฆ่าเคียวจ-

ฉานน้อยนี้ก่อน ค่อยทุ้มเทกำลังหาญหักกับท่าน”

จี้ไฉ้วค กล่าวคำอาฆาตว่า

“เจิ้งซัง หากท่านกล้าทำร้ายป๊อตั้งยี่แม่สักขุนชนหนึ่ง เราไม่หัน
แขนขา สับสังหารพวกท่านเหล่าลูกเด๋า จูโหล่ผารังของท่าน ถือว่าเราเป็น
ลูกเลี้ยงของพวกท่าน”

หัวหน้าสมาคมงูบินเปลี่ยนท่าที่รวดเร็วยิ่ง ปันรอยยิ้มขึ้นอีกครา
กล่าวว่า

“จี้ตัวเหี้ยข่มรักเอ็นดูบุตรบุญธรรมของท่านผู้นี้ พวกเราก็ไม่ต้อง
การทำร้ายมัน เด็กผู้นี้ทั้งขาวทั้งอ้วนน่ารัก น่าชัง ผู้ใดหักใจย่ำยีทำลาย
หากแต่ชีวิตของเด็กน้อยตกอยู่ในกำมือท่าน ท่านต้องการให้มันรอด
มันก็รอดพ้น ท่านต้องการให้มันตาย มันก็ต้องตาย ซึ่งความจริงทารก
เขาวิว้อไร้ความผิด จี้ตัวเหี้ยโง่ไม่ส่งเสริมมัน?”

จี้ไฉ้วค แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เจิ้งซัง ท่านไม่สมควรเรียกว่าสังหารโหด แต่สมควรเรียกว่าปาก
ปลิ้นปล้อนจึงถูกต้อง ฮาซัยชีวหาพลิกพลัดต่างๆ นานา รับหน้าไปจนหมด
สิ้น มารดาท่านเถอะ ท่านกล่าวเช่นนั้น จะคากรรมของป๊อตั้งยี่ กลับกลายเป็น
เป็นความผิดของเราแล้ว”

“อย่างน้อยความเป็นตายของเด็กทารก ตกอยู่ในกำมือของท่าน
จริงๆ จี้ตัวเหี้ย เรื่องของผู้ใหญ่ สมควรให้ผู้ใหญ่ตัดสินตาย โทษเลยหักใจ
ชักนำเภทภัยถึงทายาทรุ่นหลังได้?”

กล่าวไปกล่าวมา ถ้วนเป็นเหตุผลอันดีด้น หากทุ้มเงี่ยงสืบต่อ
เกรงว่ากระทั่งผู้ใดผิดผู้ใดถูกก็จำแนกไม่ออก จี้ไฉ้วคกล้ากลั้วลิ้นโทสะไว้

ถลิ่งคาถาว่า

“ตามพี่น้องตระกูลทิพย์ทราบเรื่องที่ว่ากุมเด็กทารกมาแต่แรกกระมัง?”

หัวหน้าสมาคมมุขินอัมพลาถกกล่าวว่า

“แน่นอน ไม่เช่นนั้นพวกมันไหนเลยฝักขอร้องท่านสมชกกับมาตีขง
ลำพัง หากท่านไม่มา เด็กทารกก็ไม่อาจรักษาชีวิตไว้ กล่าวให้กระจ่างชัด
คือ ไข่ชีวิตท่านแลกกับเด็กทารกเอง”

จีโต้สวดแคนเสียงดังเฮอะ กล่าวว่

“พวกท่านรู้จักเพื่อผีนัก ทราบได้อย่างไรว่าเราจะเสียสละตัวเอง
เพื่อป่อดังนี้?”

“จีโต้เฮีย ในโลกมีบุคคลหลายชนิด กอปรเป็นนิสัยใจคอและพฤติ-
การณที่ผิดเพี้ยนแตกต่าง นิสัยใจคอและพฤติกรรมเหล่านั้นมักขึ้นอยู่กับ
ความคุ้นเคยเฉพาะตัว ท่านมีนิสัยถือคุณธรรมน้ำใจ บ่อมกระทำการเรื่องราวที่
ถือคุณธรรมน้ำใจ พวกเรากำหนดเว่าท่านต้องไม่เสียสละเด็กทารกเพื่อ
ความอยู่รอดของตัวเอง จึงกำหนดแผนปฏิบัติการเช่นนี้ขึ้น”

จีโต้สวดร้องดังๆ ว่า

“แผนการครั้งนี้เป็นพวกท่านสมคบคิดกับสามพี่น้องตระกูลทิพย์
ตั้งแต่แรกกระมัง?”

“สามารถกล่าวเช่นนั้น แต่คำพูดต้องบอกกล่าวให้กระจ่างชัด
ตระกูลทิพย์ถูกบีบบังคับให้ทำเช่นนี้ พวกเรารู้ว่ากุนบุตรโตนของมันมา
หากมันไม่รับปากร่วมมือกับพวกเรา เกรงว่าจะไร้ผู้สืบตระกูลแล้ว”

จีโต้สวดนึ่งเจียบจันชั่วขณะจึงกล่าว

“หากพวกท่านต้องการชีวิตของเรา สามารถจัดการในที่นี้ ไยต้อง

ขึ้นเนินเขาไป?”

“นี่ย่อมมีเหตุผลทราบจนจีตัวเสียไปสักครา ดีที่ชีวิตท่านสามารถส่งมอบให้ทุกแห่งหน สถานที่นั้นก่อนข้างเหมาะสมกว่า จีตัวเสียคงไม่ต้องตกเถืงกระมัง?”

จีได้สวดค้นเสียงออกจากร่องฟันว่า

“หากเราติดตามพวกท่านกลับไป พวกท่านสาบานว่าจะส่งเด็กทารกกลับไป?”

หัวหน้าสมาคมภุมินทุมือขวขึ้น กล่าวด้วยสีหน้าเกรงขามสำรวมว่า

“ถึงสักคิทธิที่เป็นพยาน เราจะปฏิญาณข้อตกลงโดยเคร่งครัด”

จีได้สวดส่งเสียงหนักๆ ว่า

“อย่างนั้นไปเถอะ”

หัวหน้าสมาคมภุมินทุมปล้นยิ้มออกมากกล่าวว่า

“จีตัวเสียไปรคิให้อภัย ที่นี้ยังมีชั้นคอนหนึ่ง เราเห็นว่ากระทำแล้วค่อยออกเดินทาง จะได้วางใจทั้งสองฝ่าย”

จีได้สวดบังเกิดโทษะพรั่งขึ้น กล่าวว่า

“ท่านยังมีลวดลายอุบาทว์อันใดอีก?”

หัวหน้าสมาคมภุมินทุมปรบมือคราวหนึ่ง กระเรียนผอมบู่แซกก็เดินเข้ามา ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันชั่วร้าย ลดขุ่นเสียงลงกล่าวว่า

“จีตัวเสียคอนนี้ยังไปไม่ได้ ต้องให้เราผู้ดำด้อยด้อนรับขับสู่ก่อน”

จีได้สวดรำเลื่องมองกระเรียนผอมที่ขุบผอมเหลือองซัด กล่าวว่า

“เป็นไร กิดยิดเส้นยิดสายก่อนหรือ?”

หัวหน้าสมาคมภุมินทุมรีบสะอึกเข้ามาสองก้าวยิ้มประจบกล่าวว่า

“ผู้เรไม่มีเจตนาเช่นนี้ จี๋ตัวเอี้ยอย่าได้เข้าใจผิด เพียงแต่ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป ดังนั้น พวกเรามีอาจไม่เพิ่มมาตรการป้องกันเล็กน้อย หากท่านมีความจริงใจต้องการให้บุตรชายบุญธรรมพ้นจากเคราะห์กรรม ย่อมไม่ถึงกับปฏิเสธ...”

จี๋ไล้วคกล่าวอย่างเข้มแข็ง

“ที่แท้คิดจับมัดเรา คกลง พวกท่านลงมือมัดเถอะ”

หัวหน้าสมาคมงูบินรีบกล่าวว่า

“ถ่วงเกินแล้ว...”

กระเรียนผอมผู้แซ่พลิกข้อมือวูบ ก็ดึงของเล่นสีดำมะเมื่อนจากชายโครงด้านหลังมาสองชุด นั้นเป็นวัตถุรูปแผ่นเหล็กสามเหลี่ยมที่ร้อยโยงด้วยลวดเหล็กกล้า แผ่นเหล็กสามเหลี่ยมมีส่วนแหลมมนออกมาไม่เท่ากัน คาดว่าสามารถอาศัยการชักดึงของลวดเหล็ก ปรับระยะและตำแหน่งที่นูนออกมาของแผ่นเหล็กได้ตามความต้องการ

จี๋ไล้วคไม่เคยเห็นข้าวของชนิดนี้มาก่อน แต่ทราบดีว่านี่ไม่ใช่เครื่องมือที่น่าเบิกบานบรรพชาแน่นอน

กระเรียนผอมผู้แซ่พลิกข้อมือเล็กน้อย ทำท่าราวกับจะถูกเข้าคอ จี๋ไล้วค แหงนเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า

“จี๋ตัวเอี้ย ไปรุดขึ้นสองมือออก”

จี๋ไล้วคพลันตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว จะอย่างไรเป็นวาสนามีไ้ เพราะ เป็นเคราะห์หลบไม่พ้น เรื่องราวถึงขั้นนี้ ได้แต่ปรับตัวตามสถานการณ์ ยามนั้นขึ้นสองมือออก กล่าวอย่างเฉยเมยว่า

“ผู้แซ่บู๊ ดื้อเรื่องส่วนร ฆด้างแค้นส่วนตัว ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า

ท่านจดจำไว้”

หัวหน้าสมาคมงูบินที่ด้านข้างรีบกล่าวว่า

“ไม่หรรษา จี๋ตัวเสีย อย่าได้คิดมากไป นี่เพียงเป็นขั้นตอนหนึ่งเท่านั้น”

เห็นกระเรียนผอมสลัดของเล่นๆ นั้น ในเสียงกรียวกราว ปรากฏลวดเหล็กกล้าเส้นหนึ่งม้วนพันกับข้อมือทั้งสองของจี๋ไฉวค มันกระทำด้วยความสันทัดรวดเร็ว ทางหนึ่งวัดความยาวสั้นของลวด เหล็กกล้า เพื่อบีบรัดรอบข้อมือของจี๋ไฉวค ทางหนึ่งบิดนิ้วทั้งสิบ ปรับระดับทิศทางที่งูออกมาของแผ่นเหล็กรูปสามเหลี่ยม แต่ละส่วนที่งูออกมา พอดีกดใส่ตำแหน่งจุดจี๋ทอข้อมือของจี๋ไฉวค

เนื่องด้วยกระเรียนผอมปรับระดับจัดแต่งด้วยความชำนาญชำนาญ ขอเพียงจี๋ไฉวคขยับคืบคั่นร่นสักเล็กน้อย ลวดเหล็กกล้าจะยิ่งรัดแน่นเข้า ส่วนที่งูออกมาของแผ่นเหล็กรูปสามเหลี่ยมก็จะกดจุดจี๋ทอยิ่งกว่าเดิม ต่อให้ท่านมีตามหัวหกเขน ก็ไม่อาจทนทานรับความเจ็บปวดของเลือด ลมโคจรย้อนกลับได้

หัวหน้าสมาคมงูบินอึ้งระริบราวกับเมฆร่ำไห้มุสิก กล่าวว่

“จี๋ตัวเสีย สร้างความลำบากแก่ท่านไปแล้ว”

จี๋ไฉวคชำเลื่องมองกระเรียนผอมใช้ลวดเหล็กอีกเส้นหนึ่งม้วนพันกับสองเท้าของเขา ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ของเล่นนี้กลับละเอียดย่อนัก เจิงซัง นี่เป็นผลงานอันยอดเยี่ยมของผูใด?”

หัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวอย่างอึ้งเข้ว่า

“เครื่องมือเล็กๆ น้อยๆ ไม่ควรแก่การเปิดเผยสู่สาธารณชน

จีตัวเขียนเดินไปแล้ว พวกเราเรียกของสิ่งนี้ว่าคุ่นเขียนเก่า (ปลอกกล้องเขียน) ผู้ที่ติดกันปลอกกล้องเขียนนี้มีใครอื่น คือ นู๊ปป๊าทำ (ผู้ช่วยคนที่สองแซ่ปู้) ที่กำลังรับใช้ท่านเอง”

ไฉ่ฮินเตียงกรีก กระเรียนผอมกล้องรัดห่วงลึบที่ปลายทั้งสองของตัวคั่นเหล็กกล้าเข้าด้วยกัน ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน พนมทวยใจใส่จีไฉ่ฮวดคำหนึ่ง กล่าวว่

“ผู้แซ่จี ปลอกกล้องเขียนเป็นบิดาคิดกันขึ้น เมื่อถูกของเล่นนี้กล้องรัดไว้ ต่อให้ท่านเป็นเซียนวิเศษ ก็ยากคิดปึกโบยบินได้ ตอนที่ออกจากท่านยินยอมรับชะตากรรม ที่เหลืออยู่ได้แค่ยอมรับชะตากรรมเช่นกัน”

จีไฉ่ฮวดจับจ้องมองกระเรียนผอม พลันหัวร่อคึกคักกล่าวว่า

“ท่านเข้าใจว่าเราต้องตายแน่นอน?”

กระเรียนผอมยกสองมือกอดอก กล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“ต้องตายแน่นอน! ผู้แซ่จี ท่านยิ่งใหญ่มาหลายสิบปี ครั้นนี้สมควรถึงรอบพวกเรานี้บ้าง ไหนเลยมีการอยู่กินดีไปชั่วชีวิต?”

จีไฉ่ฮวดโน้มหน้าเข้าไปเล็กน้อย หิศาทั้งสอง จงใจลดข่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่

“นู๊แซ ลูกชายของเรา เคยได้ยินเรื่องราวที่คนตายแล้วกลับกลายเป็นภูตผีหรือไม่ หากว่าเราไม่อาจรอดพ้นจากชะตากรรม ท่านก็อย่าหมายอยู่ต่อชนวน เราจะกลับกลายเป็นปีศาจพยายาม ชูขวัญท่านจนตายทั้งเป็น”

กระเรียนผอมงงงันวุ่น ศัสย์ได้คิดว่าจีไฉ่ฮวดกำลังหยอกเข้านั้น พลันบังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือไหม้ ใบหน้าเหือดรูปกลับกลายเป็นแดงก่ำ เ็นเขียวบนหน้าผากขึ้นไปน คว้ามือคนใส่จีไฉ่ฮวด ปากขู่คำรามว่

“เราจะคบเจ้าสุกรอ้วนก่อน...”

จีได้สวดไม่มีท่าทีถดถอย เพียงยืนหยัคกับที่เดิม เบนเบี่ยงศีรษะเล็กน้อย หักศอกขวากระทุ้งออก ฝ่ามือของกระเรียนหมอมก็ตบพลาดผิด ทรวงอกถูกกระทุ้งกระแทกอย่างหนักหน่วง สร้างความเจ็บปวดจนงอตัว คุดกึ่งเภา เผลอขยับไปหักก้าว ไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา คนก็กระแทกนั่งลงกับพื้น

หัวหน้าสมาคมงูบินขวางร่างเข้าสกัด ตรวคว่า

“นุ้แซย๋มาได้ว่วาม จนกระทบกระเทือนถึงแผนการใหญ่”

จีได้สวดกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“วิทยายุทธมิใช่ใช่เป็นการแสดง หากแต่ต้องเกิดผลในทางปฏิบัติ ฝ่ามือของนุ้ปาเท้าไม่เห็นสูงเขี่ยมอันใด เจิงเล่าดี เราให้มันเปิดหูเปิดตา ท่านคงไม่ถือสากระมัง?”

ถือสาไม่ถือสาเป็นอีกเรื่องหนึ่ง จะอย่างไรคนถูกลงมือสั่งสอนแล้ว หัวหน้าสมาคมงูบินไหนเลยปล่อยให้ความขัดแย้งครั้งนี้กระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ใหญ่ได้ มันเพียงฝืนหัวร่อ กล่าวว่า

“ถ้วนเป็นการเข้าใจผิด จี้ตัวเหี้ย เรื่องไม่อาจชักช้า ขอเชิญออกเดินทางเถอะ”

ดังนั้นจีได้สวดยังคงขึ้นม้าเจิบไช้ของเขา เพียงแต่ต้องนั่งขวางบนหลังม้า ลักษณะไม่น่าดูเท่าใด ม้าควนเหยาอย่าง คนของสมาคมงูบิน ล้อมหน้าล้อมหลัง กระจายอยู่รอบข้าง

จีได้สวดกวาดตามองป้อมดั่งขี้อยู่ในวงแขนของทวนโลหิตทลายขวัญทางค้ำหลังอยู่บ่อยครั้ง ทางหนึ่งมองดู ทางหนึ่งตอบทอดถอนใจ

เคยเจงถานน้อยนี้ไม่เพียงสร้างล้าปากแก่ผู้คน จนบัดนี้ยังไม่ได้ขึ้นมัน
รื่องเรียกก้งเตีย (บิดาบุญธรรม) แม้สักคำเดียว

บทที่ 3

นี่เล็กแผลงฤทธิ์

ค่ายใหญ่ของสมาคมรูปิน ก่อตั้งอยู่บนแท่นที่ราบอันกว้างขวางบริเวณไหล่เขาของเนินเขาซังแซเนี่ย ถ้วนเป็นสิ่งก่อสร้างจากแผ่นศิลา มีความมั่นคงแข็งแรง แม้แต่กำแพงล้อมนอกค่าย ก็ใช้ก้อนหินตมซ้อนไปตามแนวของภูมิประเทศเมื่อทอดคามอง เห็นต้นไม้เขียวชอุ่มรอบข้างแวดล้อมสิ่งก่อสร้างสถาปัตยกรรมนี้เอาไว้

ภายในห้องศิลาค่อนข้างใหญ่ที่กึ่งกลางค่าย ซึ่งถือเป็นห้องรับแขก จัดเรียงหมีกพู่กันกระดาษาไว้แต่แรก สิ่งของเรียงรายอยู่บนโต๊ะกลมขนาดใหญ่อันหนึ่ง หน้าโต๊ะตั้งเก้าอี้ไม้สี่ตัวหนึ่ง

ยามนี้เจ้าโศวถูกเชิญให้นั่งบนเก้าอี้ไม้สี่ตัว ผู้คนทั่วทั้งห้องมีแต่เขานั่งอยู่

หัวหน้าสมาคมมุขมนตรียืนอยู่ด้านข้างอย่างอึดอัดแน่น กล่าวว่

“ตำแหน่งนี้นับว่าถนัดมือกระมัง?”

เจ้าโศวคบันหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“ถนัดมืออันใด?”

หัวหน้าสมาคมมุขมนตรีกล่าวเบาๆ ว่า

“ความหมายของเราคิดขอให้เจ้าเขียนท่านเขียนอันใด”

เจ้าโศวคเหลืออกตากกล่าวว่า

“พวกท่านเหล่าใครรู้จักจับดาบวงกระบี่ก็พอแล้ว ยังคิดศึกษาวิชาขุนเขียนอะไร?”

“ขามปรกติด้อมไม้และต้องหมึกพู่กัน แต่ตอนนี้มีอาจะไม่ดำเนินขั้นตอนนี้ และขั้นตอนนี้ต้องรบกวนให้เจ้าเขียนท่านเขียนด้วยตัวเอง...”

เจ้าโศวคนั่งตัวตรงกล่าวว่า

“ท่านต้องการให้เราเขียนอะไร?”

หัวหน้าสมาคมมุขมนตรีประจักษ์กล่าวว่า

“ขอเพียงเขียนหนังสือโอนกรรมสิทธิ์ให้ฉบับหนึ่งก็ใช้ได้แล้ว โดยระบุว่าหน้าร้าน ที่ดิน สินค้าทั้งหมดของร้านทองหยกเทียนป้อ ล้วนยกโอนให้กับเรา ต่อจากนั้นลงชื่อกำกับ พิมพ์ลายนิ้วมือเป็นอันสำเร็จเสร็จสิ้น”

เจ้าโศวคเงิบงันชั่วขณะ จึงกล่าวอย่างเข้มขร่ว่า

“ที่แท้ท่านรักษารัฐเราไว้ถึงตอนนี้ เพราะมีความคิดอ่านเช่นนี้ เจ่งรัง ท่านคิดจับปลามือเปล่า ขุดทั้งรากถอนทั้งโคน ไม่รู้สึกอำมหิตไปหรือ?”

หัวหน้าสมาคมมุขมนตรีทอดถอนใจกล่าวว่า

“คนทั้งหมดต้องมีชีวิตสืบไป อีกประการ ยี่สิบกว่าปีนี้จีตัวเสีย
ท่านคัดค้านทางลาของพวกเราไปมากน้อยเท่าใด หากคิดทั้งต้นทบบอก
ไม่ได้เอาไรเอาเปรียบท่านได้อย่างไร”

จีได้สวดแก่นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“พวกท่านคิดบุตรากถอนโคนของเรา หลังจากนั้นไซ้ยอมปล่อย
ปละละเว้นกิจการร้านแลกเงินหรือไม่?”

หัวหน้าสมาคมมุขมนตรีกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“หนทางสมบัติเช่นนี้ โหนเลยปล่อยปละละเว้นได้ จีตัวเสีย
พวกเราเสี่ยงอันตรายจัดการกับท่านนอกจากบุญคุณความแค้นบาง
ประการแล้ว สาเหตุสำคัญยังคิดกรุยหนทางสมบัติสายนี้ ท่านมีชีวิต
อยู่ เป็นอุปสรรคขัดขวาง หลังจากเป็นซากศพ ยังคิดขวางกั้นหรือ?”

จีได้สวดกล่าวอย่างพุ่งเคื่องว่า

“มารดาท่านเอะ คิดลูกคิดรางแก้วเลิศล่อนัก มิน่าเล่าเงิน
สิบหมื่นคำถึงของตระกูลเทียบ พวกท่านไม่ร้อนใจแม้แต่น้อย”

หัวหน้าสมาคมมุขมนตรียิ้มอย่างลึกลับกล่าวว่า

“ไม่ร้อนใจจริง ตัวเสียท่านลองนึกดู เงินจำนวนนี้ยังจะโบยบิน
ไปหรือ นี่แจกเช่นเนื้อโอะชะถึงมุมปาก ต่างกันที่กลืนกินเร็วหรือช้า
เท่านั้น...”

ในผู้คนที่ทั้งห้อง จีได้สวดเพียงไม่พบเห็นทวนโลหิตทลายขวัญ
เขากลับไม่ได้ยินชมชื่นต่อคนผู้นี้เป็นพิเศษ เพียงแต่ทวนโลหิตทลาย
ขวัญคร่ำตัวบุตรชาอนุชรรวมของเขาไว้ หากมิใช่เพราะเคียดระแค้น

น้อยนี้ เขาไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ บุตรชายบุญธรรมไม่อยู่
เบื้องหน้า เขาไม่อาจคลายใจได้ ยามนั้นเจ็ดหน้าเล็กน้อย ส่งเสียงดังกว่า
เดิมว่า

“เจ้จ้ง ผู้ช่วยของท่านตอนนี้อยู่ที่ใด?”

หัวหน้าสมาคมงูบิน ถามว่า

“ตัวเหี้ยท่านหมายถึงทุ่งเชียง?”

“มิใช่มันจะเป็นผู้ใด?”

หัวหน้าสมาคมงูบินอัมพลางกล่าวว่า

“คนอยู่แถวโกถี้เกียง เพิ่งร้องเรียกก็จะรู้มา ตัวเหี้ยท่าน
ต้องการพบมันไม่ยากนัก ขอเพียงเขียนหนังสือสัญญา ทุ่งเชียงจะมา
การวะในบัดดล”

จีได้สวดกระซอกเสียงว่า

“เราต้องการพบมันทำอะไร เพียงแค่มันคว่ำกุ่มบุตรชายบุญธรรม
เรา เราต้องเห็นบุตรชายบุญธรรมค่อยคลายใจได้”

หัวหน้าสมาคมงูบินขบคิดเล็กน้อย ค่อยกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ตัวเหี้ยท่านหมายความว่า ต้องเห็นบุตรชายบุญธรรมท่านค่อย
จับคู่กัน?”

จีได้สวดผงกศีรษะ เน้นเสียงว่า

“หากไม่พบหน้า เราจะไม่เขียน มิหนำซ้ำท่านต้องรักษาคำพูด
รอนเราเขียนหนังสือยกโอนกรรมสิทธิ์ ท่านจะจัดส่งป้อมคังยี้กลับไป”

หัวหน้าสมาคมงูบินยกมือตอบกล่าว

“ถูกผู้ขายมีวาจาเป็นสัจจะ เราเจ้จ้งย่อมต้องรักษาคำพูด

“ตัวเขียนท่านวางใจอย่างเต็มที่”

พลางหันหน้าหาประตู่ ปรบมือร้องเรียกว่า

“กงเชียง ตูมเด็กทารกเข้ามา ให้จีตัวเขียนของพวกเขากร่าง
หนังสือสัญญาอย่างวางใจ”

หน้าประตู่ปรากฏเงาคนดกตัวท้วน ทวนโลหิตหลายชั่วอายุทั้งเชียง
เข้าห้องมาตามเสียง ในวงแขนยังโอบอุ้มป้อนดั่งยี่ไว้ ป้อนดั่งยี่หน้าคนเด็กคน
ร่างสันเทีญ คาคว่าถูกขู่จนชั่วอายุวิญญานไม่อยู่กับตัว

หัวหน้าสมาคมงูบินอัมพตาทกล่าวว่

“ล้วนปฏิบัติตามความประสงค์ของท่านแล้ว จีตัวเขียน สมควร
จับคู่กันได้”

จีได้สวดขึ้นสองมือออก แสดงเครื่องพันธนาการของเหล็ก
เหลื่อมลวดเหล็กกล้าของหัวหน้าสมาคมงูบิน กล่าวว่

“เช่นนี้จะให้เราเขียนอย่างไร?”

หัวหน้าสมาคมงูบินถึงเลเล็กน้อยแล้วกล่าว

“มิใช่ขอให้ท่านเขียนภาพคู่กันกลางห้องโถง หรือรจนาคำ
กลอนคู่ ถาขมิไม่ค้องพิถีพิถันเท่าใด จีตัวเขียน ท่านจับคู่กันในลักษณะนี้
เถอะ”

จีได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่

“ล้วนแล้วแต่ท่าน แต่เราขอบอกล่วงหน้าหนังสือสัญญามีผลทาง
กฎหมาย ทุกถ้อยคำไม่อาจคลุมเครือ หากเขียนอักษรหวัดเลอะเลือน
ใจความจะไม่เป็นที่ยอมรับ เมื่อถึงเวลาอย่าได้โทษว่าคำหนีเรา”

หัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวอย่างถึงถ้ว

“นักหนาสาหัสปานนี้จริงๆ?”

จีได้สวดเหลืออกดาขึ้นกล่าวว่า

“เจ้จ้ง พวกท่านเพียงเป็นโจรที่ชุมหัวรวมกัน โหนเลยเข้าในกฎเกณฑ์ทางการค้า อีกทั้งตัวบทกฎหมาย หากคิดอุปภิการของผู้อื่นอย่างอุกอาจ ต้องมีวิธีการที่ดิ้นไม่หลุด หากหลักฐานไม่กระจำงอย่าคิดหมายใช้การได้”

หัวหน้าสมาคมมุขินตะลึงถันชั่วขณะ ค่อยเหลือวหน้าไปกล่าวว่า กระเรียนหมอมที่ขึ้นอยู่ด้านข้างว่า

“เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?”

กระเรียนหมอมกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“ผู้แซ่จี้กล่าวไม่ผิด หากเป็นหนังสือสัญญาชักย้ายถ่ายเททรัพย์สินสมบัติอันมหาศาล มาตราว่าเขียนตัวหนังสือหวัด ไร้ข้อความคลุมเครือ เกรงว่าจะไม่มีผลในทางกฎหมาย”

หัวหน้าสมาคมมุขินรีบกล่าวว่า

“อย่างนั้นด้านลายมือยิ่งบรรจงยิ่งดีแล้ว”

กระเรียนหมอมกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ปัญหาอยู่ที่พอแก้มัดออก ผู้แซ่จี้ไซ้จะเล่นลวดลายหรือไม่?”

หัวหน้าสมาคมมุขินกวาดตาไปยังป้อมดั่งยี่ที่อยู่โนงแขน ทวนโลหิตหลายขวัญ กล่าวว่

“หากไซ้เด็กทารกสะกคมันไว้...”

กระเรียนหมอมกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“มันต้องการเห็นเด็กทารก ค่อยยินยอมเขียน ตัวคิงเก เราเห็นว่า

ผู้แซ่จีไม่มีเจตนาดี”

จีได้สวาทที่นังบนเก้าอี้ให้ซือร้องคังๆ ว่า

“เด็กทารกอยู่ในอ้อมแขนของยี่ตึงแกพวกท่าน ทั้งในและนอกห้องล้วนเป็นคนของพวกท่าน ขอให้เราไม่มีเจตนาดี ก็ปราศจากสามหัวหกแขน ยังจะกระทำการที่ไม่มีเจตนาได้อย่างไรได้?”

หัวหน้าสมาคมงูบินพองฟัง รู้สึกมีเหตุผล ส่งเสียงคังกว่าเดิมว่า

“กงเซียง ท่านเผ่าคูเด็กทารกให้ดี หากว่าจีตัวเสียของพวกเรา คิดเล่นลวดลาย มิต้องให้เราออกคำสั่งก็จัดการกับลูกเด๋านี้ก่อน”

ทวนโลหิตหลายชั่วชั่วรับคำว่า

“เราเข้าใจ มีหน้าจันเราไม่เชื่อว่า ผู้แซ่จีมีอิทธิปาฏิหาริย์ สามารถช่วงชิงเด็กทารกจากเงื้อมมือเราได้”

หัวหน้าสมาคมงูบินขมเล็กน้อย กล่าวกับจีได้สวาทว่า

“ท่านได้ชินแล้วกระมัง จีเล่าเสีย”

จีได้สวาทกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“เราที่ยินยอมกล้ำกลืน ปล่อยให้พวกท่านพยายามอย่ายี่ ล้วนเพื่อเด็กทารกนี้ โหนเลยกดับกลอดกินคำ ชักนำเภทภัยให้กับมันได้ เจิงซังเรายอมรับชะตากรรมแล้ว หวังว่าหลังจากเสร็จเรื่อง พวกท่านยังมีบโนธรรมประจำใจ”

หัวหน้าสมาคมงูบิน กล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

“ไม่ผิดพลาดเด็ดขาด จีตัวเสีย ท่านกล้อยตามพวกเรา พวกเราอ่อนด้อยคล้อยตามท่าน บ๊วยแซ่เข้ามาหลายพันชนากการให้กับจีตัวเสีย”

กระเรียนหอมไม่กล้าถามหาความ ใช้ฝีมือที่คล่องแคล่วผ่อนคลาย

ถวดเหล็กกล้าและเหล็กเหลี่ยมที่ข้อมือทั้งสองของจีได้สวค เมื่อมัน
ใช้ถูกกฎแจรูปดาขอดอกหนึ่งไขกฎแจลับที่ทั้งสองปลายของถวดเหล็ก
กล้าออก บังเกิดเสียงดังสคไส คนก็ถอยปราดไปสามก้าว

ขณะเดียวกัน ผู้ช่วยคนที่หนึ่งของสมาคมรูปิน เทพธนี้งเบกกฎหา
ผู้ช่วยคนที่สามพยัคฆ์ค่อม ผู้ช่วยคนที่สี่เกาทัณฑ์รกรพากันถือนมือ
และอาวุธ ทำท่าราวกับเผชิญศัตรูเข้มแข็งก็ปาน

จีได้สวคคล้ายมองไม่เห็น นวคเห็นข้อมือทั้งสองสลับไปมา
ชำเลื่องมองคนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย ซึ่งยืนอยู่ที่มุมห้อง คนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย
ที่ประการมกับจีได้สวคก่อกวนทั้งสองถอยประหว่นพรั่นใจ ไม่ทราบวางตัว
อย่างไรดี จีได้สวคก็ส่งเสียงกระแอม กวักมือเรียกหาว่า

“พวกท่านทั้งสองเข้ามาให้กันเรา”

คนหนึ่งสูงหนึ่งเตี้ยทั้งสองขณะจะสาวเท้าออกไป พลันพบว่า
ไม่ถูกต้อง รีบเหลียวมองหัวหน้าสมาคมรูปินผู้เป็นนายเหนือเป็นเจิง
ขออนุญาต

หัวหน้าสมาคมรูปินเฝ้าขุนจ้องรำคาญ แต่ถึงของยังไม่ได้ครอบครอง
ไม่อาจฉีกหน้าลงมือ ได้แต่ข้มประจบกล่าว่า

“ตัวเฮีย ท่านเรียกหาพวกมันทั้งสอง มีเรื่องอันใด?”

จีได้สวคกล่าวอย่างเงื่องไข่ว่า

“คนหนึ่งฝนหมึก คนหนึ่งจับกระดาด เราเห็นผู้คนทั่วทั้งห้อง
ล้วนเป็นผู้นำอันดับสูงของสมาคมรูปิน มีแต่คนทั้งสองก่อนข้างคำด้อย
ดังนั้นขอความช่วยเหลือจากพวกมัน”

หัวหน้าสมาคมรูปินเหลียวหน้าไปกล่าว่า

“อ้อเคี้ยง ก๊วยเด็กเมื่อง ยังมิรีบเข้าไปปรนนิบัติอีก?”

คนร่างสูงอ้อเคี้ยงกับคนร่างเตี้ยก๊วยเด็กเมื่องรับคำโดยพร้อมเพรียง แสดงว่าไม่ยินยอมพร้อมใจ พวกเขาค้นเดินถึงข้างใต้ อ้อเคี้ยงทำหน้าที่ผ่านหมึก ก๊วยเด็กเมื่องจับกระดานทั้งสองปลาย จากสีหน้าท่าที่แสดงว่า คนทั้งสองบังเกิดความอึดอันเต็มอก

จีได้สวดทศคาถารวบรวมของคนทั้งสอง กล่าวอย่างอึ้งแอ้มว่า

“พวกท่านทั้งสองมีตำแหน่งใดในสมาคมรูปิน?”

อ้อเคี้ยงกับก๊วยเด็กเมื่องล้วนเงิบงันไม่ส่งเสียง ทมหายใจลึกลับ กระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา หัวหน้าสมาคมรูปินสะอึกเข้ามาใกล้ว่า

“จีตัวเหี้ย ในผู้ช่วยสมาคมรูปินทั้งสี่ ต่างมีเท่ามัก (หัวหน้ากลุ่ม)

ฝ่ายละสองคน อ้อเคี้ยงกับก๊วยเด็กเมื่องเป็นเท่ามักในสังกัดของรูปินปัทมา...”

จีได้สวดมงคลีรณะกล่าวว่า

“จักรวรรดิคือสิ่ง มิใช่พวกเดียวกัน ไม่รวมกลุ่มกัน”

หัวหน้าสมาคมรูปินสะกดยกขึ้นใจกล่าวว่า

“จีตัวเหี้ย พวกเราแก้มัดแล้ว ทั้งสองคนมากอยปรนนิบัติ ท่านก็

สมควรจับคู่กันเขียนได้”

จีได้สวดกล่าวว่า

“แน่นอน เราจะเริ่มเขียนในบัดนี้...”

บอกเขียนก็เขียนจริงๆ เห็นจีได้สวดคร่ำคร่ำกันอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วขณะก็เขียนหนังสือออกโอนกรรมสิทธิ์เสร็จสิ้น ไม่เพียงลายมือบรรจงซ้อใหญ่ใจความก็กระฉ่างชัดเจนไปมีการพลิกพลิ้วเม้มแผ่น้อย

หลังจากเขียนเสร็จ จีได้สวดอันส่งให้หัวหน้าสมาคมรูปินอ่านผ่าน

ดา หัวหน้าสมาคมงูบินอ่านโดยละเอียดเที่ยวหนึ่ง ยังส่งให้กระเรียนผอม
ตรวจทานดู

กระเรียนผอมตรวจทานโดยละเอียด หงกศีรษะกล่าวว่า

“ใช้ได้ ขอเพียงผู้แช่จึงซื้อกำกับพิมพ์ลายนิ้วมือ หนังสือสัญญา
ฉบับนี้จะมีผลทางกฎหมายแล้ว”

หัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“การใช้ด้อยคำในหนังสือสัญญา ไม่มีการบิดพลิ้วกระมัง?”

กระเรียนผอมกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“เนื้อหาสมบูรณ์ เขียนอย่างกระชับรัด ตัวคิงเก จีโต้สวคไม่ได้ต้น
ถวลถายในหนังสือฉบับนี้”

หัวหน้าสมาคมงูบินถึงโลกขึ้นมา กล่าวว่า

“เรานี้เป็นว่า สมบัติของมันจะเป็นของพวกเราแล้ว?”

“ต้องรอให้มันลงชื่อกำกับและพิมพ์ลายนิ้วมือ ค่อยใช้การได้”

ท่าทีที่หนักแน่นเยือกเย็นของหัวหน้าสมาคมงูบินไม่ทราบ
ปลาสนาการไปที่ใด ช่วงชิงหนังสือสัญญามาทองตรงหน้าจีโต้สวค
กล่าวเร่งรัดว่า

“จีโต้สวค เหลือแต่ขั้นตอนนี้ ท่านรีบจัดการให้เรียบร้อยเถอะ
ก๊วยเต็กเมียง ซาดแดงเล่า ยังมีรีบนำซาดแดงมาอีก”

ก๊วยเต็กเมียงรีบถ่วงถ่วงหนีจากอกเสื้อใบบนหนึ่งเปิดช่องวางอยู่
บนโต๊ะ ภายในกล่องบรรจุซาดสีแดงสะดุดตา เพียงรอให้จีโต้สวคคิ้ว
มือลง เพื่อพิมพ์ลายนิ้วมือลงบนหนังสือสัญญา

แต่ว่าจีโต้สวค ยกมือกอดอก หลับคานั่งแน่นิ่ง ไม่มีความเคลื่อนไหว

ไหวขึ้นต่อไป

หัวหน้าสมาคมมุขินเห็นเช่นนั้น ทั้งร้อนรุ่มทั้งขุนเคือง ชุ่มเสียงก็กลับกลายเป็นหยาบกระด้างขึ้นมา กล่าวว่

“จีตัวเฮีย ถูกผู้ขายมีวาจาเป็นตังจะ เรื่องราวเมื่อตกลงเป็นมันเหมาะ เมื่อถึงขั้นนี้ ท่านโจนกลายเป็นนิ่งเฉย การแสวงเป็นหนวกใบไม่อาจแก้ปัญหาคได้”

จีได้สวดลิตมาขึ้น สองคากลับเอ่อกลอดด้วยน้ำตา กล้ายกับจะร่ำไห้ออกมา

นี่เล็กสนองกรรมผู้มีชื่อเสียงเกริกไกร สะท้านทั้งเหนือจรดใต้ ความจริงสมควรชิตาต่อความเป็นตาย ค่อให้ถูกปลิดศีรษะหลุดจากปากก็ไม่แค่นเสียงเม้ตักคำเดียว ขามนี้กลับแสดงความอ่อนแอเช่นนี้ โหนเลขไม่สร้างวามคั่นตระหนกแก่คนของสมาคมมุขิน ทั้งบือองสูงบือองต่ำได้

หัวหน้าสมาคมมุขินสลดศีรษะโดยแรง ตะกุกตะกักถามว่า

“จี...จีตัวเฮีย ท่าน...ท่านโจนร้องไห้?”

จีได้สวดทอดถอนในขาว กล่าวเสียงสั่นเครือว่า

“เรากล้ามากใจ”

หัวหน้าสมาคมมุขินจูมือทั้งสอง กล่าวว่

“จนถึงขั้นนี้ อกล้ามากใจมิได้ เราก็เสียใจที่ไม่สามารถช่วยเหลืออย่างไร...”

จีได้สวดขณเจนตือเจ็ดกราบน้ำตาที่หางคา กล่าวเสียงแหบพร่ว่า

“เจ้จ้ง หนังสือสัญญาเขียนเสร็จสิ้นต่อจากนั้นเป็นการลงชื่อกำกับพิมพ์ลายนิ้วมือ ท่านทราบหรือไม่ หลังจากที่เราลงชื่อกำกับ พิมพ์ลายนิ้ว

มือ ก็ต้องอำตาจากโลกนี้ สูญสิ้นสมบัติพัสถานที่เก็บหอมรอมริบมาครึ่งชีวิต?”

นี่เป็นแผนการซึ่งวางไว้ด้วยตัวเอง หัวหน้าสมาคมฐนินโชนเธอไม่ทราบ มันฝันหัวร่อกล่าวอย่างปากไม่ตรงกับใจว่า

“จี๊ดเขียบ เรื่องนี้ท่านต้องปลงให้ตก คนจะอย่างไรหากรอดพ้นจากความตาย โดยเฉพาะจี๊ดเขียบท่าน ชีวิตนี้ยิ่งใหญ่มาแล้ว เสพสุขมาแล้ว นักสู้ผู้กล้าไม่พริ่นต่อความตาย อีกประการ การตายของท่านช่วยให้สหภาพยากไร้จำนวนมากไม่ถึงกับต้องอดตาย นับเป็นบุญกุศลใหญ่หลวง”

จี๊ดได้ฮวดกล่าวอย่างซึ้งใจว่า

“ตายก็ตายเถอะ เมื่อคืนไม่หลุด หลบไม่พ้นได้แต่ขอรับชะตากรรมหนึ่งเดียวที่สร้างความชุ่มชื้นใจแก่เราคือ เราอินชอมสละสังขารเพื่อบุตรชายบุญธรรม แต่กระทั้งความหวังครั้งสุดท้าย ยังไม่อาจบรรลุได้”

หัวหน้าสมาคมฐนินถามว่า

“ความหวังอันใด?”

“เพียงเป็นความหวังสุดท้ายในชีวิตนี้ ก่อนตายเราคิดรูปบุตรชายบุญธรรมของเราสักครา...”

หัวหน้าสมาคมฐนินคล้ายถูกความรู้สึกโศกสลดของขอคนนักสู้สิ้นหนทางของจี๊ดฮวดกระบาดใส่ ดังนั้นรับปากโดยไม่ขบคิดว่

“ไม่มีปัญหา เราจะส่งเสริมความหวังของท่านนี้”

กระเรียนหอมที่ด้านข้างรีบกล่าวว่า

“ทำไม่ได้ ตัวดิ้งแก”

หัวหน้าสมาคมฐนินกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“เจ้าเดินเดินเกินไปแล้ว บ๊วย มีอันใดทำไม่ได้?”

กระเรียนหอมถลึงคาใส่จี๊ดสวด กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ไม่อาชปถ้อยให้ผู้แซ่ซ่าไก้คักการก คนผู้นี้เจ้าสัณฑ์เพทุบาย มัน
ร้องขอเช่นนี้ ยากรับรองว่าไม่คิดเล่นลวดลายใด”

หัวหน้าสมาคมบุญนิมิตพองหึงอดถึงณมิได้ จี๊ดสวดนิมิตคาที่บวมแดง
เล็กน้อย สีหน้าละห้อยหลอๆ กระทั่งขุนเสียงก็อ่อนระโหยโรยแรง กล่าวว่

“เด็กการกอยู่ในวงแขนของพี่งะเข็ญ รอบข้างล้วนเป็นคนของท่าน
เราเพียงขุนคักการกกราหนึ่ง สามารถเล่นลวดลายอย่างไรได้ หากพวกท่าน
ไม่ไว้วางใจ ก็ใช้เครื่องมือเหล่านั้นก็ต้องวัดสองมือของเราใหม่ หรือกับ
คนคราโกธคายผู้หนึ่ง พวกท่านยังไม่ยอมหยิบยื่นความเมตตาให้ ไม่
อย่างนั้นพวกท่านก็เกรงกลัวเราจนสูญเสียดิถีสามัญญะที่พึงมีแล้ว”

คำพูดประโยคสุดท้าย ออกจะลบหลู่ศักดิ์ศรีคนในสมาคมบุญนิมิต
ไป หัวหน้าสมาคมบุญนิมิตเล็กก็กล่าวว่า

“อาศัยป้ายชื่อของสมาคมบุญนิมิต ไม่ยินยอมให้ผู้คนนิมิตาถับหลัง
ค่ายพรรคมีคุณธรรมของค่ายพรรค สมาคมบุญนิมิตสมควรมีคุณธรรมในการ
ส่งเสริมความหวังสุดท้ายของคนคราโกธคาย จี๊ดอันเฮย เรามือรับปากท่าน
ต้องปฏิบัติตาม”

จี๊ดสวดมีสีหน้าสำนักขบถ แต่ไม่ลืมกล่าวว่า

“แจ้งรัง ท่านมีความรับผิดชอบเช่นนี้ ภายหน้ายังไม่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จ แสดงว่าฟ้าไม่มีทิพยเนตร ขอบุญท่านที่ส่งเสริม หลังจากบรรลุ
ถึงความหวังสุดท้าย เราจะฉกฉวยกำกับคัมภีร์ลายนิ้วมือลงบนหนังสือสัญญา
ในบัดดล...”

หัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวเสียงเกรงเกรียงว่า

“จี๊ดเหี้ย หวังว่าท่านทำตามคำพูด อย่าได้ก่อเหตุสุวิสัย ไม่งั้น
นั้นจะได้เห็นดี”

จี๊ดเหี้ยวदन้าตัวขมวด กล่าวด้วยความขากลำบากว่า

“รอจนเราจนตึกทหารก ปฏิบัติตามขั้นตอนให้กับพวกท่าน มิต้อง
รบกวนพวกท่านลงมือ เราจะจัดการกับตัวเอง...”

หัวหน้าสมาคมงูบินโบกมือบงการว่า

“บู๊แซ มัคพันชนาการ”

กระเรียนผอมไม่บินขอมพร้อมใจ แ่ก็ไม่วิ่งไล่แข่งขึ้น เดินเข้ามา
ใช้ลวดเหล็กกล้ากับเหล็กเหล็ยบคล้องรัดข้อมือทั้งสองของจี๊ดเหี้ยว
หลังจากถ่มกฏูแจล็บ ก็ชักคานเคียวคู่มือออกมา จ่อพาดกับคันคอจี๊ดเหี้ยว

หัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวเกิดการพลาดหลังรีบกำรับว่า

“เจ้าระมัดระวังให้ดี บู๊แซ จี๊ดเหี้ยยังไม่ไ้ลงช้อก่ากับและพิมพ์
ลายนิ้วมือ”

กระเรียนผอมกล่าวเสียงกระด้างว่า

“หากมันไม่ถ่นลวดลาย ต้องมีโอกาสดงช้อก่ากับและพิมพ์ลาย
นิ้วมือนั่นอน”

จี๊ดเหี้ยวคกล่าวเสียงเนิบนาบว่า

“ผู้แซบู๊ ท่านกล้าอาศัยเรื่องส่วนรวมล้างแค้นส่วนตัว ความหวัง
ของผู้คนในสมาคมงูบินทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำต้องสูญเปล่า”

หัวหน้าสมาคมงูบินรีบปรายตามอกไม้ต่อกระเรียนผอม จากนั้น
ก้อยร้องส่งต่อทวนโถหิคตลายขรวิญว่า

“กะซึ้ง เวลาไม่เข้า อ้อมเด็กเข้ามา ส่งเสริมความหวังสุดท้ายของ
จิตัวเสียเถอะ”

ทวนโลหิตทลายขวัญใช้มีเท้าอันหนักแน่นเดินเข้ามา ความเคลื่อนไหว
ไหวของมันเป็นระมัดระวังยิ่ง สองมือซ้อนประคองปอดังยี่ ขึ้นส่งต่อจีได้สวด
มือหนึ่งของมันคว้าคอเด็กทารกไว้ มือหนึ่งจับสองเท้าของเด็กทารก
เพียงดูจากฝ่ามือของมันทั้งคู่นั้น เป็นที่คาดคิดได้ว่า มันถึงถึงเพียงไหน
หากมันคิดทำร้ายปอดังยี่ นับเป็นเรื่องง่ายคายอย่างยิ่ง

ผู้คนทั่วทั้งห้องฟังดั่งจ้องจับที่จีได้สวด สายตาทุกคู่ล้วนจ้องโดย
ไม่กะพริบ เท่ากันเป็นการเตือนสติจีได้สวดว่า หากมีความเคลื่อนไหวผิด
ปรกติ จะเข่นฆ่าทั้งผู้ใหญ่และทารก

ดังนั้นดวงตาจีได้สวดปรากฏประกายน้ำตาขึ้นอีกครั้ง ใช้น้ำตาที่
เศร้าเสียใจ เผยริมฝีปากทั้งคู่รอบใส่เด็กทารก คล้ายกับกำลังรุมอ้าโลกนี้
ปอดังยี่กลับหดตัวไปด้านหลังด้วยความหวาดหวั่นขลาดเขลา รวกับจกจำ
ไม่ออกว่า ผู้ที่คิดรุมมันเป็นบิดาบุญธรรมของมัน

ร่างอ้วนท้วมของปอดังยี่หดตัวไปด้านหลัง จีได้สวดยื่นหน้าไป
เบื้องหน้า ผลของการยึดเหนี่ยวระยะห่างที่ทวนโลหิตทลายขวัญกำ-
หนดไว้เข้าไป กระทั่งสายตาก็ถูกบดบังไว้

ขณะที่ผู้คนทั่วทั้งห้องรู้สึกขบขันทั้งรำคาญเสียงดังสอสองครั้ง
พ่นดัง จากนั้นลวดเหล็กกล้าและเหล็กเหล็มนี่มันพันข้อมือทั้งสอง
ของจีได้สวดพ่นปลิวกระเด็นออกรอบข้าง คาบเกี่ยวของกระเรียนหมอม
กระดอนขึ้น กนผะหงายไปด้านหลัง แทบเป็นเวลาเดียวกัน สองแขน
ของทวนโลหิตทลายขวัญขาดสะบั้นเสมอศอก ปอดังยี่คกเข้ามาในอ้อมอก

เจ้าไฉวคราวปาฏิหาริย์

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คล้ายเพียงเป็นภาพหลอนฉากหนึ่ง ภาพหลอนที่เกิดขึ้นในช่วงพริบตาที่ผ่านพ้นรอนผู้คนแน่ใจว่าเป็นเรื่องจริงที่แน่นอน เหตุการณ์ทั้งหมดก็พลิกผืนกลับกลายโดยสิ้นเชิง

สองคาของเจ้าไฉวคยังบวมแดงเล็กน้อย คราบน้ำคาก็ไม่เหือดแห้ง จนขึ้นหัดกับที่ โอบรับป้อมตั้งอยู่ในอ้อมอก ใบหน้าอ้วนใหญ่ปรากฏรอยยิ้มสุพรรณ รอยยิ้มติดกับคราบน้ำคาก็หางตา กลายเป็นตารูปประหลาดพิกลยิ่ง

ทวนโลหิตทลายขวัญโซซัดโซเซไปปะทะกับผนังห้อง จากนั้นติดกระดอนกลับออกมา ล้มฟุบลงกับพื้น ความเจ็บปวดทำให้ใบหน้าบิดเบี้ยวผิดสักรูป พื้นบนและล่างสียดสีกัน ตลอดทั้งร่างชักกระตุกไม่หยุดยั้งที่แขนขาปรากฏโลหิตฉีกฟุ้งกระจาย กอนคล้ายกับสิ้นสติสมประดีแล้ว

กระเรียนหอมกระแทกนึ่งกับพื้น คานเคียวร่วมห่ออยู่ที่ย่างกาย มันยกมือกุมท้องน้อย ใบหน้าขาวซีด ไม่ทราบถูกเจ้าไฉวคกระทุ้งกระแทกหนักหน่วงปานใด กลับลุกไม่ขึ้น

หลังความคืบคืบถึง หัวหน้าสมาคมขุนบุรีร้องเสียงกรือวกราด พลิกควัดสองมือ ชักฟูกันขนาดใหญ่ออกมาคู่หนึ่ง ขณะโหมไปป้องกัน เจ้าไฉวคพลันขวางมือขวา ประกายเย็นเยียบวูบขึ้นแนวหนึ่งสะกดหัวหน้าสมาคมขุนบุรีล่าถอยกลับไป

แขนเสื้อซ้ายขวาของเจ้าไฉวคปรากฏรอยขาดสองต้น ตั้งแต่ข้อมือจนถึงข้อศอก ตำแหน่งรอยขาดเผยเห็นคมดาบสองท่อน คมดาบกว้างประมาณนิ้วศอกฝังอยู่ในก้นองทองเหลืองรูปเรือยาวที่จัดสร้างเป็นพิณ

กล่องทองเหลืองใช้ห่อเหล็กกล้าต้องรัดกับข้อมือข้อศอก. ถ้าว่ามีระบบ
การควบคุมคัมดาบ ทำให้คัมดาบดีดออกหดเข้าตามความต้องการ

ของมีคมที่ถูกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อนี้ไม่เพียงชั่วร้าย ทั้งยังลึกลับ
นับเป็นอาวุธคมกล้าที่ปลิดชีวิตถ้าวิญญานอย่างแท้จริง

คัมดาบทั้งสองท่อนสะท้อนประกายสีครามวาววับ แม้ผ่านความ
เย็นเยือกเยือกกระดูกชนิดหนึ่ง ความเย็นเยียบผ่านซึมไปทั่ว ภาครว่าไม่
ได้สัมผัสโดยตรงแต่ก็ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความคมกล้าที่ท่าลยทุกสิ่ง

ทรวงอกหัวหน้าสมาคมภูมิมิสสะท้อนขึ้นลงคาบิกโปนป่านกระดิ่ง
พู่กันสั้นระริก คิณุกแต่ไม่กล้าบุกเข้าไป ทำที่ที่สุภาพอ่อนโยนและ
หนักแน่นเยือกเย็น ไม่ทราบปลาสนาการไปตั้งแต่เมื่อใด

จี๊ดสาวคโอบกระชับป้อมซี่ พัดหน้าหัวร่อแล้วหัวร่อด้วยความเบิกบาน
แจ่มใส กล่าวว่

“ท่านทั้งหลาย คาบที่คล้องติดกับข้อมือข้อศอกของเราทั้งสองเล่มนี้
เรียกว่าดั่งขี้มน้ำ (คัมดาบเชื่อมแขน) ชื่อเดิมของมันคือเบ้งค้ำต้องปี่วังกะตอ
(ดาบเชื่อมโงะร้อยแขนนอกประตู่ท่านบ) พวกท่านไม่จำเป็นต้องท่องจำชื่อ
เต็ม เพียงจดจำชื่อคัมดาบเชื่อมแขนก็ใช้ได้แล้ว ในยามปรกติกัมดาบเชื่อม
แขนกับซ่อนอยู่ในกล่องไว้ลึกเข้าไปที่ห่อหุ้มจากทองเหลือง เมื่อถึงเวลา
ต้องการใช้ เพียงเกร็งกล้ามเนื้อที่ข้อศอก พลังของกล้ามเนื้อที่เป่งพองขึ้น
จะกดใส่ขั้วคอร์ดในกล่องที่ไว้ลึกเข้าไป คัมดาบก็จะดีดพุ่งออกจากช่องที่ไว้
ลึกเข้าไป คัมดาบไปถึงที่ใด สามารถทำลยทุกสิ่ง หลังจากใช้แล้ว ค่อยใช้
วิธีจุดเคียวกันเขียดบังขดลวด คัมดาบจะหดกลับไปในช่องเดิม ดังนั้นสะดวก
อย่างยิ่ง สะดวกจนบุคคลที่หัดก่แหม่นเช่นท่าน ยังไม่หันระวังป้องกัน...”

หัวหน้าสมาคมภูมินเบิกตาแดงฉาน ร้องดังๆ ว่า

“จี้ได้สวด เจ้าตัวนักขบที่ถลอกกถึงหัวร้าย กลับใช้ฝีมืออันต่ำทราม
เช่นนี้คือพวกเรา สมาคมภูมินเราสถาบันต้องทวงถามหนี้โลหิต ไม่ขอเลิกว
กับท่าน”

จี้ได้สวดหามีโทษอะไร กล่าวว่

“เอ๋ยถึงการท่องเที่ยวจร ไร้เล่ห์พิลึกแพลงพวกท่านยังด้อยกว่า
มากนัก เจ้เถ่าดี ท่านโยไม่ลองนึกดู เราผู้แซ่จี้เป็นชนชั้นใด ไหนเลย
ปล่อยให้พวกท่านข่มขู่บีบคั้น รุงจุมไปได้ อย่างว่าแต่พวกท่านยังต้องการ
ชีวิตเรา กระทั่งมดปลวกยังรักชีวิต เราจะยอมศิโรราบได้อย่างไร?”

หัวหน้าสมาคมภูมินขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก ขมเขี้ยวเคี้ยวฟัน
กล่าวว่า

“มิดอกกุยเบื้องด้วยความกระหึ่มอัมมของในที่นี้ ผู้แซ่จี้ สองเท้า
ท่านยังถูกปลอกคล้องเชียนรัดไว้คนยังอยู่ในห้องโถงใหญ่ของสมาคม
ภูมิน คิดฝ่าวงล้อมหนีเอาชีวิตรอด โยมิใช่เพื่อฝันไป?”

จี้ได้สวดหัวร่อคึกคัก กล่าวโดยไม่น่าพว่

“บอกตามความสัตย์ นับแต่เผชิญหน้ากับพวกท่าน หนึ่งเดียวที่
สร้างความกริ่งเกรงแก่เรา มีแต่บุรุษานุธรรมของเราผู้นี้ นอกจาก
ความปลอดภัยของบุรุษานุธรรมแล้ว พวกท่านเหล่านั้นกระเจินเป็น
อย่างไร เพียงปาตมก็ปลิวกระเจินไป”

หัวหน้าสมาคมภูมินกวัดแกว่งพู่กันอยู่ พู่คำรามจนน้ำลายกระเจิน
ชานว่

“จี้ได้สวด หากพวกเราปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดออกจากเนินเขาข้ง

แขนง ก็ไม่ขอออกกฎกติกาในยุทธจักรอีก”

จีได้สวดยกมืออุจุมก กล่าวว่

“เจ้กล้าดี ไม่ได้บอกว่าท่านอ้วน ท่านอย่าได้หอบไป ท่านโยไม่ลอง
กรุณาคิด เมื่อยี่สิบปีก่อน ขณะที่ยี่เจ็กท่านมังกรขาวแจ้งก็ครองความเป็นใหญ่
มันยังไม่ต่อแยเรา สาเหตุเป็นอย่างไร เชื่อกว่ามันเคยแยกแยะต่อท่าน
มาครว่าดาวเคลื่อนเดือนกล้อย เวลาผ่านพ้น ยี่เจ็กท่านลาโลกไป เราก็
อายุมากขึ้น แต่อายุมากมิใช่หมายความว่าเราใช้การไม่ได้ ก่อนที่ท่านจะ
มีความมั่นใจเปี่ยมล้น ก็คิดล้มล้างเรา นั่นเป็นความโหดเขลาจริงๆ หากว่า
ยี่เจ็กท่านมีชีวิตอยู่ มันต้องไม่เห็นด้วยกับความคิดของท่าน”

หัวหน้าสมาคมงูบินกระซุกเสียงว่า

“ผู้แซ่จี เรื่องที่ยี่เจ็กเราทำไม่ได้ เราไม่เห็นว่าทำไม่ได้ วันนี้เราจะ
กระทำให้ท่านดู”

จีได้สวดอุบข้อ ึงยี่ที่แตกตื่นจนตะลึงถนก่อน ก่อยกกล่าวอย่าง
ปลอດไปรุ่งว่า

“ขามนี้ป้อดั่งข้อยู่ในที่เกดเหตุ เราเกรงว่ามันจะได้รับความแตกตื่น
จะคี่ชั่วค้องปลอตปละละเว่นพวกท่านสักครา ยังไม่ไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก
แต่หากพวกท่านคิดหมายขัดขวาง อย่าได้ไทมว่าเราเปิดฉากฆ่าล้างผลาญ
แล้ว”

หัวหน้าสมาคมงูบินดอยปราดไปตามก้าว ขู่คำรามว่า

“พี่น้องทั้งหลาย รยล้อมตัวบัคชนนี้ไว้”

เทพย่นึงเบกภูเขา พยัคม์ก่อม เกาทัณฑ์รกดลอดจนอ้อเกียงทะ
จ้อเด็กเมียง ที่เป็นบรืวารของกระเรียนพอม พวกมันยึดครองตำแหน่งอันมี

เปรียบที่เหมาะกับการลงมือ พร้อมกับชักอาวุธออกมาแต่แรก

เมื่อกรู่วขณะที่จีได้สวดได้ตอบกับหัวหน้าสมาคมรูปิน เทพยี่นึ่งเบก
ภูเขาและพวกพันบาดแผลที่บริเวณข้อศอกขาดให้กับทวนโลหิตทลาย
ขวัญ บาดแผลนี้เกิดจากจีได้สวดบังคับคมดาบตีออกจากก้อง คัดลวด
เหล็กกล้า พันมือของมันขาดสะบั้นเสมอข้อ จากนั้นค่อยขยับขึงตีการก
กลับมา

ยามนี้โลหิตหยุดไหลแล้ว แต่ความเจ็บปวดของมือขาดไหนเลย
ทนทานได้ ผู้นำอันดับสองของสมาคมรูปินผู้นี้ยังคงประท้วงอยู่ที่มุมห้อง
ใบหน้าที่แดงอัมเอบ กล้ายถูกฐานเขี้ยวออกไปจนหมดสิ้น กลับกลายเป็น
สีเทาอมเขียว ชูบเขียวจนเผยเห็นรอยยับย่นแล้ว

จีได้สวดหือคาถากล่าวว่า

“เจิ้งล่าจี ผู้ทราบสถานการณ์เป็นวีรบุรุษ พวกท่านคิดเสนอหน้
มาหาที่ตายจริงๆ ”

หัวหน้าสมาคมรูปินไขว้พู่กันคู่ กระซอกเสียงว่า

“จีได้สวด นอกจากพวกเราเหล่าพี่น้องตายหมดสิ้น ไม่เช่นนั้น
เจ้าอย่าหมายมีชีวิตลงจากเนินเขาข้างหน้า”

กระเรียนหอมที่มุมห้องค้ำนั้น หยิบฉวยดาบเขี้ยวคู่มือ ไข่ประคับ
ประคองคนยืนกายถูกขึ้นขึ้น มือหนึ่งยังกุมท้อง หายใจพิศฟาดกล่าว่า

“ตัว...คิงเก กอขรุโจบ...ร่างท่อนล่างของจีได้สวด ไล่ทำมัน...
เป็นจุดอ่อน...”

หัวหน้าสมาคมรูปินกล่าวว่า

“เราทราบดี ทั้งหมัดรับฟังไว้ กอขรุโจบร่างท่อนล่างของตัวมัน

ชนเซจี่”

จีได้สวมรองเท้าตัวเอง แลบทันเถียนมีปากกล่าวว่า

“โอบอุ้มเด็กทารกไว้ จะมากจะน้อยเป็นเครื่องถ่วงอยู่บ้าง ไม่เช่นนั้นของเล่นที่ผูกมัดเท้า หาเป็นอุปสรรคต่อเราไม่...”

ไม่ทันขาดคำ ทนบรลูฉิ่งบ็องหันหน้าห้วนหน้าถามทนมูบิน ผสมชาวสะบักวูบ ปรากฏเอ็นเอ็นเย็บสาธหนึ่งก็ปาเคใส่ปากของฝ่ายตรงข้าม ทนมานเชื่อมแขนคล้องติดกับข้อแขน ค้างมันไว้ได้ราวกับเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายจริงๆ

เมื่อหันหน้าสมาทนมูบินพลิกฟุ้งกันทั้งคู่ขึ้นด้านปะทะ จีได้สวมก็แหงนหงายร่างที่นอนบน ปรากฏเอ็นเอ็นเย็บสาธนั้นหันฉาบป้าหมาย เปลี่ยนเป็นมุ่งใส่ทศลักษณ์ก่อน

เสียงกรับคราหนึ่ง ทนมานเชื่อมแขนผ่ากรอผลตอยู่ใกล้กับข้อของทศลักษณ์ก่อนสาธหนึ่ง ขณะที่ทศลักษณ์ก่อนรู้สึกข้างแก้มร้อนส่ำรวาวถูกไฟเผา เพิ่งจะเพิ่งยกเท้าขึ้นรูปร่างเดือนในมือถึงระดับอกเท่านั้น

เทพธำมรงค์แบกภูเขาตั้งเสียงคำรามป่วนฟ้าร้อง กระบองเหล็กที่ตั้งหอบทั้งหนักอึ้ง หวดกระหน่ำลงยังศีรษะ จีได้สวมชยับสองไหล่วูบก็วกอ้อมถึงทิศทางด้านทแยงของเทพธำมรงค์แบกภูเขาแล้ว

เทพธำมรงค์แบกภูเขาหวดกระบองทศาคมิด รีบทวนคว้างทศาคมิดถึงครีวหัวกระบองขึ้น ปรากฏเอ็นเอ็นเย็บกับแกนแปลบแปลบถ่มถ่มกลางหลังที่กระดุกสันหลังปรากฏโลหิตฉีกฟุ้ง เป็นบาดแผลโลหิตอาบซึบทะเยอสาธหนึ่ง

เมื่อเทพธำมรงค์แบกภูเขาจับปากจนทศาคมิด จีได้สวมก็กระโดดพาด

ถึงหน้าประตู หัวหน้าสมาคมงูบินพุ่งตัวตามพู่กัน ปิดสกัดหนทางเบื้องหน้าไว้

จี๊ดฮวดหัวร่อคึกคัก ช่วงแขนบิดสายราวรูประหลาดตัวหนึ่ง เปิดฉากจึงจู่โจมเป็นประกายเต็มสายที่พิศดารสุดคาดคิดสิบเจ็ดสาย หัวหน้าสมาคมงูบินเห็นประกายสีครามกลาดเกลื่อน พลังแหลมคมโหมฟาดฟัน มาตรฐานมันคงพู่กันปิดป้องอย่างสุดชีวิต ยังปรากฏประกายโลหิตฉูดพุ่ง ที่หัวไหล่ตัวเองถูกฟันเลื่อยเนื้อขนาดเท่าฝ่ามือหลุดไปชิ้นหนึ่ง

เสียงร้องระหลาดดังจากมุมห้อง กระเรียนหมอมืดลังกาจ้ามกอย่างห้าวหาญไม่กลัวตาย คานเคียวฟาดฟันดังควมเคียว ใสรายโครงของจี๊ดฮวด โดยแทบไม่อาจจำแนกลำดับก่อนหลัง อื้อเคียงกับก๊วยเต็กเมี่ยงที่เป็นบรืวารของมัน ก็ม้วนตัวใส่องที่ร่าเริงของจี๊ดฮวด คนทั้งสองใช้ดาบฟันขวามา คมคานม้วนกลิ้งเรียดคิน คังราวกันเป็นกงล้อหิมะแผ่ความเกรี้ยวกราดนัก

จี๊ดฮวดพถันยืนหยัดแน่นิ่ง แขนขวากริวดาคเป็นรูปครึ่งวงโค้ง แหวกจู่โจมไปยังมุมข้างด้านหลัง ดังนั้นคมคานขี้นมเขนพอลิทันใส่ส่วนโค้งแหลมของคานเคียวที่ฟาดฟันมาถึง ในเสียงอิงฮอด คานเคียวถูกกระแทกควบลง คมเคียวกลับจ่อใส่องบนศีรษะของอื้อเคียงกับก๊วยเต็กเมี่ยงที่จู่โจมเรียดคินเข้ามา

คนทั้งสามพากันร้องโห่ด้วยความกระหนก กระเรียนหมอมือยาวตัวพลิกแขนอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมกับใช้มือซ้ายกระแทกกระแทกข้อมือขวาตัวเอง อื้อเคียงกับก๊วยเต็กเมี่ยงก็ใช้ดาบยันพื้น พยายามกลิ้งออกไปยังสองฟากข้าง ปรากฏอาวุธพองพุ่งผ่าน คนทั้งสามนับว่าไม่ทำร้ายกัน

และกัน แต่ก็แตกตื่นจนหลังเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ยามนั้น จี๋ไถ่ฮวดโอบอุ้มป้อตั้งยี่กระโถดออกนอกประตูแล้ว

ที่นอกประตูปรากฏวิวารสมาคมงูบินในชุดสีเทาจำนวน
ห้าหกสิบคนตั้งขบวนรายล้อมไว้ แต่ท่ามกลางคงทวนกำแหงดาบ ไม่มี
ผู้ใดกล้าเข้ามาสกัดขัดขวาง ชายฉกรรจ์ห้าหกสิบคนกลับคล้ายรูปปั้น
ห้าหกสิบรูปก็ปาน

หัวหน้าสมาคมงูบินหลังโลหิตโชกมาย; โซซัดโซเซติดตามออกมา
ทางหนึ่งคู่คารมว่า

“สกักมันไว้ สกักมันให้กับเรา...”

จี๋ไถ่ฮวดพหันแปลงเสียงร้องเรียกด้วยสำเนียงประหลาดพิกลว่า
“เจียไช่เอ๋อ...”

ที่ขานรับในบัดดลเป็นเสียงม้าร้องเกรียวกราด ดังจากตำแหน่ง
ที่ห่างจากห้องโถงรับแขกนี้ประมาณสองช่วงตึก จากนั้นเป็นเสียงโกลนเล่น
คันทวน เสียงนี้ทำมาดั่ง ป่านฟ้าร้อง ม้าเจียไช่ซิดหัวชนกอดังรัน ควมทะยาน
มาทางด้านนี้ดุจมังกรท่องเวหา

ยามนั้นจี๋ไถ่ฮวดพหันโน้มตัวไปเบื้องหน้าค่อยบิดเอวพลิกควบ
ควัดแขนกราหนึ่ง เสียงดังดังตามเสียง ดังติดต่อกันเป็นเสียงเดียว
เกาทัณฑ์เหล็กดลปราศจากขนนกตามคอกถูกปิดกระแทกกระเด็นขึ้นฟ้า
หัวเกาทัณฑ์ดำมะเมื่อบ แสดงว่าฉาบพิษไว้ กลับซัดออกโดยไร้เสียง

ผู้ที่ซัดเกาทัณฑ์เหล็กกล้าอาบยาพิษ เป็นเกาทัณฑ์นรกดำปึงที่อยู่
ข้างประตุนั่นเอง

ม้าเจียไช่ควบตะบึงเข้ามาในระแวกเศษ คนของสมาคมงูบินที่

ราชธิดามรอบควาครองก็อง แต่กลับชักเห็นแปลกใจออกไป

เจ้าธิดาอัครราชธิดาหนึ่ง คนก็ขึ้นไปบนหลังม้า เขาโอบอุ้มบอดังนี้
เหวี่ยงหน้าไปแถมเขี้ยวหัวร่อให้กับกาทัณชนรก กล่าวว่

“ผู้เช่ฉ่ เราจะจดหนีปัญหานี้ไว้ชั่วคราว”

เสียงขาดคำ ม้าคู่ซาต่งหน้าไปกว่าร้อยก้าแล้ว

หัวหน้าสมมุติบุรินทร์คิดตามไปหลายก้า ต้องหยุดยั้งอย่างกะทัน
ขวางกั้นอยู่ในมือถึง แหงนหน้ามองท้องฟ้า นับว่าแค่นี้ยากก็คล้าย
คิดว่ให้แต่ไร้น้ำตาจริงๆ

บทที่ 4

เตรียมการป้องกัน

เจ้าได้สวดควักมือคนขาดด้วยกำลังตามส่วน แต่ได้คนจน
เพียงจันทน์จันทน์ค้ำกับพื้น จากนั้นเจ้าได้สวดสะบัดกากหมากจน
ไป อาริษย์ที่เกี่ยวของกับผู้นี้กลับใช้เข้าแทนที่ สืบค้นหาเจ้ามา
สองมือออกหาเจ้าได้สวดไม่ปล่อย

พี่น้องของพี่จันทน์จันทน์อีกสองคน ซึ่งคือพี่จันทน์ กับพี่จันทน์ก็
พากันคนเข้าลง เมื่อวิงวอนให้เจ้าได้สวดด้วยโทษ ตามพี่น้องหงษ์นำพาทำให้
ราวกับดูอุเสีษุพการีไปก็ปาน

เจ้าได้สวดขอกสองมือเข้าสะเอว แผลเสียดคำว่า

“เราดลบันดาลพรของพวกท่าน นี้นามความอย่างไร เรือจรว
ไปบอกกล่าวให้ชัดเจน เนื่องจากน้ำจุคหฤมทรางไว้จัดๆ พวกท่านกษัตริย์
อ้างเหตุผลให้เรากระโดดลงไป นี้นับเป็นญาติที่เกี่ยวของกันหรือ

นับว่าผู้แจ้งจิตาบอด คนหาพวกท่านเหล่าผู้ใจชั่วเป็นญาติ เที้ยจิ้นจ้วน
รีบปล่อยมือโตโครกของท่าน อย่าให้เราต้องพะอืดพะอม...”

เที้ยจิ้นจ้วนไหนเลยยินยอมปลดปล่อยพระโทธิสัตว์ผู้จับชีวิตนี้
มันเผือกอดขาของจีไฉ่ฮวดไว้ ร่ำไห้ร่ำพันว่า

“เราสมควรตาย เราต๋านึกผิดแล้ว...ไฉ่ฮวดท่านคำว่าอย่างไรก็ได้
ต่อให้ฟาดเราจนตายก็ยินยอม แต่อย่าได้ละทิ้งครอบครัวเราไป...ชาติหน้า
พวกเราขอเป็นม้าลา เพื่อชดเชยความผิดพลาดครั้งนี้...”

จีไฉ่ฮวดแก่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่

“ยังย่อยถึงชาติหน้าอีก พวกท่านยังคิดพัวพันบิดาไปอีกนานเท่าใด
คนของตระกูลเที้ยกลับสูงส่งถึงขั้นนี้ เราขอแยกไม่ได้ ยังคงหลบลิ้น
หน้าเถอะ”

เที้ยป้อจ้วนที่ถูกเข้าอยู่ด้านข้างหลังน้ำมูกน้ำตาวิงวอนว่

“ไฉ่ฮวดก้อ ผู้ใหญ่ไม่ถือสาความผิดผู้ต่ำด้อย ท่านต้องยกโทษให้
กับพวกเรา นำสมเพชพวกเราตามที่น้องมีป้อคังยี่เป็นผู้สืบตระกูลแต่ผู้
เดียว หากบุญเสียทายาทนี้ คนของตระกูลเที้ยเราจะมีชีวิตสืบไปได้
อย่างไร?”

จีไฉ่ฮวดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่

“เมื่อเกิดเรื่องเช่นนี้ ไชไม่บอกกล่าวต่อเราตรงๆ ป้อคังยี่เป็นชีวิต
จิตใจพวกท่าน หรือเราไม่รักถนอมมัน น่าเห็นพวกท่านตามที่น้องถ้วนปิด
ปากไว้ ทำร้ายเราไม่ทันระวังป้องกัน แทนเสียที่ผู้อื่น ความเห็นแก่ตัวของ
พวกท่าน เป็นที่ผิดหวังเสียใจของเรานัก”

เที้ยคังจ้วนที่ไม่เคยเอ่ยปากมาก่อน พลันกล่าวเสียงสั่นเครือว่

“ได้สวดก้อ ท่านพอจากไป เราสามพี่น้องไม่ทราบชะตาชีวิตเสียใจถึงเพียงไหน ตลอดทั้งวันกินไม่ได้นอนไม่หลับ ผุดลุกผุดนั่ง เกรงว่าท่านพลาดท่าเสียที และเกรงว่าป้อมคังยี้ประสนเคราะห์กรรม หากมิใช่คนของสมาคมนุบินที่คว่ำกุ่มป้อมคังยี้ไปยื่นคำขาดไว้ พวกเราไม่ว่าอย่างไรก็ไม่กล้าปิดบังท่าน ได้สวดก้อ เราสามคนได้ว่าพวกเราจุฑาทุกเข้าคำ อธิษฐานให้ฟ้าดินคุ้มครอง ขอให้ท่านนำป้อมคังยี้กลับมาโดยปลอดภัย”

สี่หน้าจีได้สวดก้อยผ่อนคลาย ปากยังกล่าวว่า

“เด็กทารกเกิดเรื่อง ผู้ใหญ่ย่อมร้อนใจ แต่พวกท่านไม่ปรึกษาหารือกับเรา กลับปฏิบัติตามคำข่มขู่ของสมาคมนุบิน มารคามันไม่เรียกว่าไม่แบ่งแยกใกล้ไกล จะเรียกว่าอะไร?”

เทียจิ้นจ้วนแหงนเงยหน้าที่แปดเปื้อนน้ำมูกน้ำตาขึ้น กล่าวว่า

“ได้สวดขอ หากท่านยังไม่คลายโทสะ พานจ๋าเรากับมือ ขอเพียงท่านไม่ทอดทิ้งครอบครัวเรา เรายินดีชดใช้ชีวิตแก่ท่าน”

มันกล่าวเช่นนั้น ได้สวดไม่ใจอ่อนก็ต้องใจอ่อนลง โดยเฉพาะขามนั้นปรากฏศตริฮ้วนดู ใบหน้าบานคั่งอ่างเงินนางหนึ่งเดินออกจากห้องชั้นใน ทุกเข้าโครมค่อจีได้สวด ในวงแขนยังอุ้มป้อมคังยี้ไว้ นางรำให้คว่ำครวญว่า

“ได้สวดเจก (ท่านอา) ท่านหากไม่ถอยถ่วงผู้คน เราก็ไม่ขอมิชีวิตสืบไป...”

ป้อมคังยี้ในขามนี้ กลับเรียกอย่างไรเคียงสาวว่า

“กั้งเคีย (บิดาบุญธรรม)...”

ที่แคว้นมาบุญนั้นผาความตาย ถ้วนเพื่อเดิยัจฉานน้อยนี้ ตอนนั้น

บ๊องเงี้ยซึ้งซึ้งใจลง พบหน้าแต่ไม่รู้จัก ชั่วเวลานั้นก็สับสนตาพลึงัวขึ้นมา
รู้จักเรียกดังเคย

เจ้าสวดทอดถอนใจ ก้มกราบโอบอุ้มปอดตั้งขึ้นพร้อมกับประคอง
สตรีอ้วนผู้เป็นภรรยาของเที่ยงจันทน์ขึ้นมา กล่าวว่

“แล้วกันไม่ถอะ พวกท่านทั้งครอบครัวท่านนี่ เรายังจะกล่าว
อะไรได้ ส่วนลูกขึ้นมา เราจะไปถือสาหาความ หวังว่าปาที่เขานี้
ไม่มีเป็นครั้งที่สองอีก”

สามพี่น้องพระกฤษณะที่เข้าน้ำมนต์น้ำคาหุคลุกขึ้น เที่ยงจันทน์กล่าวว่า

“เราขอสาบานต่อท่าน ได้สวด ชั่วชีวิตพวกเราจะไม่กระทำการ
ผิดในธรรมต่อท่าน เพื่อครั้งที่สองก็เที่ยววันราตามพี่น้องพองแล้ว...”

เจ้าสวดเดินถึงหน้าแก้อีหาวชกกลางห้องโถง ทูลถามนั่งลง กล่าว
อย่างกรุณา

“จันทน์ พวกเราจะอย่างไรเป็นคนกันเอง ท่านไปกรุณาโดยถึก
จึงหรือไม่ ทางด้านสมาคมบุปผินจะเลิกไปในลักษณะนี้หรือ?”

เที่ยงจันทน์หย่อนก้นลงบนเก้าอี้ข้างเคียง พอสั่งออกดอกสั้นขวัญ
แขวนมิได้ รีบโน้มร่างท่อนบนมากล่าวว่า

“หรือว่า...หรือว่าพวกมันยังกล้าเสียสละไปอีก พวกมันไม่กลัว
ท่านอ้อมรังโอรบนเนินเขาเชิงแะเนือ?”

เจ้าสวดขมวดคิ้ว กล่าวเป็นเชิงสั่งสอนว่า

“สิ่งนั้นบอกว่าคุณมิใช่ชาวพุทธจักร ไม่เข้าใจเรื่องราวในพุทธ-
จักร เรื่องราวไม่เปิดเผยขึ้นก็แล้วกันไป พอเปิดเผยขึ้นต้องกระทำถึงที่สุด
ความนี้เกี่ยวพันถึงสหพมมากหลาย สมมุติงานการรักษาน้ำหน้า ชื่อเสียง

เก็บเศษ ผลได้ผลเสีย คราวครั้งนี้สมาคมอุบาสกบริจาคต่อพระคุณเทีย วางแผนจัดการต่อเรา นิพิธยังไม่มียี่สิบแปดเท่านั้น กลับประสบความสูญเสียลงนิกุล พวกมันยอมเสียหน้าเช่นนี้หรือ?”

หุคเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“นี่ยอมไม่ยินยอม ดังนั้นต้องกู้หน้าที่เสียไปกลับคืนมา ไม่เช่นนั้น

อย่าหมายจะถูกกลืนอยู่ในยุทธจักรสืบไปได้”

ใจกลางฝ่ามือเทียจิ้นจ้วนปรากฏเหงื่อเย็นเยียบไหลซึม ต้องปวดเจ็ดกับปกเสื้อ พลังจะถูกตะกั่ว

“ไอ้ฮวด...เช่นนี้เป็นว่า เรื่องราวยังไม่ถือว่ายุติลง?”

จีได้ฮวดแค้นเสียงออกจากกรูมุก กล่าวว่

“ยุติ? เจ้าบ้านตระกูลเทียของเรา ท่านออกจะไร้เดียงสาไปแล้ว เรื่องราวมิเพียงไม่ยุติ ทั้งยังเพิ่งเริ่มต้น ยังมีเรื่องสนุกสนานตามมา”

เทียจิ้นจ้วนหน้าเผือกขาว กล่าวอย่างไม่สบายใจว่า

“แล้วนี้จะทำอะไร พวกเราเป็นคนก๊าซาซ คิดน่าจะไร่ต่อกรกับคนดุร้ายประดานั้น ไอ้ฮวด หรืออาศัยเกียรติภูมิของท่าน ยังสะกดพวกมันไม่ได้?”

“จิ้นจ้วน คนช่วงชิงเพื่อศักดิ์ศรี พระช่วงชิงรูปกระดางเดียว มีคนกล้ากลืนโทสะนี้ไม่ได้ เทียฮวด “เกียรติภูมิ” มีประโยชน์ใด?”

เทียป้อจ้วนที่ยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวด้วยความห้วนวิดกว่า

“ไอ้ฮวดก้อ เกทกัณนี้ไม่ก้ำจัด พวกเราจะนอนคาหลับได้อย่างไร ขอให้ท่านนิกหาวิธีคลี่คลายจึงถูกต้อง”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างเข้มขร่ว่า

“วิธีมีเพียงหนึ่งเดียว มิน่าจำเืล็ดเข็ญอำนหัดยิ่ง”

เทียจันจ้วนรู้สึกทงของหงโต ปรากฏหลังเย็บบสยทหนึ่งแ่ช่น
ซึบมาตามกระดูกสัหลัง ตามโพ่งว่า

“นี่...นี่เป็นคำกล่าวอย่างไร?”

จี้ได้สวดกล่าวอย่างเฉือชว่า

“รวรัดยิ่ง ทหารมาคั้งทัพสู้ น้ามาก่อทำนบกััน ไม่อย่างนั้นพวก
เรซิงเป็นฝ่ายรุก ลงมือต่อพวกมันก่อน เมื่อเป็นเช่นนี้ ต้องจับอาวุธเข้าทัก
ทั้ มีคบจบสิ้นชีวิต ดังนั้่วิธีกล่กลายนี้อำนหัดยิ่ง แต่่นอกจากนี้ไม่มีหน
ทางอื่นอีก...จันจ้วน ท่านได้ซึบกับหุ ทาค่าไม่ปลอดคโปรงใจกรมัง?”

โหนเลขเพียงไม่ปลอดคโปรงใจ เทียจันจ้วนถึงกับแทบตัวสั่นงันก
ฝืนใจกล่าวว่

“นี่ไม่มีหนทางอื่นอีกจริง?”

“ยังมีหนทางหลบหนี หนีไปให้ไกลแสนไกลขอเพียงไม่ถูกคน
ประคานันเสาะพบ จะมีชีวิตสืบไปอย่างมกอยู่อย่างอกสันขวัญแฉวนเท่า
นั้น”

เทียจันจ้วนยกมือปาดเช็ดไบน้า สันสิระะกกล่าวว่

“ที่นี่เป็นบ้านเดิมของเรา สุสานบรรพบุรุษ บ้านช่องที่นา ธุรกิจการ
ค้าล้วนอยู่ที่นี่ จะให้เราหลบหนีอย่างไร...”

“ท่านกล่าวมิจิด การหลบหนีไม่ใช่วิธีแก้ปัญหามีแต่เผชิญหน้า
กับความจริง ดันรนในห้วงความขากล้ามก จึงจะคงอยู่สืบไป”

เทียจันจ้วนประสานมือ ฝืนอ้มกกล่าวว่

“ล้วนพึ่งพาท่านแล้ว ได้สวด ท่านค้องการเงินทองหรือเสบียง

ขอเพียงบอกมากำเดียว พวกเราอินดีสนับสนุนถึงที่สุด”

จีได้สวดเหลืออกตาขึ้นกล่าวว่า

“บิดาตอนนี้ทั้งไม่ขาดแคลนเงินทอง ยิ่งไม่ขาดแคลนเสบียง
เพียงขาดแคลนผู้คน ถ้าแก่ใหญ่ ดึกท่านสามารถจัดพนักงานให้กับเราสักก
คน?”

เทียจิ้นจ้วนผินหัวร่อ กล่าวด้วยความกระดากว่า

“ได้สวด ท่านมิใช่ไม่ทราบ เราเปิดร้านแลกเงิน มีแต่เสมียนนัก
คำนวณ ไม่มีคนจับดาบควงกระบี่แม้สักครึ่งคน ท่านก็อย่าได้ล้อเราเล่น
จะดีชั่วต้องช่วยเหลือครอบครัวยุเร...”

เทียป้อจ้วนกล่าวเสริมขึ้น

“ได้สวดขอให้เห็นแก่ป้อตั้งยี่ยังเป็นเด็กทารก...”

จีได้สวดมีโทสะขึ้นมาอีกครา กล่าวว่า

“เทียเล่ายี่ ป้อตั้งยี่เป็นบุตรบุญธรรมของเรา เราทราบกระจำงดี
ท่านไปต้องขกอ้างเด็กทารกมาข่มขู่เรา”

เทียจิ้นจ้วนรีบขึ้นประจบกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้เข้าใจผิด ได้สวดขอ เราเพียงห่วงใยเด็กทารก หากมี
เจตนาอื่นไม่”

จีได้สวดหยุดลุกขึ้นจากเก้าอี้หวาย กล่าวว่า

“เราต้องกลับไปแล้ว หลายวันนี้พวกท่านเพิ่มการระมัดระวัง
คอยตรวจตราประตูบ้านช่อง หากมีเรื่องใด ก็ให้คนไปบอกต่อเรา เราจะ
รีบุดไปจัดการ”

เทียจิ้นจ้วนงงงันวุ่น จึงกล่าวอย่างประหวั่นถนถนว่า

“ไอ้ฮวด ท่านพอจากไป คนของสมาคมงูบินมาถึงจะทำอย่างไร จากเมืองไถ่เต็กถึงร้านรวงของท่าน เดินทางไปกลับเป็นระยะทางนับร้อยอี้ หากเกิดเรื่องจริงๆ รอจนท่านรู้มา เกรงว่าสายเกินการณ์แล้ว”

“ท่านจะให้เราทำอย่างไร หรือจะพักอยู่บ้านท่านไปชั่วชีวิต”

เทียจิ้นจ้วนถือนิ้วที่ซุกกรังทั้งสองข้าง กล่าวเสียงตะหือฮว่า

“ไอ้ฮวด เสียชีวิตที่ดีของเรา ท่านต้องคิดอ่านแทนครอบครัวเรา อย่าได้ผละจากไปในลักษณะนี้ กับคนเคนตายเหล่านั้น จะให้เรารับมืออย่างไร?”

จี้ไอ้ฮวดเห็นว่าทรมานครอบครัวนี้ถึงพอสแล้วค่อยส่งเสียงกระแอม กล่าวว้า

“คาดที่เราคิดค้างตระกูลเทียบท่านแต่ชาติปางก่อน ชาตินี้ค่อยถูกพวกท่านหัวพันไม่สิ้นยุค...คั้งจ้วนท่านไปที่ประตูใหญ่ ได้ค้นตู้หน้าประตูมีชายฉกรรจ์สวมหมวกเหล็ก ใส่เสื้อสีม่วงตามคน ท่านเรียกตัวพวกมันเข้ามา”

เทียบคั้งจ้วนรับคำ สาวเท้าก้าวปราศออกจากประตูห้องโถง เทียจิ้นจ้วนกลับกล่าวอย่างสงสยว้า

“ไอ้ฮวด ตามท่านนั้นทำอะไร?”

จี้ไอ้ฮวดกล่าวอย่างขุ่นเคืองใจว้า

“พวกมันนอกจากได้รับคำสั่งเรา ให้ตละชีวิตคุ้มครองครอบครัวท่าน ยังจะมาทำอะไร?”

เทียบจิ้นจ้วนหายใจโล่งอก บังเกิดความถึงโลกินดี ประชานมือการ ระจี้ไอ้ฮวดจนจรดพื้นกล่าวว่า

“เราทราบว่าคุณต้องไม่ละทิ้งครอบครัวเราโดยไม่เยี่ยงใด เพียง
:ละงใจกลั้วแกล้งเรา ดูเถิด คราวนี้ท่านไม่เพียงยกโทษให้กับเราสามที่
น้อง ทั้งยังจัดกำลังมาดูแลบ้านช่อง กระจุกเกลี้ยเราขอพึ่งพาท่านไปชั่วชีวิต
แล้ว...”

ยามนั้น นอกประตูบังเกิดเสียงฝีเท้าคังขึ้น เที้ยจั้นจวนชักนำชาย
ฉกรรจ์สวมเสื้อสีม่วงสามคนเดินเข้ามาจริงๆ คนทั้งสามพอก้าวข้ามธรณี
ประตู พากันปลดหมวกเกลี้ยงลงจากศีรษะ การวะจีไล้ฮวดคอย่างนอบน้อม
จีไล้ฮวดผวกศีรษะรับ พลังขี้มือไปยังเที้ยจั้นจวน กล่าวว่า

“ค่านับเที้ยตัวดังแก (เจ้าแก้วใหญ่แซ่เที้ย) ก่อน”

คนชุดม่วงทั้งสามหันไปการวะต่อเที้ยจั้นจวน เที้ยจั้นจวนทางหนึ่ง
กล่าวถ่อมตน ทางหนึ่งตำรวจมอง “ผู้คุ้มกัน” ที่จีไล้ฮวดจัดหมายให้กับ
พวกมัน คนทั้งสามล้วนมีร่างผอมสูง แก้วใบหน้าไม่มีลักษณะพิเศษอันใด
แต่บนใบหน้าสีคล้ำซึ่งมีส่วนคล้ายคลึงกัน แผงเววเข้มแข็งคุดันซุนคหนึ่ง
ดังนั้นให้ความรู้สึกแก่โยจั้นจวนว่า นี่เป็นชนชั้นต่อสู้เสี่ยงชีวิต

จีไล้ฮวดกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“พวกมันทั้งสามคือซาเซี่ยเซ้งเกียบ (สามทวนมหาภัย) คนทางขวา
เรียกว่าบู้อี้ง คนกึ่งกลางเรียกว่าต้วนอ้วกวน คนทางซ้ายเรียกว่าเก็กไฮ้อแซ
พวกมันสามคนเป็นพี่น้อง มีพลังฝีมือไม่ลว นับแต่วันนี้เป็นต้นไป พวก
มันจะดูแลความปลอดภัยของครอบครัวท่านแทนเรา อาศัยพวกมันทั้งสาม
สมควรรับมือผู้รุกรานของสมาคมงูบินได้”

เที้ยจั้นจวนรีบประณามมือการวะต่อสามทวนมหาภัย กล่าวประจบ

“เอ็งยัง (ผู้กล้าหาญ) ทั้งสามเมื่อมาถึง พวกเราก็วางใจได้แล้ว
นับแต่บัดนี้ต้องรบกวนเอ็งทั้งสามให้มากไว้ หลังจากนั้นพวกเราขอ
สมนาคุณอย่างงาม...”

ในคนทั้งสาม คาดว่าผู้บ่อควนเป็นพี่ใหญ่ยามนั้นกล่าวด้วยสีหน้า
ไร้ความรู้สึกว่า

“เทียบตัวดังแก่กล้าไม่ถูกต้อง พวกเราทั้งสามรุดมารับใช้ เพราะ
วาจาโล้สวดเอี้ยเพียงคนเดียว ขอเพียงท่านผู้เฒ่ามีคำสั่ง พวกเรายินดีปลิด
ศีรษะบนามอบให้ หากรับของตอบแทนอันใดจากตัวดังแก่เท่ากับเป็นการ
ลบหลู่โล้สวดเอี้ย พวกเราทั้งสามไม่ขอรับไว้”

เทียบจันจ้วนงงจันวูบ รีบหันทางเสื่อตามลม กล่าวว่

“ใช่แล้ว เราไม่ทราบว่เอ็งทั้งสามมีการคบหากับโล้สวดอย่าง
ลึกซึ้ง นับว่เสียการระมากแล้ว...”

ผู้บ่อควนกล่าวเสียงราบเรียบว่

“พวกเราทั้งสามไหนเลยคู่ควรคบหากับโล้สวดเอี้ย โล้สวดเอี้ยนับ
เป็นพระโพธิสัตว์ชุบชีวิตของพวกเรา หากมิใช่โล้สวดเอี้ยให้การช่วยเหลือ
ต่อให้พวกเรามีศีรษะคนละสามหัว ก็ถูกผู้คนปลิดปลงไปแต่แรก”

เทียบจันจ้วนรับคำไม่ขาดปาก ในใจลอบคิดตระหนก ทริบคานั้นมัน
เพิ่มความเคารพยกย่องต่อจีโล้สวดจนถึงขีดสุด

จีโล้สวดขมมือคบบใจผู้บ่อควน หยิตากล่าวว่

“แล้วไปเถะ เรื่องราวแต่โบราณกาล รือพื้นถึงโยกัน พวกท่าน
สามพี่น้องกล่าววาจาให้น้อยลง ทำงานให้มากไว้ ทางด้านญาติของเราผู้
ขอมอบต่อพวกท่านแล้ว”

คู่บอกรวมบ้อมกายกล่าวว่า

“ได้สวดเอื้อวาจใจ นอกจากพวกเราทั้งสามที่ระหัดจากบ่า
เทียบตัวคั่งแกทั้งเบื่องตึงเบื่องล่างหากมีการผิดพลาดอันใด ท่านผู้เฒ่าลงโทษ
ต่อพวกเราได้อย่างเต็มที่”

เจ้าโสวตส่งเสียงคังอิมม์ หันไปกล่าวกับเทียจิ้นจ้วนว่า

“ท่านยังมีคำสั่งอันใด?”

เทียจิ้นจ้วนกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

“อย่าได้หนีเกมเราแล้ว โสวต ท่านจัดวางกำลัง เตรียมการโดย
รอบคอบ เรานอกจากกราบขอบคุณท่าน ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

เจ้าโสวตกล่าวว่า

“เมื่อไม่มีปัญหา เราจะออกเดินทางแล้ว จิ้นจ้วน ช่วงเวลานี้ให้
ระมัดระวังป้อมคังยี่ ก่อนที่สถานการณ์จะคลี่คลาย อย่าได้ปล่อยให้มันออก
นอกบ้าน หากถูกผู้คนคร่ำครวญไปอีก ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้ารับรองว่าเด็กทารก
จะกลับมาโดยปลอดภัย”

เทียจิ้นจ้วนหลังเงงื่อเย็นเยียบโสมกาย กล่าวว่า

“เราทราบ โสวต เราจะจดจำคำของท่านไว้”

ดังนั้นเจ้าโสวตกล่าวลาต่อทุกคนในห้องโถง หันกายจากไป ฝ่าเท้า
ของเขารวดเร็วยิ่ง จิตใจกลับหนักอึ้งเป็นพิเศษ

ได้แสงโคมไฟ เสมียนใหญ่ของร้านทองหยกเทียนป้อ
ชุ่มฉ่ำแวววาวหน้าตาเคร่งเครียด ใบหน้าแคบยาวดูจนน้ำปากคลุมด้วย
วีแววกังวอดจันทน์ เจ้าโสวตมิอไฟต่ำหลัง เดินไปมาไม่หยุดยัง

บรรยาภาศภายในห้องน้ำเอ็ดอัดอยู่ข้าง

เจ้าโล้วคณิดถึงหน้าโต๊ะ ขกด้วยเกลือน้ำขาวละเอียคคณิดทองพัน
จับน้ำชาค้ำหนึ่ง ขมวดคิ้วถามว่า

“เจียวยี่สุนบอกว่า ขามคั้นจะมาถึงหรือหรือ?”

ชูเตียวเอ็งผงกศีรษะกล่าวว่า

“มันกล่าวข้าเช่นนี้ นิหน้าข้าขอให้เราปกปิดเป็นความลับ อย่าได้
แพร่งพรายต่อผู้ใด...”

เจ้าโล้วคณิดคิดแล้วถามอีกว่า

“ปิดร้านแล้วกระมัง?”

“ปิดแต่แรกแล้ว ปิดร้านก่อนกำหนดหนึ่งชั่วโมง...ตัวเอี้ย ระหว่าง
ที่ท่านออกจากร้าน แก่แก่ลีโรงจำนำซึ่งที่ตัวเมืองด้านในมาบอก
เงินห้าหมื่นตำลึงที่มันหยิบยืมไป สามารถผ่อนผันให้กับมันอีกหนึ่งเดือน
ก่อนใช้คืนหรือไม่ ยังมีร้านค้าทองที่ฮ้อไซก็จัดส่งสินค้าทองมา...”

เจ้าโล้วคณิดกล่าวอย่างรำคาญว่า

“เรากำลังสะสางเรื่องสำคัญ เรื่องปลักย่อยเหล่านี้เจ้ายังรบกวนเรา
อีกหรือ เตียวเอ็ง งานได้ก้วงสือ (ผู้ดูแล) ของเจ้ายังมาบึงดลดยแล้ว”

ชูเตียวเอ็งผินหัวร่อกล่าวว่า

“ถูกแล้ว แต่นี่ต้องเรียนต่อตัวเอี้ยสักคำ”

ที่นอกหน้าต่างบังเกิดเสียงเคาะเกราะดังมาเป็นเวลาขามคั้นแล้ว

เจ้าโล้วคณิดนั่งลงบนเก้าอี้ พึมพำว่า

“เจียวยี่สุนจึงบอกเจ้าแต่ห์ ครั้งนี้ไม่ทราบนำข่าวสารใดมาพบให้?”

ชูเตียวเอ็งกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ตัวเอี้ย เราคิดกล่าวสักหลายประโยค ไม่ทราบกล่าวได้หรือไม่?”

“มีลมอันใดรีบผายออกมา”

ซูเตียวเอ็งกระแอมเบาๆ ไน้มหน้าเข้ามาใกล้ว่า

“เจียวอี้สุ่นผู้นี้แม้เป็นนักสืบสะสอคนแนบ แต่ก็ยังมีลักษณะเด่นของ มัน หนึ่ง ข่าของมันรวดเร็วเที่ยงตรง น้อยครั้งจะผิดพลาด สอง มันมุ่ง ขาข่ากราวเบื้องหลังต่อบุคคลที่มีส่วนได้ส่วนเสีย ไม่ได้รับเร้าพัวพัน วุ่นวาย สาม มันให้ความเคารพต่อตัวเอี้ยท่านอย่างจริงใจ มักส่งข่าวสารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวเอี้ยมาเอง ทำให้ตัวเอี้ยท่านสามารถเตรียมล่วงหน้า บุคคลเช่นนี้ นับเป็นหุตาของพวกเรา ที่ไม่อาจขาดแคลนได้”

จี๋ไฉ่หวัดแก้มเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“คำพูดแม้ไม่ผิด แต่ท่านอย่าได้คิดว่าเด็กน้อยนี้เรียกเก็บเงินทองไม่น้อย”

ซูเตียวเอ็งฮัมพทางกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย เจียวอี้สุ่นอาศัยการค้านี้หาเลี้ยงชีพเอง”

จี๋ไฉ่หวัดคิดกล่าวอะไร ประตู่ห้องก็ถูกเกาะเบาๆ หลายครา ดังนั้น เขาปรายตามออกไปต่อซูเตียวเอ็งแวบหนึ่ง ซูเตียวเอ็งสะบัดกายไปสองก้าว ตามเบาๆ ว่า

“ที่เบื้องนอกเป็นผู้ใด?”

คนเบื้องนอกตอบเสียงแหบทุ้มว่า

“เล่าซู นอกจากเราเจียวอี้สุ่น ยังมีผู้ใด?”

ซูเตียวเอ็งเปิดประตู่ห้องออก เจวร้างมอมอีกกายหนึ่งก็ถลันวุ่นเข้า มา ภายได้แสงโคมตาดส่อง ผู้มามีความสูงไม่เกินสี่เจี๊ยะ รูปมอมหล่อแต่

หวังหุ้มกระตัก พานมีศีรษะใหญ่โต ถิ่นผมหรือผมเหวี่ยง แต่หัวทางจนมัน
ระดับ ได้ตามแดงเพลิงเป็นจุมุกบานมุ้งฟ้า บวกกับใบหน้าเหลืองซีด สารรูป
ไม่ว่าสัททสนมเท่าใด

คนผู้นี้พอเห็นจีไล้สวดนั้งตระหนักรับนแก้อี ธิบตำรวจทำที่ น้อม
กายคุกเข่าลงข้างหนึ่ง กล่าวว่า

“ผู้ต่ำด้อยเจียวยี่สุน คำนับไล้สวดเอ๊ย...”

จีไล้สวดโบทมือกราหนึ่ง กล่าวว่า

“มีต้องแสวงเกรงออกเกรงใจแล้ว เจียวยี่สุน คราครั้งนี้เจ้าคิดขาย
ข่าวอันใด?”

เจียวยี่สุนข้มประจบกล่าวว่า

“ขอเรียนบอกต่อไล้สวดเอ๊ย ผู้ต่ำด้อยสืบทราบว่า คนหนุ่มหลัง
สมาคมงูบินเป็นใครแล้ว”

จีไล้สวดบนแก้อีพลันนั่งตัวตรง กล่าวว่า

“เราเพิ่งกลับถึงบ้านดอนพลบค่ำ ข่าวคราวของเจ้าโดนรวดเร็ว
ปานนี้?”

เจียวยี่สุนหัวร่อฮิสะกล่าวว่า

“ไล้สวดเอ๊ยเพิ่งกลับถึงบ้านดอนพลบค่ำจริง แต่เรื่องที่สมาคมงูบิน
คร่ำกุ่มคนเรียกค่าไถ่จากเทียไซ้จู้ (เจ้าสัวแซ่เทีย) อีกทั้งกรีกโครมมาหลาย
วัน คตินี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับไล้สวดเอ๊ย ดังนั้นผู้ต่ำด้อยให้ความสนใจแต่แรก
หลังจากใช้ความเพียรพยายาม ในที่สุดสืบทราบศักดิ์ศรีของกนบงการอยู่
หลังจากสมาคมงูบินได้”

จีไล้สวดขุนิ้วหัวแม่มือ กล่าวว่า

“ประเสริฐ นิว่าเล่าสู่เตียวเอ็งจึงบอกต่อกรมเชบเจ้า”

เจ็บขี้นกหวาดคองขู่เตี๋ยวเอ็งค้ำยความสำนึกขอบกุดแวนหนึ่ง
กล่าววว่า

“ขอแสดงความยินดีที่ไล่ยวดเอี้ยหลุดพ้นจากห้วงอันตราย การขึ้น
เขาตั้งเขเนี่ยของนายท่านครั้งนี้ ได้รับความลำบากอยู่บ้างกระมัง?”

เจ้าไชยพลบอกคนแพดคำมิได้ว่า

“เราถล่มมารคามันเดอะ หากมิใช่คนของตระกูลที่บีบคั้นเราไว้
ก่อน ทั้งยังปรากฏป้อมดั่งขี้เป็นเครื่องดอง เรากลับต้องการดูว่า เป็นผู้ใดได้
รับความลำบาก”

เจียวอี้ซุนกล่าวว่า

“ผู้ค้าต้องบอกกล่าววาจาจากใจจริง คราครั้งนี้มาตรว่านายท่านมีฝีมือเข้มแข็ง ปฏิบัติรวดเร็ว แต่จะคิดขู่พึ่งพาโชคช่วยอยู่หลายส่วน ชีตินกว่าเป็นานี้ สมามณูบินไม่ได้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับทุกประการของ ไถ่สวคเอ๊ย ไม่นั่นนั้ นายท่านคงไม่อาจใช้คมดาบเขมือมเขนพลิกสถาน-การนี้ได้”

เจ้าได้ขอพวงกสิรัญจะกถาว่า

“นี่กลับเป็นความสัจย์ แต่จากข้อนี้แสดงว่า คนของสมาคมมุขิน
ขาดการวางแผนที่รัดกุม ไม่นับเป็นชนชั้นอันร้ายกาจใด”

“ได้สวดอธิษฐานแล้วถูกต้อง แต่ผู้ที่ออกอุบายอยู่หลังจากพวกมัน กลับไม่รวบรัดธรรมคา”

เจ้าได้ขอเพลงคาถาว่า :

“คนผู้นี้เป็นใคร?”

เจียวี่สุนทรทราบนว่าภายในห้องไม่มีคนนอก ยิ่งกวาดคาไปโดยรอบ ด้วยท่าทีลับๆ ล่อๆ ค่อยบอกว่า

“จิวคองเถาะฮุ้น (คาบสนิมวิญญาจว่ง) ซี้เบ้งจ้อเต้ง”

จี้ไถ้อวดทบทวนคิโสไต่ะ จนด้วยงานสิ้นไหวคังกราวใหญ่ ปากคำรามว่า

“มารคามันเถอะ เราสมควรได้กิดจึงถูกต้อง เวลาม่านไปสืบกว่าปี สุนัขเผ่านี้ยังผูกพยานาตถึงเพียงนี้ วางแผนคิดร้ายต่อเรา”

ซู่เตี๋ยเวอึงกล่าวอย่างกรุ่นคิดว่า

“ตัวเอี้ย คาบสนิมวิญญาจว่งซี้เบ้งจ้อ ถึง ที่เจียวี่สุนเอยถึง ไซ้ เป็นหัวหน้ากลุ่มมือสังหารแห่งเก้าเอียงคัง (ตึกเก้ากัมปนาท) เมื่อสืบตาม ปีก่อนหรือไม่?”

จี้ไถ้อวดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“นิมิดแม้แต่น้อย เป็นวิญญาจได้กัมคาบประคานั่นเอง เวลาม่าน พันสืบกว่าปี มารคามันยังไม่ยอมไปผูกเกิดอีก”

เจียวี่สุนกล่าวเสริมขึ้น

“ไถ้อวดเอี้ย หากเราจำไม่ผิด เรื่องราวกล้ายเกิดขึ้นในฤดูหนาว เมื่อสืบตามปีก่อน ตึกเก้ากัมปนาทได้รับจ้างวานให้ลอบทำร้ายเจ้าแถ่ร้าน คำนำนันขนาดใหญ่ที่เมืองอิงแกจิบ สาเหตุเพียงเพราะหลานในสายเลือด ของเจ้าแถ่ไม่อาจอดรันทนรอ วางแผนฆ่าคนอุปสมบท...”

จี้ไถ้อวดกระซอกเสียงว่า

“โยมิไซ้ จำได้ว่าเจ้าแถ่ร้านน้ำมันก็เขื่อง เป็นอุกตักษ่างๆ ของมันอีก ผู้หนึ่งทราบระแคะระคาย ไม่อาจนิ่งดูคาช ให้วานคนมาขอร้องว่า เรา

ค่อชสอดมือขู่ขึงเกี่ยวกับเรื่องนี้ เจียวี่สุน หากเปลี่ยนเป็นเจ้า เจ้าไม่ขู่ขึงเกี่ยวกับได้หรือ?”

เจียวี่สุนขยับพลางกล่าวว่า

“ผู้ต่ำค่อขย้อมต้องขู่ขึงเกี่ยว เพียงแต่ไม่มีฝีมือที่พอลงมือก็เข่นฆ่าสังหารมือสังหารของดึกแก่กับปนาททั้งตามไปอยู่ครั้ง เมื่อกำลังที่หลงเหลือของดึกแก่กับปนาทมารังควานล้างแค้น ก็ถูกเขียดไปอีกตามทณ ได้สวคเอี้ยเราไหนเลยมีระดับฝีมือเช่นท่าน?”

เจ้าได้สวคร้องเพี้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

“หลังจากผ่านการจำทั้นถึงสองครั้ง เราเข้าใจว่าผู้เข่นฆ่านี้จะหากคนที่หลงเหลือคงหวาดหวั่นขวัญผ่อเล็กกิจการกลับบ้านไปกินของกำแล้วนิคาคพวกมันยังไม่ลืมเตือนความแค้น สิบสามปีให้หลังมุดออกมาคิดร้ายต่อเราอีก”

เจียวี่สุนน้อมกบขกกล่าวว่า

“ได้สวคเอี้ย สิบสามปีมานี้พวกมันไม่มีข่าวคราว ขามนี้พอเผยโจนก็ลงมือต่อท่าน อย่างน้อยต้องมีที่ถือคืออยู่หลายส่วน ท่านผู้เล่าต้องระมักระวังให้มากไว้...”

เจ้าได้สวคยกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้น แต่ลืมคิมน้ำชา พะตามองที่จุกๆ หนึ่งกล้ายจนอบุในภวังค์ครุ่นคิด

ซู่เตียวเอ็งตอบกระตุกแขนเสื้อของเจียวี่สุน เจียวี่สุนเข้าใจจิตเจตนาของมัน เดินตามถึงมุมห้อง ซู่เตียวเอ็งกระซิบถามว่า

“เจียวี่สุน ท่านสืบทราบเบื้องหลังนี้จากที่ใด เชื่อถือได้หรือไม่?”

เจียวี่สุนกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ข้าวกราวรับรองไม่มีผิดพลาด สำหรับชุดที่ใด พวกเราถือสา
เปิดเผยแหล่งที่มาที่สุด อกัยที่ไม่สามารถบ่งบอกตรงๆ”

ซูเตียวเอ็งยิ้มพลางกล่าวว่า

“นอกจากสัมมาชีพทั้งหลายแล้ว คิดไม่ถึงยังมีอาชีพของท่าน
เอาเถอะ นับว่าเราถามมากความ แต่ว่าตัวเอี้ย พวกเราติดต่อท่านไม่น้อย
เบื้องต้นก็มีข้าวกราวอันใด ท่านต้องรีบส่งมาให้กับพวกเรา”

เจียวฮีสุนผงกศีรษะกล่าวว่า

“นี่ไม่ต้องให้เตียวเอ็งบอกกล่าว ขอเพียงเป็นเรื่องราวที่มีส่วน
เกี่ยวข้องกับไส้หวดเอี้ย เราจะทำกรกลั่นกรวง จันเนกแยกแยะ พิสูจน์
ขึ้นชั้น ค่อยนำเสนอมา...”

ซูเตียวเอ็งไม่ทันกล่าววาจา จี๋ไส้หวดที่นั่งครุ่นคิดบนเก้าอี้หัน
ระบายลมจากปากยาวๆ เรียกหาว่า

“เจียวฮีสุน...”

เจียวฮีสุนรีบสะอึกเข้ามา กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ไส้หวดเอี้ยโปรดสั่งมา”

จี๋ไส้หวดวางถ้วยชาในมือลง กล่าวว่า

“ตอนนี้ศึกเก้าทัพปะทะหลงเหลือผู้คนอยู่ที่ไหน?”

เจียวฮีสุนตอบว่า

“นอกจากมือสังหารหกคนที่ถูกท่านผู้เผ่าฆ่าทิ้งไป เมื่อครั้งกระนั้น
อีกสามคนยังมีชีวิตอยู่ ภายใต้การนำของซีเบ้งเอ็งแก๊ง พวกเขามา
มาชุมนุมร่วมกับสมาคมงูบินแล้ว”

จี๋ไส้หวดกล่าวอีกว่า

“เจ้ากล่าวไม่ผิด จี๋เบ้งเอ็งและพวกกล้าย้อนกลับมาแก้แค้นเรา
ณมีที่ถือคืออยู่หลายส่วน ทราบหรือไม่ว่าพวกมันถือดีอันใด?”

“ประการนี้ผู้ค้าตั๋ยยังสืบไม่ออก แม้แต่ความเคลื่อนไหวขั้นต่อไป
ของพวกมันเป็นอย่างไร ยังไม่ทราบกระจ่าง...”

จี๋ได้สวดกล่าวอย่างเอือกเหินว่า

“ไม่เป็นไร ในที่สุดต้องหลังโลหิตเสวยชีวิต ปิศาจผู้ที่เป็นผู้ใด
หลังโลหิต ผู้ใดเสวยชีวิตเท่านั้น”

ซู่เตียวเอ็งที่ด้านข้างกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย เราเห็นสมควรเสาะหาผู้ช่วยสักหลายคนก่อน...”

จี๋ได้สวดไม่แยแสสนใจซู่เตียวเอ็ง กล่าวกับเจียวฮั้วสุนว่า

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง คาบคู่สองสุคยอดแห่งคิกสะท่อนกลับก็แตะ
ต้องคอแยเรา เมื่อวันก่อนปล้นชิงสินค้าทองของเราไปรายหนึ่ง คติรายนี้
เจ้าคงเคยได้ยินมากระมัง?”

เจียวฮั้วสุนรับคำว่า

“ย่อมได้ยินมา เพียงแต่ผู้ค้าตั๋ยว่าวนวายกับการสืบสาวราวเรื่อง
ของสมาคมภูนิน ขามกะทันหันไม่อาจปลีกเวลาไปทำความเข้าใจกับจุดมุ่ง
หมายของคิกสะท่อนกลับ อีกประการ เส้นทางของสมาคมภูนินค่อนข้าง
กว้างกว่า ดังนั้น พักเรื่องของคาบคู่สองสุคยอดไว้ชั่วคราว...”

จี๋ได้สวดสวดคำขึ้น

“พักไว้ไม่ได้ ทางด้านคาบคู่สองสุคยอด ยังขาดคอยังกว่า
สมาคมภูนิน ความกดดันของพวกมัน ก็ถูกคามต่อเรายังกว่า เจิ้งซังและ
พวก เจียวฮั้วสุน หากเรามอบหมายเรื่องนี้ให้เจ้าไปกระทำ เจ้าเห็นว่าทำได้

หรือไม่?”

เจียวยี่ตุนกลุ่มกิดชั่วขณะ ก้อยยกถ้ำด้วยสีหน้าแฉ่งเกรี้ยวว่า

“ได้สวดเอ๊ย ผู้คำค้อยได้แต่เรียนว่า ผู้คำค้อยจะพยายามอย่างสุด
ความสามารถ แต่ไม่กล้ารับรองว่ามีผลสรุปหรือไม่ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่า
สำเร็จหรือล้มเหลว ภายในห้าวันจะส่งข่าวมา”

จีได้สวดกถาวว่า

“อย่างนั้นทศทองคุณเออะ เจียวยี่ตุน ไม่ต้องเสี่ยงอันตราย คำนึงถึง
ความปลอดภัยของตัวเองสำคัญที่สุด”

เจียวยี่ตุนรับคำว่า

“ผู้คำค้อยเข้าใจดี ได้สวดเอ๊ย”

จีได้สวดหันไปส่งค้อยเตียวเอ็งว่า

“รอสักครูเจ้าส่งเจียวยี่ตุนออกไป พร้อมกับบิกเงินสองพันตำลึง
ให้กับมัน”

เจียวยี่ตุนคุกเข่าลงข้างหนึ่งอีกครั้ง กล่าววว่า

“ขอบคุณได้สวดเอ๊ย”

รอจนค้อยเตียวเอ็งเป็นเพื่อนนำเจียวยี่ตุนจากไป สีหน้าของจีได้สวด
ก้อยเกร็งเกรี้ยวขึ้นชาลง ในใจของเขาทั้งหงุดหงิดทั้งสับสน ความยุ่งยาก
ทั้งหลายคั่งค้ำอ้อมรอบด้าน คูไปคล้ายมีส่วนเกี่ยวข้อ และคล้ายต่างฝ่าย
ต่างดำเนินการ ช่วงเวลาที่เกิดเรื่องกลับประจวบเหมาะนัก

นี่ที่แท้เป็นแผนร้ายที่ผสมผสานรวมกันแผนหนึ่ง หรือว่าเป็นเรื่อง
สองประการที่ไม่มีส่วนเกี่ยวเนื่องกัน?

บทที่ 5

หงสามาส่งข่าว

ในสวนดอกไม้จับสบ นอกจากเสียงท่อนแมลงรำร้อง
เป็นกรังกราว มีแต่เสียงฉมเย็นโชยพัดผ่านยอดไม้ดัง
กรียวกราว ในอากาศแผ่กลิ่นหอมจูงใจ รัตติกาลในฤดูร้อน
ชวนให้สดชื่นแจ่มใส

เจ้าได้สวมมือเท้าถึง เดินเล่นบนทางน้อยภายในสวน เมื่อแหงน
หน้ามองท้องฟ้า ท้องฟ้าราตรีมีหมู่ดาว มีเดือนเสี้ยว แสงสว่างที่พอเหมาะ
ช่วยจับแน่นความสุขสงบนี้

เจ้าได้สดต้องครุ่นคิด หากชั่วชีวิตสามารถมีความสุขสมใจเช่นนี้
สามารถถึมันถึงความทุกข์ระทมของหม่นในโลกมนุษย์ ไม่ทราบ
ประเสริฐปานใด

ขณะครุ่นคิดอย่างเคลิบเคลิ้ม นุพผชาติภายในสวนคล้าย

หอมอบอวลขึ้นมา เขาใช้จมูกสูดดม พบว่าไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะไม้ดอกที่
เพาะปลูกอยู่ในสวนเขามีกลิ่นหอมเช่นที่เขาสูดได้ในตอนนี้ไม่

นี่เป็นกลิ่นหอมของดอกจี่ลิ้วชวย (ดอกนกขมิ้นม่วง) ที่ยากจะพบ
ได้ชนิดหนึ่ง กลิ่นหอมรุนแรงและจีรังแฝงความลึกลับที่แน่นอน เขาขบคิด
ไม่เข้าใจว่า กลิ่นที่ลึกลับแน่นอนนี้โชยพัดจากที่ใด?

ดังนั้นจี่ลิ้วชวยกวาดตามองหา ในที่สุดพบเห็นที่มาของกลิ่นหอม
โดยเร็ว ที่เชิงกำแพงตึกยื่นไว้ด้วยเงาร่างสีขาวค่อนข้างสูงโปร่งสายหนึ่ง

เงาร่างสีขาวมีรูปร่างอ่อนแอ แฝงท่วงท่าที่ซัดซ้ออยู่หลายส่วน
ผมหาวโชยพัดพลัดกลางลมราตรี ในความสงบ คนแฝงราศีอันสูงส่งว่า

ที่แท้เป็นสตรีนางหนึ่ง...จี่ลิ้วชวยหัวร่อออกมาเดินช้าๆ เข้าหา
จวบกระทั่งอยู่ในระยะที่มองเห็นเค้าใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่งได้อย่างถนัด
วาง ค่อยชะงักเท้าลง

เขาสำรวจมองผู้มา สตรีนางนี้มีอายุยี่สิบห้า ยี่สิบหกปี นับว่าอยู่ในวัยสาวเต็มที่ แต่บนใบหน้าทั้งหมดจางลง กลับหม่นไว้ด้วยกลิ่นอาย
ยะเยียบเย็นชาจนยากจะคิดโกธชนิดหนึ่ง โดยเฉพาะคิ้วคมเข้มทั้งคู่ยังคง
รึนรึนแรง กลับชะล้างความรู้สึกสวดยิ่งในคอนแรกจางเบาบางลง

จี่ลิ้วชวยมองดูสตรีนางนี้ สตรีนางนี้ก็จับจ้องมองดูเขา

เขายกมือลูบคางสองชั้นด้วยความเคยชินเอื่อยปากทักทายว่า

“โผมนัยใหญ่ ที่นี้เป็นบ้านส่วนตัวของเรา ท่านไม่ได้หิมิตที่กระมัง?”

สตรีนางนั้นกะพริบตากระจางคังดวงควาคราหนึ่ง กล่าวเสียงราบ

เรียบว่า

“ข้าพเจ้าเรียกว่าซอเซาะหงส์ (หงส์หิมะ)”

“จี้ได้สวดทวนคำอย่างสงสัยใจว่า

“ขอชะชะหงส์? นี่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา?”

ขอชะชะหงส์สืบเท้ามาหนึ่งก้าว ปรากฏตาคนกล้าทุกคามคน
ปากกล่าวว่า

“ท่านคือจี้ได้สวด?”

“มิผิด เราคือจี้ได้สวด”

“ข้าพเจ้ามาหาท่านเอง จี้ได้สวด”

จี้ได้สวดกล่าวอย่างมีนงสงสัยว่า

“ท่านมาหาเรา? ขอโกวเนี่ย ในความทรงจำของเรา คล้ายไม่เคยรู้จัก
ท่านมาก่อน คึกคั่นก่อนคืนท่านมาหาเรา ไม่ทราบมีกิจธุระใด?”

ขอชะชะหงส์กล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“เพราะเรื่องของคุณปู่สองยุคขอด้วยโกวเนี่ยกับชิมเลาะจ้วย
ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้ ทำการบังเกิดความคิดหรือรันทนใจอยู่บ้างกระมัง?”

จี้ได้สวดสำรวจมองฝ่ายตรงข้ามอีกทียวหนึ่ง กล่าวว่า

“ที่นี่ไม่ใช่สถานที่สนทนา ขอโกวเนี่ย ขอเชิญไปยังห้องหับเรา”

ขอชะชะหงส์ไม่กล่าวอะไร พลิกกายไปเบื้องหน้า เสื้อผ้าสีขาว
โชยพัดพลิ้วตามลม คล้ายกับหยีบขำปุยมะขามไป แผลงกลิ่นอายที่ไม่สัมผัส
ธุลีดินอยู่หลายส่วน

เมื่อถึงหน้าห้องหับ กลิ่นหอมของดอกจี่เหลืองยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม
กลิ่นหอมอบอวลอยู่ในอากาศ พอสูดเข้าไปคำหนึ่ง ก็กำซาบชานถึงปอด
รุนแรงจนผู้คนแทบคิดโอบกอดกลิ่นหอมนี้เอาไว้

จี้ได้สวดไขได้ตะเกียงสว่างขึ้น เชื้อเชิญอาคันตุกะนั่งลงก่อน

รินน้ำชายกให้ด้วยตัวเอง ค่อยทอดกายนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะ สองมือวาง
ซ้อนบนพื้นโต๊ะเป็นท่วงท่า “ล้างหูอรับฟัง”

ขอชะเงว่งจับจ้องมองจี๊ดฮวด กล่าวว่า

“ระหว่างนี้ ตัวโกวเนียนกับจิมเกาะจัวสร้างความปลอดภัยแก่ท่าน
ใช่หรือไม่?”

จี๊ดฮวดกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“ท่านกลับมีหูดาปราดเปรี้ยวหนัก ที่ท่านทั้งสองไม่ทราบรับประ-
ทานยาผิดหรือไม่ กลับรังควานต่อเรา จนบัดนี้เรายังไม่เข้าใจจุดมุ่งหมาย
ของพวกมัน ต่างไม่มีข้อกินแผนงแกล้งใจ กลับสอดมือเข้ามาเช่นนี้ นับว่า
ขาดความเปิดเผยหมดจดจริงๆ”

ขอชะเงว่งแก้มหัวร่อกล่าวว่า

“จี๊ดฮวด เสียที่ที่ท่านเป็นนักเลงเก่าผู้หนึ่ง กลับคร่ำครึถึงขั้นนี้
เมื่อถูกกลืนบนเส้นทาง ข่อมโซ่วคว่ำชื่อเสียงฉาภยศ ผู้ใดคำนึงถึงความ
“เปิดเผยหมดจด” โดยเฉพาะคานคู่สองชุดขอด เปลือกนอกยกอ้างคุณ-
ธรรม แท้ที่จริงถึงซึ่งชั่วร้าย ท่านหากคาดคิดจุดมุ่งหมายที่พวกมันลงมือ
ต่อต้านไปในทางดีก็ผิดพลาดอย่างมหันต์แล้ว”

จี๊ดฮวดกล่าวอย่างเข้มขรว่า

“ขอโกวเนียน ฟังจากปากคำของท่าน คล้ายทราบต้นสายปลายเหตุ
ที่พวกมันทั้งสองเปิดศึกสงครามกับเราด้วย”

“ข่อมทราบ ไม่เพียงแต่ทราบ ทั้งยังทราบกระจ่างยิ่ง จี๊ดฮวด
ท่านมีชื่อเสียงยิ่ง มีชื่อเสียงยังพอท่านมา ท่านยังมีเงินทองยิ่งกว่า นี่คือสาเหตุ
ที่ท่านคอยแหย่เกาภัยใส่ตัว หลายปีมานี้ศึกสะทอนกลับเร่งขยายอิทธิพล

เพื่อเป็นการเสริมฐานะของพวกมัน ท่านยอมเป็นเป้าหมายที่พวกมันคิด
เตะเล่น หากสามารถสยบท่านหรือกำจัดท่าน จะได้รับทั้งชื่อเสียงและผล
ประโยชน์ ความเคลื่อนไหวครั้งนี้เพียงเป็นขั้นตอนแรกของพวกมันเท่านั้น”

“จึงได้สวดขบคิดชั่วขณะ ค่อยสั่นศีรษะกล่าวว่า

“พวกมันสมควรเข้าใจ พฤติการณ์เช่นนี้เป็นเรื่องเสี่ยงอันตราย
อย่างยิ่ง เราไม่รุกรานผู้คน และไม่อนุญาตผู้คนรุกรานเรา หากพวกมันทั้ง
สองยึดถือเราจึงได้สวดเป็นเช่นเนือบนเชียง ก็เป็นความผิดพลาด
อย่างมหันต์แล้ว”

ขอเขาหงส์กล่าวว่า

“พวกมันยอมทราบว่ ท่านมิใช่เนือบนเชียง มิเพียงทราบว่ท่านมิ
ใช่เนือบนเชียง ทั้งยังล่วงรู้ถึงระดับฝีมือของท่าน แต่ภายใต้ชื่อเสียงและ
ผลประโยชน์ที่เข้าวน พวกมันขอเสี่ยงอันตรายสักครา”

จึงได้สวดหัวเราะเอะอะกล่าวว่า

“ความผิดพลาดของแต่ละคนคือ ขณะที่ขึงนำหนักของศัตรูและ
ฝ่ายตน มักคำนวณเงื่อนไขของคิ้วองสูงเกินไป คาบคู่สองศุขยอแสดงว่
เกิดความผิดพลาดเช่นนี้ เมื่อเผชิญหน้ากัน พวกมันจะทราบว่ แท้จริง
หาเป็นเช่นนั้นไม่ว่”

ขอเขาหงส์กล่าวเสียงเย็นชาว่

“จึงได้สวด ท่านโยมิใช่เกิดความผิดพลาดคู่เคียงกัน มีคำกล่าวไว้
เจตนาดีไม่มา เจตนาร้ายจึงหา คนของศึกสะท้อนกลับหากไม่มีความมั่น
ใจอยู่หลายส่วน ต้องไม่กล้าต่อเยทะท่านโดยง่ายดาบ ในความเห็นข้าพเจ้า
ท่านยังควรจะเตรียมพร้อมให้มากไว้”

จีได้สวดคถาวาถามว่า

“ขอโกฎเณร ความหมายของท่านคือ ส่วยโกฎเณรกับจิมและ
จ้วยแห่งตีกสะทอนกลับ ยังคิดเล่นสวดคล้ายอื่นอีก”

ขอเษะหงส์เชิดหน้าเล็กน้อย แสงโคมจับผิวพรรณราวกับหยก
ของนางจนขาวสะอาดนวลเนียนกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

“โหนดเพียง “สวดคล้าย” ครั้งต่อไปจุดมุ่งหมายของพวกมันอยู่
ที่ปลิดชีวิตของท่าน”

จีได้สวดทอดถอนใจกล่าวว่า

“นับเป็นชนชั้นอันชั่วร้ายจริงๆ ต่างไม่มีความแค้นต่อกัน กลับคิด
ไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก ในโลกยังมีความยุติธรรมของฟ้าอีกหรือ?”

ขอเษะหงส์แค้นเสียงออกจากกรูมุก กล่าวว่า

“บอกว่าท่านคร่ำครี นับว่าไม่มีความก้าวหน้าแม้แต่น้อย ความ
ยุติธรรมของฟ้าถูกสุนัขคาบไปแต่แรก - ตอนนี้เหลือแต่ผู้เข้มแข็งกลืนคน
อ่อนแอ หยิบฉวยช่วงชิงอย่างอุกอาจ ยุคสมัยแห่งการลดความผิดถูกเลข
ลับไปไกลแล้ว”

จีได้สวดหทัยตาลง กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“ขอโกฎเณร บอกต่อเรา ท่านโจนรุคมาที่นี้ยามวิกาล แพร่งพราย
ความลับต่อคนไม่รู้จักมักคุ้นมาก่อน?”

ขอเษะหงส์กล่าวอย่างรวดรัดชัดเจนว่า

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้ามีความแค้นกับพวกมัน”

“เราก็คาดคิดเช่นนี้ มิหนำซ้ำดูท่าที ความแค้นนี้เพาะพูนไม่น้อย”

ขอเษะหงส์ขบกรามกล่าวว่า

“ลืกล้าง”

จีได้ขวดยมือทั้งสอง กล่าวว่า

“ไม่ทราบท่านมีความแค้นใดกับพวกมันทั้งสองเป็นส่วยโกวเขียนหรือชิมเถาะจ้วย?”

กลัมนื้อโบหน้าขอเซะหงส์ต้นกระตุกราหนึ่ง สุดลมหายใจพยายามควบคุมอารมณ์ ตอบว่า

“เป็นชิมเถาะจ้วย”

จีได้ขวดยกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“อภัยที่เราถูกอาจถามสักคำ ขอโกวเนี่ย ท่านกับชิมเถาะจ้วยเพาะความแค้นอันใด พวกท่านรู้จักกันมาก่อนหรือไม่?”

ขอเซะหงส์หัวร่ออย่างทคหุ ในเสียงหัวร่อแผ่งน้ำตาและสายเลือดปากกล่าวว่า

“กล่าวโดยรว ริด ข้าพเจ้าเป็นสตรีที่ถูกชิมเถาะจ้วยทอดทิ้ง”

จีได้ขวดยรู้สึกเหนือความคาดหมาย กล่าวว่า

“สตรีที่สะคราญปานบุปผาเช่นท่านกลับถูกทอดทิ้ง”

ขอเซะหงส์ยกด้วยขานนโตะเตี้ยขึ้นจับคำหนึ่ง อาศัยความเคลื่อนไหวนี้เป็นเครื่องผ่อนกลาย แสดงว่าสามารถควบคุมตัวเองได้แล้ว ปากกล่าวว่า

“นี่เพียงเป็นความเห็นของท่าน ในสายตาของชิมเถาะจ้วย ข้าพเจ้าเพียงเป็นเครื่องเล่นที่มันสูญเสียความกระตือรือร้นสนใจ สรุปแล้ว มันมีรักใหม่ ไม่ต้องการเราอีก...”

จีได้ขวดยคำทอถามสัญชาตญาณว่า

“ชายโสดที่ไร้หัวใจ มารคามันโยมิโซ่หมอบของใหม่เบือหน้ายของเก่า”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ข้าพเจ้าต้องการให้จิมและจ๊วยทราบว่ เราขอเขาจะหงส์มิโซ่สตรีที่ผู้คนจะทิ้งขว้างได้ตามอำเภอใจ ข้าพเจ้ายอมมอบหัวใจออกไป หากไม่ได้รับผลตอบแทนเท่าเทียมกัน มันจะต้องจ่ายค่าทดแทนอื่นอีก มิหนำซ้ำค่าทดแทนนี้ต้องใหญ่หลวงยิ่ง”

“ขอโกวเนี่ย ท่านเพียงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ต่อเรา ก็พอให้ผู้แซ่จิมทนทานรับได้แล้ว”

ขอเขาจะหงส์ศักดิ์สิทธิ์ะ ผมขาวพัดพลิ้วเป็นเส้นโค้งอย่างสวยงาม ชุ่มเสียงของนางแปรเปลี่ยนเป็นแหบเกรือ กล่าวว่

“ไม่ นี่ยังไม่พอ ข้าพเจ้าจะยืนอยู่บนแนวร่วมเดียวกับท่าน สู้เคียงบ่าเคียงไหล่ ช่วยเหลือท่านโค่นพวกมัน เช่นฆ่าพวกมัน ข้าพเจ้าต้องการเห็นศึกสะทอนกลับหลังโลกหิดเป็นท้องธาร ต้องการดูจิมและจ๊วยศิโรหุดจากบ่า ไม่เช่นนั้นไม่อาจจะระบายความแค้นในอกข้าพเจ้าได้”

สำหรับสตรีที่พิศดารรัก ความอาฆาตแค้นในอกถ้ำลึกยิ่ง ถึงกับมีคำกล่าวไว้ รักสุดชีวิต แค้นสุดชีวะ จี้ไส้หวดขั้มพลางกล่าวว่

“หากได้รับการช่วยเหลือจากโกวเนี่ย ย่อมประเสริฐสุด แต่ใจมีความจำเป็นเช่นนี้หรือไม่ โกวเนี่ยลองใคร่ครวญดู เราหมายความว่าพวกท่านจะอย่างไรเคยรู้จักกัน ก่อนนี้เคยรักใคร่ ามนี้กลับกลายเป็นศัตรู ด้านความรู้สึกไม่แน่ว่าจะปรับตัวได้...”

ขอเขาจะหงส์กล่าวด้วยสีหน้าอันเค็ดเคื่อว่

“ข้าพเจ้ากับซิมเกาะงัวมีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน เมื่อพบหน้ากันใหม่ จะเป็นช่วงเวลาที่ยินดีหรือเจ้าหา ไม่มีอันใดไม่สามารถปรับตัวได้ จี๋ไฉวค ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะไม่สร้างกรรมใดๆให้กับท่าน”

จี๋ไฉวคยังคงกล่าวอย่างดังเดิมว่า

“ขอไกวเนี่ย ระหว่างพวกท่านเคยมีความสัมพันธ์มาก่อน เมื่อถึงขั้นคับขัน ท่านมั่นใจว่าควบคุมความรู้สึกได้หรือไม่?”

ขอเขาจะหงส์เบิกตากล่าวว่า

“อย่าได้เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นสตรี ที่แถมมาข้าพเจ้ายกขึ้นวางลงได้ กล้าทำกล้ารับ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะมายังที่นี่ ถกเรื่องเหล่านี้กับท่านทำอะไร?”

จี๋ไฉวคยกมืออุบคาง กล่าวอย่างแสบซำว่า

“ขอไกวเนี่ย เรามีคำถามอีกข้อหนึ่ง หากถามไม่ถูกต้อง ขอท่านอย่าได้ถือสา”

“ข้าพเจ้ากำลังรับฟัง”

“วิทยายุทธของท่านเป็นอย่างไร?”

ขอเขาจะหงส์กถ่าวด้วยพระนางว่า

“หากเปรียบกับท่าน ย่อมไม่อาจเปรียบเทียบได้ แต่โดยทั่วไปยังพอใช้ได้ จี๋ไฉวค ต้องการทดสอบข้าพเจ้าหรือไม่?”

จี๋ไฉวคโบกมือกล่าวว่า

“นั่นกลับมิดอง คำถามจากธาตุแท้ใจของ ท่าน คาดว่าไม่ห่างไกลนัก ขอไกวเนี่ย หากถึงคราคือผู้เสียชีวิต เราจะพิจารณาด้วยดวงเมื่อถึงวลากระทบกระเทือนถึงเรายังพอทันนา กลั้วว่าจะทำร้ายถูกท่าน

เอง”

ขอเขาะหงส์กล่าวว่

“ท่านวางใจ ข้าพเจ้ารู้จักดูแลตัวเอง”

จินน้ำชาคำหนึ่งแล้วกล่าวสืบต่อ

“จีได้สวด ตอนนีท่านคิดอ่านอย่างไร?”

จีได้สวดย้อนถามว่า

“คิดอ่านอันใด?”

“ข้าพเจ้าหมายความว่า ท่านคิดจัดการกับศึกสะท้อนกลับอย่างไร
ท่านจะเป็นฝ่ายรุก หรือรอให้พวกมันสืบเสาะมา?”

จีได้สวดอัมพलगกล่าวว่

“ยังรอให้พวกมันมาซุกริดเราอีกหรือ ไม่ เราไม่ใจบุญสุนทาน
ปานนั้น คราวครั้งนี้ถึงรอบปฏิบัติการตอบโต้ของเราแล้ว”

ขอเขาะหงส์ผงกศีรษะกล่าวว่

“ประเสริฐ ความคิดของท่านพ้องกับความคิดอ่านของข้าพเจ้า
หากนั่งอยู่ในบ้าน มิสู้จึงเป็นฝ่ายสยบ”

จีได้สวดกล่าวถามว่า

“สำหรับความเคลื่อนไหวต่อเนื่องตามมาของคาบฏ์สองยุคยอด
ท่านใช้ทราบกระจำหรือไม?”

ขอเขาะหงส์กล่าวอย่างเปิดเผยว่

“พวกมันกำหนดลงมือต่อท่านช้าสองในอีกเจ็ดวันให้หัง แนวทาง
เคลื่อนไหวคือรวบรวมกำลัง เน้นการรู้โจมตีสังหาร หมายความว่าท่านตก
เป็นเป้าหมายหลักของการรู้โจมตี พวกมันหวังว่าสามารถกำจัดท่านในครา

เดียว อย่างน้อยก็ทำให้ท่านไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่อีก จากนั้นครอบครองสมบัติสถานของท่านทั้งหมด ค่อยเรียกประชุมเจ้าแคว้นเจ้าทองสถานแลกเงินบริเวณแม่น้ำใหญ่ทั้งสองกำหนดจำนวนเงินที่ต้องส่งมอบให้ในแต่ละเดือนแก่ตึกสะท้อนกลับ หากไม่ยอมรับหรืออดเอื้อน ถ้วนประหารฆ่าสิ้น เพื่อข่มขวัญผู้ที่หลงเหลือ...”

เจ้าโศวคพินพบว่า

“มารดาบมเถอะ นี่โยมิใช่เปิดศึกสงคราม คิดเช่นฆ่าให้สิ้นซาก ตึกสะท้อนกลับไม่ได้แบกป้ายยี่ห้อเป็นใจ กลับประพุดยิ่งกว่าใจ ทั้งปล้นฆ่าผู้กรรโชก กวาดทรัพย์โดยไม่ยกเว้น”

ขอชะหงส์กล่าวว่

“ถูกต้อง กับบุคคลเช่นนี้ ท่านยังคิดถกความผิดถูก ประพุดตัวอย่างเปิดเผยหมดจดกับพวกมันหรือ?”

เจ้าโศวคอุบหน้าคราหนึ่ง ขึ้นอึ้งกล่าวว่า

“ยุคสมัยเปลี่ยนไปจริงๆ บั๊ตมีรูปแบบของบั๊ตมี ยุทธจักรมีกฎของยุทธจักร พวกมันกลับก่อความวุ่นวายไม่มีการลำดับญาติ เฉากเช่นดาวอสุรจติมา ไม่คำนึงถึงหลักอันเที่ยงธรรมของฟ้า”

ขอชะหงส์แค้นเสียงดังเฮฮา กล่าวว่า

“ท่านไซเกรงกลัวอยู่บ้างหรือไม่?”

เจ้าโศวคชักไหล่คราหนึ่ง กล่าวว่า

“ความรู้สึกก้าวมีมาแต่กำเนิด ไม่มีผู้ใดที่ไม่หวั่นหวาดต่อวัตถุและเรื่องราวทุกประการ เพียงแต่จิตใจความกลัวไม่เท่าเทียม มีการจำแนกประเภทของความกลัว เราจะยกตัวอย่างต่อท่าน บางคนกลัวภูมิ บางคนกลัวความ

สูง บางคนกลัวน้ำ ศัตรูตัวชีวิต บางคนกลัวหลังโดนกัด กลัวสิ่งนี้ไม่แน่ว่าจะกลัวถึงนั้น กลัวถึงนั้นก็ไม่แน่ว่าจะกลัวถึงนี้ ขอโกวเนี่ย เราก็มีความกลัว ที่เรากลัวคือ ใต้คาบไวกว่าชีวิต จะขัดกับหลักภูมิศาสตร์ของฟ้า กลัวว่าจะทำร้ายมโนธรรมของตัวเอง...”

ขอเกาะหงส์ต้นสิริระกถ่าว่า

“ท่านไม่จำมัน มันจะฆ่าท่าน จี้ได้สวด ท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี กลับบังเกิดเมตตาจิตของสตรี นี่ไม่คล้ายเป็นท่านที่รำลึกกัน นี่เล็กส่วนของกรรมไม่สมควรเป็นเช่นนี้”

จี้ได้สวดกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ขอโกวเนี่ย ท่านจะช้าเร็วจะเข้าใจความรู้สึกนึกคิด และความสะทกสะท้านของเรา สักวันหนึ่งที่ท่านฝากคนมากมายเช่นเดียวกับเรา ท่านจะเข้าใจความรู้สึกที่เฝ้าเตือนตัวเองของเรา”

ขอเกาะหงส์งงันวูป จึงกล่าวเสียงอ้ออึงว่า

“ในใจมีความแค้น ยามฆ่าคนจะไม่เฝ้าเตือนตัวเอง จี้ได้สวด ในใจข้าพเจ้ามีแค่แค้น”

จี้ได้สวดจับข้อมืองขอเกาะหงส์อย่างงีบงัน กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

“ความแค้นเป็นสิ่งที่น่ากลัว จากตัวขอโกวเนี่ยท่าน เรายิ่งมั่นใจว่า ผลสะท้อนอันนี้เนื่องจากความแค้นลึกล้ำรุนแรงเพียงไหน ยิ่งคือที่ท่านมีเป้าหมายมุ่งมั่น ไม่ถึงกับคลิดผิดทาง เปรียบกับพฤติกรรมที่ฆ่าล้างผลาญเพียงหวังชื่อเสียงและผลประโยชน์ของขิมเกาะงัว ท่านนับว่ามีสติปัญญา กว้างขวางนัก”

ขอเกาะหงส์บิคร่างท่อนบนจิ้น กล่าวว่

“จี๊ดฮวด ท่านกำหนดวิธีการรณรงค์มือหรือไป?”

จี๊ดฮวดกล่าวว่า

“สืบเสาะไปก่อน ค่อยพลิกแพลงตามสถานการณ์ ขอโกวเนี่ย ท่านคงคุ้นกับวังของศึกสะท้อนกลับเป็นอย่างดีกระมัง?”

ขอเซาะหงส์กล่าวด้วยความขมขันใจอยู่บ้างว่า

“คุ้นทั้งในและนอก จะอย่างไรสถานที่นั้นเคยเป็นบ้านของข้าพเจ้า อาจบางที่ข้าพเจ้าเข้าใจผิดคิดว่าเป็นบ้านของข้าพเจ้า...”

จี๊ดฮวดกล่าวด้วยความเห็นใจว่า

“เราคาดว่าเราเข้าใจความรู้สึกของท่าน คนมีชีวิตอยู่ในโลก หากมีเรื่องอันจนปัญญาเช่นนี้”

ขอเซาะหงส์ก้มศีรษะลงเล็กน้อยกล่าวว่า

“อย่าได้เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว จี๊ดฮวด ความขัดแย้งทางอารมณ์สมควรให้ข้าพเจ้าพิจารณา หามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่านไม่ ดอนนี่ข้าพเจ้าหวังว่าก่อนที่จะท่านจะเคลือบไหว ให้ทำความเข้าใจกับบุคคลสองคนก่อน เช่นนี้พวกเราจึงจะมีโอกาสประสบความสำเร็จ...”

“สองคนใด?”

ขอเซาะหงส์กล่าวอย่างจริงจังว่า

“หนึ่งเป็นคักฮวยเก๋ยม (กระบี่เลือดพิษ) ทักก หนึ่งคือได้ลักอ้วง (เจ้าทรงผดุง) เอี้ยงจ ๓ ทั้งสองล้วนเป็นกำลังหนุนของดาบคู่สองยุคยอดหลายปีมานี้ศึกสะท้อนกลับเผด็จศึกรวดเร็วปานนี้ สาเหตุประการหนึ่งสืบเนื่องจากการลงทุนลงแรงช่วยเหลือของคนทั้งสองเอง”

จี๊ดฮวดอดรู้สึกเหนือความคาดหมายมิได้ กล่าวว่า

“ทักกันเอ็งก็เข้าร่วมกับตีกะท้อนกลับด้วย นี่กลับหนีความ
 คาคหมายของรานัก กระบี่เลือดพิษทักเป็นมือกระบี่อันดับหนึ่งของสำนัก
 เชียงเป็นนอกกำแพงใหญ่ ฟังว่าในบรรดาพี่น้อง คนผู้นี้จัดอยู่อันดับเจ็ด
 ผู้คนที่ไปยกย่องมันเป็นทิกิกเอ็ง (นายที่เจ็ดแซ่ทิก) เป็นคนเขื่องยิ่งยโส
 นิสัยแข็งแกร่งรุนแรง บุคคลเช่นนี้ไหนเลยยอมอยู่ได้บังคับบัญชาของผู้อื่น”

“ส่วนเจ้าทรงพลังเอ็งจะมีพลังกำลังมหาศาล ถือกำเนิดที่ข้างสระ
 เทียนเอียวดีชายแดนฮั่นหน้า เมื่ออายุหกขวบก็ได้รับการเลี้ยงดูจากหัว
 หน้องครักษ์เจ้าวังดาลีฟูถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ ฟังว่ายังรับตำแหน่งสืบทอด
 จากบิดาบุญธรรมมัน สมควรมีชีวิตที่สุขสบาย กลับมารับใช้ตีกะท้อน
 กลับที่แผ่นดินดงจ้วน ไยมิใช่ผิดความคาคหมายนัก”

ขอเขาหงส์กล่าวว่

“ท่านกลับล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของคนทั้งสองอย่างละเอียด
 เช่นนี้ก็ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องเปลืองการอธิบาย จี้ได้สวด ท่าน
 เคยพบหน้าพวกมันมาหรือไม่?”

“เพียงได้ยินคำรำลือ ไม่มีวาสนารู้จัก”

ขอเขาหงส์กล่าวอย่างจริงจังว่

“กระบี่เลือดพิษกับเจ้าทรงพลัง ล้วนมีฝีมือร้ายกาจสมควรรำลือ
 จริงๆ ส่วนโกวเอียบกับซิมเถาะจ้วยปรกติเขื่องยิ่งยโส ถือคืออย่างยิ่ง แต่
 ขามอยู่เบื้องหน้าคนทั้งสอง กลับให้ความเคารพนบนอบ ไม่กล้าล่วงเกิน
 แม้แต่น้อย จี้ได้สวด ท่านต้องระมัดระวังพวกมัน อย่าได้ละตาใจแม้แต่น้อย”

จี้ได้สวดแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่

“คราวครั้งนี้เราปวดเคียรเวียนเกล้า ตอนคร่ำครวญในใจ ไหนเลย

จะเข้าใจได้?”

ขอเขาจะหงส์เพ่งตามองนี่เล็กสนองกรรมผู้นี้กล่าวว่า

“ในความเห็นข้าพเจ้า ท่านสมควรรถลัดค้อมกังวลจริงๆ จ้าได้ขอ
ท่านยังจำคำพูดของข้าพเจ้าในตอนแรกได้หรือไม่?”

จ้าได้ขอคกล่าวว่า

“เป็นคำ “เจตนาดีไม่มา เจตนาร้ายจึงหา” หรือไม่?”

“ถูกต้อง”

จ้าได้ขอรู้สึกรักจิตใจหนักอึ้งเกรงเกรียงค พอสุดลมหายใจคำหนึ่ง
ก็คล้ายพูดได้กลืนกลาวโลหิตแล้ว

วังของตึกสะท้อนกลับ ตั้งอยู่ใจกลางเมืองเกาะเจีย เป็น
ตึกก่ออิฐฉาบกระเบื้องสองชั้น ชั้นล่างเป็นหน้าร้านขนาดสามคูหา
เปิดกิจการร้านน้ำชา การค้ากลับไม่เลว ชั้นบนจึงเป็นที่ทำการ
ของตึกสะท้อนกลับ

ท้องฟ้าเพิ่งมืดค้างลง ขามได้เข้าไฟ ร้านน้ำชาห้อยธงฉิม (สราญใจ)
ที่ชั้นล่างของตึกสะท้อนกลับคึกคักครึกครื้น ผู้รับใช้สาดละเวนกับการยกน้ำ
ส่งน้ำชา ไม่มีกลิ่นอายของค่ายสมาคมในยุทธจักรเมื้แต่่น้อย นับว่าชนชั้น
ผู้นำของตึกสะท้อนกลับรู้จักทำมาค้าขายนัก

จ้าได้ขอผลัดเปลี่ยนเป็นสาวเสื้อขาวตีเทา นั่งอยู่ที่แผนขายเตียงสูง
(ขนมชนิดหนึ่งที่คล้ายข้าหรับ แต่ต้นใหญ่กว่า ทำจากแป้งมัน) ที่ฝั่งตรง
ข้ามเชื่อมกับร้านน้ำชาสราญใจ ตั้งตียงสูงคสมันน้างงามหนึ่ง แต่หาได้

และต้องไม่

เขาศึกษาสภาพแวดล้อมของศึกสะท้อนกลับ ใช้เวลาสำรวจตรวจ
ตราอยู่ครู่หนึ่งแล้ว

นอกจากนี้เขายังรอกอยขอเขาหงส์ ไกวเนี้ยใหญ่นี้ยอมไปยัง
ครอกด้านหลัง เพื่อสำรวจดูลาดเลาก่อน

ทั้งสองเห็นว่าหากลงมือทางด้านหน้ากลางย่านชุมชนไม่สะดวกยิ่ง
มาครว่าสามารถเสาะพบซอกมุมที่เปลี่ยนร้าง แล้วค่อยลงมือ นับว่า
ประเสริฐสุด

จีได้สวดกับขอเขาหงส์ทำความตกลงว่าเขาจะเป็นคนเสนอหน้า
เป็นเป้าหมายหลักในการลงมือ ส่วนขอเขาหงส์เว้นกายรอบให้ความช่วย
เหลือ ไข่กลดลงแยกย้ายธุโจมสังหาร เพื่อไม่ตกอยู่ในจุดอับอันคับขัน
บ้านวิภาตเข้มขันกว่าเดิม แ่ดลาดการกำลังคึกคัก กิจการของร้าน
น้ำชาสราญใจ ยังคงมีผู้คนมาอุดหนุนไม่ขาดสาย

ขอเขาหงส์ พลั้วกายมาถึง นางก็ผลัดเปลี่ยนเป็นสวมเสื้อกระ-
โปรงสีดำที่ไม่สะดุดตา สีระโปกผ้าสีเดียวกัน กับสีระหุบลีว ผ่างเว
เส้าหมองท่าทางคล้ายกับหญิงม่ายเพ็งดูเยยสามี

นางลากม้านั่งตัวหนึ่ง นั่งร่วมโต๊ะกับจีได้สวด ตั้งเสียงฮู้นมาชม
หนึ่ง รับประทานอย่างอริคอร้อย รับประทานลงไปครึ่งชาม ค่อยวางช้อน
ในมือลง จากนั้นล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดปากเบาๆ

จีได้สวดยิ้มเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านกลับเขือกเขินนัก”

ขอเขาหงส์ค่อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า

“นั่งที่แผงขายเตียงชั้น ไม่รับประทานเตียงชั้น ยังมาทำอะไร
นี้แสดงว่าท่านมีความในใจ ความในใจอยู่ที่ใด เพียงดูจากการที่ท่านเฝ้า
ตำรวจร้านน้ำชาร้านนั้น ก็คาดเดาได้แปลกัส่วน”

จีโต้ฮวดกล่าวว่า

“เรานึกถึงข้อนี้แต่แรก แต่ยามนี้ไม่มีผู้ใดสังเกตสนใจเรา สภาพ
รอบข้างล้วนคอกอยู่ในสายตาของเรา ขอเพียงลมพัดใบไม้ไหว เราจะ
บังเกิดความตื่นเต้นขึ้น”

ขอเขาะหงส์กล่าวว่า

“ไม่ว่าอย่างไร ยังคงทำตัวตามสบาย อย่าได้เผยพิรุณประเสริฐกว่า”

จีโต้ฮวดยกข้อถกเถียงเนื้อหาบนบ้องหน้า ตักเตียงชั้นขึ้นหนึ่งข้าง
ปากโดยไม่คำนึงถึงรสชาติ ทางหนึ่งถามว่า

“เป็นไร ท่านสืบได้ความนัยใดหรือไม่?”

ขอเขาะหงส์กล่าวเบาๆ ว่า

“ไม่ทราบเป็นข่าวดีหรือข่าวร้าย ข้าพเจ้าแอบฟังกัมมสนทนาของคน
เฝ้าประตูตักถกถกทั้งทั้งสอง ฟังว่าส่วยโกนฮียบพร้อมด้วยกระนั้นถือคพิษ
ออกไปทำงาน อีกสองสามวันค่อยกลับมา...”

จีโต้ฮวดกล่าวว่า

“นี่ย่อมเป็นข่าวดี พวกเราจะได้แยกย้ายรู้โจมท่าหลาย”

ขอเขาะหงส์ไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

“แต่ก็ขัดกับแผนการกวาดล้างให้สิ้นซากของพวกเรา จีโต้ฮวด
คักหน้ำไม่ถอนราก ถมวสันต์โชยพดงอกเงยใหม่”

จีโต้ฮวดแถบลิ้นเถือริมฝีปาก กล่าวว่า

“อย่าได้ละโมภไป สามารถกวาดล้างให้สิ้นซากก็ประเสริฐ แต่ก็ต้องมีจิตใจความสามารถเพียงพอ หากว่าพวกมันชุมนุมหัวรวมกันอยู่พร้อมหน้า ขอบอกตามความสัตย์ว่า เราไม่มีความมั่นใจเกินรวบกวาดเรียบ ขามันขาดศัตรูเข้มแข็งไปสองคน นับเป็นโอกาสที่ฟ้าประทาน สอดคล้องกับแผนการแยกย้ายจูโจมสังหารของพวกเรา ขอโกวเนี่ย นี่นับเป็นทางดี”

ขอเซาะหงส์บินหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“ขอบอกกล่าวให้ท่านปลาบปลื้มยินดีกว่าเดิม ไม่เพียงลดศัตรูเข้มแข็งไปสองคน สิบสองหัวกะโหลกก็ยกกำลังไปครึ่งหนึ่ง เหลือเพียงหกคน อยู่เผ่าสถานที่ นี่โยมิใช่ปลอดภัยไปรกว่าเดิม?”

จี๊ดฮวดคู่มือทั้งสองกล่าวว่า

“ไม่ต้องหงุดหงิดไป ขอโกวเนี่ย พวกเรารุกคืบไปที่ละก้าว หลวงจินจากไป วัควายังคงอยู่ ที่หลงเหลือยังจะซ่อนตัวอยู่ที่ใดได้?”

ขอเซาะหงส์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“พวกเรายังคงเคลื่อนไหวตามแผนเดิม อ้อมไปยังตรอกมืดครีมน ด้านหลังค่อยลงมือ?”

“แน่นอน ด้านหน้าคิดถนนใหญ่ เป็นอุปสรรคต่อการลงมือ พวกเรามิใช่เจ้าหน้าที่ตามจับโจร สามารถหลีกเลี่ยงหูดูผู้คนประเสริฐสุด”

ขอเซาะหงส์เบะปากกล่าวว่า

“มีอันใดน่ากลัวเกรงด้วย?”

จี๊ดฮวดหามิโทษะไม่ กล่าวเสียงอ่อนโยนราวกับกำลังปลอบโยนเด็กทารกว่า

“นี่มิใช่ปัญหากลัวตัวเกรงหรือไม่ ขอโกวเนี่ย เรื่องของก้าวเลียด

สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนได้โดยง่าย ทางที่ดีปิดเอาไว้ ไม่ว่าจะอย่างไร
การฆ่าคนไม่มีเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ ท่านว่าใช่หรือไม่?”

ขอเขะหงส์นึกดูออกหัวร่อมิได้ กล่าวว่

“อย่าได้อวดตัวเป็นผู้อาวุโสต่อหน้าข้าพเจ้า ฟังจากปากคำท่าน
คล้ายยึดถือข้าพเจ้าเป็นเด็กทารกแล้ว”

จี๋ไต้ฮวดกล่าวว่า

“ในสายตาของเรา ท่านเป็นเด็กอยู่แล้ว ไม่ว่าวัยและประสบการณ์
ห่างจากเราช่วงใหญ่”

ขอเขะหงส์ยกมือเท้ากาง มองดูจี๋ไต้ฮวด กล่าวว่า

“ปีนี้ท่านอายุเท่าใด?”

จี๋ไต้ฮวดกล่าวอย่างอึดอัดว่า

“สี่สิบเจ็ดปี มีอายุเกือบครึ่งร้อย ผินคินกลบถึงหนังท้องแล้ว”

ขอเขะหงส์ร้องเพี้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ก่อนการลงมือ อย่าได้กล่าววาจาไม่เป็นมงคลเช่นนี้”

จี๋ไต้ฮวดกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“การต่อสู้คือความสามารถ ไม่ได้อาศัยโชคแรง ทางด้านนี้เรามี
ประสบการณ์มากมาย”

ขอเขะหงส์กล่าวว่า

“จี๋ไต้ฮวด ก่อนที่จะได้พบท่าน ข้าพเจ้าได้ค้นคว้าร่ำลือเกี่ยวกับตัว
ท่านมากมาย ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเป็นบุคคลที่ประหลาดอย่างยิ่ง และ
น่าสนใจอย่างยิ่ง”

จี๋ไต้ฮวดกล่าวอย่างแถมซ้ำว่า

“คำร่ำลือส่วนใหญ่ผิดเพี้ยนจากความจริง ไม่อาจยึดถือได้ มีบ้าง
บางคนชมชอบระบายป้ายสี ต่อเติมเสริมแต่ง มักขยายเรื่องปลุกย่อยเล็ก
น้อยจนโอ้อวดใหญ่โต ท่านอย่าได้หลงเชื่อเรื่องเหล่านี้”

ขอเขาจะหงส์กล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

“จ้ะไอ้ฮวด ผู้คนบอกว่าท่านมั่งมีเงินทอง สามารถบอกต่อข้าพเจ้า
หรือไม่ว่า ท่านที่แท้มีทรัพย์สินเงินทองมากน้อยเท่าใด?”

“ท่านต้องการทราบจริงๆ?”

ขอเขาจะหงส์ผงกศีรษะขึ้นขึ้น จากนั้นรีบกล่าวว่า

“แต่ข้าพเจ้าเพียงสงสัยอยากทราบว่า...”

จ้ะไอ้ฮวดยิ้มออกมากกล่าวว่า

“ไม่ต้องอธิบาย เราไม่ได้ระแวงสงสัยว่าท่านมีเจตนาอื่นอีก ขอ-
โกวเนี่ย ผู้คนที่หวังตากลอยจากตัวเรามีอยู่มากน้อย แต่น้อยคนที่สมควร
ปรารถนา มาตราว่ามีคนได้ไป ก็ถูกฝังอยู่ใต้พสุธาแล้ว”

ขอเขาจะหงส์เลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

“ไม่ต้องเตือนสติต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าทราบว่าวิญญูชนรักสมบัติ
หยิบฉวยโดยมีหลักการ ไม่ควรแตะต้องสิ่งที่ไม่เป็นของตัวเอง”

จ้ะไอ้ฮวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“ท่านได้คิดเช่นนี้ เพราะหกรกรรมก็ห่างไกลจากตัวแล้ว ท่านต้องการ
ทราบว่า เรามีทรัพย์สินเงินทองมากน้อยเท่าใดหรือ ซึ่งความจริงมีไม่มาก
นัก หากใช้จ่ายอย่างมรัยัสต์ เพียงพอให้จับจ่ายไปแปดชาติสิบชาติ”

ขอเขาจะหงส์กล่าวด้วยความคืนระหนกว่า

“สวรรค์ นั้นสมควรจะมีเงินทองมากน้อยเท่าใด?”

จีโต้สวดยกโหล่งกล่าวว่

“ท่านคำนวณเองเถอะ แต่เราบอกต่อท่าน เงินทองเป็นของนอกใจ ขึ้นอยู่กับวิธีใช้ คนมั่งมีเงินทองไม่แน่ว่าจะมีความสุข เมื่อเงินกดทับอยู่บนโหล่งป่า มักหนักอึ้งสุดทนทาน”

ขอเขาะหงส์ผงกศีรณะอย่างได้คิด กล่าวว่

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ผู้คนบอกว่าท่านมักมีอารมณ์อ่อนไหว บางครั้งหลังน้ำตาให้กับดอกไม้เล็กๆ ที่เหี่ยวเฉา ทอดถอนรำพันค่อนข้างน้อยที่ใกล้ตายตัวหนึ่ง แต่ชั่วพริบตาท่านสามารถเข้มแข็งสั่งการผู้คนหลายสิบคน ด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปร โปรดบอกต่อข้าพเจ้า อารมณ์ของท่านเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้จริงๆ ?”

จีโต้สวดกล่าวว่

“คำรำลือนี้ออกจะระบอบป่ายสีเกินไปแล้ว เราก็เป็นคน ย่อมมีอารมณ์รักโลกโกรธหลงของคน โทนเลขแปรปรวนถึงเพียงนั้น บังเกิดความรู้สึกตรงกันข้ามอย่างฉับพลันทันควันได้ เพียงแต่เรามีความสามารถในการควบคุมความรู้สึก ปล่อยระบายและซุกงำได้ตามใจนึก”

“ท่านเป็นมุกกลประหลาดจริงๆ จีโต้สวด ท่านประหลาดอย่างน่ารัก และประหลาดอย่างน่ากลัว...”

จีโต้สวดมองดูขามเถียงฮุ่นบนโต๊ะ ล้วงหรีบญูเีเปะสองอันทิ้งไว้ข้างขาม กล่าวเบาๆ ว่

“ไปกันเถอะ ไปว่าเราน่ารักหรือน่ากลัว ถึงเวลาลงไม้ลงมือแล้ว”

ขอเขาะหงส์ผุดลุกขึ้นกล่าวว่

“ข้าพเจ้าเดินนำหน้า ท่านติดตามหลังมา”

บทที่ ๘

เหยียบรังมารร้าย

หลังศึกสองชั้นของศึกสะท่อนกลับ เป็นตรอกขวางสาย
หนึ่ง ภายในตรอกเปลี่ยวร้างกว่าถนนด้านหน้ามากนัก ไม่เพียง
เปลี่ยวร้าง ทั้งยังมีคดรีม มีคดรีมจนคล้ายกับจะปรากฏภูตผี
ตะกายออกมา

ตรอกขวางทั้งสาม มีเด่นออกประตูหลังช่องศึกสะท่อนกลับ แขนว
โคมกระดาน้ำมันสีแดงเตี้ยดวงหนึ่ง ชายฉกรรจ์สองคนยืนพิงประตู
สนทนากันเบาๆ คาดว่าปรกติไร้เรื่องราว กระทั่งอาวูยังไม่พกพา

ตอนแรกที่ขอเช่าหงส์เข้าตรอกยังเดินอย่างเข้มข้ม เมื่อนางเข้า
ใกล้แววยามทั้งสอง ห่างประมาณวาเศษ พลันพุ่งโฉบไปเบื้องหน้า เฉียด
ผ่านคนทั้งสองไปจุจพาอุหอบหนึ่ง

ชายฉกรรจ์ทั้งสองอุทานดังฮือ เหยหน้ากวาดตามองกลับไม่พบเห็น

ผู้คนแม่แต่เงา ทั้งสองงงงันวุ่นใหญ่ ค่อยสิ้นสาะไปเบื้องหน้าอย่างระมัด
ระวัง พร้อมกับชักมิดสันแวววับจากในรองเท้าหนังออกมาถือนั้น
ที่เท้าพวกมันพกพาอาวุธ เพียงแต่เก็บซ่อนเอาไว้

จุดประสงค์ที่ขอเช่าหงส์ถ่อลงวรวรยามทั้งสองไป ย่อมต้องการชัก
นำให้จีได้สะดวกเข้าสู่ประตูหลัง จีได้สะดวกก็ไม่รีรอลงเล ขกเท้าเล็กน้อย
นั้นก็ข้ามกำแพงตึกไป

จีได้สะดวกพองทั้งตัวตึงที่ข้างพุ่มไม้แถบหนึ่งโดยไร้เสียง ขอเช่า-
หงส์ก็รอกคอยอยู่ก่อน ไกวนี้อย่างใหญ่ก็มีท่าร่างประเปรียวไม่น้อยจริงๆ
จีได้สะดวกขุ่นหัวแม่มือ กล่าวชมเบาๆ ว่า

“ท่านยอดเยี่ยมจริงๆ ขอไกวนี้อย”

ขอเช่าหงส์กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“ด้านซ้ายมือของตึกหลัง มีห้องลับที่ปลูกสร้างจากไม้ลายห้อง
หนึ่ง ส่วยโกเถียบกับจิมนะวัยชมชอบความสงบ มักหรือเรื่องราวใน
ที่นั่น พวกเราไปสืบดูก่อน หากว่าโชคดีไม่แน่ว่าจะได้พบพาน”

จีได้สะดวกกล่าวว่า

“ห้องนอนของพวกมันอยู่ชั้นบนกระมัง?”

ขอเช่าหงส์กวาดตาไปยังชั้นบนแนวหนึ่ง กล่าวว่า

“มีผิด พื้นที่ชั้นบนกว้างขวางยิ่ง แต่มีข้อจำกัดที่ทางเข้าออก ไม่
สะดวกกับการลงมือ”

จีได้สะดวกสอดสายสายตาไปทางซ้าย กล่าวว่า

“อย่างนั้นพวกเราเริ่มตรวจกันจากห้องไม้ไผ่เถอะ”

ขอเช่าหงส์ชักนำจีได้สะดวกไปอย่างรวดเร็ว เห็นนางอาศัยสภพภูมิ

ประเทศปกปิดร่องรอย บัดเดียวขัดกายขึ้น บัดเดียวหมอบลง บัดเดียวกวาน
 บัดเดียวอ้อมค้อมทำร่างแผ่วพลีว ฝึเท้าไว้ข่มเสียง กลับมิกลื่นอายของ
 วิญญาณอันคับแค้นกลับคืนสู่สถานอยู่หลายส่วน

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง มาถึงหน้าห้องไม้ไผ่โดย
 เร็ว ห้องไม้ไผ่กว้างใหญ่กว่าที่จิได้สดกาดคิดไว้ รอบข้างยังเพาะปลูกต้น
 เอื้อง (ต้นไทร) ที่มีกิ่งใบแน่นหนา ดูไปให้ความรู้สึกร่มเย็นแก่ผู้คน

ในห้องไม้ไผ่จุดโคมไฟ เภาโคมสะท้อนเห็นเงาคน ไม่ทราบเป็นผู้ใด
 อยู่ในห้อง

ขอชะเงงสัสมือไป กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ภายในห้องมีคน”

จิได้สดกระซิบบอกว่า

“ทำความเข้าใจก่อนว่าเป็นผู้ใด แล้วค่อยลงมือ”

ขอชะเงงสัสมือขึ้นหน้าถึงข้างโถงจิได้สด พวยพุ่งลมหายใจ
 หอมรวรินใส่ กล่าวว่

“ประการนี้ ไม่ต้องพะวักพะวน นอกจากส่วยโกลาเสียบ กับชิม-
 เถาะจ้วยแล้ว บุคคลอื่นไม่ได้รับคำเรียกหา ไม่กล้าบุกรุกเข้าไปโดยพล-
 การ ท่านลงมืออย่างคุดัน รับรองไม่ผิดพลาดเด็ดขาด”

จิได้สดผงกศีรษะกล่าวว่า

“ตกลง เราจะพลิกแพลงตามสถานการณ์”

ขอชะเงงสัสมือกล่าวยั่วว่า

“ความเคลื่อนไหวต้องรวดเร็ว อย่าได้เปิดโอกาสให้มันส่งสัญญาณ
 เดือนกบได้”

จีได้ฮวดไม่ตอบคำ ก้าวขาๆ ถึงหน้าห้องไม้ไผ่ ประตูห้องปิดแน่นไว้ แสงโคมสาดลอดออกจากร่องประตู ปรากฏลำแสงกว้างขนาดเท่านี้ นิ้วมือสองนิ้วทอทาบก้นพื้น จีได้ฮวดส่งเสียงกระแอม ขกมือเกาะประคุนๆ ด้วยมารยาทอันดี

ภายในห้องบังเกิดซุ่มเสียงกังวานเปี่ยมพลังเสียงหนึ่งดังว่า
“ผู้ใด?”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างแข็งขันนิพนธ์ว่า

“เราต้องการพบชิมเถาะจ๊วย ชิมยี่ตึงแก (หัวหน้าคนที่สองแห่งชิม)”

ซุ่มเสียงนั้นกล่าวด้วยความรำคาญว่า

“ประกาศนามมา ดึกปานนี้มาหาเราด้วยเรื่องใด?”

จีได้ฮวดคลุกประตูเข้าไป ภายในห้องไม้ไผ่ มีบุรุษหน้าตาหล่อเหลา อายุสามสิบเศษผู้หนึ่งนั่งอยู่ที่หลังโต๊ะ ไม่ทราบกำลังอ่านดูเอกสารอันใด แผ่นหนึ่ง พอได้ยินเสียงเปิดประตู รีบเงยหน้าขึ้นอย่างไม่พอใจ

จีได้ฮวดประสานมือ แอ้มยิ้มด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดี เรียกหาว่า
“ชิมยี่ตึงแก?”

คนผู้นั้นหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงกระด้างว่า

“ผู้ใดอนุญาตเจ้าเข้ามา?”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างยิ้มแย้มดุจเดิมว่า

“เราเพียงถามท่านใช่เป็นชิมเถาะจ๊วยหรือไม่?”

คนผู้นั้นสำรวจมองจีได้ฮวดขึ้นๆ ลงๆ เพื่ยวหนึ่งกล่าวอย่าง
แข็งขันว่า

“เราก็จิมเลาะจ๊วย เจ้ามาหาเราทำอะไร?”

จี้ไต้ฮวดหยิดากกล่าวว่า

“ไม่ทำอะไร เพียงคิดจัดการกับท่าน”

กล้ำเนือบนใบหน้าจิมเลาะจ๊วยสั่นกระตุกขึ้นมา ร้องโพล่งว่า .

“จี้ไต้ฮวด?”

จี้ไต้ฮวดเช็ดหน้าฮึดอก กล่าวว่า

“มิผิด นับว่าท่านจดจำเราออกแล้ว ผู้แซ่จิม พวกท่านคิดเหยียบศีรษะเราก้าวขึ้นไป เรามีไข่ลูกหลานกตัญญูของพวกท่าน ไหนเลยยอมกล้ำกลืนฝืนทน ตกลง ตีกดสะท้อนกลับคิดอุปการการเรา เราก็ก็น่าเขินรังของพวกท่านก่อน มิต้องรบกวนพวกท่านต่อสังขารไปอีก”

จิมเลาะจ๊วยลุกขึ้นยืนซ้าๆ เฟ่งคามองจี้ไต้ฮวด กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

“จะอย่างไรเป็นก.ณมีชื่อมีแซ่ แม้ทราบว่ามีบุญเขามีพยัคฆ์ พานมุงตู่ภูเขาพยัคฆ์ จี้ไต้ฮวดอื่นๆ ไม่กล่าวถึง เพียงกำลังขวัญของท่านนี้ เป็นที่เลื่อมใสของเรานัก”

จี้ไต้ฮวดหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

“ไม่เข้าถ้าเสีย ไหนเลยได้ลูกเสีย แต่ท่านก็ไม่ต้องเขินขอเรา ผู้แซ่จิง พวกท่านปล้นชิงสินค้ำทองของเราก่อน ยังต้องการชีวิตของเรา นับเป็นเรื่องที่สุดจะทานทนได้ หากเราไม่ค้ำเนินการตอบโต้ ผู้อื่นยังเข้าใจว่าเราผู้แซ่จี้เป็นหุ่นกระดานฟางเสียอีก”

จิมเลาะจ๊วยกล่าวว่าด้วยความเยือกเย็นว่า

“พวกเราแทบฮึดถือท่านเป็นหุ่นกระดานฟางจริงๆ หลังจากที่สิ้น

ถ้าทองของท่านถูกปล้นชิง พวกเราเข้าใจว่าท่านจะสืบเสาะมาแต่แรก
เสียอีก ท่านใจนวิรอดถึงตอนนี้ค่อยขุดมา?”

จีได้ฮวดคกล่าวว่

“เวลาช้าหรือเร็ว หาเป็นไรไม่ ยิ่งถ่วงเน้นช้า พวกท่านยิ่งผ่อน
คลายการป้องกัน ท่านดู คำคินนี้มีไซ้เลือกเวลาได้อย่างเหมาะสมจะหรือ
หรือ ส่วยโกวเขียนไม้อยู่ กระบี่เลือดหินไม้อยู่ สิบสองหัวกะโหลกออก
ไปครึ่งหนึ่ง ในขณะที่ชุมกำลังพวกท่านลตทอนลง เราจะลงมือด้วยความ
สะดวกกว่าเดิม”

จิมเถาะง้วยหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกมันไม้อยู่?”

จีได้ฮวดคขึ้นพลางกล่าวว่

“คนถูกลักคี่ในยุทธจักร สมควรมีเส้นทางหลากหลาย หูตาจะ
ได้ปราดเปรียว คึกสะท่อนกลับของพวกท่านมิใช่โงะหลึกในหนึ่ง โหน
เลขไม่มีรอยแยกได้?”

จิมเถาะง้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่

“ต่อให้ไม่มีพวกมัน ท่านก็อย่าหมายรอดออกจากคึกสะท่อนกลับ”

จีได้ฮวดคกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติว่

“จิมเถาะง้วย พวกท่านหลังเลือดเลียคมดาบ กลืนกินหัว
ใจคน แต่สมควรทราบว่เราผู้เจ้ก็ไม่ใช่คนคิงาม พวกท่านกลับคิดกวาด
เรียบกินรวบ เครียมจัดการกับเราเช่นลูกเต่า คราวครั้งนี้จะให้พวกท่าน
ทราบว่ เราผู้เจ้มีไซ้ลูกเต่า พวกท่านคอยแะเรา สมควรรับกรรมสนอง
แล้ว”

ฉิมเกาะ ้วยตาทอประกายวูบกล่าวว่า
ความเลื่อมล้ำค่าสูงมิใช่พิสุจน์ด้วยฝีปาก จี้ได้สวดขอเจ็ดที่
ด้านนอก”

“ที่นี่มีดวงจุ้ยคิเลศ ผู้แซ่ฉิมตัดสินกันในที่นี้เถอะ”

ฉิมเกาะ ้วยส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“ท่านกลัวออกไปเบื้องนอก เผลอการกลุ้มรุมสังหาร”

จี้ได้สวดกล่าวอย่างองอาจว่า

“สู้กันตัวต่อตัว ก่อนข้างยุติธรรม ฉิมเกาะ ้วย หากเก่งกล้า
สามารถก็ต่อสู้กันในที่นี้ มิหนำซ้ำท่านไม่ต้องร่ำร้องดังไป ทิดเรียกระดม
ผู้คนมาช่วยเหลือ”

เสียงขาดคำ คนก็ลอยพลิวข้ามไต้ะมา ทั้งสองฝ่ายแม้อยู่ภายใน
ห้อง แต่ยังห่างกันร่วมหนึ่งวา ฉิมเกาะ ้วยเพียงยิคร่างกายท่อนบน กับรรลุ
ถึงบ่อนหักจี้ได้สวด ในมือไม้ทราบนเพิ่มคาบไค้รูปเคียนเตี้ยวู่หนึ่งคั้งแต่เมื่อใด

คาบคู่สะท้อนประกายเขียวชะเอือก แว่ววาวดูจนน้ำค้างกลางหวา
ชั่วพริบตาก็ครอบคลุมลงยังศีรษะจี้ได้สวด

จี้ได้สวดยกแขนขึ้น แขนเสื้อก็ลื่นไหลลงไป คมดาบปรากฏ
ขึ้น คมดาบเชื่อมแขนพินขวางไปทางซ้ายขวา ปะทะกับดาบคู่ของฉิมเกาะ-
้วย ปังเกิดประกายไฟแลบกระจาย

จากนั้นจี้ได้สวดฟาดฟันแขนขวาเอียงๆ จึงเป็นฝ่ายตีได้ ฉิมเกาะ-
้วยใช้ดาบคูปิดป้อง จี้ได้สวดก็หมุนกว้างถึงด้านหลังมันแล้ว

ฉิมเกาะ ้วยมีปฏิภาณว่องไว พลิกตัวรับใหญ่ ดาบทูกล้ายระลอก
กลืน ประกายดาบกลาฉกกลืน พลังแหลมคมแผ่กระจายเป็นรัศมีกว้าง

ขวาง

แต่ชิมเถาะจ้วยไม่ถดถอยแม้สักครึ่งก้าว ร่างอ้วนอูเคลื่อนทุกคาม
ไปเบื้องหน้า สองแขนไขว้สลับกรวดฟาด กล้ายขวานใหญ่จามภูเขา
หลังสภาวะแกร่งกร้าวรุนแรง ทุกคามชิมเถาะจ้วยหลบหลีกเป็นพัลวัน

จีไล้ฮวดพลันระบายลมจากปาก ทะลึ่งปราดขึ้น คล้ายกันจะโถมจู่
โถมลงจากกลางอากาศ ชิมเถาะจ้วยรีบบิดเอวงอเข้า คาบคู่ที่คล้ายเดือน
เสี้ยวเปิดเป็นประกายเย็นเย็นบดจุส่ายฟ้า ปักทะลวงขึ้นไป

ขณะที่คาบคู่ใกล้ปักใส่จีไล้ฮวด จีไล้ฮวดพลันน้วนตัวดีหลังกาลลง
สู่พื้น ทำขวาคิดปราดออก ในเสียงปะทะซบกันดังเกรียวกราว ชิมเถาะ-
จ้วยทั้งคนทั้งโคะถูกเตะถ่มกลิ้งไปอีกด้านหนึ่ง

ยามนั้นหน้าประตูปรากรกฏเงาคนถลันวูบวาว ชายจกรรจ์สวมชุด
เหลืองรัดกุม ปกเสื้อปกรูปหัวกะโหลกสีแดงชาดสองคนโถมเข้ามา
อย่างรวดเร็ว หนึ่งร่ายรำทวนเงิน หนึ่งควงดาขอหัวเสื่อทั้งคู่ ทักทายใส่
จุดสำคัญบนร่างจีไล้ฮวด

จีไล้ฮวดควัดแขนเสื้อกว้างใหญ่ขึ้น พลันยื่นมือคว้าจับคันทวนไว้
หมุนคว้างคามสภาวะ ฟันแขนซ้ายลง ความเคลื่อนไหวเหล่านี้ล้วนเกิดขึ้น
ในชั่วพริบตา ชายจกรรจ์ชุดเหลืองทั้งสองไซซัดไซเซ ลำดอยถึงข้างประตู
ทวนเงินค้ำนั้นกลับตกไปในเงื้อมมือจีไล้ฮวดแล้ว

จากลวดลายหัวกะโหลกสีแดงชาดที่ปักบนปกเสื้อของชายจกรรจ์
ทั้งสอง จีไล้ฮวดข้อมทราบบว่าพวกมันมีศักดิ์ศรีอันใด

ที่นอกประตูพลันบังเกิดขุ่นเสียงท่มหนักเสียงหนึ่งดังว่า
“ฝีมืออันยอดเยี่ยม”

จี้ได้สวดกวาดคาไปยังคันเตียง ก็พบเห็นชายจกรรจที่สูงตระหง่าน
อุ้งเทพเจ้าแห่งการต่อสู้ผู้หนึ่งยืนกอดคอกอยู่ คนผู้นี้ยืนบังประตูไว้ ดู
ไปคล้ายเป็นภูเขาลูกๆ ลูกหนึ่ง

จี้ได้สวดโขนทวนเงินในมือทิ้ง แยกเขี้ยวหัวร่อต่อคนสูงตระหง่าน
นั้น กล่าวว่า

“ท่านที่นับถือคงเป็นเจ้าทรงพลัง เอี้ยจ้งแล้ว?”

ใบหน้าแบนกว้างของคนสูงตระหง่านปราศจากความรู้สึกแม้แต่น้อย
กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เจ้าก็รู้จักเราเอี้ยจ้ง?”

จี้ได้สวดชำเลื่องมองชิมละงัวยที่ขมมือกุมเอว ก็บันดาลลุกขึ้น
อย่างยากเย็นแทบหนึ่ง กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“หัวหน้าองค์กรrixของเจ้าวังศาลีฟูซายแดนฮันหน่า มีชื่อกระเลื่อง
เกริกไกร เราไหนเลยไม่ทราบได้?”

เจ้าทรงพลังกวาดตามองข้ามศีรษะจี้ได้สวด มองดูชิมละงัวยที่
หน้าซิดขาวอมเขียว ส่งเสียงหนักๆ กว่าเดิมว่า

“ละงัวยเอี้ย รับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?”

ชิมละงัวยขมมือเกาะพนักเก้าอี้ที่ลั่นพลิก คล้ายกระทั้งเวยยังยึด
ไม่ขึ้น มันส่งเสียงไอสองคำ ผินใจตอบว่า

“ยัง...ยังคืออยู่ เถ้าเอี้ย (คนแซ่เอี้ย) ท่านต้องระวังเผ่าทารกนี
มัน...มันคือจี้ได้สวด”

เจ้าทรงพลังกวาดสายตากลับมายังใบหน้าจี้ได้สวดอีกครั้ง กัดแน่น
ที่ได้คาดันกระตุกเล็กน้อย กล่าวว่า

“จี้ไล้ฮวด เจ้าขวัดถักถ้างอจไม่น้อย”

จี้ไล้ฮวดชักไห้ถักถ้าวว่า

“ขวัดของเรากวามจริงจิมบ้งอจปานนี้ เอียจรงนี้ล้วนเกิดจากการ
บีบคั้นของพวกท่าน”

เจ้าทรงพลึงกับสายตามองดูจี้ไล้ฮวด ใบหน้าที่เจยเมยแผ่
เกล้าความป้าเดือนครุ้ย รูปก้านี้ไม้ได้แสดงออกอย่างชัดเจน แต่ทำให้ผู้คน
รู้สึกได้ ลักษณะของมันคล้ายกับค้างมที่มาที่โกถพิโรธตัวหนึ่งกล่าวว่า

“เจ้าถักถักถักสะทอนกลับ ทั้งยังทำร้ายชิมเถาะจ้วย ดังนั้น
สภาพของเจ้าเลวร้ายอย่างยิ่ง จี้ไล้ฮวด นี้นักหนาสาหัสกว่าที่เจ้าคาด
คิดไว้มากนัก”

จี้ไล้ฮวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“เรามายังที่นี่ ก็ไมคิดเลิกราโดยสันติ ซึ่งความจริงเหตุการณ์เพียง
เป็นการเริ่มต้น หากท่านเข้าใจว่าเราจะยุติแต่เพียงนี้ ก็คิดผิดแล้ว”

เจ้าทรงพลึงส่งเสียงคังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้เจ้ายังมีความคิดอ่านอื่นอีก ลองบอกมาว่าเจ้าคิดทำอะไร?”

จี้ไล้ฮวดยกมือทำท่าปาดลำคอ กล่าวว่า

“ข้อมต้องเชือดพวกท่านสักหลายคน ยุทธจักรไร้กฎเกณฑ์ ถูก
ความป้าเดือนครอบงำ บิดาจะพิทักษ์รักษากฎอันเที่ยงธรรมของฟ้า จัดการ
กับพวกท่าน”

เจ้าทรงพลึงยิ้มโดยไม่คล้ายกำลังยิ้มกล่าวว่า

“อาศัยเจ้าหรือ จี้ไล้ฮวด เกรงว่าเจ้าประเมินตัวเองสูงเกินไป
แล้ว”

จี้ไล่อวดฝีมือไปยังชิมและวัยที่กระทั้งยืนยังยืนไม่มัน กล่าวอย่าง
เฉื่อยช้าว่า

ก่อนที่จะลงมือ ผู้เข้าชมก็มีความคิดอ่านเช่นเดียวกับท่าน แต่ตอนนี้
มันยากคิดเช่นนี้อีก คนต้องเห็นใจสภาพที่ย่ำแย่ น้ำตา ความผิดพลาด
นี้ออกจะน่าเศร้าเกินไป”

จุดจบของเจ้าทรงพลจึงเริ่มปะเิยพะบาย กล้าเนื้อในหน้าสันกระดูก
กล่าวว่า

“จี้ไล่อวด เจ้ากล้าดูแลตนเรา?”

จี้ไล่อวดกล่าวโดยไม่นำพาว่า

“คุณท่านคล้ายภูเขาเมื่อลูกหนึ่ง แต่ความสูงใหญ่ไม่ได้หมายความว่า
ว่ามีฝีมือสูงเยี่ยมเอี้ยง ราชสีห์ ถึงกองตลอดจนกษัตรา ล้วนมีลักษณะ
ใหญ่โต กลับถูกผู้คนถักขึงไว้ในกรง ท่านอย่างมากก็มีพระกำลังไม่กี่ขั้ง ได้
แต่ทำงนหนัก เอี้ยงถึงด้านวิทยายุทธ์ ท่านกลับไม่ละเอียดย่อนพอ”

เจ้าทรงพลจึงเบิกหาไปนรวาไซ่ห่าน ส่งเสียงคำรามในลำคอว่า

“เจ้าต้องคาดแน่นนอน จี้ไล่อวด เราจะฉีกกระชากเจ้าเป็นชิ้นๆ ทุก
คำพูดที่เจ้าหยาบดูแคลนเรา เราจะขัดใส่ปากเจ้าทั้งสิ้น”

จี้ไล่อวดกล่าวโดยไม่มีอารมณ์แม้แต่น้อยว่า

“ท่านข่มขู่อันใดเอี้ยง บิดาห่านำพาไม”

ชิมและวัยที่มุมห้องพสนกล่าวเสียงแหบทุ้มว่า

“ถ้าเอี้ย เฒ่าทารกนีกิดกระตุ้นโทสะท่าน จะได้ฉกฉวยโอกาส
ลงมือ ท่านอย่าได้หลงกลมัน”

เจ้าทรงพลจึงกล่าวว่า

“ไม่ต้องห่วงใย เถาะจ้วยเหียบ เราจะให้มันได้รับบทเรียนอย่าง
สาสม”

จีได้สวดสวดคำขึ้น

“เอี้ยจ้ง อย่าได้กล่าวเจื่องใจไป ท่านเพียงแต่มีสวารูปคล้ายหมิ
หมา ก็เข้าใจว่ามีพลังความสามารถลึกลับจนเคนหรือ ท่านยังห่างไกลอีก
มากนัก”

เจ้าทรงพลึงยกมือที่ใดเท่าพิศใบลานกวักเรียกจีได้สวด กัน
เสียงออกจากร้องฟันว่า

“เรากำลังรอเจ้า จีได้สวด”

จีได้สวดตามทำออกไป แค้นเดินไปสองก้าวก็หยุดยั้งลง เหลียวหน้า
ไปกล่าวกับจิมเถาะจ้วยว่า

“ผู้เร่จิม เพียงทำเดียนั้นยังไม่พอ จะมากจะน้อยต้องเพิ่มเติม
ใส่ท่าน ท่านคงไม่ฉวยโอกาสที่เราประมือกับเอี้ยจ้ง ชักเท้าหลบหนีไป
กระมัง?”

จิมเถาะจ้วยขุ่นแค้นจนหน้าแดงกำ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“เจ้าเฒ่าชรา เจ้ารอดูกบคยี้เป็นผู้ข่มเถาะ”

จีได้สวดหัวร่อฮาฮา ก้าวยาวๆ ไปยังหน้าประตูเจ้าทรงพลึงที่
หน้าประตูดุดดอยไปตามสภาวะ เห็นมันย่อตัวกางมือออก กล้ามเนื้อทุก
ส่วนเข็งเกร็ง กระดูกข้อต่อทั่วร่างกายถี่กรียวกราว ทำท่าราวกับเสือหัว
ตะปบเหยื่อ

จีได้สวดพอก้าวเท้าออกจากธรณีประตู พลันพุ่งชนใส่ด้านเฉียง
เป้าหมายที่พุ่งชน คือคนในสิบสองหัวกะโหลกที่สูญเสียทวนเงินนั้น

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน คนในสิบสองหั่วกะโหลกนั้นรีบ
หยายร่างหลบเสียง แต่จีได้สวดคำนวณความเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้าม
ได้แม่นยำ แขนขวาพลิกวูบ พอดีคล้องอยู่ในตำแหน่งที่ฝ่ายตรงข้ามหยาย
ร่างหลบเสียง ดูไปคล้ายคล้ายคนผู้นี้พาตัวเจ้าปะทะตนเอง

ปะทะชนใส่คมดาบเชื่อมแขนของจีได้สวด

เห็นโลหิตสาด ฉีดพุ่งจากต้นคอคนผู้นั้นพุ่งน้ำพุ ดูจากโลหิตที่หลัง
โหลแสดงว่า มันไม่อาจมีชีวิตรอดสืบไป จีได้สวดพอร์วังแขนกลับ คนผู้นั้นก็สายโงนเงนราวรำสุราเมามาย ล้มลงกับพื้น

เจ้าทรงพลังที่ตั้งท่าเตรียมพร้อม ชมดูจนงงงันวูบ จากนั้น
กระโดดปราดขึ้นมาราวรับประทานดินระเบิดเข้าไป ปากส่งเสียงร้อง
ทักท้วง โถมใส่จีได้สวดดังราวกับขุนเขา ถล่มถล่มทับ

จีได้สวดหยุดยังยืนรอ จวบจนเจ้าทรงพลังกระแทกฝ่ามือทั้งสอง
ลง พลังหดหับแขนขา คืบคลานถึงข้างเอวของเจ้าทรงพลังถูกหน่วงไป
หนึ่ง พริบตาที่บรรลุถึงตำแหน่งที่ต้องการ ค่อยเหยียดสองแขนออกราว
อินทรีกางปีก แต่รวดเร็วกว่าอินทรีกางปีกจริงๆ อีก

เจ้าทรงพลังหันหมุนคว้าง ควักจัดมือซ้ายขึ้น ขณะเดียวกัน
จีได้สวดขยับแขนจูโจมดาบ เห็นประกายโลหิตฉีดพุ่ง ตะโปกของเจ้าทรง
พลังถูกคมดาบกรีดเป็นบาดแผลสาหัสหนึ่ง แต่พลังมือซ้ายของมันแม้ไม่
กระแทกถูกจีได้สวด ปลายพลังอันกล้าแข็งยังกระแทกจีได้สวดเซถอย
ไปสามก้าว

คนในสิบสองหั่วกะโหลกอีกคนหนึ่งควาก้อง คาบหั่วถือทั้งอยู่
มุ่งใส่ทรงพลังจีได้สวด ทาคว่าคิดฉวยโอกาสที่จีได้สวดไม่ทันทรงกาย

มัน. คิดเอาโรคเอาเปรียบสักครา

จีได้สวดกระทั้งหน้าผากยังไม่กะพริบ ขณะที่ปลายตาขมโกสักระทบ
ถูกเลือดเนื้อ ค่อยดอกลายปราด จังหวะเวลา ตำแหน่งช่องว่างค่านวณ
เป็นมันเหมาะ ค่ล้ายนัคหมายกับผู้รู้โงมมาก่อนก็ปาน

พร้อมกับการดอยร่นของเขา จีได้สวดสัจฉาแขนขาวออก ประกาย
คาบวบขึ้นมาแวบหนึ่ง ล้าคอของผู้รู้โงมก็ถูกเชือดขาด สภาพโลหิตที่ฉีด
พุ่ง ไม่ต่างกับคนในสิบสองหัวกะโหลกคนแรก

เจ้าทรงพลังส่งเสียงคำรามปานฟ้าร้อง ไม่ทราบถือกระบองเหล็ก
ด้ามหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด กระบองเหล็กนี้ยาวหกเชียะ หยวนเท่าเท้าคน
คูไปมีน้ำหนักไม่ต่ำกว่าสองร้อยซัง กลับสะบัดกวัดแกว่งอย่างคล่องแคล่ว
ได้ตามใจปรารถนา หวดกระหน่ำใส่จีได้สวดปานลมกลุ้มฝนคลั่ง

สภาวะรู้โงมครั้งนี้ สมควรใช้คำหินทรายปลิวกละคลุ้ง จีได้สวด
ต่อให้มีความสามารถสูงเยี่ยงกว่านี้ ก็ไม่กล้าปะทะโดยตรง กระบอง
ที่หลอมจากเหล็กนี้ทั้งแข็งแรงแรงทั้งหนักอึ้ง บวกกับเจ้าทรงพลังทุ้มเท
กำลังทั่วร่างเข้าไป ขามกวัดแกว่งสามารถเบิกภูเขา ปั่นหลักหิน จีได้สวด
เป็นเรือนร่างเลือดเนื้อ โหนเลยถูกหวดใส่ได้ ในเงากระบองฉวัดเฉวียน
เขาหลบหลีกเป็นพัลวัน มีสภาพทุลักทุเลเป็นครั้งแรก

จิมเลาะงัวก็เดินกะเผลกกะเผลกออกจากห้องไม้ไผ่ ร้องถาม
ค่อบรวารที่รายล้อมอยู่รอบข้างว่า

“พวกเจ้าปิดร้านน้ำชา ฝ่าทางออกทุกสายไว้แล้วหรือไม่?”

ชายฉกรรจ์หน้ามีดามผู้หนึ่งตอบว่า

“เรือนยี่ดิงเก บุคคลที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับถูกจับได้ไปแต่แรก

ทางออกทุกสายก็มีพี่น้องทั้งหลายเฝ้ารักษาไว้”

ชิมเถาะงัวร้องดังๆ ว่า

“คนในสิบสองหัวกะโหลกอีกกี่คนไปที่ใด?”

ชายฉกรรจ์หน้ามีดาบรีบตอบว่า

“เคยซื้อเฒ่าและพวกเพิงออกไปไม่นาน ผู้ต่ำด้อยใช้คน
ไปตามหา คาดว่าจะกลับมาในบัดดล...”

ชิมเถาะงัวแค้นเสียงคังเฮอะ รับดาบคู่ของมันจากมือบริวาร
ผู้หนึ่ง จับจ้องมองจีไฉ่ฮวดภายในวง แค้นเสียงว่า

“ผู้แซ่จี้ เจ้าตัวมัดขบที่ใจดำอำมหิต คินนี้พวกเราต้องถลกหนังเจ้า
ทั้งเป็น นำหนังมุนษย์ของเจ้าไปตากแห้งจัดทำเป็นเบาะอาณ โอนกระดุก
เลือดเนื้อของเจ้าให้สุนัขรับประทาน มิให้เจ้ามีซากศพสมบูรณ์...”

จีไฉ่ฮวดโยกร่างหลบหลีกอยู่ในช่องว่างของกระบองเหล็กที่แน่น
หนาคุงท่าฝน ยังแย่งแกกสมาธิไปตอบว่า

“คอยดูเถาะ ชิมเถาะงัว ท่านภาวนาให้หมีหมาตัวนี้ประสาธน์
เกรี้ยวว่ากำลังเพื่อฝันไป”

เจ้าทรงพลทั้งหนึ่งรวบรวมเรียวแรงบุกจูโจม ทางหนึ่งส่งเสียง
คำรามราวคลุ้มคลั่งว่า

“เราจะบดขยี้เจ้าเป็นก้อนเนื้อ กดทับเจ้าให้บี้แบน จีไฉ่ฮวด เจ้า
ใกล้จบสิ้นแล้ว”

ยามนั้นคนของศึกสะท้อนกลับที่รายล้อมโดยรอบพลันแยกออกเป็น
ช่อง เกร่างสี่สววิ้งปราดเข้ามายังช่องว่างนั้น พวกมันสวมใส่ชุด
เหลือง ปกเสื้อปักรูปหัวกะโหลกแดง ที่แท้คนในสิบสองหัวกะโหลก

ที่ร้องอยู่ฝ่ายสำนักอีกสี่คนมาถึงแล้ว

ชิมเถาะง้วยไม่รอให้คนทั้งสี่เอ่ยปากกล่าววาจา จึงคิดว่า

“บัคซบ ล้วนไปตายอยู่ที่ใด ยังมีรีบคร่ำกุ่มคนให้กับเราอีก?”

คนทั้งสี่ไม่กล้าชักช้า พวกเขาก็กอวูธ โถมใส่จี๋ไล่ฮวด อย่างเร่งร้อน

เจ้าทรงพลึงพอเพิ่มกำลังหนุ่มอีกสี่คน ก็เฉกเช่นพยัคฆ์เพิ่มปีก
สำแดงอานุภาพยิ่งกว่าเดิม จี๋ไล่ฮวดรู้สึกพลึงกดดันเพิ่มพูนขึ้น ต้อง
ใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว สมควรพลิกสถานการณ์อย่างไรดี?

คาบที่หันใส่ตะโปกของเจ้าทรงพลึง ก่ายไม่ก่อเกิดปัญหาแก่มัน
ยังคงวงจรระบองป่านจักรผัน ท่าที่ที่เคียดขี้งอาฆาต แสดงว่าต้องพิสูจน์
ความเป็นความตายจึงยอมเลิกรา คนในสิบสองห้วงกะโหลกทั้งสี่ก็พุ่งวน
เวียน สอดประสานอย่างรัดกุม ดูจากเปลือกนอกคล้ายกับจี๋ไล่ฮวดไว้แล้ว

ชิมเถาะง้วยถือคาบโค้งทั้งคู่ เดินเข้ามาที่ตะกั่ว แท้ที่จี๋ไล่ฮวดจะ
ใส่มันในตอนแรก ไม่เพียงจะใส่ร่างมัน ถึงกับตะใส่หัวใจมัน ไม่ว่า
อย่างไรไม่อาจกล้ำกลืนโทสะไว้ได้ ขอเพียงสบโอกาส มันต้องทวง
ถาม กลับมาทั้งคันทบดอก

จี๋ไล่ฮวดเข้าใจความคิดอ่านของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี เขายอมไม่
เปิดโอกาสให้กับฝ่ายตรงข้าม วิธีเพียงหนึ่งเดียวคือ ใช้กระบวนท่าหวาด
เสียวเข้าเอาชัย กล่าวให้ชัดแจ้งคือ ใช้เลือดเนื้อแลกกันเลือดเนื้อ เคียดกับ
อยู่ที่สูญเสียบส่วนน้อย แลกมาซึ่งส่วนมาก ผู้ใดสามารถกัดฟันกล้ำกลืน
จะจริงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่า

กระบองเหล็กที่หยานใหญ่หวดกระหน่ำลงยังศีรษะอีกกรา จี๋ไล่-

สวดพหลิมขวางแขนซ้าย ทำท่ากิดด้านปะทะ เจ้าทรงพลึงแก่นหัวร่อ เพิ่มกำลังพร้อมกับเร่งระดับความเร็วกดกระแทกลง

พริบตาที่ตัวกระบองกระทบกับคมดาบเขียดแขน คมดาบพลึงถิ่นแฉลบ บุคลิกกับตัวกระบอง ในประกายไฟแล่นพุ่ง เสียงเสียดสีดังระคายหู จี๋ได้สวดก็พุ่งศีรษะชนใต้หน้าท้องของเจ้าทรงพลึง เสียงเนื้อกับเนื้อเพิงกระทบกัน จี๋ได้สวดก็ถูกหน้าท้องของเจ้าทรงพลึงกระแทกกระดอนกลับไป

คนในสิบสองหัวกะโหลกผู้หนึ่งสะอึกเข้าทางด้านหลัง สองมือจับดาบหัวตัด ฟันใต้ท้ายทอยของจี๋ได้สวด จี๋ได้สวดที่โซซัดโซเซถ่วงถอยไม่ทราบตั้งใจหรือบังเอิญ ผลจากการส่ายร่างโงนเงน ก็หลบรอดจากดาบที่ฟันจากด้านหลัง

พร้อมกันนั้นจี๋ได้สวดควัดแขนขวากลับหลัง กรีดเป็นรูปครึ่งวงกลม คนผู้นั้นพลันแผ่โครงคำหนึ่ง ทรวงอกท้องน้อยถูกคมดาบกรีดผ่าน ดับไค้ได้พุ่งทะลึ่ง ออกมาราวกระเพาะสุกรที่ถูกผ่าแยกออก

คนในสิบสองหัวกะโหลกอีกสองคนหนึ่งจู่โจมจากด้านซ้ายหนึ่งโถมลงจากเบื้องบน คนทางซ้ายถือกระบี่วิบัติ คนที่เบื้องบนใช้ดาบฟันขาม้าขนาดใหญ่ ทั้งสองล้วนมีสภาวะเร่งร้อน ลงมือประสานเสริมอย่างรัดกุม

จี๋ได้สวดตัดสินใจในฉับพลัน ทุกเข่าลงข้างหนึ่ง สองแขนควัดครึ่งขึ้นเล็กน้อย มุ่งใส่กระบี่วิบัติที่จ้วงแทงมาจากด้านซ้าย ดังนั้นกระบี่พอกกรีดผ่านหัวไหล่ของเขา พลันควัดจี้ขึ้น พอดีแทงใต้ท้องน้อยของศัตรูที่โถมลงจากเบื้องบน ดาบฟันขาม้าฟันใต้พื้นดิน ก่อกวนจนดินทราย

กละกลั้ว

คนที่พลงมือฆ่าพวกเดียวกันไม่ทันมีปฏิกริยารันทุบเปลี่ยนแปลง
อันใด จีได้สวดก็หมุนคว้างเข้าหาคุงหาขุร้าย ทั้งสองพุ่งเฉียดผ่านไป
คนผู้นั้นคล้ายคนหลงทาง ยืนตัวแข็งที่อยู่อู่ชั่วขณะ ค่อยล้มระทวยลง
ช้าๆ

มันพอล้มลง ผู้นีก่อพบว่ามีศีรษะของมันถูกคมดาบเข็มนแทง
พื้นหลุดหายไปครึ่งหนึ่ง!

คนในสิบสองหัวกะโหลกซึ่งหลงเหลือเพียงหนึ่งเดียวไม่กล้าลง
มือโดยพลการ มันขึ้นประจันกับจีได้สวด หอกสั้นปลายแหลมในมือจ่อ
ใส่จีได้สวด แต่ปลายหอกกลับสั่นระริกเล็กน้อย มันบังเกิดความคัน
ตระหนกที่เจ้าทรงพลั้งซึ่งเป็นกำลังสำคัญโดนทิ่มลั่นหยุดยั้งลง?

ไม่เพียงแต่คนผู้นี้บังเกิดความคันตระหนก แม้แต่จินละงัวยที่คุม
เชิงอยู่ด้านข้างก็ตื่นเต้นสับสน พอพบว่ามีคิดทำ อคแรงรัศมีได้ว่า

“เล่าเอ๊ย ท่านโดนหยุดมือ หากไม่ลงมือ ทุกประการต้องจบสิ้น
แล้ว...”

เจ้าทรงพลั้งขึ้นหัตถ์ราวภูเขาเนื้อลูกหนึ่ง ใบหน้าที่เฉยเมยยังคง
ปราศจากความรู้สึกอันใด กลอกตาไปยังจินละงัวย จากนั้นหุบตามอง
หนังท้องตัวเอง คล้ายปองบอกอันใด

ในห้องไม้ไผ่แม้มีแสงโคมไฟ ในดึกหลังก็มีโคมไฟ แต่แสงสว่าง
ยังไม่เพียงพอ จินละงัวยยามกะทันหันไม่เข้าใจความหมายของเจ้าทรง
พลั้ง และไม่มีการพบเห็นมากกว่าเดิม เพียงส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“ท่านอย่าได้เอาแต่ยืนอยู่ เล่าเอ๊ย เราเคลื่อนไหวไม่สะดวก ไม่

สามารถลงมือ ขานนี้ถ้วนึ่งพาท่านแล้ว...”

- จีได้สวดพถันหั่วร้อเฮอะอะออกมา กล่าวว่

“จิมเถาะจ้วย ท่านอย่าได้บิบบังกับเจ้าตัวใหญ่เฮ้ออีกแล้ว
ท่านโยไม้ครุ่นคิด ด้วยธาตุแท้ใจของมัน หากสามารถเคลื่อนไหว
ยังมีเหตุผลที่ไม่เคลื่อนไหวอีกหรือ?”

จิมเถาะจ้วยหลังจากงงันจูบ พถันควาคถามด้วยความแตกตื่น
เคียดคาลว่

“เจ้า...คำพูดของเจ้าหมายความว่าอย่างไร?”

จีได้สวดเพชฌัญญูหน้ากับคนในสิบสองหั่วกะโหลก ที่เบื้องหน้า
ปากกล่าวกับจิมเถาะจ้วยว่

“เมื่อครู่เราเตี้ยงชีวิต พุงชนใส่เจ้าตัวใหญ่เฮ้ออีก มาครว่าถูกหน้า
ท้องของมันกระแทกกระดอนกลับออกมา แต่หนังท้องของมันก็ถูกคมดาบ
เข็มนแทงของราก็เป็นบาดแผลสาหัสหนึ่ง ปากแผลลึกยิ่ง ขามที่ยงตาม
นี้ว แต่อยู่ในตำแหน่ง ทำคณที่ได้สะคือ ขามนี้เจ้าตัวใหญ่เฮ้อกำลังใช้มือ
ปิดปากแผลไว้ ไม่สามารถกล่าววาจา และไม่สามารถใช้กำลัง ไม่เช่นนั้น
ใส่พุงจะเล็ดออกมาตามปากแผล ในสภาพเช่นนี้ คนยากจะมีชีวิตอยู่
ได้ ท่านยังเรียกให้มันลงมืออีก”

จิมเถาะจ้วยตะลึงถานชั่วขณะ ยังไม่ยอมรับสภาพเช่นนี้ ส่งเสียง
ร้องด้วยน้ำเสียงที่ผิดแผกไปจากเดิมว่

“เล่าเฮ้อ ที่จีได้สวดกล่าวเป็นจริงหรือเท็จ ท่านเสียที่ค่อมันจริง
หรือ?”

เจ้าทรงพลังไม่ได้ส่งเสียง จีได้สวดตอบแทนว่

“บอกต่อท่านว่า เจ้าตัวใหญ่झेเอี้ยไม่สามารถเอ่ยปากกล่าววาจา
ท่านถามมันเช่นนั้น จะให้มันตอบอย่างไร?”

จิมเถาะจ้วยร้องดังๆ ว่า

“เล่าเอี้ย หากคำพูดของผู้झेเอี้ยเป็นความจริง ท่านสามารถผงก
ศีรษะรับกระมัง?”

จีได้ฮวดสอศออีกคราว่า

“ผงกศีรษะรับได้ แต่ต้องผงกศีรษะเพียงเบาๆ และผงกศีรษะ
ช้าๆ ”

เจ้าทรงพลผงกศีรษะจริงๆ และผงกศีรษะเพียงแผ่วเบาและ
ช้าๆ แต่สองคาแดงฉาน กล้ายกับจะกลืนกินจีได้เวดลงไป

คราครั้งนี้จิมเถาะจ้วยเห็นชัดเจนแล้ว รู้สึกมีพลังความเย็นสลายหนึ่ง
แผ่ซ่านจากกันบึงหัวใจ มันระงับสติไขว่สลับคาบคู่อยู่เหนืออก แสดงท่า
ทีที่ไม่ยอมประนีประนอม กล่าวว่

“เจ้ายังไม่นับเป็นฝ่ายชนะ จีได้ฮวด ตอนนี้ยังห่างไกลจากผลขึ้น
สุดท้ายอีกมากนัก”

จีได้ฮวดหัวร่อฮิสะกล่าวว่

“ไม่ห่างไกล มิเพียงไม่ห่างไกล ทั้งยังอยู่แค่เอื้อม จิมเถาะจ้วย
ท่านทราบหรือไม่ว่าเจตนาการมาของเราคืออะไร?”

จิมเถาะจ้วยรู้สึกปากคอแห้งผาก แต่ยังปากแข็งไม่เปลี่ยนแปลง
กล่าวว่

“อย่างมากเพียงฝ่าคนวางเพลิง ท่านยังมีจุดมุ่งหมายอันใด”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่

“ข้าคนไม่ผิด วางเพลิงไม่แน่นัก แต่ผู้อื่นนอกจากุกรานเรา เราล้วนไม่ฆ่า สำหรับกับท่านมีอาจไม่ฆ่า ท่านกับส่วยโกวเสียบไม่อาจปล่อยปละละเว้นเด็ดขาด”

จิมเถาะจ้วยขบกรามกรอด กล่าวอย่างอาฆาตแค้นว่า

“ในยุทธจักรนี้จีไ่สวคเจ้ายังไม่ถึงกับยิ่งใหญ่จนสามารถยับยั้งตามอำเภอใจ เกรงว่าเจ้าทำไม่ได้”

ใบหน้าของจีไ่สวคเป็นมันระยับ กล่าวอย่างเข้มข้ำเนิบนาบว่า

“ไม่มีผู้ใดสามารถเป็นใหญ่ในยุทธจักร ในโลกไม่มีผู้เข้มแข็งตลอดกาล เราเข้าใจเหตุผลข้อนี้ น่าเสียดายพวกท่านไม่เข้าใจ จิมเถาะ-จ้วย ท่านกับส่วยโกวเสียบก่อตั้งตึกสะท้อนกลับ หลายปีนี้ผงาดขึ้นอย่างรวดเร็ว หลังจากที่มีสภาพทุกวันนี้ พวกท่านสมควรได้ไ่ด้าขึ้นไปที่ละชั้น แต่พวกท่านกลับทวนกระแส คิดก่อการตามอำเภอใจ จากข้อนี้แสดงว่า พวกท่านเพียงเป็นคนค้าข้าขบวนหนึ่ง ไม่นับเป็นอย่างไรได้”

จิมเถาะจ้วยนับแต่ถือกำเนิดเกิดมา คาดว่าไม่เคยถูกผู้คนสั่งสอนเช่นนี้มาก่อน โดยเฉพาะยามอยู่เบื้องหน้าบิรवार ยิ่งรู้สึกเสื่อมเสียหน้า ยามนั้นเอ็นเซียวบนหน้าผากขึ้นไปน ขมับทั้งสองข้างคันถี่เร็วจนคล้ายกับจะระเบิดได้ทุกเมื่อ ปากกล่าวว่า

“จีไ่สวค แล้วเจ้าเข้าใจว่าเจ้าเป็นคัวอะไร?”

จีไ่สวคยิ้มพลาถกกล่าวว่า

“เราไม่ขโมยไม่ช่วงชิง ไม่ข่มขู่ไม่หลอกลวง คำนี้ถึงเหตุผลถือคุณธรรมบู๊ตัม มีมโนธรรมประจําใจ จำแนกความผิดถูก จิมเถาะจ้วย ท่านมีข้อใดที่ทัดเทียมเปรียบเปรยได้?”

ชิมเถาะจ้วยสุดลมหายใจลึกๆ นุ่มปากสันกระดูกไม่หยุดยั้ง
สองคาบที่อยู่เหนืออกต้นระริกเล็กน้อยกล่าวว่า

“มิด้องกระหม่อมข้มข้อมไป ค่อให้วันนี้ทนของดึกสะท่อนกสับถูก
สังหารสิ้น วันหน้าก็ต้องมีคนทวงถามหนี้โลหิตรายนี้จากเจ้า เจ้าอาจ
ล่าพองได้ชั่วครู่ชั่วยาม แต่ไม่อาจล่าพองไปชั่วชีวิต”

จีได้สวดหัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าวว่

“นั่นความจริงเป็นคำพูดที่เราคิดกล่าว ท่านเมื่อได้คิดก็ใกล้ต้นรัง
บรรลุมผลแล้ว ผู้แซ่ชิม เชิญเถอะ”

ชิมเถาะจ้วยสายร่างโงนเงนกราหนึ่ง ใบหน้าซีดขาวอมเขียว
ป็นยาอย่างยิ่ง มันเบิกตาไปนป่านกระดิ่ง เร็บถูก เกมเข้าใกล้จีได้สวด
กลับยังจึงเป็นฝ่ายรุก

จีได้สวดหยีคาถาถกกล่าวว่า

“จะอย่างไรเป็นชนชั้นผู้นำ มีอาจไม่แสดงความเข้มแข็งเอาไว้
ชิมเถาะจ้วย นับว่าสร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว”

ยามนั้นคนในสิบสองหัวกะโหลกที่ประจันหน้ากับจีได้สวดคล้าย
ศคใจอย่างเค็ดเคียว ขยับหอกปลายแหลมจ้วงแทงใต้ทรวงอกจีได้สวด
อย่างรวดเร็วคุดัน

จีได้สวดแม้เบือนสายดาไปยังชิมเถาะจ้วย แต่ไม่ได้ผ่อนคลาย
ความระมัดระวังที่มีต่อคนผู้นี้ ฝ่ายตรงข้ามเพิ่งเคลื่อนไหว เขาก็ชิงย่อเอว
สะอึกไปเบื้องหน้า สะบัดสองแขนออก เพียงลงมือก็ถูกคามศคุดออยห่าง
ไปเจ็ดก้าว

แทนเป็นเวลาเดียวกับที่ถูกคามคนผู้นั้นถ่าดอย ร่างจีได้สวดที่สูง

ย้อนกลับไป คมดาบเข็มนั้นเปลี่ยนประกายดุจสายรุ้งจากสุดขอบฟ้า
ประจิม ครอบคลุมโล่เข็มนั้นด้วย

เข็มนั้นยาวรวบรวมเร็วแรงยกดาบสูงขึ้นต่อต้าน แต่มันรับบาด
เจ็บที่ชายโครง โลหิตที่คั่งค้างไม่ขับกระจายออก มีผลกระทบกระเทือน
ถึงการไหลเวียน สภาวะดาบและความเร็วของดาบเฉื่อยช้าลงมกนัก ไม่
ว่ากระบวนเพลงและท่าทางล้วนด้อยกว่า เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็ตกเป็น
เบี้ยล่าง

เจ้าโล่สวดกวัดแกว่งสองแขน ประกายดาบคล้ายคำสาปของปีศาจ
ร้าย ติดตามเข็มนั้นด้วยดุจเงาตามตัว รุกไล่เข้าไปทุกฝีก้าว เห็นแน่ชัดว่าผู้
นำอันดับสองของศึกสะท้อนกลับต้องหลังโลหิตจบสิ้นชีวิตแล้ว

ยามนั้น เกรว้างสายหนึ่งสาดพุ่งลงจากยอดคันทันเอียงข้างห้องไม้ไผ่
ดุจเกาทัณฑ์แหวกฝ่าอากาศ พร้อมกับปรากฏรูปร่างดุจสายอากาศเส้น
หนึ่ง รุกไล่เจ้าโล่สวดอย่างรวดเร็ว

เจ้าโล่สวดหมุนควีเอนออกไปวนตาม เห็นผู้มั่งใจผ้าดำคลุมหน้า บน
ร่างสั่นกลืนหอมซาบซาบ ต้องบังเกิดโทสะประดัง แต่เพียงกล่าวคำ
“ท่าน” ฝ่ายตรงข้ามก็ถาโถมเข้ามาดุจพายุหิมะดั่งคลื่น คมดาบในมือม้วน
พันทิ่มสีกัด ทั้งเกาะเกี่ยวทั้งหัวพัน ทำให้เจ้าโล่สวดคนนอกจากวนวนวนกับการ
ปิดป้องแล้ว หามิโอกาสเอื่อยปากไม่

ทริบดาที่คนผู้เฒ่าสอดมือเข้าหัวพัน เข็มนั้นยาวกับเจ้าทรงพลังถูก
บริวารทั้งหลายคุ้มครองถ่วงถ่วงไป พร้อมกับดอดดอนโคมไฟที่ถ่านดึกหลัง
ไปด้วย บริเวณที่เกิดเหตุกลับคืนสู่ความมืดครึ้มเดือนราง

ดังนั้นสภาวะของดาบของดาบนั้นไม่รับเจิญมนต์ฝนฟ้าลง กลับใช้

ออกด้วยท่าหลอกล่อ จี๊ได้สวดค้องกระที่บเท้าอย่างขุ่นเคือง ไม่กล้าว่า
ว่ากระไร สะบัดหน้าออกจากลานตึกหลังของตึกสะท้อนกลับในบัดดล

บทที่ 7

หาญหักปีกเหยี่ยว

เจ้าไล้ฮวดวิ่งตะปิ้งออกนอกเมืองเป็นระยะทางเจ็ดแปดลิ
จวบกระทั่งถึงหน้าศาลเจ้าพระภูมิเล็กๆ ที่หักพังหลังหนึ่ง
ก่อยหยุดยั้งลง ทรวดนั่งลงที่ได้ค้นไม้คันหนึ่ง

เจ้าไล้ฮวดปลดเชือกขาดแห่งอบนไบหน้า ในใจเต็มไปด้วยความ
ขุ่นเคือง ผู้คลุมหน้าที่สอคมมือเข้าช่วยเหลือซิมเถาะงว๊วย แม้ไม่เอ่ยปาก
กล่าววาจา แต่เขายังจดจำออกว่านางคือซอซะหงส์

นี่นับเป็นเรื่องราวใด หรือว่าจิตใจสตรีเจกเช่นเข้มนกับสมุทร
จริงๆ ทั้งคิดไม่ถึงว่าเหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้จะถูกก่อทวนเป็นเช่นนี้

รอนจอรามณ์ของเขาสงบลงบ้าง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามาดังแว่วมา
ชั่วครู่ให้หวั่น ม้าสองตัวควบเข้ามาถึงตัวหนึ่งมีคนนั่งโดยสาร ตัวหนึ่งไม่มี
ผู้คนควบขับ ม้าที่ไม่มีผู้คนควบขับ คือม้าเจือสี (กรวกสมบัตินี้) ของเขาเอง

บนหลังม้าที่มีคนนั่งโดยสาร นั่งไว้ด้วยขอชะง่อนในเสื่อกระโปรง
สีดำ ขอชะง่อนที่มีกลิ่นหอมของดอกจี๊ดสวยติดตัว

คนอยู่เอนอนม้า ขอชะง่อนที่เพ่งตาสุกใสดังดวงดาวจ้องจับมา
ยังจี๊ดสวยดกแล้วเสียงนุ่มนวลว่า

“นอกเมืองมีเส้นทางหลายสาย ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าท่านใช้เส้นทาง
สายใด ได้แต่สืบเสาะมาตามทิศทางที่ท่านมุ่งปราศจากมา คีที่ถูก
ข้าพเจ้าเสาะพบได้...”

จี๊ดสวยพลิกทอศดอนใจ สันติริษะกล่าวว่า

“เราความจริงเข้าใจว่าท่านเป็นสตรีที่คือนิ่ง เค็ดเคียวยิ่ง ขามนี้
ค่อยพบว่าท่านมิใช่...คนมีเวลาที่คิดไปโชคคิที่ฟ รังนี้เราสามารถเอา
ตัวรอดโดยปลอดภัย”

ขอชะง่อนที่พลิกตัวลงจากหลังม้า เดินถึงเมืองหน้าจี๊ดสวย หับ
เข้านั่งลง เช่นนั้นนางสามารถเงยหน้าสังเกตเห็นสีหน้าของจี๊ดสวย
ปากกล่าวว่า

“ท่านมีโทษต่อข้าพเจ้า?”

จี๊ดสวยกล่าวว่าเสียงทุ้มหนักว่า

“ไม่เรามีโทษต่อตัวเอง คนมีอายุปูนนี้ ตั้งสมประสงค์มา
ครึ่งชีวิต กลับไม่สามารถมองทะลุซึ่งถึงสตรีและคนคำข้า คินนี้สมควร
พลาดท่าเสียที”

ขอชะง่อนที่ยื่นมืออุบลคำหัวเข้าจี๊ดสวยเบาๆ กล่าวว่า

“คินนี้ท่านเป็นผู้ชนะ โฉนบอกว่าพลาดท่าเสียที”

จี๊ดสวยกล่าวว่าโดยปราศจากความกระตือรือร้นว่า

“ผู้ชนะอันใด จิมและจ๊วยก็จะจำทรงพลังเพียงรับบาดเจ็บ เราไม่สามารถผลิตชีวิตพวกมัน หกหัวกะโหลกที่ถูกปลิดปลงไปเพียงห้าคน สิ้นค้าของที่ถูกปล้นจึงยังไม่ทรงตามกลับคืนมา ผลงานเช่นนี้ไม่ถือว่าชนะ หากผนวกเอาเหตุการณ์ที่ท่านสอดมือเข้าก่อความ มีเพียงไม่อาจบอกว่าคุณะ ทั้งยังข้าแย้ง”

ขอเขาจะหงส์เรียบกันชั่วขณะ ค่อยกล่าวอย่างเสียใจว่า

“ข้าพเจ้าทราบที่ท่านไม่พอใจ ซึ่งความจริงข้าพเจ้าก็ไม่สมควรทำเช่นนั้น แต่ว่า...แต่ว่าข้าพเจ้าในตอนนั้นคล้ายต้องมนต์สะกด เห็นจิมและจ๊วยตกอยู่ในห้วงกับขันธ์ ก็นึกว่าความโน้มน้าวให้เกิดประกายโลหิตขึ้นข้างหูคล้ายได้ยินมันร้องว่าคร่ำครวญ เรียกหนามของข้าพเจ้า ดวงตามันคล้ายถลึงมองข้าพเจ้า วิงวอนต่อข้าพเจ้า...ไม่ทราบเพราะเหตุใดข้าพเจ้าบังเกิดอารมณ์พุ่งพล่าน พุ่งโถมเข้าไปหาท่าน...”

จีได้ฮวดผินยิ้มกล่าวว่า

“นี่เรียกว่ารักเก่าซากัดครอน ขอโกนเถยท่านไม่สมควรไปยังตึกสะท้อนกลับพร้อมกับเรา ไม่เช่นนั้นเรื่องราวก็ยุติลงแล้ว โทนเลขปรากฏเป็นสภาพไม่รู้แพ้รู้ชนะเช่นนี้?”

ขอเขาจะหงส์เงยหน้ามองดูจีได้ฮวด กล่าวอย่างจริงจังว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าไม่ยอมรับว่าเป็นรักเก่าซากัดครอนนี้เพียงเป็นผลจากความใจอ่อนและอารมณ์ชั่วแค้นของข้าพเจ้า จีได้ฮวด ข้าพเจ้าในยามนี้สำนึกเสียใจยิ่ง...”

จีได้ฮวดคบไหล่ขอเขาจะหงส์ กล่าวว่า

“ท่านเคยบอกที่เราบังเกิดเมตตาจิตของสตรีซึ่งความจริงเรามี

ความคิดอ่านของตัวเอง ระหว่างสมควรฆ่าหรือไม่สมควรฆ่า เรามีหลักการอันแน่นอน หากที่จะโยกคลอนได้ ขอโกวเนี่ยท่านยังไม่อาจเทียบเปรียบกับเรา”

ขอชะงะหงตักกล่าวเบาๆ ว่า

“ข้าพเจ้าตำนิึกผิดแล้ว ข้าพเจ้ารับปากท่านว่าจะไม่เกิดความคิดพลาดคู่เคียงกันขึ้นอีก จี๊ไล้ฮวด ท่านยังยอมรับข้าพเจ้าเป็นแนวร่วมเดียวกับท่านหรือไม่?”

จี๊ไล้ฮวดกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“หมายความว่าท่านยังคิดฆ่าชิมเถาะจ๊ว?”

ขอชะงะหงตักผงกศีรษะขึ้นขึ้น ก่อวอย่างเค็ดเค็ดยวว่า

“ความจริงใจของข้าพเจ้า การทรยศของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทนทานได้ ข้าพเจ้าทำลายศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า ทำร้ายกายและใจของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรไม่ขอปล่อยปละละเว้นเขา”

จี๊ไล้ฮวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ขอโกวเนี่ย ตอนนี้ท่านแสดงออกอย่างเค็ดเค็ดยวหวังว่าเมื่อถึงขั้นกับขั้นสำคัญ อย่าได้ถูกมนตรีรักครอบงำ กระทำตรงกันข้าม อย่างนั้นจะทำร้ายท่านและทำร้ายเรา เกิดเภทภัยไม่สิ้นสุด”

ขอชะงะหงตักกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“ไม่มีสภาพเช่นนั้นอีก จี๊ไล้ฮวด ข้าพเจ้าพูดได้ต้องกระทำได้ ท่านโปรดเชื่อข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย...”

“เมื่อถึงเวลานั้นหน้าตา কি วก ถักขณะทำที่ตกอดจนคำพูดของชิมเถาะจ๊วคงไม่กระตุ้นให้ท่านคิดฟุ้งซ่าน วนวายกระมัง?”

ขอเขะหงส์หน้าร้อนผะผ่าว กล่าวด้วยความละเอียดอยู่บ้างว่า
“ข้าไม่สามารถครอบงำข้าพเจ้าอีก จี๊ไล้อวด”

จี๊ไล้อวดทอดถอนใจกล่าวว่า

“บาปก็ต้องใช้กระป๋องปัญญาคัดสะขึ้น ขอไถ่เนี่ยท่านสามารถยก
ระป๋องปัญญานี้ขึ้นหรือไม่ ถ้วนแล้วแต่ท่าน แต่โอกาสมีไม่มากนัก
หากกระทำความผิดพลาดซ้ำสอง สถานภาพของพวกเราจะยากลำบากยิ่ง..”

ขอเขะหงส์กล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจ จี๊ไล้อวด ข้าพเจ้าเข้าใจดี”

จี๊ไล้อวดแหงนหน้ามองท้องฟ้าแวบหนึ่งกล่าวว่า

“เวลาไม่เข้า พวกเราสมควรออกเดินทางแล้ว”

ขอเขะหงส์ผุดลุกขึ้น กล่าวถามว่า

“เดินทางกลับไป?”

“กลับไปเตรียมการก่อน หากเรากำนวณไม่ผิด คนของดึกสะท้อน
กลับจะดำเนินการต่อได้โดยเร็ว คราวนี้การศึกษาเปิดจากชั้นบน
พื้นที่ของเราแล้ว”

ขอเขะหงส์เม้มปากหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านไม่ต้องการสินค้าทองรายนั้นแล้ว?”

จี๊ไล้อวดแบมืออย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

“ไหนเลยไม่ต้องการ ปัญหาอยู่ที่กระทั้งที่ซ่อนสินค้าทองยังไม่ทราบ จะค้นหาจากที่ใด หรือจะย้อนกลับไปถามชิมเถาะจ๊วย เกรง
ว่ามันซ่อนตัวไว้แต่แรกแล้ว”

ขอเขะหงส์จึ้นกมที่ทรงวงอกตัวเอง กล่าวว่า

“ใบดั่งสะกิดเหล็กที่โกล คนนำทางอยู่ที่ไหน ไม่ตามได้ข้าพเจ้า?”

จีไลฮวดกล่าวด้วยความคันเค้นยินดีว่า

“ท่านล่วงรู้ที่ซ่อนทองคำ?”

“แน่นอน ไม่เช่นนั้นยังนำทางอันใด?”

จีไลฮวดยกมือลูบคางกล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ย ท่านรู้จักชุกงำนัก รอดังตอนนี้ค่อยบอกต่อเรา”

ขอเซาะหงส์กล่าวว่า

“มิใช่ข้าพเจ้าจงใจชุกงำ ข้าพเจ้าความจริงตั้งใจว่าหลังจาก
กำจัดซิมเถาะงัว ค่อยนำท่านไปหิบบจวยสินค้ำทองรายนั้น มิคาด
เกิดเหตุแปรเปลี่ยนแต่กลางคัน เป็นเหตุให้ท่านสะดุ้งหน้าจากไป ก่อน
หน้านี้คิดบอกต่อท่านก็หามีโอกาสไม่...”

“ใช่แล้ว พวกมันจุกซ่อนสินค้ำทองรายนั้นอยู่ที่ใด?”

ขอเซาะหงส์กล่าวว่า

“อยู่ในถ้ำศิลานอกเมืองเตาะเซี่ยฉ้านทิศใต้ ห่างประมาณห้า
จากที่นี่ต้องอ้อมทางเป็นวง แต่ไม่นับว่าไกลนัก”

จีไลฮวดถามว่า

“คงมีผู้คนเฝ้ารักษากระมัง?”

ขอเซาะหงส์ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เฝ้ารักษานั้นมีการเฝ้ารักษา แต่ล้วนเป็นชนชั้นต่ำคือ คิด
จัดการกับพวกมัน ง่ายคายนุพถิกฝ่ามืออาศัยนี้เล็กสนองกรรมท่าน
แม้แต่นายเหนือของพวกมันยังไม่เห็นอยู่ในสาธดา อย่างที่แต่ตัวเล็ก
เล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้น”

จีได้ชวนประธานมือนกล่าวว่
“รบนวณให้นำทางแล้ว ขอโกวเนี่ย”

สองคนสองม้า ภายได้การชักนำของขอเษะหงส์รีบรุดเดินทาง
ไปยังสถานที่เก็บซ่อนทองกำอย่างเร่งร้อน

ขอเษะหงส์กล่าวไม่ผิด สถานที่นั้นไม่ห่างไกลนัก ไม่ถึงครึ่ง
ชั่วยาม ทั้งสองก็สืบเสาะมาถึงปากถ้ำของถ้ำศิลาแห่งนั้น

ถ้ำศิลานั้นเป็นถ้ำธรรมชาติ ปากถ้ำกลับเพิ่มการค่อเดิมด้วยแรง
งานมนุษย์ จัดสร้างประตูไม้หนาหนักบานหนึ่งเอาไว้

จีได้ชวนมองดูประตูไม้ที่ดำทะมึน อดชมวดก็ว่ามีได้ กล่าวว่
“ยังต้องทลายประตูเข้าไป?”

ขอเษะหงส์กล่าวเบาๆ ว่

“ประตูไม้หนาหนักเช่นนี้ ต้องใช้เวลานานเท่าใดค่อยทุบทำลาย
ได้ สมควรหาทางทำให้ประตูเปิดออกเองจึงถูกต้อง ท่านอย่าได้ร้อนรุ่ม
ให้ข้าพเจ้าใช้ความกิดค...”

ท้องฟ้ามืดมิดยิ่ง ประตูถ้ำก็ปิดสนิท ดังนั้นจีได้ชวนไม่คังใจ
ปลกปิดร่องรอยเท่าใด พานหย่อนกันนั่งลง ทั้งยังหักหุดักแห่งท่อนหนึ่งถาก
ไว้โนปาก

ขอเษะหงส์ยกมือเคาะหน้าผากตัวเอง ขึ้นอย่างกระดากกล่าวว่า

“น่าเสียดายตอนนี้ข้าพเจ้าไม่ล่วงรู้รหัสเปิดประตูของพวกมัน
ไรเช่นนั้นก็ไม่ต้องเปลืองสมอมมากความ...”

จีได้ชวนกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่

“เช่นนี้เป็นว่ จมเษะงัวยไม่ว้าวางใจท่านเท่าใด”

“นั่นกลับมิใช่ เพียงแต่คอนนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ตามได้ หากข้าพเจ้าต้องการทราบ เขาคงบ่งบอกผู้ใดทราบว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าในภายหลัง”

เจ้าโศกมององค์ประสูติไม้บานนั้นแวบหนึ่ง พลันกล่าวว่า

“ขอไฉนนี้ หลังจากที่ชิมเลาะจ้วย กับเจ้าทรงพลังรับบาดเจ็บ ต้องไม่กล้าอาศัยอยู่ในวังต่อไป ท่านลองคาดคิดว่า พวกมันจะมาหลบซ่อนอยู่ที่นี้หรือไม่?”

ขอเขาจะหงส์สะท้านขึ้นเล็กน้อย กล่าวอย่างล่งเลว่า

“ท่านหมายความว่าพวกมันอาจมาหลบภัยอยู่ในถ้ำเก็บซ่อนทองคำ?”

เจ้าโศกกล่าวด้วยดวงตาที่แวววาวว่า

“หากเป็นเช่นนั้นก็ประจวบเหมาะยิ่ง บิดาจะได้จับตะพานในโถกวาดล้างให้สิ้นซาก”

ขอเขาจะหงส์สันตึระะกล่าวว่า

“เกรงว่าเป็นไปได้ไม่มากนัก ถ้าศิลาที่เก็บซ่อนทองคำเหมาะกับการขุดซ่อนสิ่งของ แต่ไม่สะดวกกับการให้ผู้คนอาศัย”

เจ้าโศกยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านยังไม่เข้าใจ คนถึงคราอันจน ร้อนร้อนสิ้นหนทาง จะไม่ไกร่รวดโดยรอบคอบปานนั้น เมื่อถึงคราจำเป็น วังสนับยังอาศัยได้”

ขอเขาจะหงส์ค้อนเจ้าโศกคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านคล้ายมุ่งหวังว่า สามารถเผชิญพบพวกมันในที่นี้?”

เจ้าโศกขออนถามว่า

“หรือว่าท่านไม่มีความคิดเช่นนี้?”

พระเชาหงส์ละสิ่งถานเล็กน้อยจึงกล่าว

“ตอนนี้กล่าวอะไรเพียงเป็นข้อสันนิษฐาน ทุกประการต้อง
รอจนประตูเปิดออกก่อนแน่ชัดได้”

เจ้าโล้วด้วนหัดในปากทั้ง กล่าวว่

“ท่านนึกหาวิธีเปิดประตูได้แล้ว?”

“ข้าพเจ้าไม่ล่วงรู้รหัสเปิดประตู เสียเวลาไปก็ไม่มีประโยชน์
ข้าพเจ้าเห็นว่าข้าพเจ้าพาเข้าไปเกาะประตู ไม่น่าว่าจะดลได้”

เจ้าโล้วดกกล่าวถามว่า

“คนของตึกสะท้อนกลับล้วนรู้จักท่าน?”

“ผู้คนส่วนใหญ่รู้จักข้าพเจ้า ค่อยให้ไม่เคยพบหน้า สมควรได้ขึ้นชื่อ
แซ่ข้าพเจ้า ทางด้านนี้ไม่มีปัญหา”

เจ้าโล้วดกโผนหน้าเข้าไป กล่าวว่

“พวกมันทราบเรื่องที่ท่านแตกหักกับซิมเลาะจ้วยหรือไม่?”

ในความมืดมิด สีหน้าขอเชาหงส์ไม่น่าดูนัก กล่าวว่

“นี่เป็นเรื่องส่วนตัวระหว่างข้าพเจ้ากับซิมเลาะจ้วย ซิมเลาะจ้วย
ไม่บอกต่อผู้คน ข้าพเจ้ายังไม่ป่าวประกาศออกไป พวกมันไหนเลย
ทราบ ได้อย่างมากมีแต่ชนชั้นผู้นำไม่กี่คนที่ทราบกระจ่างแจ้ง”

เจ้าโล้วดกกล่าวว่

“ประเสริฐ อย่างนั้นเจตนาอะไร?”

ขอเชาหงส์ไม่กล่าวมากความ เดินถึงหน้าถ้ำศิลา ยกมือตบประตู
เจ้าโล้วดกก็รับกายขอข้านข้าง กลางหลังแนบชิดกับผนัง กระเตรียม

ลงมือทุกเมื่อ

เสียงคนประคุดำเนินเป็นระยะเวลาหนึ่ง ที่หลังประตูค่อยบังเกิด
ชมเสียงอุ๊อ๊าวเพ็งคิ่นจากหลังไหลว่า

“ผู้ใด ที่เบื่องนอกเป็นผู้ใด?”

ขอเขาหงส์เคลื่อนเข้าใกล้ร้องประคุด ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“ข้าพเจ้าเป็นขอเขาหงส์ ขอเขาหงส์ที่อยู่ข้างกายของยี่ตึงแก
มีเรื่องราวรีบด่วน รีบเปิดประตูให้กับข้าพเจ้า”

คนที่หลังประคุดล้ามีสติแจ่มใสมากนัก แต่ท่าทีกลับลังเล
กล่าวว่า

“ขอไกวเนี้ย ดึกคืนก่อนคืนมาที่นี้ทำอะไร ยี่ตึงแกเล่า ยี่ตึงแก
มาแล้วหรือไม่?”

ขอเขาหงส์ร้องดังๆ ว่า

“ยี่ตึงแกมีเรื่องรีบด่วน ไม่อาจรู้มาได้ ข้าพเจ้าได้รับมอบหมาย
จากยี่ตึงแก เดินทางมาบอกกล่าวท่านอย่าได้พรั่นพิโรธหรือไม่ ที่เบื่องนอก
มีคทะมัน ขอให้เปิดประคุดก่อน”

คนผู้นั้นกล่าวอย่างรีรอถึงแล้ว

“ขอไกวเนี้ยคงทราบ ว่า ผู้ที่จะเข้าประตูต้องแจ้งรหัสลับ มาตราว่า
ขอไกวเนี้ยมิใช่คนนอก แต่ไม่สามารถบ่งบอกรหัสลับได้ หากเราเปิด
ประตูโดยพลการ เกิดเหตุผิดพลาด ก็ไม่อาจรับผิดชอบได้...”

ขอเขาหงส์กระซอกเสียงว่า

“ท่านไม่เชื่อว่าข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากยี่ตึงแก?”

คนที่หลังประคุดย้อนถามว่า

“เมื่อได้รับบัญชาจากยี่ตึงแก คงไม่ถึงกับไม่สามารถบ่งบอก
รหัสลับกระมัง?”

ขอเขาจะหงส์ออกไปดู จากนั้นกล่าวด้วยไหวพริบอันปราดเปรียวว่า

“บอกต่อท่านตามความสัจ คินนี่ยี่ตึงแกเผชิญศัตรู รับบาดเจ็บ
สาหัส กระทั่งพุดจายังพุดจาไม่ชัดเจน โทณเถยมีสมาธิบอกกล่าวเรื่อง
ปลีกย่อยเล็กน้อย แม้แต่การใช้สอยข้าพเจ้ามา ก็ยกมือทำท่าแทนคำ
บอกกล่าว คาดว่าศัตรูอาจติดตามถึงที่นี่ ดังนั้นข้าพเจ้าได้รับคำสั่งยี่ตึงแก
รีบรุดมาเตรียมการรับเหตุเปลี่ยนแปลง หากท่านคลาดเรื่องสำคัญจะ
มีศีรษะก็หัวรับผิดชอบได้?”

คนที่หลังประตูลลับแตกตื่นถนถนขึ้นมาได้ยืนมั่นกล่าววาจากับ
ผู้คนด้านใน กล่าวขอความเห็นชอบ ชั่วครู่ให้หลังบังเกิดขุ่นเสียงหนึ่ง
ดังขึ้นที่ยังประตูว่า

“ปล่อยนางเข้ามา”

ได้ยินเสียงไซ้กว้านเสียงคลึงกันดังขึ้น ประตูไม้อันหนาหนัก เลื่อน
เปิดออกช้าๆ แสงโคมรำไรลำหนึ่งสาดทอดออกมา

ขอเขาจะหงส์ที่ยืนอยู่หน้าประตูขณะจะสาวเท้าเข้าไป พอดีเผชิญ
หน้ากับคนหลังประตู การเผชิญหน้าครั้งนี้ สร้างความแตกตื่นแก่นางจน
หน้าแปรเปลี่ยนไป ขวนเข็ดขยิบไปหลายก้าว

คนในดำไม้ได้ออกมา แต่พอเห็นท่าที่พิศประคตของขอเขาจะหงส์
ก็ถอยบังเกิดความระแวงสงสัยอยู่หลายส่วน กล่าวว่

“ขอโกวเนี่ย ท่านเป็นไฉนแล้ว?”

ขอเขาจะหงส์มีไหวพริบดียิ่ง รีบระงับสติ ยกมือแตะหน้าผาก

กล่าวว่า

“ไม่วีโล เอ็งซื่อเจ็ก (ถ้าเรียกศิษย์ผู้น้อยของอาจารย์ที่จำเขาเหยี่ยว) ข้าพเจ้าเพียงรู้สึกวิงเวียนศีรษะเล็กน้อย นับเป็นโรคเก่า อีกสักครู่จะหายดี...”

จีได้สวดที่ขึ้นแบบชิดกับผนังศิลา จนใจที่ไม่สามารถมองเห็น คนกล่าวจากภายในถ้ำ ชิ่งไม่ทราบว่าเป็นบุคคลชั้นใด แต่ดูจากสีหน้าท่าทีที่แตกตื่นตะลึงลานของขอเซาะหงส์ คาดว่าผลึกกัมมิตที่ถึงมือแล้ว

เอ็งซื่อเจ็กภายในถ้ำกล่าวด้วยน้ำเสียงก่อนลงว่า

“เข้ามาพักผ่อนก่อนเถอะ ขอโกวเนียบเด่นทางกลางวิกาล คาดว่าบังเกิดความเหน็ดเหนื่อยแล้ว”

ขอเซาะหงส์ยังคงยกมือแตะหน้าผาก สีหน้าท่าทีทั้งร้อนรุ่ม ทั้งอ่อนแอ แสดงอย่างแบบเนียนสมจริง ปากกล่าวว่า

“เอ็งซื่อเจ็ก ไม่ต้องสนใจข้าพเจ้า ท่านทราบหรือไม่ว่า ภายในคิกละเกิดเรื่องแล้ว?”

เอ็งซื่อเจ็กนั้น กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เมื่อครูได้ขึ้นท่านเฮ้งถึง นี่ไม่ต้องร้อนรุ่ม รอให้ท่านพักผ่อน หอบหายใจก่อนบอกต่อเรา จะอย่างไรเกิดเรื่องแล้ว ร้อนรุ่มใจก็ไม่มีประโยชน์”

ฟังจากปากคำมัน แสดงว่าเป็นบุคคลที่หนักแน่นเข้มแข็ง จีได้สวด ขาวกะทันหันไม่แน่ใจว่าควรลงมือในบุคคลหรือไม่

ส่วนขอเซาะหงส์มีอาจะไม่เข้าไป ทั้งนี้เพราะนางก็มีหน้าที่ต้อง

คะ ถ้า ย่อมไม่อาจจินตนาทนากับผู้อื่นที่ปากด้า ดังนั้นรีบปรายตามออกไป
 ค่อยได้สวดแว่นหนึ่ง พร้อมกับดอยกายไปหนึ่งก้าว

ความหมายของนางซัดแจ้งยิ่ง เท่ากับแจ้งให้เจ้าสัวใหญ่แซ่จี
 เข้าไปแทนที่ เส้นทางเบื้องหน้ารอให้จีได้สวดครบทางเข้าไป

จีได้สวดไม้รวอลงเล็อีกต่อไป หมุนตัวก้าวทำออก คนก็ถลัน
 เข้าปากด้า การปรากฏกายของเขาสร้างความตื่นตระหนกแก่เอ็งซือเจ็กที่
 หลังประตู ต้องดอยกายไปสองก้าว จากนั้นระงับสีหน้าเป็นปกติ

เอ็งซือเจ็กผู้นี้มีอายุห้าสิบเศษ รูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าคมคาย
 กลิ่นเน่าเหม็น ผ่องทำให้อันใดเด่น บวกกับผมเผ้าที่ดำสลับ ประกายตาอัน
 แฉววับ คาดว่าคอนหนุ่นจกรรจ์ต้องเป็นบุรุษรูปงามผู้หนึ่ง

ชายจกรรจ์ที่ขึ้นอยู่ด้านหลังเอ็งซือเจ็กทั้งสองขณะจะเข้าสวด
 จีได้สวด เอ็งซือเจ็กก็โบกมือเล็กน้อย ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลาก็ปรากฏแวว
 อ่อนโยน กล่าวถามว่า

“ท่านที่นับถือคือ...”

จีได้สวดหัวร่อเฮอะเฮะ กล่าวว่า

“อย่าเพิ่งถามเรา แล้วท่านเป็นใคร?”

เอ็งซือเจ็กกล่าวอย่างถ่อมตนว่า

“เราเป็นซือเจ็ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ของสัวโกวเอียบ
 กับจิมเถาะว้วย ภาครว่ามีศักดิ์เป็นผู้อาวุโส แต่ชื่อเสียงไม่กระเดื่องดังเท่า
 หลานศิษย์ทั้งสอง ฉายาเอ็งบู๊ (บัณฑิตเหี้ยม) ก็ชื่อเสียงเลื่อง ภาคว่า
 ท่านคงไม่เคยได้ยินมากระมัง?”

จีได้สวดไม่เคยได้ยินชื่อฉายาบัณฑิตเหี้ยมก็ชื่อเสียงเลื่องมาก่อน

จริงๆ มาตราว่าไม่เคยได้ขึ้นมา แต่ไม่กล้าจะล่าใจแม้แต่น้อย ทั้งนี้เพราะ
ส่วยไกวเหียบกับชิมและจ้วยมิใช่ชนชั้นธรรมดาอยู่แล้ว ผู้ที่มีศักดิ์เป็น
จื่อเจ็กไหนดเลยด้อยค่าได้?

จี้ไฉ่ฮวดประสานมือ กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นผู้อาวุโสแซ่ก๊อ เสียการวะแล้ว หลวยปี้มานี้ไม่ทราบว่
ดาบคู่สองสุดขอดยังมีจื่อเจ็กคนหนึ่งแสดงว่าเรารอบรู้จำกัด...”

บ๊วยจิดเหี้ยบทางหนึ่งการวะตอบ-ทางหนึ่งกล่าวอย่างสุภาพว่า

“ท่านที่นับถือเกรงใจไป ไม่ทราบท่านเป็นยอดคนสารทิสไค
มาซึ่งที่นี้มีกำสอนสั่งใด?”

จี้ไฉ่ฮวดกล่าวอย่างขมขื่นว่า

“กล่าวไปกระดากอยู่บ้าง โดยเฉพาะเมื่อเผชิญกับผู้มีการยาทอันดี
เช่นผู้อาวุโสแซ่ก๊อ เราไม่ทราบสมควรออกปากอย่างไรดี”

บ๊วยจิดเหี้ยบกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ท่านที่นับถือลองบอกมา ซึ่งความจริงต่อให้ท่านไม่บอกกล่าว
ทางวาจา ก็ต้องอาศัยความเคลื่อนไหวแสดงเจตนาการมา หากเปรียบเทียบ
กัน บอกกล่าวทางวาจาจะสุภาพกว่าความเคลื่อนไหวมากนัก”

จี้ไฉ่ฮวดส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ก๊อ เราเป็นคนหยาบกร้าน ไม่รู้จักกวานอ้อมค้อม
ถึงไม่รู้จักร้อยเรียงคำพูด ดังนั้นขอบอกกล่าวตรงๆ หากมีที่ล่วงเกิน
ขอให้อภัยละเว่น”

บ๊วยจิดเหี้ยบยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านที่นับถือกล่าวรุนแรงไปแล้ว”

“ช่วยโกวเขียนและพิมพ์และจ่ายผู้เป็นหลานศิษย์ของท่านทั้งสอง
ณัฏฐ์ เพราะความแค้นกับเรา ไม่เพียงปล้นชิงสินค้าทองของเรา ทั้งยัง
วางแผนดลันวังของเรา คิดปลิดชีวิตเรา สุดท้ายเราจะกลับมารับไว้ ได้
แค่หอบสังขารเสี่ยงชีวิตกับพวกมัน”

บ๊วยจิตเหี้ยมกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ท่านที่นับถือคือมีเล็กสนองกรรมเจ้าไส้ผดกระมัง?”

เจ้าไส้ผदन้อมกายกล่าวว่า

“กล่าวไปละยายยิ่ง ซื่อเสียคำด้อยน้อยนิด ไม่ควรแก่การเอ่ยอ้าง...”

บ๊วยจิตเหี้ยมกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียดว่า

“โกวเขียนกันและจ่ายทั้งสอง ไม่ใช่ผู้นับถือ ก็เพราะความแค้นกับท่าน
ตรงกันข้าม พวกมันมีเป้าหมายสนับสนุนความคิด และแผนการที่ยาวไกล
เจ้าเหี้ยม ทรัพย์สมบัติของท่านและชื่อเสียงของท่าน จะช่วยให้พวกมันได้เข้า
ขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ขยายรากฐานออกไปเพื่ออำนาจและเงินทอง จะไม่คำนึง
ถึงเหตุผลมากมาย พวกมันคิดหมายเหี้ยมร้ายรอยเลือดของท่าน พาไปสู่
เส้นทางอันกว้างไพศาล ชีวิตของท่านเมื่อเป็นเครื่องกีดขวางพวกมัน
ย่อมต้องกำจัดท่านไป”

เจ้าไส้ผดกล่าวว่า

“ภายหลังเราก็อายใจเบื้องหลังเหล่านี้”

บ๊วยจิตเหี้ยมสั่นศีรษะกล่าวว่า

“เรื่องราวเมื่อเปิดโปงออกมา ไม่ถือว่าเป็นเบื้องหลัง หากแค่
แสดงออกซึ่งความละโมภที่ไม่มีที่สิ้นสุดของคน”

เจ้าไส้ผดเฟื่องตามองบ๊วยจิตเหี้ยม กล่าวเสียงแผ่วทันทันว่า

“ฟังจากปากคำของผู้อาวุโส กลับไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมของ
เหล่าศิษย์ทั้งสอง”

บัณฑิตเหี้ยมทอดถอนใจกล่าวว่า

“โดยศักดิ์ศรีเราเป็นซือเจ๋ง เปลือกนอกพวกมันยังให้ความเคารพ
เราอยู่หลายส่วน แท้ที่จริงกระทำการตามอำเภอใจ โทษเลขจดจำกำเคือง
ของเราไว้ เราไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมของพวกมัน และไม่มีปิตุลา
เหี้ยมวิ่ง ได้แต่ไม่รู้ไม่เห็น ดังนั้นเราพาโยกย้ายออกจากคิศาจสะท้อนกลับ
เมื่อครึ่งปีก่อน มาช่วยพวกมันฝ่าด่านสมบัตินี้...”

ขอเซาะหงส์ที่นอกถ้ำเดินช้าๆ เข้ามา กล่าวเสริมขึ้น

“มีน้าเล่า กริ่งปี่ไม่พบเห็นเอ็งซื่อได้ พอถามได้จิมเถาะจ้วย
เขาเพียงบอกว่ซือเจ๋งไปแล้ว ไม่ยอมกล่าวมากความแม้สักคำเดียว
ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ซือเจ๋งมาอยู่ที่นี้เพียงลำพัง”

บัณฑิตเหี้ยมสำรวจมองขอเซาะหงส์ กล่าวอย่างแค้นซ้ำว่า

“ท่านอย่าเพิ่งกล่าวอันใด ให้เรากดเคาะดูก่อน ขอโกนเอี้ย ท่านคง
แตกหักกับจิมเถาะจ้วยแล้วกระมัง?”

ขอเซาะหงส์รีบคำว่า

“แตกหักแล้ว แตกหักโดยสิ้นเชิง”

บัณฑิตเหี้ยมกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เพราะสืบเนื่องจากเอี้ยเต้าเต็งเจี้ยถึงกระมัง?”

ถ้า “เต็งเจี้ยถึง” กลับหมายพิณสามเล่มแทงใส่ร่างขอเซาะหงส์
ทั้งยังแทงถึงหัวใจนาง ไม่ว่าคิดควบคุมตัวเองอย่างไร กลับเนื้อโบน้ำ
อดสูนกระตุกมิได้กล่าวว่า

“ทาดว่าคงใช้...แต่ถึงเจ็บบ้างก็ไม่ต้องกินดีเกินไป! ก่อนหน้าข้าพเจ้า
ชิมละเอะจ้วยเคยมีสตรี หลังจากเจ็บบ้าง จะไม่เจ็บบ้างไม่มีสตรีอื่น ผู้ใด
ทราบว่านางจะมีชะตากรรมเช่นเดียวกับข้าพเจ้าเมื่อใด บิ๊สซอมเชอของ
ใหม่บ่อน้ำของชิมละเอะจ้วย ชั่วชีวิตนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปรได้”

บิ๊สซอมเชอกล่าวเสียงแผ่วๆ

“นับแต่เจ็บบ้างถึงถึงถึงถึงกลับ เราถึงกล่าวว่าจะข้าพเจ้า
ต้องเกิดปัญหาขึ้น นับว่าเหตุการณ์ไม่ผิดจริงๆ ละเอะจ้วยก็ช่างเป็นไปเสียได้
ประพาศิเสพลไม่เลิกรา...”

ขอชะงัดหน้าขึ้นซาป่านน้ำแข็ง กล่าวว่า

“ชิมละเอะจ้วยไม่มีความจริงใจต่อข้าพเจ้า หลอกหลวงน้ำใจของข้าพเจ้า
ทั้งข้างข้าพเจ้า ไม่ได้ยึดถือข้าพเจ้าเป็นผู้คน ดังนั้นข้าพเจ้าต้องแก้แค้น
ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเวนเขาเด็ดขาด”

บิ๊สซอมเชอกล่าวว่า

“เราทาดว่าเจ้าเริ่ม แก่กันแล้ว จี้ลัซวุดจี้ชียอาจเป็นเกาทัณฑ์แก้
แค้นดอกกรอกของท่านกระมัง?”

ขอชะงัดหน้าขึ้นซาป่านน้ำแข็งกล่าวว่า

“นี่เป็นเกาทัณฑ์ที่ทั้งคมกล้า ทั้งรุนแรงดอกหนึ่ง ไม่แฉว่าเพียงดอก
แรกนี้ก็บรรลุถึงเป้าหมายแล้ว”

บิ๊สซอมเชอเพ่งตามองจี้ลัซวุด กล่าวถามว่า

“จี้ลัซวุด ก่อนหน้านั้นขอโกวเนียบบอกว่าละเอะจ้วยเมฆิดีศตรู ถูกทำร้าย
รับบาดเจ็บไม่ทราบเป็นจริงหรือปลอม?”

จี้ลัซวุดผินหัวร่อกล่าวว่า

“นี่กลับไม่แปลกปลอม”

บ๊วยคิดเหี้ยมขวักถั่วอีกว่า

“ผู้ที่ทำร้ายมันคาดว่าเป็นจีเสียบกระมัง?”

จีได้ฮวดคกล่าวด้วยความกระดากอยู่บ้างว่า

“เราก็ถูกคุกคามบังคับ ผู้อาวุโสเศษคือ ผู้อื่นคิดซุกดากดจนโดน
ผลิตชีวิตคร่ำวิตรวดเรา เราย่อมไม่อาจหุดหัวเช่นแต่ตัวหนึ่ง จะดีชั่วต้อง
ขอเสี่ยงสักครา ท่านว่าใช่หรือไม่?”

บ๊วยคิดเหี้ยมขวักถั่วด้วยความห่วงใยว่า

“ละะจ๋วยรับบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?”

จีได้ฮวดคกล่าวด้วยความเสียใจอยู่บ้างว่า

“ที่แค้นคือแค้นที่มันรับบาดเจ็บไม่สาหัสสัก อาการของมันเปรียบ
กับเจ้าทรงพลัง นับว่าเบาขวามากมาย หากมิใช่มีคนสอดมือเข้าก่อวน
เรานั้นใจว่าสามารถเชือดเฉือนจินละะจ๋วยได้”

บ๊วยคิดเหี้ยมแสดงว่าไม่นำพาว่าเป็นผู้ใดสอดมือเข้าก่อวน
เพียงห่วงใยอีกเรื่องหนึ่ง กล่าวว่

“เจ้าทรงพลังก็รับบาดเจ็บหรือ จีเสียบ นี่คงมิใช่ผลงานของท่านอีก
กระมัง?”

จีได้ฮวดชักให้ถ่ถั่วว่า

“ขอถ่ถั่ว เรามิอาจไม่ยอมรับว่าเป็นการลงมือของเรา ทั้งนี้เพราะ
เราไม่สามารถผลักภาระไปที่ผู้อื่น ผู้แะเอี้ยช่วยกระพือความชั่วร้ายให้กับ
ตึกสะท่อนกลับ แยกเขี้ยวทางลับต่อเรา เราไม่ลงมือได้หรือ?”

บ๊วยคิดเหี้ยมขวักถั่วอย่างกรุ่นคิดว่า

“ผู้คนบอกว่า ไม่เลือกสรรองกรรมมีทรัพย์สมบัติมหาศาล พลังฝีมือเลิศล้ำ สู้ทำไม่เปลืองเปลืองม อย่าเพิ่งสนทนว่าท่านมีทรัพย์สมบัติมากนักเท่าใด เพียงวิทยาคุณก็เป็นที่น่าระหนัก”

จีโต้ฮวครีบกล่าวว่า

“ผู้อาวุโสขมเกินไปแล้ว...”

บ๊วยจิตเหี้ยวกล่าวด้วยความเขือกเป็นว่า

“ตอนนี้สมควรสนทนถึงหัวข้อสำคัญ จีเฮียบุคมาที่นี่ คาดว่าคิดทวงถามสินค้ำทองที่ถูกปล้นชิงไปกลับคืนกระมัง?”

จีโต้ฮวคผงกศีรษะกล่าวว่า

“ถูกแล้ว สินค้ำทองรายนั้นความจริงเป็นของเราคืนสมบัติแก่เจ้าของเดิม นับเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ผู้อาวุโสแซ่ค้อคงไม่เห็นว่าร่ำรวยขอเกินเลยไปกระมัง?”

“ไม่ ข่อมไม่เกินเลยไป ความจริงเป็นของท่าน สมควรคืนแก่ท่าน เพียงแต่มีปดฺหาอยู่เล็กน้อย สมควรต้องคลี่คลาย”

จีโต้ฮวคถามอย่างระแวดระวังว่า

“ปดฺหาอันใด”

บ๊วยจิตเหี้ยวยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ถ้าสมบัตินี้เป็นหลานศิษย์ของเราทั้งสองฝากฝังให้เราดูแล เราก็จะเลี้ยงมันเพียงเป็นขานรับปลาทูแถว เจกเช่นไม้โกถฝั่งของพุทธจักร แต่เมื่อรับฝากฝังสมควรปฏิบัติตามหน้าที่ หากเกี่ยวข้องกับศักดิ์ศรีไม่จีเฮีย ปมปดฺหาอยู่ที่นี้เอง”

จีโต้ฮวคก็กล่าวการณ์ว่า เหตุการณ์จะผันแปรเป็นเช่นนี้ ดังนั้น

กล่าวอย่างเยือกเย็นไม่ถนอานว่า

“ผู้อาวุโสแซ่ก้อเคารพเหตุผล ที่แล้วมาไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรม
ของหลานศิษย์ทั้งสอง ทั้งยังว่ากล่าวตักเตือน แสดงว่าจำแนกความผิด
ถูกอย่างชัดเจน ขามนี้กลับกล่าวเช่นนี้ แสดงว่ามีความขัดแย้งขึ้น เราผู้
แซ่จี้ไม่ทราบจะกล้อยคามอย่างไรดี”

บัณฑิตเหยียวกกล่าวว่า

“เราสามารถอธิบายได้ จี้เฮีย นี่เป็นเรื่องสองประการ จี้เฮีย เรา
ไม่สนับสนุนพฤติกรรมของหลานศิษย์ทั้งสอง แต่ก็ไม่ใช่เลขหน้าของตัวเอง
เอง ทั้งสองประการไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน หากมีความขัดแย้งไม่”

จี้ไล่ฮวดกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“สินค้าทองเป็นของเรา ผู้อาวุโสแซ่ก้อ ท่านว่าใช่หรือไม่?”

บัณฑิตเหยียวรับคำ จี้ไล่ฮวดกล่าวสืบท่อ

“ผู้อาวุโสเมื่อเข้าใจว่า เจ้าของเดิมของสินค้าทองเป็นเรา ทั้งยอม
รับว่าสินค้าทองเป็นหลานศิษย์ทั้งสองของท่านปล้นชิงมา หากคืนสมบัติ
แก่เจ้าของเดิม ถือได้ว่าผู้อาวุโสช่วยเหลือทอนบาปกรรมให้กับหลานศิษย์ทั้ง
สอง เรื่องราวที่ดีพร้อมทั้งสองฝ่าย ผู้อาวุโสโยไมยินดีกระทำ?”

บัณฑิตเหยียวกกล่าวอย่างเข้มข้ำว่า

“ท่านสามารถกล่าวเช่นนี้ แต่เราไม่สามารถนำมาเป็นข้ออ้างที่
ไม่ปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่”

จี้ไล่ฮวดกล่าวด้วยความอดทนว่า

“ผู้อาวุโสหมายความว่า แม้ทราบได้ว่าไร้เหตุผล ก็ต้องห่วง
เหนียวสินค้าทองเอาไว้”

น้ำเสียงของบัณฑิตเหยียวยังคงราบเรียบ แต่แฝงความเค็ดเคียว กล่าวว่

“ภายใต้วาแห่งหน้าที ไม่อาจละเลยได้ จี๊เอี๊ว ขอให้ท่านเข้าใจความคับแค้นจำเป็นของเรา”

หากยอมเข้าใจ ก็จะไม่ไ้สินค้าทอง สมบัติตัวเองอยู่เบื่องหน้า กลับไม่สามารถวางตามกลับมา จี๊ไ้สวดคึกปั้นรอยยิ้มขึ้น แต่ยิ้มไม่ออก กล่าวว่

“ผู้อาวุโสมีความคิดเช่นนี้ จะให้เรากล่าวอย่างไรดี?”

ขอชะงะหงส์สอคคำขึ้น

“เอ็งซือเจ็ก ท่านไม่สามารถอ่อนข้อให้ก้าวหนึ่หรือ พวกเราไม่ต้องการผัดพ้องหมองใจกับท่านจริงๆ...”

บัณฑิตเหยียวยิ้มอีกกล่าวว่

“นอกจากหน้าทีแล้ว เรายังมีศักดิ์ศรีของตัวเอง ขอโกวเนี้ย หลังจากทีจี๊เอี๊วทำร้ายละจัวบ ยังรู้คมาทีนี้ คิดทวงถามสินค้าทอง มาตราว่ามีเหตุผล แต่เราไม่อาจปล่อยให้สมมดปรารถนา ไม่เช่นนั้นคนของตีกสะท่อนกลับออกจะขลาดเขลาไปแล้ว”

ขอชะงะหงส์กล่าวอย่างลำบากกินแรงว่

“เอ็งซือเจ็กไม่ยอมอ่อนข้อให้ ด้วยสภาพของเอ็งซือเจ็กตอนนี้ ไม่แน่ว่าจะเป็นผลดี...”

บัณฑิตเหยียวกกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่

“ขามมีชีวิตเป็นอาคันตุกะเร่ร่อน ดายแล้วกลับกลายเป็นวิญญาณท่อง ผู้คนถือกำเนิดเกิดมามีเพียงนี้เท่านั้น ขอโกวเนี้ยปลงให้ตกเถอะ”

จี้ได้สวดหัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าวว่

“ผู้อาวโสเกชก๊อข้างเป็นผู้อุโสคาบัน เห็นซึ่งถึงด้านความเป็นความตาย นำเสียดายเราผู้เชจี้ไม่มีคนะเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นคงละทิ้งสินค้าทองไป เมื่อไม่อาจคัดใจละทิ้ง ผู้อาวโสก็ไม่ว่ายอมผ่อนผัน ใต้แต่ขอส่วนกันคือผู้อาวโสแล้ว”

บัณฑิตเหยี่ยวกล่าวอย่างเยือกเย็นว่

“ไม่ต้องเกรงใจ จี้เสีย”

จี้ได้สวดยกแขนซ้ายขึ้น แขนเสื้อพอลิ้นไหลลงไป คมดาบเขมือแขนก็ถูกคามถึงลำคอของบัณฑิตเหยี่ยว

อย่าได้เห็นว่าบัณฑิตเหยี่ยว ทำทางสุภาพอ่อนโยน ขามลงมือกลับเผ็ดร้อนยิ่ง พลันหมุนคว้างเข้าประชิดติดตัว ในมือเพิ่มกระบี่สั้นคู่หนึ่ง กระบี่สั้นยาวเรียวเศษ โกร่งกระบี่สีทอง ค้ำถือสีเงิน พอสะบัดวูปก็ลากพาประกายสายหนึ่ง มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นอาวุธที่หายากยิ่งคู่หนึ่ง

จี้ได้สวดไม่ยอมลดราวาสอกเก่าทำกระบี่ที่ประชิดติดตัว ขยับเคลื่อนไหวแขนขวาในแ่งมุมที่แถบเล็กอย่างรวดเร็วสุดเปรียบปรานในเสียงโลหะปะทะดังตียับ ทั้งสองฝ่ายดอยปราดไปคนละตามเข็มนาฬิกา

บัณฑิตเหยี่ยวไม่กล่าวว่อะไร เคลื่อนกายถึงกึ่งกลางด้า กระบี่กลับขอสรพิษ ฐานเป็นลายเส้นที่ผิดแผกแตกต่าง จูโจมโหมใส่จี้ได้สวดด้วยกระบวนท่าเหยี่ยวกราดพิศธรรมดา

จี้ได้สวดก็กวัดแกว่งคมดาบเขมือแขน เป็นประกายคล้ายห้วงคล้ายวงกลม พุ่งฉวัดเฉวียนอยู่รอบกายตัวเอง และวนเวียนอยู่รอบกาย

บัณฑิตเหยี่ยว ปรากฏเป็นเหยี่ยวบัคเดี่ยวปรากฏบัคเดี่ยวเร้นหาย ชวนให้
ผู้คนดาลายพร่ำพราย

เสียงการต่อสู้สร้างความแตกตื่นแก่ผู้คนภายในถ้ำ ปรากฏชาย
ฉกรรจ์เฝ้าเปิดกรงปราศรัยเข้ามา ภายใต้การจ้องมองของสองคนแรก พวกเขารู้
เข้าหาใจได้รวดเร็ว

คราวครั้งนี้ขอชะงัดไม่อยู่นิ่งเฉย ชักดาบพม่าพุ่งเฉียงๆ ไปเบื้อง
หน้า จากนั้นถอยปราศรัยกลับมา ระหว่างหนึ่งรุกหนึ่งถอย ปรากฏชาย
ฉกรรจ์สามคนแผ่ครองเสียงพิณกล ถูกพื้นร่างขาดเป็นหกท่อน ทุกคน
ล้วนถูกฟันหว่างเอวขาดกลาง ตับไตไส้พุงทะลักเรียรด

ผู้ใดว่าขอชะงัดมีเมตตาจิตเช่นสตรี นางพอลงมือก็แสดงให้เห็น
ถึงความเผด็จรื้อนร้ายของนาง

บัณฑิตเหยี่ยวใช้กระบี่สั้นทั้งคู่ขัดทดแปลบปลาบ ปากกล่าวว่า
“ขอชะงัด...ท่านออกจะอำมหิตไปแล้ว”

ขอชะงัดหลบเบี่ยงจากคมขวานที่จามเข้ามา ดาบพม่าก็คว้า
ออกจูงสายคาดเงิน ฟันศีรษะเจ้าของคมขวานหลุดจากบ่า หัวขาดปะทะ
ชนกับเพดานถ้ำ ค่อยกระดอนกลับลงมา กลิ้งหลุนๆ ไปตามพื้นดิน

จากนั้นขอชะงัดสะอึกเสียบผนังถ้ำเข้าไป เสือกแทงดาบ
พม่าออก บิดป้ายทวนขาวสองเล่ม จากนั้นแทงทะลุอกของชายฉกรรจ์
อีกผู้หนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

“เมื่อลงมือก็ไม่ไว้ไมตรี เอ็งชื่อเจ๊ก พวกเรากำลังเสียดชีวิต”

ใจได้รวดเร็วปะทะหักหาญกับบัณฑิตเหยี่ยว ทางหนึ่งหัวร่อคึกคัก
กล่าวว่า

“ท่านที่ระมัดระวังไว้ ขอใ้เฝ้าระวังด้วย ต้อง เมื่อเปิดจากการต่อสู้ ก็ไม่คำนึงถึงความเมตตาการุณย์แล้ว”

ในหน้าอกกายของบัณฑิตเหี้ยมแปรปรวนเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ พลันกลับเท้าสะเอ้งกาย ถ้างัวจี้ไล่สัตว์ไปครั้งเดียว จากนั้นพลิกควัดสองแขน กระบี่สั้นทั้งคู่กลับแทงลอดซอกแขนออกมา ทิ่มสีกัดใส่อย่างคาดไม่ถึง

จี้ไล่สัตว์ตามเหี้ยมความคาดหมาย ไม่ทันมีความเคลื่อนไหวสีกัดขัดขวาง ดังนั้นพาดไม่สีกัดขัดขวาง เพียงสีกัดลมหายใจยุบตรงอกท้องน้อย ปลดปล่อยกระบี่ของศัตรูแทงสีกัดได้ซอกแขนทั้งสอง ทริบดาที่ปลายกระบี่แทงทะลุเนื้อเข้ามา เขาสะบัดแขนฟืนลงอย่างเร่งร้อน

เห็นประกายดาบแลบแปลบดุจสายฟ้า เหนือปรากฏหมอกโลหิตแผ่อบอวล เกิดการสูญเสียชีวิตแล้ว

บัณฑิตเหี้ยมแปร่งเสียงร้องจากปากคราหนึ่ง ไชยศักดิ์ไชยธำมรงค์ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุก ร่างสูงโปร่งคล้ายเหยียบลงท่อนหนึ่ง กระทั่งกระตุกสั่นหลังถึงอัมปลง

มันยอมเจ็บปวด สองแขนมันถูกคมดาบเข็มแขนฟืนขาด เสนอศอก ไทมเลยไม่เจ็บปวดได้?

ขอเขาหงส์ร้ายรำคาญเป็นบุปผาหลายดอก คุณงามชายฉกรรจ์ที่หลงเหลืออยู่ท่ามกลางหลักเป็นท่อนวัน ก่อขรรค์ดาบกลับ ส่งเสียงสาคิโสเยินขาวว่า

“พวกเจ้ารับฟังไว้ ผู้ใดเลิกเล่นความผิดต่อสู้ขัดขืน เราเฝ้าระวังจะไม่ฆ่าทิ้ง ตรงกันข้าม จะเช่นฆ่าสังหารให้หมดสิ้น”

ชายฉกรรจ์ทั้งห้ามีปฏิกิริยารวดเร็วยิ่ง ทั้งอาวุธทั้งห้าล้มลงกับพื้น

ที่แทบทั้ง บังเกิดเสียงดังกรียวกราว ขาดเพียงไม้ไผ่ดียวสองแฉก ถูก
เขาสงขอมชีวิไลเก่าแก่

บัดนี้เห็นเขวเอนร่างพิงกับผนังถ้ำ กล้ามเนื้อโอบหน้ากระดุกบิด
เบี้ยว ริมฝีปากแห้งกรัง หน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงมา
ลมหายใจหนักหน่วงราวกับเสียงซังถึงถูกสูบก็ปาน...

ขอเขาจะหงส์กล้ายมองไม่เห็น เลิกก้าวรื้อวางามนิคตาคลมโค
ควาดสังค่อชลยที่หวาดหวั่นขวัญผวาทั้งห้าว่า

“ตอนนี้พวกเจ้ามาเรานำไปหยิบจวบสิ้นคำทองของจีไฉ่ฮวด
จีตัวเอี้ย จดจำไว้ ห้ามมิให้เล่าลวดลาย ขอเพียงสะกิดความสงสัยของเรา
โกวเนี้ยขึ้น จะเข่นฆ่าโดยไม่ละเว้น”

จีไฉ่ฮวดสอดคำขึ้น

“สินค้าทองรายนี้มีจำนวนไม่น้อย ต้องบรรทุกถึงสิบคันรถ
กรชนถ้ำอย่างไร เราเห็นว่ายังคงรบกวนที่ท่านเหล่านี้กระทำแทนเถอะ”

ขอเขาจะหงส์ผกสีระบะกล่าวว่า

“วางใจ ข้าพเจ้าจะสั่งพวกมันจัดการให้เรียบร้อย หากไม่
เรียบร้อย ต่อให้ต้องแบก ก็จะทำให้พวกมันแบกกลับไป”

จีไฉ่ฮวดหัวร่อพลางกล่าวว่า

“นับว่าท่านผิดไปบ้าง ขอโกวเนี้ย คิดไม่ถึงท่านพอดุคขึ้น
มา กลับมีพลังอันดุคอยู่หลายส่วน”

ขอเขาจะหงส์กวาดมองจีไฉ่ฮวดแวบหนึ่งกล่าวว่า

“ที่นี้ให้ท่านเผาคูแล จีไฉ่ฮวด ข้าพเจ้าจะคุมตัวพวกมันเข้าไปชน
ถ้ำสินค้ำให้กับท่าน”

เจ้าโล้วคประสาธมือกล่าวว่า

“รบกวนมากแล้ว”

หลังจากใช้ทายดาส่งขอเจ้าหงส์กวาดค้อนขายฉกรรจ์ทั้งห้าเข้า
ถ้าไป เขาก็ล่วงยาสมานแผลจากอกเสื้อ พอกลงบนปากแผลของบัณฺฑิต-
เหี้ยว พร้อมกับห้ามโลหิตพันบาดแผลให้กับมัน บัณฺฑิตเหี้ยวเพียวกับ
ศีรษะหลุดคา มาตรฐานไม่ได้ส่งเสียง แต่ก็ไม่ปฏิเสธ

เมื่อช่วยเหลือเสร็จสิ้น เจ้าโล้วคค่อยตรวจดูอาการบาดเจ็บตัว
เอง พอกใส่ยาสมานแผล จากนั้นค่อยกล่าวอย่างเสียใจว่า

“ผู้อาวุโสแซ่คือ เราเสียใจที่มีสภาพเช่นนี้ เราไม่มุ่งหวังให้ปรากฏ
ผลเช่นนี้ เราเคยเพียรพยายามแล้ว ท่านสมควรรับคำเตือนของเราจึงถูก
ต้อง...”

บัณฺฑิตเหี้ยวลืมหูลืมตาซ่าๆ แวดตาหม่นหมอง กล่าวอย่างทักแท้
เช่นเดียวกับตัวมันว่า

“ท่านโดน...ไม่ฆ่าเราให้หมดเรื่องสิ้นราว?”

เจ้าโล้วคผินยิ้ม กล่าวว่า

“ท่านสมควรตายหรือไม่ ผู้อาวุโสแซ่คือ ท่านความจริงจะไม่สม
ควรตาย...”

บัณฺฑิตเหี้ยวกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

“ท่านไม่ฆ่าเรา แสดงว่าเรื่องราวยังไม่ยุติ อาจยืดเยื้อออกไป
จนกลายเป็นผลสุดท้ายที่คาดไม่ถึง...ท่านไซ้ใคร่รวนหรือไม่ใช่?”

เจ้าโล้วคผงกศีรษะกล่าวว่า

“เก๋นออน กฎเกณฑ์ของยุทธจักร เราไหนเลยไม่เข้าใจได้ ซึ่งความ

จริง เรายังคำนึงถึงถึงมากกว่านี้”

กลั้มเหวี่ยงข้างแก้มของบัณฑิตเหยี่ยวตัวนั้นกระตุก กล่าวว่

“หากท่านเฝ้าเราในบัดดล จะตัดปัญหายุ่งยากในภายหลังไปมาร
หลาย จี๊เฮีย เรายังไม่ทราบผู้ใดก็ตาม มีความอดทนต่อความแค้นอย่าง
จำกัด ท่านทำให้เราพิการ เราไม่อาจบอกได้ว่าไม่ผูกพยาบาทต่อท่าน ความ
ผูกพยาบาทมักกลบกลืนสติสัมปชัญญะ และนิสัยดั้งเดิมของคนผู้ช
ไป เชื่อว่าท่านคงเข้าใจความหมายของเรา...”

จี๊ไล้สวดรับคำว่า

“เราเข้าใจ”

บัณฑิตเหยี่ยวระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านยังไม่เฝ้าเรา?”

จี๊ไล้สวดตันทีระบ่กล่าวว่า

“ไม่”

บัณฑิตเหยี่ยวเพ่งคามองจี๊ไล้สวด กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

“เรานับว่ากล่าวเตือนท่านแล้ว...”

จี๊ไล้สวดชักไหล่กล่าวว่า

“เราจะจดจำ คำน້อมเตือนของท่านไว้ คือเสียงจัน เราไม่เสียใจ
ภายหลัง มิหนำซ้ำเรเป็นคนระมักระวังยิ่ง”

บัณฑิตเหยี่ยวเจิบงันชั่วขณะ ในที่สุดถามเสียงแหบพร่ว่า

“จี๊เฮีย อาการบาดเจ็บของท่าน...หนักหนาหรือไม่?”

จี๊ไล้สวดถูกกล่าวปากแผลที่ได้ชอกแขนทั้งสอง ยืนพลางกล่าวว่า

“ยังคืออยู่ ปลายกระนีเเทงลึกไปในเนื้อหุนเศษ ไม่กระทบ

กระเบื้องถึงกระ ดุณส์เถื่อน กบอ้วนมีข้อดีเช่นนี้ ผิวหนังหนาเนื้อสมบูรณ์
ถือเป็นเกราะป้องกันชนิดหนึ่ง”

บัณฑิตเหยยวพินพาว

“ท่านกลับมีอารมณ์ขันนัก...”

จีไล้ฮวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ไม่เรียกว่าคิดปี่เป่ (ก็คารจีบ) ได้ดีเบอะระเห็ด จะอย่างไรไร้เรื่อง
ราว ไม่สมควรหน้านิ้วก๊วขมวด สร้างความลำบากให้กับตัวเอง”

บัณฑิตเหยยวพินพาวนั่งถ้ำ รูดตัวนั่งลงช้าๆ ท่าที่เหนื่อยล้า เปรียบกับ
ราศีอันเข้มใส ตอนแรกกลั๊กกลับกลายเป็นคนละคน มันหลับตาลงใหม่
หากมิใช่ทรวงอกยังสะท้อนขึ้นลง จีไล้ฮวดถึงกับหวาดวิตกว่า บัณฑิต-
เหยยวผู้นี้จะหลับไหลไม่คืน

ชั่วครู่ให้หลัง ภายในถ้ำปรากฏคนผู้หนึ่งเดินออกมา มันเป็นหนึ่งใน
ในวิญญานโคศมคาบของซอเซาะหงส์ เดินถึงเบื้องหน้าจีไล้ฮวดอย่าง
ขลาดเขลา น้อมกายกล่าวว่า

“จี...จีตัวเอี้ย ขอโกวเนี้ยส่งผู้คำค้อยมาเชิญตัวเอี้ยให้ออกเดินทาง
ได้แล้ว”

จีไล้ฮวดกล่าวว่า

“ถึงของขบถ้ายเรียบร้อยแล้วหรือ มีรณน้ำลากเทียมหรือไม่?”

ชายจกรรจีบ้นหน้านิ้วก๊วขมวด กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง รณและน้ำล้นมืออยู่พร้อมมูล ที่หลังถ้ำมีโรงน้ำ จัด
เตรียมม้ายู่สี่ตัว อีกปลายหนึ่งของถ้ำมีทางลับ พองุงน้ำเทียมรด ก็
สามารถควบจับออกทางค่านั้น...”

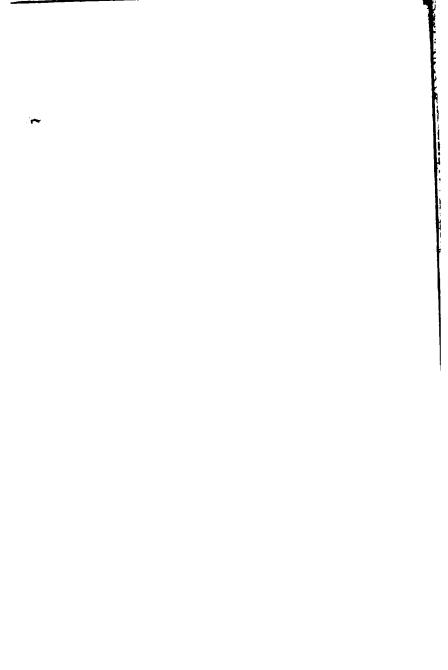
จีได้สวดส่งเสียงดังอ้อ ขึ้นกลางกล่าวว่า

“นี่แหละดวงถึงเพียงนี้ สิ้นก้าทองของเราแล้วละก๊วยจี้มรณแล้ว?”

ชายฉกรรจ์นั้นผงกศีรษะ จำเลื่องของบัณฑิตเหยี่ยวที่นั่งกับพื้น
แวบหนึ่ง คล้ายมีข้อกริ่งเกรง ไม่กล้ากล่าวมากความ

ดังนั้นจีได้สวดหันไปกล่าวคำอาถรรพ์บัณฑิตเหยี่ยว บัณฑิตเหยี่ยว
ยังคงหลับตาแน่วหนึ่ง ไม่มีปฏิกิริยาอันใด จีได้สวดก็เข้าใจความรู้สึกของมัน
ในเวลาเช่นนี้ไหนเลยมุ่งหวังให้อีกฝ่ายหนึ่งมีปฏิกิริยาตอบรับที่กระตือรือ-
ร้นได้

จีได้สวดหลังจากแสดงท่าทีของตัวเอง ก็ติดตามชายฉกรรจ์นั้นไป
สมทบกับขอเช่าหงส์ ขนถ่ายสิ้นก้าทองออกจากถ้ำสมบัติของคึก
ตะก้อนกลับ

บทที่ 8

ความยุ่งยากไม่สิ้นสุด

หลังจากที่จ๊อได้สวคกลับจากเมืองเกาะเจีย ได้พบขู่เตียวเอ็งใหม่ ก็ไม่ได้อยู่ในห้องหับเขคส่วนหลังของร้านทองหยกเทียนป้อ หากแต่โย้ายาวยังบ้านรับรองบนเขาใกล้กับธารเมือง

บ้านรับรองของเขาไมไหญ่โตโอฬาร แต่ปลูกสร้างอย่างพิถีพิถัน คึกสามหลังล้อมรอบหอน้อยหลังหนึ่ง เมื่อผลักหน้าต่างหอนงออกไปเห็นความเขียวชอุ่มทั้งใกล้ไกล มีเมฆขาวกลอเคล้า ลมโชยเจือยจิว นกแมลงร้องขับกล่อมเป็นเพื่อน คนพักอยู่ที่นี่ไม่เพียงคลายร้อน จิใจก็ปลอดโปร่งแจ่มใสขึ้นมา

ตอนที่ขู่เตียวเอ็งเดินเข้ามา จ๊อได้สดกกำลังหยอกเข้านกแก้วในทรงตัวหนึ่ง ผิวปากส่งเสียง ขึ้นนิ้วเข้าหยัดด้วยอารมณ์ขันเบิกบาน

มีเลิกสนทนการรุมนี้ให้เหลือวามองซูเตี๊วเอ็งแหวหนึ่ง ตามว่า

“สินกำทองที่ล่าเลี้ยงกลับมา เจ้าเก็บรักษาเรียบร้อยแล้ว?”

ซูเตี๊วเอ็งน้อมกายกล่าวว่า

“ถ้วนนำส่งเข้าห้องใต้ดิน ใ้ส่กุดแจทั้งในและนอกสามครั้ง
กวากวังนี้รับรองไม่เกิดเรื่องเค็ดขาด”

จีไ้ฮวดรู้สึกตลอดทั้งร่างปลดปล่อยสบาย จิตใจก็เบิกบานแจ่มใส
ต้องผกศีระคิดค่อกัน ตามอีกว่า

“ขอไกวเนี้ยพอใจค่อที่พักอาศัยหรือไม?”

ซูเตี๊วเอ็งตอบว่า

“พอใจยิ่ง ขอไกวเนี้ยบอกว่าตัวเอี้ยข้าง สฬุขนัก จะอย่างไรก็มี
เงินทองรู้จักเสริมฐานะ สร้างบรรยากาส ขอไกวเนี้ยยังบอกว่าในชีวิต
ของนาง ไม่เคยเข้าพักห้องหันที่สะควกสบายเช่นนี้มาก่อน”

จีไ้ฮวดยิ้มพลางกล่าวว่า

“นี่กลับมิใช่คำชมเกินไป เตี๊วเอ็ง คนมีเงินทองอยู่บ้าง ก็ใช้เงิน
ทองเสริมฐานะไม่ขาดนัก บิดาอยู่ทีในความภูมิฐาน ต้องมีรสนิยม
ประการสำคัญคือไม่อาเจียดกลืนอายบ๊วยจิต ต้องมีแบบฉบับของตัวเอง
เรานับว่าพอมืออยู่บ้าง”

ซูเตี๊วเอ็งรีบกล่าวว่า

“นี่ยังต้องกล่าว ระดับชั้นของตัวเอี้ยท่านไม่ทราบสูงส่งกว่าเจ้าสัว
ที่มีเงินทอง แต่คร่ำครึสุตทันทานมาน้อยเท่าใด หากเต็มถึงรสนิยม
พวกมันคู่ควรเพียงที่รับรองเท่าให้กับตัวเอี้ย...”

จีไ้ฮวดหัวร่อออกมากล่าวว่า

“ใช่แล้ว เต๋ยวเอ็ง ยังคงเป็นเจ้าวิใจรา...”

หยดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“ถ้ากินน้ำเจ้าจัดสถานที่ เชื้อเชื้อขอโกวเนี้ยมาค้มสวาสักสองจอก ถือเป็นการตอบแทนที่ลำบากครากครามา”

จุ๋เต๋ยวเอ็งกล่าวอย่างหน้ามัวท้วงท้วงว่า

“ตัวเอี้ย มีไข้ร่าจิดความสนุกของท่าน ถ้ากินนี้เกรงว่า ตัวเอี้ยค้มสวาไม่ได้”

จี๋ไล้ฮวดงงง่วนวบ กล่าวว่

“หมายควมว่าอย่างไร?”

จุ๋เต๋ยวเอ็งฝันใจแก่นรอยยิ้มขึ้น ดูไปยังชัคคากว่ารำไห้ฮัก มันกล่าวอย่างยากลำบากว่า

“เจียวฮี่ฮุนมีเบียดี้ (ลูกพี่ลูกน้องที่อายุอ่อนกว่า) คุณคนหนึ่งเรียกว่าจู้ฮัก ไม่ทราบตัวเอี้ยรู้จักคนผู้นี้หรือไม่?”

จี๋ไล้ฮวดกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

“บารคามันจู้ฮักเป็นไรแล้ว?”

จุ๋เต๋ยวเอ็งรีบกล่าวว่า

“เข้าวันนี้ จู้ฮักรีบุดมาขอพบตัวเอี้ย บอกว่าไม่ว่าอย่างไร ขอให้ตัวเอี้ยช่วยชีวิตเบียดี้เข้มนันสักครา เจียวฮี่ฮุนเพราะไปสืบเสาะความเคลื่อนไหวของคิกสะท่อนกลับ พลาดหลังไม้ระวี เปิดเผยร่องรอยออกมา ถูกกบของคิกสะท่อนกลับจับกุมกุมขังไว้ ยามนี้ไม่ทราบเป็นค้ายร้ายคืออย่างไร...”

จี๋ไล้ฮวดคะถึงถานชั่วขณะ ค่ำกกระทึกแท็กกล่าวว่า

“นับว่ากระทำการไม่สำเร็จ รั้งแต่ก่อวุ่นเรื่องราว ลูกค้านี้ใจไม่
ระมัดระวังตัว ความเคลื่อนไหวของศึกสะท้อนกลับ มิต้องให้มันไปสืบ
เสาะอีก เรามีใจสืบทราบกระจำง ทั้งยังช่วงชิงสินค้าของกลับมานแล้วหรือ
เจียวยี่สุนยังไปทำอะไร?”

ซู่เต๋ยเอ็งกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“คั่วเอี้ย เจียวยี่สุนหาได้หรือไม่”

จี้ไถ่ฮวดคิดถึงคาใจ กล่าวว่

“มันเมื่อไม่คิด หรือว่าเราเป็นฝ่ายผิด?”

ซู่เต๋ยเอ็งอึ้งประจบกล่าวว่

“คั่วเอี้ยได้รู้จักกับซอโกวเนี้ย ค่อยเดินทางลัดนครดูถึงจุดหมาย
ขณะที่คั่วเอี้ยกับซอโกวเนี้ยคำนวณการเคลื่อนไหว ไม่ได้แจ้งให้เจียวยี่สุน
ยุติการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งความจริง คั่วเอี้ยเพิ่งร่วมมือกับซอโกวเนี้ยเป็นครั้งแรก
ไม่แน่ใจว่าจะประสบความสำเร็จ...”

จี้ไถ่ฮวดแก่นเสียงหนักๆ กล่าวว่

“มารดา มันเดอะ เจ้าคิดได้แย่งเราหรือ?”

ซู่เต๋ยเอ็งน้อมกายอีกครา กล่าวว่

“เราไหนเลยกล้า แต่ที่แล้วมาคั่วเอี้ยเป็นคนถือเหตุผล จัมนกความ
ผิดถูกได้เอง ใจต้องให้ผู้ค้าค้อยปากมาก”

สีหน้าจี้ไถ่ฮวดค่อยผ่อนคลายลงบ้าง ทอดถอนใจพึมพำว่

“เราใจนอากัปกานนี้ คล้ายกับสวรรค์มิให้เราได้รับความสงบสุข
เพิ่งกลับถึงบ้าน คนยังไม่ผ่อนคลาย เรื่องราวก็ประดังใส่ตัว...”

ซู่เต๋ยเอ็งกล่าวว่

“นี่เป็นเรื่องอันจบปิตุยา ตัวเอี้ย พวกเราช่วยเหลือผู้อื่น ผู้อื่นก็จะช่วยพวกเราเป็นการตอบแทน”

เจ้าโศกเหลืออดถามว่า

“มารดาเจ้าเออะ หรือว่าเราไม่เข้าใจเหตุผลข้อนี้ ต้องให้เจ้าเตือนสติด้วย?”

จูเตี้ยวเอ็งกับสายตาลงกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย เรื่องของเจียวยี่ฮุน ตัวเอี้ยตัดสินใจอย่างไร รู้จักยังรอกำตอบอยู่”

เจ้าโศกจึงถามว่า

“รู้จักมันอยู่ที่ใด?”

จูเตี้ยวเอ็งจึงมีมือไปขึ้นนอกประตู กล่าวว่า

“รอก่อนอยู่ที่นอกประตู ก่อนที่จะได้รับอนุญาตจากตัวเอี้ย เราไม่กล้าปล่อยให้มันเข้ามา”

“เรียกมันเข้ามา เรามีวาจาถามมัน”

จูเตี้ยวเอ็งรับคำ สาวเท้าไปเปิดประตูออก กวักมือกราบหนึ่ง ก็ปรากฏชายจกรรเจียวหยางร่างสูงใหญ่หนึ่งคนติดตามเข้ามา สารรูปเช่นนี้ย่อมเป็นรู้จักแล้ว

เจ้าโศกไม่ทันกล่าววาจา รู้จักก็ตะอึกเข้ามาคุกเข่าไครมลงกับพื้น เหยยหน้าทีเบนใหญ่ขึ้น กล่าวเสียงสั่นเครือราวกับพูดเสียนพทการีว่า

“โศกเอี้ย ท่านต้องช่วยเหลือเปี้ยเฮียเรา มันถูกตัวอุบาทว์ของคิกสะทอนกตัญญูไป หากท่านไม่ยื่นมือช่วยเหลือมัน มันมีแต่หนทางคาบสายเคียว...”

เจ้าไฉ่ฮวดลประคองรัฐกขึ้นมาก่อน ค่อยเดินถึงข้างตั่งเตียงริมหน้าต่าง
ทรุดนั่งลง กล่าวว่

“กบแก้วสูงใหญ่ราวเจดีย์เหล็กครึ่งท่อน ต่อให้ฟ้าดล่มลงมา
ก็สมควรใช้ศิระระยับไว้ เมื่อเกิดเรื่องขึ้นต้องหาทางคลี่คลาย เอาแต่
กกเข้าจะมีประโยชน์ใด เจ้าต้องบอกมาว่า เปียเฮียเจ้าพลาตพลั้งเสียที่
อย่างไร”

รัฐกยื่นห้อยมือสำรวม สองเท้าแนบชิดกัน กล่าวอย่างนอบน้อม
ว่า

“เรียนไฉ่ฮวดเอ๊ย เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อคืนก่อน เปียเฮียเราเพราะ
เพื่อสืบหาสาเหตุที่คิดสะทอนกลับคิดร้ายต่อไฉ่ฮวดเอ๊ย ชื่อตัวเท่านั้น
(หัวหน้ากลุ่ม) ของพวกมันคนหนึ่ง นัดหมายส่งข่าวกันในยามวิกาล
คิดไม่ถึงเจ้าอุบาทว์ชาติชั่วนั้น กลับขายพวกเรา รายงานขึ้นไปยังบึ้งบน
เปียเฮียพอเดินทางถึง กำลังประชุมของพวกมันก็ฮือออกมา กรำกุ่ม
เปียเฮียเราไป”

เจ้าไฉ่ฮวดกล่าวถามว่า

“เจ้าเห็นกับตาหรือ?”

รัฐกผงกศีรษะขึ้นขึ้น กล่าวว่

“เราเห็นกับตา รับรองไม่ผิดพลาด”

เจ้าไฉ่ฮวดหิิตาลงกล่าวว่

“อย่างนั้นเจ้าเอาตัวรอดได้อย่างไร?”

รัฐกอธิบายว่

“ไฉ่ฮวดเอ๊ย เปียเต็กและเรากกกไปทำงาน ที่แล้วมีหนังสือบอก

หนึ่งซ่อนเร้น หากว่ามันเสนอหน้า เราจะจุ่มอยู่ด้านข้างคอยคุ้มกัน เมื่อ
กินก่อนเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้นเป็ยเสียดเรงเสนอหน้า ตั้งเราเร้นกาย
เผื่อรอ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด เราล้วนเห็นอย่างชัดเจน”

เจ้าโธวตส่งเสียงดังอินมึ นองคุดสองมือที่อวบอ้วนของตัวเอง
ไม่ทราบกล่าวกับผู้ใดว่า

“หากว่าก่อนที่เราจะเดินทางสู่เมืองทะเลเขี้ยว แจ้งค่อเจียวที่สุข
สักคำ ก็จะมีเรื่องราวแล้ว กำวณนับเวลา แสดงว่าเป็นเวลาหลังจากที่
เราเหยียบวังของคิกสะท่อนกลับ เจียวที่สุขยังเสนอหน้าไปสืบข่าวคราว
เท่ากับส่งเมื่อไอชะเข้าปากเสียเอง...”

ซู่เตียวเอ็งกล่าวเสริมขึ้น

“ดังนั้นโดยคุณธรรม พวกเราสมควรมีส่วนรับผิดชอบ ที่สมควร
กระทำ กลับเดินเล่อไป”

เจ้าโธวตดลึงกาใส่ซู่เตียวเอ็ง กล่าวว่า

“เจ้ารู้จักแต่กล่าวประหลาดประชัน เมื่อเราเดินเล่อ เจ้าไยไม่เตือนสติ
เรา เจ้าเป็นก้วงสี่อ (ผู้ดูแล) ประจำตัวเรา ที่แท้ดูแลเรื่องราวใด?”

ซู่เตียวเอ็งผินหัวร่อ ถอยกายไปหนึ่งก้าว ไม่กล้ากล่าวอะไรอีก
เจ้าโธวตหันไปกล่าวกับผู้กล่าวว่า

“ทราบหรือไม่ว่าเป็นผู้ใดเสนอหน้าคร่ำครุณเป็ยเต็กเจ้าไป?”

ผู้กล่าวกล่าวว่า

“ภายหลังว่าสอบถามจากผู้คน ค่อยทราบว่าผู้ที่นำกำลังไปคร่ำครุณ
เป็ยเต็กเราในคืนนั้น เป็นหัวหน้าโหลกแดงของคิกสะท่อนกลับสองคน...”

เจ้าโธวตแถบลิ้นเลียริมฝีปากกล่าวว่า

“เราเห็นว่าเรื่องราวอาจไม่เลวร้ายเกินไป ในสายตาพวกมัน เจียวี่สุนเพียงเป็นกบสืบทอดตำแหน่ง ไม่นับเป็นบุคคลสำคัญ โดยเหตุผลทั่วไป พวกมันจะไม่สร้างความลำบากแก่เจียวี่สุนเกินไป”

ผู้ตกกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“แต่ถ้าได้สวดเอ๊ย เปียเอ๊ยเราได้รับมอบหมายจากท่านไปสืบเสาะสภาพการณ์ก็ผิดแผกแตกต่าง ในขณะที่ท่านแตกหักกับพวกมัน ผู้ใดกล้ารับประกันว่า พวกมันจะไม่ระบวยโทสะใส่พวกเรา?”

ผู้เดียวเอ็งกล่าวว่า

“นั่นก็มีผิด คัวเอ๊ย เปลือกนอกเจียวี่สุนเป็นกบสืบทอดตำแหน่ง แต่มันมีความสัมพันธ์กับคัวเอ๊ยเป็นพิเศษ หากยี่มามีมักทำงานให้กับคัวเอ๊ย ถนนเส้นทางล้วนลี้ลับรู้ความสัมพันธ์นี้เป็นอย่างดี ดึกสะท้อนกลับขอเพียงสืบเสาะดู ก็จะทราบกระจ่าง ดังนั้น...”

เจ้าสวดกล่าวถามว่า

“ดังนั้นอะไร?”

ผู้เดียวเอ็งลดจุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่า

“ดังนั้นขามโคที่เจียวี่สุนตกไปในมือของดึกสะท้อนกลับ มันไม่เพียงอยู่ในฐานะกบสืบทอดตำแหน่ง แต่อาจกลายเป็นหมาคาหหนึ่งหมากที่ไข่มุขพวกเราตาหนึ่ง”

เจ้าสวดกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

“อาศัยอะไร?”

“อาศัยความจริงรักภักดีที่มันมีต่อคัวเอ๊ย และอาศัยแรงจูงใจอาทรที่คัวเอ๊ยมีต่อมัน”

จีโต้ฮวดคกมือคบได้ตะเคียบหินอ่อนที่ข้างคังเคียง กระซอกเสียงว่า
“นี่มันเป็นการขู่กรรโชกซักๆ”

ซู่เตียวเอ็งรีบกล่าวว่า

“เจียวี่สุนไม่กล้าเคียดขาด ตัวเอี้ย”

จีโต้ฮวดร้องเพี้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

“เราหมายถึงตัวบักซบของคิกสะท้อนกลับ มิใช่เจียวี่สุน”

ซู่เตียวเอ็งกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย คนของคิกสะท้อนกลับทั้งเข้ามาทั้งปล้นชิง ไหนเลขนำพา
กับการขู่กรรโชก สำหรับกับพวกมัน นี่เป็นเรื่องปลักย่อยเล็กน้อยเท่านั้น”

จีโต้ฮวดคกมือลูบคาง กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“เตียวเอ็ง เจ้าคิดบอกต่อเราว่า พวกมันจะใช้ชีวิตของเจียวี่สุน
เป็นเครื่องค่อรองกับเราหรือ?”

“เป็นไปได้อย่างยิ่ง ตัวเอี้ย”

จีโต้ฮวดก ก้าวถามว่า

“ค่อรองอันใด?”

ซู่เตียวเอ็งชักไหล่ กล่าวว่า

“นี่ยากบอกได้ แต่ที่แน่ใจคือ พวกมันใช้ชีวิตเจียวี่สุนเป็น
เงื่อนไขค่อรองอันใดกับตัวเอี้ย ต้องเป็นสิ่งที่ตัวเอี้ยยากขอมรับได้...”

จีโต้ฮวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“มิผิด ดังนั้นเรามีความคิดอ่านประการหนึ่ง”

ซู่เตียวเอ็งขมิบพลาংกล่าวว่า

“ลงมือช่วงชิงคนก่อน?”

จีได้สวดแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

“ลูกขอมเวา เจ้ายังมาอิงชาตฤทธาแล้ว”

ภูมก็มีสีหน้าถึงโศกยินดี กล่าวว่

“ขอบคุณได้สวดเอื้อช่วยชีวิต เราขอไขกสิริระแทนเป็ยเอื้อเรา...”

จีได้สวดโบกมือกล่าวว่า

“ช้าก่อน เพิ่งกล่าวคำหมิเจ้า โจนกิดกระทำอีก ลูกผู้ขายชาตรี

อยู่ดี ๆ ก็กิดถูกเข้าไขกสิริระ”

ภูมก็มีอย่างกระดากกล่าวว่า

“เรายังกิดความลึบตัว”

จีได้สวดเหลียวหน้าไปยังชู่เต็ยเอ็ง ๓ กล่าวว่

“ไปเชื่อเชิญขอโกวเน็ยมา”

ชู่เต็ยเอ็งงงจันจูบ กล่าวอย่างลังเลว่

“ตัวเอ็ยยังกิดคัมสุรากับขอโกวเน็ย?”

จีได้สวดหัวร่อเฮอะเฮะ กล่าวว่

“ช่วงเวลาขามนี้ รับประทานอาหารเท็ยงสาขเกินไป รับประทาน

อาหารคำก็เร็วเกินไป ยังกิดคัมสุราอันใด?”

เอ็ยถึงค่อนนี้หน้าเกร่งเกร็ยคลง ควบว่

“ยังไม่หุบปากโสโครกของเจ้า รีบไปเชื่อเชิญคนมาอีก”

ขอชะหงส์หน้าเป็นชากระด้าง สองมือวางซ้อนกัน
อยู่บนหัวเข่า คนนั่งอยู่บนตั่งเต็ยงชั่วครู่ยังไม่ส่งเต็ยง

จีได้สวดเดินไปมาอยู่ภายในห้อง พลอยขมวดคิ้วแนนแน่น สีหน้า

ทำที่หยุดหยิกอยู่ข้าง

หลังจากเจียบงันชั่วขณะ ขอเขาหงส์ค่อยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกเที่ยวหนึ่ง ท่านไม่จำเป็นต้องเสี่ยงอันตราย เพื่อบุคคลชนิดนี้ ลองคิดดู ท่านยังมีความห่วงยากส่วนตัวมากนักขอทำไฉน ปัญหาสำคัญยังไม่สะสาง กลับให้ความสนใจกับเรื่องปลีกย่อยเหล่านี้ ไชยมิใช่สะละต้นไล่ปลาย?”

จีได้ฮวดผินฮ้มกล่าวว่า

“ถ้าคุณมิใช่กล่าวเช่นนั้น ไม่ว่าเจียวฮี่ฮุนเป็นชนชั้นใด ปกติจงรักภักดีต่อเรา อย่างว่าแต่การเกิดเรื่องครั้งนี้ สืบเนื่องจากรับบัญชาจากเรา ผู้คนไม่ว่ามีชีวิตอย่างสูงค่าหรือด้อยค่า นับเป็นชีวิตหนึ่ง เราไม่อาจจะทิ้งโดยไม่แยแส...”

ขอเขาหงส์สันติริระเป็นเชิงไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

“ผู้เราเจียวทำงานให้กับท่าน ท่านล้วนจ่ายเงินตอบแทน คิดกำไรเงินทองผู้อื่น ต้องเสี่ยงอันตรายอยู่บ้าง หากให้ท่านรับผิดชอบแต่ผู้เดียว เงินทองนี้ออกจะกำไรง่ายคายไปแล้ว”

จีได้ฮวดมือไหลหลัง กล่าวด้วยความอดทนว่า

“ขอโกวเนี้ยคำนึงถึงเรา น้าใจเช่นนี้เราขอรับไว้ แต่เรื่องของเจียวฮี่ฮุน ยังคงปล่อยให้เราตัดสินใจ เมื่อครู่ท่านบอกว่าเด็กสะทอนกลับ มีสถานที่คุมขังผู้คนสองแห่ง ในความเห็นท่านพวกมันจะคุมขังเจียวฮี่ฮุนไว้ที่ใด?”

ขอเขาหงส์ยกถ้วยชาบนโต๊ะเคี้ยวเนื้อหินอ่อน ขึ้นจิบคำหนึ่ง กล่าว

“กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจ อย่างว่าแต่ห้องคุมขัง
สามารถคิดแปลงขึ้นใหม่ ไม่ว่าห้องกับหิน คลังสมบัติหรือห้องใต้ดินก็คุม
ขังผู้คนได้ หากพวกมันเปลี่ยนแปลงสถานที่ ท่านต้องรุ่มวามมากแล้ว

เจ้าได้สวดอ้อนไปวบ พลันปรบมือเข้าหากัน กล่าวอย่างได้คิดว่า

“มารคามันเถอะ พวกมันสามารถคิดแปลงทุกคุมขัง พวกเราโยไม่
ใช้แผนชักพินจากใต้เตา?”

ขอชะะหงส์กะพริบตา ทวนคำว่า

“ชักพินจากใต้เตา ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าท่านกระเตรียมชักพินจากใต้
เตาอย่างไร?”

เจ้าได้สวดอิมพลางกล่าวว่า

“วิธีที่เราฝึกได้ ต้องได้ผลแน่นอน มิหนำซ้ำพวกเราไม่ต้องเปลือง
สมอังกั้นหาสถานที่คุมขังผู้คนของพวกมันอีก”

ขอชะะหงส์ถามย้ำว่า

“ท่านแน่ใจว่าได้ผล?”

“แน่นอน ซึ่งความจริงวิธีนี้รวบรัดยิ่ง พวกเราเลื่อนเชือกมารคามัน
กว่ากุมคนของพวกมันมากคนหนึ่ง ใช้คนที่กว่ากุมมาแลกเปลี่ยนกับเจียวี่ตุน”

ขอชะะหงส์โง่หาหยาบ กล่าวอย่างคั่นกระหนกว่า

“เจ้าได้สวด ท่านไม่เห็นว่าคุณคิดเช่นนั้นน้ำกลั่งอยู่ข้างหรือ ท่านคิด
กว่ากุมผู้ใด?”

เจ้าได้สวดยกมือเกาะท้ายทอยตัวเอง กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“บ๊อชาติเหี้ยมเป็นอย่างไร คนผู้นี้แจนขาดสะบั้น จัดการได้ง่าย
คาบกว่า”

ขอเขาจะหงส์แก่นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่

“ท่านคิดคร่ำครึมเอ็งซื้อเจ๊กมาทำอะไร หรือกระเตรียมอัญเชิญ
มากราบไหว้บูชา?”

จีได้ฮวดคกล่าวว่า

“มันจะอย่างไรเป็นซื้อเจ๊กของส่วยโกวเอียบ กับชิมเถาะจ้วย
หรือว่าซื้อเจ๊กประสพชะคากรรม หลานศิษย์ไม่คิดหาทางช่วยเหลือ?”

ขอเขาจะหงส์แก่นเสียงว่

“เป็นเช่นนั้นจริง ท่านไม่ได้ขึ้นบัจฉิตเหี้ยวนอกเองว่ มันเป็น
เพียงซื้อเจ๊กในนามหรือกหรือ คนร้งอยู่ในตึกสะท่อนกลับ เพียงเพื่อมีข้าว
รับประทาน หากให้ส่วยโกวเอียบกับชิมเถาะจ้วยเสียสละเพื่อซื้อเจ๊กของ
พวกมัน ค่อให้เป็นการเสียสละเพียงเล็กน้อย จ้าพเจ้ารับรองว่เป็นไปไม่ได้”

จีได้ฮวดคกล่าวว่า

“พวกมันกลับยึดถือแต่ผลประโยชน์ถึงเพียงนี้หรือ เมื่อพวกมันไ้
น้ำใจถึงขั้นนี้ บัจฉิตเหี้ยวยังอาลัยอาวรณ์อันใด พานตัดความสั่นพันธ์
โดยสิ้นเชิง หากอยู่ร่วมกัน รังแต่ปวดร้าวทั้งสองฝ่าย”

ขอเขาจะหงส์แก่นฮั่วร่อกกล่าวว่า

“เจ้าส่วใหญ่ ท่านพักบ้านช่องหรุหร่า รับประทานเนื้อชินโค
สวมใส่เสื้อผ้าแพรพรรณ ไหนเคยล่วงรู้ถึงความทุกข์ยากของสหายชาว
ยุทธจักรทั่วไป การดำรงชีวิตเป็นปัญหาใหญ่ โดยเฉพาะมีชีวิตอย่างมีหน้า
มีตา มีชีวิตโดยไม่สูญเสียอุดมการณ์ ยิ่งไม่่ายคาย หากเอ็งซื้อเจ๊กไม่ยอมอยู่
ในตึกสะท่อนกลับ จะผ่านวันเวลาอย่างไร?”

จีได้ฮวดคขมวดคิ้วกล่าวว่า

“มันมีวิชาอุทธรณ์คดีแล้ว ยังมีที่ไต่ไปไม่ได้?”

ขอเขาะหงส์กล่าวเป็นเชิงประชดประชันว่า

“มีวิชาอุทธรณ์คดีแล้ว ก็ผ่านวันเวลาได้หรือ มันก็มีผิด หากเดินเส้นทางมิฉาชีพ สามารถชักชวนปล้นชิง หากเดินในเส้นทางสัมมาชีพ ก็เป็นผู้คุ้มกันภัยคนพิทักษ์ผิด เช่นนี้มันว่ามีชีวิตที่ดีหรือ ประการแรกจะขัดกับอุดมการณ์ ประการหลังต้องข่มขู่คนผู้อื่นหายใจ มีผู้หมกอยู่ในวังเก่า ส่วยโกวเสียบกับจิมเถาะจั่วยแม้ไม่เคารพรักชื่อเจ๊กพวกมันเท่าใด อย่างน้อยอาหารสามมื้อไม่เป็นปัญหา”

จีไถ่ฮวดประสานมือกล่าวว่า

“เออเถะ เราได้เถียงสู้ท่านไม่ได้ ขอโก หนี้ย เราเชิญท่านมาหารือแผนรับมือ มิใช่ตามตัวท่านมาทุ้มเถียง พวกเราไม่สนใจเรื่องอื่นเพียงคิดขอคำแนะนำจากท่าน หากต้องการคร่ำกุมคนของดึกสะท่อนกลับให้แลกตัวเจียวอี้ตุน ท่านเห็นว่าคร่ำกุมผู้ใด?”

ขอเขาะหงส์จินำมาอีกคำหนึ่ง ขบคิดชั่วขณะค่อยกล่าวอย่างเข้มขรว่า

“หากสามารถคร่ำกุมส่วยโกวเสียบหรือจิมเถาะจั่วยคนใดคนหนึ่งมา ย่อมประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นคร่ำกุมกระบี่เลือดพิษ หรือเจ้าทรงพลยังก็ใช้การได้ ปัญหาอยู่ที่ยากลำบากเกินไป โอกาสสัมฤทธิ์ผลมีไม่มากนัก ข้าพเจ้ากลับมีเป้าหมายหนึ่ง ท่านลองพิจารณา...”

จีไถ่ฮวดรีบถามว่า

“เป็นผู้ใด?”

ขอเขาะหงส์ตาแดงฉานด้วยสายเลือด ขบกรามกล่าวว่า

“เป็นรักคนใหม่ของฉันเถาะจ้าว นางเทศาเต็งเจ็งถึง”

เจ้าได้สวดตะลันถานชั่วขณะ ค่อยยกมือลูบใบหน้าตัวเอง กล่าวว่

“ขอไถวเนื้ ขากนักที่ท่านนิกหาเป้าหมายนี้ได้ นี่เป็นกระสุนนัด

เคียวยิงนกสองตัวจริงๆ”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างพุ่นเคื่องว่า

“ท่านสัพยอกข้าพเจ้า?”

เจ้าได้สวดรีบโบกมือกล่าวว่

“ไม่ เรยกย่องอินขอท่าน กล่าวตามความสัคย์ เราใจนไม่ทันนิก
ถึงเป้าหมายเช่นนี้?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสียงกระด้างว่

“ทั้งนี้เพราะท่านไม่มีความรู้ตีก่อนนางเทศานั้น อย่างน้อยท่าน
ไม่มีความแค้นก่อนาง”

เจ้าได้สวดกริ่งเกรงเลขเกิดไปไกล รีบกกล่าวว่

“นางเทศาเต็งเจ็งถึงนั้น หอรั้งของนางกับฉันเถาะจ้าวอยู่ใด?”

ขอเขาจะหงส์ถึงคาไต้ กล่าวว่

“หอรั้งอันใด เจ้าได้สวดท่านเรียกรังสุนัขที่พวกมันสุนัขหรรวมกัน
เป็นหอรั้งหรือ?”

เจ้าได้สวดคิดไม่ถึง สตรียามหิงหวงกลับไม่มีเหตุผลถึงพิียงนี้ กระทั่ง
ใช้คำพูดเปรียบเปรยยังใช้ไม่ได้ ดังนั้นรีบกล่าวแก้ไขว่

“ใช่แล้ว นับเป็นรังสุนัขเถาะ ขอไถวเนื้ ท่านทราบหรือไม่ว่รัง
สุนัขนั้นอยู่ใด?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสียงเย็นชาว่

“ข้าพเจ้าทราบ แต่จะไม่บอกต่อท่านในบุคคล”

จีได้สวดงงจันวูปจึงกล่าว

“นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

ขอเขาจะหงส์ผุดลุกขึ้นจากตั่งเตี้ยง กล่าวว่

“ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าจะร่วมทางไปกับท่าน”

จีได้สวดมีสีหน้าลำบากใจ แต่กล่าวอย่างระมัดระวังว่

“ท่านเพิ่งกลับมา หลายวันนี้เหน็ดเหนื่อยมากพอแล้ว ไช้ไม่พัก
ผ่อนสักครา เรื่องเล็กน้อยเพียงนี้ ปล่อยให้เรจัดการเพียงคนเดียวเถอะ
ไม่ต้องรบกวนท่านแล้ว...”

ขอเขาจะหงส์ชะม้ายมองเขา กล่าวว่

“จีได้สวด อย่าได้กล่าวว่จางน่าฟัง ท่านเกรงว่ข้าพเจ้าจะก่อกวน
เรื่องของท่านกระมัง?”

จีได้สวดมีข้อกริ่งเกรงเช่นนี้จริงๆ แต่ไม่สะดวกกับการ
บ่งบอกตรงๆ ดังนั้นแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่

“ไม่มีเรื่องเช่นนี้ เราเพียงเห็นว่ไม่ควรรบกวนท่านเกินไป เรื่องที่
เรากระทำไ้ ไช้ต้องอดลากท่านไปด้วย ขอไกวเนี่ยอย่าได้คิดมากแล้ว”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่

“พวกเราสนทนอย่างเปิดเผย ไม่ต้องกวนอ้อมค้อม จีได้สวดข้าพ
เจ้าไปเป็นเพื่อนท่าน ไม่เพียงเป็นคนนำทางของท่าน หากมีความจำเป็น
จะประสานเสริมกับท่าน เราไม่มีจุดมุ่งหมายอื่น ยิ่งไม่ก่อกวนเรื่องของ
ท่าน คอนี้ท่านวางใจแล้วกระมัง?”

จีได้สวดได้แต่ผงกศีรษะกล่าวว่า

“วางใจ เราย่อมวางใจ...”

ขอเขาจะหงส์หันกายเดินไปยังหน้าประตู กล่าวโดยไม่เหลียว
หน้ากลับมามีว่า

“ครึ่งชั่วยามให้หลัง ข้าพเจ้าจะรอท่านอยู่ที่ชั้นล่าง”

จีได้สวคดมองดูเงาหลังอันอ่อนแอของโกวเนี้ยใหญ่นางนี้ก้าว
ร้อยออกจากประตู ค่อยระบายลมจากปากยาวๆ เขาขบคิดไม่เข้าใจ
ว่า สตรีโจนยากคอบเขี้ยวว่านุรุอีก”

ตัวตึกที่ปิดครองพื้นที่กว้างขวางหลังหนึ่ง เฝ้าตั้งอยู่ภายในเมือง แต่ในความวุ่นวายแฝงความสงบ ดูจากเปลือกนอกภูมิ
ฐานไม่น้อย เต็มเงยถึงพักอยู่ที่นี้เอง

วิภาสกล้อยตึก ทั้งในและนอกตึกมีคิมคณิศนิตทั่ว ช่วงเวลานี้
ตามควรเป็นเวลาดินทรพาศน์ แต่ผู้ที่ไม่นิทรพาศน์คือจีได้สวคกับขอเขาจะหงส์
ทั้งสองย่องมาถึงเชิงกำแพงตึก จากนั้นสะกิดเท้าปราด ก็พลั่ว
ข้ามกำแพงตึกเข้าไป โดยปราศจากขุ่นเสียงผิดปกติ

ไม่ทราบขอเขาจะหงส์เคยมาขังที่นี่ หรือเพียงรับฟังจากคำบ่นบอก
บรรยายของผู้อื่น สรุปล้วนนางเดินเหินอย่างคล่องแคล่ว ถลข้ายเลี้ยวขวา
ชักนำจีได้สวคมาถึงนอกหน้าต่างของห้องหับเขตตึกหลังห้องหนึ่ง จีมี
ไปที่หน้าต่าง จากนั้นขึ้นกอดอก เอนพิงกับผนังอย่างปลอดภัย

จีได้สวคถามเบาๆ ว่า

“เป็นห้องหลังนี้ ไม่ผิดพลาดหรือ?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ข้าพเจ้าเคยมาจับคู่ที่นี่ โทณเคยผิดพลาดได้ รังสุมันนี่คือให้ถูกเผา
เป็นเจ้าถ่าน ข้าพเจ้ายังคงจดจำออก”

เรื่องราวถึงขั้นนี้ จีได้สวดกลับถึงเลขขึ้นมา คู่มือทั้งสองกล่าวว่า

“ท่านภาคว่าชิมเถาะจ้วยอยู่ในห้องคิ้วหรือไม่?”

กัถัมเนื้อใบหน้าขอเขาจะหงส์ต้นกระตุกคราหนึ่ง เค้นเสียงออก
จากร่องฟันว่า

“เขาอยู่ภายในห้อง ไชมิใช่ประเสริฐยิ่งกว่า จะได้ต้นกระตุกนัค
เคียวบิงนกสองตัวจริงๆ”

จีได้สวดกล่าวอย่างรื้ออั้งแล้ว

“เราหมายความว่าหากผู้แซ่ชิมอยู่ในห้ งคิ้ว นั้นเป็นสภาพที่
น่ากระอักกระอ่วนแล้ว...”

ขอเขาจะหงส์เจ็ดปากน้อยๆ กล่าวว่า

“อย่างมากเพียงเป็นบุรุษศรัทธานั่งนอนอยู่บนเตียง มีอันใด
น่ากระอักกระอ่วน จีได้สวดท่านนำคนโดยไม่กะพริบตา เรื่องเล็กน้อย
เพียงนี้กลับสร้างความลำบากแก่ท่านหรือไม่?”

จีได้สวดขมมือเกาศีระนกล่าวว่า

“นี่สมควรนำพาผู้คนมาคนหนึ่ง เมื่อมีคนร่วมงาน จะได้ไม่ถูก
ทรมานมีความคิดบัคสี ใครเค็ดคณูปมา ท่านก็ทราบว่าการบุกรุกห้องหอ
ของศรัทธานวิภาต เกิดความเข้าใจผิดได้โดยง่าย”

ขอเขาจะหงส์แก่นเสียงคังเฮอะกล่าวว่า

“ท่านกริ่งเกรงมากความไปแล้ว นางแพศยาตั้งเจียถึงใจรวนเร
เพียงคิดชั่วขวนบุรุษ หากท่านต้องการเค็ดคณูปมาจริงๆ ขอเพียงกระดิก

“นิ่ว นงก็จะโหมเข้าอ้อมเอง”

จีได้สวดสั้นสี่พระกถาว่า

“ขามนี้เราค่อยทราบที่ท่านแก่นางจริงๆ”

ขอเขาจะหงส์จับจอมมงจีได้สวด กถาว่า

“พวกเรามาถึงที่หมายแล้ว ท่านที่แท้จะลงมือหรือไม่ บอกตามความศักดิ์ ไม่ว่าภายในห้องมีผู้ใดอาศัยอยู่ และกำลังทำอะไร ถ้ามไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน กลัวแต่ว่าเจียวี่สูญไม่อาจรักษาชีวิตไว้เท่านั้น”

จีได้สวดคัคใจกถาว่า

“คกตง เราจะเข้าไป”

ดังนั้นเขาขมมือผลักเปิดหน้าต่างบานๆ หน้าต่างไม้ได้ลงกลอนภายใน พอผลักก็เปิดออก จีได้สวดขยับกาชวบ คนก็พลั่วเข้าห้องไปแล้ว

สองเท้าพอสัมผัสพื้น ความเคลื่อนไหวประการแรกของจีได้สวดคือตั้งชุดไฟกวัดแกว่งจุดขึ้น ไม่สนใจว่าผู้คนหลังม่านมั่งมีปฏิกิริยาใด จัดแจงจ่อคบไฟจุดกับเทียนไขเงินบนโต๊ะก่อน

ในเปลวเทียนเรือเหลืองแผ่ปกคลุมภายในห้อง หลังม่านมั่งมั่งบังเกิดเสียงสวสนเบาๆ จากนั้นบังเกิดจุ่มเสียงที่จ๊วเจิบ แต่เอื้อมป่านจะหยดว่า

“ผู้ใด?”

จีได้สวดส่งเสียงกระแอม เฟ่งคามองที่จุดๆ หนึ่ง ปากกล่าวว่า

“เป็นเรา”

เสียงกรับมือม่านมั่งถูกเลิกขึ้น ศตรีนางหนึ่งขึ้นร่างท่อนบนออกมา นางเฝ้ามองจีได้สวดอย่างหวาดผวา กล่าวอย่างคั่นคั่นสงสัยว่า

“ท่าน...ท่านเป็นใคร?”

จีได้สวคควาดคาไปยังคันเตียง พอดีสบสายตากับสตรีนม
เตียง นางมีใบหน้ารูปไข่ สีขาวอมแดง จมูกโด่งปากจิ้มลิ้ม โดยเฉพาะ
รูปกายอวบอืด แผลเห็นส่วนโค้งส่วนเว้า สมบูรณ์ด้วยเลือดเนื้อวัยสาวrawn
ให้ผู้พบเห็นพึงขำนรณจวน

จีได้สวคส่งเสียงกระแอม แค้นรอยยิ้มขึ้นกล่าวว่า

“โกวเนี้ย แซ่เต็ง?”

สตรีนมเตียงยกมือชี้คอกุมตัวเอี่ยมที่แนบเนื้อทรวงอกไว้ ผินใจ
ตอบว่า

“ข้าพเจ้าคือเต็งเจี้ยกิง...”

จีได้สวคถามว่า

“ซิมเถาะจ้วยไม่อยู่หรือ?”

เต็งเจี้ยกิงตอบว่า

“เขาไม่สบาย กำลังพักรักษาตัว ไม่ได้แวะมาหลายวันแล้ว
ท่านต้องการหาเขา?”

“ไม่ เราต้องการหาท่าน หากต้องการหาซิมเถาะจ้วย เราทราบว่าจะไปเสาะหาที่ใด”

เต็งเจี้ยกิงหกดหัวไปด้านหลัง สีหน้าปรากฏแว่หวาดวิตกขึ้น
กล่าวว่า

“หาข้าพเจ้า ท่านต้องการหาข้าพเจ้าทำอะไร ข้าพเจ้าแน่ใจว่า
ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน ไม่เคยพบเห็นท่านมาก่อน”

จีได้สวคกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“ระหว่างคนต่อคน หากเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นไม่จำเป็นต้องรู้จักกัน

ก็ดูมดคันคันนี่ ทั้งนี้เพราะนี่มิใช่เรื่องถือมารยาทธรรมเนียม ขากที่
จะดำเนินตามครรลองอันที่ขงธรรม เต็งโกวเนี้ยต้องขอกัยที่มารบกวน
ในสภาพเช่นนี้”

เต็งเจี้ยกึ่งกล่าวอย่างคั่นตระหนกว่า

“ท่าน...ท่านหมายความว่าระหว่างพวกเรามีเรื่องยุ่งยากขึ้น?”

“แม้มิใช่เรื่องยุ่งยากโดยตรง แต่ก็เป็นเรื่องยุ่งยากทางอ้อม”

เต็งเจี้ยกึ่งเบิกตากลมกว้าง กล่าวว่

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของท่าน ยิ่งไม่ทราบว่ระหว่าง
พวกเรามีเรื่องยุ่งยากอันใด จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร?”

จีได้สวดอัมพलगกล่าวว่

“เรื่องราวรวรบัดยิ่ง ปัญหาสืบเนื่องจาก...เพื่อนชายของท่าน
จินตะจ้วย เมื่อวันก่อนผู้แซ่จิมวางแผนคร่ำกุมผู้ช่วยของราคนหนึ่งฟัง
ว่มันคิดใช้ผู้ช่วยนี้เป็นเครื่องมือขู่กรรโชกเรา เรายามอับจนปัญญา
ได้แต่ฮ่มหอกสนองกินผู้ไ้ นำตัวคนข้างกายของมันไปเป็นตัวประกัน
เพื่อทำการแลกเปลี่ยน หลังจากใคร่ครวญโดยรอบคอบ เราเห็นว่รบกวน
โกวเนี้ยท่านไปสักกราประเสริฐที่สุด...”

เต็งเจี้ยกึ่งผ่านไปชั่วขณะ ค่อยทำความเข้าใจโดยกระจ่าง กล่าว
เสียงสั้นสะท้านว่

“ท่าน...ท่านคิดลักพาตัวข้าพเจ้าไป?”

“ไม่ ไม่อ่าจบอกว่เป็นการลักพา ด้วยคำนี้ข้างระคายหูนัก
เราเพียงคิดขอให้โกวเนี้ยโยกย้ายไปพักอาศัยอยู่สถานที่อื่นสักหลายวัน
มิหนำซ้ำรับรองว่จะให้การต้อนรับจับผู้ โดยมีต้องห้วงหาอาทร หลังจาก

เสร็จเรื่อง ค่อยกุมครองส่งโกวเนี้ยกลับมา โกวเนี้ยโง่ไม่ปลงให้ตก
ถือเป็นการพักผ่อนหย่อนใจเถอะ”

ทรวงอกเต็งเจ็งถึงสะท้อนขึ้นลง กล่าวอย่างยากลำบากว่า

“ข้าพเจ้า...หากข้าพเจ้าไม่รับปาก...”

จีได้สวดสยิตาลงกล่าวว่า

“เรื่องนี้เกรงว่าไม่อาจคามใจโกวเนี้ย รับปากหรือไม่ส่วนนี้มีผล
เช่นเดียวกัน...”

เต็งเจ็งถึงกล่าวอย่างประหวั่นถนถนว่า

“ท่านคิดบังคับแข็งขัน?”

จีได้สวดกล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

“ทางที่คือย่ำได้ปีนบังคับให้เราทำเช่นนี้ เต็งโกวเนี้ยหากท่าน
ไม่ยอมรับมือ เราก็ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก”

เต็งเจ็งถึงขบกรามกล่าวว่า

“เถาะจ้วยต้องไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน”

จีได้สวดขัมพตางกล่าวว่า

“เราทราบว่ายอมเถาะจ้วยไม่ปล่อยปละละเว้นเรา เช่นเดียวกับ
ที่เราไม่ปล่อยปละละเว้นมัน”

เต็งเจ็งถึงเบิกคามของคูจีได้สวด พลันถูกใจได้คิด สยิวกายด้วย
ความหนาวเหน็บ ร้องโพล่งว่า

“ท่านคือจีได้สวด..นี่เล็กสนองกรรมจีได้สวด”

จีได้สวดน้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

“กล่าวไปละอายยิ่ง เป็นเราเอง”

เต็งเจี้ยกิงจึงฝ่าหมอบบนเตียงไปห่อหุ้มร่างไว้ สิ้นหน้าท่าที่เปื้อน
แหวเคือคคาถ กล้ายลึมเลือนสภาพความเป็นอยู่ในตอนนี้ กลับคิดโถม
เข้ามาต่อยติ กล่าวว่

“เป็นท่าน จี้ไถ้ฮวด เถาะจ้วยถูกท่านทำร้าย ยังมีเอี้ยตัวกอ
เอ็งซื่อเจ็ก...ท่านทำร้ายผู้คนมากมายนานี้ ขามนี้ยังคิดลักพาตัวข้าพเจ้า
ท่าน...ท่านช่างชั่วร้ายอำมหิตนัก”

จี้ไถ้ฮวดขุนซ้องใจอยู่บ้าง กล่าวว่

“พวกมันแต่หาเอง ไม่อาจโทษว่าเราได้ เต็งโกวเนี้ย ขอน้อม
เดือนท่านสำรวจตัว อย่าได้รันทดความยุ่งยากเอง สำหรับกับท่าน
เราให้ความเกรงอกเกรงใจมากแล้ว”

เต็งเจี้ยกิงอินเท้าเป่ต่ำกับพื้น ท่าพิทกันแข็งแกร่งขึ้นมาก กล่าวว่

“ข้าพเจ้าไม่ติดตามท่านไป ขอให้ฟาดข้าพเจ้าจนตาย ก็ไม่ขอ
ตามท่านไป จี้ไถ้ฮวด ภายในบ้านยังมีผู้อื่นพักอาศัย ท่านกล้าใช้วิธี
บังคับแข็งขัน ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร้องออกมา...”

จี้ไถ้ฮวดกล่าวอย่างเข้มขำว่

“ท่านสามารถร้องได้ เต็งโกวเนี้ย ท่านทดลองดู เต็งโกวเนี้ย
แต่เรารับรองว่ ก่อนที่ท่านจะเปล่งเสียงออกจากลำคอ เราสามารถ
ทำให้ท่านกลืนคำพูดลงไป กลืนลงไปโดยไม่ตกหล่นแม้แต่่น้อย”

เต็งเจี้ยกิงหอบหายใจกล่าวว่

“ท่านกล้า...”

จี้ไถ้ฮวดยื่นมือปาดออก ร่างเต็งเจี้ยกิงพลันถันกระตุก สองคา
เหือกขึ้น คนอ่อนระทวยถ่มลง

จีได้สวดไม่รอให้ร่างของนางตกถึงพื้น ก็โอบอุ้มนางขึ้น กลับโอบความอบอุ่นหอมกรุ่นไว้เต็มอก ถ้างจดหมายฉบับหนึ่งทิ้งไว้บนโต๊ะ หายร่างทะลวงออกทางหน้าต่าง

ขอชะเงว่หงส์จึงถลันเข้ามา ขึ้นมือจิกผมแก้ของตั้งเงี้ยวถึง กระชากแขนงเขยขึ้น กวาดตามองแวบหนึ่งก็กตัญมิออก ปล่อยให้เต็งเงี้ยวถึง โคลงศีรษะไปมาปากกล่าวว่

“มิผิด เป็นนางโสโครกนี่”

จีได้สวดรีบกล่าวว่า

“ไฉนโน้น (คำเรียกสตรีเป็นย่าหรือยาย) ท่านลงมือเบากว่านี้ อย่าได้ทำร้ายนาง เราจิสักจุดศลบของนางแล้ว”

ขอชะเงว่หงส์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“เป็นไร ท่านเจ็บปวดใจหรือ?”

จีได้สวดกล่าวอย่างหัวร่อมิออก ร้องไห้ไม่ได้ว่า

“ท่านกล่าวเถยเถยถึงที่ใด เรามีไซ้จิมเถาะจัวย เจ็บปวดใจอันใด เราเกรงว่าท่านเผชิญศัตรู ความแค้นประดังลงมืออย่างลึบฉิว อย่างนั้น ก็ขัดกับกฎเกณฑ์แล้ว”

ขอชะเงว่หงส์ป็นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่

“ไปกันเถอะ หากถูกผู้คนพบเห็น ยิ่งขัดกับกฎเกณฑ์แล้ว”

ในม่านวิภาสรางเดือน ทั้งสองเร้นกายออกจากตัวตึก โดยไม่ถูกผู้คนพบเห็นเช่นเดียวกับเมื่อขามา เพียงแค่บนไหล่บ่าจีได้สวดแบบสคริอีกนางหนึ่ง

บทที่ ๑

ลวดลายแปลกเปลี่ยนคน

บนชั้นสองของบ้านรับรอง จีได้ฮวดหน้าตาแจ่มใส ทำทางเบิกบาน เขาเพิ่งรับประทานอาหารเช้าอันโอชะ กำลังจิบ น้ำชาหอมกรุ่นถ้วยหนึ่ง

หลายวันมานี้ จีได้ฮวดผ่านการพักผ่อนอย่างเต็มที่นอนให้มาก รับประทานอย่างอ้วนหนา ไม่ว่าความคิดใดล้วนปล่อยวางไว้ ยามนี้คนคล้าย ผ่านการชะล้างมาเที่ยวหนึ่ง แม้แต่ตัวเองยังรู้สึกเบิกบานสำราญใจยิ่ง

เสียงเคาะประตูเบาๆ ดังขึ้น จากนั้นซู่เตี๋ยเอ็งผลักประตูเข้ามา ในมือยังถือจดหมายใส่ซองสีน้ำตาลพิมพ์กรอบสีแดงฉบบ้างหนึ่ง

จีได้ฮวดบิดขี้เกียจกราหนึ่ง ถามอย่างปลอดโปร่งว่า

“จดหมายของผู้ใด?”

ซู่เตี๋ยเอ็งสืบท้ามาหลายก้าว สองมือประกองส่งจดหมายมา

พลางกล่าวว่า

“จดหมายส่งถึงตัวเอี้ย จำหน้าให้ตัวเอี้ยเปิดอ่านเอง ตอนท้าย
ลงนามสองแซ่ หนึ่งแซ่ส่วยหนึ่งแซ่จิม คาดว่าดึกสะท่อนกลับส่งข่าว
มาแล้ว”

จีได้สวรับจดหมายมา ปากถามว่า

“พวกมันส่งจดหมายมาด้วยวิธีใด?”

ซู่เตียวเอ็งกล่าวว่า

“เช้าวันนี้ตอนที่อาภู่เปิดร้าน พบเห็นจดหมายฉบับนี้สอคอย
ในร่องประตู แต่ไม่เห็นคนส่งจดหมายอันใด”

ในกรอบสีแดงของซองจดหมาย เพียงจำหน้าด้วยอักษรหวัดว่า
“จีได้สวเปิดอ่าน” มุมซ้ายด้านล่างลงนามเป็นแซ่สองแซ่เพียงคู่กัน
หนึ่งแซ่ส่วยหนึ่งแซ่จิม

จีได้สวดนึกของคิดจดหมายออก เห็นบนกระดาษเขียนอักษร
หวัดแถวหนึ่งว่า

ภสทเปลี่ยนคนที่สะพานปึกถี้เกียชามเที่ยงวันที่ยี่สิบสามเดือนเจ็ด”

นอกจากนี้แล้วไม่มีข้อความอื่นอีก ดังนั้นจีได้สววางจดหมายลง
งอนี้วันนับคำนวณดู ก่อยกกล่าวว่า

“วันที่ยี่สิบสามเดือนเจ็ดมิใช่เป็นวันมะรืนหรือหกหรือ นับว่า
กระชั้นใกล้ยิ่ง เตียวเอ็ง พวกเราเตรียมสักกรา”

ซู่เตียวเอ็งชำเลืองมองข้อความบนจดหมาย กล่าวว่า

“สะพานปึกถี้เกียห่างจากสถานที่นี้เพียงสิบกว่าลี้ หากขี่ม้าไป
ใช้เวลาเพียงชั่วน้ำเดือด ตัวเอี้ยยังมีอันใดต้องพระเครื่อง?”

จิได้ฮวคย้อนถามว่า

“เจ้าเชื่อว่าพวกมันมีความจริงใจแลกเปลี่ยนเชลยหรือ?”

ซูเตียวเอ็งกล่าวอย่างดังเถว่า

“เค็งเจียกิงเป็นผู้รักของซิมเลาะจ้วย ยามนี้คนคอกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา หรือผู้แซ่ซิมยังกล้าเล่นลวคตายใด?”

จิได้ฮวคจับน้ำชาคำหนึ่ง กล่าวว่

“ความคิดระวังคนมื่อจไม่มี เราเห็นว่าเรื่องนี้สะควกราบรื่นเกินไป ที่แล้วมาช่วยโกวเฮียบกับซิมเลาะจ้วยลำพองผยอง มีความแค้นต้องจะล้าง เมื่อพลาคท่าเสียที่เช่นนี้ ไหนเลขยอมกลักสินฝืนทน?”

ซูเตียวเอ็งผงกศีรษะกเถว่า

“คั่มอัยกล่าวเช่นนี้ เราก้เห็นว่านิสณัย เรื่องราวเกรงว่าไม่รวบรัดธรรมดา...”

จิได้ฮวคกเถว่า

“คิตีเค็งเจียกิงคอกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา หากครำกุมคนไว้พวกมันไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ ค้อให้พวกมันวางแผนแยบยล เรามีหลักการที่มั่นคง ไม่พบเห็นเจียวยี่ฮุน บิดาไม่ปล่อยตัวเค็งเจียกิงเด็ดขาด”

ซูเตียวเอ็งกเถว่า

“คั่มอัย เราเห็นว่าเรื่องนี้ยังคงหารือกับขอโกวเนี้ยฮู นางเจ้าความคิด ทั้งล่วงรู้เบื้องหลังของคิกสะท้อนกลับ ปล่อยให้นางออกความคิด รับรองไม่ผิดพลาค”

“คคอง เข้าไปเชื่อเจิญนางขึ้นมา...”

จูเดียวเอ็งไม่ทันขยับเท้าเคลื่อนไหวเลย ประตูห้องก็ถูกผลักเปิด
กลิ่นหอมหอบหนึ่งโชยเข้ามา เป็นกลิ่นหอมของดอกจี๊สวอยที่ทั้งข้มข้น
ทั้งรุนแรง ขอเซาะหงส์ในอาภรณ์ชุดขาวพลีกายเข้ามา

จี๊สวอยคอดกุกขึ้นต้อนรับ หัวร่อพลางกล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ย พวกเรามีกระแสดิจสัมพันธ์จริงๆ เพิ่งใช้จูเดียว-
เอ็งไปเชิญท่าน ท่านก็รู้จะมาพอดี...”

ขอเซาะหงส์หน้าแดงวูบ ร้องเพี้ยเบาๆ กล่าวว่า

“อย่าได้ปากพล่อย ผู้ใดมีกระแสดิจสัมพันธ์กับท่าน ไม่กลัว
ผู้อื่นได้ยื่นหัวร่อเยาะหรือ?”

จี๊สวอยเชื่อเชิญ ขอเซาะหงส์นั่งลง ปล่อยมือไปยังจดหมาย
ที่จัดวางบนโต๊ะเคี้ยว กล่าวว่า

“ศึกสะท้อนกลับตอบจดหมายมาแล้ว นัดหมายให้แลกเปลี่ยน
เชลยที่สะพานปักกิ่งเกี่ยวกับวันมะรืนนี้ ขอโกวเนี่ย ท่านลองคำนวณ
ดูว่า ความนี้มีผลลบลายใดหรือไม่?”

ขอเซาะหงส์หยิบจดหมายไปอ่านดูเที่ยวหนึ่งย้อนถามว่า

“ในความเห็นท่านเล่า?”

จี๊สวอยยกมือลูบเกล้าหนังท้อง กล่าวอย่างแค้นซ้ำว่า

“เราเห็นว่าไม่รวบรัดธรรมดา ส่วยโกวเอียบกับจิมเถาะจ้วยมิใช่
คนยอมรับการพ่ายแพ้โดยง่ายคาย พวกมันพลาคท่าเสียที ต้องไม่ยอม
เลิกรา ไหนเลยยินยอมถอยตามเช่นนั้น?”

ขอเซาะหงส์สนับสนุนว่า

“ท่านกล่าวไม่ผิด ความนี้ต้องมีเลศนัยแน่นอน”

จีโต้ฮวดคกล่าวสืบท่อ

“แต่คนคอกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา คาดว่าฝ่ายตรงข้ามไม่อาจเล่นลวดลายเท่าใด เราไม่เห็นกระต่ายจะไม่ปล่อยเหยี่ยวขึ้นไป ผู้แซ่ส่วยแซ่ซิมต่อให้กลอกกลิ้งกว่านี้ ก็บังเกิดจิตกริ่งเกรงขว้างมุสิกกลัวภาชนะเสียหาย

ขอเขาะหงส์สันสีระบกล่าว่า

“ถ้าพูดมิใช่กล่าวเช่นนี้ หากพวกมันใช้วิธีการทำให้ท่านเชื่อว่า พวกมันมีความจริงใจในการแลกเปลี่ยนคน จากนั้นค่อยลงไม้ลงมือท่านมีเหตุผลใดปฏิเสธได้ ข้าพเจ้าลองยกตัวอย่างหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายมาถึงสะพานปักหลักเกี่ย พวกมันนำตัวเหยี่ยวที่ขุนออกมาขึ้นค่อไปถึงรอบท่านส่งมอบเต็งเจี้ยกิง เมื่อถึงเวลาท่านจะทำอย่างไร?”

จีโต้ฮวดคกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ท่านหมายความว่า ขอเพียงเราส่งมอบเต็งเจี้ยกิงออกไป จะเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น?”

“ข้าพเจ้าหมายความว่าเช่นนั้นจริง มิหนำซ้ำท่านคอกอยู่ในสภาพเช่นนั้น จะหาข้ออ้างใดไม่ยอมส่งมอบคนออกไป?”

จีโต้ฮวดคมือถูบกาง กล่าวว่

“ดังนั้นเราเชื่อเชิญท่านมา เพราะสืบเนื่องจากปัญหาข้อนี้ ต้องการฟังความเห็นของท่านดู”

ขอเขาะหงส์กล่าอย่างครุ่นคิดว่า

“ข้าพเจ้าก็ต้องใคร่ครวญโดยรอบคอบ จีโต้ฮวด ท่านอย่าได้บิดือข้าพเจ้าเป็นขงเบ้งไป”

จีได้สวดหัวร่อฮาฮาว่า

“ท่านด้อมคนไป ขอโกวเนี่ยสามารถรับฉายาขงเบ้งหญิงอย่างเต็มภาคภูมิ”

ซูเตียวเอ็งที่ด้านข้างกล่าวประจบว่า

“คัมเอี้ย คราก่อนคัมเอี้ยสั่งให้เชิญขอโกมนี้นะมาคัมสุรา เนืองด้วยเกิดเรื่องแต่กลางคัน จัศตารมณ์สนุกของท่านผู้เฒ่า เราเห็นว่าคินนี้บรรยากาศดียิ่ง ไรจะจัดเลี้ยงขดเซอหรือไม่?”

จีได้สวดกล่าวถามขอเซาะหงส์ด้วยความกระตือรือร้นว่า

“เป็นไร อาหารคำจัดที่นี้ ตั้งพวกมันขกสุราเก่าเก็บมาไหหนึ่งปรุงกันเกลี้ยงโอชะสักหลายอย่าง ขอเชิญท่านให้ ไยริค เพื่อเป็นการตอบแทนการลำบากครวคร่าที่ผ่านมา”

ขอเซาะหงส์กล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“ขอเพียงไม่รบกวนเกินไป ข้าพเจ้าหาเป็นไรไม่”

ซูเตียวเอ็งไม่รอให้ออกคำสั่ง รับน้อมกายต่ำลงไป เพื่อกระเตรียมรายการอาหารคำนี้ ซึ่งความจริงมันไม่มีความคิดเป็นอื่น ขอเพียงเป็นความพอใจของจีได้สวด มันที่เป็นกังวลก็จะพยายามตอบสนอง...

สะพานปักฉีเกียเป็นสะพานยาวที่ก่อจากศิลา ได้สะพานเป็นปักฉีฮัว กระแสน้ำเชี่ยวกรากรุนแรง น้ำเป็นสีเหลืองขุ่น คูไหลแฝงภัยอันตราย เต็มไปด้วยหินผาและกองทรายน้ำตก ไหลกลอนจิตใจผู้คนอยู่หลายส่วน

จีได้สวดขึ้นฟังอยู่ที่หัวสะพานเพียงลำพัง เจ็บใจที่เป็นมั่วตัวโปรด
ของเขา กำลังเต็มหน้าบนพื้นอย่างปลอดภัยไปร้ง หนึ่งคนหนึ่งมั่วคล้าย
ออกมาเดินเล่นที่ลานเมืองก็ปาน

อาทิตย์ลอยอยู่กลางหาว สมควรเป็นเวลาที่จะแล้ว

ยามนั้น เสียงฝีเท้าม้าที่เร่งร้อนปนเสียงดังแว่วมาแต่ไกล เส้นทาง
เบื้องหน้าปรากฏฝุ่นละอองกระตุ้ง เผยเห็นเงาม้าระกุ่ม ชั่วขณะก็
บรรลูดถึง

ขบวนม้ามี่จำนวนถึงสิบกว่าตัว คนบนหลังม้าตัวแรกมีอายุเกือบ
สี่สิบปี ใบหน้าที่เหี่ยวย่น คิ้วคดกหนดาคโศ ท่วงท่าอาหยาธูน่าเกรงขาม
คล้ายกับขอเพียงมันยืนอยู่แถวหน้า ผู้คนทั้งหลายจะต่ำเตี้ยกว่ามัน
ช่วงหนึ่ง

ที่ด้านหลังคนผู้นี้ตามคิดด้วยจินตนาะวิจัย ที่หลงเหลือส่วนเป็นคน
แปลกหน้าสำหรับจีได้สวด

เสียงฝีเท้าม้าเคาะไล่พื้นสะพานเนื้อหินดั่งสับสน บวกกับเสียงน้ำ
อันเชี่ยวกราก นับเป็นสภาพทุกคามคน ดังนั้นจีได้สวดยึดตัวตรง ปัน
รอยยิ้มบนใบหน้าเป็นที่ทำ "ขอต้อนรับด้วยความยินดี"

ขบวนม้าทั้งสิบกว่าตัวหยุดลงที่เบื้องหน้าจีได้สวดห่างประมาณ
วาเศษ คนนำขบวนสำรวจมองจีได้สวดกล่าวด้วยสีหน้ายโสเย็นชาอยู่
ตามส่วนว่า

"ดูจากรูปลักษณะของท่าน คาดว่าเป็นจีได้สวดแล้ว"

จีได้สวดไปทราบบว่า "รูปลักษณะ" ของตัวเองมีอันใดไม่ดี อย่าง
น้อยในส่วนตัวของเขายังเกิดความพึงพอใจยิ่ง นาครู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกล่าว

วาจาเหยียดหยาม เขากลับไม่ถือสา หัวร่อเฮ้อะสะกล่าวว่

“เราก็จิไล้สวด หากเรากาดเคาไม่คิด ท่านคงเป็นหัวหน้า
ใหญ่ของคิกสะท่อนกลับ ด้วยโกวเขียนกระมัง?”

คนบนหลังม้ากับศิระมะมองลงมา กลับมีท่าทีที่สูงส่งสุดอาจเอื้อม
อยู่บ้าง ปากกล่าวว่า

“นับว่าท่านมีสาขาคาอยู่หลายส่วน จำแนกออกว่าเรคือส่ว-
โกวเขียน จิไล้สวด สำหรับกับท่าน เรามีคำวิจารณ์ประโยคเดียว ท่าน
ขวัญกล้าไม่น้อยจริงๆ ”

จิไล้สวดประสานมือกล่าวอย่างอัมเข้มว่า

“มิใช่เราขวัญกล้า หากแต่ถูกผู้คนบีบบังคับ ชิดคอกก็คาบหนึ่ง
หคคองยังคงเป็นคาบหนึ่ง ไม่เสี่ยงชีวิตได้หรือ?”

สาขาคาของส่วโกวเขียนเอ็นซาเยเขียนลง กล่าวว่

“คนเล่า?”

จิไล้สวดกล่าวอย่างงุนงงว่

“คนอันใด?”

ส่วโกวเขียนหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่

“อย่าได้สร้างเป็นใจงม จิไล้สวด วันนี้พวกเรามาขังที่นี่ด้วยเรื่องใด
ท่านก็ทราบกระจำงแก่ใจ แต่เราหาได้พบเห็นแดงเงืงกิงไม่ ท่านที่แท้
กำลังเล่นปาที่ใด?”

จิไล้สวดสร้างส่งเสียงคังอ้ออย่างนิกได้ ทางหนึ่งชะงักศิระมะ
มองหา กล่าวว่

“ที่แท้พวกท่านต้องการแลกเปลี่ยนตัวประกัน แต่ว่าเราโดนไม่พบ

เห็นเขียวขี้สุ่น?”

ถ้วยโกวเอียบกระซกเสียงว่า

“ขอเพียงท่านมอบตัวเต็งเจี้ยกึ่งออกมา พวกเราขอมกินเขียวขี้สุ่น
แก้ท่าน”

จีได้สวดกล่าวอย่างเข้มข้มว่า

“นี่นับเป็นปัญหา พวกท่านมีกำลังพวกมาก เรามีเพียงหนึ่งคน
หนึ่งม้า เมื่อถึงเวลาหากเรามอบตัวเต็งเจี้ยกึ่งออกไป พวกท่านไม่ยอม
ปลดปล่อยเขียวขี้สุ่น จะให้เราร้องอุทธรณ์ต่อผู้ใด?”

ถ้วยโกวเอียบเลิกคิ้วทั้งสอง ส่งเสียงหนักๆ ว่า

“เราผู้แช่ถ้วยมีว่าจาเป็นสัจจะตลอดมา จีได้สวด ท่านกลับกลั
เคลือบแคลงสัจจะวาจาของเรา ถมหมู่เกียรติศักดิ์ส่วนตัวของเรา?”

จีได้สวดกล่าวอย่างด๋อมคนว่า

“นี่ออกจะรันทดเลยเถิดไป พวกเราวิจารณ์ตามเรื่องราว อย่าได้
เชื่องโง่ถึงปัญหาอื่น สภาพตอนนี้ต่างหักเลี้ยวจึงเหลื่อม ไม่ว่าผู้ใดก็
ไม่เชื่อถือผู้ใด ท่านกลัวเราหลอกลวงท่าน เราไหนเลยไม่กลัวท่านล่อลวง
เรา ทั้งหมดได้แต่ประสาธอย่างเปิดเผย มิต้องเคลือบแคลงกันและกัน
ค่อยทำความตกลงกันได้...”

ซิมเถาะง้วยที่ด้านหลังถ้วยโกวเอียบ ร้องสอดขึ้น

“เล่าบัดซบที่กลองมาถึงไม่ทราบเล่นลวดลายใดอีก เล่าตัว พวก
เราไม่อาจเชื่อถือนั่น”

จีได้สวดแยกเขียวหัวร่อต่อซิมเถาะง้วย กล่าวว่

“ซิมเถาะง้วยที่จนบัดนี้เรายังไม่มีโอกาสทักทายท่าน เป็นอย่างไร

“อาการฟกช้ำที่เอวของท่านดีขึ้นหรือไม่?”

ซิมเถาะจ้วยคาแดงฉานด้วยสายเลือด ร้องว่า

“ท่านอย่าได้กระหม่อมอึ้งย้งออกไป หันจากวันนี้ ยังมีวันพ่วง หนึ่งเท่า
ระหว่างพวกเรายังต้องสะสางกัน”

จีได้ฮั่วคกล่าวอย่างอึ้งແမ်่ว่า

“ไม่ต้องร้อนรุ่ม ซิมเถาะดี รอให้แตกเปลี่ยนคนก่อน หรือยังกลัว
เราหลบหนีไป?”

ส่วยโกวเขียนกล่าวว่าด้วยสีหน้าเขือกเขินว่า

“จีได้ฮั่วค ในความเห็นท่านควรทำอะไร จึงมิต้องเกลือบเกลง
ซึ่งกันและกัน?”

จีได้ฮั่วคดูมือทั้งสอง กล่าวว่า

“ก่อนอื่นพวกท่านมอบตัวเชียวซีฮุนออกมา รอให้เราพิสูจน์ว่า
เป็นความจริงไม่แปลกปลอม ย่อมต้องประครองส่งมณฑลถึงโกวเนี้ยให้
มีหน้าจ้ำรับรองว่านางไม่ได้รับความเสียหายแม้สักขุมขนหนึ่ง”

ส่วยโกวเขียนถามย้าว่า

“นี่หรือคือการทำความตกลง โดยมิต้องเกลือบเกลงซึ่งกัน
และกัน?”

จีได้ฮั่วคกล่าวอย่างจริงจังว่า

“มิผิด สำหรับกับเราเป็นเช่นนี้ อย่าลืมว่าพวกท่านมีคนมาก เรามี
เพียงลำพัง ต่อให้เราได้รับประทานดีมีหัวใจเสีย กذا่ถ่นถวดถายโค
หลังจากเสร็จเรื่อง จะให้เราไปที่ใดได้ เพื่อความปลอดภัยของเรา เราไหน
เลยขุดหลุมฝังตัวเอง?”

ช่วยโกวเสียบกรุณาคิดดู กล้ายมีเหตุผล ดังนั้นกล่าวโดยไม่ว่า
เหตุยวหน้ากลับไปว่า

“แต่ยี่ ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

จิมเกาะงัวออกกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“เราไม่ไว้วางใจมัน”

ช่วยโกวเสียบขมวดคิ้วคึกคึกหน้าเล็กน้อย กล่าววว่า

“เราก็ไม่ไว้วางใจมัน แต่เรื่องราวต้องสะตาง ท่านยังมีความเห็นที่
ดีกว่านี้หรือ?”

จิมเกาะงัวสะกดกลืนใจกล่าววว่า

“แต่ตัว กระทำตามที่เห็นสมควรเถอะ เราหามีความเห็นไม่”

จีได้สวดกล่าวเสริมอย่างยืมแย้มว่า

“ทั้งหมดค่านินการตามขึ้นคอนอย่างเรือบๆ ร้อยๆ รับรองไม่ผิด
พลาด จิมแต่ดีไม่มีความเห็น นับว่าถูกต้อง หากมีความเห็นมากไป รังแต่
ทำให้สับสน ความจริงเป็นเรื่องราวที่รวมง่าย กลับกลายเป็นจับซ้อน
ขึ้นมา...”

จิมเกาะงัวแค้นเสียงอย่างเย็นชา ใบหน้าคล้ายเคลือบคลุมด้วย
น้ำแข็ง แต่ไม่กล่าวอะไรอีก

ช่วยโกวเสียบกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดวว่า

“เราขอบอกค่อท่าน จีได้สวด หลังจากที่เราอบคัวเจียวี่สุน
ออกไป ท่านกล้าเด่นถวดถายแม้สักน้อยนิต อย่าได้โทษว่าเราผู้แะส่ว
ไว้โมครี”

จีได้สวดรีบกล่าววว่า

“ท่านวางใจ เรายังไม่เบื่อหน่ายในการมีชีวิตสืบไป โยต้องหาความยุ่งยากใส่ตัว อีกประการเรามีไซ้ฉิมเถาะจ้วย โหนเลยมีอารมณ์รังตัวเต็งเจ็ยถึงไว้...”

ฉิมเถาะจ้วยคำรามด้วยโทสะว่า

“ผู้แซ่จี ท่านคิดหาที่ตาย...”

ส่วยโกวเหียบโบกมือกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“สะกคกลั่นไว้ เล่าอี ท่านบอกแล้วว่าพ้นจากวันนี้ ยังมีวันพรุ่ง ไม่ต้องร้อนรุ่มไป”

เอ๋ยถึงตอนนี้ สั่งต่อผู้คนที่ด้านหลังว่า

“เกี้ยปิง คุณตัวคนมา”

ชายฉกรรจ์ร่างบึกบึนบนหลังม้าผู้หนึ่งรับคำ จากนั้นยิดกายขึ้นทิ้งตัวลงบนสะพาน จี้นิวใส่หัวเสาคันหนึ่ง จากนั้นปรบมือสามครา เรื่องประหลาดก็อุบัติขึ้น

ก่อนอื่น เกร่างสองสายปรากฏออกจากรอยร่องของคานขวางได้สะพาน จากนั้นจุดลากคนผู้หนึ่งออกจากภายใน คนผู้นี้ถูกมัดมือเท้าปากยังถูกสิ่งของขัดไว้ สองคนที่ปรากฏาก่อน ผลักดันคนที่ถูกจับมัดขึ้นไป เกี้ยปิงรอรับอยู่เบื้องบน ชั่วครู่ให้หลัง ก็จุดลากคนขึ้นบนผิวสะพานราวกับลากสุนัขคายมาตัวหนึ่ง

ใช่แล้ว คนที่ถูกมัดมือเท้าคือเจียวยี่สุนที่นำเวทนาเอง

เกี้ยปิงดึงเศษผ้าที่ขัดปากเจียวยี่สุนออกมา แต่ไม่ได้แก้มัดให้ตัวคมือวบ ชักดาบสั้นแวววาวเล่มหนึ่งจ่อใส่กลางหลังเจียวยี่สุน

ส่วยโกวเหียบกล่าวเสียงเย็นขำว่า

“คนอยู่ที่นี่ จี้ได้สวด”

เจียวยี่ฮุนในยามนี้มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง ผมเผ้ายุ่งสยาย ติดพันเป็นก้อนกระจุก ใบหน้าเหลืองซีด ทั้งปรากฏรอยฟกช้ำเขียวปัดม่วงคล้ำ เสื้อผ้าขาดกระรุ่งกระริ่ง แสดงว่าระหว่างที่ถูกคุมขังได้รับความเจ็บปวดไม่น้อย

จี้ได้สวดคอดทอคอดอนใจมิได้ กล่าวด้วยความเวทนาว่า

“เจียวยี่ฮุน เจ้าโดนถูกขังยี่เป็นเช่นนี้?”

เจียวยี่ฮุนยังข่มความรู้สึกตัวเองได้ มันขึ้นหยัดกับที่ มาตราว่าไม่อาจปกปิดแก้ความละอายเสียใจบนใบหน้า แต่ยังคงจาเป็นหลักเป็นฐานกล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ย ตัวเป็นผู้ต่ำต้อยไร้ความสามารถ ทำงานไม่สำเร็จ ยังพอทำเนา กลับสร้างความยุ่งยากให้กับได้สวดเอ๊ย ต้องเปลืองสมองต่อความปลอดอกก็ของเรา...”

จี้ได้สวดกล่าวว่า

“เรื่องเหล่านี้มิต้องเอ่ยถึงแล้ว ร่างกายของเจ้าเป็นอย่างไร จูทำคล้ายยังรับบาดเจ็บ”

เจียวยี่ฮุนผินอิมกล่าวว่า

“ไม่เป็นไร เพียงเป็นอาการบาดเจ็บทางผิวกาย พวกมันคร่ำถุมเราไป ช่อมไม่ได้อนรับจับคู่เช่นอาคันตุกะ แต่ละวันตะคองทุบตี ยังคิดที่เราผิวหนังเหนียวแน่น กระดูกหายาบ สามารถทนทานได้...”

จี้ได้สวดคิดถึงดาไฟส่วยโกวเฮียบ กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ผู้เผส่วย ต่างเป็นตัวประกัน เต็งเจียกิงอยู่ที่เรา มิเพียงไม่ได้

รับความเสียหาย ทั้งยังอุปถัมภ์จนทั้งชาวทั้งอุบถวัน คนของเรากลับ
เผชิญการกดขี่ ถูกทรมานเช่นนี้ ดูว่าท่านจะกินความยุติธรรมแก่เรา
อย่างไร?”

ตัวไขว่ขวายมีโทษะขึ้นมา ร้องว่า

“จี๋ไล้ฮวด ท่านอย่าได้ก่อกวนหาเรื่อง เราส่งมอบคนเป็นกินแก่ท่าน ถือเป็นมฤตดาจิตแล้ว ท่านยังต้องการอะไร หวังให้พวกเราบูชากราบไหว้เจียวี่สุนหรือ?”

จึงได้บอกกล่าวอย่างขุ่นเคืองไม่กลายว่า

“มารดาท่านเถอะ หากทราบแต่แรกว่าพวกท่านจะปฏิบัติต่อ
เจียวยี่ฮั่นเช่นนี้ เราสมควรเลือกโศกเศร้าถึงเจ้าเส้าฮุ่ย...”

ช่วยโกวเสียบกล้าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ไม่ต้องพรั่นใจอะไร จงใจดวงเวลา ผู้แซ่ซี้ บุคคลที่ท่านต้องการตัวอยู่
เบื้องหน้า คนที่พวกเราต้องการเล่า?”

จึงได้สวดขอมือปาดใบหน้าคราหนึ่ง กล่าวว่

“บิดารักษาคำพูด ไม่คล้ายพวกท่านที่กล่าววาจาไรกับลมที่ผาย
ออกมา...”

ปากกล่าววาจา มือไม้ไม่นิ่งเฉย ถ่วงมือไปในอกเสื้อ ถ่วงเอา
พลั่วฟุ่รปเกาทัณฑ์ ยาวประมาณสามนิ้วออกมาดอกหนึ่ง

ขณะที่คนของดิ๊กสะท้อนกลับเปิดตาค้าง ไม่ทราบจี๊ดสวดคิดทำอะไร จี๊ดสวดก็กวัดแกว่งจุดจุดไฟจ่อกับสายขนวนของพลูไฟ จากนั้นโยนขึ้นฟ้า เสียงฉี่เมื่อปรากฏสระเกิดไฟแลบกระจาย พลูไฟถูกยิงขึ้นฟ้า แดกระเบิดออกเป็นดอกไม้ไฟหลากสี หากว่าเป็นอามคำตัน คงสวยงาม

กว่านี้

ช่วยไกวเย็บควาคด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

“ผู้แซ่จี ท่านก่อความเทศนัยใด?”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างลึกลับแฝงเทศนัยว่า

“คนเล่นปาหี่มีวิธีการแตกต่างกัน ช่วยไกวเย็บ พวกท่านสามารถ
จัดหาเจียวี่สุ่นมาจากใต้สะพาน หรือว่าเราไม่สามารถเนรมิตเต็งเจียวี่ถึง
ลงจากฟ้าให้กับท่าน?”

ช่วยไกวเย็บเงยหน้าขึ้นตามสัญญาญาณ จากนั้นยุติความ
เคลื่อนไหวที่มันเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ชูคำรามว่า

“จีได้ฮวด หากท่านยึดถือเราเป็นเป้าหมายหยอกเข้า ก็ผิดอย่าง
มหันต์แล้ว ท่านสามารถผิคำสัญญา แต่พวกเราจะให้ท่านจ่ายค่าตอบแทน
ที่ปวคร้าวออกมา”

ซิมเถาะจ้วยก็กล่าวอย่างปวคร้าวว่า

“เล่าตัว เรานอกแต่แรกแล้วว่าเราไม่ไว้วางใจมัน”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ความจริงอยู่เหนือคำโต้แย้ง บิดาไม่ต้องการกล่าวมากความ
ทั้งหมดคอยดูเถาะ”

ช่วยไกวเย็บเริ่มไม่อาจครนทนรอ ร้องว่า

“ไม่ต้องดูแล้ว จีได้ฮวดพวกเราแลกเปลี่ยนคนไม่ได้ เจียวี่สุ่น
ก็อย่าหมายมีชีวิตรอด นอกจากนั้นท่านมาได้กลับไปไม่ได้ ยังคงลงสู่ปรกพ
พร้อมกับเจียวี่สุ่นเถาะ”

จีได้ฮวดคิดถึงคาไฟ กล่าวว่

“ช่วยโกวเอียบ ท่านอาศัยอะไรแน่ใจว่าเราผิดคำสัญญา เราบอกว่าจะกินคนแก่ท่าน ก็ต้องกินแก่ท่าน ในชีวิตเราผู้เฒ่าไม่เคยไปปดมดเท็จมาก่อน”

ช่วยโกวเอียบขู่คำรามว่า

“ยังกล่าวไปปดอีก คนเล่า คนอยู่ที่ใด ท่านจะกินคนแก่เราจากที่ใด?”

ยามนั้น คนในขบวนม้าที่ด้านหลังผู้หนึ่งพลันร้องโพล่งว่า

“ตัวตึงแก รีบดูบนท้องฟ้า”

ช่วยโกวเอียบพอฟัง ต้องเงยหน้ามองดูอย่างเคลือบแคลงสงสัย การมองครั้งนี้สร้างความแตกตื่นแก่มันจนแทบพลัดตกลงจากหลังม้า ที่กลางอากาศกลับปรากฏภาพประหลาดแปลกตา อย่างที่คาดคิดไม่ถึงฉะหนึ่ง

นั่นเป็นว่าขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง ตัวว่าวกว้างเจ็ดแปดเชียว ชาวประมาณหนึ่งว่า วัตถุที่ทำเป็นว่าวมีไคร้กระดามมีไคร้แพร กัดบักลายเข็บจากหนังนุ่มของสัตว์อันใด แม้แต่ไคร้ที่ว่าวก็คล้ายประกอบจากท่อเหล็ก เชือกปอที่หุ่ยนเหนียวเส้นหนึ่ง ชักดึงว่าวลอยขึ้นจากบนภูเขาด้านทิศเหนือ ตัวว่าวลอยอยู่เหนือศีรษะ ผู้คนสืบทว่าว ขอเพียงเป็นคนที่สาจดาแหลมคม มองปราดเดียวก็ดูออกว่า บนว่าวยังผูกคนผู้หนึ่งไว้ เป็นสตรีผมหาวไรซพัดพลิ้ว กอปรไปด้วยส่วนโค้งส่วนเว้านางหนึ่ง

จึงได้สวมมองดูคนของศึกสะท้อนกลับที่ยืนปากอ้าค้างอยู่เบื้องหน้าแวบหนึ่ง แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เป็นอย่างไร เราไม่ได้หลอกลวงท่านกระมัง พวกท่านสามารถ

จัดหาเจ็วี่ยี่สุนมาจากใต้สะพาน ทราบได้อย่างไรว่า บิดาไม่สามารถ
เนรมิตเตี้งเจ็ยี่ถึงลงจากฟ้า ยามนี้คนโบยบินลงจากฟ้ามาแล้ว”

ส่วยโกวเหียบเหม่อมองดูว่าวขนาดใหญ่ที่ลอยแว้งคว้างอยู่กลาง
อากาศ รุ่งสายตากลับมาอย่างยากเย็น ตะกุกตะกักว่า

“จี้ไล้ฮวด ท่าน...ท่านทำได้อย่างไร?”

จี้ไล้ฮวดเหลืออกตาขึ้นกล่าวว่า

“ทำอะไร?”

ส่วยโกวเหียบกลืนน้ำลายกล่าวว่า

“เราหมายถึงว่าตัวนี้ ท่านจัดทำว่าวขนาดใหญ่เช่นนี้ได้อย่างไร
และส่งมันขึ้นฟ้าได้อย่างไร?”

จี้ไล้ฮวดหัวร่อเฮอะเฮะ ซึ่งมีมาที่สมองตัวเอง กล่าวว่า

“ส่วยโกวเหียบ นี่ต้องฟังสติปัญญา เป็นสติปัญญาที่เหนือคน
ก่อนอื่นท่านต้องทำความเข้าใจกับกลวิธีในการจัดทำว่าว ออกแบบให้
รับลม บรรทุกน้ำหนัก ค่อยจากนั้นประกอบโครงร่างขึ้น ค่อยทดสอบทิศ
ทางลม ศึกษาช่วงเวลาเวลาที่ลมพัด คลอดจนแรงลม ทั้งยังคำนวณระยะใกล้
ไกล และรายละเอียดของการตกถึงพื้น กล่าวไปสลับซับซ้อนยิ่ง สุดที่คน
สมองโง่ทึบเช่นท่านจะเข้าใจได้...”

ความสงสัยอยากรู้และเหนือความคาดหมายของส่วยโกวเหียบ
ทำให้มันไม่ทันสังเกตสนใจคำพูดแค้นคั้นของจี้ไล้ฮวด เพียงหันไปถามซิม-
เถาะจ๊วยว่า

“ท่านเห็นชัดเจนหรือไม่ เถอะ! คนบนว่าวไ้เป็นเตี้งเจ็ยี่ถึงหรือไม่?”

ซิมเถาะจ๊วยยกเขมือบนอน และเคยดูบลั๊มา โทนเลขจดจำไม่ออก

ได้ ยามนั้นสุดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“นั่นก็มีผิด เป็นเรื่องเอง...”

ส่วยโกวเสียบขมมือป้อนอยู่เหนือคิ้ว เฟ่งสายตามอง คิดคำนวณจุดที่ปล่อยว้าวขึ้นฟ้า แด่ชมดูอยู่ชั่วขณะ ต้องบังเกิดความผิดหวัง เชือกปอของว้าวเชื่อมโยงกับภูเขาด้านทิศเหนือ บนภูเขามีเมฆไม้เขียวขรุ่ม ขากที่จะกำหนดทิศทางที่แน่นอน เพียงประมาณการว่า ทั้งสองฝ่ายห่างกันประมาณสองลิ

จีได้ฮวคกถ้ำเห็นซึ่งถึงจิตใจของส่วยโกวเสียบ กล่าวอย่างยืนยันว่า

“คิดกันหาตำแหน่งที่ปล่อยว้าวขึ้นมาไม่ยากนัก บนยอดเขามีต้นไม้พงหญ้า สภาพภูมิประเทศคลเคลี้ยวขรุขระ อย่างว่า แต่สถานที่ทั้งสองแห่งห่างกันช่วงใหญ่ ขณะที่ฝ่ายหนึ่งเร่งรุกไป อีกฝ่ายหนึ่งมีเวลาเปลี่ยนแปลงตำแหน่งทิศทางอย่างเหลือเฟือ ส่วยโกวเสียบ ความคิดของท่านต้องสูญเปล่าแล้ว”

ส่วยโกวเสียบอดหน้าร้อนผะผ่าวมิได้ กระซอกเสียงว่า

“ท่านอย่าได้คาดเดาเหลวไหล เราไหนเลเบเลบมีความคิดอันใด?”

ยามนั้นจิมเกาะจ้วยไม่อาจสะกดกลั่นใจได้ กล่าวว่า

“จีได้ฮวค รีบปล่อยคนลงมา ท่านจับคนมัดติดกับว้าว ปล่อยให้ว้าวสาบไปมา หากเกิดอันตราย ท่านรับผิดชอบได้หรือ?”

ส่วยโกวเสียบก็กล่าวว่า

“ผู้แซ่จี ขอเตือนท่านอย่าได้ถ่วงเวลาต่อไป...”

จีได้ฮวคกล่าวด้วยความเขือกเขินว่า

“พวกท่านเห็นคนแล้ว นางลอยอยู่กลางอากาศห่างไม่กี่โกตนึก

ขอเพียงเราส่งสัญญาณอีกครั้ง ว่าจะร่อนลงโดยปลอดภัย คืนเดี๋ยวจึงถึงที่มีชีวิตแก่พวกท่าน ยามนี้ขอให้พวกท่านปล่อยตัวเจี๊วยี่สุนมาก่อน”

ส่วยโกวเขียนร้องคังๆ ว่า

“ไม่ได้ ท่านปล่อยว่าวลงก่อน หลังจากที่เราตรวจสอบว่า เติ้งเจี๊วยี่ถึงปลอดภัยไว้เรื่องราว ย่อมปล่อยตัวเจี๊วยี่สุนเอง”

จี๊ไล้อวดกล่าวเป็นเชิงอ้อมไม่เชิงอ้อมว่า

“นี่ไม่ใช่ข้อผูกมัดแต่หู้ ยังต้องรอราคาอันใด ส่วยโกวเขียนท่านควรเข้าใจ ว่าสามารถลอยขึ้นฟ้า และสามารถร่วงลงดิน ร่วงลงยังที่ใดสุดที่เราท่านจะบังคับได้ หากคนพลัดตกลงจากที่สูงสิบวา จะมีสภาพอย่างไร ท่านสมควรคาดคิดได้ เมื่อถึงเวลานั้นท่านรับผิดชอบได้หรือไม่?”

กล้ำเนื้อใบหน้าส่วยโกวเขียนสั่นกระตุก กล่าวว่า

“ท่านข่มขู่เรา?”

จี๊ไล้อวดกล่าวว่า

“ไม่ เราเพียงบ่งบอกบรรยายข้อเท็จจริงเรื่องหนึ่ง”

ฉิมเถาะจ๊วยที่ด้านหลัง ร้อนรุ่มจนหลังเหงื่อชุ่มไปทั้งฝ่ามือ ร่างที่อ่อนน้อมหลังม้วนไปเบื้องหน้า กล่าวเสียงแผ่วๆ ว่า

“เล่าตัว กระจกรังนี้อย่าได้ชักใจผู้แซ่เจี๊ เฒ่าปัดชนนี้ซ่อนดาบในรอยยิ้ม ใจคำอำมหิต เมื่อพูดได้ก็ทำได้ ยามนี้เจี๊วยี่ถึงยังลอยอยู่กลางอากาศ หากผู้แซ่เจี๊คิดแตกหัก ผลสุดท้ายก็เหลวร้ายสุดคาดคิด”

ส่วยโกวเขียนกล่าวอย่างหงุดหงิดรำคาญว่า

“ท่านที่แท้มีเจตนาใด?”

ฉิมเถาะจ๊วยกล่าวอย่างกระดากว่า

ในความเห็นเรา เพื่อความปลอดภัยของเดิมไว้ถึง ยังคงกล้อยตาม
จี๊ดฮวดชั่วคราว...”

ส่วยไกวเอียบแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“จะอย่างไรเป็นเรื่องของท่าน ท่านคิดเห็นอย่างไรก็กระทำตามนั้น”

เอ๋อถึงตอนนี้ ร้องสั่งว่า

“เก็บปึง ปลดปล่อยคน”

เก็บปึงไม่กล้าชักช้า รี้งคานสั้นกลับ ผลักไสเจียวี่สุนไปเบื้องหน้า
เจียวี่สุนไม่อาจาทรงกายมัน ชวนเซถึงข้างกายจี๊ดฮวด จี๊ดฮวดยื่นมือ
ประคองไว้ กวาดตาไปอีกฟากหนึ่งของสะพาน ลดละเสียงแผ่วเบาลงว่า

“รีบขึ้นมาของเราจากไป มาเรียกว่าเจียไ้ เจ้าร้องขานชื่อสาม
ครั้ง เดียรจางานนี้จะให้เจ้าขึ้นชื่อ”

เจียวี่สุนกล่าวอย่างร้อนรุ่มถนถนว่า

“ไ้ฮวดเอ๊ย ผู้คำค้อยจะขึ้นไปไหน?”

จี๊ดฮวดคลนแขนเสื้อขึ้น ไข้คมคานเชื่อมแขนที่แนบติดกับข้อแขน
ตัดเครื่องพันหนาการให้กับเจียวี่สุนโดยเร็ว ทางหนึ่งกล่าวว่า

“เจ้าเพียงผ่อนคลายบังหิยณ เจียไ้จะบรรทุกเจ้าถึงที่หมายเอง...”

เจียวี่สุนแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ตะกุกตะกักว่า

“แต่ว่าไ้ฮวดเอ๊ยท่านเล่า?”

จี๊ดฮวดยิ้มเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า

“เราอยู่ที่นี้รอปิดฉาก เจียวี่สุนหรือเจ้าดูไม่ออกว่า เรื่อง
สนุกสนานกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว?”

ดังนั้นเจียวี่สุนไม่กล้าถามากกว่า: เครื่องพันหนาการพอ

กลายออก ก็วิ่งโซซัดโซเซไปทางคันม้าเจ็บไซ้

เสียงฝีเท้าม้าคังขึ้น ม้าเจ็บไซ้บรรทุกเจ็บยี่สุ่นควบจับจากไป
อย่างรวดเร็ว ยามนั้นส่วยโกวเหียบที่จับคาอยู่คันข้างก็ออกกล่าวว่า

“จี้ไล่อวด ท่านไม่มีปัญหาอีกกระมัง?”

จี้ไล่อวดกล่าวอย่างอึ้งอัมม์ว่า

“กล่าวประเสริฐ เราความจริงไม่มีปัญหาอันใด แต่เกรงว่าพวก
ท่านจะมีปัญหา”

ส่วยโกวเหียบกล่าวว่า

“ท่านสมควรปล่อยคนบนว่าตงมาแล้ว”

จี้ไล่อวดล้วงพลูไฟออกมาอีกอันหนึ่ง จุดแล้วโยนขึ้นสู่ท้องฟ้า
หลังจากที่ดอกไม้ไฟแตกระเบิดออก ว่าบนท้องฟ้าก็ร้อนลงอย่างเข้ม
ซ้ำ จากความสูงลึบกว่าวาลดลงเหลือเจ็ดแปดวา...สี่ห้าวา...

รอนว่าขนาดใหญ่ห่างจากพื้นดินไม่ถึงสองวา จิมและงัวพลัน
กระโดดปรวดขึ้น โดยไม่บอกกล่าว หมุนคว้างกลางอากาศ ก็ชิดเหนี่ยว
โครงอันหนึ่งของวาวไว้วี พร้อมกับส่งเสียงลงมาว่า

“เล่าตัว เรียบร้อยแล้ว”

คำพูดนี้คล้ายเป็นรหัสสัญญาณอันใด ส่วยโกวเหียบพลันหัวร่อดัง
ยาวนาน พลิกกายลงจากหลังม้า ปลายเท้าพอสัมผัสพื้น คนก็กระโดด
ปรวดขึ้น ระหว่างโดดลื้อขึ้นลง มันชักคาบหัวตัดอันคมกล้าออกมา
ถือมัน ปากควาคว่า

“สักคผู้แซ่จี้ไว้วี”

พร้อมกับเสียงควาคว ผู้คนบนหลังม้า ตลอดจนบริวารที่หัวสะพาน

ทั้งสาม พากันโอบล้อมเข้ามาจากทางหน้าหลัง พร้อมกับชักอาวุธออก แสดงว่าเตรียมยกตัวสู้

ว่าขนาดใหญ่ที่กลางอากาศพอรับน้ำหนักตัวผู้คนเพิ่มอีกคนหนึ่ง เริ่มส่ายโคลงคลงไปมา แต่ก็สมอารมณ์ขันและช่วยพอดိ้นความจริงก็ดูตลกกว่าวลงสู่พื้นอยู่แล้ว ระยะห่างประมาณสองวา มันมั่นใจว่ารับมือได้

ความเคลื่อนไหวของศึกสะท้อนกลับ ไม่ได้เหนียวความคาดหมายของจีโต้วุดแม้แต่น้อย หากฝ่ายตรงข้ามไม่เคลื่อนไหวเช่นนี้ เขาจึงรู้สึกประหลาดใจ ยามนั้นหัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าวว่า

“เราบอกแล้วว่าเรื่องสนุกสนานกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว”

ส่วยโกวเสียบโลกเล่นน้ำหน้า โดมไม้จีโต้วุด คาบหัวคัดสะบัดกวัดแกว่ง กรอบคลุมลงยังศีรษะจีโต้วุดในบัดดล

จีโต้วุดหมุนคว้างละลิ่วร่าง หลบเลี่ยงดุจสายลม ทางหนึ่งกล่าวอย่างเยือกเย็นไม่ถนถนว่า

“ผู้แซ่ส่วย พวกท่านมีปัญหาจริงๆ นี่มิใช่เรียกว่าข้ามแม่น้ำ รือสะพานทั้งเรียกว่าอะไร?”

ส่วยโกวเสียบฟาดฟันคืบคางกรับเกรียว คุกคามเข้ามาทุกฝีก้าว สีหน้าเยือกแหวอาณาเขตแดน ปากกล่าวว่า

“เหล่าโสโครกที่ต่ำช้าสารเลว ท่านไม่เพียงบุกตีกะต้อนกลับ ยามวิกาล ทำร้ายขมิยี่ดีกันเอี้ยงั้งเฮีย ทั้งยังทำร้ายเอ็งซื่อเจ่งเรากลายเป็นพิการ โดยเจพะอย่างอึ้ง ท่านล่อลวงขอเพาะหงส์ผู้เป็นสตรีที่ขมิยี่ดี เราสัดคอดทั้ง ขยงนางกินในเอาใจออกนอก ช่วยกระพือความชั่ว

ร้าย ท่านกับฝึกสะท้อนกลับมีความแค้นดุห้วงสมุทร ท่านเข้าใจว่าพวกเราจะปล่อยปลະละเว้นท่านโดยง่ายคายหรือ?”

เจ้าโศวคสลับเท้าลอยตัว ทำร่างคล้ายเมฆพลีวละลือล่อง และคล้ายวิหคเหินลม ร้องดังๆ ว่า

“บิดาไม่ทรมึงเถียงเกี่ยงงอนกับท่าน เพียงบอกต่อท่านเรื่องหนึ่งผู้แซ่ส่วย หากท่านเข้าใจว่าพวกท่านมีกำลังพวกมาก ได้กินรวบแน่นอน ก็คือถูกคิดรางแก้วผิดไปแล้ว”

ส่วยโกวเอียบใช้คาบรวคเร็วยิ่ง” ในประกายคาบแปลมปลานคุงสายฟ้า ปากกล่าวว่า

“วันนี้เรามาแลกเปลี่ยนคนกับท่าน เพียงเป็นเครื่องล่อให้ท่านเสนอหน้า เจ้าโศวคเป้าหมายที่แท้จริงของพวกเราคือท่าน พวกเราวางแผนอย่างรอบคอบรัดกุมแต่แรก คราครั้งนี้ท่านต้องคายแน่แล้ว”

เจ้าโศวคไม่ปะทะค้ำนุตรง หากแต่หลบร่นไปมออย่างคล่องแคล่วและปราดเปรียว แม้แต่ซุ่มเสียงก็ละลือแผ่วพลีว กล่าวว่า

“ท่านมีแผนอันรอบคอบรัดกุม หรือเราไม่มีวิธีอันแบบขลุแซ่ส่วย ท่านโยไม่ครุ่นคิด ซิมยี่ตีท่านโยไม่ลงมาช่วยเหลือท่านอีกแรงหนึ่ง?”

ส่วยโกวเอียบร่ำรำคาบคุงบุปผาร่วงพรั่งพรู แค้นห้วยรอกกล่าวว่า

“ไม่ต้องร้อนรุ่ม รอให้มันช่วยเหลือเต็งเจี้ยกึ่งถึงถึงที่อันปลอดภัยก็จะมาปรนนิบัติท่านแล้ว”

ยามนั้น ทางด้านเกี่ยปิงส่งเสียงร้องด้วยความแตกตื่นตระหนกว่า

“ตัวคิงแก ว่าว่าตัวนั้น...ท่านดูว่าตัวนั้น...”

ส่วยไกวเสียบถูกคิดว่าผิดทำ พลันพุ่งถอยไปเจ็ดก้าว เงยหน้าขึ้น
กวาดมอง การมองครั้งนี้ถึงกับใจหายวูบ จากนั้นแทนกระอักโลหิตออกมาก

ว่ายังคงเป็นว่าตัวเดิม ว่ายังคงลอยอยู่กลางอากาศ แต่เพียงชั่ว
ขณะ ว่าไม่ทราบลอยขึ้นจากระยะสองวา เป็นลอยสูงเกือบหกวาตั้งแต่
เมื่อใด ในระยะทางเช่นนี้ คนคิดกระโดดลงมาก็ยากจะควบคุมได้ อย่างว่า
แต่ขอให้ชิมเถาะช่วยกระโดดได้ เดี๋ยวถึงจะกระโดดอย่างไร

ชิมเถาะจ้วงที่เกาะอยู่บนว่าก็มีมือไม้ปั่นป่วน ทางหนึ่งยึดจับ
โครงบนว่าไว้ ทางหนึ่งสะบัดคาบฟันใส่เชือกปอที่ผูกติดกับตัวว่า
แต่เนื่องด้วยว่าบรรทุกน้ำหนักผู้คนเพิ่มอีกคนหนึ่ง ชิมเถาะจ้วงก็ฟันคาบ
โดยแรง กระแทบกระเทือนถึงระดับความสมดุลของว่า หากจะรักษาความ
มั่นคงได้ เห็นว่าขนาดใหญโยกส่ายอย่างรุนแรง สั่นสะเทือนขึ้นลง
อาจร่วงหล่นลงจากกลางอากาศได้ทุกเมื่อ

จีได้สวดคล้ายทราบแต่แรกว่า จะมีสภาพเช่นนี้ มิเพียงไม่จกจวช
โอกาสตะลุยไล่ส่วยไกวเสียบ ทั้งยังขึ้นชมกับการลอยกระเฝือกของ
ว่า รวากับเป็นเผ่าทหารที่ยังไร้เคียงสาไม่กลาย

จีได้สวดโมร็อนรุ่ม ส่วยไกวเสียบกลับร็อนรุ่มขึ้นมา ขนขี้ขมคิ้ว
พินร็องว่า

“จีได้สวด เป็นการก่อกวนของท่านอีก ยังมีรับปล่อยชิมยี่ดีรลณภ?”

จีได้สวดหัวร่อฮิธะกล่าวว้า

“ปล่อยลงมาอย่าคายบัง แต่ท่านต้องสั่งชิมยี่ดี ท่านอย่าได้ใช้คาบ
ฟาดฟันจุ่นวาช ทั้งนี้เพราะเชือกปอที่ใช้คิงว่าว มิใช่เชือกปอธรรมดา
หากแต่เจือปนลาวเหล็กและเอ็นวัว มีความหยุ่นเหนียวยิ่ง ไม่เช่นนั้นไหน

เลขชักคิงว่าขนาดใหญ่เช่นนี้ได้ ตามของริมเกาะงัวแม้มกมกล้า ยังไม่ถึง
ขั้นพื้นลวดเหล็กเอ็นวัวขาดกลางอากาศได้ ให้ท่านบอกต่อมัน หากงู่นวาย
ต่อไป ว่าวเสียวทรงตัว จะร่วงลือลงสู่พื้นราวก้อนหินก้อนหนึ่ง”

เรื่องราวถึงขั้นนี้ ส่วยโกวเขียนมื่ออาจไม่เชื่อคำพูดของจีไต้ฮวด
เงยหน้าร้องว่า

“เล่าซี ท่านเกาะอยู่บนว่าว อย่าได้เคลื่อนไหวงู่นวาย เชือกที่ชักคิง
ว่าวจือปนลวดเหล็กเอ็นวัว ท่านพันไม่ขาด ต้องระวังว่าร่วงหล่นลงไป...”

เสียงร้องครวญได้ผลจริงๆ จิมเกาะงัวบนว่าวยุติความเคลื่อนไหว
โดยเร็ว มันมองลงยังเบื้องล่าง สีหน้าทำที่เป็นอย่างไร ไม่อาจเห็นชัดเจน
แต่ดูออกว่าหน้าซีดเผือด

ส่วยโกวเขียนมาถึงดาไฟจีไต้ฮวด ทำที่ที่คุ้ยคายล้ากับจะคลื่นกิน
ผู้คนลงไป ปากกล่าววว่า

“ผู้แซ่จี ท่านรีบนิกรหาวิธีบังคับว่าลงมา อย่าได้คิดอ่านอื่นอีก...”

จีไต้ฮวดกล่าวอย่างปลอດไปร้องว่า

“เราวางมาตรการเช่นนี้ไว้แต่แรก ความจริงหวังว่าไม่ต้องใช้ออก
แต่จิตใจคนลึกซึ้งชั่วร้าย พวกท่านพอข้ามแม่น้ำก็เรือสะพาน คิดจกจวย
โอกาสก่อกวนสมุหกรรมา ท่านสองบอกมา เราจะลักลอบโทสะนี้ได้อย่างไร?”

ส่วยโกวเขียนขู่คำรามว่า

“ท่าน...ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

“หมายความว่าปล่อยว่าลงมาอย่าคอยยิง แต่ใจไม่ยินยอมทำใด
ผู้แซ่ส่วย เราเป็นผู้พิชิต มารดาท่านแยกเขี้ยวทางเล็บคิคุงัวผู้ใด?”

ส่วยโกวเขียนท่าเลื่องมองขึ้น ไปบนท้องฟ้า สะกดจิตใจลงกล่าวว่า

“ท่านที่แท้คิดทำอะไร?”

จีได้ฮวดกล่าวว่า

“เราถามท่าน พวกท่านใส่ใจตั้งใจแน่วแน่ ว่า วันนี้ต้องกำจัดเราให้จงได้หรือไม่?”

ช่วยโกวเขียนอิงไปวบ จึงกล่าว

“ท่านกระทำเรื่องเหล่านั้น หากว่าท่านเป็นเรา สามารถทนทานได้หรือไม่?”

จีได้ฮวดป็นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“ไม่ต้องสนทนาเลยเถิดไป เราเพียงถามท่าน พวกท่านใส่ใจตกลงใจโค่นเราให้จงได้หรือไม่?”

ช่วยโกวเขียนเข้าใจคำถามของจีได้ฮวด ทั้งเข้าใจว่าคำตอบของตัวเองเกี่ยวพันถึงความเป็นตายของซิมเถาะจึงอึ้งงึ้งถึง ดังนั้นมันรู้สึกถึงพลังกดดัน ตอบคำด้วยความยากลำบากว่า

“จีได้ฮวด พวกเราความจริงมีความคิดเช่นนี้ แต่ตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนผัน ดังนั้นเราเห็นว่าอาจจะแก้ไขแผนการที่วางไว้...”

จีได้ฮวดซักถามว่า

“แก้ไขถึงระดับใด?”

ช่วยโกวเขียนกล่าวว่าอย่างยากเย็นว่า

“พวกเราจะไม่ลงมือต่อท่านชั่วคราว...”

จีได้ฮวดยิ้มออกมากกล่าวว่า

“รอนว่าวร้อนลงมา คนถึงพื้นโดยปลอดภัย พวกท่านค่อยเปิดฉากก่อกวนสังหารใหม่หรือไม่?”

ถูกกระเดือกของส่วยโกวเขียนขยับขึ้นลงคราวหนึ่ง กล่าวว่
“พวกเราไม่แน่ว่าสามารถปล่อยให้ท่านจากไป...”

“จากนั้นใจมืดตึบหลัง ดักสกัดแต่กลางคันกระมัง?”

ส่วยโกวเขียนขบกรามกรอด กล่าวว่

“ท่านบอกเองเถอะ จี้ไฉ่ฮวด ท่านต้องการให้พวกเราทำอะไร
ค่อยทีงพอใจ?”

จี้ไฉ่ฮวดมองดูว่่าที่ลอยสูงขึ้นไปอีกแวนหนึ่ง กล่าวอย่างเฉื่อยชา
ว่่า

“แน่นอน พวกเราเพาะอริบาดหมางขึ้น อย่าหวังว่าจะคลี่คลาย
หรือให้พวกท่านรับประกันว่าไม่คิดรุกราน เพียงแต่ตอนนี้เรายังมีเรื่องอื่น
ครั้นที่จะพัวพันกับท่าน หวังว่าสามารถลงจากสะพานปีกสี่เกี้ยวโดย
สะดวกราบรื่น ขึ้นต่อไปจะเป็นอย่างไร ล้วนแล้วแต่พวกท่าน”

ส่วยโกวเขียนกล่าวอย่างดังแล้ว

“เราจะตองใคร่ครวญดู...”

จี้ไฉ่ฮวดข้มพตางกล่าวว่่า

“ใคร่ครวญให้เต็มทีเถอะ แต่ว่่าว่่ายังลอยยั้งสูงแล้ว”

ส่วยโกวเขียนขบกรามอีกครา กล่าวว่่า

“คดถง จี้ไฉ่ฮวด นับว่่าท่านเป็นฝ่ายชนะ”

จี้ไฉ่ฮวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่่า

“นี่นั่นเป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด ส่วยโกวเขียน เราจะบอก
ต่อท่านว่่าควรทำอย่างไร ท่านต้องปฏิบัติตามวิธีการของเรา ค่อยรักษาส
ชีวิตของคนบนว่่าทั้งสองได้ ก่อนอื่นเราจะไปจากที่นี่ ห้ามมิให้ท่าน

ส่งคนสะกดรอยตาม และห้ามมิให้ข้ามหัวสะพานรอนเรابرรุดถึง
ที่หมายโดยปลอดภัย ว่าจะร่อนลงช้าๆ หากพวกท่านมีความเคลื่อนไหว
ผิดธรรมดาว่าจะลอยสูงขึ้น ลอยไปไกลกว่าเดิม อาจบางทีลอยถึงวิมาน
ชั้นฟ้า”

ส่วยโกวเขียนร้องเสียงพิกลว่า

“ผู้แซ่จี วิธีนี้ไม่มีเหตุผล พวกเราจึงไม่มีหลักประกัน หากท่าน
จากไปในลักษณะนี้ ไม่ปฏิบัติตามคำสัญญา ว่าลอยพัดไป เราจะคิด
บัญชีกับผู้ใด?”

จีได้ฮวด ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ท่านไม่มีหลักประกันทั้งสิ้น น่เสียดยศตอนนี้ท่านไม่มี
ทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ลอบบนบานศาลกล่าว ฝนดาลให้บิดารักษาคำพูด
ยอมให้อภัยละเว้น...”

ส่วยโกวเขียนขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ปู่คำรามว่า

“ท่านนับว่าฉกฉวยโอกาสซ้ำเติม คิดหมายปู่กรรโชก...”

จีได้ฮวดกล่าวว่า

“ที่แท้ท่านก็รู้จักกล่าวเช่นนี้ ส่วยตัวตึงแก็ ดึงสะท่อนกลับท่าน
มิใช่ชมชอบกระทำเช่นนี้หรือ?”

ส่วยโกวเขียนกล่าวอย่างเกลียดแค้นว่า

“จีได้ฮวด ท่านออกจะถูกคามคนเกินไป เหมเกริมเกินไปแล้ว...”

จีได้ฮวดกล่าวว่า

“คนอยู่ได้ขายคา โหนเถยไม่ก้มหัวได้ ส่วยตัวตึงแก็ ท่านต้อง
ทราบสถานการณ์ ผู้ทราบสถานการณ์เป็นวีรบุรุษ เมื่อคงเป็นเบี้ยล่าง

ท่านยังกล่าวอะไรได้?”

ส่วยโกวเขียนดอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวเสียงแหบพร่ว่า

“ท่านไปให้กับเรา จี้ไต้ฮวด แต่เราขอเตือนท่านอย่างหนักแน่น หากท่านผิดคำพูด กิดเต็นลวคถาย ทำร้ายซิมยี่ดีเราและเต็งเจี้ยกิง เราจะทุบเท้าถ้างทั้งหมดแก่แค้นต่อท่าน โดยไม่เสียดายกับการตกตายตามกัน”

จี้ไต้ฮวดดัดบทว่า

“คอยทำตามวิธีการของเรา ท่านควรทราบไว้เราวางหูดาอยู่ละแวกใกล้เคียงเป็นจำนวนมาก คอยจับดาดูความเคลื่อนไหวของพวกท่าน ดังนั้นขอน้อมเตือนท่านทั้งหลายระมัดระวังให้มากไว้”

กล่าวจบ หันกายพาร่างที่อ้วนใหญ่ แทะเดินสายอาคๆ จากไป ทิ้งให้คนของตีกสะทอนกลับบนสะพานเล็กก็วิ่งถึงดา ยืนเชื่องซึม ตะลึงถานกับที่

ยามนั้น ว่าวยังลอยอยู่บนฟ้า

บทที่ 10

พั่วพั่นไม่เลิกรา

เจ้าไฉวคั่งงบนก้าเอี๋ รับการโงกศีรษะค่านับจากเจียวี่ฮุน
ซึ่งมันยืนกรานกระทำรวมสามครั้ง ค่อยสำรวจดูนักสืบสอด
แนมผู้นี้โดยละเอียด

เจียวี่ฮุนอาบน้ำชำระกาย หวีตากผมผ้า ผัดเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวใหม่
แล้วแต่คนยังซุบซิบวอดโรยปราศจากความกระตือรือร้นเท่าใด

ขอเขาหงส์ ชูเตี๋ยเอ็งและรู้จักล้วนอยู่ภายในห้อง โดยเฉพาะ
ขอเขาหงส์ซ่อนรอยยิ้มที่มุมปาก หัวคิ้วคลายออก สีนํ้าปลาปล้ม
ยิบติ...นางสมควรยินดี ทั้งนี้เพราะแผนการเคลื่อนไหวครั้งนี้เกิดจากมัน
สมองของนางเอง

เจ้าไฉวคั่งส่งเสียงกระแอม เบือนหน้าไปถามชูเตี๋ยเอ็งว่า

“จินเถาะไว้วัยกันตั้งเจี๋ยกึ่งที่อยู่บนว่าว ถ้วนไม่ได้รับบาดเจ็บ

กระมัง?”

ซูเตียวเอ็งน้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

“ล้วนไม่ได้รับบาดเจ็บ เพียงแต่ได้รับความตื่นตระหนกไม่เบา
จนพอดึงพื้นใบหน้าทั้งสองใบกลับกลายเป็นเขียวคล้ำ เราอาศัยกล้อง
ไซยลิ่งจิ่ง (กล้องพันกล...หมายถึงกล้องส่องทางไกล) ซึ่งตัวเอี้ยซือจาก
ประเทศอั้งม้อ (ผมแดง) เห็นได้อย่างชัดเจน...”

จีไต้ฮวดถามว่า

“พวกมันไม่ได้ส่งคนสะกดรอยตามจริงๆ”

ซูเตียวเอ็งกล่าวว่า

“พวกมันไม่กล้าก้าวเท้าพ้นจากหัวสะพาน ด้านนั้นแม้สักคน
เดียว”

จีไต้ฮวดเหลือวหน้าไปยังขอเซาะหงส์ อิมพลางกล่าวว่า

“มีคำกล่าวไว้ คนไม่อาจวัดจากรูปโฉม น้ำทะเลไม่อาจกำหนดปริ-
มาณ ไม่ว่าดูอย่างไร ก็ดูไม่ออกว่าท่านนึกแผนการเช่นนี้ได้ นับว่าสูงส่ง
จริงๆ”

ขอเซาะหงส์เสริมกล่าวอย่างขุ่นเคืองแฉะงอนว่า

“เป็นไร สารรูปข้าพเจ้าไม่น่าดูหรือ?”

จีไต้ฮวดหัวร่อพลางกล่าวว่า

“น่าดูยิ่ง เพียงแต่มันสมองที่ซ่อนอยู่ภายในสวขงามยิ่งกว่า...”

ยามนั้น เจียวฮี้สุนค่อยใช้ขุ่มเตียงที่แหบพร่าแสดงความสงสัย
ของมันออกมาว่า

“ได้สวดเรียบร้อยแล้ว ท่านใช้คาดการณ์ได้แต่แรกหรือไม่ว่า จิมและจ๊วยจะชิงกระโศกขึ้นบนว่าวก่อน?”

จีได้สวดยกมืออุบคาง กล่าวว่

“เราไม่สามารถหยั่งรู้ล่วงหน้า โทณเถยคาดคำนวณได้ว่าผู้แซ่จิมต้องกระโศกขึ้นบนว่าว โดยข้อเท็จจริงคือ มันกระโศกหรือไม่ ล้วนเป็นเช่นเดียวกันพวกเรากำหนดแผนการแต่แรกว่า ไม่เห็นกระต่ายไม่ปล่อยเหยี่ยวขึ้นฟ้า ต้องเกาะกุมตั้งเจียถึงเอาไว้ ไซ้นางเป็นเครื่องสะกดข่มฝ่ายตรงข้าม ผู้แซ่จิมพอกระโศกขึ้นมา เพียงแต่เพิ่มความหวังพิชิตชัยกว่าเดิมเท่านั้น”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสริมว่า

“พวกเราส่งคนจุ่มอยู่รอบสะพานปักธงเกี้ยว เผาดูความเคลื่อนไหวของพวกมัน เนื่องด้วยมีกล้องพันที สามารถประสพผลรับในระยะห่าง โดยไม่กังวลว่าจะถูกพบเห็น แต่มีปัญหายุ่งยากอยู่กับการควบคุมตัวว่าวยากทำการติดต่อได้ ระหว่างบนยอดเขากับสะพานแม้ห่างกันไม่ถึงสองลิ แต่หากคิดถ่ายทอดความนึกคิดกัน ยังห่างไกลอยู่ ดังนั้นนึกหาวิธีใช้พลุไฟ พลุไฟดอกแรกพอยิงขึ้นฟ้า ให้ปล่อยว่าวขึ้นไป เมื่อเห็นดอกที่สอง ก็บังคับว่าวร่อนลงแต่หากว่าคนชักว่าวไม่ได้รับสัญญาณกลับกระตุกเส้นเชือกเจ็ดครั้ง จา ในกระตุกอีกสามครั้ง อย่าได้ปล่อยว่าวลงสู่พื้น ยังคงรักษาระดับความสูงกว่า ภายในเวลาชั่วรูปไหม้หมดดอก ยังไม่เห็นพลุไฟดอกที่สามพวยพุ่งขึ้นฟ้า แสดงว่าเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง ให้ชักดึงว่าวลอยขึ้นไป...”

เจียยี่ฮุนบังเกิดความนับถือเลื่อมใสจนหมดหัวใจ กล่าวกับขอ

เขาหงส์อย่างนอนน้อยว่า

“คิดไม่ถึงโกวเนี่ยมีความคิดอ่านรอบคอบปานนี้ วางแผนละเอียดถี่ถ้วนปานนี้ เมื่อมีแผนอันแยบยล โหนเลยกระทำการไม่สำเร็จได้สติปัญญาของโกวเนี่ย เรานับถือเลื่อมใสจริงๆ ...”

ขอเขาหงส์แถมอัมฤตบุปผาขุนเทียน กล่าวอย่างกึ่งปิดกึ่งเปิดอายว่า

“ท่านยกย่องไปแล้ว ข้าพเจ้าก็ไม่ขอรับความดีความชอบเป็นอันดับแรก ดอกไม้สดแม้สวยงามต้องได้ใบไม้เขียวขจีนั้น เจ้าตัวใหญ่ของพวกเรายินยอมเสี่ยงอันตราย สู้หน้าผาเพียงลำพังจึงเป็นชนชั้นที่พิเศษพร้อมด้วยปัญญาความกล้าหาญ...”

เจ้าสวคัมพลางกล่าวว่า

“กล่าวประเสริฐ กล่าวประเสริฐ...”

จู้กที่ยืนอยู่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

“ได้สวคัม พวกท่านเพียงกำหนดครห์สปล่อยว่าขึ้นไป หรือร่อนลงสู่พื้น ไม่ได้กำหนดครห์สปล่อยให้ว่าตกลงลงหรือ?”

เจ้าสวคัมนี้วสองนี้ว กล่าวอย่างเข้มข้ม

“มีการกำหนดไว้เช่นกัน หากพญไฟสองดอกยิงขึ้นฟ้าโดยพร้อมเพรียง ก็ถึงกาลอวสานของคนบนว่าแล้ว...”

เงาร่างเจ็ดแปดสายพลิกข้ามกำแพงล้อมของบ้านรับรองเข้ามาโดยไร้เสียง หลังจากทิ้งตัวลงยังदानตึก ก็เปิดประตูใหญ่ออกก่อน จากนั้นแยกย้ายยึดครองตำแหน่งที่เหมาะสมกับการ

จูโจม พร้อมกับพยายามปกปิดร่องรอยไว้

ผู้คนอีกคนหนึ่งเดินเข้ามาจากประตูหน้าอย่างโอ้อวดผ่าเผย จนถึงกลางลานตึกหยุดยั้งลง ยืนมือโพล่หลัง เงยหน้ามองดูหน้าต่างของชั้นสองของหอ...นั่นเป็นห้องนอนของเจ้าตัวเอง

ยามนี้เป็นเวลารุ่งเช้าของวันใหม่

หมอกเบาบางที่ปรากฏขึ้นในท้องทุ่งป่าเขายังไม่สลายกลาย ลอยคลอเคล้าอยู่รอบข้าง ค้างราวกับเพรชอุทัยย่อมเป็นเมฆรุ่งโรจน์หาคติ แสดงว่าอากาศในวันนี้ต้องไม่เลว

จูเตียวเอ็งเปิดประตูออกมา ทางหนึ่งยังลึกลับจ้าวเจีย อ้าปากหาวคำหนึ่ง สายตาดูตามองค้อมต้องสะดุดตามหาไขเข้าไประหว่างหนาม รีบปิดประตูลง รุ่งโรจน์ใจเข้เข้าไปยังชั้นสอง

ประตูห้องชั้นสองหอผลึกก็เปิดออก จูเตียวเอ็งไม่ทันตั้งเสียงก็เห็นเจ้าฉวคบินอยู่ริมหน้าต่างคล่องคล่องแคล่วคล่องที่บรรจุมความซื่อมนั้นติดกับสองแขนอย่างปลอดโปร่ง คล้ายเพียงก็ค้อออกไปเดินเล่นดูอากาศอันบริสุทธิ์ยามเช้าก็ปาน

จูเตียวเอ็งกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ยืนอยู่ข้างประตู ตะกุกตะกักถามว่า

“ตัวเอี้ย ท่านพบเห็นแล้ว?”

เจ้าฉวคผงกศีรษะ หยิดากกล่าวว่า

“คนที่ขึ้นอยู่กลางลานตึก เจ้าคงเคยได้ยินมา ไม่เคยพบหน้ามาก่อน”

ชูเตี่ยวเอ็งกล่าวอย่างคั่นคั่นตึงเครียดว่า

“เจ้าผู้นั้นมาจากสารทิศใด สืบเสาะมาตั้งแต่เช้า ทั้งวางท่าเช่น
นี้ เกรงว่าไม่มีเจตนาดี”

จีได้สวดกล่าวว่า

“คือตัวการ สำคัญที่กระตุ่นขุยงให้สมาคมบุณินมารังควานพว
เรา”

ชูเตี่ยวเอ็งใจหายวาบ กล่าวว่า

“ตัวเอี้ยหมายความว่ามันเป็นหัวหน้าตึกเก้ากับปนาท ฉายา คาบ
สนิมวิญญาณร่องซึเบ็งจ่อเล้ง?”

จีได้สวดผงกสิระภักกล่าวว่า

“มิผิด ไม่พบหน้าสิบกว่าปี เผลอการณียังคงมีลักษณะราศีคุณ
เดิม คาดว่าวันเวลาที่ผ่านมา มันยังมีความเป็นอยู่ไม่เลว...”

ชูเตี่ยวเอ็งกล่าวเบาๆ ว่า

“ตัวเอี้ยคิดออกไปจัดการกับผู้แซ่ซึเบ็งนี้?”

จีได้สวดควาคุมองชูเตี่ยวเอ็งแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ไม่เช่นนั้นจะทำอย่างไร เสาะหาสถานที่ซ่อนตัวไว้หรือ?”

ชูเตี่ยวเอ็งรีบกล่าวว่า

“เราไม่มีเจตนาเช่นนี้ ตัวเอี้ย เราเพียงเป็นห่วงว่าซึเบ็งจ่อเล้งไม่ได้มา
เพียงลำพัง อาจยังซุ่มกำลังอยู่ละแวกใกล้เคียง ตัวเอี้ยออกไปแต่ผู้
เดียว ออกจะเสี่ยงอันตราย...”

จีได้สวดอัมพलगกล่าวว่า

“เจ้าแทบกลับกลายเป็นสตรียุวาทิรีพิไรแล้ว วันเวลาที่ผ่าน

มา เมื่อประสบเหตุการณ์เช่นนี้ มีครั้งใดที่เราไม่ได้ออกศึกแต่ผู้เดียว
แต่ละครั้งเจ้าส่วนพรีากล่าวไม่ขาดปาก เกรงว่าเราไปแล้วไม่คืนกลับ
เจ้าวางใจชีวิตฆราเป็นของเรา เราไหนเลยไม่ระมัดระวังได้?”

ซูเคียวเอ็งเสนอแนะว่า

“คัวเอี้ย ต้องการให้แจ้งต่อขอโกวเนี่ยตักคำหรือไม่?”

จี้ไถ่สวดเล็กก็กล่าวว่

“แจ้งก่อนางทำอะไร ขอความช่วยเหลือหรือ เตียวเอ็ง เจ้าคิดสอย
ห้อยตามเรานานปี โฉนไม่คิดกระทำเรื่องราวที่เสริมบารมีแก่เรา เอา
แต่กระทำเรื่องที่สร้างความอับอายขายหน้าแก่เรา?”

ซูเคียวเอ็งคัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวด้วยท่าทีสุ่ความตายโดย
ไม่พรั่นว่

“คัวเอี้ย เราจะออกไปเป็นเพื่อนท่าน...”

จี้ไถ่สวดหัวเราะเฮอะอะ คบโหดที่ขุนซิวของก๊วงสี่ผู้นี้ กล่าว
ว่

“กุศตเจตนาของเจ้า เราขอรับด้วยใจ เตียวเอ็งอาศัยวิชาแมวสาม
ขาของเจ้า ยังคงข่มขู่เหตุการณ์อยู่ด้านข้างให้กันเรา ประคองเจ้าดูแลภารกิจ
ใหญ่น้อยให้กันเรา ถือว่าปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่แล้ว เรื่องจับดาบร้าย
ทวน มิต้องให้เจ้าวุ่นวาย”

พลางก้าวขวาวๆ ลงจากหอ เมื่อเหยียบขั้วผ่านระเบียงได้ชายคาของ
ห้องโถงหน้า ก็เปิดเขยรอกอ้อมค้อมรับผู้มา

ซีเบ๊วเอ็งมีอาตุระหว่างห้าสิบถึงหกสิบปี ที่ไม่สามารถคาดคะเน
อาตุแท้จริงของมัน เป็นเพราะมันมีรูปโฉมผิดธรรมดา คนร่างผอมสูง

ผมผ้าขาวดอกเตา แดงกาพทบนใบหน้าขาวหมดจด ผิวขาวละเอียด
อ่อน บนใบหน้าไม่มีรอยขยับขนแม้แต่ขน้อย นอกจากนั้นมันสวมเสื้อขาวสี
อิฐแดง มวยผมผูกสายรัดสีเดียวกัน ดูไปคล้ายเป็นคนเจ้าตำราญที่รักษา
ความหนุ่มจกรจรวิโดยไม่แก่เฒ่า สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้พบเห็น

จีได้สวดหันหน้าหาซีเบ้งอึ้ง ค่ายพพานสาธตเก่า ประทานมือ
หักทาบว่า

“ไม่พพานซีเบ้งเล่าเฮีย (ที่ผู้ราแซ่ซีเบ้ง) นานาน คิดถึงเป็นอันมาก
เล่าเฮียมีลักษณะราศีแจ่มใส ระหว่างนี้คงอยู่สุขสบาย เราผู้แซ่จื่อออกมา
ต้อนรับสาย เล่าเฮียไปรคให้อภัย....”

ซีเบ้งอึ้งการะตอบด้วยมารยาทอันดี รกล่าวว่า

“อันใดฉันนั้น ได้สวดเฮีย ไม่พบเห็นท่านสืบกว่าปี ท่านอ้วนท้วน
กว่าเดิม ดูจากใบหน้าที่แดงปลั่งปลั่งของท่าน คาดว่าเงินทองไหลมณฑมา
มีทรัพย์สินเงินทองมากกว่าเดิมแล้ว”

จีได้สวดแหงนหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

“ยังมีไഴ่พึ่งพามารมีเล่าเฮีย ก็กิจการค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ รักษาอยู่ได้ดี
ว่าได้กำไร...”

ซีเบ้งอึ้งตำรวจมองสิ่งก่อสร้างรอบข้าง กล่าวอย่างปลอศไปรั้งว่า

“บ้านรับรองของท่านปลูกสร้างอย่างมีรสนิยมนัก ได้สวดเฮีย
ขออภัยที่เราเข้ามาโดยไม่เชื่อเชิญ ถือวิสาสะเปิดประตูคิของท่าน พาตัว
เข้าลานคิกมา”

จีได้สวดกล่าวอย่างขื่นแค้นว่า

“นี่เป็นวาจาใด เล่าเฮียถือเป็นแขกพิเศษ ปกติคิณังเชิญไม่

ได้”

“ซีเบิ่งอึ้งเฟ่งคางของจีไฉวค กล่าวว่

“สิบสามปีมานี้ ไฉวคเสียบสายตีดกระมัง?”

“ไม่ต๊ะและไม่เลวเกินไป นับว่าผ่านวันเวลาได้ ซีเบิ่งเล่าเสียบ ท่านยัง
สะดวกราบรื่นกระมัง?”

ซีเบิ่งอึ้งเสี้ยนศิริชะ สีนน้ำหมองกล้ำลง กล่าวว่

“หากมิใช่ท่านสอดมือเข้าก่อกวณ เราสมควรสะดวกราบรื่น
หลังจากคดีที่เมืองอิงแกจิบเมื่อสิบสามปีก่อน วันเวลาของพวกเราก็กลับ
กลายเป็นซากลำบาก นี่ไม่เพียงหมายถึงปัญหาคำครองชีพ โดยเฉพาะ
ความกดดันทางจิตใจ สุดท้ายจะทนทานได้ ไฉวคเสียบ สำหรับกับท่าน
เพียงสอดมือยุ่งเกี่ยวเรื่องหนึ่ง สำหรับกับพวกเรา กลับบีบคั้นทรมาน
นัก....”

จีไฉวคกล่าวด้วยความเห็นใจว่

“เราเข้าใจ ซีเบิ่งเล่าเสียบ เรายังเกิดความเสียใจยิ่ง”

ซีเบิ่งอึ้ง กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่

“ไฉวคเสียบ ท่านก็ทราบว่ามีเรื่องบางประการ มิใช่แสดงความเสีย
ใจทางลมปากก็ยุติลงได้”

จีไฉวคส่งเสียงกระแอม ปากยังกล่าวด้วยรอยยิ้มไม่คลายว่

“วันนี้ซีเบิ่งเล่าเสียบชุดมาตั้งแต่เช้า คงต้องการสะตางหนึ่เก่าโดยชอบ
ด้วยเหตุผลกระมัง?”

ซีเบิ่งอึ้งเล่า กล่าวว่

“จะอย่างไรหนึ่บัดนี้ซีเบิ่งมาสิบสามปีแล้ว ไฉวคเสียบ ชั่ว

ชีวิตของคน มีสิบสามปีเพียงไม่กี่ครั้ง ท่านว่าใช่หรือไม่?”

เจ้าไลฮวดกล่าวอย่างเห็นพ้องด้วยว่า

“ถูกที่สุด ในชีวิตของคน มีสิบสามปีเพียงไม่กี่ครั้งจริงๆ”

ซีเบ้งเอ็งถึงเดินมือโพล่หลังเข้ามาหลายก้าว กล่าวด้วยสีหน้าราบเรียบว่า

“หากท่านเป็นเรา ไลฮวดเอ๊ย ท่านเห็นว่าหนี่ปัดจีนี้ควรสะสมอย่างไร จึงถือว่าชอบด้วยเหตุผล?”

เจ้าไลฮวดยกมือถูบคาง กล่าวว่า

“รวบรวมยิ่ง หากเราเห็นว่าเราไม่ผิด ก็ต้องใช้เลือดล้างเลือด ตรงกันข้าม หากว่าเราเป็นฝ่ายผิด ก็ไม่ต้องรวบรวมไว้พัวพันอีกต่อไป”

รอยยิ้มเพียงวูบเดียวบนใบหน้าซีเบ้งเอ็งกลับกลายเป็นชะงักค้าง กล่าวอย่างเข้มข้มว่า

“ไลฮวดเอ๊ย คิดเมื่อสิบสามปีก่อน ท่านแน่ใจว่าท่านยืนอยู่ฝ่ายเหตุผลหรือ?”

“มิผิด เราแน่ใจว่ายืนอยู่ฝ่ายเหตุผล ผู้เข่าว่ว่าจ้างคนร้ายสังหารอาชญากร ถือว่าผิดทำนองคลองธรรมอยู่แล้ว มิหนำซ้ำจุ่มงหมายเพียงเพื่อชิงสมบัติ ยิ่งสูญเสียมนโอธรรม ท่านทั้งหลายกลับรับว่าจ้างจากหลานชายตระกูลอึ้ง ตระเตรียมช่วยเหลือมันกระทำการบาปหนาสาหัส เราเสนอหน้ายับยั้งความเคลื่อนไหวพวกท่าน เท่ากับช่วยสร้างสมบุญกุศลให้กับท่านทั้งหลาย มีอันใดไม่ถูกต้อง”

หน้าตาของซีเบ้งเอ็งถึงสิ้นกระตุก ขมับทั้งสองก็เด่นถี่วูบ ส่งเสียงหยานกระด้างว่า

“พวกเราใจไม่รับการตำรวจนี้ นี่เป็นอาชีพของพวกเรา เป็นที่มาของเงินทองที่จะจุนเจือพวกเรา ตามกฎเกณฑ์ของพุทธจักร พวกเราไม่รุกรานท่าน ท่านก็ไม่สมควรขัดขวางหนทางโซคลาภของพวกเรา”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เล่าเชี่ยกล่าวผิดแล้ว ผู้คนในโลกทำเหม็นเรื่องราวในโลก ไม่อาจหลุดพ้นจากเหตุผล ท่านทั้งหลายไม่คำนึงถึงทำนองคลองธรรม ไม่คำนึงถึงความผิดถูก ไม่แยกแยะดีชั่ว ส่งเสริมความผิดคนต่ำช้า หากทุกผู้คนถือปฏิบัติอย่าง โลกนี้จะเป็นโลกอะไร กฎเกณฑ์ของพุทธจักร ไม่ได้กำหนดให้พวกเราก่อกรรมทำเข็ญ ประพฤติผิดศีลธรรมอันดีงาม”

จีเบ๊วเอ็งขบกรามกรอด กล่าวด้วยใบหน้าเขี้ยวกล่าวว่า

“แต่ท่านลงมือทั้งสิ้นสองครั้ง เช่นฆ่าสังหารพี่น้องในคิกเก้กัมปนาทเรารวมหกคน ผีมืออันอำมหิตนี้สมควรอธิบายอย่างไร?”

จีได้ฮวดทอดถอนใจ กล่าวว่า

“จีเบ๊เล่าเชี่ย ท่านลงมือทบทวนดู สิบสามปีแม้เป็นช่วงเวลาอันยาวนาน คาดว่ายังไม่ถึงกับลบเลือนความทรงจำของท่าน ก่อนการลงมือทั้งสองครั้ง มีครั้งใดที่เราไม่ได้พรีกล่าวเตือนพวกท่าน เป็นพวกท่านยินยอมความตั้งใจ หลังจากลงมือต่อเรา เราก่อขมทำการตอบโต้ พวกท่านลงมืออย่างเกรี้ยวกราด แสดงท่าทีว่าไม่ปล่อยปละละเว้นให้มีชีวิตรอดสืบไป เราเท็กป้องกันตัว ได้แต่ด่านทานรับมืออย่างสุดกำลัง ผลการปะทะย่อมมีการบาดเจ็บล้มตาย โหนเลขโทษว่าเราได้?”

จีเบ๊วเอ็งยิ้มอย่างเยือกเย็นว่า

“หน้ชีวิตกาโลหิต ท่านกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่ง ผลักไสสัน

เรื่องราว ท่านไข่มุกุ่นคิด พวกเรายินยอมให้ท่านผลักดันปฏิญญาได้อย่างไร?”

จีได้สวดยังสงบจิตใจ กล่าวว่า

“คำพิพากษาว่าไว้ ทะเททุกขวิโรจนเขต กลับใจจะพบพักฝั่ง ท่าน
อาตุณนี้ สมควรเข้าใจเหตุผล อย่าได้คิดแล้วคิดอีก...”

จีเบิ่งอเล้งกล่าวเสียงกระด้างว่า

“มันต้องให้ท่านสั่งสอนเรา จีได้สวด หนีโลกหิตมีแต่ใช้โลกหิตชำระ
ล้าง เหตุและผลหมุนเวียนเช่นนี้ เออถึงหลักเมตตาคุณธรรม ถ้วนแล้วแต่
เปล่าประโยชน์”

จีได้สวดแบมือทั้งสองข้าง กล่าวอย่างอับ วนปัญญาวา

“จีเบิ่งเล่าเสีย ท่านบิณฑังกับเราอีกแล้ว”

จีเบิ่งอเล้งคาทอประกายเย็นเยียบ เก้นเสียงออกจากร่องฟันว่า

“ในโลกไม่มีผู้ชนะตลอดกาลจีได้สวดเมื่อสิบสามปีก่อนท่านเคย
ชนะ แต่ว่าสิบสามปีให้หลัง ท่านไม่แน่ว่ายังคงโชคดี เจตนาดีไม่มา
มีแต่เจตนาร้ายจึงหา”

จีได้สวดกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ดูทำท่านไม่เปลี่ยนความตั้งใจแล้ว”

จีเบิ่งอเล้งกล่าวเสียงเย็นเยิบว่า

“พวกเรารอคอยวันนี้มาสิบสามปี สิบสามปีที่ยาวนาน พวก
เรากล้ากลืนฝืนอภัยศ ปล่อยให้ความแค้นกัดกร่อนจิตใจ ความเดือดดาล
เคี้ยวกรำวิญญูณ วันกินไรน้ำใจ พวกเราไม่อาจทนรอสิบปี จีได้สวด
พวกเรารวันนี้จะสะท้านแก่อำนาจใหม่กัน”

จีโต้ฮวดฮิมพลาง กล่าวว่า

“ความจริงเป็นแก่นเก่า ไม่มีอาฆาตใหม่ ท่านพอเอ่ยถึง เราค่อยนึกได้ ซิเบ้เล่าเอ๊ย ท่านคงหมายถึงละครของสมาคมฐนินจากนั้น ละครเป็นท่านแต่งขึ้น น่าเสียดายที่การแสดงล้มเหลว....”

ซิเบ้จ้อเล้งหาปฏิเสธไม่ กล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“มิใช่การแสดงล้มเหลว เพียงแต่ท่านยังไม่ถึงขนาด ละครครั้งนี้ท่านยากรอดพ้นจากชะตากรรมได้”

จีโต้ฮวดกวาดมองรอบข้างแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“เช่นนี้แสดงว่าท่านต้องไม่ยอมปล่อยปละละเว้นเรา ซิเบ้เล่าเอ๊ย ท่านไข่มิประพจน์เปิดเผยกว่านี้ พานเชื้อเชิญผู้ช่วยที่หลบๆ ซ่อนๆ แฝงใจออกมา เรายินยอมถูกทวนเปิดเผยแทงใส่ ไมยินยอมถูกเกาทัณฑ์ลับลอบทำร้าย”

ซิเบ้จ้อเล้ง กล่าวเสียงเย็นขาวว่า

“พวกเราประพจน์เปิดเผยตลอดมา ไข่มิต้องหลบๆ ซ่อนๆ ?”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันปรบมือคราวหนึ่ง พร้อมกับเสียงดัง ผู้คนแปลคนถลันออกจากที่ซ่อนมา

จีโต้ฮวดกวาดตาสำรวจมอง กลับรู้จักคนทั้งแปลเป็นอย่างดี ในคนทั้งแปลมีคนหลังค่อมโหนกนูน ใบหน้าเขียวคล้ำ หันเขียวโผล่พ้นออกมาเล็กน้อย เป็นเล่าอี้ (อันดับสอง) ขอดึกแก่กัมปนาทเกาะไก่อ (ค่อมประหลาด) เสี่ยงซาแซ ยังมีคนร่างผอมเล็ก ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวขุ่น คล้ายผิวส้มที่ตากแห้ง เป็นน้องสุดท้องในดึกแก่กัมปนาท ฉายาเน่กวมินค์ธ (นักฆ่าหน้าขุ่น) ตัวฉิกจ้วน

อีกหกคนที่หลงเหลือ ตัวเป็นบุคคลในสมาคมบูบิน ประกอบ
ด้วยหัวหน้าสมาคมบูบินสังหารโหดเจิ้งซัง รองหัวหน้าที่สูญเสียสองแขน
ทวนโลหิตหลายขวดที่กรุงเซียง ผู้ช่วยคนที่หนึ่งทพที่นั่งแบกภูเขาจิ้งจอก
ผู้ช่วยคนที่สองกระเรียนผอมนูนแคระ ผู้ช่วยคนที่สามพยัคฆ์ค่อมกึ่งเซียง
และผู้ช่วยคนที่สี่เกาทัณฑ์รกรก จำปิง

จากขุมกำลังนี้แสดงว่า สมาคมบูบินทุ่มเทกำลังออกมาทั้งวัง คิด
ต่อสู้ขึ้นแตกหักแล้ว

ที่น่าสนใจคือ ในอาคันตุกะไม่รับเชิญทั้งแปด กลับมีคนหลังค่อม
โหนกนูนอยู่สองคน แต่เมื่อเปรียบเทียบกับกัน ค่อมประหลาดแห่งศึกเก้า
กัมปนาท มีสารรูปชีวิตรูปลักษณะกว่าพยัคฆ์ค่อมของสมาคมบูบินอยู่หลาย
ส่วน

จีได้สวดหัวร่อฮาฮาว่า

“วันนี้มันเป็นการชุมนุมนักสู้ผู้กล้า ไม่ว่าผีसाงโคตัวมากนัก
พร้อมหน้า บ้านซอมซ่อเรามีโอกาสต้อนรับ นับเป็นเกียรติอย่างสูง...”

หัวหน้าสมาคมบูบินเพ่งตาแน่วแน่ กล่าวเสียงกระด้างว่า

“จีได้สวด ไม่ต้องตีผีปาก ผู้อาวุโสแซ่ซีเบ็กกล่าวไม่ผิด วันนี้ท่าน
ขาจรอดพ้นจากชะตากรรมได้”

จีได้สวดกล่าวอย่างขมขื่นแค้นใจว่า

“ไม่พบกันมานาน คิดต่อยติเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ก่อนอื่นสมควร
สนทนาปราศรัย ตามได้ถึงเหตุการณ์ที่จากมา พอเผชิญหน้าก็ทำศึก
ออกจะเสียบุคลิกไป...”

ถ้ามเนื้อที่สองแถมของหัวหน้าสมาคมบูบิน ต้นกระตุก ขนขึ้น

เกี่ยวพัน กล่าวว่

“พวกเราไม่ขออยู่ร่วมฟ้าเดียวกับท่าน ยังมีอันใดน่าสนทนา”

เจ้าโศวคกล่าว ด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

“บอกตัวอย่างเช่นเนื่อบนหัวไหล่ท่านงอกเงยออกมาแล้วหรือ
ไม่ พักงเขียงหลังจากสูญเสียสองแขน ชีวิตความเป็นอยู่ใช่วีชี้อัจฉริยะ
หรือไม่ กังเขียงถูกพันใส่คาบหนึ่ง ไซ้เสียโฉมหรือไม่ ถ้วนแล้วแต่สนทนา
ได้”

หัวหน้าสมาคมภุมรินสองตาแดงจางด้วยสายเลือด กล่าวว่

“ปล่อยให้ท่านกล่าววอวอโอ้แดกคั่นไปเถอะ นี่เกรงว่เป็นโอกาส
ครั้งสุดท้ายในชีวิตของท่านแล้ว”

เจ้าโศวคกล่าวถามว่

“เรื่องจ้ ท่านก็คิดอ่านเช่นเดียวกับซีเบ้เล่าเสีย?”

หัวหน้าสมาคมภุมริน กล่าวอย่างเกียจแค้นว่

“ถูกต้อง พวกเราคิดอ่านดุจเดียวกัน”

เจ้าโศวคกล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่

“ไม่มีหนทางผ่อนปรนหรือ?”

“หัวหน้าสมาคมภุมรินร้องคังว่ ว่

“เหลวไหลไร้สาระ”

เจ้าโศวคหยิบแขนทั้งสองออก ทำท่ากล้ายบิคุน้เกียจ แต่หลังจาก
ที่เหยียดแขนออก ไม่มีความเคลื่อนไหวตามหลัง กล่าวเสียงอ่อนโยน
ว่

“คง่านับท่านทั้งหกคนถึงเจ็ดคน?”

หัวหน้าสมาคมภูมินกาวาคมของซีเบ็งอ์เล้งแวนหนึ่ง ซือเบ็งอ์เล้ง
กล่าวกระตุ้นเตือนว่า

“ระวังมันเล่นลาวคล้าย เจิงล่าตี เมื่อถึงคราเสี่ยงชีวิต ผู้เซจี้ไม่เคย
ละเว้นเล่ห์กล ทั้งหมดต้องระมัดระวัง อย่าได้หลงกลมัน”

หัวหน้าสมาคมภูมินกาวาคมไปหลายก้าว กล่าวอย่างชัดเจนว่า

“เราเคยหลงกลมัน ต้องไม่ชะล่าใจเล่นอีก....”

ซือเบ็งอ์เล้งเล็กชายเสื้อขาว ชักดาบของมันออกซำๆ นั้นเป็นดาบ
สนิมเล่มหนึ่งจริงๆ ดาบที่ดูจากเปลือกนอกเป็นดาบสนิมธรรมดา แคร่รอบ
สนิมบนดาบมิใช่รอยสนิมจริงๆ หากแต่เป็นชั้นคอนหนึ่งที่กระทำขึ้น
ระหว่างที่หลอมสร้างตัวดาบนี้

เนื้อเหล็กกล้าของดาบเล่มนี้เรียกว่าเซยะเอี่ยมกึ่ง (เหล็กกล้าเปสว
แดง) เพียงมีอยู่ในเขตภูเขาทะเลแวกมณฑลกุยจิ๋วชั้นหน้า มีน้ำจ้ำมีปริมาณ
น้อยยิ่ง เนื้อเหล็กกล้านี้มีพิษร้ายแรงอยู่ในตัว หลังจากหลอมสร้างเป็นดาบ
พิษร้ายยังไม่สลายคลาย เพียงถูกความร้อนหลอมจับ จากระบายนอยู่
ชั้นนอก ดูเผินๆ กลับคล้ายสีสนิมของคราบสนิม แท้ที่จริงเป็นความเข้าใจ
ที่ผิดพลาด อาวุธที่ผ่านการหลอมสร้างจากเหล็กกล้าเปสวแดง ไม่เพียง
แข็งแกร่งทนทาน ทั้งยังมีพิษร้าย พอสัมผัสถูกร่างกายสะกิดโลหิตหลัง
ไหล ต้องจบสิ้นชีวิตไป

จีได้ขูดจุปากจิกจิก กล่าวว่า

“อาวุธอันร้ายกาจ ซิเบ็งอ์เล้ง ผ่านไปนานปี ทุคนยังคงใช้ดาบ
ดำวิญญูดาบเล่มนี้”

ซือเบ็งอ์เล้งกล่าวอย่างเบื่อกเย็นว่า

“หากว่ามีความสามารถ ท่านก็ทำลายมันอีกครั้งเช่นเดียวกับมือ
สิบสามปีก่อน”

จีได้สวดอิมพลางกล่าวว่า

“ขราแล้ว ปฏิภิกิริยาที่เฉื่อยชา คราวครั้งนี้คิดทำลายเพลิงคาบของ
ท่าน เราไม่มีความมั่นใจแม้แต่น้อย...”

ขณะกล่าว ผู้คนที่ราชล้อมอยู่รอบข้างโอบกระชับเข้ามาที่ละ
น้อย แต่จากทิศทางที่โอบกระชับ ยังคงรักษาคำแหน่งที่เหมาะสมกับการลง
มือ ไม่กล้าชะล่าใจแม้แต่น้อย

จีได้สวดเหี้ยมดแทนทั้งสองหุคนี้เอาไว้ ในหน้าประดับด้วยรอย
ยิ้ม หางคาชำเถืองแถ ท่าที่มั่นคงยิ่ง

ดังนั้นในห้องข้างซ้ายมือบังเกิดจุ่มเสียงสลดโศกเจือปนแฉ้วเสียงหนึ่ง
ดังมา จุ่มเสียงเจือปนแฉ้วยิ่ง แต่ก็เย็นชายิ่ง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีอายุยี่สิบกว่าปี พบเห็นภาพเหตุการณ์ที่คำฟ้าสามานย์
มากหลาย แต่ยังไม่เคยเห็นสภาพเช่นนี้มาก่อน...สหายที่ออกท่องยุทธ-
จักรกลับไร้ยางอายุถึงเพียงนี้จริงหรือ”

ทุกผู้คนคะถึงถานวูบ จากนั้นกวาดตาไปยังคันเสียง ที่ข้างเสา
ระเบียบหน้าห้องข้าง ขึ้นทิงด้วยหญิงสาวหน้าตางดงามนางหนึ่ง แต่ใบหน้า
งามงดของนางคล้ายผืนกด้วยน้ำแข็ง นั้นมิใช่ขอเขาจะหงส์จะเป็นผู้ใด?

หลังความแตกตื่นคะถึงถาน จีเบิ่งอเล้งพถันบังเกิดเพลิงโทสะตุก
ฮือโหม กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“เจ้าเป็นใคร กลับกลักกล่าวประชดประชัน ปรีกปรำให้ร้ายพวก
เราในที่นี้ หรือไม่คิดมีชีวิตสืบไป?”

ขอเขาะหงส์แบะปากเล็กน้อย กล่าวอย่างเหยียดพยามว่า

“มิใช่ปรักปรำให้ร้าย หากแต่กล่าวตามความสัตย์ ที่แฉ้วมมิวั
การต่อสู้เช่นนี้หรือ ผู้คนเฝ้าคนกลุ่มรุมคนๆ เดียว ไม่กลัวเสื่อมเสีย
เสียงสำนักอาจารย์พวกท่านหรือ?”

หัวหน้าสมาคมรูปินควาคว่า

“เรื่องระหว่างพวกเรากับผู้แซ่จี้ ย่อมมิวิธีสะสาง ที่พวกเราเห็น
ยุติธรรม เข้าเป็นตัวละครใด กลับกลักกล่าวก้าวร้าว บังอาจเสนอหน้า เข้า
ว่าพวกเราไม่กล้าฟันเจ้าหรือ?”

ขอเขาะหงส์แก่นหัวร่อ ยึดตัวยืนตรง เฉีแสงจากบันได ปากกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ใช่ตัวละครใด เพียงแต่ไม่อาจทนดูได้ คิดสอคมมือ
เกี่ยวข้องกับ ผู้ใดฟันข้าพเจ้าได้ ก็ลงมือได้อย่างเต็มที่ เมื่อเผชิญหน้ากับคนค
้าในยุทธจักรที่ไร้บางอายเช่นพวกท่าน นับเป็นที่ผิดหวังเสียใจของ
ผู้คน คิดว่ากาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว”

ซีเบ๊จ้อเต้งจับจ้องมองขอเขาะหงส์ กล่าวเสียงกระด้างขึ้นว่า

“เจ้าที่แท้เป็นใคร เรื่องในที่นี่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า หากเจ้ายัง
คิดเข้าเกลือกกกล้วยปลัดน้ำนี้ ก็อย่าได้โทษว่าเจ้าเป็นพวกเดียวกับ
จี้ได้สวด ประหารจำโดยไม่ละเว้น”

ขอเขาะหงส์กล่าวอย่างเจือยซาว่า

“ขกเพียงพวกท่านมีความสามารถ ก็ประหารจำโดยไม่ละเว้นไ
อย่างเต็มที่ ข้าพเจ้ากับจี้ได้สวดความจริงเป็นพวกเดียวกันอยู่แล้ว”

จี้ได้สวดหัวร่อฮิสะกล่าวว่า

“ขอไกวเนี้ย ปัญหายุ่งยากเฉพาะหน้านี้ เราจะคิดช่วยกันเถ

ไว้ ไม่กล้ารบกวนท่านจริงๆ”

ขอชะงะหงส์ก้อนจีได้ฮวดวงหนึ่ง กล่าวอย่างขุ่นเคืองแฉ่งอนว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านรับน้ำใจ ท่านพราพิไรอันใด เรื่องราวสมควรมีการแบ่งแยก ฟังกระทำหรือไม่ฟังกระทำ ข้าพเจ้าย่อมมีความคิดอ่านเอง ท่านขัดถือข้าพเจ้าเป็นทารกอมมือหรือ?”

จีได้ฮวดรีบกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้เข้าใจผิด ขอโกวเนี่ย เราเพียงเกรงว่าท่านพลาดพลั้งอันใด จะให้เราสบายใจได้อย่างไร?”

ขอชะงะหงส์แค้นเสียงออกทางรูจมูก กล่าวว่า

“นั่นเป็นปัญหาของข้าพเจ้า ท่านขอเพียงดูแลตัวเองอย่าให้พลาดท่าเสียชู้ ก็เป็นโชคกลางมหาศาลแล้ว”

จีได้ฮวดกะเวรีบตากกล่าวว่า

“เราจะคอยดูแล ท่านไม่เห็นเรายังยื่นเหยียดแขนทั้งสองออกไปหรือหอกหรือ ถึงกับตั้งท่าเริ่มต้นแล้ว”

จีเบิ่งอเล้งพลันควาคว่า

“ลงมือโดยพร้อมเพรียง”

พร้อมกับเสียงควาควของมัน ขอชะงะหงส์ขยับกายวูบ ขึ้นอยู่ค้ำซ้ายมือของจีได้ฮวด พลิกข้อมือชักดาบพม่าที่สั้นไหวคุดงูประหลาดออกมาถือมัน

จีเบิ่งอเล้งยกดาบสนิมจีเจียง คนขยับเคลื่อนไหวอย่างแฉ่มช้า ดูออกว่ามันเกร็งกำลังทั่วร่าง กระเดริยมเปิดจากอุโมงทวงชีวิตออกไป ค่อมประหลาดและนักฝ่าหน้ายื่นแห่งดึกแก่กับปานาพ หัว-

258 ทอพอโลยี เล่ม 1

หน้าสามคนขึ้น ทวนโลหิตหลายชั่ว! เทพขึ้นแบกภูเขา กระเรียนผอม
พยัคฆ์ค่อมและเกาทัณฑ์รกรกก็โอบกระชั้นวงล้อมเข้าไป แสดงว่าระ-
เคียบประสานความเคลื่อนไหวกับซีเบ็งอเล้ง กลุ่มธุโจมนัสจี้ไถ่ฮวด

จบเล่ม 1

ไปติดตามอ่านต่อจนต่อไป
ใน...เล่ม ๕

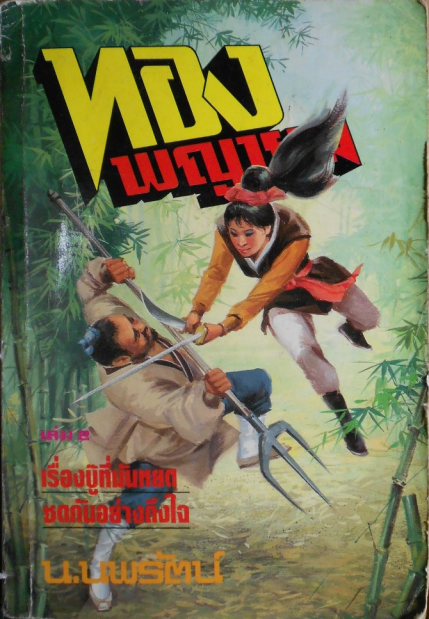

ทองพญายม เป็นผลงานการสร้างสรรค์ชิ้นใหม่ของ ลีวั้งเอี้ยง เจ้ายุทธจักรนิยายเรื่องบู๊ที่ไม่มีใครลอกเลียนได้ ทั้งยังตั้งใจปั้นแต่งตัวเอก...นี่เล็กสนองกรรม จี๋ไล่อวด ขึ้น

จี๋ไล่อวดมิใช่ชายหนุ่มที่หล่อเหลาเยาว์วัย ตรงกันข้าม เขาเป็นชายร่างอ้วน ประดับทองรูปพรรณแพรวพราว ทั้งนี้เพราะ เขาเป็นเจ้าแห่งร้านทองที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือมีผู้หนึ่งเขาเจนจบ วิชาการต่อสู้ รอบรู้เล่ห์อุบายนานัปการ มีมันสมองที่เฉียบแหลม ฝีมือที่เด็ดขาด ฝ่าฟันผองภัยนานา ต่อสู้ศัตรูทุกทิศ อาวุธที่ใช้ก็ แปลกพิสดาร ยังคงรักษาแบบฉบับของความดุเด็ดเผ็ดมัน ทั้งยังเป็นผลงานที่ลีวั้งเอี้ยงเขียนด้วยความพิถีพิถัน หวังว่าจะ นำความแปลกใหม่มาสู่วงการนิยายกำลังภายใน

ทองพญายม เป็นเรื่องบู๊ที่รับประกันความมันส์อย่าง เต็มเหนี่ยวจริงๆ

พอง พญายักษ์

เล่ม ๒

เรื่องปู้ที่มีนาคชด
ชดกนิอย่างถึงใจ

น.น.พรัตน์

เรื่องบู๊ที่มันหยด ชดกันอย่างถึงใจ
ทองพญายม
เล่ม ๒

บริษัท สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง จำกัด

1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์

คลองเตย เขตพระโขนง กท. 10110

โทร. 249-0295, 249-0250

ประเภท นวนิยายกำลังภายใน

ทองพญายม

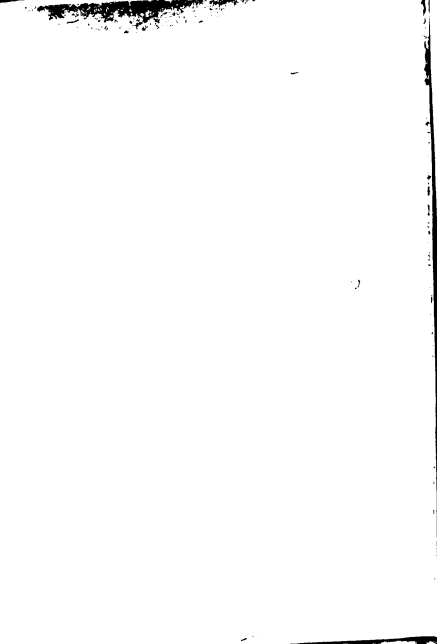
ผู้ประพันธ์ ลัวซังเอี้ยง
ผู้แปล น.นพรัตน์
ภาพปก "ริม"

พิมพ์ครั้งแรกเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2532
จัดรูปเล่มโดย เลิศชัย ชาติวิจิตร

จัดจำหน่ายโดย
บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด
สุขเกษม เขาคลองแหวน ผู้จัดการจัดจำหน่าย
โทร. 248-4280, 248-0447

พิมพ์ที่ บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด
1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์
คลองมดย เขตพระโขนง กท. 10110
โทร. 249-0295, 249-0250

บทที่ 11

จับศัตรู เข้มแข็ง

ในสถานการณ์ที่เขม็งถึงเครียดถึงขีดสุด จีได้สวคณิก
นึกถึงปัญหาที่น่าสนใจข้อหนึ่ง เขานึกถึงรองหัวหน้าสมาคม
รูปิน พู้กงเจียง ฉายาทวนโลหิตทลายขวัญ ยามนี้พู้กงเจียง
สูญเสียสองคน ย่อมไม่สามารถจับทวนอีก แต่ยังคงค้นคว้า
อย่างนั้นคิดอาศัยอะไรทลายขวัญผู้อื่น

ขณะที่จีได้สวคณิกห่วงใยแทนทวนโลหิตทลายขวัญพู้กงเจียง
คาบสนิมวิญญูฉว่งซีเบิ่งอึ้งก็เปิดจากจูโจมแล้ว

ท่ามกลางการขยับเคลื่อนไหวอย่างเขม็ง ร่วงของมันพถันแหวก
พุ่งออกคุงเกาทัณฑ์ โดมจูโจมใส่จีได้สวคจากด้านซ้าย คาบสนิมพอวบ
ขึ้น คนก็เคลื่อนไหวมาทางขวา กล้ายกับคนผู้หนึ่งพถันแบ่งภาคเป็นสอง
ร่วง แต่เงาคาบซ้ายขวารวมตัวที่ม สักจริงไม่แปลกปลอม ทั้งจริงทั้ง

หลุดออกจ่อ จนไม่อาจแยกแยะได้

จี๊ดฮวดพลันยกแขนซ้ายขึ้น ความเคลื่อนไหวของการยกแขนดู
ไปโคดเคี้ยว แท้ที่จริงในพริบตาที่ยกแขนขึ้นได้ขยับเคลื่อนไหวสอง
ครา เนื่องด้วยเคลื่อนไหวในขอบข่ายอันจำกัด ทำให้สังเกตการเปลี่ยน
แปลงที่แผ่งเร้นอยู่ภายในไม่ออก

เสียงโลหะปะทะกันดังคังใหญ่ คาบที่พื้นซ้ายป้าขวาวของจี๊ดฮวดถึง
ล้วนถูกคมดาบเชื่อมแขนของจี๊ดฮวดปิดสกัดค้ำรับไว้ ร่างจี๊ดฮวดถึง
หงายคี่ดังกาออกไป

หัวหน้าสมาคมภุมินทุ่งคว้เรียดคินเข้ามา พู่กันฯ นาคใหญ่ทั้งคู่จับ
สกัดล่าง ด้วยสภาวะเข้มแข็งคู่ร้าย จี๊ดฮวดยังยืนหยัดกับที่ไม่เคลื่อนไหว
ไหว รอจนปลายพู่กันห่างจากร่างสามนิ้ว ค่อยขยักปราดถึงข้างกายหัวหน้า
สมาคมภุมิน แขนขวากวาดขวางอุ้งมือออก

ฝีมือนี้ทั้งรวดเร็วทั้งแม่นยำ ถูกคามหัวหน้าสมาคมภุมินดออร่นไป
เจ็ดก้าว เพ็ชเรกปะทะ ก็สร้างความแตกคั่นแก่สังหารโหดเงี้ยวผู้มีจน
หลังเหวี่ยงเป็นเห็บบอออกมา

ค่อมประหลาดเสียงซ่าแซ่สะอีกเข้ามาจากทางด้านหลังโคย
ไม้บอกล่าว คงก่อรูปแคงทองที่หนักสามสิบกว่าซัง ทั้งคู่จู่เทพอสนี-
บาดฟาดถัน เกาะกระหน่ำใส่จี๊ดฮวด

จี๊ดฮวดกำลังด้านปะทะการกลุ่มอุ้งมือของเทพย่นึงแบกภูเข
และกระเรียนผอมของสมาคมภุมิน ค่อมประหลาดแห่งคิกเก้กัมปนาท
ก็หมุนเนื่องเข้ามา ขณะจะด้านทานรับไว้ทั้งสิ้น ที่ด้านข้างพลันปรากฏ
ประกายเย็นเยียนเทวกลผ่าเข้ามา รอยเขาหงส์สอดมือมาค้ำรับค่อมประ-

หลาตเอาไว้

เห็นนางตะปัดฟาดฟันดาบพม่า ไล่ให้ถอยอ่อนหย่อนพิจิตแข็งกร้าว
โถมเสียดสังคังคุดค้อน กลับไล่ดาบเนื้อเหล็กพม่าที่อ่อนไหว ด้านรับก้อน
คู่อันหนักยิ่ง คดีกลายกระบวนท่าของจอมประหลาดไปสิ้น

จอมประหลาดถลำดอโยไปอย่างทุลักทุเล ถึงกับฮับฮายกลายเป็นโทสะ
ขู่คำรามว่า

“นางแพศยา กอขลุบิคาหวดเจ้าให้บี้แบน...”

ขอเจาะหงส์แค้นเสียดอย่างเข่นซา บิดเฮอร์ฮอนแอ่น คนก็พลัวไป
เบื่องหน้า ดาบพม่าคดีเป็นระลอกกลืนหนูนื่อง ม้วนบรรจบใส่จอมประ-
หลาด

นางถมือด้วยความเผ็ดร้อนเกรี้ยวกราด จอมประหลาดแม้เป็นมือ
สังหารอาชีพ ผ่านการกรำศึกอย่างไซกไซน แต่ดูไปแทบไม่อาจปิดป้อง
ด้านรับไว้ได้

จี๊ดไธวลีใช้คมดาบ เชื่อมแขนอย่างคล่องแคล่ว ทางหนึ่งรับมือ
เทพยดานี้แบกภูเขากับกระเรียนผอม ทางหนึ่งกล่าวเหน็บแนมว่า

“เสียดล่ำอี (คนที่สองเซ่เสียด) อย่าได้กล่าวคุยเชิงอักษิ เข้าใจ
ว่าก้อนขำรุดของท่านหนักยิ่ง ไกวเนี้ยใหญ่กลับด้วเบารวนางแอ่น
ไล่ดาบป่านจักรผัน ท่านต้องระมัดระวังตัว อย่าได้ถูกผู้คนฟันศีรษะ
หลุดหายไป...”

จอมประหลาดไม่คำนึงถึงการตอบคำ ทั้งนี้เพราะคมดาบของขอ-
เจาะหงส์แหลมคมรวดเร็วเกินไป เพื่อป้องกันตัวเอง มันได้แต่รับมืออย่าง
สุดก้าอ้ง โทษเลขแบ่งแยกสมาธิกล่าววาจาได้

ซีเบ็จื่อเล้งโถมเข้ามาอีกครา ครังนี้นันไม่ลงมือเพียงลำพัง หากแต่ผนึกกำลังพร้อมกับผู้ช่วยของมัน จาขานักฆ่าหน้าย่นตัวซีอึงวัน กลับรวมไฟจีไฉ้อวด

เห็นคาบสนิมของซีเบ็จื่อเล้ง คอยคุ้มกันทวนสั้นทุ่แคงทั้งคู่นอง นักฆ่าหน้าย่น ขอกขอนหาช่องว่างรอยโหว่ของทพที่นี้แบกภูษาทักกระเรียนผอม ชำแรกเข้ามา รวากับแม่เบ็ชือสรพิษก็ปาน

จีไฉ้อวดเพ่งตาแน่วแน่ สองแขนขยับขึ้นลง ประกายคาบเกลื่อนกล่น เสียงเคร้งเมื่อปัดป้ายอาวุธทั้งสามเล่มของซีเบ็จื่อเล้งกับนักฆ่าหน้าย่นไปพร้อมกัน

ยามนั้น รองหัวหน้าสมาคมภูบินจาขาทวนโล่เคทหลายขวัญทุ้งเชิงที่ขึ้นแน่วนิ่งตลอดเวลา พลันกระโดดปราดมาเบื้องหน้า พุ่งศีรษะชนไฟจีไฉ้อวดอย่างคูดัน กล้ายไม่ต้องการมีชีวิตรอดไป

ขอเงาะหงส์ที่ไล่ล่าฆ่าฟันค่อมประหลาด ทอคืออ้อมถึงด้านข้าง พอเห็นเช่นนั้นร้องโพล่งว่า

“นี่เป็นเหยื่อล่อชิ้นหนึ่ง...”

จีไฉ้อวดเปลือกนอกอ้วนใหญ่ ความคิดอ่านกลับละเอียดถี่ถ้วน ทวนโล่เคทหลายขวัญพอเคลื่อนไหว เขาก็เข้าใจจุดมุ่งหมายของฝ่ายตรงข้าม แต่เข้าใจนั้นเข้าใจอยู่ ติดตามการณ์อันเร้งร้อนกับจับกันกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ขามจุกละทุกพลับพลึงลมหายใจ ถ่วงลมปราณลงยังท่อนล่าง ปีกหักก้อย่างมันคง

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ศีรษะของทวนโล่เคทหลายขวัญพอชนไฟไถกลางหลังของเขา ความกล้าแข็งของพลั้งยังชนเอาจีไฉ้อวดคดถาออก

ไปตามก้าว พร้อมกับบังเกิดเสียงกระดูกคอหักคั่งขึ้น พื้นคาบสนิมปลาย
ทวน เงากระบอง กมดาบเกี้ยวของศัตรูทั้งสี่ครอบคลุมลงมาคลุมกลุ่ม
ผ่านคลัง

ได้ยืนรอจะหงส์ส่งเสียงควาคด้วยความร้อนรุ่มเดือดดาล ร่าง
อ้วนใหญ่ของเจ้าไฉ่ฮวดพลันหมุนกว้างออกไปคุงหอยทาก เขาใช้เท้าข้าง
เดียวยันพื้น สองแขนกางออก คล้ายโยยบินเรียกคืนไป

พริบตาหนึ่ง ทวนสั้นข้างซ้ายของนักฆ่าหน้าย่นเขี้ยวใส่ข้างตะโพก
ของเขา กระบองเหล็กของเทพยี่นึ่งแบกภูเขาก็ดึงไต่หลังไหล่ของเขา แม้
แต่คาบเกี้ยวของกระเรียนผอมยังกรีดผ่านได้ชอกแขนขวาของเขาไป
พร้อมกับหยาดโลหิตสายหนึ่ง

นี่แค่คาบสนิมของซึงอู่เองไม่ได้สัมผัสถูกเจ้าไฉ่ฮวด จึงความจริง
เจ้าไฉ่ฮวดตั้งใจหลบหลีกคาบสนิมเล่มนี้ เมื่อคาบสนิมไม่ได้กระทบถูกผิว
กาย เจ้าของคาบก็อยู่ห่างไกล อาวุธอื่นที่หักทลายใส่ร่าง เจ้าของอาวุธ
ล้วนอยู่ไกลเคียงแล้ว

ดังนั้นเจ้าไฉ่ฮวดหมุนกว้างกว้างใหญ่ ขณะที่อาวุธทั้งหลายชนิดเพ่ง
คมโลหิตของเขาควัดวิ่งขึ้น ส่วนคมของคมดาบเข็มนแขนก็เฉียดผ่าน
ลำคอของนักฆ่าหน้าย่น วูบผ่านท้องน้อยเทพยี่นึ่งแบกภูเขา พร้อมกับ
สะกิดเอาใบหูที่ติดเนื้อหนังชั้นหนึ่งของกระเรียนผอมปลิวขึ้นฟ้า คมทั้ง
สามล้วนปรากฏโลหิตฉีดพุ่งจากร่าง คล้ายดอกไม้งดงามที่บานสะพรั่งอย่าง
กะทันหันสามดอก

ผลการหักทลายเสียงชีวิต ทวนโลหิตหลายขวัญคอหักตาย นักฆ่า
หน้าย่นถูกเขี่ยคอขาด เทพยี่นึ่งแบกภูเขาถูกฟันดับไต่ทุ่งไหตะลัก

ทอดร่างเป็นซากศพทั้งสิ้น

จี๋เบ้งอึ่งเล้งกำรามปามกลุ่มคลั่ง เลือกลาบทาขาวง จี๋ไล้สวดใช้เข้า
ข้างเดียวยันพื้น ขยับสองแขนผลัดออกโดยพร้อมเพรียง

พริบตาที่คาบทั้งสองฝ่ายปะทะกัน สะเทือนไฟเสกกระจาย หัวข่าที่
ยันพื้นของจี๋ไล้สวดพลันยัดยันขึ้น คนโน้นตัวไปเบื่องหน้า สดัดแขน
ขวาออก ปรักายคาบวูบอีกครา จี๋เบ้งอึ่งเล้งครางหนักๆ คนไขซัดไขเซ
ถอยออกไปวาศ รับภาคแปลที่ได้ชอกแขนชายโครง หลังโหดแดงฉาน
ไปทั้งแถบ

ทันใด ปรักายเย็นเยียบสามจุควาเข้าสู่คลอง อกนุจี๋ไล้สวดโดยไร้
เสียง รอนเขาพบเห็น พลังแหลมคมของปรักายแก่นยะเยียบก็ถูกคาม
เสียดผิวกาย เป็นเกาทัณฑ์เหล็กกล้าปราศจากขนนกที่แค่นสั้นอีกสามดอก
อีก

คราก่อนจี๋ไล้สวดถูกสมาคมฐบิน ก่อนจากมาก็ถูกเกาทัณฑ์สั้นสาม
ดอกนี้จัดทำร้าย ขามนี้สู้หัวพันกับศัตรูรอบข้าง เกาทัณฑ์รกรังจัดกา-
ทัณฑ์สั้นใส่อีกครา

จี๋ไล้สวดปากส่งเสียงคำทอ ร่างรินเหงนหยาย กระตุกตัวหลังแทบ
แตกพื้น เกาทัณฑ์เหล็กกล้าทั้งสามดอกเฉียดผ่านปลายจมูกไป ในระยะห่าง
เพียงนิ้วเศษ จี๋ไล้สวดถึงกับสุดไค้กลืนอาลัยที่เย็นเฉียบ ซึ่งแผ่ช่านจากตัว
เกาทัณฑ์ได้

พริบตาที่เสี้ยวเวลา เพราะอุปสรรคคขวางนี้รอนจี๋ไล้สวดกระโดด
ปราศขึ้น คนของศึกเก่ากับปนาทกับสมาคมฐบินก็ถอนกำลังไปไกลโข
ไม่เพียงแต่คนเป็น กระทั่งคนตายก็ถูกแบกหามไปสิ้น

ขอเขาจะหงส์ไม่ได้ติดตาม เพียงวิ่งปราศเข้าหาจี๊ดฮวด กล่าวด้วยความร้อนรุ่มกังวลว่า

“จี๊ดฮวด สวรรค์ของเรา ท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย อย่าได้ขยับเคลื่อนไหว รอให้ข้าพเจ้าตามตัวผู้กลับมา...”

จี๊ดฮวดทอดตามองเงาหลังของเหล่าศัตรูที่หลบหนีไปอย่างทุลักทุเล หยิตาลงกล่าวว่า

“ท่านวางใจ ขอโกวเนี่ย ล้วนเป็นอาการบาดเจ็บทางผิวหนัง ไม่มันเป็นอย่างไรได้ หากบอกว่าหนักหนาสาหัส ยังคงเป็นสิทธิ์ของหูกงเชียงฟ่งจนอย่างคุณ แทบชนเอาลมหายใจของเราขาดห้วงไป”

ขอเขาจะหงส์รับถามว่า

“ขามนี้เป็นอย่างไร ไซ้กระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายใน เป็นเหตุให้เลือดลมติดขัดหรือไม่ จี๊ดฮวดท่านโคจรพลังคู่ก่อนว่า ลมปราณสะดวกปล่อยไปร่งหรือไม่...”

จี๊ดฮวดขมพลาถกล่าวว่า

“อาการฟกช้ำชาคันชากหลักเสี่ยง แต่เพียงเป็นบาดเจ็บภายนอก ล้าช้ำไม่ได้กระทบกระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็นและอวัยวะภายใน รอให้เราโคจรพลังผ่านจุดชีพจรทั่วร่าง ก็ไม่เป็นไรแล้ว”

ขอเขาจะหงส์ระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวด้วยความปวดใจอยู่หลายส่วนว่า

“ยังบอกว่าเป็นไรอีก คู่ท่านหลังโลหิตโชกร่าง สมควรพอกพาทา พันบาดแผลแต่เนิ่นๆ จึงถูกต้อง”

จี๊ดฮวดขยับเคลื่อนไหวแขนขาอย่างระมัดระวัง พลาถต้นศีรษะ

กล่าวว่า

“มาอย่างรวดเร็ว จากไปอย่างรีบร้อน จี๋เบ้งถึงและพวกมันว่าฮัดได้หัดได้จริงๆ”

ขอเขาหงส์กวาดมองทิศทางที่ฝ่ายตรงข้ามหลบหนีไปแวนหนึ่งคราครึ่งก็ซีเบ้งถึงและพวกจากไปจนไร้ร่องรอยแล้ว ดังนั้นนางเงาะปากกล่าวว่า

“หากเป็นข้าพเจ้า เมื่อสิ้นเกาะมาตั้งแค้น ก็เสี่ยงถึงที่สุด โหนเลยเถิดล้มแตกกลางคันได้ นี่ไม่ใช่เรียกว่าฮัดได้หัดได้ แต่เรียกว่าไร้ยางอายสูญเสียปณิธาน พวกมันรอกอยมาสืบตามปี หรือเพียงเฝ้ารอผลเช่นนี้?”

จี๋ไล้ฮวดกล่าวอย่างกรุ้มคิดว่า

“ไม่ว่าพวกมันมีความคิดอื่นอีก สมมติเช่นรักมาชุมนุมกำลัง เพื่อก่อการอีกครั้ง”

ขอเขาหงส์แค้นเสี่ยงดังเฮอะ กล่าวอย่างเหยียดคางว่า

“อาศัยสวะกลุ่มนี้ ไม่ว่าก่อการอย่างไร ก็ยากประสบความสำเร็จได้”

“เราไม่ได้คาดคิดเช่นนั้น เค้าทหารกษัตริย์เบ้งถึงไม่รวนระดมระดมต้องระวังป้องกันมัน ขึ้นต่อไปไม่ทราบมันเล่นลาวลาขาคืออีก...”

ขอเขาหงส์ขม้ายมของจี๋ไล้ฮวด กล่าวเป็นเชิงขมขื่นไม่เชิงขมขื่นว่า

“ท่านมิใช่ไม่กลัวฟ้ากลัวดินหรือ ขามนี้กลับระมัดระวังขึ้นมา?”

จี๋ไล้ฮวดหัวเราะเฮอะเฮอะกล่าวว่า

“ขอไกวณีย์ ที่ว่าไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน เพียงเป็นท่งท่งแปดตอนนอก

ที่แสดงให้ผู้อื่นชมดู หากคิดชั่วจึงมีเปรียบ ยังกระมังคะวังไว้ คาดว่า
ท่านไม่เข้าใจเท่าใด เราะระวังตัวตลอดมา”

ขอชะงะหงส์กล่าวเป็นเชิงสัพยอกว่า

“ไม่รวบรัดจริงๆ จ้าไล่สวด ดูท่านอ้วนใหญ่อ้วนอ้วน เปลือกนอก
หยาบกร้าน ที่แท้ความสามารถของท่านไม่เพียงขยับตะโพกกระแทก
ฟุ้งเชิงคอกหักยังมีมันสมองด้วย”

จ้าไล่สวดน้อมกายกล่าวว่า

“ชมเกินไป โกวเนี่ยชมเกินไป...”

ที่ได้ขายควหา ชูเตียวเอ็งพะงอกศิระ เดินออกมาอย่างระมัดระวัง
พอเห็นจ้าไล่สวดหลังโลหิตโชยกาย ถึงกับหน้าถอดสี อุทานว่า

“ตัวเอ๊ย ท่าน...ท่านรับบาดเจ็บแล้ว?”

จ้าไล่สวดโบกมือกล่าวว่า

“อย่าได้ร้องรำคร่ำครวญไป ในโลกไหนเลยมีเรื่องกำไรทั้งสิ้น
บิดาต้องการชีวิตผู้อื่นหลายชีวิต ตัวเองก็ต้องจ่ายค่าชดเชยอันใดจึงถูก
ต้อง”

ชูเตียวเอ็งตะกุกตะกักว่า

“ตัวเอ๊ยกล่าวไม่ผิด...”

ขอชะงะหงส์ยัมพลางกล่าวว่า

“ชูก้วงถ้อ (ผู้ดูแลเช่ชู) ท่านอย่าได้เอาแต่ตะลึงถลน ไม่เห็น
ตัวเอ๊ยพวกท่านเลือดเนื้อเหวอะหะ ได้รับบาดเจ็บหลายแห่งหรือ
ยังมีบริบประกองเขาเข้าไปพอกทายาพันบาดแผลอีก?”

จ้าไล่สวดรีบกล่าวว่า

“ขอไกวเญ็บ เรายังยืนหยัดอยู่ได้ มีต้องให้ผู้คนประทับใจประกอบ...”

ไม่ว่าต้องให้ผู้คนประทับใจประกอบหรือไม่ ชูเดี่ยวเอ็งรีบขึ้นมือออกมา จี๊ไล้สวดตลึงคาใส่ชูเดี่ยวเอ็ง ก้าวยาวๆ ไปยังห้องโถงที่ชั้นล่างด้วยตัวเอง ดูจากท่าทีที่เจ็ดหน้ายี่ดอกของเขา คล้ายยังเข้มแข็งแกร่งกร้าวยิ่ง ชูเดี่ยวเอ็งรีบติดตามหลังไป ขอเขาจะหงส์ก็ร่วมทางโดยไม่ลังเล ไม่ทราบว่าจะมาติดตามไปช่วยเหลืออย่างไรได้ อาจบางที่เป็นความกังวลใจเอง

ในห้องอาหารอันกะทัดรัดเขตตึกหัด แสงโคมไฟกลมกลืน บนโต๊ะไม้ฉันทน์ม่วงซึ่งใช้หินอ่อนปูพื้นโต๊ะ จัดเรียงอาหารสี่อย่าง น้ำเตาขามหนึ่งส่งควันร้อนกรุ่น ที่ขาดไม่ได้คือสุรา

ยามนี้จี๊ไล้สวคนั่งอยู่กลาง มือถือจอกเงินจับดื่มด้วยความกระตือรือร้นยินดี ขอเขาจะหงส์นั่งข้างเป็นเพื่อน ที่เบื้องหน้าก็มีสุราจอกหนึ่งแต่นางแสดงว่าไม่ได้ให้ความสนใจค่อนน้ำอมฤตในจอก ปล่อยให้สุราเปี่ยมปรี เพียงพร่องไปเล็กน้อยเท่านั้น

ชูเดี่ยวเอ็งคอยปรนนิบัติอยู่ด้านข้าง ด้วยปฏิริยาที่รวดเร็วหมดจด ไม่ได้ให้ความสนใจไม่สะดวกแก่ผู้เหย้าและอาคันตุกะที่กำลังดื่มกินแนบแน่นอยู่ จี๊ไล้สวพลิกหลังจอกต่อขอเขาจะหงส์กล่าวว่า

“ขอไกวเญ็บ ขออาศัยสุราจิตชีวิตจอกนี้ แสดงความขอบคุณสักหนึ่งในหมื่น...”

ขอเจาะหงส์กกล่าวถามว่า

“ขอบคุณอันใด?”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ขอบคุณข้าวันนี้ที่ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ไม่เช่นนั้นเรื่องราวคง
ไม่คลี่คลายโดยราบรื่นปานนี้”

ขอเจาะหงส์ยกจอกสุราและกับริมฝีปากเล็กน้อย เพ่งตากล่าว
อย่างเข้มขำว่า

“มาครว่าท่านเกรงอกเกรงใจ ข้าพเจ้ายังคงคิดลงไป แต่ข้าพเจ้า
เห็นว่าเรื่องราวยังไม่คลี่คลาย เช่นเดียวกับที่ท่านเมื่อตอนกลางวันบอกว่า
ขึ้นต่อไปไม่ทราบซีเบ้งอเล้งยังมีลวดลายอันใด กลัวแต่ว่ามันลอบ
ก่อวน อย่างนั้นก็หากระวังป้องกันแล้ว”

จีได้ฮวดกล่าวว่า

“ขอไกวเนื้ ความรู้สึกของท่านในตอนนี้อย่างกับตอนนั้นแล้ว?”

ขอเจาะหงส์ผงกศีรษะกล่าวว่า

“หลังเหตุการณ์ ข้าพเจ้าครุ่นคิดเป็นเวลานาน ข้าพเจ้าให้การ
ขบถของคนเหล่านั้นหรือไม่เป็นเรื่องหนึ่ง ความสามารถในการทำลายล้าง
ของพวกมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง คู่กับวิญญูชน่ายศาย คู่กับคนค้ำข้าหากเห็น
เข็ญใจเพื่อบรรลุดังจุดหมาย พวกมันจะไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ ตลอดทั้งวัน
เอาแต่ระวังป้องกัน ออกจะเหนื่อยล้าเกินไป...”

จีได้ฮวดดื่มสุราอีกหนึ่ง ถ่มพลาถกล่าวว่า

“ความหมายของท่านยังคงใช้วิธีเดิม...สืบเสาะไปดลุ่มวังของพวก
มัน?”

ขอชะงัดกับมือไก่จ้ำนึ่งส่งเข้าปากขบเคี้ยวจนกลืนลง
ไป ค่อยกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“หรือว่าท่านมีกรรมชดเชยชดเชย ปล่อยให้พวกมันฉกฉวยกำลังใหม่
ค่อยมาลอบทำร้ายท่าน?”

จี๋ไล้สวดทอดถอนใจ กล่าวว่

“บางครั้งกรุณาคิดดู ยุทธจักรยังมาซึ่งยากกลูกกลีต่อไป ระลอกหนึ่ง
ไม่สงบ ระลอกหลังก่อหวอด ตลอดทั้งวันมีเรื่องวุ่นวาย ชูได้แต่กลืนกลว
เลือด มารคามันเถอะ มีผู้ไปทำไร่ไถนาประเสริฐกว่า”

ขอชะงัดกับมือกลางกล่าวว่

“คำพูดนี้เปล่งจากปากนี้เล็กน้อยของกรรม วัฏว่าแปลกใหม่ นัก
จี๋ไล้สวด หากท่านเห็นว่าไม่สามารถกลูกกลีต่อไป บุคคลอื่นใดมีใจต้องผูก
กอดตาย อย่าได้ท้อแท้แล้ว ทางสายนี้เป็นท่านเลือกเอง ตอนแรกมีผู้ใดบีบ
บังคับท่าน หรือเสือกไสท่านเข้าสู่เส้นทางสายนี้?”

จี๋ไล้สวดรอนจู่เดียวเอ็งรินสุราเพิ่มเติมให้ ค่อยกล่าวอย่างเข้มขร
ว่

“ท่านไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย คนเมื่อเดินสู่เส้นทางสายนี้ ต้องกัดฟัน
เดินถึงที่สุด บุญคุณความแค้นเกิดจากการแสหาเอง ตัวเองไม่แบกรับ
ไว้ จะให้ผู้อื่นแบกรับแทน เจกเช่นชีหังเสื่อ กิดลงมาไหนลงง่าชดช
นัก?”

ขอชะงัดกับมือกล่าวว่

“คนชีบหังเสื่อ ฅมควรวีรชัษชี มีใจปล่อยให้เสียร้ายกระโคค
โคคเว่ โดยปราศจากการควบคุม ไม้ชำนนั้นยังไม่ถึงสุกท้าย คงพิคคคคค

จากหน้าผาแล้ว”

จีไล้สวดบททวนถ้อยคำของขอเขาะหงส์ ผงกศีรษะซ้ำๆ ชั่วครู่ยังไม่เอ่ยปาก

คราครั้งนี้ขอเขาะหงส์เป็นฝ่ายยกจอกสุราขึ้นพูดต่อจีไล้สวด ทั้งยังจับกำหนึ่ง กล่าวว่

“เป็นไร จีตัวเล่า (ถ้าเรียกคนสูงอายุแซ่จี) เห็นว่าคำพูดของข้าพเจ้า ยังมีความหมายหรือไม่?”

จีไล้สวดรับคำว่

“มีผิด มีความหมายยิ่ง...”

“อย่างนั้นคนชื่ออยู่บนหนังสือเช่นท่าน สมควรนึกหาวิธีลงมา โดยปลอดภัย แนวทางแห่งการหาความสุขใส่ตัว เชื่อว่าท่านช่างคิดอ่านกว่าข้าพเจ้ามีต้องให้ข้าพเจ้าพรีติไรอีก จีไล้สวด คนดีสมควรมีอายุยืนยาว”

จีไล้สวดแขกเชื้อว่ วร้อ กล่าวว่

ขอเขาะหงส์ผงกศีรษะอย่างขึงขังกล่าวว่

“ข้าพเจ้าแน่ใจอย่างยิ่ง จีไล้สวด ท่านมีอารมณ์อ่อนไหว แต่ไม่ถึงกับรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ท่านมีจิตใจเมตตา แต่ก็รู้ซึ่งถึงหลักการของการนำเพื่อระงับว่ ไม่กล้าอวดอ้างว่าท่านเป็นพระมาโปรดสัตว์ แต่สำหรับกับบุคคลบางคน ท่านนับเป็นเทพพิทักษ์พวกมัน หากว่าท่านสามารถมีอายุยืนยาวอีกหลายปี จะเป็นบุญวาสนาของคนเหล่านี้แล้ว”

จีไล้สวดยกจอกคืบสุรารดเศียรหมคสั้น ประนมมือกล่าวว่

“กตเวทิตาธรรม แม้แต่เราเองยังไม่รู้ตัวว่าตัวเองมีคุณความดีปานนี้

ได้รับคำชมจากหญิงงาม ไทใหญ่ไม่ลืมสักจอกใหญ่ได้?”

ซูเตียวเอ็งรีบรินสุราเพิ่มเติม ทางหนึ่งกล่าวเสริมว่า

“ขอโกวเนี่ยเข้าใจตัวเอี้ยเราซึ่งกระจางจริงๆ สมควรเป็นโอบ
สะคราญผู้รู้ใจของตัวเอี้ย...”

ขอเขาจะหงส์น้ำร้อนผะผ่าวขึ้นมา อาศัยการก้มศีรษะคืบกับ
กตบเกลื่อนความขวยเขินของตัวเอง จี้ได้สวดคณันก่อนใส่ซูเตียวเอ็ง
กล่าวว่า

“เตียวเอ็ง อย่าได้กล่าวเหลวไหล ขอโกวเนี่ยเคยผ่านทะเลเหินน้ำ
ไร้ความหมาย คำ “โอบสะคราญ” นั้นไม่มีคิด เป็นผู้รู้ใจไม่ยากนัก
มารดาเจ้าอย่าได้กล่าวปากพล่อยในที่นี้”

ซูเตียวเอ็งน้อมกายอ้อมประจบกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ตัวเอี้ย เป็นเรากล่าวผิดไป”

ยามนั้นขอเขาจะหงส์กลับระงับจิตใจได้ เมฆหมอกถั่วอย่างโอ้อ่า
ผ่าเผยว่า

“ท่านอย่าได้โทษว่าซูก้วงสี่ ที่ว่าผู้รู้ใจหมายความว่าทำความเข้าใจกัน
อย่างลึกซึ้งถ่องแท้ ไม่แน่ว่าจะเกี่ยวพันถึงเรื่องอื่น ท่านคุณค่าเช่นนี้
กลับแสดงว่าแฝงความสัมพันธ์อันผู้สาวแล้ว”

จี้ได้สวดรีบกล่าวว่า

“หรือว่าเรากล่าวผิดด้วย?”

กำพุดนี้หยอกเข้าจนขอเขาจะหงส์หัวร่อออกมา เสียงหัวร่อไม่ทัน
ขาดหาย นอกประตูบังเกิดเสียงกะเบาๆ ซูเตียวเอ็งรีบวางพานสุราในมือ
ลง เดินไปเปิดประตู เห็นป่าวไพร่ผู้หนึ่งร่อนนำคนผู้หนึ่งเข้ามา คนผู้นี้มิใช่

ใครอื่นคือเจียวี่สุนเอง

“เจ้าได้สวดออกปากเชื่อเจียวี่สุนพอเจ้าห้องมาก็แสดงความ
การระก่อน บ่ายเบี่ยงอยู่ครั้งหนึ่ง จึงยินยอมนั่งร่วมโต๊ะในตำแหน่งที่
ต่ำกว่า

มันการระสุราต่อเจ้าได้สวดและขอเช่าะหงส์ จากนั้นยกมือปาดเช็ด
ริมฝีปาก กล่าวว่

“ได้สวดเอ๊ย ฟังว่าเมื่อตอนกลางวัน ในบ้านรับรองเกิดเรื่องขึ้น?”

เจ้าได้สวดผงกศีรษะ ขึ้นพลางกล่าวว่า

“มีผิด จะอย่างไรเป็นนักสวดแนม ทราบข่าวรวดเร็วยิ่ง”

เจียวี่สุนกล่าวอีกว่

“ฟังว่าเป็นกากเดนที่หลงเหลือของคึกแก่กับปนาทรวมกำลัง
กับสมาคมนูบิน นำโดยคาบสนิมวิญญูณร่วมวงซีเบ็งเอ็งถึง เกิดการต่อสู้กับ
ได้สวดเอ๊ยในบ้านรับรอง?”

“โฮมิใช่ ถูกเล่าเหล่านั้นน่าซึ้งยิ่ง มาก่อกวนเรตั้งแต่เจ้าครู”

เจียวี่สุนหัวร่อฮิสะกล่าวว่

“ได้สวดเอ๊ยมีฝีมือยอดเยี่ยม ฟังว่ามารร้ายเหล่านั้นถูกได้สวดเอ๊ย
เช่นฆ่ากระจุยกระจาย ปรากฏผู้คนบาดเจ็บล้มตาย สุดทำยได้แค่หลบทาง
หลบหนีไป...”

เจ้าได้สวดแก้ไขว่

“เราก็ไม่สุขสบาย บนร่างรับบาดเจ็บหลายแห่งเช่นกัน”

ขอเช่าะหงส์ขมวดคิ้วกล่าวว่

“ปะะหตาด เรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อเช้าวันนี้ไม่ทันข้ามวันก็แพร่สะพัด

ออกไป ไม่ทราบเป็นผู้ใดปากไวปานนี้?”

เจ้าได้สวดกล่าวว่า

“คาดว่าเป็นตึกแก้กัมปนาทกับสมาคมบุรินทร์พรพรายเรื่อง
ราวออกไป พวกมันยกกำลังมารังควานล้างแค้น ก่อนการเคลื่อนไหว
ต้องมีผู้คนล่วงรู้ รอนคนล้างแค้นแพ้พ่ายกลับไป ผู้อื่นเห็นกับตา ช่อม
ต้องกระจายข่าวออกไป ปากคนขามกระพือ สามารถเลื่องลือไปพันลี้
ไม่มีใครนำประหลาด...”

เอ๋ยถึงตอนนี้ หันไปกล่าวกับเจียวี่สุนว่า

“เจ้ามาเพราะเรื่องนี้หรือ?”

เจียวี่สุนโน้มร่างท่อนบนมาเบื้องหน้า ถัดขุมเสียงบาดง กล่าวว่า

“นี่เป็นสาเหตุหนึ่ง ได้สวดเอ๋ย เราผู้นี้ยังมีขั้วขอร้องเล็กน้อย
ขอให้ได้สวดเอ๋ยส่งเสริม...”

เจ้าได้สวดหัวร่อเฮอะตะกล่าวว่า

“มารดาเจ้าเอะ เราก็ทราบว่าเจ้าหากรั้เรื่องราวไม่ขึ้นโบสถ์วิหาร
ลองบอกมาว่าเจ้ามีข้อขอร้อง “เล็กน้อย” อันใด แต่เราขอบอกกล่าว
ก่อน สามารถช่วยเหลือได้เราจะช่วยเหลือ ไม่อาจเกี่ยวเชิญบังคับเรา
เจ้าสมควรทราบ ตอนนี้เราุ่นวายมากพอแล้ว”

เจียวี่สุนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“เราเข้าใจดี ได้สวดเอ๋ย ก่อนที่จะมาหาได้สวดเอ๋ย เราก็ใคร่ครวญ
โดยรอบคอบ จึงกล่าวออกมา ไม่เช่นนั้นคงปฏิเสธแต่แรกแล้ว”

เจ้าได้สวดคยมืออุบคาง กล่าวว่า

“ดูไปไม่คล้ายเป็นเรื่องส่วนตัวของเจ้า”

เจิวอี้สูนรีบกล่าวว่า

“ซึ่งความจริงทำกันเป็นเรื่องของเรา ไฉนจะเอื้อ เรามีพี่น้องต่างมารดาผู้หนึ่ง ตกูกถืออยู่บนเส้นทางนี้ เรียกว่าเจิวซ่งอว่ง ไม่ทราบไฉนจะเอื้อเคยได้อินมาหรือไม่?”

จีไฉนคั่นศีรษะกล่าวว่า

“มารดาท่านมิใช่มีเปียตี้ (ลูกที่ลูกน้องที่อายุน้อยกว่า) ผู้นี้ก็มีทั้งเฮีย (พี่ร่วมบุญเดียวกัน) ผู้นั้น เราไหนเคยรู้จักหมดสิ้น?”

เจิวอี้สูนรีบกล่าวว่า

“เรียนไฉนจะเอื้อ เรื่องราวเกิดจากคดี (น้องชาย) ต่างมารดาของเราเจิวซ่งอว่ง มันเป็นผู้คุ้มกันภัยของตำหนักคิงเอียงเปียเก็ก (ตำหนักคุ้มกันภัยสยบไกล) เมืองไคไต้ ทำงานมาสิบเอ็ดปี ได้รับความนิยชมชื่นจากจงเปียเท้า (หัวหน้าใหญ่) ดันปิ่นนี้เพิ่งเลื่อนขึ้นเป็นสูงจงเปียเท้า (รองหัวหน้า) เมื่อกลางคืนนี้ได้รับมอบหมายให้คุ้มกันสินค้ารายหนึ่ง มิคาดถูกโจรมิฉาฉีพไปชิงไปแต่กลางคืน...”

สีหน้าจีไฉนคั่นปรากฏแววกฉกฉกยิ้มขำขึ้น ตามอย่างเหนื่อยหน่ายว่า

“ทราบหรือไม่ว่าคนลงมือเป็นชนชั้นใด?”

“เป็นบ้านตระกูลจ่าเมืองอั้งฮ้อเถ่า...”

จีไฉนคั่นขมขื่นบ่นว่า

“สวรรค์ของเรา โฉนพานเป็นครอบครัวนี้ ตระกูลจ่าประกอบการค้าที่ไม่มีต้นทุน (ແລະປັນໃຈ) มาตามหัวฮ่าคุณ ผู้คนนับแต่เบื้องสูงถึงเบื้องต่ำ ไม่มีผู้ใดไม่ป็นใจ กระทั่งทารกสามขวบยังรู้จักร้องเพลง

ปล้นสะดวก น้อยค่างมารดาเจ้าไม่คอยเสียผู้ใด โจนคอยแบกรับหัวใจนี้?”

เจียวยี่สุนกล่าวเสียงละห้อยว่า

“เราความจริงก็คิดหือซ่งอวช่นนี้ แต่จากปากคำซ่งอวช่น ก่อนนี้
ตำนักคุ้มกันภัยของพวกมันก็เคยผ่านเส้นทางสายนี้ ไม่เคยมีข้อขัดข้อง
มาก่อน มีหน้าซำก่อนออกเดินทางก็ส่งเทียบ (นามบัตร) แสดงความ
การวะต่อเจ้าของสถานที่ คนของตระกูลจำก็ไม่แสดงท่าทีว่าจะสร้าง
ความลำบาก พวกมันจึงกล้าผ่านทางไป...”

จีไลฮวดคุกถามว่า

“สูญเสียเงินค่าไปมากน้อยเท่าใด?”

เจียวยี่สุนถอนนิ้วนิ้วดู กล่าวว่

“ประกอบด้วยวันป้อทองหนึ่งคันรด จำนวนสองร้อยอัน แต่ละ
อันหนักสิบตำลึง เงินอีกสองคันรดประมาณหนึ่งหมื่นตำลึง อีกคันรดหนึ่ง
บรรทุกสมุดไพร่พันธุ์ ติวลาหักหักพันตำลึง ตัวถูกคนของตระกูลจำปล้น
ชิงไปทั้งสิ้น มุลค่าที่สูญเสียไป ต่อให้น้องค่างมารดาเราขายบุตรภรรยา
ไป ก็ไม่อาจชดใช้ได้...”

จีไลฮวดคิ้มตุรอย่างอัคอันคันใจ กล่าวว่

“เจ้าต้องการให้เราช่วยเหลืออย่างไร?”

เจียวยี่สุนส่งเสียงกระแอม กล่าวอย่างประหวั่นถนถนว่า

“ได้ฮวดเอ๋ยใ้ตามารถแสนอน้า ทวงถามสินค้ที่ขยนี้จากตระกูล
จำหรือไม?”

จีไลฮวดแค้นหัวร่อกล่าวว่

“เงินขาวๆผ่านเข้าถูกตาตำ เมื่อได้เงินไป โทนเลขคาชออกมามีค...

โดยเฉพาะตระกูลจ๋าที่เป็นครอบครัวโจรกินทั้งแปดทิศ ถือการปล้น
ชิงเป็นที่มาของแหล่งสมบัติอันชอบธรรม ไซ้เป็นเครื่องหาเลี้ยงครอบครัว
สิ่งของเมื่อเข้ากระเป๋ายำหมายให้พวกมันกินให้แก่โดยดี เจียวี่สุน
ในสายตาพวกมัน หน้าของเรายังไม่ใหญ่เท่าเหรียญแปะ”

เจียวี่สุนตะกุกตะกักว่า

“ได้สวคเอี้ยถ่อมคนไปแล้ว คนของตระกูลจ๋าไหนเลยกล้าดูเถื่อน
ล่ะได้สวคเอี้ย?”

“เจ้าอย่าได้ปิดทองใส่หน้าเรา ตระกูลจ๋ามีธาตุแท้ใจคออย่างไร
เราทราบกระจางกว่าเจ้า พวกมันจัดสุวรรณค้อยู่อันดับหนึ่ง เงินทองอยู่อันดับ
สอง พวกมันเองเป็นอันดับสาม อื่นๆ ถ้วนไม่เห็นอยู่ในสาขา”

เจียวี่สุนฉุนฉุนทั้งสอง กล่าวอย่างขากล้ามากกว่า

“หากอาศัยหน้าของได้สวคเอี้ยยังครอบพวกมันไม่ได้ ไ้ทราบ
ยังมีวิธีอื่นหรือไม่?”

ไ้ได้สวคแค้นเสียงกังเฮอะ กล่าวว่า

“เจ้ามิใช่ทราบดีแค่แสร้งถามหรือ คีตี้เจ้ามาขอร้องเจ้าเมื่อใด?”

“เป็นเช้าวันนี้ หลังจากเกิดเรื่อง ก็เที่ยวถามหาเราตามที่ต่างๆ
หลายวัน มันทราบว่าเราสามารถพูดจากับได้สวคเอี้ยอยู่บ้าง ดังนั้น
ขอให้เรามาขอความช่วยเหลือจากได้สวคเอี้ย ขามนี้สำนักคุ้มกันภัยสยบ
ไกลสับสนุ่นวาช ทางบ้านคีตี้เราก็ปกคลุมด้วยเมฆหมอกโศกสลด
ดูท่าหากแก้ไขปัญหามิได้ มีแค่ผูกคอตายสถานเดียว...”

ไ้ได้สวคร้องเพี้ยคำหนึ่ง กล่าวว่า

“อย่าได้ใช้การผูกคอตายข่มขู่เรา ผู้ถูกปล้นจึงเป็นคี้ตี้เจ้า เกี้ยว

ข้องใจกับเรา?”

เจียวี่สนกับศีรษะนึ่งเงิบงัน แคว้หังตังมือปากเข็ดทางคา ไม่ทราบหลังน้ำคาจริงหรือแสร้งหลังน้ำคา กลับสร้างบรรยากาสาได้บ้าง ทำให้จิตใจผู้คนเศร้าหมองขึ้นมา

ซูเตียวเอ็งเดินเข้ามาคบไหล่เจียวี่สน ปลอบโยนว่า

“ท่านอย่าได้ลำบากใจ เจียวี่สน ตัวเอี้ยเราเห็นใจความปวดร้าวของผู้อื่น ทั้งเป็นผู้คอยสนองที่ยินดีให้การช่วยเหลือ อย่าว่าแต่ท่านกับตัวเอี้ยมีความสัมพันธ์ไม่น้อย ตัวเอี้ยต้องไม่เบียดสาธุताมเดินสู่จุดอับ...”

จี๋ลั่วคกกล่าวอย่างหงุดหงิดคร่ำครวญว่า

“มิใช่เจียวี่สนเดินสู่จุดอับ หากแต่เป็นที่นั่งต่างมารดาที่เราไม่เคยพบหน้ามาก่อนของมันเดินสู่จุดอับ นี่ควรทำความเข้าใจกับเป้าหมาย ไหนเลขผสมปนเปได้?”

ซูเตียวเอ็งป็นรอยยิ้มกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย เจียวี่สนกับที่น้องมันแม่ไม่ได้เกิดจากมารดาเดียวกัน จะอย่างไรถึงกำเนิดจากกร เทเหง้าเดียวกัน ยามนี้ดีที่มันอับจนสิ้นหนทางผู้เป็นกอกกอไหนเลยไม่ร้อนใจได้...”

จี๋ลั่วคร้องคังๆ ว่า

“เจ้ามาอีกแล้ว ตลอดทั้งวันเอาแต่ขู่งให้เรายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนอกกาย มารดาเจ้าไซ้ได้รับผลประโยชน์จากเจียวี่สนหรือไม่?”

“ตัวเอี้ยก็ทราบ เราซูเตียวเอ็งแม้รักสมบัติ แต่ไม่กล้ารับผลประโยชน์ที่ขัดกับบโนธรรม”

จี๋ลั่วคกกล่าวเสียงกระด้างว่า

“คาคว่าเจ้าไม่กล้า”

ซูเตียวเอ็งกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“ดังนั้นเราจึงร้องขอต่อตัวเอี้ยให้กับเจียวอี้สุน โดยไม่มีข้อ
ทริ่งเกรงใจ”

จีโต้ฮวดพลันยิ้มออกมา กล่าวว่

“ดูเจ้ากระตือรือร้นปานนี้ ไยไม่ไปยังตระกูลจำด้วยตัวเองสัก
ครา?”

“เรียนตัวเอี้ย เราคำนึกตัวว่าไม่มีความสามารถเช่นนี้ ไม่เช่นนั้น
จะไปเป็นเพื่อนกับเจียวอี้สุน นี่นับเป็นการสร้างกุศลผลบุญ”

จีโต้ฮวดกล่าวอีกว่า

“สร้างกุศลผลบุญอีกแล้ว สร้างสมมานานปียังไม่รู้จักจบสิ้นแล้ว
หรือ?”

ขอเขาหงส์ที่ไม่ไ้แอ่ปากแสดงความเห็นตลอดมา พลัน
กล่าวอย่างแสบขำว่า

“จีโต้ฮวด สร้างสมบุญกุศลให้กับตัวเองยังไม่พอ ต้องแผ่แผ่ถึง
ลูกหลาน ยิ่งสร้างสมไว้มาก ลูกหลานยิ่งรุ่งเรือง...”

จีโต้ฮวดเงิบงันชั่วขณะ ค่อยพึมพำว่า

“ยังต้องแผ่แผ่ถึงลูกหลานอีก...”

ซูเตียวเอ็งถืบปราชดาบออกใบ้ต่อเจียวอี้สุน เจียวอี้สุนผงก
ศีรษะเป็นเชิงเข้าใจ ตามอีกว่า

“โต้ฮวดเอี้ย ไม่ว่าอย่างไร ขอให้ท่านผู้เฒ่ายื่นมือช่วยเหลือที่ดี
เราและครอบครัว นอกจากได้ความดีแล้ว เรายังว่าอันจบสิ้นหนทาง

จริง ๆ "

เจ้าได้ฮวดปั่นหน้าเกรงเกรียงคุกกล่าวว่า

"ให้ช่วยเหลือที่ดีเจ้า ทราบหรือไม่ว่าช่วยเหลืออย่างไร นี่มิใช่
อาศัยฝีปากก็กระทำได้ หากแต่ต้องใช้ชีวิตเข้ามาแลก เสียสละทั้งเลือดเนื้อ
กระดูกจันทิขยบอมรับขุมกำลัง หาใช่วาจาลมปากไหม"

เจียวอี้ฮุนกล่าวว่า

"ได้ฮวดเอ๋ยก็มีขุมกำลัง..."

เจ้าได้ฮวดกระซอกเสียงว่า

"เรามีลมที่ผายออกมา"

ดังนั้นขอเขาจะหงส์สอดคำเสียงนุ่มนวลว่า

"เจ้าได้ฮวด ข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนท่าน เป็นอย่างไร?"

เจ้าได้ฮวดทอดถอนใจกล่าวว่า

"มิใช่เราไม่ยอมช่วยเหลือเจียวอี้ฮุน ตอนนี้เราก็กวนวามมาก
แล้ว หากยังคอยแผ่ส่งใจกระดูกจันทิขยบอมกับคอยแผ่หาความยุ่งยาก
ใส่ตัวเอง ขอโกวเนี่ย น้ำใจของท่านเป็นที่ซึ่งใจของเรานัก บัญหาอยู่ที่
ที่เผชิญศัตรูเข้มแข็งเหล่านี้พร้อมกัน เราใช่แบกรับไว้ได้หรือไม่?"

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

"ท่านต้องแบกรับได้ ทั้งนี้เพราะท่านเป็นนิลเกศนองกรรม ทั้ง
นี้เพราะท่านผ่านทุกข์ภัยมากหลาย ยังยืนหยัดอยู่ได้ไม่ล้มลง นอกจากนี้
ยังสืบเนื่องจากข้าพเจ้ายืนอยู่ฝ่ายท่าน สามานร่วมเป็นร่วมตายกับท่าน"

เจ้าได้ฮวดเหม่อมองดูขอเขาจะหงส์ นิ้วมือหมุนกลิ้งจอกสุราไม่หยุด
ยัง ชั่วครูให้หลัง ค่อยกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“พวกเราไปหรือ?”

ขอพระเจ้าทรงส่งพระทูตขึ้นชักนำว่า

“มีผิด พวกเราไปด้วยกัน”

จึงได้ฮวดคิมสุราที่หลงเหลืออยู่ครึ่งจอกจนหมดสิ้น ใบหน้า

แดงก่ำมันวาววับ คบได้เรื่องราวว่า

“มาเถอะ รับประทานให้อิ่มหนำแล้วค่อยทำศึก”

บทที่ 12

เข้าสู่ครอบครัวโจร

แม่น้ำแดงไหลหลังสู่บูรพาทิศ สายน้ำอันเขียวกรากเป็น
สีขุ่นแดง หลังจากลดเลี้ยวคราวหนึ่ง ค่อยจ้งรวมอยู่ที่ชายหาด
แถบหนึ่ง ผ่านเดือนเป็นปี พื้นที่ชายหาดนี้ยิ่งมายิ่งกว้าง ยิ่งมา
ยิ่งอุดมสมบูรณ์

เมื่อดินแดงความจริงมีความอุดมสมบูรณ์ในตัวอยู่แล้ว ไม่ว่า
ปีกหว่านอันไถลงไป มีต้องลงทุนลงแรงแทบงอกเงยขึ้นทันตา ดินแดง
หล่อเลี้ยงชีวิตนับร้อยนับพัน เป็นแหล่งธรรมชาติที่สวรรค์ประทาน
ความอุดมที่คงรกรากอยู่ที่นี้ล้วนมีบุญวาสนา สืบต่อกันรุ่นแล้วรุ่นเล่า

ใช่แล้ว ที่คือเมืองอิงฮ้อเถ่า (ไถ่ของแม่น้ำแดง)

ชาวบ้านที่มีถิ่นฐานอยู่ละแวกอิงฮ้อเถ่า ส่วนใหญ่ขยันขันแข็ง
รักศักดิ์มีชัย พวกมันมีที่นา มีผลการเก็บเกี่ยว มีความสุขตามอัธยาศัย

ย่อมไม่ประพาศติผิดกฎหมายอัปโค แต่ทุกเรื่องมีข้อยกเว้น สมมติเช่น
ครอบครัวตระกูลจำ

ตระกูลจำอยู่ที่อิงฮ้อเข้ามาตามชั่วอายุคน พวกมันก็มีที่นาเช่น
เดียวกับชาวบ้านที่นี่ มีหน้าจั่วที่นาทั้งกว้างทั้งใหญ่ แต่พวกมันคล้ายยังไม่
พึงพอใจต่อสิ่งที่สวรรค์ประทานมา ยังทำตัวเป็นมิจฉาชีพ ใช้กำลังบีบบังคับ
เข้าปล้นชิง

ขามนี้ตระกูลจำยังประกอบด้วยบุคคลสามรุ่น ผู้อาวุโสสูงสุดคือ
จำเล่าไหนดไน (นายหญิงเล่าแจ้จำ) นางมีบุตรชายสองคน ตะโก้สอง
นาง บุตรีนางหนึ่ง บุตรเขยคนหนึ่ง บวากับหลานไ้สี่คน หลานนอกนาง
หนึ่ง

ครอบครัวเช่นนี้หากบังเกิดแก่ผู้คนทั่วไป สมควรเป็นครอบครัว
ที่สมบูรณ์พูนสุข แต่สำหรับตระกูลจำ กลับแตกต่างไป พวกมันเป็น
ครอบครัวหนึ่งจริง แต่ยังเป็นท้าวของานที่มีโครงสร้างอันรัดกุม ผู้นำสูงสุด
คือจำเล่าไหนดไน ตรวจดูประจำบ้านอย่างเข้มงวดกวดขัน

รอบข้างเป็นคันเกาเหลียงที่เพิ่งเจริญงอกงาม ท่ามกลางคันนาอัน
ซับซ้อน คัดทางเสียดกว้างขวางสายหนึ่งขึ้นเป็นพิเศษ ทอดถึงบ้าน
ตระกูลจำ บ้านตระกูลจำล้วนก่อจากอิฐแดงอันแข็งแกร่ง ดึกแต่ละหลัง
กระจัดกระจายอยู่บนพื้นที่อันกว้างขวาง ดึกทุกหลังสูงสองชั้น แบบบ้าน
โบราณแต่มั่นคง ตัวดึกหักหลังเรียงรายเป็นรูปดวงดาว กึ่งกลางเป็นลานดึก
ใหญ่ที่คล้ายลานกว้าง

สำหรับคันเมืองอิงฮ้อเก่า นั้นเป็นสิ่งก่อสร้างที่ภูมิฐานที่สุด เทียบ
เท่ากับเป็นที่ทำการประจำอำเภอ

เวลาใกล้เที่ยง อาทิตยวีรอันแรงอยู่กลางทิว ช่วงเวลาต้นฤดูใบไม้ร่วงร้อนอบอ้าวคุกคามคน แสงแดดส่องต้องร่างผู้คน สามารถเคี้ยวน้ำมันออกมามีหนึ่ง คอให้หอบอยู่ใต้ที่ร่มของต้นไม้ใหญ่บนสันเขา สภาพก็ไม่ดีกว่าเท่าใด

จีได้สวดขมมือป้อนอยู่เหนือหว่างคิ้ว ทอดตามองบ้านตระกูลฉ่ำที่อยู่ใต้สันเขา ขกแขนเสื้อปักเช็ดเหงื่อที่ไหลซึมออกจากหน้าผากตลอดเวลา ท่าที่รำคาญอยู่บ้าง

ที่ด้านหลังของเขา ขอเขาหงส์อยู่ในชุดขาว ชายเสื้อโหยหวนพลิ้วตามลม ยิ่งชันนั้นเห็นถึงความสูงส่ง แผงไว้ด้วยบุคลิกอันศดิส เปรียบกับจีได้สวดที่หลังเหงื่อโสมหน้า กล้ายืนอยู่บนพื้นที่ว่างอีกแห่งก็ปาน

เจียวี่สุนกับน้องชายต่างมารดาของฉ่ำเพียงสองคน ขึ้นเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ด้านหลังจีได้สวด คนทั้งสองล้วนมีท่าทีหวาดผวา หน้าตาของเจียวี่สุนกลับคล้ายกอกอเจียวี่สุนอยู่หลายส่วน เพียงแค่จมูกมอกว่า ค่ำลึกกว่า สีหน้าขมขื่นชิงโรย ดูไปยังแก่ชรากว่ากอกอฉ่ำอีก

จีได้สวดตำราวจุติบ้านตระกูลฉ่ำโดยละเอียด ค่อยเหลียวหน้ามายังขอเขาหงส์ที่ได้ต้นไม้กล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ย ท่านยังคงให้เราเสนอหน้า ส่งเทียบ (นามบัตร) ขอเข้าพบ หากล้มเหลวค่อยทำการช่วงชิง?”

ขอเขาหงส์ผงกศีรษะกล่าวว่า

“นี่เรียกว่ามารยาทก่อนทหาคามหลัง หากตระกูลฉ่ำไม่รู้จักคิ๋วพวกเราทำตามมารยาทแล้ว หลังจากนั้นก็ไม่คบเป็นเป้าครหา”

จีได้สวดปักเช็ดเหงื่ออีกครั้งหนึ่ง กล่าวว่า

“ใบความเหี้ยเรา ยังคงแล้วไปละ ใจต้องบากหน้าไปหาความ
อับยศใส่ตัว?”

ขอเจาะหงส์ขิมพลางกล่าวว่า

“กฎเกณฑ์ของอุทธรจักร ไม่อาจยกเว้นได้ ท่านก็เป็นชนชั้นสำคัญ
ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนกราหนินทาได้?”

จีได้สวดกล่าวว่า

“หากส่งเทียบขอเข้าพบ รังแต่แหวกหนุ้าให้งุ่น”

ขอเจาะหงส์เล็กก็วิ่งเวียนถาม กล่าวว่า

“ไม่ว่าทำอย่างไร ยังคงสร้างความคันคั่วแก่พวกมัน ทองคิคุ
ตระกูลน่าจะแสดงทรัพย์สินเงินทองออกมาวางกับคักสดหัวโหลหักหรือ
หรือ พวกมันย่อมต้องเก็บซ่อนไว้ในสถานที่อันมิดชิด พร้อมกับคอยเผาคู
แล ขอเพียงพวกเราลงมือ ไหนเลยไม่เปิดเพชรอรรคยได้ อีกประการ
ตระกูลถ้าไม่มีความเป็นมาใหญ่หลวงปานใด ก็ไม่ควรควรสะกดจนท่าน
ชุกหัวหดหาง”

จีได้สวดผินหัวร่อกล่าวว่า

“กล่าวไปกล่าวมา คล้ายกับคำบอกของท่านล้วนมีเหตุผล...”

ขอเจาะหงส์แค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่า

“ยังมีไ้เพราะท่านหรือหากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ก็ไม่มี
ข้อกริ่งเกรงเหล่านี้ ชนชั้นอันด้อยต่ำ ไหนเลยวิจารณ์ร่วมกับเจ้าแม่บ้าน
ทองหยกเช่นท่านได้?”

จีได้สวดขิมพลางกล่าวว่า

“เราไม่เคยอวดโอ่ตัวเองมาก่อน ขอไถมนี้อะ ชูดีๆ ไม่ควรครอบ

หม้อก้นคังใส่เรา”

ขอชะเงงฮักหว่าร้อมมิได้ กล่าวว่

“มิใช่กรอบหม้อก้นคังใส่ท่าน เป็นข้าพเจ้ากล่าวผิดเอง เอาเถอะ
พวกเราอย่าได้เอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้ รอนจนาทิดขี้นายคล้อย ท่านค้อยส่ง
เทียบขอเข้าพบ ขามนี้ฉวยโอกาสพักผ่อนสักครู่”

เจียวฮี่ตุนกล่าวเสริมขึ้น

“ขอไกวเบี่ยงกล่าวถูกต้อง ไล่ฮวดเอี้ย บนหลังม้ามีเสือ เราจะบุกให้
กับท่าน...”

จีไล่ฮวดโบกมือกล่าวว่า

“มิต้อง ไม่ใช่ออกมาเดินเล่นชมทิวทัศน์ ไท่เลมมีกะโจนอนก้าง
แรม เราเดินๆ หยุดๆ สักครู่ ก็จะได้เวลาแล้ว”

ขอชะเงงหันมองดูเจียวซ่งอวงที่ร้อนรุ่มกระสับกระส่ายอยู่
บ้าง กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“เมื่อครู่ระหว่างทาง ข้าพเจ้ายังซักถามไม่กระจ่าง ผู้ที่ลงมือปล้น
จริงสินค้ายึดกัน นอกจากฉ่ายเอี้ย (นายที่สองของแซ่ฉ่า) แล้ว ไซ้ยัง
มีคนของตระกูลฉ่าอื่นเข้าร่วมหรือไม่?”

เจียวซ่งอวงสับสนท้อแท้หนึ่งก้าว น้อมกายกล่าวว่า

“เรียนขอไกวเบี่ยง ฉ่ายเอี้ยเพียงเป็นผู้นำขบวน ความจริงไม่ได้ลง
มือ ด้านตระกูลฉ่านอกจากยี่เอี้ยผู้นี้ ภรรยาฉันก็เฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านข้าง
แต่ผู้ที่ปล้นจริงสินค้ายึดเป็นเชิงขะแซะ (แซ่กระยะขาว) ที่ตระกูลฉ่าขุนตั้งยังไว้
สักคน”

ขอชะเงงฮักกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“อ้อ! ใจเรียกว่าแขกกระยะยาว?”

จีได้สรวลอธิบายแทนว่า

“ที่ว่าแขกกระยะยาว คือแขกหรือที่ขุนต้องไว้ในระยะยาว เรียกเป็นนักเกาะกินก็ได้ แต่นักเกาะกินตามบ้านช่องของขุนนางหรือพระวงศ์ส่วนใหญ่เป็นบัณฑิตผู้รอบรู้ ประคองเอื้อนกลอนถกถัด หรือทำหน้าที่ที่ปรึกษาช่วยกำหนดแผนอุบาย แขกกระยะยาวของตระกูลดำหาที่ไหนจะพบนั่น ไม่ พวกมันเท่ากับเป็นนักปฏิวัติที่กบฏของตระกูลดำ คอยช่วยกระพือความชั่วร้าย กล่าวไปเพื่องเป็นชนชั้นถ่วงถ่วงเท่านั้น”

เจิวซ่งอวริบกล่าวว่า

“ได้สรวลเอ๋ย กล่าวถูกต้อง เพื่องแค่แขกกระยะยาวเหล่านี้อยู่เหนือตระกูลดำ ได้รับความเคารพบูชาต่างกับถ่วงถ่วงธรรมดา พวกมันมีศักดิ์ฐานะของแขกอยู่หลายส่วน บ่าวไพร่ตระกูลดำล้วนต้องยกย่องเป็นเอี้ย (นายท่าน)”

จีได้สรวลพึมพำว่า

“ไม่ว่าอย่างไรยังคงเป็นชนชั้นสูงน่าชมเชย”

ขอเจาหงส์กล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

“ตระกูลดำซุบเสียงแขกกระยะยาวเช่นนี้มากนักหรือเท่าใด?”

เจิวซ่งอวริบตอบว่า

“ฟังว่ามีสิบกว่าคน...”

ขอเจาหงส์กล่าวว่า

“นับว่าไม่น้อย สำหรับตระกูลดำ ซุบเสียงผู้คนเช่นนี้ นับเป็นค่าใช้จ่ายไม่น้อย”

จี๋ไล้ฮวดตอคำขึ้น

“ไม่แน่มาก ผู้เฒ่าไม่ได้กินเปล่า เมื่อมีการค้า ต้องสู้ศึกก่อน
ทอกวาดทรัพย์ได้ เจ้าบ้านและอาคันตุกะล้วนอึ้งหมึที่มัน ขนแกะเกิดจาก
ตัวแพะแกะเอง กระจุกผ้าต้องจ่ายอันใด”

ขอเขาจะหงส์กล่าว

“ความคิดนี้ไม่เลว จี๋ไล้ฮวด ท่านโยไม่คิดถูกคิดรางแกวเช่นนี้
บ้าง?”

จี๋ไล้ฮวดชักไหล่กล่าวว่า

“ในโลกมีวิธีหาเงินที่เปิดเผยสุจริตมากหลาย เราโยต้องงกถือกถัว
กับปลักน้ำที่ไร้ศีลธรรมเช่นนี้ ยุทธจักรกว้างไพศาล มีการแบ่งแยกสูงต่ำ
ชั่ว”

เจียวฮี้ฮุนกล่าวชมว่า

“ที่แถมมาไล้ฮวดเอ๋ย พวกเรามีนิสัยอันเที่ยงธรรมไม่เอนเอียงเช่นนี้
เอง”

จี๋ไล้ฮวดยิ้มพลางกล่าวว่า

“มารดาเจ้าเออะ เจียวฮี้ฮุน ขอให้เจ้าตอนนี้มีข้อข้องเรา ก็ไม่
ต้องสอพลออย่างซัดแข็งเกินไป เจ้าไม่กระดาก-เรากลับรับฟังจนหน้าแดง”

เจียวฮี้ฮุนกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

“ไล้ฮวดเอ๋ย นี่มิใช่จงใจเป็นขอรท่าน หากแต่กล่าวจากใจจริง...”

เจียวฮี้ฮุนที่ด้านข้างประกองส่งดูเงื่อนมา จี๋ไล้ฮวดจ่อปากกับ
ปากดู คิมม้ออีกใหญ่ ค่อยอุกคิดว่า ขอเขาจะหงส์ยังไม่คิม รีบสั่งต่อ
เจียวฮี้ฮุนว่า

“ยังมีรีบไปหยิบถุงน้ำอีกใบหนึ่งมาให้ขอโกวเนี่ยดื่มแก้กระหายอีก?”

ขอเขาหงส์ไม่รอให้เจียวซ่งอว่งรับปาก ก็เดินเข้ามาจับถุงน้ำจากมือจี๋ไล่ฮวด กระทั่งปากถุงก็ไม่ปากชืด จ๋อริมฝีปากก็แดงสดกับปากถุง ดื่มน้ำอย่างสุภาพเรียบร้อย

ความเคลื่อนไหวนี้ไม่เพียงสะกิดจนเจียวยี่สุนสองพี่น้องปากอ้า ตาค้าง จี๋ไล่ฮวดเองก็รู้สึกเหนื่อความคาดหมาย กล่าวอย่างกระดากว่า

“ขอโกวเนี่ย สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว”

ขอเขาหงส์ดื่มน้ำเสร็จ ส่งถุงน้ำคืนให้กับเจียวซ่งอว่ง กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

“ท่านดื่มน้ำ ข้าพเจ้าก็ดื่มน้ำ สร้างความลำบากอันใด?”

จี๋ไล่ฮวดอายุปูนนี้ เพิ่งเป็นครั้งแรกที่หน้าร้อนผะผาง รีบกล่าวว่า

“ไม่ เราหมายความว่าสมควรให้ท่านดื่มก่อนจึงถูกต้อง เราจึงเผด็จศึก ออกจะล่วงเกินไป”

ขอเขาหงส์หัวร่อพลาถกกล่าวว่า

“นับว่าก็พูดสอมนัยใจคอจริงๆ ดื่มน้ำคำที่งั้น ผู้ใดก่อนผู้ใดหลัง มีการแบ่งแยกอันใด สมควรบอกว่าชิงเผด็จศึกด้วยหรือไม่?”

เจียวยี่สุนกล้ายคลุ้ยอันใดออก กล่าวเสริมขึ้น

“เป็นขอโกวเนี่ยโอ้อำมาเผลอ ไม่ถือข้อปลีกย่อย พอดีพ้องกับนิสัยใจคอของไล่ฮวดเอ๊ย ระหว่างคนต่อคนต้องมีวาสนาผูกพัน จึงจะอยู่ร่วมกันด้วยดี...”

จี๋ไล่ฮวดจึงกล่าวว่า

“เจริญยี่สิบ เจ้าอย่าได้โอบตักไม้รวกไต้ขึ้นมา จួយโอกาสกล่าวขย
เถิดไป”

เจริญยี่สิบน้อมกายกล่าวว่า

“ได้สวดเอ๋ย เราเพิ่งกล่าวไปตามความรู้สึก ไม่ได้พาดพิงอันใด
ท่านอย่าได้ขุนช่องเคืองใจ...”

เจ้าได้สวดแหงนมองท้องฟ้าแวบหนึ่ง คล้ายคิดหาหัวข้อสนทนา
ทุกหัวเรื่องว่า

“เจริญช่วงอวง เรายังลืมถามเจ้า แขนกระยะยาวที่ปล้นชิงสิน
ค้าของตระกูลดำทั้งสี่ มีพลังฝ่ามือสูงค่าอย่างไร?”

เจริญช่วงอวงผินยิ้มกล่าวว่า

“เออถึงพลังฝ่ามือพวกมัน ต้องดูว่าเปรียบเทียบกับผู้ใด หากว่าเป็น
เรา แขนกระยะยาวทั้งสี่มีความสามารถสูงเยี่ยมยิ่ง ตอนนั้นนอกจากเรา
แล้ว ฝ่ายเรายังมีผู้คุ้มกันภัยหลายคน ระหว่างเจ็ดต่อสี่ เพียงชั่วอิกใจ
เดียวพวกเรทั้งเจ็ดถูกโค่นล้มลงตามคู่ครั้ง ในจำนวนนั้นมีอยู่สองคนรับ
บาดเจ็บไม่น้อย แต่หากเปรียบเทียบกับได้สวดเอ๋ย ก็ไม่อาจยกขึ้นวิจารณ์
ร่วมกันได้”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างเช่นซ้ำว่า

“ถ้าพูดไม่อาจกล่าวเช่นนี้ ยังไม่ทันปะทะ ไม่ทราบว่ามีผู้ใดเข้มแข็ง
ผู้ใดอ่อนแอ แต่ทั้งจากปากคำเจ้า บรรดาแขนกระยะยาวของตระกูลดำ เกรง
ว่ามีไรจะเกียจที่ขาดน้ำมัน”

ขอเจาะจงกล่าวเป็นเชิงยืนยันไม่เชิงยืนยันว่า

“นี่ยังต้องกล่าวอีก ตระกูลดำมีไรโรงงาน หากไม่มีฝีมืออยู่บ้าง

พวกมันไหนดอยยอมจำนนใจหาของขุนต้อง ฌื่อสามารถผ่านเข้ากระดุกดำ
เป็นแซกระยะยาว บ่อด้องมีฝีมือมิใช่ชั่ว”

จี้ไล้ฮวดคกล่าวว่

“เอาเถอะ เราจะไปพบบรรดาผู้คนที่ฝีมือมิใช่ชั่วเหล่านี้สักครา
เจียวี่ฮุน งูมาเข้ามา”

ขอเขาะหงส์มองดูเจียวี่ฮุนไปงูมา ออกำจับจี้ไล้ฮวดคมิได้ว่า

“จดจำไว้ สามารถอาศัยหน้าของท่าน ทางตามถึงของกัถบมาข้อม
ประเสริฐสุด ไม่เช่นนั้นอย่าได้แตกหักทันตา ให้ปลีกตัวออกมา พวกเรามี
วิธีอันบรรลุดึงดูดหมาย มาครว่าพุ่นเถียงแตกหัก อย่าเมส่งพลูตัญญาณ
พวกเราจะรีบไปประสานเสริม...”

กักำจับกำหาคด้วยความห่วงหาอาทรนี้ กลับคล้ายเป็นภรรยาห่วงใย
ต่อสามี จี้ไล้ฮวดอยู่ตัวคนเดียวมาครึ่งชีวิต พรึบคานั้นกลับบังเกิดความ
รู้สึกประหลาดขึ้น บอกไม่ถูกว่าเป็นความรู้สึกอย่างไร เพียงรู้สึกว่จิตใจ
อบอุ่น ไม่เพียงตัวเบาหวิว กระทั่งสติก็เคลิบเคลิ้มมึนงงอยู่บ้าง

ขอเขาะหงส์ถามเสียงนุ่มนวลว่

“ได้ขึ้นซัดเจนหรือไม่ว่”

จี้ไล้ฮวดศุกลมหายใจคำหนึ่ง ทางหนึ่งรับบังเหียนม้าจากเจียวี่ฮุน
พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า กล่าวว่

“ไม่ผิดพลาดแล้ว พวกท่านรอคอยข่าวจากเราเถอะ”

ม้าเจียวี่ฮวดทะกุกเท่ทั้งสี่ ความจับลงจากสันเขา ก่อควนจนดินแดง
กุดะกัถ ขอเขาะหงส์ใช้สายตาส่งจี้ไล้ฮวดจากไป สิ้นทักกลับปรากฏแวว
เลือนลอยขึ้น

คนของตระกูลดำที่เฒ่าหน้าออกต้อนรับปั๋ว คือตัวอ๊วย
(นายที่หนึ่ง) จำอ๊วย

จำอ๊วยผู้มีอายุห้าสิบเศษ ใบหน้าขาวกลี้ยงเกลา รูปร่างสูงโปร่ง
สวมเสื้อคลุมสีดำ บนมวยผมผูกสายรัดสีดำแวววาว ลักษณะท่าทางสูง
สง่า ดูไม่ออกว่าเป็นโจรมิจฉาชีพ

จีได้สวดมนต์บทเก้าอี้ให้จบ (เก้าอี้มีที่เท้าแขนและพนักพิง) ไม่ดีบัค
ในห้องโถงหน้า จิบน้ำชาคำหนึ่ง น้อมกายค้อมจำอ๊วย กล่าวว่า

“ชาที่ดี คาดว่าเป็นชนิดพิเศษบนภูเขามืออ๊วยจ้าวกระมัง?”

จำอ๊วยยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“จีเคยเป็นผู้รอบรู้จริงๆ แต่ชาของบ้านเรา เปรียบกับชอคชาที่ดึก
ของจีเคย คาดว่าด้อยกว่ามากนัก”

จีได้สวดชุดด้วยชาในมือ กล่าวว่า

“จำอ๊วยเกรงใจไป ความดีเลวของชาขึ้นอยู่กับรสปากของผู้คน
เราดกเช่นคือเปียกกำยรับประทานผลโสม ไม่จำเนกรสชาติ หากบอกว่า
เป็นผู้รอบรู้ นับเป็นที่หัวร่อเขาะแล้ว”

จำอ๊วยสำรวจดูจีได้สวด กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“นามยิ่งใหญ่ของจีเคย เจกเช่นฟ้าร้องกรอกหู จนใจที่ไม่มีวิสาสมา
รู้จัก วันนี้จีเคยให้เกียรติมา นับว่าได้สมมาดปรารถนา ขอให้คนของบ้าน
เราได้ยลบุคลลิกสักครา...”

จีได้สวดกล่าวอย่างขมเข้มว่า

“ขมเกินไป เราผู้เข้จีเป็นชนชั้นอันกว่าศรี เจกเช่นชาวบ้านร้าน
ตลาด ไม่มีใครใดเค้นเหนื่อผู้คน จำอ๊วยยกย่องเราไปแล้ว”

จำช่วยกล่าวอย่างเอือกเป็นไม้ตมถานว่า

“นี่เป็นจีเสียดอมคนเกินไป ขอลาจีเสียมายังธังฮ้อเด่าครั้งนี้
ตั้งใจมาที่บ้านเรา หรือว่ามีเรื่องอื่นรอกกระทำ?”

จีได้ฮวดจินน้ำชาอีกคำหนึ่ง แลบทินเถียวริมฝีปากกล่าวว่า

“อยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล่าววาจาแปลกปลอม จำเสียมการมาขอขมา
ครั้งนี้ ต้องการมาเยี่ยมเยือนโดยเฉพาะ พร้อมกับปากหน้าร้องขอต่อ
จำเสียมเรื่องหนึ่ง”

จำช่วยหลุบตาลงเล็กน้อย กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“จีเสียมกล่าวรุนแรงไป ลองบ่งบอกว่ามีข้ออะไรขอฮันไค”

จีได้ฮวดเริ่มต้นกล่าวว่า

“เมื่อวันก่อนจำยี่เสียดสองสามีภรรยาของตระกูลท่าน ประกอบ
การค้าที่ทางไค้งเถียบแม่น้ำฮังฮ้อรายหนึ่ง จำเสียมคงทราบเรื่องกระมัง?”

จำช่วยผงกศีรษะกล่าวว่า

“จีเสียมหมายถึงสินค้าของสำนักคุ้มกันภัย สบปโกเถียวนั้น
กระมัง?”

“ถูกแล้ว บอกต่อจำเสียมตามความสัตย์ ผู้คุ้มกันสินค้าเถียวนี้
เป็นรองหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยเจียวซ่งอวง คนผู้นี้มีความสัมพันธ์กับเรา
อย่างลึกซึ้ง หลังจากสูญเสียสินค้า ก็ร้อนร่วมคุยมคบมกระตะ เผื่อฮ้อนวอน
เราช่วยเสนอหน้าจัดการ เราฮับจนปัญญา ได้แต่ปากหน้ามาเจรจากับจำเสียม
ขอให้เห็นแก่หน้าอันน้อยนิด ช่วยส่งเสริมสักครา”

จำช่วยเรียบจับหัวขมะ จึงกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“จีเสียมรู้จักกับเจียวซ่งอวงจริงๆ?”

จีได้ฮวควิบกล่าวว้า

“ไยแปลกปตอมแม้นแต่น้อย หากไยมีความสัมพันธ์เช่นนี้ เราไย
ต้องรุดมา อีกประการ ชาวพุทธจักรผู้ใดไม่ว่างรู้เกียรติภูมิของตระกูล
จำ หากมิใช่คิดขัดที่ความสัมพันธ์ เราคงปฏิเสธบอปปิดแค่แรกแล้ว”

จำฮวฮุดฤกษ์ขึ้น เคนมือโพล่หลังไปหลายก้าว จากนั้นกล่าวด้วย
สีหน้าไร้ความรู้สึกว้า

“เช่นนี้เป็นว้า จีเอื้อต้องการให้เรามีคำว้ากล่าวให้จงได้?”

จีได้ฮวควิบฮวรวอกกล่าวว้า

“กล่าวรุนแรงไป จำเอื้อ เพียงขอให้จำเอื้อเห็นแก่ครอบครัวที่ยาก
ไร้ของเจียวช่วงอวง ไยมีปัญญาชดใช้คำเสียหาย และขอให้เห็นแก่หน้าเรา
ผู้แจ้งี กรุณาส่งเสริมสักครา ภายภาคหน้าย่อมต้องหาทางคอนแทน...”

นุมนปากจำฮวฮุดปรากฏรอยยิ้มประหลาดพิกลตวบหนึ่ง น้ำเสียงก็
แผ่ความเยือกเย็นสุดเปรียบปาน กล่าวว้า

“เรื่องราวมีความสำคัญ เราไยสะดวกกับการตัดสินใจ เช่นนี้
เถอะ จีเอื้อไปรณนังสักครู่ ให้เราเข้าพบมารดาเรา เรียบนอกคันสายปลาย
เหตุ ทุกประการขอให้มารดาเรตัดสินใจ”

จีได้ฮวควิบฮุดฤกษ์ขึ้น กล่าวว้า

“สมควร สมควรอยู่ รบกวอนจำเอื้อแล้ว”

จำฮวฮวไม่กล่าวมากความ หันกายจากไป ทิ้งให้จีได้ฮวคอยติดตาม
ลำพัง รู้สึกว้าห้องโถงอันเว้งว่างแผ่ไว้ด้วยกลิ่นอายเย็นเยือก ความเย็น
แผ่เข้ามาจากทั้งสี่มุม รุมเร้าใส่ตัวเขา อดสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ
มิได้

สัปดาห์ก่อนบอกต่อใจไว้เลยว่า เรื่องราวเกรงว่ามีการเปลี่ยนแปลงแล้ว

การปรากฏตัวของจำเริญไบนโน มีเพียงไม่กี่ครั้งที่เราได้สัมผัสกัน
คน ทั้งยังบังเกิดความกดดันชนิดหนึ่งทุกคราวที่ผู้มาเยือน

ดูจากเปลือกนอก แทบไม่ยอมเชื่อว่าจำเล่าไหนไม่อยู่ในวัยเจ็ดสิบ
เศษ ใบหน้าใหญ่ที่คล้ายตาคนปราศจากริ้วรอยเหี่ยวย่น ผิวขาวละเอียด
ชุ่มชื้น ผมเผ้าที่ดำขลับหิวตางเห็นระเบียบเรียบร้อย ขวักกับเสื้อกระโปรง
เนื้อแพรพื้นคำขบขาว จับให้ผู้คนเงื้อมมือ ยังมีเรือนร่างที่สูงใหญ่ นิดถือไม้เท้า
หัวหงกลีเงินแวววาว กอปรเป็นสภาพที่สามารถแบ รับครึ่งแผ่นดินได้

จำช่วยยืนอยู่ข้างกายมารดาด้วยท่าที่ที่เบื่อกเสีย ให้น้ำเสียงที่เบื่อก
เป็นดุจเดียวกัน แนะนำใจให้สวดต่อมารดามัน

จำได้ว่าในวัยเด็กชอบประกายศุภกานคน คล้ายสะเก็ดไฟที่แตกปะทุ
จากหลังฝ่าครอนกระຈກ เวลโตะที่ไร่เสียงเค็มมีสภาพ แสดงออกซึ่ง
อารมณ์ความรู้สึกของนางในคอนนี้อ่างจัดแจ้ง

ถ้าตัวคนเมื่อมีการเตรียมตัวเตรียมใจอยู่ก่อนก็ปลอดภัยยิ่งมก
นัก สถานการณ์ที่จะจกกันไม่เป็นอุปสรรคคือขึ้นตอนที่เขากำหนดขึ้น

จะอย่างไรการมาขังกันกระตุกจำครั้งนี้ ความจริงไม่คิดผูกสัมพันธ์
เป็นทองแผ่นเดียวกัน เมื่อไม่เกี้ยวพาราสี ย่อมเพาะเป็นคู่ตรี เมื่อเพาะเป็นคู่ตรี
ยังหวังได้รับการต้อนรับขับสู้คนอื่นใด ไม่แตกหักลงมือ นับว่าผู้เหินกรง
ออกเกรงใจมากแล้ว

จำเล่าไหนโน้ไม่ได้เชื่อเชิญเจ้าถั่วคั่งถง ดังนั้นเจ้าถั่วคั่งได้แต่
ยืนอยู่ จำเล่าไหนโน้ตำราจอมองหาขึ้นๆ ลงๆ จั่วขณะ ค่อยชกถั่วคั่งขึ้น

เสียงวางอำนาจเป็นพิเศษเฉพาะว่า

“บุตรคนโตของเราบอกว่า จี๊จิงแซเดินทางมาทวงสินค้ำให้กับสำนักคุ้มกันภัยสยบไกล?”

จี๊โล้วคป็นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวด้วยความจริงใจว่า

“ให้สุหอิน (ท่านผู้หญิงสูงอายุ) ไปรคพิจารณาด้วยปราดเปรื่องที่ว่าทวงถามสินค้ำให้กับสำนักคุ้มกันภัยสยบไกล เราไม่กล้ารับ เพียงหวังให้ให้สุหอินและกงจื้อเอี้ยทั้งหลายเห็นแก่หน้าเรากลัสามส่วน พร้อมกับเห็นใจสภาพความเป็นอยู่ของเจียวซ่งอวง คินสินค้ำคุ้มภัยให้ เราก็ก็นึกขอบคุณมากแล้ว”

ใบหน้าใหญ่ราวถาดเงินของจำเล่าโหนโน้คล้ายหมึกด้วยน้ำแข็งชั้นหนึ่ง จมูกที่แบนราบเขตรื่นขึ้น กล่าวว่า

“เห็นแก่หน้าท่านกลัสามส่วน จี๊จิงแซ แล้วท่านเป็นใคร ตระกูลจำเราทั้งสามรุ่นประกอบอาชีพนี้มาหลายสิบปี หากทุกครั้งที่ได้สินค้ำมาล้วนมีบุคคลเช่นท่านเสนอ นำมาทวงถามสินค้ำ พวกเรายังจะคลุกคลีต่อไปได้หรือ ผู้คนที่บึ้งตึงเบื่องค้ำหลายสิบชีวิตจะยังชีพได้อย่างไร จี๊จิงแซท่านร่ำรวยเงินทอง คนสวมรองเท้าไม่รู้ซึ่งความทุกข์ยากคนเท้าเปล่า ขามบอกกล่าวง่ายด้าย พวกเรากลับยุ่งยากนัก”

จี๊โล้วคลอบก้นคำในใจ แต่เปลือกนอกมิอาจไม่เจรจาต่อไปกล่าวว่า

“ให้สุหอิน เหตุผลต้องแยกเป็นสองทาง เนื่องด้วยแต่ละคนมีจุดยืนที่แตกต่างกัน ความคิดเห็นต้องผิดเพี้ยนไปบ้าง แต่ไม่ว่าอย่างไร สำนักคุ้มกันภัยสยบไกลไม่เคยล่วงเกินตระกูลจำ ก่อนหน้านี้อีกสี่สิบคนแสดงความ

การจะตามกฎ กระจกท่านยังคงหิบบวช่วงชิง การกระทำนี้ใช่เกินเลข
ไปหรือไม่?”

หนังสือของจำเล้าไหนโน้เริ่มเดินกระตุก หน้าผากก็ปรากฏเอ็นเขียว
ผุดขึ้น ปากกล่าวว่า

“จีจึงเช ท่านหมายความว่ากระจกจำรปลันจึงสืบค้นค้ำของสำนัก
คุ้มกันภัยสยบไกล ถือว่าไม่ถูกต้อง?”

“ถูกต้องหรือไม่ เราไม่กล่าววิจารณ์ แค้ให้ดูหิบบวโลก รู้จึงถึง
เหตุผล ย่อมมีคำตัดสินเอง”

จำเล้าไหนโน้เบือนหน้ามองบุตรชายแวบหนึ่ง แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“อ่าวบ๊ จีจึงเชผู้นี้เปลือกนอกไม่เป็นอย่างไ้ แต่การมเหตุมคม
ทุกถ้อยคำคล้ายปลอกทองรัดใส่ศีรษะผู้คน ความสามารถนี้เข้มแข็งกว่า
พวกเจ้าทั้งสองมากนัก”

จำอ่วยเขียบงันไม่ส่งเสียง เพียงโพล่มือทั้งสอง ข้อนตามองขึ้นไป
หากเพ่งพิจารณาจะพบว่ามันแบะปากเล็กน้อย

จีได้สวดบังเกิดเพลิงโทสะพรั่งขึ้น แล่พยายามสะกดข่มไว้ กิด
แตกหักก็ต้องเลือกเวลา ขอเขาหงส์ก็เฝ้ากำรับว่าอย่าได้แตกหักทันตา

จำเล้าไหนโน้หยุดเล็กน้อยจึงขกขุไม้เท้าหัวหงส์แวววาวในมือขึ้น
ส่งเสียงคังกว่าเดิมว่า

“เราจะบอกต่อท่าน จีจึงเช ท่านคิดทวงถามสืบค้ำคุ้มกันกถับคิน
ก็ได้...”

จีได้สวดโมฮินคินแบ่ค่น้อย ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่ เรื่องราวคองไม่
คล่กลายอย่างง่ายคยเช่นนี้ ศคร์ชรานางน้ยังกถ่าวไม่จบ หลังจากนี้คอง

มีวาจาที่ระคายหูแน่นอน

จริงดังคาดหมาย จำเล่าไหนไม่กล่าวสืบต่อ

“แต่ว่าตระกูลจำเราไม่อาจจะเมิดกฎให้กับท่าน เพื่อความอยู่รอดของครอบครัวใหญ่ ท่านต้องแสดงความสามารถอันใดออกมา ขอเพียงพิชิตพวกเราได้ ก็จะได้คืนสินค้าคุ้มกันให้ และจะได้มีคำว่าการกล่าวกับภายนอก ท่านเห็นว่ายุติธรรมกระมัง?”

จีไล้ฮวดกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ให้ฮูฮินหมายความว่า...”

จ๋วงเล่าไหนไม่แค้นเสียงหนักๆ ส่งเสียงป่านโลหะกระทบกันว่า

“ความหมายของเรารวรัดยิ่ง หากท่านมีฝีมือ รดสินค้าของสำนักคุ้มกันกับสยบไกลยังจอดอยู่ที่นั่น โดยไม่ได้แตะต้อง ให้ท่านเคลื่อนย้ายไปได้ ไม่เช่นนั้นจีจึงแซ่ท่านประมาณคนให้ตีเถอะ”

จีไล้ฮวดกลืนน้ำลาย คำหนึ่ง กล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่าให้ฮูฮินไม่ยอมเห็นแก่หน้าเราแล้ว?”

จำเล่าไหนไม่ขมโดยไม่คล้ายคำสั่งขี้ม กล่าวว่า

“ท่านไม่มีหน้าใหญ่ปานนั้น ไม่เพียงแต่ท่าน ในโลกก็ไม่มีผู้ใดหน้าใหญ่ปานนั้น เพียงอาศัยหน้าใบหนึ่ง ก็คิดทวงถามสินค้าจากตระกูลจำเราได้”

จีไล้ฮวดเวียบจันชั่วขณะ พลันน้อมกายกล่าวว่า

“ให้ฮูฮิน ขออ้อลา...”

จำเล่าไหนไม่กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ไม่ส่งแล้ว”

นางไม้ได้กล่าวเกินเลยแถมเล็กน้อย บอกว่าไม่ส่ง ก็ไม่มีผู้คนที่ติดตามส่งจริงๆ จี๋ได้สวดเดินออกจากบ้านตระกูลจ๋าเพียงลำพัง ควมขมขื่นไปยังเส้นทางขามา บังเกิดโทษะอัคคอกจนแทบระเบิด

มีคำกล่าวไว้ ผู้คนช่วงชิงเพื่อศักดิ์ศรี พระช่วงชิงรูปกระถางเดียว ไม่ว่าจะเป็นชาวสัมมาชีพหรือมิชจาชีพในพุทธจักร ที่ทนทานไม่ได้คือการถูกหยามเหยียดแซะเขื่อน หลายปีมานี้ จี๋ได้สวดเพ่งประสบสภาพเช่นนี้เป็นครั้งแรกจริงๆ

เขานั่งบนหลังม้า ทางหนึ่งควบจับ ทางหนึ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่ดีๆ ไม่เสพสุขตำราญ พานแต่หาความอัปยศใส่ตัว เขียวขี้สุนนับว่าหาเรื่องราวให้กับเขามากแล้ว

จวบกระทั่งถึงได้ค้นไม้ใหญ่ที่สิ้นเขา เพลิงโทษะของจี๋ได้สวดยังไม่สลายคลาย จากนั้นขอเขาะหงส์กับสองพี่น้องตระกูลเขียวก็อ้อมออกจากคงเกาเหลียงมารับหน้า

คนทั้งสามพอเห็นสีหน้าจี๋ได้สวด ก็ทราบว่ามีเหตุ สองพี่น้องตระกูลเขียวพากันปิดปาก ยืนอยู่ด้านข้าง ขอเขาะหงส์สาวเท้าก้าวปราดมาจุดคิงแขนจี๋ได้สวดเดินไปหลายก้าว ถามเบาๆ ว่า

“เรื่องราวเป็นอย่างไร ดูท่านเล็กก็วัดถึงตา ไซ้ได้รับความกับข้องใจจากตระกูลจ๋าหรือไม่?”

จี๋ได้สวดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“บารคามันเถอะ โหนเลยเพียงรับความกับข้องใจ คนของตระกูลจ๋าเท่ากับวาดอุจจาระดังหนึ่งลงยังสิริมะเรา โดยเฉพาะศตริขรมเซ่ออ้างเข่อหยังฮโส ไม่เห็นผู้คนอยู่ในสาขคา น้ำคั้นและทำพิศคล้ายกับว่าตระกูล

ถ้าของนางเป็นทีหนึ่งในแผ่นดิน เรื่องนี้อ่าได้เอ่ยถึงยังพอทำเนา พอเอ่ยถึงเราต้องขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“อย่าได้มีโทษะ จี๊ไล้ฮวด ท่านก็เป็นคนผ่านกลืนลมมาอย่างไรก
ไร ความคับแค้นเพียงเล็กน้อยนับเป็นอย่างไรได้ ต้องสะกดอดกลั้นไว้
มองการณ์ให้ไกล ค่อยสำเร็จกิจการใหญ่ มาเถะ บอกต่อข้าพเจ้าว่า
พวกมันคอยแหยท่านอย่างไร?”

ดังนั้นจี๊ไล้ฮวดบอกเล่าเหตุการณ์ที่เข้าบ้านตระกูลจ๋าโดยละเอียด
พอรับฟังถึงคอนท้าย ขอเขาจะหงส์ก็อดหน้าแปรเปลี่ยนมิได้ เลิกหัวเรียว
งามขึ้นสูง กล่าวว่า

“มีน้ำเล่าท่านมีโทษะปานนี้ หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้าเกรงว่าจะ
แตกหักทันตา คิดไม่ถึงคนของตระกูลจ๋าทั้งเมืองสูงบึ้งต่ำ กลับไร้น้ำใจ
ปานนี้ จี๊ไล้ฮวด กล่าวไปวังกงเป็นท่านใจกว้างพอ”

จี๊ไล้ฮวดป็นหน้าเร่ร่อนคร่ำครวญว่า

“หากมิใช่จดจำคำเตือนของท่านไว้ เราต้องให้พวกมันเห็นดี
แน่นอน มารดา มันเถะ ตระกูลจ๋ามีพื้นที่อยู่ไม่กี่ไร่ ก็คิดครอบครอง
ทั้งเหนือจรดใต้จริงๆ ”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างครุ่นคิด

“ท่านวางใจ ข้าพเจ้าต้องนิทรวินิจฉัยจัดการกับพวกมัน ระบายโทษะ
ให้กับท่าน”

สีหน้าจี๊ไล้ฮวดค่อยผ่อนคลายลงบ้าง กล่าวว่า

“นี่คือจัดการอย่างไร เพียงหาทางทวงถามสินค่าคุ้มกันของ

เจี้ยวช่วงอวงกลับมา พวกมันก็ต้องกระโดดโลดเต้นแล้ว”

“นี่เป็นเรื่องราวขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ยังต้องหัดเขยยันโค เป็นการ
ลงทุนพวกมันซัดซาไรมารยาทของท่าน”

จีโต้ฮวดหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“ท่านกล่าวเช่นนั้น เราค่อยปลอดภัยขึ้น ขอไกวเนี่ย ท่านยังไม่
ทราบ เราในคอนนั้นบังเกิดเพลิงโทสะอัคคอก ประรณนาใคร่กัศสรีขรา
แจ่มจ้านันสักคำหนึ่ง”

ขอเขาะหงส์ก็หัวร่อออกมาแล้วว่า

“คนขราเนื้อหนังหุ้มเหนียว มีอันใดน่าขบเคี้ยว?”

จีโต้ฮวดมือทั้งสอง กล่าวอย่างไม่อาจครนทนรอว่า

“เมื่อใดค่อยลงมือต่อกระดูกง่า รอนพ้ามืดคำหรือ หรือรอ
จนกลางดึก?”

ขอเขาะหงส์กล่าวว่า

“รอถึงกลางดึกค่อยเคลื่อนไหวนะ แต่คืนนี้ในบ้านกระดูกง่า
เกรงว่าวิกาลกล้อยดึกคนไม่สงบ”

จีโต้ฮวดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“สนใจใยกันว่าสงบหรือไม่ พวกเราเจตนาดีไม่มาก เจตนาร้ายจึงหา
พอเริ่มต้นก็เจกเช่นอสุณิบาดฟ้าดฟ้า/บุกทะดวงอย่างหักโหม”

ขอเขาะหงส์หน้าแดงวูบ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแฉ่งอนว่า

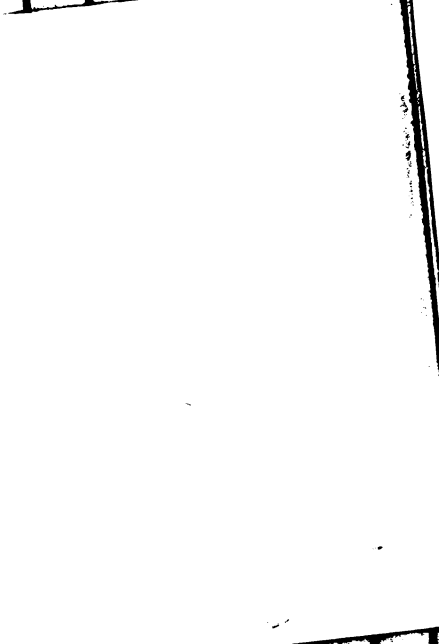
“ท่านกล่าววาจาสุภาพกว่านี้ได้หรือไม่ ไร้คำพูดสองแง่สองง่าม
ไม่กลัวผู้คนหัวร่อเขาะหรือ?”

จีโต้ฮวดหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ถ้าวุ่นเป็นความเคยชิน ขามกะหันหันหลังออกไป ขอโกวเนี่ยท่าน
ไปรดให้อภัย”

ขอเขาจะหงส์ค้อนจีได้สวดคราหนึ่ง เรียบหาสองที่น้องตระกูล
เจียวเข้ามา ขามนิ่งงันไปมีกะใจสนทนาดังเรื่องอื่น ปฏิบัติการในคืนนี้เต็ม
ไปด้วยขวากหนาม ต้องบุกบันฝ่าด่านอย่างไร ก่อนจะบรรลุถึงเป้าหมาย
ต้องเห็นสมควรครุ่นคิด วางแผนสักครา

อาทิตย์เคลื่อนกลัวยุบสู่ประจิม แสงสีสายัณห์ส่องต้องพื้นดินแดง
ของอั้งฮ้อเถ่า บันดาลให้ผู้คนนึกถึงสีเลือด ลมเริ่มโฉบพัด สายลม
เย็นชะเยือก แสงไว้วัดขยกลิ่นอายฆ่าฟันที่เริ่มผืนึกตัว...

บทที่ 13

คำคืนดีมโหด

มานวิกาลชั้นชั้น นอกจากเสียงสุนัขเห่าดังแว่วมาแต่ไกล
เป็นครั้งแรก พื้นพสุธาเงียบสงัดจน

ขึ้นตระกูลจำก็เงียบสงัดจน อย่างน้อยเปลือกนอกเป็นเช่นนี้

ในระหว่างบ้านสองบ้านที่เรียงรายเป็นรูปดวงดาวทั้งห้าหลัง บ้านด้าน
ทิศใต้ไม่เงียบสงบขึ้นมา ที่หน้าต่างของบ้านชั้นล่าง พลันปรากฏเปลวไฟ
แลบแปลบ คว้นคำแผ่กระจายออกอย่างรวดเร็ว เสียงเผาไหม้เพียะพะ
แสดงว่าเทพอัคคีเริ่มเผาไหม้ทุกสิ่ง

ในอากาศอบอวลด้วยกลิ่นน้ำมันถั่วอืดที่อุณหภูมิสูง ตระกูลจำไม่ได้
กักตุนน้ำมันถั่วอืด ทั้งไม่ได้ขายน้ำมันถั่วอืด กลิ่นนี้มาจากที่ใด

คำตอบต่างทราบแน่แท้ใจ ตระกูลจำทราบว่า เป็นผู้ใดก่อกรรม
จึงได้ชดเชยกรรมกระจำยิ่งกว่า

นี่เป็นขอเขาะหงส์วางเพลิง นางกล้วยมีความสามารถในการวางเพลิงเป็นพิเศษ เพียงยื่นแหบไม้ก็ครั้ง เปลวไฟก็แลบเลีย มีหน้าซำถูกถามอย่างรวดเร็วและรุนแรง บ้านก่ออิฐสองชั้นหลังนี้ คกอยู่ในกองไฟครึ่งหนึ่งแล้ว

อัศจรรย์นี้ไม่เพียงเผาทำลายความเจ็บปวด ทั้งยังเผาจนคนของตระกูลจำกระโคตโคตตื่น เห็นเงาคนวิ่งพลุกพล่าน เสียงร้องดังอื้ออึง เสียงระฆังเร่งร้อนระรัว โคมไฟสว่างเจิดจ้า บ้านตระกูลจำกล้วยเดือดพล่านขึ้นมา

สถานการณ์แม้ร้อนคับขัน แต่ทั้งเบื้องสูง เบื้องล่างของตระกูลจำหาแตกตื่นลอนลานไม่ ที่ดับไฟ่วนววยกับการดับไฟ ที่ค้นหาคนที่รับหน้าที่ค้นหาคน

ในที่สุดพวกมันพบเห็นเงาร่างขอเขาะหงส์ ผลจากการออกคำสั่งคนของตระกูลจำทั้งบุรุษ สตรี ขรา จกรรจ์ จำนวนสิบกว่าคนห้อมล้อมเข้าไป ดังนั้นขอเขาะหงส์อยู่หน้า คนของตระกูลจำสิบกว่าคนตามหลัง ดำเนินการตามลำดับการไล่จับจันทร์

ขอเขาะหงส์มีความสำเร็จในเชิงฝีมือที่แทบไม่มีคนภายนอกล่วงรู้ วิชาตัวเบาของนางสูงเยี่ยมเป็นพิเศษ การพุ่งปราดครั้งนี้ เจกเช่นมัจจากกลางวารี กล้วยวิหคเหินหวา คนของตระกูลจำต้องไล่ติดตามอย่างสุดฝีมือ

เห็นเหตุการณ์ฉุกเฉินวุ่นววย จี๋ไถ่ฮวยังคงไม่รีบร้อนเคลื่อนไหว เขาหมอบซ่อนอยู่บนหลังคาบ้านอีกหลังหนึ่ง จับตามองความเคลื่อนไหวของตระกูลจำโดยละเอียด ไม่นานให้หลังได้ข้อสรุปว่า บ้านตระกูลจำแบ่ง

กำลังกลุ่มเบี่ยงคืบไต่ กลุ่มหนึ่งไล่ตามคน ยังมีอีกกลุ่มหนึ่งถัดเกาะไปทาง
ด้านหลังอย่างรีบร้อน

ที่นั่นอยู่บนอกระศมีของบ้านช่องทั้งห้าหลัง เพียงเป็นห้องศิลาต่ำเตี้ย
แถวหนึ่ง ดูจากลักษณะภายนอก กลับคล้ายเป็นสิ่งก่อสร้างประเภท
คอกม้าเถาสุกร

ระหว่างคนต่อคน มาตราว่ามีนิสัยใจคอผิดแผกแตกต่าง บางครั้ง
กลับมีปฏิกริยาคล้ายคลึงกัน...ขณะที่สถานการณ์ร้อนคืบชัน มักมุ่งไปที่
สมบัติสำคัญก่อน ขามนี้คาดว่าเป็นเช่นนั้นแล้ว

เจ้าธิดาคลั่งไคล้ลงจากหลังคาห้องอย่างรวดเร็ว อาศัยภูมิประเทศ
สิ่งก่อสร้างปกปิดร่องรอยสืบเสาะเข้าไป

ห้องศิลาค่ำเตี้ยแถวนั้น ห่างจากที่เกิดเพลิงไหม้ประมาณยี่สิบวา
ดังนั้นยังสงบมีคืบรีบ แสงไฟที่สว่างโชติ เฝยคนที่โกสหาหลที่ด้านตรงข้าม
กลับคล้ายเป็นอีกโลกหนึ่ง

หน้าห้องศิลาขึ้นไว้ด้วยผู้คนหกคน หนึ่งในจำนวนนั้นมีอายุสี่สิบ
เศษ รูปร่างสูงโปร่ง ทำทางสง่างาม คนข้างกายเป็นสตรีอายุสามสิบเศษ
จากแสงไฟที่แล่นเลียอยู่ที่โกสหา ดูออกว่านางมีใบหน้าสวยจึง รูปกาย
อวบอ้วนชวนเข้าชวนใจ ทั้งสองยืนเคียงบ่าเคียงไหล่ ลักษณะคล้าย
สามีภรรยา

ผู้คนที่ด้านหลังมันสองสามีภรรยา หนึ่งในคนสี่ระลำน
เกรวกรรืบ หนึ่งในร่างหยาบจุใจองน้ำ อีกคนหนึ่งผมสีเงิน คล้ายมีอายุ
ไม่นานอ แต่คิ้วคกหนาจนูกใหญ่ รูปกายกำขำ เมื่อเปรียบกับคนผอมกรัง
ที่อื่นอยู่ข้างกายมัน คนสุดท้ายกลับคล้ายเป็นคนแคะแล้ว

กบฏทั้งหกก็ออกกลุ่มคนที่เร่งรุดมาเมื่อหัว ๔๐ ทำที่สามิภรรยาผู้นั้นคล้าย
เป็นผู้นำขบวน

เจ้าได้สวดช้อนด้วยอุ้งหลังบ่อน้ำบ่อหนึ่ง ในใจทราบกระจำงแกใจ
กบฏทั้งหกแสดงว่ารุดมาประสานเสริบ ประสานเสริบผู้ใด ย่อมประสาน
เสริบกับคนในห้อมศิลา ซึ่งเป็นหน่วยยามรักษาการอยู่ก่อน

สถานการณ์ตอนนี้ต้องการกำลังผู้คนเร่งรีบดับไฟและติดตาม
จับกุมคนวางเพลิง คนเหล่านี้ล้วนไม่กระทำ พานมาเผื่ออยู่หน้าห้อมศิลาก็
ไม่มีใครสะสาด ความนี้ย่อมมีสาเหตุ สาเหตุดังเกี่ยวข้องกับสมบัติ
มีค่าแล้ว

ซ่อนเร้นข่อยชุกซ่อนอยู่กลางตลาด ซ่อนเร้นใหญ่รุดซ่อนอยู่ใน
เมือง สมบัติพิสดานยิ่งเก็บซ่อนในสถานที่ซ่อนซ่อนจำกัค ยิ่งไม่สะกิด
ความสงสัยของผู้คน หลักการข้อนี้ ผู้นำของตระกูลจำกัครู้จักดำเนิน-
การนัก

แต่ปัญหาอยู่ที่คนของตระกูลจำกัคซึ่งถึงหลักการข้อนี้ เจ้าได้สวด
ก็เช่นกัน

หลังจากครุ่นคิดเล็กน้อย เขาค่อยข้อมไปหลังห้อมศิลา หลังห้อม
ศิลาแถวนี้เป็นสวนผักที่กร้างหลายแปลง บนผนังของห้อมศิลา มี
หน้าต่างเล็กๆ ตามที่เขามุ่งหวังไว้สองบาน บนหน้าต่างแม็คติงกรหยาบ
เท่าแขนเด็ก แต่หาเป็นอุปสรรคต่อการเข้าออกของเขาไม่

เจ้าได้สวดข้อมถึงได้หน้าต่าง ด้วยความสูงของเขา ขอบหน้าต่างอยู่
ในระดับไหล่ของเขา ลักษณะเช่นนี้ไม่เหมาะกับการทำงานของเขานัก
แต่ก็พอที่จะกระทำได้

จี้ได้สวมล้วงมือไปนอกเสื้อ ล้วงม้วนห่อผ้าน้ำมันออกมาห่อหนึ่ง พอเห็นห่อผ้าออก ภายในจัดวางเครื่องมือกะทัดรัดหลายชิ้น เขาคิดเลือก เลือยเหล็กกล้าที่แข็งแรงมาป็นหนึ่ง เลือยคัตชีกรงเหล็กชีกลงอย่าง ขำขันขำนาญ

ตำแหน่งที่เลือยคัตเป็นช่วงกลางของชีกรงเหล็ก เหตุผลก็เมื่อ เลือยคัตตำแหน่งนี้ ความมั่นคงของชีกรงเหล็กทั้งแถวจะเสื่อมคลาย จากนั้นค่อยขอยอกกำลังจักรอยคัตขาด เมื่อคัตชีกรงเหล็กงอเป็นช่อง ก็ เพียงพอให้ผู้คนมุดเข้าออกได้

แต่จี้ได้สวมก็มีความยุ่งยากของเขา ผู้คนที่ผอมเล็ก ขอเพียงงัด ชีกรงเหล็กชิ้นหนึ่งก็เข้าออกได้ แต่รูปร่างของเขาต้องงัดชีกรงเหล็กกว่า สองชิ้น ค่อยมุดเข้าไปได้ บางครั้งความอ้วนของคน หาใช่เรื่องดีไม่

ในเสียงเลือยคัตที่ตะเอยดเร้งร้อน ผงเหล็กร่วงพร่างพรู จี้ได้สวม มือหนึ่งยึดจับชีกรงเหล็กที่กำลังเลือยคัต มือหนึ่งเร่งความเคลื่อนไหว พร้อมกันนั้นไม่ลืมสังเกตปฏิกิริยาภายในห้อง

ชีกรงเหล็กถูกคัตขาดโดยเร็ว จี้ได้สวมเลือยคัตชีกรงเหล็กอีก ชิ้นหนึ่ง โดยเริ่มจากตำแหน่งเดียวกัน เห็นมือขวาของเขาขยับเข้าออก บิดหลดคุงสายฟ้าเพียงชั่วขณะ ชีกรงเหล็กชิ้นนี้ก็ถูกคัตหักกลาง แต่แล้ว ขามันบังเกิดเสียงมีเท้ามาถึงริมหน้าต่างที่เขา กำลังทำงานอยู่

จี้ได้สวมหดร่างนั่งลง หน้าต่างที่ปิดกระดานถูกผู้คนภายในห้อง เปิดออก เผยเห็นหน้าด้านข้างของโบน้าหนึ่ง กำลังสำรวจดูทางด้านนอก

แน่นอน จากตำแหน่งที่คนผู้นั้นยืนอยู่ ไม่อาจพบเห็นจี้ได้สวม ที่นอกห้องก็มีคึดมิด มันกระทั่งสวนผักที่รกร้างนั้นยังยากแยกแยะได้

ชั่วครู่ให้หลัง หน้าต่างกระดานก้อยปิดลง เสียงฝีเท้าเคลื่อน
ห่างออกไป จี๋ไฉวคบิดกายขึ้น ขึ้นสองมือบิดชี้กรงเหล็กที่ถูกตัดขาด
ทั้งสองข้างโดยแรง ชี้กรงเหล็กที่หยาบเท่าแขนเด็กส่งเสียงดังอื้อคเบาๆ
ถูกตัดงอโค้งไปทางซ้ายขวา ปรางกฎเป็นช่องว่างแห่งหนึ่ง ช่องว่างที่
เพียงพอให้ร่างกายของจี๋ไฉวคบุคเข้าไป

ก่อนอื่นจี๋ไฉวคผลักเปิดหน้าต่างกระดานออกครึ่งหนึ่ง มือกด
ขอบหน้าต่าง คำนวณตำแหน่งแง่มุม จากนั้นลอยตัวคิดปราด ข้ามหน้าต่าง
ตกถึงพื้น ความเคลื่อนไหวไม่เพียงไรจุ่มเสียง กระทั่งชายเสื้อยังไม่
สัมผัสถูกซี่กรงเหล็กที่ถูกตัดงอโค้ง

ภายในห้องศิลาเป็นห้องว่างแนวยาวทะลุถึงกันห้องหนึ่ง
ลักษณะคล้ายห้องเก็บของ กองสุ่มหีบไม้ กระสอบป่าน ถุงผ้า เข่งไม้ไม้
ทุกแบบทุกขนาด ปริมาณของสิ่งของน่าค้นหาสนใจ ต่อให้เป็นคลังสมบัติ
ของทางการ ก็ไม่มีจำนวนเท่านี้

ที่ซึ่งจี๋ไฉวคทิ้งร่างลง ประจวบกับอยู่หลังหีบไม้แถวหนึ่ง เขา
เอี้ยวตัวกวาดตามอง ก็พบเห็นรูดสินค้าที่ฉาบไล่เครื่องหมายของสำนัก
คุ้มกันภัยสยบไกลหลายคันนั้น

ที่ข้างรณมีผู้คนสี่คนยืนอย่างปลอดโปร่ง ปราศจากท่าทีที่คืบคั้น
คืบคั้นคืบคั้นคืบคั้น เหตุเปลี่ยนแปลงที่เบื้องนอก คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
พวกเขามันก็ปาน

จี๋ไฉวคตำรวจตุสภาพการณ์เบื้องหน้า ในใจกำหนดวิธีการขึ้น
เขาต้องโค่นผู้คนทั้งสี่ในเวลาอันสั้น ไม่อาจปล่อยให้ผู้หนึ่งผู้ใดส่ง
สัญญาณภัยออกไป และไม่อาจปล่อยให้ผู้คนเบื้องนอกเข้ามาช่วยเหลือ

ก่อนที่คนทั้งสี่จะล้มลง ไม่เช่นนั้นเรื่องราวก็ลำบากมากแล้ว

หลังจากใคร่ครวญเป็นมันเหมาะ จีได้สวดสูตรมหาใจลึกๆ คำหนึ่ง เกร็งกำลังทั่วร่างพุ่งตัวออกไป เนื่องด้วยระดับความเร็วพุ่งปราด ของเขารวดเร็วรุนแรงเกินไป ดูไปกลับคล้ายเป็นหมอกสีม่วงกลุ่มหนึ่ง ก่อตัวขึ้นที่ป่าน

เมื่อชายจกรรจทั้งสี่พบว่าผิดท่า จีได้สวดกับบรรลุถึงเบื้องบนศีรษะ พวกมัน หมุนกว้างลงหา สองแขนจึงกวาดจูโจมออก ปราบภูษีระสอง หัวถูกฟันหลุดจากบ่า ถากพาเกาทัณฑ์โลหิตสองลำฉีกพุ่งขึ้นไปปะทะกับ หลังคาห้อง ค่อยคลิกระดอนกลับลงมา

ชายจกรรจอีกผู้หนึ่งเพิ่งถือนมือแตะค้ำคาน ส่วนคมของคาน เข็มแทงปาดผ่านลำคอมัน ฟันมันพลิกผะหงายไปสามก้าว คน สุดท้ายเพิ่งก้าวเท้าออก อ้าปากกว้างออกมา ก็ถูกเท้าของจีได้สวดเหยียบ ใส่หว่างขา ได้ยินเสียงทึบๆ ใบบนหน้าคนผู้นั้นกระดุกบิดเบี้ยว ร่าง งอจุ่มลงไม่มีวันลุกขึ้นอีก

จีได้สวดปรบมือคราหนึ่ง ย้ำให้กับความสำเร็จของตัวเอง จากนั้น สะอึกถึงข้างประตูเขียวหุฟิง ที่เบื้องนอกไม่มีความเคลื่อนไหวใด แสดงว่าฝีมือของเขายังรวบรัดหมดจด ไม่เผยพิรุขออกไป

หลังจากผ่อนลมหายใจ จีได้สวดค่อยถอยคลกตอนประตูหยาบขาวที่ จัดสร้างจากเหล็กออก แต่ไม่เปิดประตู เพียงเกาะประตูหลายครา รอคอย เล็กน้อย ค่อยเกาะอีกหลายครา

ดังนั้นแล้วเสียงฝีเท้าเดินใกล้เข้ามา ชุ่มเสียงแหบห้าวเสียงหนึ่ง กล่าวอย่างรำคาญว่า

“เรื่องอันใด?”

“เจ้าได้สวดคัคขุมเสียบงกล่าวไว้

“เมื่อครั้งที่ประสูติหลังกล้ายมีขุมเสียบงอันใด ท่านไขคิดเข้ามาตรวจดูหรือไม่?”

คนที่เบื่องมอดลงเสถียรน้อย ค่อยหลับประสูติเข้ามา ทางหนึ่งที่มีพันว่า

“พวกเจ้าทั้งหลายอยู่หนึ่งเคยไว้เรื่องราว เผ่าหว่ากระแวงไปแล้ว”

คนที่ผลักประสูติเข้ามา เป็นพันอันเดียวราวโองนัมนั้น ชามนี้พอใกล้เข้ามา ยิ่งเห็นถึงความอ้วนอุหยาบใหญ่ ราวกับเวินภูเขาเนื้อ แสงโคมลมคลั่งดาบที่แขวนอยู่ที่มุมห้อง ต้องต้องใบหว่ามัน ภายได้เงาโคมเรือเหลืองสาธตสอง มันดูไปคล้ายกิ่งคองใหญ่ตัวหนึ่ง

ประสูติอันหนักหนาเพิงปิดลง คนผู้นั้นกระทั้งภายในห้องมีรูปเก้าอี้ยังไรยังไม่อาจเห็นชัดเจน คมดาบเชื่อมแขนของเจ้าได้สวดก็กรีดผ่านหนังท้องมันดังควับใหญ่ ก่อเกิดฝนโลหิตกระเซ็นชาน

คนอ้วนใหญ่เซดอยไปปะทะกับประสูติ ส่งเสียงแผดร้องในลำคอ กลับโถมเข้ามาดุจพายุคลื่นกลุ้มกลั่งตัวหนึ่ง กางแขนทั้งสองออก เป็นท่าที่ที่ขอเป็นหยกศิลาล้วนแหลกลาญ คุกคามตามก้นทั้งสองฝ่าย

เจ้าได้สวดครวระเตรียมพร้อมแต่แรก พลันสลับเท้าปราดถลันเจียงๆ ดัดแขนซ้ายขึ้น โภคภูษาและแก้วน้ำของฝ่ายตรงข้ามก็ถูกพื้นหลุดกระเด็น คนอ้วนใหญ่เพียงพลิกศีรษะคราหนึ่ง จากนั้นย่อร่างลง กระแทกสองมือออก

เจ้าได้สวดคิดไม่ถึงว่า คนรับบาดเจ็บถึงขั้นนี้ ยังมีพลังคู่ตีนปานนี้ ยามขยับเคลื่อนไหว ที่ข้างเอวถูกกว่าดิสก์กระแทก ความรุนแรงของพลัง

“เจ้าได้สวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ประตูไม่ได้ลงกลอน ท่านเข้ามาเองเถอะ”

คนเข้าประตูมาครั้งนี้เป็นคนศิระฉาด แต่สองข้างแก้มไว้เครา ครึ่มนั้น มันคล้ายไม่ได้ระแวงสงสัย พาดัวโถมเข้ามา ทั้งยังยื่นมือคด้นำหน้า ปากกล่าวว่า

“โง่มมิดมิดเช่นนี้ ไม่รู้จักจุดโคมไฟเพิ่มอีกดวงหนึ่ง?”

โคมไฟไม่ได้จุดเพิ่มอีกดวงหนึ่ง กลับปรากฏคมดาบสีครามวาววับ ขึ้นปราคมาถึง ปฏิกริยาของคนเคราครึ่มหาได้เฉื่อยช้าเช่นเปลี่ยนอกของ มันไม่ เจ้าได้สวดอุโถมลงมืออย่างกะทันหัน ไม่ได้ปะทะถูกเลือกเนื้อของคนเคราครึ่ม กลับปะทะกับพู่กันขาวสามเจี๊ยะที่ฝ่ายตรงข้ามยกขึ้นปิดป้องคู่หนึ่ง

เสียงโลหะปะทะดังสอไสกั๊ววาน ทั้งสองฝ่ายพลันผละจากกัน คนเคราครึ่มป็นหน้าเกร็งเครียด กวาดตามองรอบข้าง จาณนั้นหยุดนิ่ง บนใบหน้าเจ้าได้สวดกล่าวอย่างแจ่มชัดว่า

“โฉมลอ่เสื่อออกจากถ้ำอันขอลเข็ญ สหายท่านคงเป็นผู้เสียใจแล้ว”

เจ้าได้สวดจับคาอุทุกอิริยาบถของคนเคราครึ่ม ตอนเกร็งกำลังพริ้วพร้อม ปากกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“นิมิต เราเป็นผู้เสียใจนั้น สหายเผ่า เรามิอาจไม่บอกว่า ท่านจะตกกล้าแข็งยิ่ง”

คนเคราครึ่มกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“นี่มิใช่เราชะคากกล้าแข็ง หากแต่เรามีประสบการณ์ซ้ำของ เจ้าได้สวดผู้ที่นอนอยู่บนพื้น ถ้วนถูกท่านฆ่าทิ้ง?”

จีได้ฮวดขี้มพลาถักถ้าวว่า

“ที่นี้มีแต่เราที่เป็นคนเป็น ที่หลงเหลือล้วนเป็นคนตาย คิดบ้าย
เบี่ยงก็บ้ายเบี่ยงไม่หัน ดังนั้นเราอาจจะไม่ยอมรับว่า สหายเหล่านี้ล้วนถูก
เราฆ่าทั้ง รวมทั้งท่านด้วย”

ดวงตาคนเคราครีมีทอแววเย็นเยือก ถ้าวว่า

“ท่านมิต้องกระหิ้มขี้มบ้อง จีได้ฮวด สวรรค์มีทางท่านไม่เดิน
นรกไร้ประตูกลับสนอมา คราครั้งนี้คือให้ท่านคิดปิกก็บินหนีไม่หัน”

จีได้ฮวดกวาดตาไปยังประตูห้อง ถ้าวอย่างขี้มบ้ายว่า

“สหาย หากเพียงอาศัยท่าน เกรงว่าทำไม่ได้ ระดับฝีมือของท่าน
เพียงทดสอบกระบวนท่าเดียว เราก็ทราบกระจ่างแก่ใจ”

คนเคราครีมีถ้าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“จีได้ฮวด ภูมิที่ท่านต้องเผชิญ ไม่เพียงเราคนเดียว”

“เราทราบว่าท่านจะส่งเสียงเตือนภัย เรียกกระคมกำถั่งหนู แต่เรา
ไม่อนุญาตท่านทำเช่นนี้ อย่างน้อยเราจะจัดขวางท่านทำเช่นนี้”

คนเคราครีมีสั้นสีพระถ้าวว่า

“มิต้องให้เราส่งเสียงเตือนภัย พวกมันล้วนมาแล้ว ถ้าวความ
ความสัคย์ พวกมันมาแต่แรก ก่อนที่เราจะเข้าบ้าน พวกมันก็รออยู่เบื้อง
นอก ผู้แซ่จี โอกาสของท่านมีไม่มากนัก”

จีได้ฮวดมองคูประตูไม้ ถ้าวอย่างแซ่มข้าวว่า

“เราไม่ได้ถูกผู้คนข่มขู่จนเคิบใหญ่ ทุกประการถือข้อเท็จจริง
อุบายเมืองว่างเป็นเรื่องอดีตกาลแล้ว”

คนเคราครีมีสะอื้น เคลื่อนห่างจากประตูสามก้าว สายตา

ไม่คลาดกลาจากสองแขนงี้ได้สวด

ประคูนไว้พันถูกผลึกเปิดออก กลุ่มคนที่อยู่เบื้องนอกหมอบกราบกัน
ฮือเข้ามา โดยไม่ขาดคกบกพร่องแม้สักครึ่งคน คนเราครั้นไม่ได้คำนิน
อุบายเมืองว่าง พวกมันระแวงสงสัยแต่แรก ทั้งเตรียมการรับมือไว้แล้ว

งี้ได้สวดลอบทอดถอนใจ ลูกคิดรางแก้วคิดถึงกลางคัน ก็คิดต่อไป
ไม่ได้ คนของตระกูลจำไม่วรรคธรรมคา เพียงความคั่นคั่นนี้ สมกันเป็น
โจรที่สืบทอดกันมาสามรุ่น เมื่อเป็นเช่นนี้ผลสุดท้ายยากหยั่งคาด ได้แต่
ฝากไว้กับวาสนาแล้ว

ในกลุ่มคนที่เข้าห้องมาทั้งสี่ ชายกลางคอกเอาอุสึสิบเศษ ที่มีใบ
หน้าคล้ายคล้ายจำอวดอยู่ตามส่วนสิ้นทำออกไปหนึ่งก้าว สายตาของมัน
ไม่เหลียวแลจากศพบนพื้น ถึงกับไม่มองลูกคนเราครั้น เพียงจ้องจับอยู่บน
ใบหน้างี้ได้สวด กล่าวว่า

“เป็นท่านจริงๆ มารดาเราคาดการณ์แต่แรกว่า ท่านต้องไม่ละความ
พยายาม เพื่อสินค้าของสำนักคุ้มกันภัยสยบโกล ดินยอมทิ้งชีวิตอยู่ที่อึ้งฮ้อ
เก่า งี้ได้สวด นึกดูช่างไม่คู่ควรจริงๆ ”

งี้ได้สวด กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“ท่านที่นับถือคงเป็นพี่เลี้ยงเอี้ย (นายน้อยคนที่สอง) ของตระกูล
จ่านามจำขงแล้ว?”

ชายกลางคนกล่าวอย่างเชือกเอ็นว่า

“มิผิด เราก็คือจำขง”

งี้ได้สวด ดูมือทั้งสอง กล่าวว่า

“จำเอี้ยเอี้ย ไม่ว่ามองจากด้านใด เราเฝ้าเฝ้าจนถึงที่สุด เหตุการณ์

ก่อนงานนี้ เป็นตระกูลจำท่านไม่ยอมฟังเสียง ทั้งไม่เคารพกฎ
พุทธจักร ทั้งไม่คำนึงถึงน้ำใจใคร คือรับเอาแต่ใจตัว เราถือมารยาทถึงที่สุดที่
เหลืออยู่คือ การจับอาวุธเข้าหาญหัก สำหรับผู้ใดเป็นผู้ใดคาบ ถือเป็นอีก
เรื่องหนึ่ง ยังไม่ถึงเวลา ผู้ใดกล้าระบุมัน?”

จำขงกล่าวเสียงกระด้างว่า

“เจ้าโธวุด ดอนนี่ไม่เพียงเป็นเรื่องทวงถามสินค้านับพันคนสินค้านับ
พันลงมือด้วยอำมหิต ทำลายชีวิตของคนในบ้านเราหลายชีวิต หนี้โลกหนี้
ไหนเลขไม่ทวงถามได้?”

“เงินทองสมุนไพรหลายคันรถ ต้องชดใช้ด้วยชีวิตหลายชีวิต
ไม่ถือเป็นความผิดพลาดของเรา ถ้วนเป็นตระกูลจำท่านแสหาเอง ขามนี้
ได้สำนึกยังทันเวลา ไม่เช่นนั้นเกรงว่าพวกท่านต้องชดใช้ชีวิตต่อไป”

จำขง เลิกหัวสูงชัน กล่าวว่

“เจ้าโธวุด ท่านยึดถืออั้งฮ้อเถาเป็นที่ดินของท่านไปแล้ว ที่นี้ไม่
อนุญาตท่านกำเริบเสิบสานได้...”

จำขี้โหนโน (นายหญิงรองของคนเช่าจำ) ที่ยืนอยู่ข้างกายจำขง
พลันแค้นอึ้งคุดบุปผาแบ่งบาน กล่าวว่

“ผู้แซ่จี้ อักคิเพลึงที่เบื่องนอกเป็นฝีมือของพวกห้องท่านกระมัง?”

เจ้าโธวุดขยับคอบกล่าวว่า

“นี่ยังต้องกล่าวอีก?”

จำขี้โหนโนเหลือวหน้าไปยังสามี กล่าวเสียงเจือยแจ้วดุจเดิมว่

“อ้อ ท่านดูผู้แซ่จี้อำมหิตปานใด เพียงเพราะสินค้านับหนึ่ง
ถึงกับทั้งฆ่าคน ทั้งยังวางเพลิงคนใจอำมหิตเช่นนี้ พวกเราสามารปลดปล่อย

ปละทะเว้นมันหรือ?”

ฉ่ำซงร้องคังๆ ว่า

“ข้อมไม่สามารถ”

จีได้สวดหัวร่อออกมาด่าว่า

“พวกท่านสองสามีภรรยาคนหนึ่งกล่าวนำ คนหนึ่งคล้อยตาม
ช่างสนุกสนานนัก แต่เราฆ่าคนวางเพลิงถือความสามารถ พวกท่านคิด
ไถ่กลับเรา ก็ต้องมีฝีมือที่แท้จริงจึงถูกต้อง”

จำขี้โหนโน้กลกอกดาหยาตเข้ม กล่าวว่

“ดูเถอะ ผู้เฒ่าร้องทำทาสแล้ว คนผู้หนึ่งแสร้งหน้ากับพวกเราทั้ง
ห้า ยังลำพองปานนี้ มันไซ้คิดถือพวกเราทั้งห้าเป็นอะไร?”

คนเฒ่าคร่ำครวญกล่าวเสริมอย่างเอือกเหินว่า

“ขี้สุทอน คินนี้หากพวกเราไม่จัดการกับเจ้าผู้นี้ ภายหน้ายังจะเบบ
หน้าไว้ที่ใด?”

จำขี้โหนโน้แหม้มขี้มหายาตเข้มกล่าวว่

“ท่านวางใจเต็งได้สุจื่อ (คนเฒ่าคร่ำครวญแซ่เต็ง) ผู้แซ่จีต้องไม่เห็น
แสงตะวันของวันพรุ่งนี้แน่นอน”

จีได้สวดกะพริบคากด่าว่า

“กล่าวถูกต้อง เราท่านอย่าได้นึกถึงภายหลังแล้วรอให้ผ่านพ้นคืน
นี้ ก่อวางแผนระชะขาวก็ไม่สายเพียงไม่ทราบระหว่างเราท่านผู้ใดอยู่ผู้ใด
จากไป?”

เต็งได้สุจื่อจีหน้า จีได้สวด ร้องว่

“ท่านมิใช่ชื่อนิคม และไม่มีตามหัวทักเขมทั้งป่องสูงป่องคั่ง

ของตระกูลข้าหากกลัวไม่”

เจ้าได้สวดมนต์ที่ระงมกล่าวว่า

“เจตนาดีไม่มาก เจตนาร้ายจึงมาก เต็งได้สู้ชื่อ ท่านคงไม่เข้าใจว่าเราผู้
แซ่จี้กัวเกรงด้วยกระมัง?”

ดังนั้น จำขงควาคสั่งว่า

“รายล้อมเข้าไป”

เต็งได้สู้ชื่อกระแทกกระทึกทุกันทั้งคู่อีกครั้ง ก้าวเฉียดๆ ไปหลาย
ก้าว คนยืนอยู่บนกองกระสอบป่าน ยึดที่สูงเอาไว้ ดังท่าโฉมงามคนผม
สีเงินหน้าตาคร่ำแผ่เชิญหน้ากับเจ้าได้สวดในด้านตรง กระบองเหล็กหยาบ
ใหญ่ที่มีความยาวหกเชียบะยอกขึ้นคุ้มครองเอาไว้

ยังมีคนผอมกรังเตี้ยเล็ก อ้อมปราดถึงด้านหลังเจ้าได้สวดโดยไรร
เสียง ทำทางลับๆ ล่อๆ แผ่ความหวาดหวั่นขลาดเขลา

เจ้าได้สวดกระทั่งหนึ่งคาบยังไม่กระพริบ เพียงหยีตาตงกล่าวว่า

“วางกำลังเรียบรื้อได้แล้วกระมัง?”

กลัมนี้ออบนไบนหน้าจำขงเซมึงเกร็ง ขบกรามกล่าวว่า

“มิต้องถ่าพองไป ผู้แซ่จี้ ตระกูลจำขงทุ่มแทงชื่อเสียงทั้งสามรุ่น
ดูว่าท่านมีความสามารถหนีเอาชีวิตรอดได้อย่างไร”

ขามนั้นจำฮี้ไหนไม่พละนส่งเสียงหัวเราะสลดสลดจะขังเงิน บิดเขา
สายตะไทก เยื้องย่างข้าหากเจ้าได้สวด คล้ายคิดข้ามทหอกเอนเจ้าได้สวดก็ปาน

เจ้าได้สวดข้อมทราบว่ จำฮี้ไหนไม่ผู้นี้ไม่ได้เข้ามาทหอกเอน ดัง
นั้นลงมือโดยไม่รักทหอกถนอมบุพผณณ์แต่น้อย แขนซ้ายทหอกขวาง แขน
ขวาหันเหียง ไร้คนคานเชื่อมแขนด้วยความรวดเร็วดุจัน ราวกับจะแยก

สังขารโจนสะกราณในคราวเดียว

ปฏิภินชาของจำขี้โหนโน้ ก็เหินือความค้ำค้ำหมายจีได้ฮวดอยู่บ้าง เห็นนางบิณเฑออ่อนแอ้นเล็กน้อย ก็พลัวไปด้านข้างสามเจียะ ทริบคาที่พลัวออกไปพต้นลอยตัวขึ้น ขณะเดียวกัน เเงสายคาคสีแดงฉานดุจรูประชาคตัวหนึ่ง ม้วนพันเป็นเงื่อนปมหลายปม แหวกฝ่าอากาศเป็นเสียงดัง กรอบคลุมลงยังศีรษะจีได้ฮวด

จีได้ฮวดใช้แผ่นหลังปะทะกับทีบไม้ที่สนุช้อนอยู่ด้านหลัง พลันงอตัวลง ทีบไม้ต่ำโยลงกลองอย่างรุนแรง พลิกล้มไปเบื้องหน้า พอดีค้ำปะทะกับเงาสายคาคที่ม้วนจูโจนมาถึง

ไคยินเสียงแตกสลายดังขึ้น เศษไม้ปลิวกระเจาฮ ผุ่นละอองกละกลุ้ง ลินค้ำที่บรรจุอยู่ในทีบกระจัดกระเจาไปรอบข้าง คล้ายกับถูกลมพาอุกวาดผ่าน นับเป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

ทริบคาก่อนที่ทีบไม้จะพลิกล้มไปเบื้องหน้า จีได้ฮวดจึงถลันถ่าออฮ เร้นกายในเงามิด แต่คิดไม่ถึงว่าสายคาคสีแดงในมือจำขี้โหนโน้จะมีอานุภาพปานนี้ เห็นสภาพขุณมนเบื้องหน้า ผู้ไคยินยอมเชื่อว่าป็นฝีมือของสตรีสาวนางหนึ่ง

ขามนี้จำขี้โหนโน้ฮ้อมไปอีกด้านหนึ่ง ปากยังเรียกหาเสียงหยาคเขิ่นว่า

“จีได้ฮวดจีตัวเอี้ย ท่านโจนซ่อนตัวไว้ ยินยอมเป็นปีศาจหัวขาด ไม่ขอเป็นเต่าหคหัว นีเล็กสนองกรรมอันกระเคื่องคัง หรือยังกรงกลัวฮิสตรีเช่นเรา?”

จีได้ฮวดซ่อนตัวอยู่หลังกระสอบป่านกองหนึ่ง ในใจลอบก่นค่านาง

โจรสลัดโครก แต่กลับหลบหนีไปเสียเอง ไม่ส่งเสียง ตั้งใจว่าจะร่อนจุ่มโจมตีแบบกองโจร

สภาพการณ์ตอนนี้ชักตึงเครียด ระหว่างหนึ่งค่อห้า จีโต้ฮวดไม่มีความมั่นใจเอาชนะ โดยเฉพาะจำขงมีฝีมืออย่างไร ยังไม่ได้รับทราบ แต่ภรรยาผู้แสร้งทำเป็นงมงายกระบวนท่าเดี๋ยวก็น่ากลัว บวกกับเขกระยะยาวอีกสามคนคอยหนุนเสริม คิดฝ่าด่านเอาชนะเกรงว่าไม่พ่ายนัก มีหนทางจำจนบัดนี้เขาเห็นว่ายังไม่มีความจำเป็นต้องให้เลือดเนื้อเข้แลกกับความสำเร็จ

ดังนั้นเขาเห็นสมควรตรงสถานการณ์ไว้ ใช้ยุทธวิธีร่อนจุ่มโจมตีจะเหมาะสมกว่า

ในห้องเก็บของมีครีมนเกลือนสลัว ทั้งยังกองสุ่มถึงของจำนวนมาก กลายเป็นเครื่องกีดขวาง มาตราว่าฝ่ายตรงข้ามมีจำนวนมากกว่า แต่จำกัดที่สภาพแวดล้อม ไม่แน่ว่าสามารถมีเปรียบได้ ปัญหาเพียงหนึ่งคือขอยู่ที่เวลา จีโต้ฮวดคิดบรรลุถึงจุดหมาย ทั้งต้องรวบรวมเผด็จศึก คาดว่าโอกาสที่จะสะดวกราบรื่นเช่นนี้มีไม่มากนัก

คนของตระกูลฉ่ายถ่ายทอดว่า จีโต้ฮวด คิดถูกคิดวางแผนแล้วอันใด ดังนั้น แต่ละคนเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวังกว่าเดิม พวกมันยืนระยะห่างของกันและกันอยู่ในระดับที่เหลือบแลเห็นได้ และพยายามไม่เคลื่อนไหวไปยังตำแหน่งที่เป็นมุมอับของสาขาคา ระหว่างความเคลื่อนไหว ล้วนอยู่ในรัศมีที่เกือบลิดถึงกันได้

ขามนี้คนทั้งห้าเริ่มเดินเลียบตามสิ่งของที่กองสุ่มอยู่ตามที่ต่างๆ ดำเนินการค้นหาจีโต้ฮวด

จีโต้ฮวดยังคงหมอบจุ่มกบดานอยู่หลังกองกระสอบป่าน จับตา

· ความเคลื่อนไหวของคนในตระกูลจ้ำทั้งห้า แต่เขาเขียนจันไม่ส่งเสียง คนของตระกูลจ้ำอดส่งเสียงคำทอมิได้

ผู้ที่เอ่ยปากก่อนคือ เต็งได้สู้อ้อนนั้นมันคำทอว่า

“ผู้แซ่จี้ เมื่อครูยี่ฮูฮินพวกเราบอกของท่านเป็นเต้าหุดหัวด้วหนึ่ง บิดาท่านทำตัวเป็นเต้าหุดหัวจริงๆ ท่านนับว่าเป็นคนมีชื่อเสียงเรียงนาม ไค ชนชั้นที่ออกท่องยุทธจักร ไหนเลยขลาดเขลาเช่นท่าน?

คนผอมเล็กชুবกรังนั้นก็ไม้มอมอยู่หนึ่งเฉย ส่งเสียงออกมาบ้าง อย่างได้เห็นมันฝ่ายผอมเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ขามเอ่ยปากจุ่มเสียงดัง ยิ่งกล่าวว่า

“เราต้องไปทั้งหนือจรดได้ พบเห็นนักสู้ผู้กล้าไม่น้อย ผู้อื่นฮินฮัด ทำฟ้าดิน กล้าทำกล้ารับ ไหนเลยเขยมีคนประพฤติก้าวเช่นนี้ หาก เก่งกล้าก็ออกมาถ่อกวน ทำตัวเป็นหัวเหือหางงู (เจกเร้นกับคำพังพอน หัวมังกรท้ายมังกร) นับเป็นชนชั้นต่ำช้าไค?”

ไม่ว่าคำทออย่างไร จี้ได้ฮวดยั้งคงสงบจิตใจ ไม่ได้คอนเม้ตักคำ เดียว เพียงพึมพำในใจ

“อย่าได้มีโทษะ พวกเจ้าคำทออย่างคัมที่ ขอเพียงโอกาสมาถึง บิดาไม่พินพวกเจ้าให้สมใจ บิดาก็ไม่แซ่จี้...”

ขามนั้น จำยี่ไหนโน้ส่งเสียงบ้าง กล่าวขึ้นว่า

“จี้ด้วเอี้ย เค็ดควิชา “หุดหัว” ของท่าน สูงเขือมนั้นสูงเขือมอยู่ แต่ท่านไม่เห็นว่คำด้อยไปหรือ อาศัยพวกเราไม่กี่คน ก็ขู่ขวัญท่านได้จริงๆ?”

จี้ได้ฮวดฮิมอย่างเอ็นชา ว่าพึมพำในใจ

“นางโจรสลานครก แพนกระด้นเช่นนี้เป็นอุททวิธิด้าหลังแล้ว
ตอนที่เรารู้วิธีเช่นนี้ เกรงว่านางโจรสลานครกท่านยังไม่ถือกำเนิด
เกิดมา”

หลังจากเรียบเรียงชั่วขณะ จำเริญโหม่งเริ่มเรียกหาเบาๆ ว่า
“เจ้าได้สวด ท่านได้ยินเสียงของรามาหรือไม่ ท่านอยู่ที่ใด...”
เค็งได้สู้อือพตันพูดารามว่า
“ผู้แซ่จี้ ยังไม่ไต่หัวออกมารับความตายอีก?”

พร้อมกับเสียงพูดารามของมัน ปรางค์วัดดุคตะมั้นสิ่งหนึ่ง
ร่วงหล่นลงยังศีรษะเค็งได้สู้อือ เค็งได้สู้อือหดร่างลง พู่กันทั้งคู่อือประกบขึ้น
ไปจุดสายฟ้า เสียงทึบเมื่อทะลวงทะลุถึงของนั้น

สิ่งของที่พู่กันแทงทะลุ เพ็ชร์เป็นดอกไม้ไม่ฝานขนาดเล็กอันหนึ่ง ภาย
ในบรรจุด้วยสมุนไพรดังทูอย่างดี ปณณเทศของพู่กันแทงทะลุจะคาน
น้ำมันที่ห่อหุ้มอยู่ขึ้นนอกออก กลิ่นหอมของตัวแม่กระเจาย เค็งได้สู้อือ
อุกคึกว่าผิดทำ รีบวิ่งพู่กันถอนตัว พุ่งโฉบไปทางซ้ายมือ

ในความมืดกรึ่ม เงาเขมวูบขึ้น ประกายคานแปลบแปลบผ่าน หน้า
ศีรษะของเค็งได้สู้อือแถบหนึ่งหลุดกระเด็นไป หยาดโลหิตที่สาครกระเจาย
แทบพุ่งโฉบหน้าของคณณเงินหน้าดาคุราช ซึ่งอยู่ห่างจากเค็งได้สู้อือ
สามเจ็ยะ

จำเริญโหม่งถอยตัวขึ้น สายคาดสีแดงฉานในมือโฉบสะบัดออก
แหวกอุจกชูกุเกาทัณฑ์พิโรธ หีบไม้แถวหนึ่งถูกกวาดล้มระเนระนาด
บังกึกเสียงกราวใหญ่ ในฝุ่นละอองคละคลุ้ง หาได้พบเห็นร่องรอยของ
เจ้าได้สวดไป

เต็งได้สู้ออกมือกุมศีรษะที่ชกเลือด เบิกดาไปนโค ในหน้ากระตัก
บิดเบี้ยว แผลเคเสียงร้องว่า

“เจ้าได้สูด เราดลัมบรรพบุรุษเจ้าสิบแปดชั่วโคตร เจ้ามุสิกทองร้อง
ที่ไม่อาจเห็นแสงตะวัน คนค้าข้าที่รู้จักแต่ตอบทำร้ายคน หากเก่งกล้า
ก็ออกมาประหัดประหารกับเราเต็งได้เส็งค่อหน้า เอาแต่ตอบประทุษ
เพียงนับเป็นหมี่หมา”

จำขงที่ด้านข้างหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวเสียงเป็นชาวว่า

“ออกอ้อมเรียวแรงไว้เถอะ เต็งได้สู้อื้อ ผู้แสร้งจกถอกถึงเจ้าเล่า
ค่อให้ท่านร่ำร้องจนคอหอยแทบแตก มันก็ไม่ออกมา ยังคงทุ่มเทศมาธิ
อยู่กับความเคลื่อนไหว อย่าได้ถูกมันฟันใส่อีกคาบหนึ่ง”

เต็งได้สู้อื้อขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่า

“ขอเพียงมันกล้าเหยใจม ขี้เสียวเอ๊ย เราไม่กั๊กกินเลือดเนือบนร่าง
มันมาชิ้นหนึ่ง ก็ไม่ขอเป็นผู้คน”

จำขงไม่แยแสสนใจเต็งได้สู้อื้อ หันไปกล่าวกับคนหมเงินหน้าคา
คร้ายที่ข้างกายเต็งได้สู้อื้อว่า

“สุขเล่าก้อ (ที่ผู้ชราแซ่สุข) เมื่อครู่ท่านเขื่องเข้าไปแล้ว ไม่เช่นนั้น
เต็งได้สู้อื้อไม่ถูกทำร้ายคาบหนึ่ง”

คนหมเงินกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“ระหว่างเรากับเต็งได้สู้อื้อ พอดีกันกลางด้วยกระสอบป่านกองหนึ่ง
ดังนั้นไม่สามารถช่วยเหลือกันทั่วทั้งที่ หาใช่เกิดจากความชะงัดใจไม่
ขอขี้เสียวเอ๊ยพิจารณาด้วยปราดปรื่อง”

จำขงกล่าวเสียงเป็นชาวว่า

“เจ้าได้สวดก็ทราบว่ามีกระสอบป่านกั้นกลาง ทั้งยังทราบว่า
ก่อนที่มันจะลงมือ เติงได้รู้ชื่อต้องถลนหลบไปทางซ้าย มันคำนวณ
มันเหมาะแล้วค่อยขู่ใจม พวกเราก็สมควรเตรียมการล่วงหน้า”

คนผมนึกกล่าวเสียงกระด้างว่า

“ครึ่งหน้าเราจะจดจำไว้ ยี่สิบเอ็ด”

จำยี่ไหนในสอคำขึ้น

“เอาเถอะ เรื่องราวเมื่อเกิดขึ้น ยังถกเถียงทำอะไร ไม่ว่าผู้ใด
ก็อย่าได้ตำหนิผู้ใด ยังคงเพิ่มพลังสมาธิคอยระวังป้องกันผู้แซ่เจ้าใช้
ยุทธวิธีเดิมอีก”

กลัมนี้อบมโนหน้าจำขงกระตุกกราหนึ่ง คล้ายคิดกล่าวอะไร
แต่ไม่กล่าวจากปาก ระหว่างที่ทุกผู้คนลุ้นข้องว่าคาญ พลังบังเกิดเสียงลม
แหวกฝ่าอากาศดังขึ้น คนทั้งห้าแยกย้ายหาที่กำบัง ที่น่าประหลาดคือ
ไม่ได้เผชิญการจู่โจมอันใด

เป้าจู่โจมของเจ้าได้สวดครั้งนี้ คือโคมลมคั้งดาบ ซึ่งแขวนอยู่
ที่มุมห้อง เสียงเพลิงดังสลดโศ โคมแตกสลาย แสงสว่างสิ้นสูญ ห้อง
เก็บของที่มีคัมภีร์อยู่แล้ว พลันตกอยู่ในห้วงความมืดมิด เป็นความมืดมิด
ที่ถูกคามผู้คนจนประหวั่นถนถน

คนผอมกรังร้องโพล่งว่า

“ผิดท่า ผู้แซ่จี้ดับโคมไปแล้ว”

ในความมืดมิด จำขงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“มิด้องแตกตื่นร่นวาย ได้ะคุณ พวกเราก็ทราบว่ามีผู้แซ่จี้ดับโคม
ไปแล้ว”

จำยี่ไหนโน้ทอคดดอนใจกล่าวว่า

“ทุกความเคลื่อนไหวของจีได้สวด ถ้วนคำเนินตามแนวทาง
จูโจมถึงहार आसंग พวกเราต้องระมัดระวัง อย่าได้เสียที่เล่าการนี้...”

จำซงกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

“กล่าวว่าจาให้น้อย ใช้สมาธิให้มากไว้ ศัตรูซ่อนเร้นฝ่ายเรา
เปิดเผย ผู้แซงก็ต้องการให้พวกเราพร้อมเดือคดล เปิดเผยร่องรอย
ออกไป ทั้งหมดจะดีขึ้นให้เขือกเห็นไว้ ขอเพียงยึดเขือกต่อไป จะเป็น
ผลดีคือพวกเรา”

ผู้คนอีกสี่คนพอฟัง พวกกันสงนปากคำไว้

บทที่ 14

เสียงชีวิตพลิกสถานการณ์

เจ้าไอ้สวคก็เข้าใจเหตุผลที่นางขงกล่าวอ้าง ดังนั้นเขาไม่ต้องการยืดยื้อต่อไป หากไม่ยืดยื้อจนกองกำลังของตระกูลฉ่าโอบล้อมเข้ามา เขาก็ยากจะเคลื่อนไหวต่อไป

เจ้าไอ้สวคหมอบข่มอยู่ข้างกองกระสอบป่าน โดยไม่ขยับเคลื่อนไหว คุไปคล้ายกลิ้งกับกระสอบป่าน เขากำลังรอคอย รอคอยด้วยความอดทน เขาสู้ออกว่าคนหมเงินที่แซ่ซุยเคลื่อนเข้าใกล้ตำแหน่งที่เขาหมอบข่มอยู่อย่างแน่นหนา

เจ้าไอ้สวคพุ่งตัวเร็วคืบไป ภายได้สองแขนที่กวัดแกว่ง คมดาบพร้อมแขนบังเกิดเสียงฟาดฟันที่แหลมเล็ก คนหมเงินที่แซ่ซุยหงายร่างหงายต้ง กระบองเหล็กพลิกกวาดล้าง ผลจากการปะทะ ในความมืดปรากฏประกายไฟแถบพุ่ง

จี๊ดฮวดพถันหมุนคว้างขึ้นกลางอากาศ ประกายสีครามแจลล
แปลบปลาดบ สะกิดหยาดโลหิตสาดกระเจาย แด่กนหมมวณที่เช่ลือบขบกรวม
ไม่ส่งเสียง คงกระบองเหล็กอย่างร่งร้อน พถังถมพอกวาดผ่าน ข้าวของ
ถูกทุบทำลายปลิวกระเจาย บังเกิดเป็นเสียงแตกสลายติดต่อกัน

เงาสายคาคพ่งเงียง จี๊ดปราดไส่กลางหลังของจี๊ดฮวดซึ่งหมุน
กลิ้งอย่างร่งร้อน คราวครั้งนี้จี๊ดฮวดต้องการทดสอบว่า สายคาคของ
จำขี้โหนดไหนดนี้จัดทำจากวัสดุใด มีอานุภาพเพียงไหน ดังนั้นยื่นมือ
ขวากางนิ้วทั้งห้า ตะปบคว่ำไส่ส่วนปลายของสายคาคจุ่ประกายไฟ

คอนแรกที่สัมผัสถูก ให้ความรู้สีกลิ้นจุ่ม คล้ายกับเป็นสิ่งทอ
ประเภทแพรพรรณ ที่น่าประหลาดมีความหยุ่นเหนียวแข็งเกร่งจุ่
เอ็นวัว ที่น่ากลัวยิ่งกว่ายังคงเป็นพลังอันรุนแรงที่เล่นมาจากอีกปลายหนึ่งของ
ของสายคาค

พถังสายนี้บิดกระตุกสั้นสะเทือน คล้ายกับงูเหลือมคว่หนึ่ง
ฟาดหัวฟาดหาง แผลงพถังสภาวะม้วนพัน จี๊ดฮวดรู้สึกงำมมือร้อนผ่าว
แขนขวาชาด้าน ต้องรีบคลายมือออก ย่อตัวถอยปราดกลับไปในความมืด

เงาสายคาคยังคงโฉบแจลลอยู่กลางอากาศ บังเกิดเสียงเพี้ยะพะ
จำขี้โหนดไหนดไม่ส่งเสียงดังสดใสจุ่จะฉังเงินว่า

“เรามีอาจไม่บอกว่า จี๊ดเอ๊ยท่านขวัญถูกกล้าไม้บ่อย ระหว่างที่เรา
ออกท่องยุทธจักร ยังไม่เคยมีผู้ใดกล้าใช้มือเปล่ากิดจกชิงเชิยะบิวยคว่
(สายคาคหางแดง) ของเราเด็นนี้ ท่านกลับกระทำได้แล้ว จี๊ดเอ๊ย ไซ่
ทำร้ายถูกมือของท่านแล้วหรือไม่?”

งำมมือจี๊ดฮวดมีรอยฉีกขาด ใจกลางฝ่ามือก็ถูกขูดผิวคนังถลอก

ไปชั้นหนึ่ง จี๊ได้สวดลอบคำทอ “นางโจรสโครก” อยู่ใจ แต่มีอาจไม่
ยอมรับว่า จำขี้ไหนไรมีพลังซ่อนเร้นอันกล้าแข็ง ไม่ทราบสตรีที่งาม
หยดข้อยนี้ฝึกปรือพละกำลังนี้จากที่ใด

คนผมเงินที่แซ่สุขแม้รับบาดเจ็บที่กลางหลังไม่น้อย แต่ดูไป
คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ยังคงถือกระบองขึ้นหยัดมัน หากมิใช่กลิ่นคว
เล็ดยังคงคิดอยู่ที่คมดาบ จี๊ได้สวดแทนเคลือบแคลงสงสัยว่าไม่ได้ทำร้ายถูก
ฝ่ายตรงข้ามเสียอีก

จำขี้ไหนไรมีรังสาชคาดหางแดงกลับไป พวกมันมีเพียงไม่เอ่ยปาก
ทั้งยังหล่อหลอมความเคลื่อนไหวกับความเจ็บปวด ในห้องเก็บของ
เยือกเย็นวังเวงราวแดนพิศวง แต่ในบรรยากาศที่เจ็บปวด จนแทบ
อึดอัดขาดใจตาย กลืนอาบฆ่าฟันกลับเข้มข้นกว่าเดิม

ไม่ทราบเป็นผู้ใดตะไต้ข้าวของบนพื้น บังเกิดเป็นเสียงดังกรทหนึ่ง
จี๊ได้สวดกลับตบนิ่งจุใจนึก ไม่เปิดจากอุโมง เขาเชื่อในการคำนวณของ
ตัวเอง ไม่สนใจเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน ค่อยให้เป็นการจุ่มใจดี
ก็ต้องผ่านการคำนวณเป็นมันเหมาะ

ในอากาศที่ชวนอึดอัด ปรากฏกลิ่นหอมเจือจางหอมหนึ่งไรขมา
จี๊ได้สวดต้องแบกเขี้ยวหัวร่อ เขาไม่ต้องเพ่งตามอง ก็ทราบว่าเจ้าของ
กลิ่นหอมนี้เป็นใคร ในรอยยิ้มแฉะ เขาอดทอดถอนใจมิได้...อิสตรีโฉน
ชมชอบบอว่าตัวเองจนหอมกรุ่น?

ประกายดาบพลันวูบขึ้น คล้ายกับงูสายฟ้าที่พุ่งโชนมาจากขอบฟ้า
ประจิม มาอย่างรวดเร็ว จกไปอย่างแรงร้อน ปรากฏขึ้นแล้วหายวับ
คล้ายกับไม่ได้เกิดเรื่องใดขึ้น นอกจากเสียงร้องโอดด้วยความเจ็บปวด

คราวหนึ่ง จุ่มเสียงเอื้มปานจะหยดคล้ายเปล่งจากปากคำขีไหนดใน

ในความมึนบังเกิดเสียงจ่าขงดังอย่างแตกตื่นร้อนรุ่มว่า

“เซียวเกี้ยว (เกี้ยวน้อย) ท่านเป็นไรแล้ว ไข้เสียทีผู้เซียวหรือไม?”

จีไล้สวดไม่ว่าให้จ่าขีไหนดไม่ส่งเสียงตอบรับ พลันโถมปราดไปยังทิศทางคันเสียง ร่างหมุนคว้างกลางอากาศ สองแขนสะบัดกวัดแกว่ง ปรากฏเป็นเขี้ยวก็สถานเป็นร่างแหปากหนึ่งแล้ว

จ่าขงแม็คอกอยู่ในห้วงร้อนรุ่มกังวาล ยังคงมีปฏิริยาที่สุกซมเอือกเป็น กระบวนทำจูโจมทำร้ายของจีไล้สวดพอบรรลุถึง มันก็ถึงควมมอบลงกับพื้น แขนขวาควัดขึ้น ชักกระบี่สั้นซึ่งมีความยาวสองมือ ชะมัดร่างอย่าง ประณีตสวยงาม และคมกล้าเหนือธรรมดาออกมาเล่มหนึ่ง สะบัดเป็นประกายเส้นสาย เข้าสัดทำเพลงดาบของจีไล้สวด

จ่าขงมอบร่างลงกับพื้น ไม่ว่าอิริยาบถแ่งมุมที่ลงมือ แนวทางการใช้พลังล้วนมีข้อจำกัดแต่ในพริบตานั่น ยังสามารถดำเนินการด้านทานอย่างเข้มแข็งปานนี้ แสดงว่ามีพลังการฝึกปรือสูงล้ำจริงๆ

ทั้งสองฝ่ายสัมผัสกันเพียงชั่วพริบตา ก่อนหลังของชั่วพริบตา บังเกิดเสียงโลหะปะทะดังถึบิบ จีไล้สวดลอยตัวขึ้น ขณะจะถอนตัวกลับไป เด้งได้จูโจมก็กระโคตลงจากเบื้องสูงคุพชัณห์กลุ่มกลังตัวหนึ่ง

เนื่องด้วยทั้งสองฝ่ายอยู่ในระยะประชิดใกล้ กอปรกันจึงได้จูโจม โถมจูโจมอย่างคุดันไม่กลัวดาบ ดังนั้นบรรลุถึงเบื้องบนศีรษะจีไล้สวดในบัดดล

จีไล้สวดกวาดมองอย่างรีบร้อน เห็นเต็งได้จูโจมสองคนบิกลถน กัดฟันแน่นแน่น ขามพลุ่พถ่านเดินไป ทำให้องคาพยพชนในหน้า

บิดเบี้ยวบุ๋มบึ้ง กอปรเป็นสภาพเสื่อมชีวิตที่คิดตกตายตามกัน

ซึ่งความจริง พู่กันทั้งคู่ของเต็งได้สู้จื้อ ก็ยื่นนำ มุ้งทั้งบนล่าง กล้ายกับวักกระทิงที่เคียดคาตตัวหนึ่งก้มหัวให้เขาขวิดใสอย่างสุดกำลัง โดยไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายใดๆ

สถานการณ์คับขันถึงที่สุด เมื่อถึงขั้นนี้ จี้ได้สวดไม่เสียดชีวิตก็ทำไม่ได้ ก่อนที่ทั้งสองฝ่ายจะปะทะชนกัน เขาพตันงอตัวลง หดห่อแขนขา พู่กันของเต็งได้สู้จื้อค้ำหนึ่งเจียดผ่านเบี่ยงบนศีรษะของเขาไป อีกค้ำหนึ่งกรีดใส่ชายโครงข้างซ้ายของเขาเป็นบาดแผลโลหิตขาวห่านิวสายหนึ่ง

จากนั้นจี้ได้สวดบิดตัวพลิกคว่ำ แขนขวาพื้นเฉียง ใช้คมดาบเขี่ยแขนขวาซ้ายฟ้า เสียดคมดาบฟันไล่เลือดเนื้อคั่งถนัดชัดเจน ศีรษะอันใหญ่โตมโหฬารของเต็งได้สู้จื้อพลันถอยวิคขึ้นไป ค่อยบินกว้างร่วงหล่นลงมา

ขณะที่เต็งได้สู้จื้อศีรษะหลุดกระเด็น จี้ได้สวดรวบรวมเรียวแรงพุ่งเฉียงออกไป ในความมืดพลันปรากฏเงาร่างผอมเล็กแห้งกรังสาขหนึ่งพุ่งมายังตำแหน่งที่ จี้ได้สวด ทิ้งร่างลงโดยไร้เสียง คมเคียวอันชั่วร้ายเล่มหนึ่งเกี่ยวไต่หว่างขาของจี้ได้สวด

แน่นอน คนลงมืออย่างชั่วร้ายคือคนผอมซุบที่มีนามไต่ขุนนั่นเอง

การปรากฏตัวของมัน นับว่าก่อนหน้านี้ไร้เงา หลังจากนั้นไร้ร่องรอย เร้นลับดุจภูตพราย จี้ได้สวดกำลังทั้งตัวลง คมเคียวของฝ่ายตรงข้ามจึงฉีกกรออยู่ สถานการณ์คับขันจวนเจียนจริงๆ

จี๋ไล่สวดไม่คำนึงมากความ รีบกัมศีระพระอุบถ้องน้อย ม้วนตัว
 คีลังกาในช่องว่างไม่ถึงสามเชีษะ เห็นประกายเย็นเย็นบนแปลบปลาบ
 กมเคียวของไค้ะคุณเกี้ยวไต้เลือดเนื้อที่ก้านคอของจี๋ไล่สวด จี๋ไล่สวด
 ก็ผลัดสองแขนออก กดคาบที่แนบติดกับข้อแขนฟาดฟันออกนอก แขน
 ฟันหว่างเอวไค้ะคุณขาดเป็นสองท่อน

เสียงแผดร้องที่ไม่คล้ายเปล่งจากปากผู้คนดังสะท่อนอยู่ในห้อง
 เก็บของ ไค้ะคุณร่วงฟาดลงบนกระสอบป่านกองหนึ่งอย่างหนักหน่วงร่าง
 ของมันยิดเบี้ยวอย่างประหลาด เป็นท่วงท่าที่คนธรรมดาแสดงออก
 ไม่ได้ ท่วงทำนองบอกความหมายเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือความตาย...
 ความตายที่ไม่สามารถกอบกู้แก้ไขได้

เมื่อถึงยามนี้ ความหนักแน่นของจำขงแทบพังทลาย มันหอบ
 หายใจอย่างขาดเย็น ไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายที่จะบังเกิดขึ้น ถ่วงชุดไฟ
 จากในซอกรองเท้ากวัดแกว่งจุดขึ้น แต่มันมิใช่หวังโยไค้ะคุณ เพียง
 ร้อนรุ่มคิดเสาะหาอั้งเจ็กเคียว ซึ่งมันเรียกหาเป็นเชี้ยวเคียว ผู้เป็น
 ภรรยา มัน

เห็นจำขี้ไหนโน้ ซึ่งมีชื่อเดิมว่าอั้งเจ็กเคียวนอนขดตัวอยู่อีก
 มุมหนึ่งของห้องเก็บของ แสงไฟสีเหลืองซีดส่องต้องใบหน้าง ใบหน้าที่
 เคยผุดผาดดั่งบุปผา ยามนี้ซีดขาวดุจกระดาษ ร่างของนางสิ้นระริกไม่
 หยุดยัง หน้าผากปรากฏเหงื่อเย็นเยียบผุดพรายมือซ้ายกุมท้องน้อยไว้ตาม
 ร่องนิ้วแปลเปื้อนคราบโลหิตจนแดงจาง

จำขงส่งเสียงกร่ำกรวดในลำคอ วังไซซัดไซเซเข้าหาภรรยา
 ปากร้องว่า

“เชียวเถียว ท่านอย่าได้เคลื่อนไหว เข้มแข็งให้มากไว้ เราจะ
เรียกระดมผู้คนมาช่วยเหลือ...”

คนผมเงินที่แซ่ซุยซึ่งยืนอยู่ท่ามกลางไร่นา ระบายลมจากปากยาวๆ รัง
สายตากลับจากซากศพใต้ตะคุนอย่างแน่นหนา กล่าวด้วยน้ำเสียงกระด้าง
ดุจเดิมว่า

“ยี่เสียวเอ๊ย สถานการณ์เลวร้ายถึงขั้นนี้ ควรคิดอ่านอย่างไร
ท่านต้องตัดสินใจโดยเร็ว”

จำขงมือหนึ่งชูคบไฟที่ยังมาบั้งหรือสลัดลง มือหนึ่งถือกระบี่
กอบคลุมครองเชียวเถียวของมัน กล่าวเสียงกระหึ่มกระหอบว่า

“ขามนี้ นอกจากถือการช่วยคนเป็นเรื่องรีบด่วนเฉพาะหน้า
ยังมีความคิดอ่านอันใด ท่านอย่าได้เอาแต่กล่าววาจา รีบออกไปเรียกระดมพวกมันมาช่วยเหลือ”

คนผมเงินที่แซ่ซุยกล่าวด้วยความซากถ่ามากว่า

“ยี่เสียวเอ๊ย โปรดเขี่ยกเหินไว้ ในความเห็นเราเกรงว่าเหตุการณ์
ไม่รวบรัดธรรมดา...”

จำขงคอนแรงงงงันวูบ จากนั้นบันดาลโทสะกล่าวเสียงเกรี้ยว
กราดว่า

“ซุยจื้อซู่ ถ้าพูดของท่านหมายความว่าอะไร ที่นี้เป็นบ้านตระกูล
จำ ละแวกข้างเคียงล้วนเป็นคนของพวกเราเรียกระดมพวกมันมา
ช่วยเหลือ ยังมีอันใดไม่รวบรัดธรรมดา?”

คนผมเงินที่เรียกว่าซุยจื้อซู่ทอดคางไปยังเงาไม้ของห้องเก็บของ
กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ปัญหาไม่ใช่อยู่ที่พวกเรา ยี่เสียวเอี้ย ปัญหาอยู่ที่ตัวจี๊ดฮวด”
 จำขงยามร้อนรุ่มกังวล ไม่ทันได้คิดถึงความหมายในวาจา
 สุขจี๊ฮู กระซอกเสียงว่า

“พวกเรากำลังจะไล่ล่าสังหารจี๊ดฮวด มันยังสร้างปัญหาอันใด
 ได้?”

“เราเป็นห่วงว่าผู้แซ่จี๊ไม่ยอมปล่อยคนออกนอกประตู ยี่เสียวเอี้ย
 มันมุ่งหวังให้มีสภาพเช่นนี้อยู่แล้ว...”

จำขงเบิกคางูคำรามว่า

“มันกล้า?”

ดังนั้นในความมืดบังเกิดเสียงหัวร่อกึกกัก จี๊ดฮวดส่งเสียง
 แรมซำคังมาว่า

“ปกติท่านยังมีความชาญฉลาดอยู่หลายส่วน พอถึงขั้นคับขัน
 ท่านโง่กลับกลายเป็นโง่เขลาขึ้นมา จำยี่เสียวเอี้ย สุขเซี่ยงเฮะ (แจก
 ระชะขาวแซ่สุข) ของบ้านท่านกล่าวไม่ผิด เราไม่อนุญาตพวกท่าน
 ทั้งสองออกไปเรียกระดมกำลังหนุนจริงๆ ท่านสมควรใช้สมองครุ่นคิด
 เราพลิกสถานการณ์เป็นฝ่ายมีเปรียบอย่างชากเฮ็น นี่เป็นผลที่แตก
 มาด้วยเลือดเนื้อ ก่อนที่จะบรรลุถึงจุดหมาย ไหนเลยปล่อยให้เปลี่ยน
 ผันได้?”

จำขงหันหน้าหาทิศทางคันเสียง ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“จี๊ดฮวด ท่านนับเป็นสัตว์จนตรอก เป็นคะตพานในไห ยังกล้า
 ข่มขู่อีก ขอเพียงท่านกล้าเผยโฉม จะให้ท่านหลังโลหิตในสามก้าว
 ทอคร่างเป็นซากศพ”

“เจ้าได้สวดในเงามืดหัวร่อด้วยความเบิกบานกว่าเดิม ถูกล่าว่า

“จำขง เราหวังให้ท่านเคลื่อนไหว เรากำลังเผารอ เพื่อเผาคู่เรา
ขอเตือนสติท่าน ก่อนที่พวกท่านจะดำเนินการเคลื่อนไหว คิดให้ดี”
“หลังใดหิดในสามก้าว ทอคร่างเป็นซากศพ” อย่าได้ลืมเตือนปัญหา
ความพลอดกัยของเชื้อวเกียขของท่าน ขามเมื่อช่วงจึงความเป็นความ
ดาบ ไม่ว่าผู้บาดเจ็บหรือผู้ที่มิได้รับบาดเจ็บ ถ้วนถือเป็นศัตรู ต้องฆ่า
โดยไม่ละเว้น”

หน้าผากของจำขงปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน ลมหายใจหนักหน่วง
กว่าเดิม มองดูชุดไฟที่แดงโรจน์วูบสุดท้ายในมือ หัวใจก็กลับกลาย
เป็นหมองหม่น ปากกล่าวว่า

“เจ้าได้สวด บ้านเมืองมีกฎหมาย ขุทธจักรมีกฎเกณฑ์ พวกเรา
ฆ่าฟันอย่างไรเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ไม่สมควรทำร้ายผู้บาดเจ็บ นี่เป็นกฎ
ขั้นพื้นฐาน เสียทีที่ท่านคลุกคลีในขุทธจักรนานปี กระทั่งจริยธรรม
เพียงนี้ก็ไม่มี ท่านยังคู่ควรมีชื่อมีแซ่หรือ?”

เจ้าได้สวดหัวร่อเฮาะฮะ ส่งเสียงมาว่า

“จำขงเสียเถิด ปากคนช่างรู้จักบิดเบือนจริงๆ กระจุกจำท่าน
ประพาศเป็นโจรมาสามรุ่น กลับกลายกอ้าง “จริยธรรม” อันใด ขอถาม
เบื้องสูงเบื้องต่ำของกระจุกจำไซ้เคยมีจริยธรรมหรือไม่ พวกท่านจิตใจ
ไร้น้ำใจ เห็นผลประโยชน์สืบคุณธรรม ทำลายกฎเกณฑ์อันดีงาม พวก
ท่านเมื่อกระทำถึงที่สุด ก็ไม่อาจโทษว่าเราผู้แซ่จี้หักใจอำมหิต นี่เป็น
การปะทะด้วยกำลัง เดิมพันด้วยชีวิต พวกท่านปราศจากมฤตดา เรา
ก็ไร้การอุปถัมภ์”

ถ้าขงทางหนึ่งจับจ้องมองสุขจื้อชู่ย่องไปยังทิศทางคันเสียบของ
จีไฉ่ฮวด ทางหนึ่งจงใจกล่าวหาเพื่อแบ่งแยกสมาธิของจีไฉ่ฮวดว่า

“ผู้แซ่จี ท่านใจคำอำมหิตจริงๆ กับสตรีที่หลงเหลือลมหายใจ
ร่อแร่รวบรินนางหนึ่ง ยังคิดเข่นฆ่าจนสิ้นซาก หรือไม่กลัวเป็นบาป
ตกถึงลูกหลานเผชิญการลงทัณฑ์จากฟ้า?”

จีไฉ่ฮวดแก่นหัวร่อกล่าวว่า

“อย่าได้กล่าวเช่นนั้น คนใจคำอำมหิตมิใช่เรา หากแต่เป็นไท่ฮูหยิน
และตัวเอี้ยของตระกูลจ่าท่าน พวกท่านไม่ยอมรับการเจรจา แสดงความ
เหิมเกริมออกมา หรือไม่อนุญาตเราสำแดงอาวุธบ้าง จะอย่างไร
แตกหักกันแล้ว เป็นวาสนาหรือเคราะห์ ตัวเองล้วนแบกรับไว้ยังเกรง
กลัวเป็นบาปตกถึงลูกหลาน เผชิญการลงทัณฑ์จากฟ้าอันใด?”

จ่าขงยังคงกล่าวว่า

“จวชโอกาสซ้ำเดิม ถมหินลงใส่บ่อ ท่านกระทำเรื่องราวอัน
คำซ้ำทั้งหลายจนหมดสิ้น คืนนี้ไม่ว่าพวกเราแพ้หรือชนะ ไม่ว่าเป็น
หรือตาย จะไม่ปล่อยให้ท่านดำรงคงอยู่สืบไป”

จีไฉ่ฮวดส่งเสียงจากที่เดิมว่า

“มิต้องปูทางแทนเรา จ่าเอี้ยเสียวเอี้ย ท่านยังคงคิดอ่านให้กับ
ตัวเองเถอะ...”

ไม่ทันขาดคำ ก็ถูกความเคลื่อนไหวของสุขจื้อชู่ดับทไป เห็น
ผมสีเงินของสุขจื้อชู่ปลิวกระจาย คนโถมลงจากเบื้องสูง จับกระบอง
ด้วยสองมือ หวดกระแทกลงคุงจุณเขาดล้นทลาย

ทำงูโจมนี้น่ากับหมู่เทพลังการฝึกปรือทั้งมวลของสุขจื้อชู่ ไม่

เพียงแผ่พลังกล้าแข็ง เล็งเป้าหมายอย่างแม่นยำ มีหน้าจั่วกระบอง
ที่หวดลักรอบคลุมพื้นที่รัศมีหนึ่งวา แสดงว่าสุขโจชูกิดลงมือประสบ
ผลในคราวเดียว ไม่เปิดโอกาสให้จีได้สวคพถิกกลับกลายได้

แต่ว่าเรื่องราวที่คาดคิดไม่ถึงกลับอุบัติขึ้นในพริบตาที่กระบอง
กระแทกกระหน่ำลง

ในเสียงโครมใหญ่ ข้าวของปลิวกระเจา ผ่นละอองกละกลิ้ง
แต่ไม่มีเสียงกระบองกระทบเนื้อคามที่สุขโจชุม่งหวังไว้ ขณะที่มัน
หวดกระบอง จากปฏิกิริยาสะท้อนกลับคืนพบว่าเป้าหมายสาบสูญไป
ไม่เพียงเป้าหมายสาบสูญ ถึงกับไม่อยู่ในรัศมีหนึ่งวา

เงาร่างจีได้สวคกวูบลงจากหลังคาห้องเก็บของ เขาสามารถ
อาศัยช่วงวลาอันกระชั้นสั้น แขนวร่างอยู่บนหลังคา มีอาจะไม่ชอบคุณ
คนหอมชูปที่มีนามไต่คุณ ที่แท้เขาอาศัยคมเคียวที่ไต่คุณเกี่ยวไต่
เลื้อยเนื้อถักของขา แวแวกับช่องว่างบนหลังคา อาศัยแรงยึกหนีชั่ว
คราวนี้หลุดล่อให้ทำธุไเเมของศักรุพลาเคเป้าไป

พร้อมกับร่างที่ตกวูบลง จีได้สวคใช้คมดาบเข็มแขนคุดสายฟ้า
กะนองฝน ฟันไต่ร่างสุขโจชูปเป็นบาดแผลไขว้ตลับเกลื่อนกลาดรวม
สิบเจ็ดสาย ทุกดาบฟันลึกเข้าไป ฟันไต่จุดชีวิตบนร่างกาย ศีรษะของ
สุขโจชูปแหงนหงายไปด้านหลังกระทั่งแผ่ร้องยังไม่แผ่ร้องออกมา
คนกลับล้มหงายลง

จีได้สวคชินหัยคัมมัน แต่บังเกิดความรู้สึกอ่อนถ้ำที่น้อยครั้งจะ
เกิดขึ้นมาก่อน เขาต่ำว้างโงนเงนหลายครา รีบระงับสติ ผ่อนลมหายใจ
ยังรู้สึกว่ามีพจรเต้นถี่เร็ว เลือดลมพุดพุดผ่าน เขาทราบว่าตัวเองรับ

บาดเจ็บไม่น้อย

จำขงที่มุมห้องเนื่องด้วยจับคาดุความเคลื่อนไหวของสุขจือชู ผูกพันกับความสำเร็จหรือล้มเหลวครั้งนี้เกินไป ทำให้สูญเสียโอกาสเพียงหนึ่งเดียวที่จะออกไปขอความช่วยเหลือ ซึ่งความจริง ขณะที่สุขจือชูลงมือ มันสามารถวิ่งออกประตู หากว่ามันตั้งใจจากภรรยาได้ และหากว่าความเคลื่อนไหวของมันรวดเร็วพอ อาจมีความหวังประสบความสำเร็จครั้งหนึ่ง

แต่ขามนี้ทุกประการล้วนกลับกลายเป็นอา เสดาตุ ทุกประการ ล้วนสายเกินการณ์

จีโต้ฮวดใช้ฝีเท้าที่ขวนเข้เดินเข้ามา คราครั้งนี้เขากวัดแกว่ง จุคุคุไฟโดยไม่ลังเล ไล่แสงไฟเรือเหลืองกลุ่มหนึ่งต้องต้องตามิภรรยา ที่ตกขากบริเวณมุมห้อง ทางหนึ่งตำรวจู้ ทางหนึ่งหัวร่อออกมา กล่าวว่

“จำอีเสียวเอ๊ย พวกท่านรำรื่องให้เราเผยใจม ดอนนี้เรามีไซ้ เผยใจมออกมาแล้วหรือ แต่ดูจากสภาพการณ์ พวกท่านไม่เห็นจะ เข้มแข็ง อย่างน้อยไม่เข้มแข็งกว่าเรา...”

จำขงสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่

“ท่าน...ท่านจัดการกับสุขจือชู...”

จีโต้ฮวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“บุญคุณความแค้นในยุทธจักร ได้แต่ใช้การฆ่าฟันเข้าคตึกลาย การต่อสู้เมื่อเปิดฉากขึ้น ยังมีผู้ใดถือหลักมุกติศา ดังนั้นสุขจือชูจบสิ้นแล้ว สิ้นใจตายกลายเป็นซากศพแล้ว”

มุบปากของจำขงสั้นกระตุกตลอดเวลา ใช้สาขาคาที่เบิกค้ำ

ถลึงมองจี้ได้สวด ลูกกระเดือกขยับขึ้นลง กล่าวว่า

“จี้ได้สวด ท่าน...ท่านยังคิดทำอะไร?”

จี้ได้สวดจงใจปั้นสีหน้าเคลือบแคลงสงสัย เหลียวซ้ายแลขวา
กล่าวว่า

“เราคิดทำอะไร จำเืเสียวเอ๊ย การต่อสู้ครั้งนี้คล้ายยังไม่มี
ข้อยุติกระมัง?”

จำขงกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ถลึงกลืนความอาฆาตอภัยเขาไว้
กล่าวว่า

“นิมิต ยังไม่มีข้อยุติ จี้ได้สวด ต้องรอนทนท่านจัดการกับเราก่อน”

จี้ได้สวด กล่าวเป็นเชิงข่มไม่เชิงข่มว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว ไยต้องกล่าวมากความด้วย?”

จำขงกล่าวเสียงกระซิบว่า

“ผู้แซ่จี้ ก่อนที่พวกเราจะประมือ เรามีเงื่อนไขข้อหนึ่ง...”

จี้ได้สวดหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เงื่อนไข? จำเืเสียวเอ๊ย ในสภาพเช่นนี้ ท่านไม่มีคุณสมบัติ
เสนอเงื่อนไขอันใด นอกจากเสียงดาบ ยังคงเป็นการสู้ดาบ...”

จำขงขบกรามกล่าวว่า

“หากไม่อาจเสนอเงื่อนไข ก็ถือเป็นข้อต่อรองของเราเถอะ”

จี้ได้สวดหือตาตง กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“นี่ค่อนข้างเป็นวาจาผู้คน จำเืเสียวเอ๊ย ท่านมีข้อต่อรองใด
ถอบอกมาฟังดู เราใช้อนุญาตตามคำร้องขอของท่านหรือไม่ ต้องดูว่าที่
ท่านร้องขอ เป็นข้อความอันใด?”

จำขงกล่าวเสียงกระด้างว่า

“เราคิดขอร้องว่า หลังการต่อสู้ หากเราโชคร้ายเสียชีวิต ท่านต้องปล่อยปละละเว้นภรรยาเรา...”

จีได้สวดพถันเบิกตาขึ้น กล่าวว่

“นี่เป็นวาจาใด คอสู์เสียงดาบขึ้นอยู่กับวิชาฤทธิ์ ภรรยาท่านไหนเลยอยู่นอกเหตุการณ์ได้ ตั้งแต่แรกเริ่มนางมีส่วนร่วม ลงท้ายนางก็ต้องมีส่วนร่วม จำขี้เสียวเอ๊ย ระหว่างที่พวกท่านลงมือต่อเรารู้แซ่จี ภรรยาท่านไซ้ผ่อนผันละเว้นเราหรือไม่?”

จำขงขุ่นแค้นแทบอกระเบิด ขมับทั้งสองเต้นถี่เร็ว เค้นเสียงออกจากร่องฟันว่า

“เช่นนี้เป็นว่ จีได้สวด ท่านคงลงใจว่าจะทำลาชหอกศิลา แผลกตาฉุนขึ้น ไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซากแล้ว?”

“หอกศิลาแผลกตาฉุนไม่แน่นัก ที่ว่ไล่ล่าฆ่าจนสิ้นซาก เกรงว่ยากหลีกเลียง”

จำขงเหลือวมองภรรยาอย่างหลู่ บังคับขู่เสียงอ่อนลงว่

“เซียวเกี้ยว เรื่องถึงขั้นนี้ เราจิตใจสับสนว้าวุ่น ท่านมีความเห็นใด ลองคิดอ่านแทนเรา”

จำขี้ไหนโนหน้าดาขุ่นเซียว ทำที่อ่อนด้า แด่สมองยังแจ่มใส กล่าวว่

“ที่แ้วมาเผชิญเรื่องราวใด เราล้วนเชื่อฟังท่าน ขามนี้ท่านต้องการให้เราคิดอ่านแทนจริง ๆ ?”

จำขงทอดถอนใจกล่าวว่

“นี่เป็นเวลาใด เรายังเกรงอกเกรงใจต่อท่านหรือเชียวเคียว เราไม่ทราบควรทำอย่างไรจริงๆ...”

จำอีโหนโน้กล่าวเสียงอ้ออึ้งว่า

“ท่านเป็นคนที่มีความคิดอ่านตลอดมา ขามนี้มีมือไม้ปั่นป่วนสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง มีเหตุผลเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือท่านห่วงใยเรา...”

“ท่านเข้าใจก็ประเสริฐ”

จำอีโหนโน้ลดจุ่มเสียงแผ่วเบาลง เพียงกล่าวให้จำรงได้ขึ้นว่า

“เหลือขุนเขาแมกไม้ไว้ ยังกลัวไร้ฟันไฟ คิดช่วงชิงควรช่วงชิงผลระยะยาว ไม่ควรช่วงชิงผลเฉพาะหน้า...”

จำรงกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวอย่างชากล้าปากว่า

“เราเข้าใจเหตุผลข้อนี้ แค่ว่า...”

จำอีโหนโน้มองดูสารีด้วยความเข้าใจ กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“แค่ว่าท่านไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก?”

จำรงงกศีรษะด้วยความละอาย จำอีโหนโน้กล่าวอย่างเข้มขรว่า

“ไม่เป็นไร ให้เรากล่าวแทนท่าน”

ทางค่าน้ำได้สวดเห็นมันสองสามมีกรรขาเอาแต่ซุบซิบหาหรืออดหุคหิดร่าคาอุมิได้ กล่าวว่า

“มีต้องอาลัยอาวรณ์ไปแล้ว จะอย่างไรบนเส้นทางปรกพ พวกท่านทั้งสองได้ร่วมทางกัน เมื่อถึงเวลาก่อขสมทนนาอย่างเต็มที่”

จำอีโหนโน้ส่งเสียงโอหหลายคำ เกร็งลมปราณอีกหนึ่ง กล่าวว่า

“เจ้าสวด มีเรื่องหนึ่งถามได้หรือไม่?”

จีได้สวดคู่มือทั้งสอง กล่าวด้วยทำที่อ่อนโยนว่า

“มาตรว่าท่านไม่ดีคือเราเท่าใด แต่ผู้ใดให้เราใจอ่อน เอาเถอะ
มีกำพุดโลกกล่าวได้ออย่างเต็มที่”

จำขี้โหนไ้น์หอบหายใจเล็กน้อย กล่าวว่า

“ท่านอย่าอึดระกุดจำเราถึงขั้นนี้ จุดประสงค์คืออะไร?”

“นี่ยังต้องถาม หรือท่านยังไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเรา?”

จำขี้โหนไ้น์ผงกศีรษะกล่าวว่า

“เราเข้าใจ ดังนั้นยินยอมให้ท่านบรรลุนิติ เจตนาหมาย จีได้สวดท่าน
สามารถนำสิ่งที่ท่านต้องการไป ยังมีข้าวของอื่นที่ท่านพึงคาดต้องใจ
ก็นำไปได้ ไม่ว่านั่นใช่เป็นของท่านหรือไม่...”

จีได้สวดกล่าวว่า

“บอกต่อเรา พวกท่านใจนแปรเปลี่ยนจุดขึ้น ก่อนหน้านั้นพวกท่าน
ความจริงไม่ยอมประนีประนอม”

ร่างของจำขี้โหนไ้น์ต้นกระตุกคราหนึ่ง กล่าวด้วยใบหน้าซีดขาวว่า

“ชีวิตมีค่ากว่าทรัพย์สินสมบัติ ชีวิตยังมีค่ากว่าศักดิ์ศรีเกียรติภูมิ
ทั้งนี้เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเสียไปสามารถทวงถามกลับมา หากปราศจาก
ชีวิตก็ไม่มีค่าหวังแล้ว...”

จีได้สวดกล่าวอย่างเข้มขรว่า

“ท่านหมายความว่าให้ยกเลิกการต่อสู้ขั้นสุดท้ายระหว่างพวก
เรา?”

“มิผิด เราหมายขอความเช่นนี้...”

จีได้สวดกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง พวกท่านสองสามีภรรยาไม่ใช่นักคิด นักปฏิบัติ ผลการหมัดกำลัง ไม่แน่ใจว่าผู้ใดเป็นผู้ใดคาช ไซค์องถดถ่วงตัวเองก่อนการต่อสู้ขึ้นแตกหัก?”

จำฮัโชนโน้กถ่าวอย่างเปิดเผยว่า

“พวกเราไม่ได้ถดถ่วงตัวเอง ตรงกันข้ามพวกเราคำนวณขีดความสามารถของตัวเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน ซึ่ง ทราบว่ามีพลังถึงระดับใด และเข้าใจว่าพึงกระทำและไม่พึงกระทำในสถานการณ์ใด ดังนั้นพวกเราขอรับการพ่ายแพ้...”

จีโต้ฮวดแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

“นับว่าทราบสถานการณ์ รู้จักขีดได้หลักได้มัก”

จำฮัโชนโน้กถ่าวถามว่า

“ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?”

จีโต้ฮวดถ่าวอย่างฉะฉานว่า

“เราอาจจะกล่าวได้ หากไม่มาพวกท่านเท่ากับปล่อยเสียคืนไปเป็นเกทกัธไม่สิ้นสุด หากหักใจจุดรากถอนโคน ด้วยสภาพของพวกท่านขณะนี้ บวกกับท่าทีที่แสดงออก เราออกจะกระตือรือร้นเกินไปบ้าง...”

จำฮัโชนโน้กถ่าวด้วยสีหน้าปวดร้าวว่า

“วจากถ่าวถึงที่สุดแล้ว จีโต้ฮวด ควรจะตายอย่างไร แก้วแต่ความสะดวก พวกเราไม่เพียงแต่สูญเสียไพร่พล ทั้งยังทำลายศักดิ์ศรีส่วนตัวไปสิ้น หากท่านยังไม่ยอมรับอีก พวกเรานอกจากต่อสู้เสียจนตายแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก”

จีโต้ฮวดแถบอินเธิร์วินสีปาก กล่าวว่

“เอาเถอะ เรารีบปากพวกท่าน หันจากวันนี้ก่อนว่ากล่าว เรา
ไม่อาจถูกผู้คนครหาว่าจกจวยโอกาสชั่วเดิมนิดละนิดจนสิ้นซาก”

จำขี้โหนโน้ตเป็นประกาย กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ขอบคุนที่ส่งเสริม จ้ได้ฮวด”

จำขงที่ยืนอยู่ด้านหลังจำขี้โหนโน้ตหน้าเขียวคล้ำแม้ปากสนิท
ทำทีป็นขากถึงที่สุด ทำให้ผู้คนอดเป็นห่วงมิได้ว่า มันใช้จะปลั่งไม่คก
พุงศีรษะชนใส่ผนังหรือไม่?

จ้ได้ฮวดยิ้มพลางกล่าวว่า

“ไม่ต้องเกรงใจ เรามอกแล้วว่าเรานี้ใจอ่อนยิ่ง...”

จำขี้โหนโน้ตกล่าวอย่างใจกว้างว่า

“ไม่เพียงแต่สิ่งที่ท่านต้องการ ทุกประการในห้องเก็บของนี้ ขอ
เพียงท่านชมชอบ สามารถนำไปได้”

จ้ได้ฮวดตื้นศีรษะกล่าวว่า

“วิญญูชนรักสมบัติ หิยจวโดยมีหลักการ เรายังไม่ละโมภถึง
ขั้นนั้น ความใจกว้างของขี้โหนโน้ต เราผู้แซ่จ้ขอรับด้วยใจ”

เสียงชุดไฟดับไปอีกครา ในความมืดมิด จำขี้โหนโน้ตถามด้วย
ความสงสัยอยากรู้ว่า

“จ้ได้ฮวด ท่านคิดขนย้ายสินค้าของสำนักกุ่มกันภัยสยบไกลไปได้
อย่างไร?”

จ้ได้ฮวดเดินถึงหน้าประตู เหลียวหน้ามากล่าวว่า

“ท่านจะได้เห็นเอง”

ประตูไม้ฉันทนาหนักของห้องเก็บของพอเปิดออกประกายของอัก

ที่ที่เบื้องนอกก็สาตส่องเข้ามา อัคคีเพลิงมิเพียงไม่อ่อนโทรมลง ถึงกับยังรุนแรงกว่าคอนแรกอีก

เจ้าโล้สวชะโงกศีรษะมอง อดแถบลิ้นด้วยความตระหนกมิได้ คอนแรกมีบ้านเกิดเพลิงไหม้เพียงหั่งเดียว ขามนี้ถูกลามเป็นสามหลัง เปลวอัคคีแถบเปลวปลาทู กว้นคำละคลุ้งอบอวล ครึ่งขอบฟ้าถูกเผาจนแดงจาง

สภาพเช่นนี้เป็นเครื่องอธิบายว่า คนของตระกูลจำใจไม่รุดมา ยังห้องเก็บของ ท่ามกลางอัคคีลามเลีย ต้องรีบร้อนดับไฟ ไหนเลขพระวงถึงเรื่องอื่นได้

แต่ว่าฝีมือของพระชะหงส์ก็เผ็ดร้อนยิ่ง นางต้องการเปิดโอกาสให้เจ้าโล้สวควมมีเวลาลงมืออย่างเต็มที่ กลับมาทำลายบ้านตระกูลจำเป็นการใหญ่

เจ้าโล้สวคหันหน้าหาด้านหลังขวามือของห้องเก็บของ เป่าปากเป็นสัญญาณตามชาวหนึ่งชั้น พลันปรากฏรถม้าประทุนดำ ใช้น้ำสองตัวลากเทียมกันหนึ่ง แล่นออกจากความมืดในบัคค

รถม้าแล่นผ่านไม้กระดานที่พาดบนสวนผักข้างห้องเก็บของอยู่ก่อนสองแผ่น รุดมาอย่างรวดเร็ว ทั้งบังเกิดขุ่นเสียงไม้คังนิก คนขับบรรดคือเขียวี่สุ่นกับเขียวข่งอวงสองที่น้องเอง

สองที่น้องตระกูลเขียวกระโดดลงจากที่นั่งคนขับ กล่าววาจา กับเจ้าโล้สวหลายประโยค จากนั้นเริ่มงานขนถ่ายสินค้า อย่างได้เห็นคนทั้งสองร่างพุ่งพรวดทั้งกรัง กลับมีพระกำถันัก ไม่นานก็ขนย้ายสินค้าของสำนักคุ้มกันภ้อตบโกลจั้นรุดจนหมดสิ้น

สุดท้ายมันสองพี่น้องคนหนึ่งขึ้นรถ คนหนึ่งวิ่งท้าย ตัวตอชไปยัง
ทิศทางมือขวามืออย่างรวดเร็ว ตั้งแต่เริ่มต้นจนสุด เสียเวลาไม่มากนัก

เจ้าสัวคงยังไม่อาลัยอาวรณ์ สองพี่น้องตระกูลจิ๋วพอออก
เดินทาง เขาก็ติดตามจากไป จากมาลีเสก ค่อยอิงพสุตญญาณหนึ่งคง
หนึ่งขาวขึ้นฟ้า แจ้งคอขอเขาจะหงส์ว่า แผนปฏิบัติการสำเร็จจุด่วง ให้
นางถอนตัวจากไป

บทที่ 15

พบกันที่ต่างถิ่น

เจ้าไอ้สวดไม่ทันกลับบ้าน หยุดพักผ่อนที่โรงเคี่ยมในระหว่างทาง โรงเคี่ยมตั้งอยู่ในตรอกที่ติดกับถนนใหญ่กลางเมืองซังฮก มาตราว่าการเกกແຕ່ງไม่หรุเถิด แต่ก็สะอาดหมดจด ถึงแควดล้อมเป็นเถิด เหมาะกับการพักรักษาตัวชั่วคราว

สองพี่น้องตระกูลเจียวถูกเจ้าไอ้สวดเร่งรัดให้คุ้มกันสินค้ำกลับสำนักไปก่อน ดังนั้นขอเขาจะหงต้งยอมต้องรั้งอยู่ คอยดูแลเจ้าไอ้สวด

ขอเขาจะหงต้งเจียวยอมที่ดีที่สุดในเมืองซังฮกมาดูแลการรักษาบาดเจ็บให้กับเจ้าไอ้สวด หมอมีวิชาแพทยไม่เหลว คำรักษาจึงแพงเป็นพิเศษ ดีที่เจ้าไอ้สวดไม่มีปัญหาด้านเงินทอง ขอเพียงสามารถดูแลโดยเร็ว จับจ่ายเพิ่มอีกไม่กี่เหรียญ ไม่นับเป็นอย่างไรได้

หมอมะมากทุกเช้าค่ำ ทั้งขยันขันแข็ง ทั้งตรวจโดยละเอียด สั่งจ่าย

ตัวบางอย่างดี บวกกับจี๊ดอวดมีพื้นฐานพลังฝีมือที่หนักแน่นเข้มแข็ง
อาการบาดเจ็บทุเลาโดยเร็ว เพียงห้าวันก็เคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ
เพียงแต่ช่วงคอปิดหมุนไม่สะดวกนัก

หมอยังบอกคือเชื่อว่า คมเคียวที่ปักใส่กลางเคลื่อนไปเล็กน้อย
ทั้งอาจชักล้ามเนื้อต้นคอหนีบคมเคียวไว้ ไม่เช่นนั้นขอเพียงจ้วงลึกอีก
สองหน จะแทงถูกกระดูกลำคอ หากเจ็บขึ้นไปอีกนิ้วเศษ ก็จะตัดสินใจ
เลืดอกขาดแล้ว

ปากแผลที่ข้างเอวสมานดีแล้ว จี๊ดอวดทราบแน่แท้ใจว่า ตัวเองยัง
รับบอบช้ำภายในจากการพุ่งเข้าชนของคนอ้วนแซ่ฮั่นนั้นอยู่บ้าง ยังดี
ที่อาการกั้งของเลือดลมไม่หนักหนานัก ใช้วิธีโคจรพลัง ก็รักษาให้
กับตัวเองได้

ห้าวันมานี้ จี๊ดอวดนับว่าได้พักผ่อนอย่างเต็มที่ ทั้งยังมีใจ
สะดวกอยู่เคียงข้าง คอยถามไถ่ทุกข์สุข ชกข้าวปลาอาหารให้ ความ
สุขสบายที่ได้รับ แทบไม่ต้องกล่าวถึงแล้ว

หลังจากที่หมอเก็บเครื่องมืออำลาจากไป ก็เป็นเวลาบ่ายคล้อย
มากแล้ว ขอเจาะหงส์ยกน้ำชาร้อนกรุ่นมาด้วยหนึ่ง ถามเสียนุ่นนวลว่า

“จี๊ดอวด คำคินนี้คิดรับประทานอะไร เมื่อครู่หมอบอกว่า ไม่
ต้องระวังเรื่องอาหารเช่นที่แล้วมา ข้าพเจ้าเห็นท่านรับประทานอาหารที่
ทางโรงเคียมส่งมา เผ้าหน้านี่ก็ขมวด ขวนให้น่าเวทนานัก...”

จี๊ดอวดรับด้วยขามา ขมพลาถกแล้วว่า

“โยมมิใช่ โรงเคียมนี้สะอาดหมดจด แต่ฝีมือปรุงอาหารขาดรสชาติ
จืดชืดสุดทนทาน ท่านลองบอกมาว่า พวกเราคินนี้จะเปลี่ยนรายการ

อาหารอันใด?”

ขอเขะหงส์ขบคิดแล้วกล่าว

“เมื่อวานข้าพเจ้าออกไปเจียดยาให้กับท่าน พบเห็นร้านอาหารแห่งหนึ่ง มีรสชาติแปลกใหม่ หากท่านรับประทานที่นี่จนเบื่อหน่าย ไช้ไม่ไปทดลองดู?”

เจ้าได้สวดถามว่า

“เป็นร้านอาหารเอียงไร?”

“กล่าวไปเป็นอาหารหยาบ เกรงว่าไม่ถูกปากท่าน”

เจ้าได้สวดขกมืออุบหนัซท้อง กล่าวว่

“อย่าได้เห็นว่าเรามีความเป็นอยู่เถอเถิส ขอโภทนี่เราเปิดร้านค้าทองจริง แต่ไม่คล้ายกับเจ้าแกร้านค้าทองทั่วไป ที่เลือกรับประทานอาหาร ขอเพียงเป็นของที่กินได้ เราล้วนรับประทาน วันนี้คิมน้ำอมฤตรับประทานอาหารโหระ วันพ่งกอนันเรคิม รับประทานขนมเปิยะบุค ขอเพียงผู้อื่นรับได้ เราล้วนรับได้”

ขอเขะหงส์กะพริบคากล่าวว่

“อย่าได้กลล่าวว่จายีคยว มิใช่ปึงบังคับท่านไปรับประทานยาพิษ ไม่ต้องแสดงความท้าวหาญของอาชป่านนี้ สถานที่ที่ว่จ่าหน้ายเนื้อแพะคุ่น บวกกันเหต้ามะดาบ หากอยู่ทางภาคเหนือ อาหารเช่นนี้ไม่น่าแปลกใหม่ แต่ในสถานที่นี้ยากจะพบได้”

เจ้าได้สวดกลืนน้ำลายคำหนึ่งกล่าวว่

“ประเศวิธุมาก เราชมชอบสุราขามใหญ่เนื้อจันใดที่สุด หลังจากคิมกินเสร็จ คามคัวยอุปคัวยเครื่องในแพะที่ร้อนฉวขามหนึ่ง โรยคัวย

พริกไทย นำขมิ้นเปียะที่ทอดโดยไม่มีน้ำมัน จิกแบ่งใส่ลงในขามน้ำซุปล
รับประทานลงท้องไป หลังหึ่งอไชมหน้าท่วมตัว รสชาติมันวิเศษจริงๆ”

ขอเขาะหงส์กล่าวเสริมขึ้น

“หากว่าเพิ่มแก่นของหัวหอมหลายคัน ตั้งแคงเหลือองอีกจาน
หนึ่ง รสชาติยิ่งวิเศษกว่าเดิม...”

จีได้ฮวดต้องกลืนน้ำลายอีกคำ กล่าวว่

“เวลาไม่เข้า ขอไกวเนี้ย พวกเราออกไปรับประทานเถอะ”

ขอเขาะหงส์หัวร่อออกมา กล่าวว่

“ดูท่านตะกลามปานนี้ วางใจ เนื้อแพะไม่ห่วยหาย คุณอยู่ในหม้อ
เหล็กขนาดใหญ๋”

ทั้งสองออกจากโรงเตี๊ยม ขอเขาะหงส์ทำหน้าที่นำทาง เดินไป
ไม่กี่กลก็มาถึงหน้าร้านขายเนื้อแพะนั้น

นี่เป็นบ้านมุงกระเบื้องแดงขาวรุคหลังหนึ่ง ประตูร้านคับแคบ
ข้างประตูก่อเตาหินใบหนึ่ง ไฟได้เตาถูกช่วงโชติ บนเตาจัดคั้งหม้อเหล็ก
ขนาดใหญ่ที่ถูกควันรมจนดำมะเมือม น้ำซุปลในหม้อเดือดพล่าน ซุปเขียว
จนขึ้น ส่งกลิ่นหอมฉุย ค่อให้ไม่มีขอเขาะหงส์นำทาง จีได้ฮวดเชื่อว่า
กลิ่นหอมของน้ำซุปลนี้สามารถชักนำตัวเองมาถึง

ร้านอาหารนี้ไม่เพียงมีซุปลเนื้อแพะ ขมมเปียะที่ทอดโดยไม่มี
น้ำมัน เหล้าเผาดาบ ยังมีถั่วคั้นน้ำเกลือ จิงอ่อน เครื่องโนแพะพะได้
ถึงกับยังมีหอมใหญ่เป็นคันๆ แคงเหลือองที่หันเป็นชิ้น เพียงแค่แคงเหลืออง
แกไปบ้าง

โต๊ะม้านั่งภายในร้านก็ไม่พิถีพิถัน ถ้วยตอกจากไม้กระดานเนื้อ

หยาบ มีหน้าจ้ำแปดเปื้อนคราบน้ำมัน แหกเหวี่ยงที่มาก่อนหลายคนก็ไม่
นั่งลง ทำข้างหนึ่งยืนบนพื้น ทำอีกข้างหนึ่งเหยียบบนน้ำมัน สองมิก
ประคองขาม ชดคังโกลฮือ รวากับว่าโต๊ะน้ำมันเหล่านี้ไม่ได้มีไว้นั่งรับ
ประทานอาหารก็ปาน

คนหน้าตาเป็นคนที่อ้วนใหญ่ทั้งแข็งแรง ศีรษะมันระยับ ใบหน้า
กลมก็มันระยับ หน้าหน้าหาหม้อเหล็กที่ตุ๋นซุปเนื้อพะพะ ข้างตาจัดตั้งเขียง
หนาหนัก บัดเดียวใช้ทัพพีตักน้ำซุป บัดเดียวเง้อมัดหันเนื้อ ความเคลื่อนไหว
ไหวกลับคล่องแคล่วยิ่ง

ทั้งในและนอกร้าน มีแต่มันคนเดียว หากมีผู้ช่วยไม่

จีได้สวดสั่งอาหาร ลอกเลียนเอียงอย่าง ทำข้างหนึ่งยืนบนพื้น
ทำอีกข้างหนึ่งก้าวขึ้นบนน้ำมัน ขอเขาหงส์เป็นอิสตรี ไม่สะดวกกับ
การลอกเลียนตาม ได้แต่ล้วงผ้าเช็ดหน้าปูลงบนน้ำมัน ทรุดนั่งลงอย่าง
ระมัดระวัง มือและศอกห่างจากขอบโต๊ะไกลโข

ร่ออยู่ในนาน คนอ้วนใหญ่ก็ร้อนถ้าได้พะจานหนึ่ง เนื้อพะจาน
หนึ่งมาที่โต๊ะ พร้อมกับเครื่องปรุง แก่นคันทอม แดงเหลือง และขนมเปี๊ยะ
ที่ทอดโดยไม้ไผ่น้ำมันอีกสองรัง

จีได้สวดขกตะเกียบขึ้น จักชวนว่า

“ลองลิ้มดู ขอโกวเนี่ย สถานที่นี้สกปรกไปบ้าง ไม่แน่ว่าอาหาร
มีรสชาติเป็นพิเศษ”

ขอเขาหงส์ถ้าวอย่างฮับจนปัญญาว่า

“ข้าพเจ้าเดินผ่านเบ็งบอนนอก เหลือบเห็นร้านรวงนี้ หากทราบว่าภายใน
สกปรกปานนี้ จะไม่ชักชวนท่านมาแล้ว”

เจ้าได้สวดคืบเนื้อพระจีนหนึ่งจิมเครื่องปรุงร่ง กล่าวว่

“เมื่อนามาแล้ว อย่าได้คำนึงถึง รับประทานก่อนค่อยว่ากล่าว”

เนื้อพระพอเข้าปาก เขาชนที่ชวอย่างตะเอยด ต้องหยิตาลงกล่าว
ว่

“ไม่วร รสชาติใช้การได้ ไม่วนไม่วเลี่ยนหอมหวานชวนรับ
ประทาน มา ลองสักจันดู...”

ขามนั้นป้านคีนุกที่บรรจุเหล้าเผาคาบ พร้อมด้วยขามเคลือบเนื้อ
หยาบที่ปากม้นสองใบถูกส่งมาถึง คนอ้วนใหญ่ค้ยมีความแค้นค้ยห้
ค้ยกินภายในร้าน ทั้งข้วของลงค้ยโครมคราม จากนั้นหนุนค้ยไป โดยไม่ว
เหลียวหน้ากลับมามาก

ขอเขาจะหงส์ถีนเหล้าลงในขาม อดจันเลื่องมองคนอ้วนใหญ่เว
หนึ่งมิได้ ค้ยค้ยระน่กล่าวว่

“เจ้าผู้นี้ประกอบการค้าอย่างไร มือหยาบเท้าหนัก ไม่มีอัธยาศ
ไมตรีอันค้ย หรือไม่วกถ้วถ่วงเกินแหกเหว่?”

เจ้าได้สวดขกขามเคลือบ ค้ยสุร่าคำใหญ่ ค้ยชระบาชลมออกมา
กล่าวว่

“สุร่าก็ประเสริฐ ออกฤทธิร่นแรง”

ขอเขาจะหงส์ค้ยแดงเหลื่องที่เหลียวเจาเล็กน้อยจีนหนึ่งขบกัด
เบาๆ กล่าวอย่างขุ่นเคืองแ่งอนอยู่หลายส่วนว่

“นี่ อย่าได้เอาแต่รับประทาน ท่านได้ยินคำพูดของข้าพเจ้าเมื่อคร
หรือไม่?”

เจ้าได้สวดค้ยขนมเปือะที่ทอดโดยไม่วใส่น้ำมันจีนหนึ่งเจ้าปาก

กลืนลงท้องไป ค่อยกล่าวว่า

“สนใจนำรูปปากท้องของท่านเถอะ เจ้าแกร์ร้านอาหารมีทำที่
อย่างไร หากเกี่ยวข้องกับพวกเราไม่”

ขอเขาจะหงส์รับประทานถ้าได้แพะจีนหนึ่ง พอลางกล่าวว่า

“รสชาติไม่เลวอยู่ ภาคว่าเจ้าอ้วนใหญ่นี้มีฝีมือการปรุงอาหารเป็น
พิเศษ จึงไม่สนใจสนอกสนใจแขกหรือเท่าใด...”

เจ้าได้สวดคลั่งสุราอีกคำหนึ่ง อัมพลางกล่าวว่า

“ดูคำที่มากลิมกิน เพียงสนใจว่ารสชาติถูกปากหรือไม่ น้อยคน
ที่สนใจทำที่ของเจ้าแกร์ ขอโกนมีช ท่านรับประทานของท่าน อย่าได้สนใจ
เจ้าอ้วนใหญ่นั้น”

ขอเขาจะหงส์อดกล่าว่ามีได้ว่า

“ท่านรู้จักแค่รับประทาน รวากับขอคอกชาภามาสามร้อยปีก็ปาน...”

เจ้าได้สวดชัคเนือแพะอีกจีนหนึ่งเข้าปาก ไม่ทันที่จะตอบคำ ที่
นอกบ้านพลันบังเกิดเสียงมีเท้าม้าเร่งร้อนดังขึ้น

เสียงมีเท้าม้าความจริงควบจับผ่านหน้าร้านไป หลังจากหยุดยัง
เล็กน้อย ก็วกกลับมาก จากนั้นปรากฏชายหนุ่มหน้าตาหม่นกุ่มทั้งวลผู้หนึ่ง
สาวเท้าเข้าร้านมา

ขอเขาจะหงส์แบะปากกล่าวว่า

“คนควบม้าผ่านไปแล้วซักๆ ยังวกย้อนกลับมาก นั่นเป็นป้าชยี่หื้อ
ที่กระเดื่องดังจริงๆ ”

เจ้าได้สวดกวาดมองคนเข้าร้านมาตามสัญญาญาณแวบหนึ่ง ต้องงง
รับดู ชายหนุ่มนี้คุ้นหน้ายิ่ง คล้ายเคยเห็นจากที่ใดมาก่อน

ขณะกรุณาคิด ชายหนุ่มนั้นก็ออกปากสั่งอาหาร เบือนหน้าเล็กน้อย พอดีเหลือบเห็นจี๊ดสวด หากเหลือบมองครั้งนี้ ทำให้มันงงรับรูบหนึ่งจวน กับ

ขอเจาะหงส์มีปฏิกริยาว่างไว้อดลอคมา พอเห็นเช่นนั้นต้องนุ้ย ปากไปยังชายหนุ่มนั้นกล่าวว่า

“ผู้เขาวนั้นคล้ายรู้จักกับท่าน”

จี๊ดสวดผงกศีรษะ ยกมือเกาะศีรษะตัวเอง กล่าวว่า

“มิผิด เราก็คล้ายเคยพบเห็นมันจากที่ใด เพียงแต่ขามกะทันหันนึก ไม่ออก...”

ขามนั้น ชายหนุ่มนั้นเดินเข้ามาอย่างล่งเล จับคาจูจี๊ดสวด กล่าว อย่างสำรวมว่า

“ขออภัยที่ข้าพเจ้าดูอาจ ท่านที่นับถือใช่แน่หรือไม่?”

จี๊ดสวดสำรวจมองฝ่ายตรงข้ามขึ้นๆ ลงๆ จักเท้าที่เหยียบอยู่บน ม้านั่งกลับมา หัวร่อเฮอะเฮะกล่าวว่า

“ท่านถามได้ถูกต้อง เราพอดีแน่”

น้ำเสียงของชายหนุ่มนั้นสั่นระริกขึ้นมา กล่าวว่า

“ท่านที่นับถือคงเป็นจี๊ดสวดจี๊ดตัวเอี้ยแล้ว?”

จี๊ดสวดยกมือลูบคาง กล่าวว่า

“เจ้าผู้มันประจวบเป็นเรา”

ชายหนุ่มนั้นไม่สนใจว่า บนพื้นสกปรกปานใด พลันคุกเข่าลง โยกศีรษะกล่าวว่า

“เคารพบูชาตั้งแต่เล็ก กรุณาคิดถึงนานปี จนบัดนี้ค่อยมีวาสนา

ได้กราบพบ ได้สวดอังกะ (ท่านผู้มีพระคุณ) ไปรับการกราบจากเรา
เจียมจ้อยอ้อ...”

เจ้าได้สวดเลียบมองผู้มาคืบกินภายในร้าน ซึ่งมีสีหน้าคืบคืบ
ส่งสัยแวบหนึ่ง รีบจุกคืบชายหนุ่มนั้นขึ้นจากพื้น กล่าวว่า

“แต่คืออย่าได้ทำเช่นนี้ มีคำพูดค้อยๆ ว่ากล่าว ถูกเจ้ากราบกราบ
เช่นนี้ เรารับไว้ไม่ได้...”

ชายหนุ่มนามเจียมจ้อยอ้อน้ำตาคลอหม่นว่ ใช้ทำที่ที่เคารพนบอบ
และจริงใจ หันหน้าหาเจ้าได้สวด มันขึ้นห้อยมือส้ารวม ลดจุ่มเสียงแผ่ว
เบาลงกล่าวว่า

“อังกะจงจกข้าพเจ้าไม่ได้แล้ว?”

เจ้าได้สวดหัวร่ออย่างกระดากกล่าวว่า

“กล่าวความความสัจย์ ท่านดูไปคืบหน้าอยู่บ้าง แต่เราขามกะทันหัน
นิกไม่ออกว่าเคอพบเห็นจา สอดานที่ใด...”

เจียมจ้อยอ้อ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าอ้อยถึงคนผู้หนึ่ง อังกะอาจจำได้ พลอยนิกออกว่าข้าพเจ้า
เป็นใคร...”

“เป็นผู้ใด?”

เจียมจ้อยอ้อกล่าวอย่างส้ารวมว่า

“อคิดผู้ตรวจการมณฑลฤกษ์จิวเจียมเจียโพ้วเจียมค้วนัง (ได้เท้า
แซ่เจียม)...”

เจ้าได้สวดส่งสัยคังอ้อ สองคาเป็นประกาย ขกมือคืบโพ้วเจียม-
จ้อยอ้ออย่างนิกได้ กล่าวว่า

“ครั้งกระนั้นในร้านซ่อมรถที่เมืองเซวอดู ชายหนุ่มที่ติดตามคู่กันเงยมคิ้วขึ้นเป็นท่านกระมัง?”

เงยมจ้อยอุ้ยยิ้มกายกล่าวว่า

“เป็นจ้อยอุ้ยเอง คำกั้นนั้นหากมิใช่อิงกงยื่นมือช่วยเหลือ ตัวแป๊ะ (ลุงใหญ่) กับ ข้าพเจ้า คงต้องคาบได้เงยมือของมือสังหารนั้นแน่นอน”

จ้อยอุ้ยคิ้วพลางกล่าวว่า

“คราครั้งนั้นเราเดินทางไปช่วยเหลือโดยเฉพาะ ไหนเลยปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือประสพผลได้?”

เงยมจ้อยอุ้ยกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“เพียงไม่ทราบอิงกงใจนประธานการช่วยเหลือ หลังเหตุการณ์ผ่านพ้น ตัวแป๊ะทบทวนทวนนึก ถ้วนไม่ได้รับคำตอบ ท่านผู้เล่าเห็นว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับอิงกง และไม่ได้ไปมาหาสู่ อิงไม่ได้หยิบยื่นน้ำใจโมครีต่ออิงกงแม้แต่น้อย อิงกงกลับสอคมมือเข้าช่วยชีวิต สร้างความตะอาบแก่ผู้ได้รับพระคุณยิ่ง...”

จ้อยอุ้ยคลุกคางตัวเองอีกครา กล่าวว่า

“เรื่องนี่กล่าวไปซิดยาวยิ่ง เล่าดี แป๊ะแป๊ะ (ท่านลุง) ท่านกับเราไม่มีความสัมพันธ์ ไม่เคยรู้จักมักคุ้นจริง แต่ความเกี่ยวเนื่องระหว่างคนต่อคน การโยงโยงของเหตุและผล ไม่แน่ว่าต้องมีความสัมพันธ์โดยตรง เคยหว่านสิ่งใด จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งนั้นทุกประการลิจิตแน่นอน เป้าหมายแห่งการตอบแทนไม่จำเป็นต้องจำเพาะเจาะจง...”

เงยมจ้อยอุ้ยกล่าวอย่างมึนงงสงสัยว่า

“ข้าพเจ้าไม่เข้าใจความหมายของอิงกง”

เจ้าธิดาคอธินาว่า

“เล่าดี เราลองตั้งข้อสมมุติ ท่านจะเข้าใจแล้ว สมมุติเช่นบิดาก่อกรรมทำชั่ว ผู้ที่รับกรรมสนองไม่แน่ว่าจะเป็นมัน หากแต่ตกทอดถึงบุตรหลานมัน ขณะเดียวกัน ท่านเผื่อแผ่พระคุณต่อผู้อื่น ผู้ที่ตอบแทนท่านไม่แน่ว่าจะเป็นผู้ได้รับพระคุณ อาจเป็นญาติสนิทมิตรสหายของมัน เรากล่าวเช่นนี้ ท่านพอเข้าใจแล้วกระมัง?”

เงื้อมจ้ออุ้ยผวกศีรษะกล่าวว่า

“อึ่งกงหมายความว่า ตัวเป๊ะเราแม้ไม่ได้แผ่พระคุณต่ออึ่งกงโดยตรง แต่ก็ได้รับเหตุและผลทางอ้อม อึ่งกงยื่นมือช่วยด้วยซั่มมะ เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุนี้?”

“มีคิดแม้แต่น้อย เราหมายความว่าเช่นนี้จริง...”

เอ๋อถึงตอนนี้ พบว่ามีคนกระดุกขายเสื้อของเขา พอเบือนหน้ามอง เห็นเป็นขอเขาะหงส์เอง ได้ยินนางกล่าวว่า

“เจ้าธิดา เพื่อบเรกพบหน้า ท่านก็กล่าววาจาขี้ดขาว ทั้งไม่เชื่อเชิญผู้อื่นนั่งลง มารยาทของท่านหนีหายไปทีใดแล้ว?”

เจ้าธิดาหัวร่อพลางกล่าวว่า

“ท่านไม่เอ๋อถึง เรากลับลืมหูลื้อไป เงื้อมเล่าดี ม้านั่งตกปรกไม่ต้องนั่งแล้ว เหยียบบนม้านั่งรับประทานด้วยกันเถอะ”

เงื้อมจ้ออุ้ยของขอเขาะหงส์ด้วยความกระดากอู้ง้าง น้อมกายกล่าวว่า

“อึ่งกง ไม่ทราบท่านนี่คือ...”

เจ้าธิดารีบแนะนำทั้งสองฝ่ายรู้จักกันว่า

“ท่านนี่ก็ถือขอเขาจะหงส์ขอโกวเนี่ย เป็นสหยาขของวรา ขอโกวเนี่ย ท่านก็พบกับเจ็มนจ้ออู้ยเจ็มนเล่าดีแล้ว”

เจ็มนจ้ออู้ยกล่าวด้วยใบหน้าแดงระเรื่อว่า

“อึ้งกง นับตามลำดับรุ่น เราเพียงเป็นผู้เยาว์ของท่าน ไม่กล้ารับคำเล่าดี...”

จีไล้อวดคบคิดแล้วกล่าว

“ก็ได้ เราจะเรียกชื่อของท่าน แต่ท่านก็อย่าได้เรียกอึ้งกงนั้นอึ้งกงนี่ เรียกหาจนเราตะครันตะครอ...”

“อย่างนั้นข้าพเจ้าจะเรียกท่านเป็นจีตัวเอ้”

ยามนั้น เจ้าของร้านค้อชกอาหารของเจ็มนจ้ออู้ยมา ซึ่งมีทั้งสุราและเนื้อ ไม่ต่างกับที่จีไล้อวดสั่งมาทำใด

คนทั้งสามคารวะสุราแก่กันและกันก่อนยามหนึ่ง ขอเขาจะหงส์ค้อชกกล่าวว่า

“จีไล้อวด ท่านยังไม่ได้บอก ว่า ท่านกับเจ็มนเจ็ยโพ้วเจ็มนตัวนี้ มีความเกี่ยวข้องกันเหตุและผลใด?”

จีไล้อวดดื่มสุราอีกอีกหนึ่ง กล่าวด้วยใบหน้าแดงก่ำว่า

“ครั้งกระโน้นระหว่างที่เจ็มนตัวนี้รับตำแหน่งผู้ตรวจการ เกษทบพวนคดีให้ร้ายรายหนึ่ง มีเจ้าสัวท้องถิ่นแซ่จิวคนหนึ่ง นางบำเรอคนที่สองของมันคบขู้คู่ชาย ลักลอบได้เสียกับครุฝึกสอนเพลงหมัดมวยประจำท้องถิ่นผู้หนึ่ง ถ้ากินนั้นครุฝึกนั้นลอบเร้นเข้ามาพบกับนางบำเรอที่สองของเจ้าสัวแซ่จิว บังเอิญถูกเจ้าสัวแซ่จิวพบเห็น ผลการปะทะ เจ้าสัวแซ่จิวถูกฆ่าตาย หลังจากนั้นชายขู้หญิงเพศาวางแผนสร้างสถาน-

การฆ่า ป้ายความผิดให้กับผู้พิทักษ์ตึกตระกูลจิ๋ว นามอิงกุนเถียง...”

“ขอเขาจะหงส์ถามว่า

“สร้างสถานการณ้อย่างไร?”

“กล่าวไปบุรุษสตรีผู้นี้ชั่วร้ายยิ่ง ให้บุรุษเสนอหน้า ชักชวนอิงกุน-
เถียงมาดื่มสุรา ในสุราผสมยาเสพติด ร่องน่องอิง (คนเข้าง) คืบจนหมด
สติ ค่อยหามมันเข้าห้องของนางบำเรอที่สอง ถอดเสื้อกางเกงออก จัด
ให้นอนบนเตียง จากนั้นนางบำเรอที่สองสยายผมเผ้า จิกกระชากเสื้อผ้าตัว
เอง ร่ำร้องขอความช่วยเหลือ นำสมเพชเถียงไม่ทันได้สติ ก็ถูกส่งเข้า
คุกกรมเมือง...”

ขอเขาจะหงส์ต้นสี่พระกล่าวว่า

“วิธีป้ายความผิดที่ไม่ถนอมเกียรติ ขอเพียงเจ้าพนักงานสอบสวน
มีมันสมองอยู่บ้าง ก่อปรด้วยความรู้ขั้นพื้นฐาน ก็จะสืบทราบข้อ
เท็จจริงได้ไม่ยากนัก”

เจ้าโด้ฮวดหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

“ปฎิภาณอยู่ที่เจ้าพนักงานสอบสวนนั้นไม่มีมันสมอง ทั้งขาดความ
รู้ขั้นพื้นฐาน เถียงจึงถูกตัดสินประหารชีวิต...ขอโกนเนย หากว่าเจ้า
พนักงานสอบสวนเปลี่ยนเป็นท่าน สภาพการณ์ก็ผิดแผกไปแล้ว...”

ขอเขาจะหงส์ถึงคาใจเจ้าโด้ฮวด กล่าวว่า

“ท่านกล้าสัพยอกข้าพเจ้า?”

เจ้าโด้ฮวดประสานมือกล่าวว่า

“ล้อเล่นเท่านั้น คดีนี้พอตัดสินพิพากษา ขณะจะนำส่งไปยังกรม-
ราชทัณฑ์ ประจวบกับวันขึ้นปีใหม่ ไฟว้เวียนตัวนี้มาตรวจราชการ ตามกฎ

ของทางการ เมื่อเป็นคดีอุกฉกรรจ์เช่นนี้ ต้องให้ท่านผู้เล่าตรวจสอบคดี
ก่อนนำสนอขึ้นไป เจริญตัวนี้พอตรวจทาน ก็พบว่ามิเลศนัย เรียกสอบ
ปากคำใหม่ ในที่สุดพลีกคดีล้างมลทินให้กันเถลิง สุดท้ายผู้กระทำกรรม
ผิดได้รับการลงโทษ คนไร้ความผิดถูกปล่อยตัวพ้นข้อหา เถลิงเท่ากับบุ
ชีวิตรใหม่ ชิดถือเจริญตัวนี้เป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตมัน”

เจริญถืออุยรับฟังจนเคลิบเคลิ้ม อุดมถามสอดขึ้นมิได้ว่า

“จีตัวเอ๊ย เช่นนี้เป็นว่าอึ้งกุ่มเคียงท่านนั้นเป็นคนรู้จักมักคุ้นกับ
ท่านแล้ว”

จีได้สรวลปรบมือกล่าวว่า

“ท่านเคยได้ถูกต้อง เรากันเล่าอึ้งเคยสอบถามเป็นพี่น้องคั้งแต่เด็ก เจ้า
ผู้นี้คือรัตนพระนาง ยินกรานไม่ยอมรับการช่วยเหลือจากเรา คั้นคั้นไปอิง
มณฑลอุยชีวิตที่เปลี่ยนร่างหาเถียงชีพ จวนกระทั่งหลังจากเกิดเรื่อง ยัง
ไม่ยอมกลับมาหาเรา หากมิใช่ฟังว่าเจริญตัวนี้ลาออกจากราชการกลับ
มาบุญมิ ปรากฏศัตรูที่เป็นชาวพุทธจักร เพาะความแค้นกับท่านผู้เล่า วาง
แผนดอบสังหารเจริญตัวนี้ ยังไม่ทราบเมื่อใดจึงได้พบหน้ามัน...”

เจริญถืออุยกล่าวว่า

“จีตัวเอ๊ย ภายหลังพวกเราสืบทราบมาว่า ศัตรูจ้างวานคนร้ายดอบ
สังหารตัวแะเรา เป็นพี่ใหญ่ของกิมฮ้วงลักชีว (หกโคดเค้นหว่างทอง)
นามกุ่มบ้ออี นอกร่วมสาบานคนที่สี่ของผู้แซ่กุนนามล่อจ่งเคยประกอบคดี
ปล้นฆ่า ทั้งจัดขึ้นการจับกุม ทำร้ายเจ้าหน้าที่กรมเมืองหลายครั้ง หลังจาก
ถูกคว่ำกุ่มได้ ตัวแะจึงกำหนดโทษประหารชีวิต นิภาคเพาะความแค้นกับ
หกโคดเค้นหว่างทอง แทนเสียที่แก่พวกมัน...”

ขอเขาจะหงส์เล็กก็วิ่งเร็ววาม กกล่าวถามจีได้สวดว่า

“พี่น้องร่วมสาบานของท่านอิงกุนเคี้ยงทงถึงจากทราบว่าเยี่ยมตัวนี้
มีภัย ไชโยไม่เสนอหน้าคอบแทนบุญคุณ กลับมาหาท่านแทน?”

จีได้สวดผินหัวร่อกล่าวว่า

“มันเกรงว่าช่วยเหลือไม่สำเร็จ ทศาคะเรื่องถ้าภัย ยังมี ร่างกายของ
มันไม่สบาย ป่วยเป็นโรคหอบหืด เมื่อเป็นพี่น้องร่วมสาบาน มันมีปัญห
ยุ่งยาก ไม่เสาะหาเราจะเสาะหาผู้ใด?”

ขอเขาจะหงส์แค้นเสียดังเฮอะ กล่าวว่

“ขณะมีปัญหา รู้จักเสาะหาพี่น้องร่วมสาบาน หวังว่ายามเสพสุข
อย่าได้ลืมเลือนพี่น้องร่วมสาบาน เจียมจืออู้ ท่านว่าข้าพเจ้ากล่าวมี
เหตุผลหรือไม่?”

เจียมจืออู้แม่เพ็งพบหน้าขอเขาจะหงส์เป็นครั้งแรก แต่ก็รับทราบ
ความร้ายกาจหลักเกณฑ์ของนาง แม่เตจีได้สวดยังอ่อนข้อแก่นางตามส่วน
มาตรว่ามันยังไม่รู้ความสับพำธิ์ของทั้งสองโดยกระจ่าง แต่คาดว่าแสดง
ความเพียรพลถ้อยคำม ต้องไม่ผิดพลาด ดังนั้นตอบว่า

“ถูกแล้ว ขอไกวเนี้ยกล่าวมีเหตุผล”

จีได้สวดหลิวคาต่อเจียมจืออู้ กล่าวว่

“ขอไกวเนี้ยมีนิสัยโอ้อำเปิดเผย ขาดการโอนอ่อนผ่อนตามอยู่
บ้าง หากท่านเข้าใจนิสัยใจคอของนาง จะไม่โทษว่าคำหนีแล้ว”

เจียมจืออู้ยิ้มประจบกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าดูออก”

ขอเขาจะหงส์อดหัวร่ออีกมิได้ กล่าวว่

“ฟังจากปากคำท่าน ข้าพเจ้ากลัวเป็นแม่สื่อสาวตัวหนึ่ง ซึ่งความจริง คำพูดของข้าพเจ้ามิใช่ไม่พอใจต่อผู้ใด เพียงเห็นว่าพี่น้องร่วมสาบานของท่านไม่สมควรดันดันถึงมณฑลกุญจิอันเปลี่ยวร้าง เพียงเพื่อแสดงธาตุพระนงของมัน สุดท้ายเกิดเรื่องยุ่งยาก ยังคงต้องมาหาท่าน”

เจ้าโศกกล่าวว่า

“ดีที่มันเกิดเรื่องยุ่งยากเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นเกณฑ์ในภายหลังของเจียมตัวนี้ จะให้ผู้ใดช่วยเหลือ ดังนั้นข้าพเจ้าบอกท่านว่า ทุกประการล้วนดีจริงแน่นอน เจียมตัวนี้รับราชการด้วยความซื่อสัตย์เที่ยงธรรม สร้างสมบุญกุศลเพียงพอ ดังนั้นเล่าจึงได้รับพระคุณ เชื้อมโง่งให้เร เตอเมแทนต่อเจียมตัวนี้”

เจียมจื่ออู๋รับฟังถึงตอนนี้ พลันถามว่า

“จื่ออู๋เอ๋ย ท่านใจนพอกอยู่ที่นี้ หรือว่าร้านค้าท่านอยู่ละแวกใกล้เคียง?”

เจ้าโศกยิ้มพรางกล่าวว่า

“ร้านค้าของเราอยู่ห่างไกลจากที่นี่ ต้องใช้เวลาเดินทางสองสามวัน เราอยู่ที่นี้เพื่อพักรักษาบาดเจ็บ ความจริงตั้งใจว่า พรุ่งนี้จะเดินทางกลับ มิคาดคิดนี้บังเอิญได้พบท่าน”

เจียมจื่ออู๋ขงงันวูบจึงกล่าว

“พักรักษาบาดเจ็บ? มีคนกล้าทำร้ายท่านหรือ?”

เจ้าโศกหืดตาถลนกล่าวว่า

“จื่ออู๋ ท่านเข้าใจว่าเราเป็นใคร หรือไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องเรา บุคคลนี้ต้องให้เทวราชคงกระพันยังตีกร่อน อย่างว่าแต่เรา”

ขอเขาะหงส์ก็กล่าวว่า

“เรื่องนี้กล่าวไปยืดยาวยิ่ง ภายหน้ามีเวลาก่อนสนทนา กลับเป็น
ท่านโจนมาซึ่งที่นี่ ดูท่านครากคร่าเดินทาง สีหน้าแผ่วแววกังวล คล้าย
มีความยุ่งยากอันใด”

เจียมจื้ออู๋ทอดถอนใจกล่าวว่า

“เราเพิ่งจัดแจงที่อยู่ให้กับตัวเป๊าะเรา ผ่านวันเวลาที่สุขสงบไม่กี่
เดือน ก็เกิดเรื่องยุ่งยากอีก...”

จี๋ไล่อวดวางตะเกียบในมือลง กล่าวว่า

“หรือว่ามีคนมารังควานเจียมตัวนั่งอีก?”

เจียมจื้ออู๋สั่นศีรษะ กล่าวด้วยความกระดากว่า

“คราครั้งนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวเป๊าะเรา หากแต่สืบเนื่องจาก
หมั่นหมายเรา...”

“ที่กั๊กท่านมีผู้หมั่นหมายแล้ว นี่นับเป็นเรื่องมงคล ยังมีปัญหาอันใด?”

เจียมจื้ออู๋ผินผืนยิ้มกล่าวว่า

“เป็นเรื่องมงคลหรือเลวร้าย ขามนี้ยังไม่อาจจะรู้นั้น เราความจริง
คิดไปสุขขี้ตั้งแต่ปลายปีก่อน แต่ตอนนี้ไม่ว่าจะคมแฉ่งได้หรือไม่...”

ขอเขาะหงส์พอฟัง กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านบอกมาเถอะ หากจี๋ตัวเอี้ยสามารถช่วยเหลือท่าน
ต้องไม่มิ่งคุดคาย ค่อให้ไม่สามารช่วยเหลือได้ อย่างน้อยท่านจะได้ระบาย
ความในใจของท่านออกมา”

เจียมจื้ออู๋กับสายตาลงกล่าวว่า

“ขอโกมนี้อยู่กล่าวถูกต้อง เอ่ยถึงผู้หมั่นหมายเรา แม้ถือกำเนิดจาก

กรอบครัวเล็กๆ แค้นางเรียบร้อยหนุ่มนวล ภูมิราชธรรมนิยม สองพ่อลูก
ฝากชีวิตแก่กัน ตามเหตุผลไม่ควรมีเรื่องใด แต่แล้วทวนเกิดปัญหาขึ้น”

เจ้าได้สวดถามว่า

“ปัญหาเกิดจากผู้ใด?”

“วิจารณ์ความความศักดิ์ พวกนางสองพ่อลูกล้วนมีส่วนเกี่ยวข้อง”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านมิใช่บอกว่าคู่นั้นหมายของท่านเรียบร้อยหนุ่มนวล ภูมิราช
ธรรมนิยมหรือหรือ กุลสตรีเช่นนี้ใจน ก่อเกิดปัญหาขึ้น?”

ขอเจาะหงส์ค้อนเจ้าได้สวดวงหนึ่ง กล่าวว่

“ท่านไขไม่ฟังมันกล่าวต่อไป?”

เงื้อมมืออุ้งกล่าวว่า

“เดี๋ยง (พ่อตา) ในอนาคตเราไม่มีข้อเสียอันใด เพียงแต่หมอบ
พนัน มีหน้าร้านเดียวดัง (นายน้อย) ของบ่อนพนันประจำท้องที่พึ่งคาด
ใจคู่นั้นหมายเรา เคยส่งคนมาสู่ขอ แค้นางปฏิเสธบอกบิด มีาคเคเดียวดัง
ของบ่อนพนันนั้นยังไม่ละความพยายาม พึ่งว่าพวกเราหมั้นหมายกัน
ทั้งกำหนดวันครบแต่ง ก็ยังเกิดความคิดชั่วร้ายขึ้น ต่อถวงเดี๋ยงเราเข้า
บ่อนพนัน ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม นอกจากสูญเสียบ้านช่อง ที่ดิน และร้านค้า
แพรรณร้านหนึ่ง ยังตกเป็นหนี้สองหมื่นเจ็ดพันคำถึง มีกำหนดชดใช้
ภายในสองเดือน...”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“หากไม่มีปัญหาชดใช้เล่า?”

เงื้อมมืออุ้งกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

“ต้องถูกขับออกจากบ้าน ส่งตัวให้ทางการดำเนินคดี...”

ขอเขะหงส์กล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ยังมีวิธีที่คล้ายอีกประการหนึ่ง...ให้คู่หมั้นหมายท่านแต่งงานกับมัน หนีปัญหิตทั้งหมคเป็นอันหักกลบตบล้างไป”

เจียมจืออุ้มของดูขอเขะหงส์ ตะกุกตะกักว่า

“ดูแล้ว ขอโกวเนี่ยคาเคาถูกต้อง”

ขอเขะหงส์กล่าวอีกว่า

“โดยทั่วไปแล้ว อันธพาลท้องถิ่นที่เปิดบ่อนพนันตั้งช่องคณิกามักมีทั้งอิทธิพลและเงินทอง สามารถติดคอกับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง คนหาขามิจาชีพเป็นกำลังหนุน เมื่อเป็นเช่นนี้เคียน้งในอนาคคท่านไม่มีทางต่อสู้คืนวนได้”

เจียมจืออุ้มกล่าวเสียงละห้อยว่า

“ไฉนมิใช่ ข้าพเจ้าก็เคยเจรจากับฝ่ายตรงข้าม แต่ไม่เป็นผล ฝ่ายตรงข้ามยินกรานให้ชดใช้หนี้ปัญหิตก่อน ไม่เช่นนั้นไม่ต้องพูดจากัน...”

จีไต้ฮวดกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“นอกจากเจรจากับฝ่ายตรงข้าม ท่านยังทำอะไรบ้าง?”

เจียมจืออุ้มกล่าวอย่างกระดากว่า

“กล่าวไปละอายยิ่ง ข้าพเจ้าเที่ยววิ่งเต้นหิบบิบบเงินทองเพิงรวบรวมได้ห้าพันตำลึง บวกกับที่ตัวเองเก็บหอมรอมริบไว้ ยังไม่ถึงหนึ่งหมื่นตำลึง คราวครั้งนี้ก็เพิงกลับจากไปขอความช่วยเหลือจากผู้คนที่เมืองผู้ชั่ว คนผู้นั้นเชยี่นามกัง เป็นผู้อาวุโสชาวบู๊ลิ้มท่านหนึ่ง เขาบอกว่าจะลองช่วยเหลือข้าพเจ้าดู...”

ขอเขาะหงส์เจ็ดปากเล็กน้อยยกกล่าวว่า

“ลองช่วยเหลือท่านดู? กล่าววาจาเพียงนี้เท่านั้นหรือ?”

เจียมจื้ออู๋ขยี้หน้าร้อนผะผ่าว ตะกุกตะกักว่า

“เขา...เขาคงมีความลำบากยากใจอันใด...”

จี๋ไถ่ฮวคไม่กล่าวอะไร ถ้างเช่นนั้นหลายอันทั้งลงบนโต๊ะ ยกมือคบไห่เจียมจื้ออู๋ จากนั้นปราชคาบอกไม้คือขอเขาะหงส์ ยกเท้าเค้าม้านั่งพับห้อย ก้าวยาวๆ ออกไปก่อน

บทที่ 16

เตรียมลอบหนวดเสือ

จี้ไล้ฮวด ขอเช่าหงส์และเจียมจ้ออยู่สามคนสามม้าเดินทางสู่เมืองก้ำกั๋ง ทั้งนี้เพราะคู่หมั้นหมายและเตียนั่งที่เบกหนี่สินลั่นหันตัวของเจียมจ้ออยู่ อยู่ที่เมืองก้ำกั๋งเอง

จากเมืองซังฮกถึงเมืองก้ำกั๋งเป็นระยะทางสองสามร้อยลี้ มาตรฐานมีพาหนะแทนเท้า ก็ต้องใช้เวลาเดินทางสามสี่วัน จี้ไล้ฮวดยังไม่ทุเลาหายสิ้น ต้องขบกรามกลักรัดคอกการครากคร่ำเดินทาง

ช่วงเวลาที่เข้าเมือง พอดีกับเป็นยามเที่ยง แสงแดดส่องทั่วหล้า บนท้องฟ้าโปร่งมีบุษเมฆอยู่หลายหย่อม บรรยากาศสุขสงบ สร้างความเบิกจรร่าแก่ผู้คน

เจียมจ้ออยู่ชำนาญหนทาง ชักนำจี้ไล้ฮวดกับขอเช่าหงส์ลัดเลี้ยวไม่ก็ครา ก็บรรลุถึงบ้านของคู่หมั้นหมาย เพียงเกาะประตูสองกรา ประตูไม้ก็เปิดออก ที่ปรากฏแก่สายตาทั้งหมด เป็นใบหน้าที่หมดจดงดงาม

ที่ทั้งร้อนรุ่มทั้งกังวลใบหนึ่ง

หญิงสาวที่มาเปิดประตูไม่รอให้เจียมจ้อยอุยกล่าววาจา จึงถามว่า
“รวบรวมเงินทองได้หรือไม่ จ้อยอุย พวกมันมาเร่งรัดหนี้ตั้งแต่เช้า
อีก...”

ปากกล่าววาจา ตากลมโตกระจ่างทั้งกุ่มองจุใจได้สวดกับขอเช่า-
หยังอย่างเคลือบแคลงสงสัย ดูจากท่าทีที่ร้อนรุ่มกังวลของนาง แสดงว่า
เสียวคังของบ่อนพนันนั้นบีบคั้นบังคับค่อนนางนัก

เจียมจ้อยอุยกุมมือหญิงสาวนั้นไว้ กล่าวเบาๆ ว่า

“ไม่ต้องร้อนรุ่ม แะเพี้ย ข้าพเจ้าขอแนะนำผู้เอาอุสสองท่านค่อ
ท่าน...”

จุใจได้สวดถูกยกย่องเป็นผู้เอาอุส ย่อมรับได้โดยไม่ละอาย แต่อาตุ
ของขอเช่าหยังก็ไม่แน่ว่าจะมากกว่าเจียมจ้อยอุย อูด้ยๆ สูงศักดิ์ขึ้นอีกชั้น
หนึ่ง ในใจบังเกิดความรูสึกประหลาดชนิดหนึ่ง ได้แต่เว้นการศาระจาก
หญิงสาวนั้นอย่างเจียมจัน

หลังจากที่ทั้งสองฝ่ายทำความรู้จักกัน หนุ่มสาวทั้งสองก็ชักนำ
อาคันตุกะผ่านสถานศึก เข้าสู่ห้องลับ ห้องลับประกอบด้วยหนึ่งห้องรับแขก
สามห้องนอน ทั้งยังมีคอกหลัง ทั้งในและนอกสะอาดสะอ้าน นับเป็น
สถานที่ที่น่าอยู่...หากว่าไม่ได้จำนองไว้กับผู้อื่น

หญิงสาวนามแะเพี้ยยกน้ำชามา ยืนอยู่ด้านข้างอย่างขอขเงิน
ไม่ทราบเอ่ยปากอย่างไรดี

เจียมจ้อยอุยส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

“แะเพี้ย บิดาท่านเล่า?”

หญิงสาวนั้นก้มศีรษะ กล่าวด้วยความคับแค้นใจว่า

“ยังมีใช้ออกไปหอนืมเงินอีก...”

เจียมจ้อยอุยทอดถอนใจกล่าวว่า

“ไม่ต้องหิบบิรมแล้ว ก่อนหน้านี้นี้เที่ยววิ่งค้นยังหิบบิรมไม่ได้ร้อยคำถึง”

หญิงสาวนั้นขอบตาแดงกำ กล่าวเสียงอ้ออึงว่า

“จ้ออุ้ย การออกไปครั้งนี้ ไซ้หนักหาวิธีได้หรือไม่?”

เจียนจ้ออุ้ยผงกศีรษะกล่าวว่า

“ท่านวางใจ เรื่องราวต้องคลี่คลายด้วยดีแน่นอน”

หญิงสาวนั้นรีบยกหน้าขึ้น กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“เป็นความจริง? จ้ออุ้ย เรื่องถึงขั้นนี้ อย่าได้ไว้ใจจากการมปลอตอบเข้าพเจ้า”

จีได้ฮวดที่นั่งกระดิกเท้าอยู่บนเก้าอี้ วางถ้วยชาในมือลง กล่าวอย่างอึ้งແ້วว่า

“ฮ่วมโกนนี้ จ้ออุ้ยไม่ได้ไว้ใจจากการมปลอตอบท่าน เรื่องนี้มีวิธีคลี่คลายจริงๆ อย่างน้อยเราเห็นว่าโกธคลี่คลายแล้ว”

หญิงสาวนามฮ่วมแซ่เพียงมองดูจีได้ฮวดอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ตะกุกตะกักว่า

“แล้ว...จีค้ำฮือ พวกราตีก้างเงินทองผู้อื่นมากมาขป่านนั้น หากไม่ขลไ้ ผู้อื่นไหนเคยยอมเอกราได้?”

จีได้ฮวดทวนคำว่า

“คิดค้างเงินทองผู้อื่นมากมาขป่านนั้น? คิดค้างผู้ใด?”

ฮ่วมแซ่เพียงง่วนวูบ เฟ้งคาถาถ่วงกับเจียนจ้ออุ้ยว่า

“จ้ออุ้ย จีค้ำฮือคงยังไม่เข้าใจคันสาขปลายเหตุ เรื่องนี้ไม่ได้รวบง่ายดังที่เขาคาดคิดไว้....”

จีได้ฮวดไม่รอให้เจียนจ้ออุ้ยเอ่ยปาก จึงกล่าวว่า

“ผิดแล้ว ฮ่วมโกนนี้ เราไม่เพียงเข้าใจคันสาขปลายเหตุทั้งหมด

มีหน้าจั่วเรากับขอโกวเนี่ยชุดมาครั้งนี้เพื่อช่วยเหลือแก้ปัญหา จัดความยุ่งยากให้กับพวกท่านโดยเฉพาะ”

อ่วมแซ่เพี้ยมองดูเจียมจ้อยอู้ย กล่าวด้วยความกังวลว่า

“จ้อยอู้ย ท่านบอกว่าเรื่องราวมีวิธีคลี่คลายด้วยดี หรือว่าหมายถึงการช่วยเหลือจากจีตัวเอี้ยและขอโกวเนี่ย?”

เจียมจ้อยอู้ยกกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

“ใช่แล้ว ขอเพียงพวกเขาทั้งสองผกศิระะ พวกเรานำทำกับหลุดพ้นจากทะเลทุกข์แล้ว...”

อ่วมแซ่เพี้ยกล่าวด้วยสีหน้าหม่น หมองว่า

“จ้อยอู้ย ท่านโจนเอาแต่คิดอ่านเพื่อตัวเอง ไม่ได้นึกถึงผู้อื่น ท่านควรทราบไว้ ไฉนทำตัวอู้ย (บ่อนพ่นหัวเสือ) เมืองก้ำกั่มอิทธิพลปานใด ความสามารถเพียงไหน เมื่อเผชิญหน้ากับฝูงชนอันดุร้ายเหล่านี้ พวกเราต้านทานได้ถือว่าโชคดี ต้านทานไม่ได้ถือเป็นคราเคราะห์ จีตัวเอี้ยกับขอโกวเนี่ยไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ท่านโจนจุลลากลผู้อื่นลงมาได้?”

เจียมจ้อยอู้ถูกกล่าวหาผิดเดียนเหล่านี้ว่ากล่าวจนหนักแน่นจนคอพอง โดยเฉพาะน้ำเสียงที่คัดพ้อรับทศ ยิ่งทำให้มันไม่ทราบตอบคำอย่างไรดี

ขอเกาะหงส์ผุดลุกขึ้น เดินเข้าไปกุมมืออ่วมแซ่เพี้ยไว้ กล่าวด้วยน้ำเสียงสนิทสนมว่า

“โกวเนี่ย มีคำพูดของท่านนี้ ข้าพเจ้าไม่ว่าออกแรงอย่างไรก็คู่ควรตอนนี้ครอบครัวย่านมีปัญหายุ่งยาก แต่ท่านไม่ได้ผลักดันภาระและผลที่พึงรับใส่ผู้อื่น ตรงกันข้าม เมื่อครุ่นคิดแทนผู้อื่น ขอรับไว้แต่ผู้เดียว ความสัจซื่อถือมั่นนี้ เป็นที่ชื่นใจของรณานัก พร้อมกับขอบอกต่อท่าน จิตฉันอู้ย...

มันมีเงินทอง มากล้านอำนาจ ต้องมีวิธีกำราบบ่อนพันท้วเสียแน่นอน”

อ่วมแซ่พื้ซำรวมมองจีไฉ่ฮวดอีกครา คล้ายกับยามนี้เพิ่งพบเห็น
จีไฉ่ฮวดก็ป่าน กล่าวด้วยความสะดวกคล่องต่องสยว่า

“ขอไกวเนี้ย จีตัวเอี้ย....มีความสามารถยิ่งใหญ่ปานนี้จริงๆ?”

ขอเขาหงส์ฮวดคึงอ่วมแซ่พื้ซำรวมนั่งตง หางดาจำเลื่องมองจีไฉ่ฮวด
ด้านข้างแวบหนึ่ง กล่าวว่

“ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวไปปกแม่สักคำเดียว ไกวเนี้ย ท่านไซ่ไม่กรุ่นคิด
หากไม่มีฝีมือสามส่วน ไหนเลยกล้าขึ้นญเขาใจ?”

เจียมจื้อฮู้ยกกล่าวเสริมขึ้น

“แซ่พื้ซำรวมแรกท่านคงเข้าใจผิด คิดว่าข้าพเจ้าที่ฮวดฮวดคึงผู้คน
มาแทนที่พวกเรา ข้าพเจ้าจึงไม่กระทำเรื่องราวที่ทำร้ายตัวเองทำร้ายผู้อื่น
ท่านยังไม่ล่วงรู้ศักดิ์ศรีของจีตัวเอี้ย และไม่เข้าใจความเกี่ยวพันระหว่าง
เขากับข้าพเจ้า ครึ่งกระโน้นหากมิใช่จีตัวเอี้ยช่วยชีวิต ไม่เพียงแต่ข้าพเจ้า
แม้แต่ตัวเป๊าะเราก็อไม่มีชีวิตถึงตอนนี้....”

อ่วมแซ่พื้ซำรวมเบิกถามองคูจีไฉ่ฮวด ชายกลางคนร่างอ้วนที่เปลือก
นอกไม่สะคุดคา ถึงกับคลุกคล้ายชาวบ้านร้านตลาดผู้นี้ คล้ายกลับกลายเป็น
สูงกว่าเดิม ใหญ่กว่าเดิม มีอำนาจบารมีที่บอกไม่ถูก ชนิดหนึ่ง

จากนั้นเจียมจื้อฮู้ บอกเล่าเหตุการณ์ที่จีไฉ่ฮวดช่วยชีวิตเจียมเจือ
ไพบัวและมันเองออกมา ระหว่างการบรรยาย บ่อมมีการต่อเติมเสริมแต่ง
มืออยู่หลายครั้งที่จีไฉ่ฮวดกิดคักบท แต่ไม่เป็นผล ขอเขาหงส์ก็สดับฟัง
อย่างเคลิบเคลิ้ม คล้ายกับพลอยมีเกียรติร่วมด้วย

รอจนเจียมจื้อฮู้ปิดปากลง จีไฉ่ฮวดค่อยๆกล่าวเป็นจริงไม่จริง

ว่า

“หากว่าท่านต้องการเพิ่มความเชื่อมั่นแก่ฮ่วมโกวเนี่ย เราเชื่อว่าท่านบรรลุผลแล้ว กลัวแต่ว่าเมื่อถึงเวลาทำงานไม่สำเร็จ รั้งตำแหน่งที่เสื่อมเสียหน้า”

เจียนจื่ออู๋ยกถั่วด้วยศรัทธาจิตว่า

“ด้วยขีดความสามารถ ของเจียนคั่วเอี้ย ต้องประสบความสำเร็จ พิชิตเหล่ามิชฌาชีพได้แน่นอน....”

จีไต้ฮวดหัวร่อเฮอะสะกล่าวว่

“เราไม่กล้าเสี่ยงผลเสียป่านนั้น จื่ออู๋ ทุกเรื่องราวต้องคาดคิดไปในทางร้าย”

ขามนั้น ฮ่วมแซเพี้ยยกถั่วอย่างนึกได้ว่า

“จีคั่วเอี้ย เมื่อครูท่านบอกว่า พวกเราไม่ได้คิดค้างเงินทองผู้ใด ไม่ทราบคำพูดของจีคั่วเอี้ยไซ้มีแผนการความคิดเป็นอื่นหรือไม่?”

จีไต้ฮวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ไม่มีแผนการความคิดอันใด ฮ่วมโกวเนี้ยพวกท่านไม่ได้คิดค้างเงินทองผู้อื่นจริงๆ ลองคิดดู การออกอุบายล่อวงให้เล่นพนัน เงินทองเช่นนี้ไหนเลยถือว่าติดค้างได้ มิเพียงไม่ติดค้าง หากพิจารณาโดยเคร่งครัด พวกมันยังมีโทษฐานล่อวงให้เสียทรัพย์”

ฮ่วมแซเพี้ยผินผืนอีกถั่วว่า

“นี่เป็นคำกล่าวของพวกเรา คนของบ่อนพนันหัวเหือผองว่าไม่คาดคิดเช่นนี้....”

จีไต้ฮวดกล่าวว่า

“หมัดแข็งเกร็งถือเป็นพิพจน์! ผู้ใดมีพลังกล้าแข็งกว่า คำพูดย่อมมีน้ำหนักเอง”

อ้วนแซ่เพี้ยกล่าวอย่างขลาดเขลาว่า

“จีตัวเอ๊ย เรื่องนี้ต้องใช้กำลังเข้าตัดสินหรือกหรือ?”

จีได้สรวลยกมืออุบคาง กล่าวว่

“กล่าวตามความสัตย์ ต้องใช้กำลังเสียเท่านั้น”

ขอเขาจะหงส์สอคำขึ้น

“โกวเนี่ย ท่านไม่ต้องห่วงไย คนของบ่อนพนันหัวเหี้ยข่มเหงกะเนงร้ายผู้คน ได้แต่ใช้กำลังเข้าปราบปราม พวกเราไม่มีใครไม่ถูกต้อง”

อ้วนแซ่เพี้ยรับกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ข้าพเจ้ากลัวว่า...”

ขอเขาจะหงส์เข้าใจความหมายของนาง กล่าวว่

“กล่าวว่าพวกเราผู้สู้ไม่ได้กระมัง?”

อ้วนแซ่เพี้ยผงกศีรษะ กล่าวด้วยความวิตกกังวลว่

“สาเหตุสืบเนื่องจากท่านทั้งสองไม่เข้าใจถึงจากของบ่อนพนันหัวเหี้ย ไม่ถ่วงรู้ว่าพวกมันมีอิทธิพลเพียงไหน บ่อนพนันแห่งนี้ตั้งขึ้นในเมืองเก่าแก่มาก่อนชัณษาปี ตอนแรกก่อตั้งโดยกิมไฉ้วกิมไฉ้วจ้อ (เนื่องจากใหญ่แซ่กิม) หลานปีนี่คือขอชนบทยายให้บุตรโอรสนามกิมหลั่งจูเต แวันเวลาที่ผ่านมา พวกมันไม่เพียงร้องยุบกำลังกล้าแข็ง ทั้งยังมีการติดต่อกับเจ้าหน้าบ้านเมือง นอกจากนี้ยังมีการไปมาหาสู่กับหมูโจรที่บึงไฉ้วไฉ้วเจ็ก ดังนั้นตระกูลกิมมีชื่อเสียงกระฉ่อน น้อยคนที่กล้าจ้องมองตรงๆ...”

ขอเขาจะหงส์อึ้งพลางกล่าวว่า

“ท่านนี่เป็นว่า กลับกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ท้องถิ่นที่สามหมวกอันธพาล
แล้ว”

จีได้สวดกถาว่า

“ไม่ว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นผู้ยิ่งใหญ่ท้องถิ่นใด ต้องพิศุจน์คู่ต่อสู้ทราบ
ว่าผู้ใดเข้มแข็งผู้ใดอ่อนแอ ส่วนโกวเนี่ยไม่ต้องแตกตื่น ปล่อยให้พวกเขา
รับไว้เอง”

ฮ่วมแซ่เพี้ยตะกุกตะกักว่า

“นอกจากใช้กำลังแล้ว ไม่ทราบยังมีวิธีลึกลับหรือไม่?”

จีได้สวดจิบน้ำชาอีกคำหนึ่ง กล่าวอย่างเข้มข้มว่า

“ฮ่วมโกวเนี่ย ขอบอกกล่าวให้กระจ่าง วิธีอื่นมิใช่ไม่มี ปัญหาอยู่
ที่สมควรหรือไม่ และต้องการหรือไม่ บิดาท่านคิดข้างเงินทอง ตามเหตุผล
ชดใช้เงินทองแก่พวกมัน ก็หมดสิ้นเรื่องราว เราก็มีปัญญารชใช้ได้ เพียง
เห็นว่าไม่สมควรมอบเงินจำนวนนี้แก่พวกมัน หากชนชั้นต่ำช้าในโลกคิด
บังคับสตรีถึงมาเป็นภรรยา เมื่อไม่สมควรปรารถนา ก็ใช้วิธีการอันชั่ว
ร้ายเข้าข่มขู่ ขอดถามความยุติธรรมของฟ้าอยู่ที่ใด? ดังนั้นการใช้กำลังเข้า
การบความป่าเถื่อน ถือเป็นวิถีทางอันถูกต้องอย่างหนึ่ง”

ขอเซาะหงส์เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

“นี่นั่นเป็นการแค้นเคียดด้วย หากพวกมันได้รับบทเรียน ขอมกลับ
ตัวกลับใจ จงดเว้นจากการประทุษร้ายชั่วร้าย สำหรับพวกมันถือเป็นวาสนา
สำหรับราษฎรทั่วไป ไชยมิใช่เป็นวาสนาเช่นกัน หากว่าคนเหล่านี้ต้อง
ประสบชะตากรรม อย่างน้อยก็จะลดทอนคนก่อกรรมทำชั่วในโลกไป...”

เจียนจื้ออู๋ปรบมือกล่าวว่า

“มีเหตุผล ท่านทั้งสองกลัวว่ามีเหตุผลไปแล้ว”

จีได้สวดหัวร่อคึกคักกล่าวว่า

“เรากระทำการขาดเหตุผลอยู่บ้าง ขอโกวเนี่ยมีความคิดอ่าน
ละเอียดอ่อน มองเห็นการฉ้อโกง คำกล่าวของนางนับว่าสมบูรณ์ยิ่ง”

ขอเขาจะหงส์แค้นเสียดังเฮอะ แต่รอบอ้อมหูขึ้นที่มุนปาก กล่าวว่

“ไม่ต้องวิตทองใส่หน้าข้าพเจ้าแล้ว ไม่กลัวพวกเขาทั้งสองหัวร่อ
เขาหรือ?”

เจียมจื้ออู่รีบกล่าวว่า

“ไม่หัวร่อเขาแม้แต่น้อย จีตัวเอี้ยกล่าวถูกต้องสมจริง....”

ขอเขาจะหงส์หันไปยังจีได้สวด เลิกคึกกล่าวว่า

“ได้รับการยกยอแล้ว กลับเป็นพวกเราตระเตรียมเคลื่อนไหวมือ
ใด?”

จีได้สวดขบคิดแล้วกล่าว

“รับประทานอาหารเที่ยงแล้วค่อยไปเถอะ”

เอ๋อถึงรับประทานอาหารเที่ยง เจียมจื้ออู่ค่อยขบคิดว่าถ่วงเลยยาม
เที่ยงแล้ว ทั้งหมดเอาแค่ถ่วงเรื่องราวกลับลิ้มเลือนบำรุงกระเพาะของ
อาคันตุกะ ดังนั้นรีบขอให้ฮ้วนเซเพี้ยเจ้าครัวไปจัดเตรียมอาหาร ตัวเอง
ก็ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

จีได้สวดนั่งบนเก้าอี้ให้ซื่อ กรุ่นคิดอย่างเงียบงัน หวดนึกถึงชะตา
ชีวิตของกงช่างพิถีพิถัน หลังจากผ่านมรสุมบ้านตระกูลจำเมืองฮังฮ้อเถ่า
ความจริงคิดกลับบ้านไปพักผ่อนสักครา ค่อยสะสางปัญหาที่หลงเหลือ
มิคาตรระหว่างทางพบเจียมจื้ออู่ เป้าหมายให้การเดินทางกลับต้องยึดถือ

ออกไป จากนั้นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ผลจะปรากฏเป็นรูปใด หากจะหยั่งหาได้
ไม่แน่ว่าต้องจับอาวุธอีก

ผู้คนบางคนมีชะตาต้องลำบากครากคร่า ตัวเองไม่เพียงต้องลำบาก
ครากคร่า ชะตาวันเกิดยังแฝงการฆ่าฟันอีก

บ่อนพนันหัวเสืออยู่ทางราชนครเมืองตะวันตกของเมืองก้ำกึ่ง
ออกแบบก่อสร้างอย่างวิจิตรพิสดาร ครึ่งหนึ่งอยู่บนฝั่ง อีกครึ่ง
หนึ่งให้เสาอิฐเป็นเครื่องค้ำ ปลูกอยู่บนหนองบึงที่ขุดด้วยแรง
งานมนุษย์

ตัวอาคารของบ่อนพนันเป็นรูปสองชั้น คัดเป็นรูปโค้งจุจันเกา-
ทัณฑ์ กระเบื้องกระเจกสีเขียวอ่อนรับกับชายคาที่งอนโค้ง เสากระเบื้อง
สีแดงสลับคั่นกับซุ้มคานสลักลายเดินทอง นับว่าภูมิฐานจริงๆ

บ่อนพนันยึดครองพื้นที่กว้างขวาง รอบบริเวณไม่ได้ก่อกำแพง
ล้อม เพียงปลูกต้นไม้ใบหญ้า มีคนมาค้าแข้งเป็นเนืองนิตย์ เนื่องด้วยเป็น
ฤดูใบไม้ร่วง ในความเหลืองซีดยังมีความเขียวชอุ่มเป็นหย่อมๆ ทั้งยังมีจุด
แต้มๆ ทางเข้าประตูไม้ได้แขวนป้ายขาวๆ เพียงไว้ทองแดงกะตักเป็น
รูปหัวเสือขนาดใหญ่วางอยู่กลางกรอบประตู

เจ้าโศกและขอเขาะหงส์ติดตามเจียมจ้อยอยู่ถึงบ่อนพนัน ได้รับ
การต้อนรับอย่างดี ชักนำเข้าสู่ห้องรับแขกที่ห้องข้างชั้นล่าง ไม่นานให้
หลัง ปรากฏคนผอมสูงหน้าซีดขาว สองแก้วบุรุษวัยหนึ่งเดินออกมา
คนผู้นี้ไว้หนวดมุสิกที่เหนือริมฝีปาก พอผ่านเจ้าประตู ก็ยกมือ

ถูกหนวดมูสิกด้วยความเคยชิน ตำรวจตรวจตราจึงได้สวนและทวงทั้งตาม
ดวงตากถึงกลอกไม่หยุดยั้ง

เจียมจื้ออู๋ยโน้มหน้าเข้ามา กระຈิบที่ข้างหูจึงได้สวนว่า

“จี้ตัวเอี้ย เจ้าผู้นี้เป็นจิ้งกัวง (พ่อบ้าน) ของปอนพนันหัวเสือ
เรียกว่าไก่อ้วงคี่ นิสัยเจ้าเล่าหยัง....”

หลังจากกระຈิบบอก ก็หลุดลุกขึ้น น้อมกายค่อไก่อ้วงคี่เล็กน้อย
กล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจว่า

“ไก่อ้วงกัวง รบกวันท่านแล้ว....”

จึงได้สวนข้อมไม่เกรงอกเกรงใจเช่นเจียมจื้ออู๋ย ยังคงนั่งกระหังน
แน่วนิ่ง เชิดหน้าขึ้นตุง ถึงกับไม่มองผู้มาตรงๆ ขอชะเงว่ตักแม้นัง
อยู่ แต่ก็เผยอยิ้มอย่างลึกลับ จับจ้องมองไก่อ้วงคี่คอไม่กะพริบ

ไก่อ้วงคี่ตั้งเสียงกระแอม กล่าวกับเจียมจื้ออู๋ยว่า

“ฟังว่าเล่าคือออกไปวิ่งค้นหาเงินแล้ว”

เจียมจื้ออู๋ยกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ก่อนเที่ยงเพิ่งกลับมา”

ไก่อ้วงคี่กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“เล่าที่พูดมาครั้งนี้ คาดว่ารวบรวมเงินทองได้ครบ คระเตรียมได้
ใบกู้ยืมเงินกลับไปแล้ว?”

เจียมจื้ออู๋ยกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ผินอิมกล่าวว่า

“บอกค่อไก่อ้วงกัวงตามความสัจย์ เงินทองที่เรารวบรวมได้
ยังไม่เพียงพอกับการขอไต่คิน...”

ไก่อ้วงคี่หน้าเคร่งเครียดลง แค้นหัวร่อกล่าวว่า

“เมื่อไม่เพียงพอ ท่านมหาเราทำอะไร เจื่อนเล้าดี พวกเรานี้เปิด บ่อนพนัน หาโชโรงทานไม่ เราบอกแต่แรกแล้วว่า หากไม่มีเงิน ก็ไม่ต้อง เจริญ ท่านรวบรวมเงินได้ไม่ครบ พวกเราได้แต่จัดการตามกฎหมาย แล้ว”

เจื่อนจ้อยอุ้มขณะจะกล่าววาจา จี้ได้สวดที่นังนงนแก้อีกก็หัวร่อหะหะ กล่าววา

“เปิดบ่อนพนันหลอกคัมเงินทองถือเป็นบาปกรรม เป็นเหตุให้ไร ถูกไรหลาณ กลับบอกว่าจะจัดการตามกฎหมาย ผู้แก้ไข ท่านออกจะ กล่าวเถยเถยไปแล้ว”

ไก่อ้วงก็หน้าแปรเปลี่ยนไป กระซอกเสียงว่า

“ท่านเป็นใคร กลับกลัากล่าวก้าวร้าวในที่นี้?”

จี้ได้สวดกล่าวอย่างเชื่องช้าว่า

“อย่าได้สนใจว่าเราเป็นใคร วันนี้บิดามาถึงถิ่น ไม่ทวงถามใบกุ๊ตม เงินของฮ่วมซังฮ่วมเล้าจึงแซ (ท่านผู้เฒ่าแซฮ่วม) กลับไป ต้องไม่ยอม เลิกว่า หากท่านตัดสินใจได้ ก็รับจัดการตามคำสั่งเรา หากไม่สามารถตัดสินใจ ให้ตามศัวนายสนับขอกมาตอบวาจา”

ไก่อ้วงก็ถอยกายไปหนึ่งก้าว จีหน้าจี้ได้สวด คว้าควา

“คนคำช้าไม่รู้ความ ท่านคงรับประทานคัมหมีหัวใจเสือ กลับกล่า มาอาละวาดที่บ่อนพนันหัวเสือ ทราบหรือไม่ว่าเป็นสถานที่ใด โทณเลขอนุญาตท่านกำเริบเสิบสานได้?”

จี้ได้สวดแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าววา

“ไก่อ้วงก็ไก่อ้วงดำ หากท่านปากกล้าสามานย์อีก อย่าได้โทษว่า

เราเกาะพินในปากท่านออกมา ให้ท่านก็มกลานไปตามพื้นดิน หอนเห่า
ราวสุนัข”

โก้วซวงก็ไม่กล้าปะทะการมด้วย เปลี่ยนเป็นถลึงคาใส่เงื้อมมือซ้าย
มุนปากสันกระดูกไม่หยุดยั้ง กล่าวว่

“เงื้อมมือซ้ายอันชั่วร้าย ไม่เพียงคิดท้างเงินทองคึกคกโกง ทั้งยังชัก
นำบุรุษสตรีผู้นี้มาข่มขู่ คิดบีบบังคับพวกเราก็มหัวให้หรือ บอกต่อท่าน
ท่านคิดถูกก็ควรแกล้งผิดแล้ว อาศัยท่านยังข่มขู่ผู้คนไม่ได้”

เงื้อมมือซ้ายกล่าวเสียงร่นเรียบว่

“จี๊ดว่เย็บกับขอโกวเนี้ยมาทวงถามความยุติธรรมแทนข้าพเจ้า
ที่พวกเราขงขิงเพียงเป็นความผิดถูก หามีเจตนาข่มขู่บังคับไม่”

โก้วซวงก็แค้นหัวร่อกล่าวว่

“ไม่ว่าท่านกล่าวอย่างไร ท่านยุ่งยากมากแล้ว กลับกลั้มาถูบ
หนวดเพื่อ เราต้องการคว่ว่าท่านจะยุติเรื่องราวอย่างไร?”

จี๊ดว่คชขยับกายวุ่นหึ่ง เสียงฝ่ามือกระทบเนื้ออย่างตลิดตังขึ้น
ถี่ครั้ง โก้วซวงก็ถึงกับไม่เห็นชัดคว่ผู้อื่นลงมืออย่างไร ร่างก็หงะหงาย
ออกไป เห็นโลหิตกระเซ็นจากปาก คนล้มกลั้ไปตามพื้นดิน รอนกิบ
กลานลุกขึ้น สองข้างแก้มก็ปรากฏรอยนิ้วมือซ้อนหนุนเนือง กลับกลาย
เป็นบวมแดงขึ้นมา

ขอเขะหงส์สันติริษะกล่าวว่

“เล่าโก้ว บอกให้ท่านตามตัวผู้ที่คิดตินใจได้มา อย่าได้ตีตีปากใน
ที่นี่ ท่านพาไปหึ่ง คอนนี้คิดแล้วกระมัง?”

โก้วซวงก็กุมแก้มที่บวมพวง ถอยร่นไปด้านหลัง พลันพู่คำรามว่

“พวกเรา รีบมา เด็กแจ้เข็มนำกำลังมาถึงถิ่นแล้ว...”

จีได้สวดยังคงนั่งบนเก้าอี้ กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“ไม่ต้องรีบร้อน ก่อนที่เรื่องราวจะคลี่คลาย พวกเราไม่โง่แน่นอน กลับเป็นท่านต้องถนอมตัว อย่าได้รำร้อจนหาจิตใจไม่ออก...”

พร้อมกับเสียงร่ำร้องของไก่อ้วงคี่ นอกห้องบังเกิดเสียงร้อง โกลาหล เสียงฝีเท้าสับสน เสาคนถลันวูบวาบ ขาขณกรรจ์สูงใหญ่เจ็ดแปด คนถืออาวุธครบมือฮือเข้ามา

ไก่อ้วงคี่ซึ่งมือไปยังจีได้สวดบนเก้าอี้ ร้องเสียงพิกลว่า

“เป็นมัน เป็นเจ้าอ้วนฉุบนเก้าอี้ใน ยังมีรับคร่ากุมให้กับเราอีก”

ขาขณกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคนรับคำคังกระหึ่มโถมเข้าใส่จีได้สวดโดยพร้อมเพรียง จีได้สวดไม่ขยับเคลื่อนไหว ขณะหาหงส์ก็ถอยตัวขึ้น ร่างผอมกว้างคูดงกัณฑ์ ฝ่ามือพลิกควัดเท้ากวาดคราดออกคูดงสาขฟ้า

เห็นเสาคนปะทะชนกัน ล้มกลิ้งระเนระนาด เสียงอาวุธร่วงพ่น กับพื้นคังกรียวกราว ชั่วพริบตาขาขณกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคน ก็นอนทอดกายกับพื้นจนหมดสิ้น

ไก่อ้วงคี่เห็นเช่นนั้น ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง หดตัวคึกคึกหนึบๆ มีกาศพหันทันกายไป พบว่าเส้นจ้อยอยู่กอดคอกอยู่ข้างประตู ถึงคาไลอย่างขุ่นแค้น สามารถลงมือได้ทุกเมื่อ

จีได้สวดกล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“ผ่านไปได้ไปแล้ว ไก่อ้วงคี่ ยังคงรออยู่ที่นี่ เพียงชั่วขณะคังแก (นาอ้าง) ฟันสองพ่อลูกได้รับรายงาน ช่อมริบบุคมาขอรับการตั้งสถานเอง”

ไก่อ้วงก็หันมาฉีกยิ้มแล้วกล่าวเสียงสั้นกระบุรีว่า

“พวกท่าน...อย่าได้เข้าใจว่ามีเปรียบเล็กน้อย ก็ได้กินแน่นอน
ขอบคุณที่แท้จริงของบ่อนยังไม่มาถึง ขอเพียงพวกเจามาถึง พวกท่านทั้ง
สามอย่าคิดหมายจากไปได้”

จีได้สรวลนั่งไขว่ห้าง กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ต่อให้เป็นผู้อยิ่งใหญ่ใด เราก็จะขอสู้สักครา ไก่อ้วงท้วง ท่านเข้าใจ
ว่าพวกเรามาทำอะไร?”

ขอเขาจะหงส์กวาดตามองรอบข้าง จากนั้นกล่าวกับจีได้สรวลว่า

“ที่นี่เกรงว่าไม่กว้างขวางพอ หากเกิดการต่อสู้ดี ข้างของภายใน
ห้องต้องถูกทุบทำลาย...”

จีได้สรวลยกมืออุบคาง กล่าวว่า

“สนใจมารดามันไฮกัน ทุบทำลายก็ทุบทำลาย จะอย่างไรข้างของ
ไม่ใช่เป็นของพวกเรา ทุบทำลายให้สิ้นมีพินทั้งหลายจะได้ไม่มาอีก”

ราชฉกรรจ์ที่นอนอยู่บนพื้นทั้งเจ็ดแปดคนแค้นเสียงกรวยคราง
ไม่ขาดหู แต่ไม่มีผู้ใดกล้าลุกขึ้น ขอเขาจะหงส์กวาดตามองแวงหนึ่ง แบะ
ปากอย่างเหยียดหยาม กล่าวว่า

“ดูจากราคาค่างวดของสหายเหล่านี้ ยากที่จะยกย่องนายเหนือ
ของพวกมันได้ เมื่อเพียงเป็นสกลใส่ข้างกองหนึ่ง นายเหนือของพวกมัน
จะเข้มแข็งถึงระดับใดได้?”

จีได้สรวลถามไก่อ้วงคืออย่างอึมเข้มว่า

“เล่าไก่อ้ว ขอไก่อ้วพวกเราใช่กล่าวถูกต้องหรือไม่?”

ไก่อ้วงก็พรวดอย่างฉับพลันอย่างขลาดขลาด กล่าวคำอาฆาตว่า

“ท่านอย่าได้กระหึ่มอิมข่องเร็วเกินไป พวกท่านอย่าหมายรอดพ้นได้แม้สักคนเดียว...”

จีไล้ฮวดกล่าวว่า

“หากมิใช่เห็นท่านมีสารรูปน่าเวทนา เล่าไ้แล้ว เราถึงกับคิดกำหนดท่านอีกหลายชาติ”

ไ้ท้วงจึงทักด้วยอย่างลึกลับ ปากส่งเสียงครีคราคในลำคอว่า

“หากเป็นนักสู้ผู้กล้า ก็เลือกต่อกรกับคนมีฝีมือเอาแต่ว่างอำนาจต่อคนไม่มีวิชายุทธ์เช่นเรา ไม่มีใครนำภาคภูมิ...”

จีไล้ฮวดส่งเสียงคังอ้อ กล่าวว่า

“ต้องขออภัยยิ่ง เราไม่ทราบที่ท่านไม่มีวิชายุทธ์ติดตัว ตอนแรกเห็นท่านวางอำนาจปานนั้น ยังเข้าใจว่าท่านฝึกปรีชอคติวิชายุทธ์เสียอีก”

ไ้ท้วงก็ขยับเขยื้อนริมฝีปาก แต่ไม่กล้าทิ่มแทง ขณะกันเค้นแน่นอก เจียนจื้อฮูซึ่งยืนอยู่ข้างประตู พัดมีสีหน้าตื่นเต้นถึงขีดเจียนหุสดับฟัง พร้อมกับปราชดาบออกมา

ขอเขาจะหงส์กล่าวเบาๆ ว่า

“มาแล้ว”

จีไล้ฮวดบิดขี้เกียจคราหนึ่ง กล่าวว่า

“สมควรมาแต่แรกจึงถูกต้อง กลับให้เรารอจนรำคาญขึ้นมา”

ดังนั้น เสียงฝีเท้าดังกระทบโศด เคลื่อนไ้ถ่มมาอย่างรวดเร็ว ผู้ที่เข้ามาก่อน เป็นชายหนุ่มสวมชุดขาวสีดำ ทำทางเขินอายอำมหิตตามกบ พวกมันพอเหยียบย่างเข้ามาก็กระจายกำลังออก แยกย้ายยึดครองตำแหน่งที่เหมาะสมกับการลงมือ

คนเจ้าห้องตามมากเป็นขอรกกลางคนหน้าสี่เหลี่ยมรูปกายกำยำผู้หนึ่ง ที่ด้านหลังมันปรากฏผู้คนสองคนเดินเคียงคู่ คนทางขวามีอายุห้าสิบเศษ รูปกายอ้วนใหญ่ ที่ลำคอมีเนื้องอกสีม่วงคล้ำขนาดเท่ากำปั้นนูนออกมาดูไปสะดุดตาเป็นพิเศษ คนข้างกายมันกลับมีรูปผิวกายสูงโปร่ง ใบหน้าขาวผ่อง จากชนกิ้วที่คั่งขึ้น ต้นจมูกโด่งและดวงตาเหยี่ยวที่คล้ายคลึงกันของทั้งสอง แสดงว่ามีความสัมพันธ์ทางสายเลือด

ชายกลางคนที่นำหน้ากว่าสองเหล่าชายฉกรรจ์ที่นอนระเนระนาดบนพื้นแวนหนึ่ง แกล่นเสียงหนักๆ คว้าว่า

“เหล่าศักดิ์ซ้ำที่ไ้การไม่ได้ ยังมีรับกับกลานลูกขึ้น ไ้หัวออกไปให้กับเราอีก?”

ชายฉกรรจ์ทั้งเจ็ดแปดคนพอฟัง กลับได้รับคำนิรโทษ พวกเก็บกลานลูกขึ้น เดินกะโหลกกะเผลกต่ำถอยออกไป ชายกลางคนจ้องจับบนใบหน้าเจ้าโล้ววด กล่าวว่

“สหายที่มารังควาหาเรื่องถึงถิ่น คาดว่คงเป็นท่านแล้ว?”

เจ้าโล้ววดไม่ทันตอบคำ ไ้ว่ขวงคี่ที่หน้าคาฟก้ำจึงกล่าวว่

“ฉี่ซือหู (คำเรียกผู้มีฝีมือแซ่ฉี่) ผู้ที่เสนอหน้าให้กับผู้แซ่เจี๊ยมเป็นเจ้าอ้วนนี้ ยังมีนางโจรนั้นก็ดูร้ายยิ่ง พูจว่ไม่ดังสามคำก็ลงไม้ลงมือทุบตีพวกเราจนหนักหนาสาหัสหนัก...”

ชายกลางคนที่ถูกเรียกหาเป็นฉี่ซือหูต้นศีรษะเล็กน้อย กล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่

“ไ้ว่ทั้งก๊วง ท่านพัก่อนก่อน เจ้าคั้งเก (นายจ้างผู้เฒ่า) กับเสียวคั้งเก (คำเรียกบุตรชายของนายจ้าง) ล้วนมาแล้ว ช่อมต้องทวงถาม

ความยุติธรรมให้กับท่าน”

ไก่อ้วงก็ยกมือกุมแก้ม กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“อย่าได้เอ๋ยถึงระแวงพวกมันเด็ดขาด คนเหล่านี้ถ้าพบของถึงที่สุด ล้วนไม่เห็นป้อนพนักหั้นสือเราอยู่ในสาขาคา ตั้งใญ่มาทุกคำสาปแช่งที่หื้อจัดๆ ...”

คนอ้วนใหญ่ที่มีเนื้ออกบริเวณลำคอ ซึ่งอยู่ทางค้ำหลัง เอียงกทาเบาๆ ว่า

“ขวงก็ ไม่ต้องร้อนรุ่มไป ความกันเค้นที่ท่านได้รับ เราจะทวงถามให้เอง”

ไก่อ้วงก็น้อมกายลง กล่าวว่

“หลายปีนี้เราไม่เคยถูกเหยียบซ้ำป่นปี้มาก่อนทุกประการขอให้เล่าเอ๋ยจ้อส่งเสริม...”

เล่าเอ๋ยจื่อนั้นโบกมือคราหนึ่ง เพ่งคากถ่วงกับจีไฉ่ฮวดว่า

“ท่านเป็นใคร?”

จีไฉ่ฮวดหัวร่อฮิสะกล่าวว่า

“เราแซ่จี เรียกว่าไฉ่ฮวด เปิดร้านค้าทอง”

กลั่มเนื้อใบหน้าเล่าเอ๋ยจื่อนั้นพลันลั่นกระตุก ตามโพ่งว่า

“นี่เล็กสนองกรรม?”

จีไฉ่ฮวดประสานมือกล่าวว่า

“นี่เป็นฉายาที่ผู้อื่นตั้งให้กับเรา หากเราปิ่นแดงขึ้นเองไม่”

เล่าเอ๋ยจื่อนั้นถลึงมองจีไฉ่ฮวดชั่วขณะ ค่อยกล่าวเสียงกระด้างว่า

“เราก็คือกินฮั่ว...”

จีได้สรวลยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราคาดเดาออก ชายหนุ่มใบหน้าขาวผ่องที่ข้างกายท่าน คงเป็น กงจื่อ (ค่ายกข่องบุตรชายผู้อื่น) นามกิมเหล็งแล้ว”

ชายหนุ่มที่มีใบหน้าที่คล้ายกับโ้วฉิกคิมเล็กน้อย กล่าวเสียง กังวานว่า

“มีผิด ข้าพเจ้าคือกิมเหล็ง”

จีได้สรวลตำราวจู๋ฉือฮุนั้น กล่าวว่า

“ท่านนี่คือ...”

จู๋ฉือฮุกกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ฉีแป๊ะจ๊ก...ก้าปี้เคีอะแซ (ก้าแซนปลิดควา) ฉีแป๊ะจ๊ก”

จีได้สรวลมีสีหน้าคั่นเค้นสงสัย กล่าวด้วยความเคลือบแคลงใจว่า

“ก้าแซนปลิดควาฉีแป๊ะจ๊ก ท่านกับหนึ่งในสี่ยอดฝีมือสำนักสัวซัว

ฉีแป๊ะจ๊ก มีความสัมพันธ์ใด?”

ฉีแป๊ะจ๊กกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น ทั้งนี้เพราะพวกเราเป็นบุคคล เดียวกัน”

จีได้สรวลจงบ่นวูบจึงกล่าว

“สำนักสัวซัวเป็นค่ายสำนักอันที่ขงจื๊อชม มีศักดิ์ตำแหน่งสูงส่ง กอปรไปด้วยอัจฉริยะบุรุษ ไหนเธอชอบคบค้าเป็นผู้สู้กันปอนพนัน?”

ก้าแซนปลิดควาฉีแป๊ะจ๊กกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“แต่ละคนมีนิสัยใจคอคิดแผนแตกต่างกัน กล่าวไปชิตชิตอึ้งนักร ในวันนี้จะเสียไปคือกรุงกิดแทนเราแล้ว”

“เราเพียงรู้สึกน่าเสียดยิ่ง...”

กิมไฉ้วสอคำขึ้น

“จี้ไฉ้วค ท่านมิต้องนึกเสียคายแทนผู้อื่น ยังคงนึกเสียคายตัวของ
เถอะ คราวครั้งนี้พวกท่านก่อกรวนทำลายสถานที่ของรมาถึงขั้นนี้ หากไม่
ป่งบอกเหตุผลที่เพียบพร้อมออกมา เกรงว่าพวกท่านทำได้จากไปไม่ได้”

จี้ไฉ้วคกล่าวโดยไม่พริ้วว่า

“เรามีเหตุผลอันชอบธรรมแน่นอน กิมไฉ้วเท้า (หัวเสียเพื่อกิม)
บุตรศุภวิเศษของท่านต้องการคบแต่งบุตรีของเล่าเซ่ฮั่วเป็นภรรยา
ตระกูลส่วไม่ยินยอม มารดาท่านชู้หลุมพราง ล่อลวงเล่าเซ่ฮั่วมา
เล่นพนันจนหมดตัว ทั้งยังบีบบังคับ มันเขียนใบกู้ยืมเงิน เพื่อใช้ป็นเครื่อง
ข่มขู่ เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านมีความผิดหลายข้อหาหนึ่ง คั้งบ่อนพนันฉ้อฉล
หลอกลวง สอง บีบบังคับผู้อื่นเขียนใบกู้ยืม สาม จินโจสตรี้ฉกามให้แต่ง
งานด้วย ท่านไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ที่ถูกต้อง เราก็สามารถรุดมาทวงถาม
ความยุติธรรมจากท่าน”

กิมไฉ้วเยือกเย็นยิ่ง ไม่มีสีหน้าท่าทีพลุ่งพล่านแม้แต่น้อยซึบโดย
ไม่มีความหมายเชิงขมกกล่าวว่

“จี้ไฉ้วค เราเปิดบ่อนพนัน ผู้ใดมีเงินทอง สามารถเข้ามาเล่นได้เรา
ไม่เคยจุดลากผู้ใด หรือบังคับผู้ใดมาเล่นพนัน ผู้เซ่ฮั่วร่วมเสียพนัน เพราะ
เกิดจากความสะโมบของมัน ทังตือกู้ยืมเงินก็เป็มันเขียนขึ้นเอง มันโดน
เขียนใบกู้ยืมเงิน ย่อมเป็นเพราะมันคิดค้างเงินทองเรา เหตุผลกระจ่างขัด
แจ้งยิ่งหากทุกผู้คนล้วนเป็นมัน เช่นเสียไม่ยอมจ่ายให้ เล่นได้ลัดนำไปพวก
เราที่มีอาชีพนี้ยังจะรับประทานอะไร?”

จีได้สวดกล่าวว่า

“ด้วยปัสัยใจของเหล่าเจ้าร่วม ต้องไปถึงกับเล่นได้เสียจำนวน
มากมายปานนี้ แสดงว่าเป็นการลงไม้ลงมือของพวกเขา...”

กิมโ้วยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

“ท่านเห็นหรือ ไม่เช่นนั้นเป็นผู้เจ้าร่วมจับได้ว่าการคดโกง?”

จีได้สวดหยาตลงกล่าวว่า

“กิมโ้วแท้ ความนี้มีลวดลายอันใด เราท่านทราบกระจ่างแก่ใจ
เรื่องราวในโลกมีอยู่มากหลายที่ไม่ต้องเห็นกับตา ไม่จำเป็นต้องจับได้
เพียงใช้สมองครุ่นคิดก็หนีออก”

กิมโ้วแค้นเสียดังเฮอะกล่าวว่า

“นี่นับเป็นข้อกล่าวหา ปรักปราโดษไร้เหตุผล ผู้เซ่งี่ เราไม่ยอมรับ
ทั้งสิ้น”

ขอเขาหงส์ที่ส่งบปากคำตลอดมาพถันกล่าวว่า

“การบังคับจิตใจให้แ่งงานเป็นเหตุ ความคิดยึดครองภรรยาผู้อื่น
เป็นผลมีเบาะแสให้สืบสาว ป่อนพนันหัวเลื้อยคิดถูกคิดวางแ้วใจ แม้
แต่การกอมมือก็คำนวณออกได้”

กรรมนี้แหลมคมราวอาวุธ ที่มแทงจนกิมโ้วหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย
ถึงคาใส่ขอเขาหงส์ กล่าวว่า

“แล้วท่านเป็นใคร?”

ขอเขาหงส์ยิ้มขึ้นดูรูปผาญกัณ เทียงหมักของค่อจีได้สวด
หาคอบคำไม่

บทที่ 17

ปะทะแตกหัก

จีโต้ฮวดยกไห่ทั้งสอง คอบแทนขอเขาหงส์ว่า

“โกวเนื่อนางนี้แซ่ขอ เป็นสหายของเรา”

จิมไต้ฮวดยิ้มด้วยความหมายชั่วช้าลามก กล่าวว่

“ไม่ทราบเป็น “สหาย” อย่างไร สามารถกล่าววาจาแทนท่าน

คัดสินใจแทนท่านหรือ?”

จีโต้ฮวดกล่าวด้วยสีหน้าเป็นประกายว่า

“ขอมต้องดูว่าเป็นวาจาใด และเรื่องราวใด กิมไต้ พวกราชอาณา
ถึงหัวข้อสำคัญ อย่าได้บิดเบือนไปแล้ว”

ขอเขาหงส์เลิกหัวเราะงาม กล่าวกับจีโต้ฮวดว่า

“ผู้แซ่กิมมีจิตเจตนาใด ท่านยังดูไม่ออกหรือมันคิดขยี้ความ
สัมพันธ์ที่ไม่บริสุทธิ์ต่อพวกเรา ทำให้ท่านเกิดความค้างพริบ ถัดจากนั้น
มันจะได้มีวาจาพรั่งพุดมาแล้ว”

จีได้สวดขำเลื่องมอญกิมได้ว่ กล่าวว่

“ท่านมีความคิดเช่นนี้หรือ กิมได้ว่?”

กิมได้ว่ร้องคังว่

“เราไม่สนใจว่จะกล่าวหาอย่างไร จีได้สวดก่อนที่พวกท่านจะเหยียบพื้นที่ของเรา ก็ไม่มีเจตนาดีแล้ว เราถือเป็นฝ่ายก่อกวนท่านนั้น ดังที่ทต่อสู้ พวกท่านมีฝีมือใด ไข้อย่างเต็มที่ ดูว่เราสู้แข่งกับรับได้หรือไม่?”

จีได้สวดกล่าวเสียงราบเรียบว่

“เช่นนี้เป็นว่ ใบกุ่มเงินขอเล่นแข่งว่ บ้านช่องการค้าที่มันจ่านองไว้ ท่านล้วนไม่คืนให้แล้ว?”

กิมได้ว่เซียดหน้ากล่าวว่

“อาศัยอะไรต้องคืนให้?”

จีได้สวดถามอีกว่

“อย่างนั้นท่านก็ไม่เห็นแก่หน้าเราแม้แต่น้อย?”

กิมได้ว่แค้นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่

“ท่านอาศัยอำนาจเข้าข่มเหง สร้างความลำบากใจแก่ผู้คน จีได้สวดหน้าหน้าท่านหย่นเหนียว เรารับไว้ไม่ได้”

ขอเขาเซหงส์ที่นั่งบนเก้าอี้หัวร่อเบาๆ กล่าวว่

“ผู้อื่นคิดแตกหักแล้ว จีได้สวด”

กิมได้ว่ถอยกายไปสองก้าว ยกมือเท้าสะเอวเป็นท่าที่ไม่น่าสยกับการลงมือในบัดดล กิมเหล็งก็นำชายหนุ่มทั้งสามตั้งท่ากระเตรียมพร้อม มีแต่กันชนปัดคาวจีเป๊ะงักยืนอย่างปลอดโปร่ง สีหน้าไม่มีความรู้สึกใด

ขอเข้ะหงส์ถูกขึ้นจากเก้าอี้อย่างเข้ะน้ซ้อบ กล่าวอย่างปลอดไปร้ง

ว่า

“ดูทำต้องงมไม้ลงมือจริงๆ ...”

จีได้สวดทถันร้งค้งๆ ว่า

“กิมไ้ว้เท้า พวกเราหารือกันใหม่”

กิมไ้ว้วงงจันวูบ กล่าวอย่างระแวงระไวว่า

“หารืออันใด ท่านคิดบ้งกับขู่เข้ญ ก็ไม่อาจทำความคกลงได้”

จีได้สวดกล่าวอย่างข้มเข้้มว่า

“ไม่ เราทถันเปลี่ยนความค้งใจ เราเห็นว่าเร่องนี้ยังกงค้กลายโดย

สันคิ”

กิมไ้ว้มีสีหน้าค้งเตุ กล่าวอย่างเคลือบแคลงใจว่า

“ท่านบอกว่าต้องการค้กลายโดยสันคิ เป็นการค้กลายโดยสันคิ
อย่างไร ผู้เร้จี เราขอเคื่อนท่านอย่างหนักแน่น ขามอยู่เบื่องหน้าเรา
ท่านอย่าได้เถ่นถวคถาย”

จีได้สวดคมองดูขอเข้ะหงส์แวนหนึ่ง ขอเข้ะหงส์แบมือทั้งตอง
ทำที่ซัดแจ้งอ้ง ไม่ว่ารับมืออย่างไรถ้วนแล้วแต่จีได้สวด

จีได้สวดขมืออุบคาง กล่าวอย่างเข้ะน้ซ้อว่า

“กิมไ้ว้ เมื่อครู่ท่านกล่าวไว้ เฒ่าเร้ซ้อวมเสียทหนัน ไม่ว่ามันเสีย
อย่างไร ไม่ว่าพวกท่านคคโกงหรือไม่ จะอย่างไรแพ้ทหนันค้องชคใช้เงิน
ทอง...”

กิมไ้ว้รู้สึกเหนื่อความคาคหมาย กล่าวว้

“ท่านหมายความว้จะชคใช้เงินทองให้?”

“ใช่แล้ว เราจะขอใช้เงินทองให้กับผ่านข้อมันมิหนำซ้ำขอใช้ทั้ง
ต้นทบดอก”

คำพูดทอกล่าว ไม่เพียงแต่ฝ่ามือพนันห้วนสีทึบกันไปจนหน้ากัน
แม้แต่เงาเงาที่อุ้งก็เบิกคาง ขอพระหงส์กลับทูลนั่งลง คล้ายคิดรอ
เรื่องสนุกสนาน

กิมไฉ่วหัวเราะเอะอะกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงท่านจะเปิดพนันเช่นนี้ แต่ท่านต้องทำความเข้าใจ
แก่ส่วนคิดค่างเงินทองเราไม่น้อย ท่านมีปัญญารักษาหรือ?”

จี๋ไฉ่วอดอีกอย่างลึกดำสุดฯ ยังคาด กล่าวว่า

“ท่านก็ทราบว่าเราเปิดร้านเก๋ทอง อย่างได้เห็นท่านเซกิม (ทอง)
เกรงว่าไม่มีทองมากกว่าเรา เราอาจขาดแคลนทุกสิ่ง เพียงไม้ขาด
เงินทอง สมมุติร้านพนันของท่านนี้ หากว่าเราพอใจ สามารถเปิดได้
แปดหลัง สิบหลัง กิมเจี๋ยกู่ (เจ้าแห่งเซกิม) ท่านคิดเปรียบเทียบกับเรา
อภัยที่ขอกกล่าวสักคำ ยังห่างไกลมากนัก”

ลมหายใจของกิมไฉ่วกระชั้นถี่เร็วขึ้นมา เนื่องอกบนถ้ำคอกก็ดัน
กระเพื่อมเล็กน้อยว่า

“ท่านมีเงินใดใครกเป็นเรื่องของท่าน หากมีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่
ท่านอย่าหมายใช้อำนาจเงินของท่านสะกดข่มเรา”

จี๋ไฉ่วอดกล่าวว่า

“ท่านความจริงถามเรามีเงินขอใช้หรือไม่ หากเราไม่ตอบตาม
ความสัตย์ ก็เกรงว่าท่านไม่พอใจ เราตอบเช่นนี้ ท่านอย่าได้พุนหัน
พ่นถ่มถ่มไป”

ฉิบไฉ้วหันหน้าไปยังไก่อ้วงงที่ที่ด้านข้าง ความสง่า

“ไปนำสมุดบัญชีมา ดูว่าเล่นเข้าส่วนคิดค่างเงินของพวกเรามาก
น้อยเท่าใด?”

ไก่อ้วงงก็ตะกุกตะกักว่า

“แต่ว่าเล่นเอื้อย...”

ทางด้านกิมเห็งไม่รอให้มันกล่าวจบ จึงกล่าวว่า

“บิดา ผู้เซจี้กลับกลอกไม่แน่นอน ท่านผู้เล่าอย่าได้หลงกลมัน”

จีได้ฮวดคอกมือลูบท้อง หัวร่อฮิสะกล่าวว่า

“นำสมุดบัญชีออกมาคำนวณดูเถะ ต้องการทองชำระทอง ต้อง
การเงินชำระเงิน แม้กระทั่งตัวแลกเงินพวกท่านต้องการร้านใดก็ได้
มือหนึ่งส่งมอบเงิน มือหนึ่งส่งมอบของ กิมหัวฮิสะฮือ ความนี้คงโกงได้
หรือ?”

กิมเห็งนิ่งอึ้งฮับานถ้อยคำ แต่จับใจมองบิดาดวงตาทอแว
วร้อนรุ่งวาวอน กิมไฉ้ว่งเถชั่วขณะ อดกระต๊อบทำคำมิได้ว่า

“ล้วนเป็นเคียรจางานเจ้าสร้าง ความลำบากให้กันเรา”

กิมเห็งก็ตะกุกตะกักว่า

“บิดา ผู้เซจี้ถือศีลสมาหน้า แป่วป่วนไม่แน่นอน เจตนาการมา
เกลื่อนเกล้ง ผู้บุตรเกรงว่ามันมีเจตนาอื่นเกลื่อนแฝง ท่านผู้เล่าโปรดใคร่
ควรวุให้ดี แล้วค่อยตัดสินใจ...”

จีได้ฮวดหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“อาตมเทพสมบัติเช่นเรา คิดค่างหนี้ชดใช้เงินทอง ยังมีอุปนายฮัน
ใด”

กิมไ้วหน้าเคร่งเครียดอง ควาควั้งว่า

“ไก่อ้วงที่ นำสมุคบัญญัติมา ทวพรณณัณิคนอนทั้น แต่ยังรักษา
ความเปิดเผยไว้ อย่าให้ผู้อื่นกล่าวหาทวทราได้”

ไก่อ้วงที่รำเลื่องมองกิมหงั่ง กิมหงั่งก้มศีรษะไว้ว่าจา มันได้แต่
ดูมือทั้งสอง กล่าวว่า

“เรียนเล่าเอื้อยจ้อ ไม่ต้องตรวจทานบัญญัติแล้ว แต่ระราชการของเล่า
แซ่ฮว่ม ถ้วนอยู่ในสมองเรา รับรองไม่ผิดพลาด”

กิมไ้วร้องคังๆ ว่า

“ท่องให้มันฟังดู”

ไก่อ้วงก็ส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

“ก่อนอื่น เป็นที่คินพร้อมบ้านช่อง จันองเป็นเงินตามพันสองร้อย
คำถึง จากนั้นมันจันองร้านเพรพรณเป็นเงินห้าพันคำถึง หลังจากถ่น
เสียมคตั้น ก็หอนิมไปอีกสองหมื่นเจ็ดพันคำถึง ทวราชการถ้วนมิใบ
กู๊ฮิมเป็นหลักฐาน...”

กิมไ้วถถึงคาไต้จีไต้ฮวค กล่าวว่า

“ท่านไต้ฮิมแล้วกระมัง?”

จีไต้ฮวคท่องนับว่า

“ตามพันสองบวคห้าพัน เป็นเงินแปดพันสองร้อยคำถึง จากนั้น
หอนิมอีกสองหมื่นเจ็ดพันคำถึงรวมทั้งถินสามหมื่นห้าพันสองร้อยคำถึง
มันป็นจำนวนไม่น้อย...”

กิมไ้วแค้นหัวร่อ ส่งเสียงประหลาดพิคถว่า

“เราได้ฮิมไม่ชัดเจน จีไต้ฮวค ท่านบอกว่ามากน้อยเท่าใด?”

จีได้สวดส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“รบกวนว่าเป็นเงินสามหมื่นห้าพันสองร้อยห้าสิบ ถูกต้องหรือไม่?”

“กิมไฮ้วโคตงศิรินะ กระทั่งนี้ออกที่ลักอก็สั้นกระเพื่อกกล่าววว่า

“เกรงว่าท่านคำนวณผิดแล้ว จีได้สวด ไม่เพียงตัวเลขผิดพลาด

วิธีคำนวณก็ผิดพลาด ผิดพลาดอย่างฉิบสับ”

จีได้สวดกลับไม่มีโทษ สองมือชูหมักท้อง กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“เราดูแลบัญชีมาครึ่งชีวิต ยังไม่ทราบว่าคุณเองนับตัวเลขผิดพลาด
ขอเรียนถามกิมเจียกู่ว่าผิดพลาดที่ใด?”

กิมไฮ้วกล่าวอย่างเข้มขร้าวว่า

“แต่เราช่วยเหลือเงินเมื่อเดือนก่อน เงินสองหมื่นเจ็ดพันห้าถึงที่มัน
หยิบยื่นจากพวกเราเมื่อเดือนก่อน ส่งมาถึงวันนี้ ขอมไม่อาจคิดแต่เงินต้น
โดยไม่เพิ่มดอกผลแม้แต่น้อย เรากล่าวมีเหตุผลกระมัง?”

จีได้สวดยอมรับว่ามีเหตุผล กิมไฮ้วกล่าวสลับคอ

“ผู้เร่ร่อนเองก็ร่ำปากว่า จะชดใช้หนี้ให้กันแต่เราช่วยเหลือทั้งคันท
ดอก...”

จีได้สวดรับคำว่า

“มิผิด เพียงแต่ดอกเบี้ยนี้จะคิดคำนวณอย่างไร?”

กิมไฮ้วลูบไล้หน้าคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ผู้ที่ยึดอาชีพพวกเราเป็นการคิดคำนวณดอกเบี้ยที่เป็นกฎหมายตัว
ท่านคิดชำระหนี้แทนมัน ก็ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย หนึ่งแม่เกิดหนึ่งถูก
เพียงนี้เท่านั้น”

จีได้สวดอัมพรางกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า หมีพนันสองหมื่นจัดพันคำถึง พังจากผ่าน
เวลาหนึ่งเดือน จะกลับกลายเป็นห้าหมื่นสี่พันคำถึงแล้ว?”

กิมไอ้วกล่าวอย่างจริงจังว่า

“มิผิดแม้แต่น้อย ดังนั้นเรียกว่าหนึ่งหมื่นเกิดหนึ่งลูก”

จีได้สวดกล่าวอย่างเจือยซาว่า

“ฟังจากปากคำท่าน บ้านช่องร้านรวงที่เช่าเช่าส่วนจ่านองไว้
ก็ต้องคิดคำนวณอีกแบบหนึ่งด้วย?”

กิมไอ้วกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“แน่นอน ขณะที่มันจ่านองบ้านช่องร้านรวงไว้กับพวกเรา มันเป็น
คนเรียกราคา ขามนี้คิดได้อ่อนกลับไป สมควรให้พวกเรากำหนดราคา
ท่านว่าใช่หรือไม่?”

จีได้สวดกล่าวถามว่า

“ไม่ทราบท่านกำหนดราคาอย่างไร?”

กิมไอ้วคล้ายมีแผนเป็นมันเหมาะ กล่าวอย่างเอือกเย็นว่า

“บ้านหลังนั้นคิดเป็นเงินหนึ่งหมื่นห้าพันคำถึง ร้านแพรพรรณคิด
ราคาข่อนเขา เพียงสองหมื่นคำถึงก็ได้คืนไปได้ จีได้สวด เราผู้นี้ยังมีความ
ศุภสิริรวมกระมัง?”

เจียมจื้ออู่ที่ด้านข้างรับฟังจนหน้าแดงก่ำ ร้องดังๆ ว่า

“กิมไอ้ว พวกท่านไม่เพียงเปิดบ่อนพนัน พวกท่านถึงกับเป็นโจ
รขโมยเงินทองไหนเลยมีการคิดคำนวณดอกเบี้ยเช่นนี้ นี่นับเป็นปิกากุศล
เถิด ก็นคนโดยไม่เคยยกกระดุกซักๆ ...”

จีได้สวดโบกมือค่อเจียมจื้ออู่ กล่าวอย่างสงวนเอือกเย็นว่า

“กิมไฮว์ หากคิดคำนวณตามวิธีของท่าน หนี้พัวพันของเล่นเซ่ฮั่วม จะเพิ่มเป็นเงินแปดหมื่นเก้าพันคำถึงแล้ว?”

กิมไฮว์กล่าวโดยชอบด้วยเหตุผลว่า

“ถูกต้องทั้งสิ้น รวมเป็นเงินแปดหมื่นเก้าพันคำถึง แต่นี้เป็นราคา สำหรับได้ด่อนวันนี้ พ้นจากวันนี้ เกรงว่าราคาจะถีบตัวสูงขึ้น”

จีไฉฮวดจับจ้องมองกิมไฮว์ ยิ้มอย่างประหลาดพิกตอยู่บ้าง กล่าว ว่า

“กิมไฮว์เท่า ท่านช่างใจดำอำมหิตจริงๆ ต่อให้เป็นคนปล่อยเงินกู้ ก็ไม่ขูดรีดเช่นท่าน ท่านกอบโกยโดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมอันดี หรือ ตระเตรียมหล่อโลงทองคำฝั่งซากสังขารท่าน?”

กิมไฮว์หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“จีไฉฮวด ท่านกล้าค่าประณามเรา?”

จีไฉฮวดถ่มน้ำลายใส่พื้น กระซากเสียงว่า

“ชอบออกค่อเล่นักขบท่าน เราทราบแต่แรกว่าจุดมุ่งหมายของพวก ท่านอยู่ที่บีบบังคับผู้อื่นขกบุตรให้ ซึ่งความจริง ติดค้างเงินทองชดใช้คืน ให้ก็แล้วกันไป เฒ่าเซ่ฮั่วมติดค้างเงินสามหมื่นกว่าคำถึง เพื่องเคื่อน เคียวกลับถีบตัวสูงขึ้นเกือบเก้าหมื่นคำถึง นี่นับเป็นคอกเบี้ยของโลกใด เปลือกนอกท่านเรียกราคาสูงลิ่วลิ่ว แท้ที่จริงต้องการให้บุตรชายสมภาค ปรารธนา ชดใช้เงินก็ไม่ได้ ไม่ชดใช้ก็ไม่ได้อีก คิดดูทั้งผู้คนและบ้านช่อง ค่อยจับไล่สส่งผู้เล่าออกไป ค่อยสบอารมณ์ของพวกท่าน บัญชาอยู่ที่เรา กันอยู่หว่างกลาง ไม่ปล่อยให้พวกท่านกำเริบเสิบสานได้”

กิมไฮว์ป็นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านไม่คิดจะใช้หนี้ให้กันเล่าหรือแล้ว?”

“จิได้ฮวดคดถึงคาไฟกล่าววว่า

“เงินทองความจริงคิดจะใช้ เพื่อจะแต่หนึ่งนั้นท่านไม่มีความจริงใจ
ต่อการประนีประนอม สองเรียกกราบสูงลิบลัว ดังนั้นไม่พอจะใช้ หวนกลับ
ไปสู่สภาพตอนแรก จับอาวุธเข้าหากันใหม่”

กิมเหล็งร้องบอกต่อบิดามันอย่างพล่งพล่นว่า

“บิดา ผู้บุครกล่าวไม่ผิดกระมัง ผู้บุครทราบแต่แรกว่าจิได้ฮวดฮู้
มีแผนอุบายเกลือบแฝง แสร้งเป็นเสนอนหน้าแทนผู้คน แท้ที่จริงคิดทูล
ทำลายป้ายยี่ห้อพวกเรา...”

“จิได้ฮวดฮอดคำขึ้น

“นับว่าท่านซาญูเถลาค ป้ายยี่ห้อที่ดูเลียดเทอะกระดุก ดูร้ายกว่า
หยัคมเช่นนี้ หากไม่ทูลทำลาย เกรงว่าฟ้าไม่ยอมให้ออโหล”

ขอเขาจะหงส์ฮุดลุกขึ้นจากเก้าอี้อีกราคา กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“จิได้ฮวด ที่ท่านต้องการพิสูจน์ คาดว่าห้องการทดสอบว่าผู้แต่เผ
กิมมีความจริงใจที่จะเลิกการซื้อขายโดยสันติและชอบธรรมหรือไม่
ขามนี้ท่านคงได้รับคำตอบแล้ว”

“จิได้ฮวดกล่าววว่า

“แต่พาทกรนี้เจ้าเล่ห์เพทุบาย เปลือกนอกซุกครีคเงินทอง แท้ที่จริง
ช่วยเหลือบุตรชายช่วงชิงมรดกผู้อื่น คล้ายค่านวณแนะว่าพวกเราไม่อาจทำ
อย่างไรมันได้ เพียงประการนี้เราจะขอทดสอบว่า ป่อนพม่าหัวเสือของ
มารคามันอาศัยอะไร?”

ขามนั้นกิมไฉวปราชดาบออกไปต่อจีแป๊ะจัก ขอดฝีมือสำนักฮั่วซัว

ผู้ฟังก็ระแคะระคาย เบื้องกายผายมือ กล่าวว่า

“จีเอช เชิญที่เบื่องนอกเถอะ”

จีได้สวดทอดถอนใจกล่าวว่า

“เราเพิ่งบอกว่าไม่ทราบบ่อนพนันหัวเสืออาศัยอะไรสาขายแซจี้ก็
เสนอหน้าออกมา คล้ายบอกต่อเราว่า บ่อนพนันหัวเสือพึ่งพาท่าน จึงกล้า
กำเรียบเสียบसानป่านนี้”

จีแะแจกกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“นี่เป็นคำกล่าวของท่าน จีเอช พวกเราต่างมีหน้าที่ต้องปฏิบัติ
หากกล่าวมากความกว่านี้ ก็จะไม่มีความหมายแล้ว”

กิมได้วกกล่าวด้วยความรำคาญว่า

“ผู้แซจี้ ยามนี้ขอให้ท่านคิดถูกเข้าขอความกรุณาที่ไม่ทันการณ์
แล้ว ท่านเมื่อไม่เห็นเกียรติภูมิของจีเอชหรืออยู่ในสายตา ได้แต่ชอบรับการสั่ง
สอนจากจีเอชด้วยตัวเอง”

ขอเขาจะหงส์เดินถึงข้างกายจีได้สวด ยัมให้กับจีแะแจก กล่าวว่า

“จีเอช พวกเราไยต้องไปที่เบื่องนอก?”

จีแะแจกดูออกว่า ขอเขาจะหงส์มิใช่ชนชั้นธรรมดา ทางหนึ่งถอบ
ระมัดระวัง ทางหนึ่งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ที่เบื่องนอกกว้างขวาง เหมาะกับการให้พวกท่านลงมืออย่างเต็ม
ที่”

ขอเขาจะหงส์หัวร่อคึกคักกล่าวว่า

“หากพวกเราไม่ต้องการออกไปเบื่องนอกเล่า?”

จีแะแจกยังถลน ไคร่ครวญว่าควรตอบอย่างไร ขอเขาจะหงส์

ก็วัดเท้าขึ้น เตะใส่ปลายหางของคหิณีสำนึกชั่วชีวิตอย่างระงว

จีแป๊ะจ๊กแม้ระมัดระวังตัวอยู่ก่อน ยังอดตื่นตระหนกต่อความ
เคลื่อนไหวที่รวดเร็วเกรี้ยวกราดของซอเซาะหงส์มิได้ ตามนั้นหงสาว่ง
ท่อนบนเล็กน้อย มือซ้ายซ่อนรูป คว่ำใส่ข้อเท้าที่ตะกรวดมา ซอเซาะ-
หงส์กลับถืออกคนพม่า ประกาศยื่นเขียนสาขหนึ่งแหวกทุ่งใส่ท้องมือ
จีแป๊ะจ๊ก

พริบตาที่ จีแป๊ะจ๊กล่าถอยหลบเลี่ยง ขาขุ่นที่คุ้ยรั้งทั้งสามก็
รายล้อมเข้ามา อาวุธที่แตกค้างกันตามชนิด ทักทอใส่ร่างซอเซาะหงส์
เป็นจุดเดียว

แค่กระบวนท่าของพวกมัน เติ่งไธ้ออก พลันปรากฏกระแสนม
หอบหนึ่งก่อตัวเป็นวังวนขึ้น คุกคามคนทั้งสามดอยห่างออกไป

ผู้ที่สอคมมือเข้ามาคือจีไธ้อวด

ร่างอ้วนใหญ่ของจีไธ้อวดถลันวิ่งเข้ามา ปากกล่าวว่า

“คนชนบทที่ชื่อถูกพลับ โฉนชมชอบเลือกถูกที่อ่อนกว่า เรา
เป็นตัวละครสำคัญอยู่ที่นี้ ไม่มีผู้ใดถามไถ่ กลับไปปรนนิบัติต่ออิศริ
พวกเรายังคงสนิทสนมให้มากไว้”

ปากกล่าวว่าจา นือไม้มิ่งเฉย พลิกควัดสองแขน ใช้คมดาบ
เชื่อมแขนคู่สายฟ้า เทียงไม้มี่กระบวนท่าก็รุกไล่ร่างหุ้มทั้งสามหลบ
หลีกเป็นพัลวัน

เสียงหวาดผวาคัง กิมเหล็งก็โดนใส่จีไธ้อวด คาบสองคนในมือ
ฟาดฟันที่มั่งแรง กลับมีพลังสภาวะอยู่สามส่วน

จีไธ้อวดยังกะอ้อมทวง แลธไปด้านข้าง แขนขวาควม เฝือกัง

ณัฏฐ์ใช้คนคาบเชือกแขวนตะกวดคาบสองคมถดคำลง กิมเหถึงต้องงอตัวลงตามสัญญาญาณ จี๊ไล้สวดพถันขึ้นเหยียดคมิธวาออก เสียงจาดเมื่อสบไต่ใบหน้าเสียวดังผู้น้อย่างหนักหน่วง คบจนมันล้มหงายลงกับพื้น

กิมโ้วเห็นบุตรศุควิเศษพธาคทำเสียที่ ไทหนเลขกลักกลืนโทสะไว้ได้ ส่งเสียงคำรามป่านฟ้าร้อง กระโดดลอยตัวโถมไต่จี๊ไล้สวดคุงพยัคฆ์ตะปบเหยื่อ หมัดอันใหญ่โตทั้งคู่วิวส์ลับจูโจม กระแทกใส่ขมับซ้ายขวาของจี๊ไล้สวด

จี๊ไล้สวดไม่ลดราวาสอกแม่ตักกริ่งก๊าว เพียงยกคั้งสองแขนเตรียมปะทะกับหมัดของกิมโ้ว ฉีแฉะจกที่สู้พัวพันกับขอเจาะหงส์เหลือบเห็นเช่นนั้น ต้องร้องโพล่งว่า

“ปะทะไม่ได้...”

กิมโ้วจะอย่างไรเคยฝึกวิชายุทธ์ มีประสบการณ์อยู่บ้าง คอนลงมือไม่ไร้พลังถึงที่สุด พอได้ขึ้นเสียงร้องเตือนของฉีแฉะจก รีบย่อเอวสลัดไหล่ คนพุ่งเฉียดๆ บอกลไป

แต่จี๊ไล้สวดคัดกรออยู่ในตำแหน่งอันมีเปรียบ ไทหนเลขปล่อยให้ศัตรูรอดพ้นไปได้ ยามนั้นดวงแขวนทั้งสองเป็นวง คล้ายสถานเป็นรูปดอกไม้ที่มองไม่เห็นดอกหนึ่ง กิมโ้วพถันส่งเสียงร้องร่ำคร่ำครวญ ที่ตะโปกถูกคมดาบเชื่อมแขวน กรีดเป็นบาดแผลโลหิตไหลวส์กลับกันสองสาย

ราชทนต์ทั้งสามมองกำลังสองคนคาหน้าเข้ามาสกด อีกคนหนึ่งรีบเข้าไปประครองคั้งแก (นายจ้าง) ที่ล้มลงกับพื้น จี๊ไล้สวดก็ไม่ฉกฉวยโอกาสไล่ล่าฆ่า เพื่องขึ้นมือโพล่หลัง ลุล่ากับขอเจาะหงส์ว่า

“ขอไกวเนื้อ ท่านอย่าได้หนีคพหนี้อยเกินไป พวกเราเปลี่ยนมือกัน

เถอะ”

ขอพระหงส์ราชวิเศษพญา คณีนํ้าตกโกรกกระแทก เก็ดคหินะ
พลั่วพร่างพรู ฉีแปะงัก ฟุ้งฮ้อนไปมา คั่งรากับปีกนาถลาฟ้า ดูจาก
เปลือกนอก ทั้งสองมีฝีมือคู่กันถึง แก้วที่จริงขอพระหงส์ฮ้อนค้อยกว่า
ชั้นหนึ่ง ทั้งนี้พระนางบดินชอศมีมือนำนักฮัวฮัวผู้นี้เพียงรับมือด้วยมือ
เปล่า หากได้แสดงอาวุธออกไป

เงียมจ้อยฮู้ฮู้สะอึกถึงข้างกายจี๊ดฮวด กล่าวอย่างร้อนรนว่า

“จี้ตัวเอ๊ย ไรต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าไปช่วยเหลือขอโกวเนี่ย
อีกแรงหนึ่งหรือไม่ ผู้แซ่จี้ยังมีฝีมือมี ชั่ว”

จี๊ดฮวดลดฮุ่มเมื่อยงแผ่วเบาตกกล่าวว่า

“ท่านเพียงจับดาคุณเจ้าชราจกรรจี้ที่เบื้องหน้าเหล่านี้ทางค้ำนต่ำนี้
(คนแซ่จี้) ให้เราจัดการด้วยตัวเอง ภารคามันเถอะ ขอดฝีมือสำนัก
ฮัวฮัวผู้นี้มีฝีมือสูงกว่าที่เราคาดคิดไว้อีก...”

เงียมจ้อยฮู้ฮู้กระชากกระบองตามท่อนที่พันซ่อนอยู่ในมือแนบแน่น
ผกศีรษะคดลอคเวลา กล่าววว่า

“ตัวเอ๊ยต้องรีบไป ขอโกวเนี่ยคล้ายกับเรือแรงไม่ปะคิดปะต่อ
แล้ว”

จี๊ดฮวดเพิ่งเคลื่อนไหวกายไปทางค้ำนั้น กิมฮัวที่นั่งกับพื้น เจ็บ
ปวดจนแยกเขี้ยวอิงพื้น ก็แผดคำออกมาว่า

“เผ่าโตโกรกที่ใจคำฮามิด กลับไรฝีมือฮันตำร้างเช่นนี้ถอบท่ร้าย
เราผู้แซ่กิม หากมีความสามารถก็ต่อสู้กับเราเปิดเผยตรงๆ ไรวิธีฉาบฉวย
เอาชัย ไม่นับเป็นนักสู้ผู้กล้า...”

จีได้สวดเหลียวหน้าไปอิมให้ กล่าวว่

“กิมไฉ้วเท้า กมตณช้อมแขนของเราจีได้สวดเป็นที่เลื่องลือทั่ว
พุทธจักร ท่านโง่เขลาไม่รู้ความยังจะโทษว่าผู้ใด สมควรเตือนรู้จากนี้เป๊ะจัก
ให้มากไว้ ผู้อื่นรอบรู้กว้างขวางกว่าท่านนัก”

เสียงขาดคำ ร่างอ้วนใหญ่ติดปราดขึ้น ตาคุ้งงหาญี่เป๊ะจัก
ไขว่สลับสองแขน แหวกจูโจมเป็นกระแสนมุนแรง ลูกคามนี้เป๊ะจักถอย
ปราดไปหกก้าว ทั้งยังชนโต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาดหลายตัว

ขอชะหงส์ถอนตัวถ่าถอย บนหน้าผากปรากฏหยาดเหงื่อผุดขึ้น
ต้องคิงผ้าเช็ดหน้าจากใต้ซอกแขนไปปาดเช็ด ปากหอบหายใจเบาๆ
ก่อนใส่จีได้สวดควงหนึ่ง กล่าวว่

“ท่านคิดเปลี่ยนมือ ก็สมควรรีบเปลี่ยนมือ ยังได้ตอบกับผู้แซ่กิม
โยกัน ช่วงเวลาด่อนหลังนี้ ฉีซือหุอาจจึงคร่าชีวิตไปก่อน”

จีได้สวดแก่นเสียงกังเฮ้อะ กล่าวว่

“มันทำไม่ได้ อย่างน้อยคอนนี้ยังทำไม่ได้ ขอโกมนี้ยหากต้องการ
ชีวิตท่าน หาใช่เรื่องง่ายดายไม่ว่”

ขอชะหงส์ตัดบทว่

“อย่าได้เอาแต่กล่าววาจาแล้ว ท่านต้องระบอบโทสะให้กับข้าพเจ้า
สักครา ”

จีได้สวดฮัมเพลงกล่าวว่

“ข้าพเจ้าจะพยายามอย่างเต็มที่ ท่านก็ทราบว่ฉีซือหุของพวก
เรายากต่อกรได้”

ฮามั่น ฉีเป๊ะจักหน้าเคร่งขรึมจริงจัง ขึ้นมือไปยังซาอไกรง

ด้านหลัง คิงอาวูของมันออกมาช้าๆ นั่นเป็นเหล็กเหล็สมยามจีระครึ่ง
 ค้างหนึ่ง เหล็กเหล็สมมีสามค้าง กอปรเป็นรูปสามเหลี่ยม ตลอดทั้ง
 ค้างเป็นสีครามวาววับ เผยเห็นร่องโลหิตทั้งสามสายนั้นเป็นอาวูฆ่า
 คนชนิดหนึ่ง

จีได้สวคแห่งคามองเหล็กเหล็สมที่ถืออยู่ในมือฉีเญะจัก กล่าวอย่าง
 ได้คิดว่า

“ไคว่ฮันจูย (เหล็กเหล็สมส่งวิญญาณ)...สหายเซ่ฉี ได้ปลาทะเล
 เหล็กเหล็สม ท่านคงส่งวิญญาณอันคับแค้นลงสู่ปรภพไปไม่น้อยกระมัง?”

ฉีเญะจักเชิดหน้าเล็กน้อยกล่าวว่า

“ส่งวิญญาณลงสู่ปรภพไปสู่ศคนับจริง แต่มิใช่วิญญาณอัน
 คับแค้น สมมุติเช่นจีเอื้อท่าน สถานการณ์คุกคามบังคับ ไทเนยโทขว่นเรา
 ได้?”

ขอชะงัดที่ยืนอยู่ด้านหลังจีได้สวคแค้นหัวร่อส่งเสียงมาว่า

“ผู้อื่นกล่าววาทาแห่งความหมายลึกถ้ำ แสดงว่าท่านเป็นป้าหมาย
 ที่มันคิดส่งวิญญาณด้วย”

จีได้สวคไม่ตอบคำ ทุ่มเทศติสมาธิจ่ออยู่กับฉีเญะจัก...ผู้เซ่ฉี
 คิดส่งวิญญาณเขาลงสู่ปรภพ เขาย่อมต้องทุ่มเทชีวิตราเจ้าแตกแล้ว

กิมโ้วฮันกายขึ้นเล็กน้อย ร้องบอกว่า

“ฉีเอื้อหู พวกเราไม่อาจยอมรับความพ่ายแพ้เช่นนี้ จะฉีชั่วคือ
 ภูหน้ากลับมา นี่ถ้วนหวังพึ่งท่าน ท่านเพิ่มพลังอีกหลายส่วน ไม่ว่า
 ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร เราถ้วนรับผิดชอบ...”

ฉีเญะจักส่ายมือได้ขึ้น ยกเหล็กเหล็สมส่งวิญญาณขึ้นบนออก

ธาดาจ้อจจับที่ปลายเหล็กเหล็กขมข้นแวววับ ผ่อนลมหายใจเป็นปกติ
สีหน้ากระด้างเย็นชา คล้ายหลวงจีนเข้ามานที่ป่า

จีได้สวคล่อยสองมือคกห้อยลงตามธรรมชาติ ยังคงจับจ้อง
มองตาของจีแป๊ะจกโดยไม่กะพริบ ยืนห้อยอย่างมันคงดูจุเขา แผง
ไว้ด้วยอำนาจน่าเกรงขาม

ขอเขาหงส์เคลื่อนกายไปด้านหลังอีกสามก้าว กลับลมหายใจ
ชมดู คาบพม่าในมือคกห้อยลง ตันพลัวเป็นครั้งคราว ดูไปคล้ายบูเกีย
คร้านที่คิดหลับไหลตัวหนึ่ง

บรรดาอากาศหนักแข็งตัวในลักษณะนี้

ที่ปากแผลของกิมโ้วยังปรากฏโลหิตหลังไหลลดแรงรัคมิได้ว่า
“ฉี่ซื่อหู...”

ดังนั้นจีได้ หดะอีกเข้าประชิดใกล้ แขนขวาพลิกควัดขึ้น เมาแขน
ซ้อนกันดูมาอากาศของเจียวิเศษหลังหนึ่ง ครอบใต้ศักรู แน่นอน
มาอากาศมิใช่มาอากาศทั้งนั้น ขณะที่เงาเจดีย์ปรากฏขึ้น คมดาบก็
พลัวพราย ประกาศขึ้นเขียนทุกคามเสียคมิวาย แสดงว่าท่ามกลางความ
จริงและหลอกล่อ แผงไว้ด้วยการฝ่าฟัน

จีแป๊ะจกยืนห้อยคกับที่ เมื่อประกายเงาเจดีย์ครอบคลุมลง มันยึด
ขึ้นเหล็กเหล็กด้วยสองมือ ผลักดันไปยังเบื้องหน้า ความเคลื่อนไหว
ผลักเคลื่อนไหวเช่นเข้านิบนาบ คล้ายกำลังแหวกทำลายสิ่งกีดขวางไร้สภาพ
อันใด ในขณะที่ตัวเหล็กเหล็กแผงพั่งคจุพะณินเหล็ก ผลักดันด้วยความ
ลำบากกินแรง

ตามันในอากาศก่อเกิดเป็นกระแสบ้างขึ้น กระแสบ้างรวมตัว

เป็นวังวนที่มองไม่เห็น พลังวังวนม้วนทะลักบังเกิดเป็นเสียงหนักๆ
ราวเสียงหอบหายใจ ทำการต่อต้านพลังการจุใจของจีได้สวดเอาไว้
เงาประกายรูปเจดีย์ปล้นสูญสลายไป

พรึบคานัน สภาวะการผลัดเกลื่อนของเหล็กเหลี่ยมส่งวิญญาณ
เร่งเร็วขึ้น ถึงกับรวดเร็วคุจประกายไฟ เห็นปลายเหล็กเหลี่ยมแหวกฝ่า
อากาศ บังเกิดเสียงฉีกฉีกพิกล เสียงคลื่นเกิดสะบัดไฟแบบพุ่ง ต้นเน่จัด
ว่าจะกระทบถูกร่างจีได้สวดแล้ว

จีได้สวดพื้นแขนซ้ายเฉียงๆ ออก ปลายเหล็กเหลี่ยมและคมดาบ
พองกระทบกัน บังเกิดเสียงคังป่านฉีกทำเอะตะท้านขวัญ ตลอดทั้งร่างจีได้สวด
พลันคิดปราศพิภพ ขนขาวสลับขาว ไข่มุกดาบเชื่อมแขนอีกครั้ง
จีเป๊ะจกักร่างสั้นกระตุก โถมออกไปอย่างเสียหลักหล่นถั่ว ก้าว เสียง
เกรียวกราวเมื่อชนคู่แสดงสิ่งของขนาดสามชั้นใบหนึ่งถล่มลง

จีได้สวดพอดกถึงพื้น ก็หันขวับกลับมามอง ใบหน้ากลับกลายเป็นไร้สี
เลือด ซีดขาวอย่างนี้น้อยครั้งจะปรากฏมาก่อน เพื่อการปะทะครั้งนี้
เขาก็หลังเหงื่อชุ่มไหลก่ด้ายผ่านการต่อสู้มาอย่างโชกโชน

โลหิตสีแดงฉานเหนียวเหนอะไหล่ออกจากปากแผลที่กลางหลังจี
เป๊ะจกั หดหยาตลงช้าๆ ดูไม่ออกว่าปากแผลลึกเท่าใดกว้างเพียงไหน
แต่จากใบหน้าที่กระตุกบิดเบี้ยวของยอดฝีมือสำนักฮั่วซัวผู้นี้ แสดงว่า
ดาบนี้ทำร้ายมันบาดเจ็บไม่น้อย

ขอเขาเร่งถนัดถนี่ถึงข้างกายจีได้สวด ตามอย่างรีบร้อนว่า

“ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

จีได้สวดผงกศีรษะรับ แต่หาเอ่ยปากไม่

“จ้ได้สวดเดินช้าๆ เข้าหาгимเหลียงที่อื่นเขื่องจิมเขาคอญบนหนึ่ง
จิมือไปยังเตีศวดงแกของบ่อนพนันหัวเสือผู้นี้แต่ไกล กล่าวว่

“ท่านลองอธิษฐานค่อแผ่นฟ้าจักรวาลของท่านเออะผู้แซ่กิม
ก่อนอื่นเราจะตัดใบหูของบุตรโทนท่านออกมา หากยังไม่เห็นสิ่งของ
ก้อยควักดวงตาของมันทั้งคู่ หากว่ายังไม่เห็นสิ่งของ เกรงว่ามันต้อง
ส่งมอบจุมูกโค้งข้างนั้นออกมา เมื่อถึงเวลา หากท่านยังพบกรรมกตักสินได้
เรารับรองว่าจะประคองส่งศิริระของบุตรชายท่านให้...”

กิมเหลียงอดหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายมิได้ ร่างเริ่มสั่นสะท้าน
ตุคระจับ แะปากส่งเสียงครวญครางออกมาว่า

“บิดา...”

ขณะเดียวกัน กิมไ้วก็สรวักยด้วยความหนาวเหน็บร้องโพล่งว่า

“ผู้แซ่จี้ ท่านกต๊...”

จ้ได้สวดแค่ันหัวร่อกล่าวว่า

“เรามีอันใดไม่กต๊ ฮานนี่พวกท่านล้วนเป็นไพร่พลที่สู้แพ้ ฮาก
เอาตัวรอดได้ เราคิดทำอย่างไร ผู้ใดสามารถจัดขวางเรา?”

ขอเขาหงส์กถ่าวตริขึ้น

“จ้ได้สวด กิมไ้วผู้นี้ไม่เห็นโง่งโง่ถึงน้ำตา มันเมื่อคิดทดสอบ
ว่าพวกเรากต๊หรือไม่ พวกเราก็ตกลงให้มันชมดู จะได้ทราบกระจำงว่
ไม่เพียงบุตรชายมันฮากรักษาชีวิตไว้ แม้แต่มันเองก็ต้องประสบ
ชะตากรรม”

จ้ได้สวดจุมือทั้งสองกล่าวว่า

“ความกิดที่ดี อย่าให้ผู้แซ่กิมเข้าใจว่าพวกเราจู้จักแต่ตูดเขา

ทรงลืมนั่นจริงๆ เรื่องนี้เริ่มจากบุตรชายนั้นพบเราที่ถ้ำเมื่อครั้งบุตรชาย
นั้นละนะ”

กิมไฉ่กิบกลานลุกขึ้น รีบร้อนว่า

“อ้อชื่อชู...มีคำกล่าวไว้ เลี้ยงทหารพันร่น เพื่อใช้ในฉันทัน
ยามนี้เป็นช่วงคับขัน ขอให้ท่านกอบกู้สถานการณ์ จะดีชั่วต้องช่วย
เหลือพวกเราผ่านพ้นคราวเคราะห์นี้...”

จีแป๊ะจ๊กเอนพิงกับตู้แสดงสินค้า ร่างต้นกระดุกเป็นครึ่งคราว
หัวร่ออย่างหลุ่ กล่าวว่

“คัมแก มิใช่เราไม่พยายาม หากแต่จนปัญญาจริงๆ...ยามนี้
เกรงว่าฮั่นหยัดต่อไปไม่ได้...”

กิมไฉ่ส่งเสียงราวคร่ำครวญว่

“นี่...นี่ใช่หมายความว่า พวกเราจบสิ้นแล้ว?”

จีแป๊ะจ๊กกับศีรษะไรรวว่ ร่างยังต้นกระดุกไม่หยุดยัง

จีได้ฮวดทลันควาคว่

“ขอถามเป็นครั้งสุดท้าย กิมไฉ่แท้ ท่านยินยอมปฏิบัติตาม
หรือไม่?”

กิมไฉ่ขบกรามกรอด ผงกศีรษะคราหนึ่ง จีได้ฮวดกล่ำเสียง
หนักๆ ว่

“อย่าได้เอาแต่ผงกศีรษะ บิดาต้องการขมคูถึงของ ผู้แซ่กิม ยัง
มีรับนำมาอีก?”

กิมไฉ่โบกมือต่อไก่อว่งที่ซัดด้วยอย่างขลาดเขลา ส่งเสียง
ปานจะร่ำไห้ว

“ช่วงที่ เจ้าไปนำโดนคนและใบฎีมาทั้งหมัดมาส่งมอบต่อผู้ซี้...”

ไก่อ้วงก็ตะกุกตะกักถามว่า

“ทั้ง...ทั้งหมดเลขหรือ?”

กิมโ้วกล่าวย่ออย่างเจ็บปวดใจว่า

“ล้วนมอบต่อมันเดอะ ชาติไปจีนหนึ่ง มันยังจะรอภัยอะไร
พวกเราหรือ?”

ดังนั้นไก่อ้วงก็ลากผีเท้าชวนเขออกนอกประตูไป จี้ได้สวด
ของคูเงาหลังมัน กำรับว่า

“เดินช้าๆ เถ้าไก่อ้ว ระวังสะดุดล้ม”

ขอเขาจะหงส์อคอขี้มิได้ กล่าวว่

“จี้ได้สวด มีคำกล่าวไว้ คนอยู่ใต้ราชคา โหนดเลขไม่กั้นหัว
กิมโ้วผู้นี้กลับทราบสถานการณ์นัก”

จี้ได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“มันมีความผูกพันทางสายเลือด ภิเษกกรงบุครราชได้รับอันตรา
อย่าลืมนว่ามันมีบุครราชเพียงคนเดียว”

พลางหันกายไปยังจีแป๊ะงัก ประสานมือกล่าวว่า

“สหายแซ่จี เมื่อครูลงมือล่วงเกิน ขอสหายให้อภัย...”

จีแป๊ะงักส่งเสียงไอสองครา คนอ่อนล้าถึงขีดสุด สิ้นน้ำอึ้งหมอง
กลัลง กล่าวว่

“ฝีมืออ่อนด้อยกว่า ยังมีคำพูดใดจะกล่าวแต่เราขอบอกกล่าว
ให้กระจ่าง ท่านยังมีโอไว้บศวี ไม่เจ่นฆ่าให้สิ้นซาก สักวันหนึ่งเรา
ไม่แน่ว่าจะเจอก้างเช่นท่าน”

จีได้สวดขี้นพธางกล่าวว่

“หากถึงวันนั้น ล้วนแล้วแต่ว่าสนาเราเออะ เมื่อถึงวลาสหย
ท่านมีเจตนาอย่างไร ล้วนแล้วแต่ความสะควก”

ขอเซาะหงส์กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่

“ท่านผู้นี้เป็นไรแล้ว ผู้อื่นแสดงว่าไม่ยอมเลิกรา ต้องแก้แค้น
แน่นอน ท่านยังขี้นขั้มแจ่มใสอีก เรื่องนี้ไม่อาจเลิกราในลักษณะนี้”

จีได้สวดคกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่

“นี่เป็นปญหาของการกล่อมเกลาทางจิตใจ มิหนำซ้ำพวกเรา
กับสหยแซ่จีความจริงไม่มีความแค้นถือล้ำอันใด”

ขอเซาะหงส์แค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่

“หลังเหตุการณ์ครั้งนี้ ก็จะมีแล้ว”

จีได้สวดคกล่าวเสียงอ่อนโยนว่

“ท่านก็ปล่อยใจให้กว้าง ขอไกวเนื้ ในพุทธจักรเกิดกรณีพิพาท
ไม่หุดห้อยน ทั่อเกิดควาโลภ คคละคลุ้ง เจื่อมปมอยู่ที่ต่างฝ่ายต่างไม่
ยอมลดราวาศอก ไม่ยอมอโหสิกรรมบ้าง หากทุกผู้คนสามารถต่ำดอยให้
ก้าวหนึ่ง มองการณให้ไกล โลกนี้ก็จะสุขสันติกว่านี้...”

ขอเซาะหงส์สะอึกเข้าไถ่จีได้สวด ถดขุ่นเสียงแผ่วเบาถดกล่าวว่

“คำพูดของท่านนี้ ไช้กล่าวค่อจีเป๊ะจักหรือไม?”

จีได้สวดป็นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่

“ไช้เคราะห์ให้ไว้ประตุ เกิดจากผู้คนกวักหาเองเป็นวาสนาหรือ
คราเคราะห์ ขึ้นอยู่กับความคิดชั่ววูบ...”

เอ๋อถึงคอนนี้ ได้ยินเสียงหอบหายใจคังขึ้นไกวขวางค็ือของ

จดหมายสี่เหลืองเข้ามา ขึ้นส่งถึงเบื้องหน้ากิมไฉว

กิมไฉวหาได้รับไว้นั้ น้วยปากไปยังจีไฉฮวด กล่าวว่า
“ส่งมอบค่อมัน”

ไกว่ซวงก็ขึ้นส่งของจดหมายค่อมจีไฉฮวดอย่างไม่ยินยอม จีไฉฮวด
รับมาถือไว้ ตั้งเอกสารภายในออกตรวจทานดูทั้งยังเรียกหนี่ยมจื่อฮู้
เข้ามาตรวจสอบจนแน่ใจว่าไม่ผิดพลาด ค่อมส่งของจดหมายให้หนี่-
ยมจื่อฮู้เก็บรักษา ปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า กล่าวว่า

“กิมไฉวเท้า ขอบคุณมากแล้ว ภูเขาสูงสาขน้ำหั่งไหล พวกเรา
โอกาสหน้าพบกันใหม่...”

กิมไฉวหาตอบคำไม่ คนขวงปอนพนันหันถือก็ไม่มีผู้ใดส่งสิ่ง
ในสภาพเช่นนี้ นอกจากอาศัยการนั่งเฉยแสดงออกซึ่งปฏิริยาได้ยัง
จะให้พวกมันตอบว่าอย่างไรดี

เมื่อเดินทางกลับถึงบ้านตระกูลฮ่วม สองพ่อลูกตระกูล
ฮ่วมย่อมปลาบปลื้มยินดีและสำนึกดีนคั้น จีไฉฮวดกับขอ-
เฮะหงส์กล่าวถ่อมคนอยู่หลายคำ จากนั้นจีไฉฮวดเรียกหา
เงียมจื่อฮู้กับฮ่วมแซเพี้ยมา กล่าวอย่างจริงจังว่า

“เหตุการณ์ครั้งนี้โชคดีที่คลี่คลายได้ เราคิดถามพวกท่าน หลังจาก
นี้คิดอ่านอย่างไร?”

หนุ่มสาวทั้งสองหันไปมองหน้ากัน ชั่วครู่ให้หลัง เงียมจื่อฮู้
ค่อยกล่าวว่า

“ไม่ทราบจีตัวเอี้ยหมายถึงด้านใด หากเอ่ยถึงเรื่องการค้างาน

ระหว่างข้าพเจ้ากับเขาเพื่อ ขามนี้เคราะห์กรรมผ่านพ้น เชื่อว่าวันคนแต่ง
คงอยู่ในโลก เมื่อถึงเวลายังหวังให้จีตัวเอี้ยกับขอโกวเนี้ยให้เกียรติ
มา...”

จีได้ฮวดทออดอนใจกล่าวว่

“เด็กโง่บ การแต่งงานของพวกท่านเป็นเรื่องแน่นอน ไม่เช่นนั้น
นั้นยังจะร่นววยเช่นนี้ทำอะไร เราไม่ได้หมายถึงเรื่องนี้ หากแต่คิดเตือนสติ
ท่านว่า ที่นี้ไม่สามารถอยู่สืบต่อ หากคิดหวังอยู่อย่างสันติสุข ต้อง
โยกย้ายบ้านช่องโดยเร็ว”

เงียนจื้ออู้ยกกล่าวอย่างห้วนวิดกว่า

“จีตัวเอี้ย...ท่านผู้เฒ่ากริ่งเกรงว่าคนของบ่อนพนันหัวเหือจะ
มารบเร้าพัวพัน?”

“เราไม่เพียงกริ่งเกรง หากแต่แน่ใจว่าพวกมันต้องไม่ยอมเออิกรา
มิหนำซ้ำไม่เพียงรบเร้าพัวพัน หากแต่ดำเนินวิธีการแก้แค้นนานาชนิด
ก่อนหน้านี้ก็มีมาถึงเพียงกลุ่มหลงต่อความงามของฮ่วมโกวเนี้ย ขามนี้
ยังเพิ่มความแค้นที่ถูกขามหยัน อาฆาตของการหั่งโลหิด เรื่องราว
จะถูกตามใหญ่โต ก็มิไ้วสองพ่อลูกมิใช่คนใจกว้าง จีแป๊ะงักก็ปลง
ไม่ตก เราพออกจากไป พวกมันต้องระบายโทสะใส่พวกท่านทั้งสอง
จื้ออู้ ขอดถามท่านรับมือได้หรือ?”

เงียนจื้ออู้ยประหวั่นถนถนขึ้นมากกล่าวด้วยความวิตกกังวลว่า

“จีตัวเอี้ยก็ทราบ อาศัยกำลังข้าพเจ้าเพียงลำพัง ไม่อาจรับมือ
มารร้ายฝูงนี้ได้...”

จีได้ฮวดกล่าวเสริมขึ้น

“ดังนั้นเราขอให้จากไปแต่เนิ่นๆ จี๋อู๋เรากับขอโกวเนี่ยไม่
อาจพักอยู่ที่นี้ระยะยาว ขามโคที่พวกเราจากไป ฝ่ายตรงข้ามต้องหา
โอกาสลงมือ เพื่อความปลอดภัยภรรยา พวกท่านยังคงโยกย้ายจาก
ไปโดยเร็ว”

ฮ่วมแซเพี้ยกกล่าวอย่างไม่สบายใจว่า

“จี๋ตัวเอี้ยกถ่ำมีเหตุผล แต่พวกเราตอนนี้ไม่มีการกระเตรียม
แม่แต่น้อย จะโยกย้ายไปที่ใด?”

จี๋ได้ฮวดกถ่ำอย่างเค็ดเคี้ยวว่า

“ท่านไปถามได้บิดาท่าน มีคนรับซื้อกิจการค้าและบ้านช่อง
หรือไม่ รากถ่ำวคมีต้องเก็ของนอน ชายได้เท่าใดถือว่าท่านนั้น ทางที่ดี
ซื้อขายภายในวันสองวัน จากนั้นเก็บรวบรวมของมีค่า เรากับ
ขอโกวเนี่ยจะคุ้มครองพวกท่านออกเดินทาง”

ฮ่วมแซเพี้ยมกสีระขออย่างประหวั่นถนถน แต่ยังคงถ่ำอย่าง
ถั่งถ่ำ

“แต่ว่าจี๋ตัวเอี้ย พวกเราจะไปยังที่ใด?”

จี๋ได้ฮวดกมือคนอก ถ่ำว่า

“เมื่ออยู่ในความรับผิดชอบของเรา ฮ่วมโกวเนี่ย ท่านวางใจ เรา
รับรองว่าจะจัดหาสถานที่สุขสงบ ให้พวกท่านอยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็น...”

เงียนจี๋อู๋จะกุกจะกักว่า

“จี๋ตัวเอี้ย แต่ข้าพเจ้าทำความตกลงกับตัวเป๊ะเราว่า หลังจาก
แต่งงานกับแซเพี้ย จะกลับไปอาศัยอยู่กับตัวเป๊ะ...”

จี๋ได้ฮวด ถ่ำว่า

“ไม่ว่าท่านตั้งใจอะไรอยู่กับผู้ใด ท่านก็ต้องทบทวนก่อน เรื่องเหล่านี้ล้วนมีวิธีผ่อนปรน เมื่อถึงเวลาค่อยหาวิธีก็ไม่สาย ปัญหาเฉพาะหน้าคือรีบโยกย้ายไปจากที่นี่”

เจียนจื่ออุ้มอุ้มคางมือส่วนแซ่เพี้ย รีบชุดเข้าห้องด้านใน เพื่อหาเรือกับเตี้ยนั่ง ขอเช่าะหงส์ซึ่งนั่งสงบปากคำอยู่ด้านข้างตลอดเวลา ออกทอดถอนใจมิได้ กล่าวว่

“ที่ว่าช่วยคนช่วยถึงที่สุด ส่งพระส่งถึงชมพูทวีป คิดกระทำเรื่องดีงามไม่ง่ายคายจริงๆ หลายสิบปีมานี้ เกรงว่าท่านเผชิญเรื่องยุ่งยากเช่นนี้ไม่น้อยกระมัง?”

จีได้ฮวดฮิมอย่างฮันจนปัญญากล่าวว่า

“เมื่อคุณเคยก็นับเป็นอย่างไร หลังเหตุการณ์ทวนนึก ในใจกลับปลอดโปร่งยิ่ง คาดว่าเรานิสัยชอบชอบศอกมือยุ่งเกี่ยวนาแต่ก้านิด”

ขอเช่าะหงส์ กล่าวเบาๆว่า

“อิงอยู่ร่วมกับท่าน เราอิงเลื่อมใสท่าน จีได้ฮวด ท่านไม่ใช่ชนชั้นธรรมคาจริงๆ”

จีได้ฮวด รีบกล่าวว่า

“ท่านมาอีกแล้ว” กล่าวชมเกินไป เรารับไว้ไม่ได้”

ที่ห้องชั้นในบังเกิดเสียงท่มเถียง บัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวก่อขุดงลอคออกมา คาดว่าต้องใช้เวลาสักครู่หนึ่งค่อยมีผลสรุป ทำความคิดที่ขัดคิดกับถิ่นฐาน ผังวากอยู่ในจิตใจผู้คน คิดถอนวากย้ายถิ่นฐาน นับว่าไม่ง่ายคายจริงๆ

บทที่ 18

มรสุมรอบด้าน

เจ้าไอ้ฮวดพร้อมด้วยขอเขะหงส์พอกลับถึงบ้าน ร้านทองหยกเทียนป้อกลับแปรสภาพ ไม่คล้ายเป็นร้านทองหยกเทียนป้ออีก

เจ้าไอ้ฮวดมือไพต์หั่ง ตำรวจดูหน้าร้านหกดุหาที่ได้รับความนิยมเสียหาย คู่แสดงสินค้าถูกทุบทำลาย ใต้เก้าอี้หักหลุดอยู่กระจัดกระจาย สีน้าปอดโปร่งเจือขำ ไม่มีที่ท่าเจ็บแค้นเศร้าเสียคายแม้แต่หยกคล้ายกับสภาพเสียหายยับเยินนี้ เกิดแก่บ้านช่องผู้อื่นก็ปาน

นอกจากขอเขะหงส์ที่เป็นเพื่อนเขาตำรวจดูความเสียหายแล้วยังมีซูเตียวเอ็ง และเสมียนเก่าแก่นามเตียมิกอ่า ขอเขะหงส์ทางหนึ่งชมดู ทางหนึ่งขบเขี้ยวเคี้ยวฟันสีน้าอึ้งมาอึ้งเขี้ยวคล้า ซูเตียวเอ็งกับเตียมิกอ่า ถ้วนหน้านิ้วชี้ขวมวด ตามติดอยู่ด้านหลัง ไม่กล้าปริปาก

กล่าววาจา

“จ้ะ! สวดกัณฑ์ขำบรณีประสูติที่หอคนเจ้าผู้ศักดิ์ใน กล่าววาจา
ไม่มีเรื่องราวใดว่า

“เดี๋ยวเอ็ง เจ้าบอกเล่าเรื่องราวเกิดขึ้นเมื่อสิบวันก่อน?”

“ผู้เดี๋ยวเอ็งห้อยมือสารวม กล่าวอย่างประหลาดจนว่า

“ถูกแล้ว คั่วเอ๊ย หลังจากเกิดเรื่อง เราก็ส่งคนรีบไปดูยังโรง
เตียนที่เมืองซังฮก รายงานต่อคั่วเอ๊ย แต่คั่วเอ๊ยกับขอโกวหนีจากไป
หลายวันแล้ว...”

“จ้ะ! สวดเดินนำหน้า ทางหนึ่งกล่าวว่า

“ผู้มาเป็นคนของตีกะต้อนกลับ เจ้าดูไม่ผิดหรือ?”

“ผู้เดี๋ยวเอ็งกล่าวอย่างเขี้ยวแค้นว่า

“เรือนคั่วเอ๊ย ค่อให้กิดคูมิด ก็มิดไม่ได้ พวกมันสวมใส่เครื่อง
แบบของตีกะต้อนกลับ ผู้นำขบวนทั้งสองคือคาบคู่สองตุตซอดฮั่ว-
โกวเขียนกับจินละจัว คราก่อนเราซุ่มอยู่ที่สะพานปีกสี่เกี้ยว ประสาน-
งานให้กับคั่วเอ๊ย เกยพบหน้าเจ้าทั้งสองนี้มา...”

“สมียนผู้เล่าเคยมีอีกคล้ายได้รับความแตกคั่นไม่เบา กล่าว
อย่างหวาดหวั่นไม่กลายว่า

“คั่วเอ๊ย ท่านไม่ทราบว่ามีร้ายเหล่านั้นเหิมเกริมถึงขึ้นโค
พอเข้าประตุมาก็ทั้งทุบทำลายทั้งปล้นชิง พนักงานภายในบ้านแม่ไม่
ค่อผู้จัดจีน ยังถูกทำร้ายบาดเจ็บไปเจ็ดแปดคน พวกมันร่ำร้องบอกให้
คั่วเอ๊ยออกมา เมื่อบอกค่อพวกมันว่าคั่วเอ๊ยไม่อยู่ พวกมันก็ไม่สนใจ
เข้าบ้านไปตรวจค้น สภาพเช่นนั้นค่อให้เป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง ก็ไม่

กระทำถึงขั้นนี้...”

จีได้สวดอิมพธางกล่าวว่

“เล่าเตียบ (คนแซ่เตียบ) ท่านอายุสูงวัย เมื่อเผชิญเรื่องเช่นนี้อ่าได้เสนอหน้าเข้าไป เรามีไข่สั่งไว้แต่แรกหรือหากเกิดเรื่องขึ้นเราจะรับไว้เอง หากว่าเราไม่อยู่ ให้ทั้งหมดหลบหนีห่าง ปล่อยให้พวกมันทุบทำลายข้าวของ ความปลอดภัยของพนักงานจึงสำคัญที่สุด...”

เมื่อบรรลุถึงห้องหับที่ลานคิกหลัง จีได้สวดกวาดตามองรอบข้างพบว่าห้องหับได้รับความเสียหายไม่มากนัก เพียงแค่เครื่องเรือนถูกทำลาย การประดับประดาอยู่เพียงอยู่บ้าง คล้ายกับหลังจากเกิดเหตุมีการจัดแจงซ่อมแซมแล้ว

เตียบมิกล้ายืนอยู่ด้านข้าง กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่

“ยังคี่ที่ตัวเอี้ยมีการกระเตรียมอยู่ก่อน ถ้ารับพวกเราว่า ขณะที่ตัวเอี้ยออกจากบ้าน ไล่ลดจำนวนสินค้าภายในร้านลง เครื่องประดับที่จัดแสดงก็เป็นสินค้าชนิดรอง คราวครั้งนี้พวกเราจึงประสบความเสียหายขั้นต่ำสุด ที่ถูกปล้นชิงไปส่วนใหญ่เป็นข้าวของจิมเล็ก ๆ มีหน้าจ้เป็นเงินมากกว่าทองรูปพรรณ...”

จูเตียวเอ็งกล่าวตริบขึ้น

“ของที่ได้รับการเสียหาย จัดทำเป็นบัญชีเอาไว้ รอสักครู่ให้ตัวเอี้ยผ่านคาจ...”

จีได้สวด กล่าวว่

“ไม่ต้องรีบร้อน เตียวเอ็ง เมื่อครู่เล่าเตียบบอกว่ามีพนักงานรับบาดเจ็บแค่แปดคน นอกจากนั้นยังมีผู้อื่นได้รับอันตรายหรือไม่?”

ซูเตียวเอ็งรีบกล่าวว่า

“ไม่มีแล้ว จุดประสงค์ที่พวกมันมาอยู่ที่นี้ค้ายอยู่ที่ตัวเอี้ย พนักงานทั้งหลายไม่ต่อสู้จัดขึ้น ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่ลงมือฆ่าฟัน...”

จีได้สวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“ประเสริฐ นี่เท่ากับเป็นหนทางออกให้กับพวกมันเอง ส่วนโหวเอี๋ยกับซิมเถาะจ้วยแสดงว่าเข้าใจในข้อนี้”

ซูเตียวเอ็งรับคำ ไม่กล่าวว่าอะไร จีได้สวดกล่าวอีกว่า

“พวกท่านพบหน้าเจี๋ยยี่สุนและน้องต่างมารดาของมันแล้ว กระมัง?”

ซูเตียวเอ็งกล่าวว่า

“พบแต่แรกแล้ว ไม่เช่นนั้นไหนเลยทราบว่าตัวเอี้ยอยู่ที่เมืองจั้งฮก หลังจากเกิดเรื่อง มันสองพี่น้องแะมาเยี่ยมเยือนสืบกว่าครึ่ง โดยเฉพาะเจี๋ยยี่สุนขยันขันแข็ง ร้อนรุ่มกังวลราวกับบ้านของมันเกิดเรื่องเอง ไม่นานก็รู้มาอีก”

จีได้สวดคำอย่างขมขื่นว่า

“เจ้าวานรนี้ยังมีในธรรมอยู่หลายส่วน เตียวเอ็ง เจ้าไปตามคนมาคำนวณราคาซ่อมแซม ให้พวกมันตกแต่งหน้าร้านโดยเร็วที่สุด จะได้เลือกวันมงคลเปิดกิจการใหม่”

จากนั้นหันไปกล่าวกับเตียมิกอ่า ว่า

“เล่าเตี๋ย ท่านจัดคนคอยดูแลพนักงานที่รับบาดเจ็บ เจี๋ยเจี๋ย หมอที่ดีที่สุด จัดยาที่ดีที่สุด ไม่ต้องคำนึงว่าใช้จ่ายเงินทองมากนักขอโทษเรื่องราวภายในร้าน ให้ท่านกับเตียวเอ็งจัดการ ไม่ต้องมาถามไถ่เราอีก”

รอจนขู่เคียวเอ็งกับต้อมิกอำ ลำดอขออกไป ขอเขาหงส์ที่
หน้าเขี้ยวกล้ำอยู่ตลอดเวลาพลันหุคถูกขึ้น กล่าวอย่างทู่ท้วงว่า
‘เจ้าโง่คืด เรื่องนี้ไม่อาจยกยະวันฝ่ายตรงข้าม พวกเราจะให้ระบบ
พื้นต่อพื้น คาค่อคา”

เจ้าโง่คืดกล่าวอย่างอึดอัดว่า

“ท่านนั่งลง ขอโกวเนี่ย คืดจัดการกับตึกสะท้อนกลับอย่างไร
พวกเรามีเวลาหาหรือระยะยาว ไม่ต้องรีบร้อนไป...”

ขอเขาหงส์กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“พวกมันลงมือต่อท่านครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็เป็นต้นเหตุหนึ่งเจ้าโง่คืด
คนประดาน้ำดำน้ำตามานัย ท่านอ่อนข้อให้หนึ่งเขี้ยว มันรูกคืบหนึ่งว่า
หากไม่ให้บทเรียนแก่พวกมันอย่างสาสม วันหน้ายังคืดมีชีวิตอย่าง
สงบสุขหรือ?”

เจ้าโง่คืดกล่าวอย่างแปลกไปรุ่งว่า

“ตึกสะท้อนกลับหากไม่ให้เราได้รับความสงบสุข เราก็จะไม่ให้
พวกมันมีความสุข มิหนำซ้ำเขาแค่ขีดเขี้ยวไปมา มิใช่วิธีที่ถูกต้อง
คราวนี้เราไม่ตอบได้ก็แล้วกันไป หากคิดตอบได้ จะดำเนินการควากควา
ครั้งเดียวสงบสุขตลอดไป”

ขอเขาหงส์เพ่งถามว่า

“เป็นการควากควาครั้งเดียวอย่างไร?”

เจ้าโง่คืดกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“รวบรวมคืด หากมิใช่เราผู้เขี้ยวทอดร่างเป็นซากศพ ก็เป็นตึก
สนองกรรมแตกสถานข่านเขี้ยว เรามีฐานะบ้านช่อง ใจต้องเสียเวลากับ

ฝูงโจรนี้มากความ”

ขอเขาสงสัดกล่าวด้วยสีหน้าไม่เป็นปรกติว่า

“พวกมันชั่วร้ายเลวทราม แต่มีใจโจรปล้นสะดมจึงทรพ
บรรดา...”

จึงได้สวดกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“ขอไกวเนี่ย เราเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของท่าน ระหว่างเรา
ท่านมีจุดยืนที่แตกต่าง ความคิดเห็นก็ผิดเพี้ยนไปบ้าง นี่ไม่อาจโทษ
ว่าท่าน”

ขอเขาสงสัดหน้าแดงวูบ รีบอธิบายว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีความคิดเป็นอื่น ท่านอย่าได้คิดเลยเถิดไป”

จึงได้สวดกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ขอไกวเนี่ย มีปัญหาข้อหนึ่ง ชุกงออยู่ในใจเราเป็นเวลานาน
แต่ค้นหาโอกาสที่เหมาะสมถามได้ไม่ได้...”

ขอเขาสงสัดกล่าวอย่างคั่นคั่นอยู่บ้างว่า

“ปัญหาอันใด ตอนนี้ท่านถามได้”

“ตกลง ขอให้ถามผิด หวังว่าท่านอย่าได้ตำหนิ ขอไกวเนี่ย
ท่านบอกตามความสัตย์ ท่านยังมีเชื้อไขไมตรีต่อจิมและจ๊วยมากน้อย
เท่าใด?”

ลมหายใจของขอเขาสงสัดกระชั้นถี่เร็วขึ้นมา ใบหน้ายิ่งแดง
เข้มกว่าเดิม ชั่วครู่ค่อยกล่าวอย่างขากลำบากว่า

“ท่านใดน...ถามปัญหาเช่นนี้?”

จึงได้สวดกล่าวอย่างเอือมเขินไม่ถนถนว่า

“ระหว่างเรากับศึกสะท้อนกลับ ไม่ใช่ขงเบ้งหันมาดูคุณความดีส่วนตัว ทั้งยังบังเกิดความขัดแย้งด้านอิทธิพลท้องถิ่น และผลประโยชน์ในยุทธจักร ดังนั้นเราตำนิกลงในข้อเท็จจริงที่ว่า ไม่สามารถดำรงคงอยู่ร่วมกับพวกมัน สุดท้ายต้องเกิดการแตกหัก การแตกหักครั้งนี้ก็ขอทันถึงการดำรงหรือล่มสลาย เพราะเหตุนี้เราต้องวางมาตรการป้องกันให้เหมาะสม ไม่อาจระแวงใจแม้แต่น้อย ไม่ว่าสาเหตุที่กระทบกระเทือนถึงความสำเร็จหรือล้มเหลวอันใด ต้องวิเคราะก่อน...”

ขอเขาจะหงส์ละถึงลานชั่วขณะ จึงกล่าวด้วยสีหน้าเข้มเข่ว่า

“ท่าน...ท่านหมายความว่า...”

จึงได้สวดผงกศีรษะกล่าวอย่างจริงจังว่า

“นิมิต เราหมายความว่า ท่านหากยังไม่อาจตัดรักจากจีนเกาะงวออย่างนั้นการปะทะขึ้นแตกหักระหว่างเรากับศึกสะท้อนกลับ ไม่ควรเกี่ยวโยงถึงท่าน ขอโกวเนี่ย นี่เป็นการวิจารณ์ความเรื่องราว ไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวเจือปน มีแค่จัดปัญหาที่อาจเกิดขึ้น จึงจะเกาะกุมโอกาสเขาได้ เช่นนี้สำหรับท่านแล้วมันเป็นผลดี หากเป็นผลเสียไม่...”

ขอเขาจะหงส์เจียบจั้นเนิ่นนาน ค่อยกล่าวเสียงอ้ออึงว่า

“จึงได้สวด ท่านเป็นบุคคลที่มีสติสัมปชัญญะอย่างยิ่ง แต่การมีสติสัมปชัญญะเกินไป ออกจะกลายเป็นเขินหาไร้หัวใจ ในสายตาของท่าน นอกจากให้ความสนใจต่อสภาพที่เป็นอยู่ การปกป้องคุ้มครองฐาน ตลอดจนความซื่อมั่นในจุดยืนส่วนตัวแล้ว ยังมีอารมณ์ความรู้สึกของตัวหรือไม่ว่า จากเปลือกนอกท่านอ่อนโยน สนิทสนม มีอารมณ์ขัน ไม่ถือข้อปลีกย่อย แท้ที่จริงท่านมองทะลุซึ่ง กระด้างคั่งหินผา ฉายา

โทษถึงสนองกรรมเหมาะสมกับท่านจริงๆ นี่เด็ก (พระสังกัจจายน์) แยม โอรสเป็นเนืองนิตย์ แต่นี้เด็กมีหน้าที่กำหนดคผลบุญและกรรมหลังรอยอัม บันกลับแผ่การทำลายล้างที่น่าพรันพริ้ง...”

จีโล้วคุดมมือทั้งสอง กล่าวว่

“เราไม่เข้าใจ ท่านใดบอกกล่าวคำพูดเหล่านี้ ขอโกวเนี่ย เราหามี เจตนาล่วงเกินไม่...”

ขอเจาะหงส์เจ็ดหน้ากล่าวว่า

“กล่าวอย่างเปิดอก เมื่อครู่ท่านถามข้าพเจ้ายังมีเชื่อโชไมตรี ค่อจิมเถาะจ้วยหรือไม่ เรายังเข้าใจว่าท่านห่วงใยเรา หรือว่าต้องการ แสดงออกอันใด ค่อยถามเช่นนี้ เมื่อถึงตอนท้าย ค่อยพบว่าท่านเป็นเช่นนั้น ไม่ จีโล้วคุด ที่ท่านใคร่ควรวูถึง เพียงเป็นผลประโยชน์และความสำเร็จ หรือล้มเหลวส่วนตัว โหนเลขสนใจความกันเกินความละล้าละลัง คดอค จนความกระดากที่ไม่ทราบวางตัวอย่างไรของข้าพเจ้า?”

จีโล้วคุดยืมประจบกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้มีโทษะ ขอโกวเนี่ย ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า การค่อสู้ช่วง จิงระหว่างเรากับศึกสะท้อนกลับ เพียงวิจารณ์ตามเรื่องราว ไม่มีความสัมพันธ์ส่วนตัวเจือปน หากท่านสามารถคิดเขี่ยไสค่อจิมเถาะจ้วยจริงๆ เราขอมหวังให้ท่านช่วยเหลือเราอีกแรงหนึ่ง ไม่เช่นนั้นโยมิใช่สร้าง ความลำบากใจแก่เราท่านทั้งสองฝ่าย ดังนั้นเรานับว่าคิดอ่านแทนท่าน สำหรับสภาพความเป็นอยู่ของท่านในตอนนี้ ไม่มีใครต้องละล้าละลัง หรือวางตัวไม่ถูก ขอเพียงท่านพอใจ ด้านปัจเจกทั้งสี่ล้วนไม่มีปัญหา ค่อให้เพิ่มท่านอีกปากหนึ่ง ก็ไม่เป็นภาระค่อเรา หากท่านพอใจ พักอยู่ชั่ว

ชีวิตก็ได้”

ขอเจาะจงเรื่องราวต่อไปนี้

“ท่านมีทรัพย์สินเงินทอง ย่อมมีปัญหาขบเคี้ยวข้าพเจ้าอีกปากหนึ่ง ปัญหาอยู่ที่ข้าพเจ้าอาศัยอะไร ข้าพเจ้าเป็นสตรีนางหนึ่ง เป็นสตรีที่ไร้รากและถูกทิ้งขว้างนางหนึ่ง ข้าพเจ้าอยู่ข้างกาชท่าน คิณสอยห้อยคานท่าน ชั่วเวลาในปี ในสายตาคูณอื่นจะคาดคิคอย่างไร วิพากษ์วิจารณ์อย่างไร ท่านคิดรังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยินดีอยู่ร่วมกับท่าน แต่ท่านจะคิดชั่วต้องบอกกล่าวสักคำ มาตราว่าให้ข้าพเจ้าเป็นนางบำเรอของท่าน เป็นผู้รักของท่าน เป็นหญิงรับใช้ของท่าน อย่างน้อยท่านต้องกำหนดศักดิ์ฐานะของข้าพเจ้า จะได้แสดงออกต่อภายนอก...”

สีหน้าของจีโต้สวดไม่คล้ายกำลังยิ้ม ทั้งนี้เพราะเขาเห็นว่านี่ไม่ใช่เวลาสมควรยิ้ม และขอมไม่คล้ายกำลังร้องไห้ ซึ่งความจริงไม่มีเหตุผลที่ต้องร้องไห้ จิตใจของเขาสับสนยิ่ง จำแนกไม่ออกกว่าเป็นรศชาติเปรี้ยวหวานเผ็ดขม แต่ที่แน่ชัดคือเลือกคลุมระอุขึ้นมา เลือกคลุมนี้เจือปนความลึงโลดวิ่งดี และความสุจริตที่บอกไม่ถูกชนิดหนึ่ง

ไม่ว่าท่านเป็นบุรุษหญิงใด และไม่ว่าท่านล่วงเลยวัยหนุ่มสาวหรือไม่ หากว่ามีสตรีนางหนึ่ง โดยเฉพาะสตรีที่หมดจดงดงามเช่นนี้ ขอมรับท่านนับเป็นเรื่องน่ายินดีประการหนึ่ง

หลายสิบปีที่บุกบั่นฝ่าอุทธรจักร มีทั้งเลือดและน้ำตา ทั้งทุกข์และสุข กลิ่นลมทั้งหลายหลาก ช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ความคิดของจีโต้สวด และรู้ซึ่งถึงแต่ที่ร้ายจิตใจคน ตลอดจนโลกที่จัดจางไร้น้ำใจ ไม่ว่าลวดลายใดในโลกก็วิเศษ ตามองทะลุปรุไปตั้งแต่แรก แต่ทั้งหลาย

ทั้งปวงนี้ ไม่อาจเปรียบเทียบกับด้อยค่าที่คัดค้านทรนท แวดลที่โศก
สุด รวมทั้งโยริกที่มีคหพันธ์ของสตรีเบื้องหน้า

เจ้าได้สวดเบิกตามองค์ขอเขาหงส์ มีวาจามากมายคิดใคร่กล่าว
แต่ยามกะทันหันไม่ทราบออกปากที่ใดดี ขอเขาหงส์ก็ถูกใจมอง
จนลำบากใจ ต้องก้มศีรษะลง พริบตาที่ก้มศีรษะ กลับหัวร่อคิกออกมา
ผลการประการณครั้งนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าได้สวดกับขอเขา-
หงส์ได้รู้คหน้าอีกชั้นหนึ่ง

เจ้าได้สวดเพ่งตรวจตรา านซ่อมแซมหน้าร้านเสร็จสิ้น
เดินมือโพละหลัง คิดไปจินน้ำชาที่ห้องหับด้านหลัง เพ่งผ่าน
สวนดอกไม้ เจียวี่สุนทรีวงกระหิณกระหอบคิณคามา

เจ้าได้สวดรำเลื่องมองเจียวี่สุน จะจักเท้าลงกล่าวอย่างครั้งอื่น
ครั้งบั้งว่า

“เรื่องใดสร้างวณทนทนแก่เจ้าปานนี้ หรือว่าสินค้ำค้ำกัน
ของน้องต่างมารดาเจ้าถูกผู้คนปล้นชิงไปอีก?”

เจียวี่สุนบั้นรอยยิ้มประจบ น้อมกายกล่าวว่า

“ไม่ ได้สวดเอ๊ย คนไหนเลยเคราะห์ร้ายปานนั้น คนยี่คอาจีพค้ำ
กันกับ หากถูกปล้นชิงตั้งแต่เจ้าจรดคำ ขามขำนี้ยังจะรักษาได้อย่างไร เรา
มีเรื่องสำคัญอันรุดมาราองาน พร้อมกับเวะมาชมดูว่า หน้าร้าน
ซ่อมแซมถึงขั้นใดแล้ว”

เจ้าได้สวดทฤนังลงบนม้าหินภายในสวน ไม่ทันพ้องกันมันลง

เจียวอี้สุนก็จึงใช้แขนเสื้อปาดเหงื่อที่หน้าผากหนึ่ง รอนจี้ได้สวดนั่ง
เรียบร้อย มันก็วิ่งเข้าห้องหับไป จากลับออกมาประคองด้วยขาใบหนึ่ง
ชกถึงบ้องหน้าจี้ได้สวด ในถ้วยหยกขาวที่จี้ได้สวดใช้เป็นเนืองนิตย์ บรรจ
ด้วยน้ำชาหอมกรุ่น

จี้ได้สวดส่งเสียงดังอิมม์คำหนึ่ง ให้จุมกสุคคมชอบด้วย ก่อขบเป่า
ทกใบชาที่ลอยอยู่บนน้ำชาพันห่างไปจับน้ำชาคำหนึ่ง ระบายลมจากปาก
ยาวๆ ด้วยความพึงพอใจคราหนึ่ง

เจียวอี้สุนยืนอยู่ด้านข้าง กล่าวอย่างอิมม์เข้มว่า

“ได้สวดเอ๊ย การซ่อมแซมภายในร้านดำเนินไปอย่างรวดเร็ว
สุดท้ายอย่างมากอีกสามถึงห้าวัน ก็สามารถเปิดร้านทำการซื้อขายใหม่...”

จี้ได้สวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“ช่างแรงงานที่ผู้เฒ่าเอ็งจัดหามาแล้วไม่เลว ไม่เพียงรวดเร็ว
ฝีมือก็ประณีต อีกสองสามวันสมควรเปิดกิจการใหม่ได้”

เขาจับน้ำชาอีกคำหนึ่ง มองดูเจียวอี้สุน กล่าวว่า

“ตอนแรกเจ้าบอกว่ามีเรื่องสำคัญมารายงาน เป็นเรื่องสำคัญอัน
ใด?”

เจียวอี้สุนสะอึกเข้ามกริ่งก๊ว ลดจุ่มเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

“เรียนได้สวดเอ๊ย ข้าพกรรมมาจากสหทัยในวงสุราของเราผู้หนึ่ง
ไซ้เชื่อถือได้หรือไม่ ขอให้ได้สวดเอ๊ยใคร่ควรวินดู สหทัยในวงสุราของ
เราทราบเรื่องระแคะระคายจากบ้านตระกูลว่าเมืองอั้งฮ้อเถ่า...”

จี้ได้สวดนั่งตัวตรง กล่าวด้วยความสนใจว่า

“เรื่องระแคะระคายอันใด?”

เจียวยี่สุนภลินน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่

“สหยาในวงสุวาชองเราผู้เฒ่าเต็ง อาษาเต็งซามัวจื้อ (หน้า
ฝาคาสตามเฒ่าเต็ง) มันมีพี่น้องร่วมสาบานคนหนึ่ง เป็นพ่อครัวอยู่ในบ้าน
ตระกูลฉ่า เมื่อหลายวันก่อนกลางานกลับมา เจ้าผู้เฒ่าบอกเล่าเรื่องที่ท่าน
ผู้เฒ่าถล่มบ้านตระกูลฉ่าต่อเต็งซามัวจื้อ บอกว่าหลังจากเกิดเหตุ เบื้องสูง
เบื้องต่ำของตระกูลฉ่าล้วนซุ่นแก่นแน่นอก อึดถือเป็นความอัปยศที่ไม่เคย
มีมาก่อน ถึงกับสบดสาบานว่า ต้องทวงถามความยุติธรรมกลับมา ไม่ขอ
เลิกกับท่านผู้เฒ่าเด็ดขาด...”

จีไถ้ฮวดยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“นี่ไม่นับเป็นความลับอันใด คนของตระกูลฉ่าสมควรมีปฏิริยา
เช่นนี้ หากไม่มีปฏิริยาเช่นนี้จึงน่าประหลาด”

เจียวยี่สุนรีบกล่าวว่า

“ไถ้ฮวดเอ๊ย เรื่องราวไม่รวบรัดปานนี้ พี่น้องร่วมสาบานของ
เต็งซามัวจื้อบอกว่า บ้านตระกูลฉ่าต้องซ่อมแซมส่วนที่ถูกละทิ้งไหม้
ทั้งต้องดูแลผู้บาดเจ็บล้มตาย เสียเวลาไปกับเรื่องหลัง ไม่สามารถดำเนิน
การแก้แค้นในบัดดล ขามนี้เรื่องปลุกย่อยสำเร็จเรียบร้อย โกถ้จะมา
รังควานท่านผู้เฒ่าแล้ว...”

จีไถ้ฮวดถามว่า

“ที่ว่าโกถ้จะมา ไซ้มีการกำหนดวันหรือไม่?”

“เรื่องนี้มันไม่ทราบชัด จะอย่างไรเจ้าผู้เฒ่าเพียงทำงานในห้อง
ครัว”

จีไถ้ฮวดกล่าวด้วยความหงุดหงิดอยู่บ้างว่า

“มารดาฉันเถอะ บ้านหลังคารั่วทันทันเกิดฝนตก คนของตระกูลฉัน
ไม่เลือกเวลาอื่น พานเลือกช่วงเวลานี้ คดีระหว่างเรากับตึกสะท้อนกลับยังไม่ยุติ
พวกมันก็สอดเท้าเข้ามา นี่มิใช่เป็นการถ่มหินลงบ่อหรือ?”

เจียวฮี้ฮุนยิ้มประจบกล่าวว่

“สำหรับกับท่านผู้เล่า เรียกว่าเผชิญศัตรูทั้งหน้าหลัง...”

จีไฉ่วคดถึงคาใจกล่าวว่

“เจียวฮี้ฮุน ดูจากสารรูปของเจ้า คล้ายปิตินคี่ยิ่ง”

เจียวฮี้ฮุนรีบสลาขรอยยิ้ม กล่าวอย่างประหวั่นผวาว่า

“ผู้คำด้อยขอให้มัววญเทียบฟ้า ก็ไม่กลัวมีความคิดเช่นนี้ ไฉ่วค-
เอิบ ผู้คำด้อยไม่มีเจตนาอื่น เพียงแก้ไขคำพูดของท่านผู้เล่าเท่านั้น...”

จีไฉ่วคแค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่

“คำพูดที่กล่าวจากปากเรา ยังต้องให้เจ้าแก้ไข มารดาเจ้าเข้าใจว่า
เจ้าเป็นใคร?”

เจียวฮี้ฮุนกล่าวเสียงตะหือฮว่

“ท่านผู้เล่าคิดคำพูดดี เจียมตามสะดวก ปัญหาอยู่ที่ท่านผู้เล่าจะ
รับเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างไรเท่านั้น”

จีไฉ่วคกล่าวอย่างพุ่งเคื่องว่

“ปัญหาคือท่านเป็นเจ้ก่อนขึ้น คอนี้วิเศษแท้ ผู้อื่นกำลังจะสิ้นสาง
มาแล้ว”

เจียวฮี้ฮุนน้อมกายกล่าวว่

“ตัวเป็นเราไม่ดี เพิ่มความยุ่งยากให้กับท่านผู้เล่า แต่ความยุ่ง
ยากเมื่อเกิดขึ้น ท่านผู้เล่าต้องเผชิญหน้ากับความจริง เตรียมการป้องกันแต่

ให้มากไว้”

“ได้สาวจีนมาห้าคนที่หนึ่ง พบว่าน้ำชาเย็นลง ชามนั้นขมวดก้นเล็ก น้อย กล่าวอย่างเช่นข้าว่า

“ไม่มีวิธีอันรอบคอบอันใด เจียวฮี้ตุน หากจะให้ปองบอวิธี มีเพียงประการเดียว...”

“ประการใด?”

“ได้สาวคอกมืออุบหน้าคราหนึ่ง กล่าวว่

“สกัดคนที่คิดวางเพลิงไว้ก่อน ทำการจูโจมสังหาร ก่อนที่มันจะ วางเพลิงพวกเรา”

เจียวฮี้ตุนปรบมือให้ร้องว่า

“วิเศษแท้ นับเป็นวิธีที่รวดเร็วฉับไว ได้สาวเชื้อ ยังคงเป็นท่าน มีความคิดอ่าน นึกได้มากมาย พวกเราจะกระทำตามนี้”

“ได้สาวคนต่ำสี่ขงขึ้นข้าว่า

“เจ้ากัณธกล่าวอย่างน่าอศย เราตามเจ้า นี้จะกระทำอย่างไร?”

เจียวฮี้ตุนงงรับวบ จึงกล่าวอย่างกระดากว่

“มิใช่ทำคามาริของท่านผู้เฒ่าหรือหรือ บุคเหตุทรวงหักสกัดคน ของตระกูลต่ำไว้ก่อน จูโจมสังหารก่อนที่พวกมันจะลงมือ...”

“ปัญหาอยู่ที่เจ้าทราบหรือไม่ว่า คนของตระกูลต่ำจะลงมือเมื่อใด ใช้เส้นทางไหน พวกต่ำย่อมไม่อาจคาดคะเนณอยู่บนพื้นที่ใกล้เคียงทั้งวัน และคืนกระมัง?”

เจียวฮี้ตุนขึ้นอย่างกระชกกระฮ่นกล่าวว่

“ได้สาวเชื้อกต่ำถูกคือง แต่ปัญหานี้ตามารถก็คล้าย เราจะ

ไปหาทางสืบเสาะดู...”

เจ้าໄສວຸດໂບກມືອກຄຳວ່າ

“ເຈົ້ານຶ່ງເລຍให้กันเราละอะ คราก่อนเจ้าได้รับบทเรียนจากคึกคะ-
ท่อนกลับ ยังไม่เพียงพอหรือ ตัวเองสืบเสาะสอดแนม สุกท้ายพลัดตกลง
ในหลุมพราง ทำร้ายเราต้องเปลืองเรี่ยวแรงสมองมากมาย ค่อยช่วยเหลือ
เจ้าออกมา”

เจียวี่สุนหน้าร้อนผะผ่าว ผืนห้วยรอกຄຳວ່າ

“ครั้งนั้นนับเป็นอุบัติเหตุ ประคองแล้วเราทำงานด้วยความสุขุม
รอบคอบ ด้านการสืบเสาะสอดแนม คนเหนือล้ำกว่าเราไม่มากนัก...”

เจ้าໄສວຸດສັນຕິຣະ ຄຳວ່າ

“ไม่ได้ เราไม่ต้องการให้ประวัติศาสตร์จารึก ทกว่ามรดกท่าน
เกิดการผิดพลาดอีก ไม่เพียงท่านรับโทษทัณฑ์ เราพลอยถูกกระทบ
กระเทือน โดยเฉพาะทางด้านตระกูล จำเริญทางการติดต่อ หาก
ดำเนินการโดยผลิผลลาม มีโอกาสล้มเหลวมากกว่า...”

เจียวี่สุนรีบຄຳວ່າ

“เรามีเส้นทาง ໄສວຸດເອີ້ນ พี่น้องร่วมสาบานของเต็งขามัวจือ
มิใช่เป็นเส้นทางหนึ่งหรือ?”

เจ้าໄສວຸດແຄ້ນเสียงออกทางรูจมูก ຄຳວ່າ

“เจ้าผู้้นเพียงหันผัดล้างขาม ทำงานอยู่ในห้องครัวบ้านตระกูล
จำ มีส่วนร่วมหารือแผนการใหญ่หรือ อย่างที่แค้นตาออกจากงานแค่แรก
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอีก เจียวี่สุน ยังคงแค้นกันไปละ”

เจียวี่สุนกล่าวอย่างกะลือลั่นว่า

“ไม่ว่าอย่างไร ต้องหาทางสืบสายลูกก่อน เพื่อหยั่งความคืบคืบ
หนทางของผู้อื่น หากไม่จะนั่งจั้นจ๋ออยู่ที่นี่ รอให้ผู้อื่นมารุกรานวางพลึง
หรือ?”

จีได้สวดกล่าวด้วยความหฤหรรษ์ว่า

“เจ้าไม่เชื่อนเรากำตั้งให้ธมมกรุ่นคิดปัญหานี้หรือ?”

เจิวอี้ตุนกลอกคาคดลบทหนึ่ง พลันมีสีหน้ายินดี กล่าวว่

“ได้สวดเอ๋ย เรามีก่ออกแล้ว ชามนี้มีขงเบ้งหญิงอยู่คนหนึ่ง
ไซไม่เชื่อเจียนางมา ตามหัวทกแขนประชุมพร้อมหน้า ขอคำสอน
ตั้งจากนาง

ใบหน้าแดงมันระยับของจีได้สวดปรากฏรอยยิ้มอันแจ่มใสบนหนึ่ง
น้ำเสียงก็กระตือรือร้นกว่าเดิม กล่าวว่

“กล่าวถูกต้อง แต่ไม่ต้องเชื่อเจียนางมา พวกเราไปขอรับการ
สอนตั้งละ ชามนี้ขอโกวนี้ขอยู่ที่บ้านรับรอง คาดว่ารอจนร้อนรุ่มแล้ว”

เจิวอี้ตุนกล่าวอย่างตงสัยใจว่

“รอจนร้อนรุ่ม? ได้สวดเอ๋ยไม่ทราบขอโกวนี้ขอยู่ใครถึงกับรอ
จนร้อนรุ่มปานนี้?”

จีได้สวดแหงนหน้าหัวรอ จากนั้นป็นหน้าเคร่งเครียดลงว่

“เจ้าถามได้มากความทำอะไร นางรอผู้ใด เราไหนเลยทราบได้?”

เจิวอี้ตุนจับคันชนปลายไม่ถูก กล่าวว่

“เมื่อครูท่านผู้เพามีไซบอกว่ขอโกวนี้ขอยู่ที่บ้านรับรองรอ
จนร้อนรุ่มหรือ?”

จีได้สวดควาคัดคบทว่

“เราไม่ได้ก่อกวนอันใด เพียงแค่ค้นหา เจียวี่ฮุน การค้นหาเป็นผลสืบเนื่องจากการคิดส่วนบุคคล ไม่อาทโนใจได้ เจ้าเข้าใจหรือไม่?”

เจียวี่ฮุนข่มไม่เข้าใจ เหตุการณ์ที่ซอเซะหงส์ระบอบความลับแค่นั้น ถ้าขทอบอกความรักต่อจีได้สวด มันไม่ได้อยู่ด้วย ความนัยของเรื่องนี้มีแต่อยู่บุรุษสตรีทราบกระจำแกใจ จะให้มันเข้าใจได้อย่างไร?”

แสงสีอาทิตย์ขีวเทียนสาดลอดเข้ามาจากนอกหน้าต่าง ความเรืองรองครอบคลุมใส่ร่างซอเซะหงส์ นางอยู่ในอารมณ์ซุกซวนนั่งอยู่ที่ริมหน้าต่าง ตลอดทั้งวันแปลงประกายสทาวสคไสจนผู้คนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ

หลังจากรับฟังคำบ่งบอกบรรดาของเจียวี่ฮุนจบลง ซอเซะหงส์หันหน้าหาจีได้สวด กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ในความเห็นของท่านเล่า?”

จีได้สวดชักไพล่ทั้งสองกล่าวว่า

“ที่แถมมาท่านเจ้าความคิด ดังนั้นเรากับเจียวี่ฮุนรุมมาสอบถามความเห็นของท่านโดยเฉพาะ คราวครั้งนี้จะสกัดยับยั้งก่อนที่พวกมันจะลงมือได้อย่างไร ต้องกำหนดยุทธวิธีให้ดี”

ซอเซะหงส์กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

“หากว่าคนของพระภูมิกำลังคิดอะไรจริงๆ วัตถุประสงค์ของพวกเขาต้องไม่เพียงพาร้าง การฆ่าคนวางเพลิงมักเกี่ยวเนื่องกัน...”

จีได้สวดมนต์วิเศษ กล่าวว่

“นี่ไม่น่าประหลาดใจ พวกเรากระทำให้ผู้อื่นสุขเป็นเยี่ยงอย่างไป
ก่อนแล้ว”

ขอเขาสงสกล่าวเบาๆ ว่

“จากทิศทางเมืองอั้งฮ้อเด่มาซึ่งที่นี่ ไม่ทราบมีเส้นทางกี่สาย?”

จีได้สวดจนนิ้วนับดู ปากกล่าวว่า

“นับโดยคร่าวๆ มีถึงสิบกว่าสาย หากพวกมันไม่ได้มาจากทิศทาง
ของเมืองอั้งฮ้อเด่ ยิงมาได้ทุกทาง”

ขอเขาสงสกล่าวว่

“อย่างนั้นไม่อาจให้แผนเผ่าค้นไม้รอกกระด้างเปรี้ยว ต้องนึกหาวิธี
อื่นอีก”

เจียวฮี้ตุนกล่าวเสริมขึ้น

“ขอโกวเนี่ย วิธีอื่นอันใด?”

ขอเขาสงสกล่าวว่า

“ให้ข้าพเจ้านึกดูก่อน”

จีได้สวดก่อนเจียวฮี้ตุนคราหนึ่ง กล่าวว่

“บรรดาเจ้าเรือนร่มอันใด ข้าไว้ได้งานประณีต เจ้าสมควรให้เวลา
ขอโกวเนี่ยนึกดู”

เจียวฮี้ตุนรีบกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ขอโกวเนี่ยค่อยๆ นึกดู...”

ขอเขาสงสกล้มมือเท้ากาง หัวคิ้วขมวดมุ่น สองศาทลบลง จนคา
คทาทั้งงอนเล็กน้อยขยับกระพือ ดูไปงามจับตา จีได้สวดค้อมหน้าบ่น

ขอชะงะหงส์ สีหน้าปรากฏแววเลือนลอยขึ้น

สภาพเช่นนี้ปรากฏแก่สายดาเจียวี่ตุน ย่อมทราบกระจำใจ
จนบัดนี้มันนับว่าเข้าใจมากกว่าเดิมบ้างแล้ว

ชั่วครู่ให้หลัง ขอชะงะหงส์ก็อยุ่ลคมือซ้ายที่เท้ากางลงกล่าวอย่าง
เด็ดเดี่ยวว่า

“ก่อนอื่นพวกเราต้องกำหนดหลักการข้อหนึ่ง นั่นคือเป็นฝ่ายรุก
หมายความว่าพวกเราจะไม่นั่งจับเจ้าอยู่ที่นี่รอให้ถูกโจมตี พวกเราจะรุก
โจมตีก่อน”

จีได้สวกระจับสติ ร้อยเรียงคำพูดของขอชะงะหงส์ก่อนค่อยกล่าว
“นี่ยังคงกล่าว เราก็คิดอ่านแว่นนี้ตั้งแต่แรก ปัญหาอยู่ที่จะรุกโจมตี
ฝ่ายตรงข้ามที่ใด และรุกโจมตีอย่างไร?”

ขอชะงะหงส์ก็เลยมีความคิดอ่านแล้ว กล่าวอย่างขี้ออกเย็นไม่
ถนอานว่า

“เมื่อครู่ท่านบอกว่าจากทิศทางเมืองอั้งฮ้อเด๋มาซึ่งที่นี้มีเส้นทาง
สิบกว่าสาย หากไม่ได้มาจากเมืองอั้งฮ้อเด๋มา ชิงนับไม่ถ้วน”

จีได้สวรับคำ ขอชะงะหงส์ก็กล่าวอย่างเช่นซ้ำว่า

“อย่างนั้นเส้นทางที่เมืองอั้งฮ้อเด๋มาทอดออกสู่ภายนอก
โดยเฉพาะจากบ้านตระกูลฉ่านมาซึ่งที่นี้ มีทั้งสิ้นกี่สาย?”

จีได้สวขณะนับดู เจียวี่ตุนจึงกล่าวว่า

“ไม่มากนัก ขอโกวเนี่ย ให้เรานับดู สายหนึ่งทอดขึ้นสันเขา
อีกสายหนึ่งลงไต่ย้อมผ่านคดเกาเหลียง ข้างเคียงมีเพียงสองสายนี้ เส้น
ทางอื่นต้องย้อมไปไกล...”

ขอเขาจะหงส์ส่งเสียงดังอิมม์ กล่าวว่

“เช่นนี้เป็นว่ ภูมิประเทศละแวกอ้งฮ้อเถ่า คตอดจนเส้นทาง
เข้าออกจำกัดกว่าพวกเราทางค่านนี้?”

จีได้ฮวคريبถามว่

“ท่านมีความคิดอ่านฮั่นใด?”

ขอเขาจะหงส์อิมพถางกล่าวว่

“ท่านเจลีฮวลถาคคตอดมา หรือนีกไม่ออก?”

จีได้ฮวคยอกมือถูบคาง กล่าวว่

“ท่านคงไม่ย้อนกลับไปยังเมืองอ้งฮ้อเถ่า เพื่อดักตักพวกมัน
กระมัง?”

“มิพิค ข้าพเจ้ามีความคิดเช่นนี้”

จีได้ฮวคชูดมหายใจคำหนึ่ง ต้นทึบระกล่าวว่

“นีกถึงการฆ่าฟันครั้งก่อน คถ้ายกับในวัยคั้นหนึ่ง หากยังมีชีวิต
เราไม่ต้องการไปยังคินแคนดูบาทว์นั้นจริงๆ”

ขอเขาจะหงส์กล่าวว่

“เกรงว่ไม่มีหนทางป้องกันอื่นอีก ท่านก็ทราบคิ คนมีชีวิตอยู่ใน
โลก อดกระทำเรื่องราวที่ตัวเองไม่ชอบกระทำมิได้ เพื่อความอยู่รอด
ไม่อาจเลือกเห็นมากความ...”

จีได้ฮวคหัวร่อเฮอะสะกล่าวว่

“ท่านไม่ต้องยกอ้างเหตุผลเหล่านี้ต่อเรา ต้องทำอย่างไรเพื่อความ
อยู่รอด เราทราบกระจ่างกว่าท่านอีก”

“นั่นก็ใช่แล้ว ประการสำคัญต้องเผชิญหน้ากับความจริง ไม่ว่า

ท่านชมชอบความจริงนี้หรือไม่”

จีโต้ฮวดกล่าวอย่างใคร่ครวญว่า

“หากทำตามวิธีของท่าน ท่านใช้นึกถึงหรือไม่กำลังคนของพวก
เราไม่เพียงพอ”

เจียวอี้ฮุนขันอาสาว่า

“ไต้ฮวดเอ๊ย ผู้คำค้อยจัดเป็นคนหนึ่ง...”

จีโต้ฮวดแก่นเสียงดังเออะ กล่าวว่

“อาศัยเจ้าหรือ มิเพียงช่วยเหลือไม่ได้ กลับเป็นภาระแก่เรา”

เจียวอี้ฮุนกล่าวด้วยความมั่นใจว่า

“ไต้ฮวดเอ๊ย ด้านความสามารถ ผู้คำค้อยย่อมไม่สามารถเปรียบ
กับท่าน และไม่สามารถเปรียบกับขอโกวเนี้ย แต่ยังพอจัดการกับชนชั้น
สามัญบริวารได้ หากเพิ่มคนผู้หนึ่ง จะดีขึ้นเท่ากันเพิ่มกำลังส่วนหนึ่ง...”

จีโต้ฮวดกล่าวว่า

“ตกลง ค่อยให้นับเจ้าเข้าไป พวกเรามีบูรณศตริเพียงสามนาช
อาศัยพวกเรทั้งสาม จัดจัดการกับเมืองสูงเมืองต่ำของตระกูลฉ่า ซึ่งคัด
เลือกกำลังสำคัญออกมา พวกเจ้าเห็นว่าเพียงพอหรือ?”

เจียวอี้ฮุนยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

“กล้ายังไมเพียงพอนัก”

ขอเขาจะหงส์พลันกล่าวว่า

“หรือว่าท่านหาผู้ช่วยไม่ได้?”

จีโต้ฮวดกล่าวอย่างจริงใจว่า

“กล่าวตามความสัตย์ อาศัยเราขออนหาผู้ช่วยได้ แต่หากไม่มี

ความจำเป็น ถึงกับเลิกเนื่องจากการดูคิโมโนในข้าง แต่ขณะมีสภาพแวดล้อม
มีความรับผิดชอบของแต่ละคน หากตามตัวผู้ทรมานต่อผู้ เนื่องราวที่ชาวพื้น
ถึงความจำเป็นคาน ไม่แพ้เช่นอะไร ต้องกักการบาทเจ็บล้มคานขึ้น
หลังเหตุการณ์ผ่านไป ความรู้สึกเสียใจอันยาวนาน สุดท้ายความเสียใจ
ตอนรู้สึกจะชดเชยได้”

ขอเขาหงส์กล่าว

“ท่านกล่าวไม่ผิด แต่ในเหตุการณ์เฉพาะหน้า ท่านไม่เห็นว่ามี
จำเป็นแล้วหรือ?”

“นี่คือใคร่ครวญโดยรอบคอบ”

ขอเขาหงส์กล่าว

“ในยุทธจักรคือการร่วมทุกข์ร่วมสุข ให้ความคานโดยไม่พริ้ง
เพราะเพื่อสหาย อันคือถูกสองคานบิกขายใคร่ ท่านช่วยคนมากมายสุด
คานนับ ไม่ทราบถูกคานบิกขายใคร่แทนสหายก็ครั้ง เมื่อท่านประสบ
ปัญหายุ่งยาก หรือหากคนแบ่งเบาคานกังวลให้กับท่านไม่ได้ แม้สักคน
เดียว?”

เจ้าสัวคิมเล็ก มือกกล่าว

“ท่านไม่ต้องใช้วิธีนี้กระดุนเรา คิดหาผู้ช่วยไม่ยากนัก ปัญหาอยู่
ที่ควรเป็นผู้ช่วยเหลือผู้ที่มีภาระครอบครัวยิ่ง มีบุตรหลานคอยเป็นห่วง
คนที่ดำรงชีพรับคานล้มคานทั้งไป ขอให้คิดเรื่องอื่น อย่างน้อยความรู้สึกที่
เสียใจจะเบาบางลง”

ขอเขาหงส์ตอบอย่างฮันจนปัญญากล่าว

“ข้าพเจ้าไม่คุ้นกับความฮันหันและการคานโดยส่วนตัวของ

ท่าน ท่านคงคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมด้วยตัวเอง แต่ข้าพเจ้าขอเตือนท่านประโยคหนึ่ง กิจจัดการกับศัตรูแห่งเมืองอั้งฮ้อเอว พวกเราทั้งสามยังไม่เพียงพอ”

เจียวฮี้ตุนกล่าวเสริมขึ้น

“ดังนั้น สภาพในตอนนี บรรลุถึงขั้นมีความจำเป็นต้องขอกำลังหนุนแล้ว...”

จีไฉ่ฮวดคิดถึงคาใส่เจียวฮี้ตุน ผุ่ถูกขึ้นยืน สองมือโพยหลัง เดินไปมาภายในห้อง ดูจากท่าทีที่หน้ามัวกั้วขมวดของเข่า เรื่องนี้คล้ายต้องเปลืองสมองกรุ่นคิดนัก

ขอเขาจะหงส์เจียบงันชั่วขณะ ก่อขกล่าวเป็นเชิงอ้อมไม่เชิงอ้อมว่า

“มีความยุ่งยากปานนี้จริง ๆ ?”

จีไฉ่ฮวดทรุดนั่งลง กล่าวว่า

“หลังจากกรุ่นคิด เรานึกได้ผู้คนที่สองคนเงื่อนใจของคนที่สองก่อนข้างเหมาะสม ล้วนครองตัวเป็นโสด ไม่มีภาระทางครอบครัว สำหรับผู้อื่น กับพวกมันเอง การมีชีวิตเพียงเป็นการรับใช้ชนิดหนึ่ง ไม่มีเป้าหมายเป็นพิเศษ ข้อมยังไม่อยถึงอนาคตอันใด หนึ่งในสองยังเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ตลอดทั้งวันเฝ้าเมาเมา ไม่มีความมุ่งหมายต่อชีวิต สรุปแล้วหากเสาะหาพวกมัน จะลดความรับผิดชอบทางจิตใจลงบ้าง”

ขอเขาจะหงส์กล่าวว่า

“ลดความรับผิดชอบทางจิตใจเป็นเรื่องหนึ่ง พวกมันมีความสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้หรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ขวัญและฝีมือของสหภาพทั้งสองนี้ยังใช้การได้หรือไม่?”

จีได้สวดหัวเราะเอะอะสะกิดว่า..

“อย่าได้เห็นพวกมันทั้งสองเอาแต่ระเห่ร่อน ไม่มีงานกุศลเป็นหลักแหล่ง วิชาฝีมือกลับขึ้นแข็งยิ่ง เมื่อถึงเวลาลงมือ มันสมองยังปราดเปรียวนัก”

ขอเขาหงส์กล่าวอีกว่า

“คนว่างงานเช่นนี้มักไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ตามหาหากเหินอิง ท่านมั่นใจว่าสามารถตามตัวพวกมันมารับใช้หรือ?”

“ขอมมีความมั่นใจตามตัวพวกมันมา ไม่เช่นนั้นไซมิใช่เปลืองความลึกลับเปล่าแล้ว?”

ขอเขาหงส์กล่าวด้วยความละเอียดรอบคอบว่า

“พวกมันทั้งสองนี้พักอยู่ที่ใด สถานที่อย่าได้ห่างไกลไป ไม่เช่นนั้นระยะไปกลับสูญเสียชีวิต เกรงว่าผู้ช่วยไม่มาถึง เรื่องสนุกสนานก็ปิดฉากลงแล้ว...”

จีได้สวดอุมือทั้งสอง อัมพธางกล่าวว่า

“สถานที่ไกลยิ่ง เพียงแค่แบ่งเป็นสองทาง ดีที่ห่างกันไม่ไกล รอให้เราเขียนข้อความให้เจียวอี้สุ่นถือไป คนทั้งสามจะกลับมาเป็นทางเดียวกันแล้ว”

เจียวอี้สุ่นรีบกล่าวว่า

“ตกลง ได้สวดอ้อ สองเท้าเรารวดเร็วที่สุด ทั้งงานาญการหากน ท่านผู้เฒ่าพอเขียนข้อความเสร็จ เราจะออกเดินทางในบัดดล เพียงชั่วพริบตาก็ตามตัวผู้คนกลับมาให้กับท่านแล้ว”

จีได้สวดคำอย่างอัมแอ้นว่า

“กล่าวถนัดใจไปแล้ว มีใจขุนหอนกะ (ตั้งชื่อในใจอ้าว) ที่ตั้งศก
คราเดียวไปไกลสิบหมื่นแปดพันสี่ โพนเถรวาดเร็วปานนี้?”

ขอเขะหงส์คัคบทว่า

“อย่าได้พรวไรสาระแล้ว สหายทั้งสองของท่านสมควรมีชื่อ
แซ่กระมัง?”

เจ้าได้ฮวดคกล่าวว่

“นี่ยังคงกล่าว เมื่อเป็นผู้คน โพนเถวไม่มีชื่อแซ่ คนที่เป็นโรค
พิษสุราเรื่อรังเรียกว่า จู่วั้นเพ็ชว อีกผู้หนึ่งเรียกว่า ไส้วะยิกชีว ไส้วะยิกชีว
ไม่ชมชอบดื่มสุราเท่าใด แต่บังเกิดความกระตือรือร้นสนใจในนารี
มีอาษาทำสวयหนึ่ง (เทพบุตรเข้าอุปผา)...”

ขอเขะหงส์ทอคดอนใจกล่าวว่

“มีไร่นอนสุรา ก็เป็นปิศจวระ ท่านโจนคนทกแต่ตากษคนทล
เช่นนี้?”

เจ้าได้ฮวดรีบส่งเสียงจูเบาๆ คล้ายกับคนทั้งสองวันกายอยู่ละแวก
ใกล้เคียงก็ปาน จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่

“โกวโพนโนของเรา ก่อนกล่าววจา ท่านควรใคร่ครวญให้ดี
อย่าลืมว่าพวกเรารขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ผู้อื่นต้องขายชีวิต ยังถูก
เรียกขานเป็น “สหายคนทล” หากว่าเป็นท่าน ท่านทนทานได้หรือ?”

ขอเขะหงส์ถึงคาไฟกล่าวว่

“ข้าพเจ้าไม่ถ่มหลงสุรา ไม่มัวมราคะ อาศัยอะไรคำว่าข้าพเจ้า?”

เจ้าได้ฮวด โบนมือกล่าวว่

“อาเถอะ เราไม่ถ่มเถียงกับท่าน แต่มีเรื่องราวบางประการต้องทำ

ความกระฉ่าง ในพุทธจักรเต็มไปด้วยคนสัพพัตร์อ่อนร่ว บ้างประพฤติดีปล่อย
ตัว บ้างขาดความสำรวม แต่ในคนเหล่านี้ก็มีถูกผู้ขายที่มากน้ำใจ ถือคุณ
ธรรมเน้นความศักดิ์ พวกมันร้องเพลงกังๆ ว่าสุราอย่างเต็มที กล่าวไปเพียง
เป็นการแสดงออกชนิดหนึ่ง ซึ่งความจริงพวกมันมีจิตใจงามโคด
เคียวพระนาง นับเป็นชนชั้นอันเที่ยงธรรม หากใช้ความประพฤตินำเป็น
เครื่องกำหนดคราใดแท้ใจของพวกมัน ออกจะไร้เดียงสาไปแล้ว...”

คราครั้งนี้ขอเขาเหงาไม่มีโทสะ เพียงอึ้งเล็กน้อยกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า ข้าพเจ้ามีความคิดที่ไร้เดียงสาเช่นนี้”

เจ้าได้สวดหัวร่อกลบเกลื่อน กล่าวว่า

“เราไม่ได้หมายถึงท่าน เพียงบ่งบอกบรรยายว่าความคิดส่วนบุคคล
และประสบการณ์ของคนทั่วไปเท่านั้น...”

ขอเขาเหงาตั้งเสียงดังอิมม์ เปลี่ยนเป็นถามว่า

“ท่านพระศรีสมรฤกษ์วันเพ็ญกับได้สวดหัวร่อ ทั้งสองงามเมื่อใด?”

เจ้าได้สวดกล่าวว่า

“ขอมิยังเร็วยิ่งดี เราจะเขียนข้อความสองแผ่น ใ้ให้เจียวี่สุนรุดไป”

กล่าวพถางมุขทุกขึ้น เดินถึงหน้าโต๊ะไม้แดงที่กลางห้อง เปิดลิ้นชัก
ดึงกระดานออกมาปึกหนึ่ง คนทุดนั่งลงบนเก้าอี้ให้ชื่อ เจียวี่สุนจึงหยด
น้ำลงในจานฝนหมึก ลงมือฝนหมึกให้

อย่าได้เห็นเจ้าได้สวดเปลี่ยนออกอ้วนดุษฎีชัย พอนั่งประจำโต๊ะเขียน
หนังสือ กลับมีลักษณะการวางตัวที่เหมาะสม เห็นเขาโน้มร่างท่อนบนเล็ก
น้อย มือซ้ายกำเป็นหมัดยันที่ขอบโต๊ะ สอกขวาขยักงออยู่กลางอากาศ
จับคู่กันจุ่มหมึก ควัดคราเดียวก็เสร็จสิ้น ทั้งรวดเร็วทั้งมันคง

เจียวยี่สุนที่ขมคูอยู่ด้านข้าง ต้องยัดคอมมองดูกระดานบนโต๊ะทั้งสองแผ่น กล่าวอย่างถึงเถว่า

“นี่ใช่การได้หรือ?”

จีได้ฮวดวางพุทกันลงบนแคร่ดั้งเดิม กล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

“เจียวยี่สุน ตัวหนังสือของเราทั้งสองตัวนี้ยังใช่การได้กระมัง?”

เจียวยี่สุนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง อิมประจบกล่าวว่า

“ตัวหนังสือตัวคงคงาม เข้มแข็งเปี่ยมพลัง ได้ฮวดเอ๊ย คิดไม่ถึงลายมือพุทกันของท่านสูงส่งถึงเพียงนี้ นับว่าเพียบพร้อมทั้งบุ๋นและบู๊ เพียงแต่เขียนตัวหนังสือสองตัว ทำเครื่องหมายจุดที่กึ่งกลาง สามารถถ่ายทอดความหมายได้หรือ?”

จีได้ฮวดเหลืออกตาขึ้นกล่าวว่า

“อย่าได้พรั่นพิไร นำกระดานข้อความไป พวกมันพอได้รับ ช่อมเข้าใจความหมายของเรา ร่างหนังสือเน้นที่รวบรัด สามารถถ่ายทอดความหมายได้ก็พอ มิใช่การสอบจอหงวน ใยต้องบรรยายให้ยืดยาว?”

ขอเขาะหงส์เดินเข้ามา หอับจวกระดานบนโต๊ะทั้งสองแผ่นขึ้นปากกล่าวว่า

“ให้ข้าพเจ้าขมคูลายมือของจีตัวเอี้ยพวกเรา คู่วาเขียนอย่างรวบรัดอย่างไร?”

บนกระดานมีตัวหนังสือเพียงสองตัว “ได้, ฮวด” หากมิใช่เพิ่มจุดตรงกลาง กลับคล้ายเป็นจีได้ฮวดลงนามตัวเองลงบนแผ่นกระดานก็ปาน

ขอเขาะหงส์ขมคูจนขมวักกิว กล่าวว่า

“นี่หมายความว่าอย่างไร คูไปคล้ายเป็นการประทับตราลงนาม...”

จีได้ฮวดกล่าวว่

“โหนเถยเป็นการประทันตราลงนาม คำ “ได้” (มา) หมายความว่าให้พวกมันรีบรุดมาที่นี้ ฮวดเป็นคำลงนามของเรา ถู้ง่วนเพียวกับได้ว-
เสียดจ้วงมองปราศเดียวก็เข้าใจ ไซต้องพิธีพิธีโรซิดเขียนมากความ”

ชชจะหงส์ส่งกระดานในมือให้กับเจียวฮีสุน อคห้วงอมีได้กล่าวว่

“เคล็ดวิชาใช้สื่อความหมายเช่นนี้ จ้าพเจ้าต้องศึกษาให้มากไว้ง
หวังให้ท่านแนะนำสั่งสอนด้วย”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างขมขื่นว่

“ถวคล้ายเล็กน้อย โหนเถยต้องให้เราแนะนำสั่งสอน ด้วย
ไหวพริบปัญญาของท่าน ขอเพียงใช้สมองสักเล็กน้อย ต้องเด่นล้ำ
เหนือกว่าเราแน่นอน”

อยู่ถึงตอนนี้ หันไปกล่าวกับเจียวฮีสุนว่

“จากที่นี้ไปยังทิศตะวันออกไม่ถึงยี่สิบลิ มีสถานที่แห่งหนึ่ง
เรียกว่าซำหตจิง ในห้องด้านในของศาลบูรพาตระกูลชั่ว พักไว้ด้วยถู้งวน-
เพียว หากว่ามันไม่ได้อยู่ในศาลประจำตระกูล ก็ไปหามันที่ร้านแข่งกีเลา-
ไฟว่ที่ด้านตรงข้าม “บรองต้องหาพบ...”

เจียวฮีสุนซักถามว่

“ได้ฮวดเอ๊ย ร้านแข่งกีเลาไฟว่ขายอะไร?”

จีได้ฮวดแค้นเสียงคังเฮอะ กล่าวว่

“ขายอาหารจำหน่ายสุราเก่าเก็บ สถานที่ไปของถู้งวนเพียว เจ้าจ้
ใจว่ขายอะไร?”

หยุดเล็กน้อย จึงกล่าวอีกว่

“ห่างจากเมืองชั่วเล่าจึงไปทางตะวันตกอีกสิบกว่าลิ จะถึงเมือง
ชาตอจิบ ที่ปากทางเข้าเมืองมีหอคาไคเล่า (หอครัวเร็ว) ให้สอบถาม
อำมาตย์ที่เฝ้าหอคาไคเล่า ก็จะทราบร่องรอยของทพบุตรเจ้าอุปมา-
ไว้แล้วเสียก็จะได้...”

เจียวยี่สุนข่มทราบบว่า หอคาไคเล่าที่เจ้าได้สวดเอ๋ยถึงเป็นสถานที่
เขื่องไร ขอเขาจะหงส์แม่ลูกกลิ้งอยู่ในบุพพจักร จะอย่างไรเป็นอิสตรี
ไม่คุ้นกับสถานโลกีย์เหล่านี้ พอฟังอดถามมิได้

“หอคาไคเล่าเป็นสถานที่เขื่องไร ได้เสียก็ชั่วกับอำมาตย์ที่เฝ้า
มีความสัมพันธ์อันใด หรือว่ามันเข้า ่องหับในหอคาไคเล่า พักอยู่เป็น
ระยะยาว?”

เจ้าได้สวดหีบคาถาถกกล่าวว่า

“แทบถือว่าพักอยู่ระยะยาว อำมาตย์ที่เฝ้าหอคาไคเล่าเป็นคู่รักเก่าของเจ้า-
เสียก็ชั่ว เล่าได้ว่าไม่มีเรื่องราวใด ก็จมอยู่ที่วังอันอบอุ่นนั้น ชามนี้ท่าน
ทราบแล้วว่า หอคาไคเล่าเป็นสถานที่เขื่องไรกระมัง?”

ขอเขาจะหงส์หน้าแดงวูบ แค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“นับเป็นปิตาจารย์เจ้าตำราจริงๆ ”

เจียวยี่สุนรีบรุกออกเดินทาง เจ้าได้สวดมนต์บูชาเจ้าแห่งเจียวยี่สุน
ขึ้นอย่างถ่วงรู้ความนัย เขาทราบว่าเจ้าผู้นี้คิดเร่งรัดถึงเมืองชาตอจิบโดย
เร็วเพื่อขอลงนามของหอคาไคเล่ากับดา

บทที่ 19

ซึ่งเป็นฝ่ายเคลื่อนไหว

รุ่งวันเที่ยวกับเทพบุตรเข้าบุปผาได้เอื้อมชีวรพอดติดตาม
เจียวยี่ฮุนมาถึงบ้านรับรองของเจ้าไฉวค ก็เป็นขามที่ขึงคิน
เจ้าไฉวคกล่าวไม่ผิด คนทั้งสามกลับมาร่วมกันจริงๆ

เจ้าไฉวคพบหน้าสหยาที่เรือเจียวมาทั้งสองในห้องสรงบุปผาตรงข้าม
กับห้องนอนที่ชั้นสอง รุ่งวันเที่ยวที่อ้วนคล้ำใบหน้าเต็มไปด้วยก้อนเนื้อ
ยังคงขาดสุราไม่ได้ มาคราวรีบเร่งเดินทางมา ยังคืบหน้าค้ำค้ำๆ พ้อฮ่า
ปากก็ปรากฏกลิ่นสุราคลุ้ง

เทพบุตรเข้าบุปผาได้เอื้อมชีวร่างชูบกั้ง ทำทางสุภาพสง่างาม
ขามขมิบอวาท้า แฝงลักษณะอันสูงส่ง เพียงแคใบหน้าซัดขาวอมเขียว
อย่างผิดปรกคืออยู่ข้าง คล้ายถูกอันใดดูดไปจนหมดสิ้น

รุ่งวันเที่ยวพอบพบเห็นเจ้าไฉวค ก็น้อมกายลงส่งเสียงเรอคำหนึ่ง

ก่อน ค่อยป็นรอยยิ้มขึ้น กล่าวว่

“ไม่พบเห็นตัวเอี้ยมานาน สร้างความคิดถึงแก่เรานัก ระหว่างนี้ตัวเอี้ยคงทำมาค้าขึ้น เราอุ้งวันเพ็ชวขอค่านับต่อตัวเอี้ยแล้ว”

จ้ได้สวดขับจุมุกสุคตม กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่

“ท่านคล้ายกรอกปัสสาวะมาลงไปไม่น้อย อุ้งวันเพ็ชว ท่านไม่สามารถค้มให้น้อยลงสักสองคำหรือ เราใช้คนไปหาท่าน อ้อมค้อมนี้รื่องให้กระทำ ท่านแะอยู่ในโหลสุราเช่นนี้ จะทำงานสำคัญได้อย่างไร?”

อุ้งวันเพ็ชวหัวร่อฮาฮา เผยเห็นฟันที่ทั้งเหลืองทั้งดำ ภายในปากกล่าวว่า

“ผู้อื่นไม่เข้าใจเรายังพอท่านนา หรือตัวเอี้ยไม่เข้าใจเราด้วย ท่านก็ทราบว่เราอุ้งวันเพ็ชวค้มสุราส่วนค้มสุรา แต่ไม่เคยพลาครื่องสำคัญมาก่อน”

จ้ได้สวดแคนเสียงดังเฮอะ สั่งคอเจียวี่สุนที่ด้านข้างว่

“จงนำชาแก่จัดให้กับเราป่านหนึ่ง ให้เจ้าผู้นี้มีสมองแจ่มใสก่อน”

เจียวี่สุนรับคำล่ถอยออกไป จ้ได้สวดข้มให้กับเทพบุตรเข้าบุผา กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนกว่เดิมว่

“เจียวี่สุนตามตัวท่านพบที่ห้องหอยของอำฮวงโกวเนี่ยกระมัง?”

เทพบุตรเข้าบุผา น้อมกายกราหนึ่ง ข้มอย่างกระดากอยู่บ้าง กล่าวว่า

“ตัวเอี้ยพิจารณาด้วยปราศเปรื่อง—นอกจากอำฮวงแล้ว เราไม่แวะเวียนไปที่อื่นอีก หลาขบิมนี่สุภาพพ่วงกายไม่เป็นเช่นเดิม ตำนือตัวว่าอาขุมากขึ้น ดังนั้นจกจำคำเตือนของตัวเอี้ย ถ้ารวมตัวได้พยายามสำรวจตัว...”

ถู่จ้วนเพียวสอดคำขึ้น

“มารดาท่านอย่าได้แสวงมารยาต่อตัวเอี้ย สองสามปีนี่เราพบหน้าท่านสี่ครั้ง ทั้งสี่ครั้งพบพานในช่องคณิกาที่ผิดแผกแตกต่าง ยังบอกว่าท่านสำรวจตัว หากไม่สำรวจตัว คงคิดมีพระสนมนางกำนัลเช่นฮ่องเต้แล้ว”

เทพบุตรเข้าบุผากวาดคมองถู่จ้วนเพียวแวบหนึ่ง กล่าวเสียงขึ้นว่า

“พวกเราทั้งสองพบกันมิสู้คิดถึงกัน. เต้าถู่ (คนแซ่ถู่) สองสามปีพบหน้าสี่ครั้งออกจะมากเกิน นิสัยเรายังประเสริฐเลิศกว่าท่าน ดูท่านคล้ายลามามาตัวหนึ่ง ยังพบกับผู้คุณได้หรือ?”

ถู่จ้วนเพียวส่งเสียงเรออีกครา ชวนคำว่า

“สุรและเนื้อผ่านลำไย รากะเจกเช่นมิดคาบ ท่านเข้าใจว่าสูงส่งกว่าเราหรือ ไอ่ไม่มีสสาวะต้องดูสารรูปตัวเอง มารดาท่านถูกถ้าไม่เห็นกันนั้นสุดจนกลวงว่างเปล่า แต่แรกแล้ว”

เทพบุตรเข้าบุผาขมวดคิ้ว แต่หาไม้โทสะไม่เพียงกล่าวว่

“ไม่ขอทู่เถียงกับท่าน ท่านยิ่งคิมยิ่งโง่งม ยิ่งคิมยิ่งป่าเถื่อน”

ถู่จ้วนเพียวร้องค้ำๆ ว่า

“เราโง่งม เราป่าเถื่อน? มารดาท่านเถอะเรา...”

จีไฉ่ฮวดควาดเบาๆ คัดบทขึ้นว่า

“ดึกคืนก่อนคืนว้ร้องอันใด เราเรียกหาพวกท่านมาหารือ มิใช่ฟังพวกท่านทู่เถียงกัน”

ถู่จ้วนเพียวกับเทพบุตรเข้าบุผาก่อนแยกย้ายนั่งลง จีไฉ่ฮวดนั่งบนเก้าอี้หวายขนาดใหญ่ที่ด้านตรงข้าม กล่าวอย่างจริงจังว่า

“เรื่องนี้อันตราบยิ่ง กล่าวไปเท่ากับเป็นการขายชีวิต ก่อนที่พวกท่านทั้งสองจะรับปาก ให้ใคร่ครวญโดยรอบคอบ หากมีที่ลำบากใจ ก็ไม่เกี่ยวเชิญบังคับ...”

อู๋จวนเพียวยิ่คอกขึ้น จึงกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย ท่านกล่าวเช่นนี้เท่ากับดูแคลนเราอู๋จวนเพียว ขอให้เรานุกน้ำลุยไฟ ขอให้ตัวเอี้ยส่งมากำเคียว ผู้ใคร่ครวญย่อ ไม่ถือเป็นถูกคน”

จีได้ฮวดยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ท่านแน่ใจว่ามีกำลังขวัญเช่นนี้?”

อู๋จวนเพียวหน้าแดงคอพอง กล่าวว่า

“ตัวเอี้ย เราอู๋จวนเพียวเป็นตัวอะไร ท่านทราบกระจางกว่าผู้ใด หากให้รบทัพจับศึก พลีเลือดเนื้อขายชีวิต เรารับรองจัดอยู่อันดับหนึ่ง คราก่อนตัวเอี้ยท่านช่วยพลีเราจากเงื้อมมือฉลามเขี้ยว (เจ็ดหางต้มพัน) มาตราว่าเราคือผู้จันรับภาคแผ่นกลืนกลาด หลั่งโลหิตโชมกาย แค่นี้ได้แสดงความซลาดเซลาแม้แต่น้อยกระมัง?”

จีได้ฮวดส่งเสียงคังอิมม์ กล่าวว่า

“นี่กลับเป็นความสัจ...”

จากนั้นกวาดคาไปยังได้ว่เสือกชีว่ กล่าวว่า

“ท่านเล่า ท่านมีปัญหาหรือไม่?”

เทพบุตรเข้าบุปผายักไหล่คราหนึ่ง กล่าวว่า

“นักสู้ยอมตายเพื่อผู้รู้ใจ”

จีได้ฮวดกล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

“ประเสริฐ เราทราบว่าคุณตัวพวกท่านทั้งสองมาต้องไม่ผิด

พลาด แต่เราชอบออกกล่าวล่วงหน้า เรื่องนี้แม้เสี่ยงอันตราย สามารถ
รักษาชีวิตยังทรงรักษาชีวิตไว้ เราไม่ต้องการให้พวกท่านเกิดเหตุพลาดพลั้ง
อันใด...”

เอ่อดังตอนนี้ เขียวี่ขุนขกถาดสาวท้าวเข้ามา จัดแจงรินน้ำชาให้กับ
ผู้คนภายในห้องทั้งสาม และไม้มรินให้กับตัวองด้วยหนึ่ง จากนั้นยืนอยู่
ที่มุมห้อง ทำท่าเงยหูสดับฟัง

จีได้สวดส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

“พวกท่านเคยได้ยินชื่อตระกูลฉ่ำเมืองอั้งฮ้อเถ่ากระมัง?”

คนทั้งสองพากันผงกศีรษะรับ ถู้ง่วนเพียวกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“ตัวเอี้ยมีข้อบาดหมางกับครอบครัวโจรนี้หรือ?”

จีได้สวดผงกศีรษะ กล่าวว่า

“มิผิด มีอริบาดหมางไม่น้อย...”

หลังจากนอกเล่าต้นสาปปลายเหตุที่เพาะอริบาดหมางกับตระกูลฉ่ำ
ตลอดจนทราบระแคะระคายว่า ฝ่ายตรงข้ามคิดตอบโต้ล้างแค้น ก็ถ่ายทอด
วัตถุประสงค์ของตัวเองออกมาว่า

“หากต้องนักร ให้ชื่อคนฉื่อน มิสู้จึงเป็นฝ่ายสยบ เรามีกำลังคนไม่
เพียงพอ ดังนั้น เชื้อเชิญท่านทั้งสองมาช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง พวกเราจะ
ไปดักสกัดที่เมืองอั้งฮ้อเถ่า จึงถงมือโดยมิให้คนของตระกูลฉ่ำทันตั้งตัว”

ถู้ง่วนเพียวดูมือด้วยความกระเหี้ยนกระหือรือ กล่าวว่า

“ความคิดของตัวเอี้ยสูงส่งยิ่ง นารดาบั้นเถอะ ตระกูลฉ่ำเป็น
ครอบครัวโจร ต้องไม่ใช่ตัวฉื่ออันใด ปกติพวกมันคิดจะต้องผู้่อนยังพอทำนา
ควาครั้งนักรถักถักดอแยะตัวเอี้ยท่าน ไหนเลขทอนนักรเจยได้?”

เทพบุตรเข้าบุปผากล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

“บ้านตระกูลนี้มีขุนกำลังไม่น้อย คัวเอี้ย ทางด้านพวกเรามีทั้ง
สิ้นก็คน?”

เจ้าไฉวคซุนหัวหน้านิว กล่าวว่

“ห้าคน ประกอบด้วยเรา พวกท่านทั้งสอง เจียวฮี่ซุนและ
ขอเงาะหงส์โกวเนี้ย”

เทพบุตรเข้าบุปผาพอฟังคำ “โกวเนี้ย” ถึงกับคาเป็นประกาย
กล่าวด้วยความกระตือรือร้นสนใจว่า

“ยังมีโกวเนี้ยนางหนึ่งหรือ? คัวเอี้ย อิศริส่วนใหญ่จ่มทอดย้อย
อ่อนแอแน่นน้อย หากให้ต่อสู้แย่งชีวิต หลังโลหิตเสียเลือดเนื้อ
ขอโกวเนี้ยนั้นทนทานได้หรือ?”

เจ้าไฉวคหั่วรอเฮอะสะกล่าวว่

“ยอมทนทานได้ ผู้อื่นมีฝีมืออยู่หลายเท่า ท่านต้องการทดสอบ
หรือไม่?”

เทพบุตรเข้าบุปผากล่าวด้วยความยินดีว่

“เพียงไม่ทราบขอโกวเนี้ยผู้นี้มีอายุเท่าใด?”

เจ้าไฉวคฮิมอย่างมีความหมายกว่าเดิม กล่าวว่

“อายุสี่สิบกว่าปี อยู่ในวัยบุปผาแย้มบาน ทั้งยังมีรูปโฉมหมด
จดคงาม”

เทพบุตรเข้าบุปผาอุ้มมือทั้งสอง กล่าวว่

“หากคัวเอี้ยเห็นว่ามีคามจำเป็นเช่นนี้ เราจะข้อมมือไปขอโกวเนี้ย
นั้นสักหลายเท่า คัวเอี้ยวางใจ เราจะยังมีไว้ ไม่ถึงกับทำร้ายขอโกวเนี้ย”

เจียนี่สนที่มุมห้อง ถึงกับเทมพ่นน้ำชาในปากออกทางจมูก มันรีบยกมือปิดจมูกปากไว้ พร้อมกับปากซัดคราน้ำชาที่มุมปาก สอดคำ
จีน

“เสียดข้าวเต้าเหือ ขอโกวเนื่อนั้นมิใช่ใครอื่น หากแต่เป็น...เป็น
สหายของไฉ่ฮวดเหือ ท่านก็ทราบว่สหาย...”

เทพบุตรเข้าบุปผางงันวุ่นใหญ่ ค่อยๆดูใจได้คิด ใบหน้าแดงวุ่น
จากนั้นกลับกลายเป็นซิดขาวอมเขียว รีบหลุดจากเก้าอี้ ประสานมือ
คารวะต่อเจ้าไฉ่ฮวดจนจรดพื้น กล่าวว่

“เราสมควรตาย เราโง่เขลาจนมลาย ตัวเหือ ที่กล่าวก้าวร้าว ไปรด
ให้อภัย...”

เจ้าไฉ่ฮวดโบกมือวุ่น หัวเราะฮาฮากล่าวว่

“ไม่หนักหนาสาหัสปานนั้น ซึ่งความจริงระหว่างเรากับขอโกวเนื่อ
ไม่มีอะไร เพียงเป็นสหายเท่านั้น...”

เทพบุตรเข้าบุปผาปากซัดหยาดเหงื่อบนศีรษะ กล่าวอย่างประหวั่น
ทนทานว่

“ไม่เคยได้ยินว่ตัวเหือมีความสัมพันธ์ด้านนี้ ดังนั้นไม่ทันนึกถึง
ตัวเหือไม่ถือสา เรานอกจากตำนิกซึ่งใจแล้ว วันหน้าจะคอยดักเตือนตัวเอง
ให้ตั้งวร...”

เจ้าไฉ่ฮวดกล่าวเสียงอ่อนโยนว่

“แล้วกันไปเถอะ มิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด ท่านมิต้องจดจำใส่ใจ”

ดูจวนเหียวที่ด้านข้าง แยกเขี้ยวหัวเราะอย่างขื่นขมในคราเคราะห์
ของผู้อื่น กล่าวว่

“บอกต่อท่านแต่แรกว่า ราชะเจกเช่นมีคดาบท่านพานไม้เชื้อ
ดูจากसारูปของท่านเมื่อครู พอเอ๋ยถึงโกวเน็ช ถึงกับกระหือ้นอ้นของ
ดากระจ่างแจ่มใส ทั้งยังอาสาซ้อมมือกับผู้อื่น ผู้เข้าใจ ท่านโยมิใช่แต่
หาความยุ่งยากใส่ตัวเอง?”

เทพบุตรเข้าบุปผากับสายตาลง โทนเลยมีสมาธิได้เนื่องจากผู้รับ-
เพียว ผู้จวนเพียวฉกฉวยโอกาสกล่าวสืบต่อ

“ดังนั้นสันดานของท่านควรแก้ไขสักครา ไม่เช่นนั้นไม่ทราบว่ามัน
โคจะก่อเภทภัยขึ้น กระทั่งศีรณะหลุดจากบ่ายังไม่รู้สึกตัว...”

เจ้าได้สวดหน้าเครื่องเขี่ยคลง ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“ผู้จวนเพียว ท่านกริ่งเกรงไม่เกิดกตัญญูหรือไร เรื่องเล็กน้อยโย
ต้องขบาชลูกหลานป่านี?”

ผู้จวนเพียวรีบกล่าวว่า

“ตัวเอ๊ย เราคิดเดือนสติมันด้วยเจตนาดี”

เจ้าได้สวดจินน้ำชาคำหนึ่ง กล่าวว่า

“สนทนาเรื่องสำคัญเถอะ เมื่อครูเอ๋ยถึงคอนโคแล้ว?”

เจียวี่ฮุนที่มุมห้องกล่าวเสริมขึ้น

“ได้สวดเอ๊ย เมื่อครูเป็นเฮียกจิ๋วถ้าเฮียตามว่าด้านพวกเรามีผู้คน
ทั้งสี่คน...”

เจ้าได้สวดมงคลศีรณะกล่าวว่า

“เราบอกแล้วว่ามีบุรุษสตรีทั้งสี่คน ได้เวียกจิ๋ว ท่านมี
ความเห็นอันใด?”

เทพบุตรเข้าบุปผารับสติ กล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“หากเปรียบเทียบขุมกำลังทั้งสองฝ่าย ฝ่ายเราแสดงว่าอ่อน
ด้อยกว่า ตัวเอี้ยไซ้ใคร่ควรดูว่าจะเรียกระดมกำลังผู้คนเพิ่มเติมหรือไม่?”

จีได้สวดกล่าว่า

“การทหารเน้นที่คุณภาพไม่เน้นที่ปริมาณ พวกเราแม้มีคนน้อย
แต่มีสมรรถนะการต่อสู้สูง พร้อมกับนั้น การสู้ประจันขึ้นอยู่กับการทวิ
ที่ใช่ เราเห็นว่าไม่ต้องเรียกระดมกำลังหนุนอีก ทว่าสมควรทราบ
หนี่ใดในโลกไม่มีใดเกินหนี่น้ำใจ โดยเฉพาะการเดินทางสู่เมืองอั้งฮ้อเถ่า
เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องยิ่งน้อยยิ่งดี”

เทพบุตรเข้าบุปผารูสึกถึงคุณค่าของตัวเองที่อยู่ในจิตใจจีได้สวด
ถึงกับกึกกักอักโข กล่าวว่

“ใช่แล้ว ตัวเอี้ยกรุ่นคิดคำนึงถูกต้อง ไม่ทราบต้องการให้พวกเรา
ทำอะไร ขอตัวเอี้ยไปรดสังมา”

จีได้สวดกล่าอย่างเริงคิดอ่านเป็นมันเหมาะว่า

“การข่มขู่ใจคนของบ้านตระกูลดำครั้งนี้ แผนการไม่ซับซ้อน
เพียงแต่จังหวะเวลาและวิธีการเคลื่อนไหวต้องพิจารณาให้ดี เมื่อเป็นการ
ใช้คนน้อยสู้พวกมาก หลักการสำคัญอยู่ที่รวดเร็วและแยบยล ด้านการจัด
แบ่งกำลังคน วันพรุ่งนี้เราจะหารีอกับขอโกวเนี้ย แล้วค่อยตกลงใจ...”

เมื่อเอ่ยถึง “ขอโกวเนี้ย” เทพบุตรเข้าบุปผาอดหน้าร้อนหะผ่ามิ
ได้ เบือนสาขคาไปอีกทางหนึ่ง ไม่กล้าสู้สาขคากับจีได้สวด สภาพเช่น
นี้พอปรากฏแก่สาขคาจู้งวันเพ็ญ อดหัวร่อฮิสะออกมามิได้

ยามนั้น จีได้สวดคลุ่บเสียงแผ่วเบาตง แยกแยะขุมกำลังของบ้าน
ตระกูลดำ บ่งชี้ทุกกลสำคัญองฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับด่ายทอดประสบ-

การณ์เมื่อครั้งก่อนให้ทราบ...

เจ้าไฉศวค ขอชะเหงส์ ถู้งวันเทียว เทพบุตรเข้าอุปมาและ
เจียวยี่ฮุนมาถึงเมืองอั้งฮ้อเผ่าอีกครา มาถึงได้ค้น ไ้บนอันหา
หันหน้าหาเส้นทางที่ทอดสู่บ้านตระกูลดำ

การมาเมื่อครั้งก่อน เป็นช่วงคันฤดูใบไม้ร่วงอาทิตย์ร้อนแรงทุก
คามถน คราครั้งนี้เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ฟาสุคันฤดูหนาว ลมเย็นโช
ยะเยือก เป็นเหตุให้กลิ่นอาสนาพื้นยิ่งเย็นยิ่งยบกว่าเดิม

เจ้าไฉศวคสวมชุดแพรที่ถักทอจากผ้าเงินโชทอง ใส่รองเท้าแพร
พื้นบาง ดูไปหรูหรา ยังคิที่ไม่ได้สวมเครื่องประดับอัญมณี ไม่เช่นนั้น
ไม่คล้ายเป็นการประจัญประจัญ กลับคล้ายเดินทางมาร่วมงานเสียแล้ว

ขอชะเหงส์ยังคงอยู่ในชุดขาวสะอาด เพียงแต่เนื้อผ้ามิใช่แพร
ถ้วนในฤดูร้อน หากแต่เปลี่ยนเป็นชุดกำมะหยี่ที่มีดัด คดุมไว้ด้วยเสื้อ
คลุมหนังจึงจอกขาว เน้นเห็นถึงความหรูหรา ดังราวกับจะประชันขันแข่ง
กับเจ้าไฉศวค

แต่การมายังเมืองอั้งฮ้อเผ่าครั้งนี้ นับเป็นการเสี่ยงชีวิต มิใช่มาอาว
ความทุ่งเพื่อ ดังนั้นทั้งหมดหน้าเคร่งขรึมจริงจัง โดยเฉพาะเจียวยี่ฮุน
ค้นเค้นถึงเกรียคจนกลืนน้ำลายไม่หยุดยั้ง

เทพบุตรเข้าอุปมาก็สวมเสื้อคลุมสีดำ ถูกความเย็นคุกคามจนหน้า
เขียวซีดกว่าเดิม มันยืนอยู่ข้างกายเจ้าไฉศวค ซึ่งมีมือไปยังบ้านตระกูลดำ
ซึ่งยังปรากฏวิวรอยของการเผาไหม้ให้เห็น ตามว่า

“เป็นที่นี่หรือ คั่วเอ๊ย?”

จีได้สวครับคำว่า

“มีมิด บ้านช่องที่เรียงรายเป็นรูปดวงดาวห้าฟลั้งนั้น เป็นวังของ
บ้านตระกูลดำ”

เทพบุตรเข้าบุปผาสวรรวดูโดยละเอียดเที่ยวหนึ่งกล่าวเบาๆ ว่า

“อ้อก็เพลิงครั้งนี้เผาทำลายไม่น้อย จนบัดนี้ยังเห็นริ้วรอยหลัง
เพลิงไหม้ได้...”

จีได้สวคยืมเล็กน้อยกล่าวว่า

“ระหว่างนี้พวกมันทำการซ่อมแซมมากหลาย ไม่เช่นนั้นจะมี
สภาพเนจนอดกว่านี้ ท่านยังไม่ทราบ ขณะที่เกิดเพลิงไหม้ ท้องฟ้า
ถูกเผาผลาญจนแดงฉานไปครึ่งแถบ”

เทพบุตรเข้าบุปผาอดจําเลื่องมอขอเขาหงส์แวงหนึ่งมิได้
ขอเขาหงส์กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“ใช่แล้ว ข้าพ ข้าเป็นคนวางเพลิงเอง”

ผู้จวนเที่ยวกระชั้นเสือกุลมขนหยาบบนร่างคราหนึ่ง แยกเขี้ยวหัว
รอกกล่าวว่า

“ขอไกวเนี่ยขาว่องสะกราญ คิดไม่ถึงว่าจะลงมือเช่นนั้น”

ขอเขาหงส์กล่าวเป็นเชิงอ้อมไม่เชิงอ้อมว่า

“ท่านไม่เคยได้ยินว่าสุดชั่วร้ายคือจิตใจสตรียรอกหรือ สตรี
ชามหักใจอำมหิต ยังอำมหิตกว่าบุรุษมากนัก อย่าได้ถูกรูปโฉมภายนอก
ของพวกนางล่อลวงไป”

ผู้จวนเที่ยวร้องโพล่งว่า

“ในชีวิตเราไม่เคยถูกศรีย่ต่อตัวมาก่อน มีแต่ผู้เจ็ได้ด้องระมัดระวังไว้...”

เทพบุตรเข้าบุปผากล่าวเสียงเอ็นชวว่า

“เล่าถู่ พุดถึงตัวเองก็พอ ยิ่งรู้ใจมใส่เราทำอะไร?”

จี้ได้ฮวดรังสยดคยที่สำรวจมองกลับมย กล่าวว่

“พวกท่นทั้งสงด้นกกล่วให้น้ยลงเอะ นีเป็นเวลาคไย ยังทำสงครมคยอีก เจียวี่สุน ลองสังกคว่ละเวกบ้นคระกุดฉ่ย ยังมีเต้นทงทอคสู่ภยนอกหรไย?”

เจียวี่สุนรียกกล่าวว่

“กล่ยมีแค่สันทงนี นอกจกพวกม้นอินยอมคคผ่นไร่นาทงน้ย ก็ขยบกไค...”

จี้ได้ฮวดสันศึระะกกล่าวว่

“พวกม้นไม่มีเหตุผลที่สละทงสยใหญ่ใช้ทงน้ย ทั้งนีเพระพวกม้นคยคคไคไม่ถึงว่มีคยขุ่นรู้ใจมคคพวกม้น”

เจียวี่สุนเกยศึระะกกล่าวว่

“ได้ฮวดเอีย ท่นผู้เค่แ่นใจว่คยของคระกุดฉ่ยจะออกคยทงเมไค?”

“เรไคนเสยแ่นใจไค คคคว่คยไคมนนค”

เจียวี่สุนอัมประจบกกล่าวว่

“ได้ฮวดเอีย อกคทนภยป่นนี พวกรก็ค่นวณเวศยออกคยทงของผู้อื่นไคไค หรือจะจับเจ้ออยู่ที่นี่?”

ขอเชะหงส์ที่ค่นจ้งอัมพทงกกล่าวว่

“ขอมิ่ไม่จั้นจำเฝ้ารอกอยู่กลางคืนทรายเช่นนี้ รอดักครู่พวกเราจะ
เสาะหาสถานที่สำหรับซุกหัว ท่านวางใจรับรองไม่ปล่อยให้ท่านหนาวตาย”

เจียวยี่ฮุนอธิบายว่า

“ขอโกวเนี่ย ท่านอย่าได้เข้าใจผิดว่าเราทนความลำบากไม่ได้
เราหมายความว่าหากต้องเช่อยู่ที่นี่ มีผู้เช่นจำเฝ้าเข้าไป รุ้โจมโดยไม่ให้พวก
มันทันตั้งตัว...”

คราครั้งนี้จีได้ฮวดกล่าวว่

“ไม่ได้ ก่อนที่บ้านตระกูลฉ่าจะมีความเคลื่อนไหวที่บ่งชี้ว่าคิดรุกราน พวกเราไม่ควรชิงลงมือ สภาพครั้งนี้ต่างกับครั้งก่อน ครั้งก่อนพวก
เรามีเหตุผลรุ้โจมอย่างเต็มเปี่ยม ครั้งนี้เพียงแต่ทราบระแคะระคาย ก่อนที่
ความจริงจะกระจ่างชัด หากบุกรุ้โจมซ้ำสอง จะกลับกลายเป็นพวกเรเป็น
ฝ่ายรังควานแล้ว”

เจียวยี่ฮุนกล่าวว่ ว่างถึงแล้ว

“ทำอย่างไรค่อบ่งชี้ว่ามีความเคลื่อนไหวคิดรุกราน ค่คให้พวกมัน
ยกขบวนออกเดินทาง ก็อาจไม่ยอมรับว่าคิดรุกรานพวกเรา”

จีได้ฮวดหัวร่อคิกคักกล่าวว่

“ถามได้ประเสริฐ เราจะบอกกล่าวค่อเจ้าให้กระจ่างชัด จากเมือง
อั้งฮ้อถ่มาถึงถิ่นที่อยู่ของพวกเรา มีเส้นทางทั้งสี่ตามสาย ขอเพียงกอง
กำลังของบ้านตระกูลฉ่าเหยียบย่างสู่ทางสายใดสายหนึ่ง พวกเราจะลง
ความเห็นว่ฝ่ายตรงข้ามมีจิตคิดรุกราน เปิดฉากขุมรุ้โจมได้...”

ขอเขาหงส์ก่่าวเสริมขึ้น

“เมื่อค่อนขามา ข้าพเจ้ากับจีได้ฮวดสำรวจจุดที่อาจขุมรุ้โจมไว้

แล้ว เมื่อพิธีบูชาพระบาทก็จะต้องเลื่อนไหว พลิกเพลงไปตามสถานการณ์”

เจียวอี้ฮุนส่งเสียงดังฮือ กล่าวว่

“ที่แท้ท่านทั้งสองมีความคิดอ่านเช่นนี้ หมายความว่าต้องรอจนฝ่ายตรงข้ามออกมา พร้อมกับแน่ใจต่อทิศทางไปของพวกมัน ก่อนหน้านี้ไม่สามารถลงมือได้?”

ขอเขาจะหงส์ผกก็รีบจะกล่าวว่า

“มีผิด ทั้งนี้เพราะจีไฉ่วคต้องการมีจุดยืนที่มั่นคง ไม่ขุดตกเป็นข้อครหาของผู้คน”

เจียวอี้ฮุนถูมือที่ทั้งแข็งทั้งชาด้านทั้งคู่กล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ยไม่ทราบตอนเข้าบ้านตระกูลดำไปสืบดูตาคนเอก่อนได้หรือไม่?”

จีไฉ่วคสอคำขึ้น

“ให้ผู้ใดไป เจ้าหรือไร?”

เจียวอี้ฮุนน้อมกายเล็กน้อย กล่าวว่า

“ไม่แน่ว่าเราสามารถสืบหาเลขนัยใดได้อย่างน้อยยังคิดว่าจับเข้าอยู่ที่นี้...”

จีไฉ่วคตัดบทว่า

“ท่านนี้ขอยให้กันรับตะ อย่าได้หลงพดลเข้าไป ก่อนความวุ่นวายอีก”

เอ๋อถึงตอนนี้ หันไปกล่าวกับงูจ้วนเหวว่า

“ท่านอยู่เวรรอบแรก รอจนพวกเราเสาะพบที่พักพิง ค่อยส่งคนมาสืบเปลี่ยนกับท่าน”

รุ่งวันเพ็ญรีบกล่าวว่า

“คัมธีย์ หากว่าที่นี่เกิดเรื่องขึ้นก่อน เราจะแจ้งต่อพวกท่านอย่างไร?”

จีไล้สวคขววดก็วกกล่าวว่า

“ไม่ต้องแจ้งให้ทราบ ท่านเพียงลอบคิดตามฝ่ายตรงข้ามไป จะอย่างไรมีเส้นทางไม่ก็สาย พวกเราสามารถตามทัน ปัญหาอยู่ที่ในโลกไม่มีเรื่องประจวบเหมาะปานนี้”

รุ่งวันเพ็ญหัวร่อกลืนกลืน ไม่ทันกล่าวว่าจา จีไล้สวคก็นำผู้คน ที่หลงเหลือเดินจากไป เทพบุตรเข้าบุปผาก่อนไปหันมาขู่นิ้วหัวแม่มือให้กับ รุ่งวันเพ็ญ เพียงแต่ชี้ลงดิน ความหมายจึงกลับกลายเป็นตรงกันข้าม

จีไล้สวคและพวกเดินตามสันเขา ลงได้ไปประมาณสี่เศษ พบเห็นคงไม้แถบหนึ่ง เนื่องด้วยอากาศเหน็บหนาว ต้นไม้ค่อนข้างบางคา ทั้งมีใบไม้ร่วงกลืนกลืนในคงไม้มีกระถ่อมมุงหญ้าฟางอยู่หลังหนึ่ง

กระถ่อมนี้ยังไม่ชำรุดทรุดโทรมเกินไป ภาคว่าหลังคามีรอยโหว่หลายแห่ง ยังสามารถกำบังลมต้านความหนาว เจียวี่สุนหลังจากสะสางมูลสัตว์ทิ้งปฏิภูม นับว่าพอทำนักพักพิงได้

คนเข้าพักในกระถ่อม ม้าคู่ขาจึงไปหลังกระถ่อม ขึ้นค่อไปเป็นเทพบุตรเข้าบุปผาจุดไปดูลาดเลาแทนรุ่งวันเพ็ญ

ยามพลบค่ำ เจียวี่สุนใช้ก้อนหินประกอบเป็นเตาเล็กๆ ใบหนึ่ง นำหม้อเหล็กขนาดเล็กย้อมที่พกดิดตัวออกมา เก็บกิ่งไม้ในคงไม้มาก่อไฟ ตอนแรกคั้นน้ำขงา จากนั้นหยิบนื้อแพะบดละเอียดที่หมักคงไว้จากในถุงผ้าห่อหนึ่ง ผสมกับแป้งหมี่ คั้นเป็นน้ำแกงก้อนหมี่รสเข้มข้นหม้อหนึ่ง

ไม่ทราบเจียวี่สุนผสมเครื่องปรุงโคลงในน้ำแกงก้อนหมี นั้นแกง
ทั้งเหนียวแน่นทั้งหอมหวานก้อนหมีก็เล็ดทะเยือกจุปลายข้าว เมื่อบรรจุ
อยู่ในซาม กล้ายังคันร่าอยู่ ได้รับประทานกับขนมเปี๊ยะที่ทอดโดยไม้ไผ่
น้ำมัน และเนื้อพะไลที่หั่นเป็นชิ้นๆ นับว่าโอชะถูกปากยิ่ง

เจ้าได้ชวนนั่งขัดสมาธิบนกองหญ้าแห้ง ชดน้ำแกงก้อนหมีลงไปซาม
ซาม ด้วยขนมเปี๊ยะที่ทอดโดยไม้ไผ่น้ำมันครึ่งซัง และเนื้อพะไลอีก
สิบชิ้น ค่อยวางซามเกลือบลง เช็ดปากกระบายลมออกมา กล่าวว่า

“มารคามันเถอะ อากาศหนาวเช่นนี้ ในสถานต่างถิ่น สามารถรับ
ประทานอาหารเขียงนี้มือหนึ่งนับว่าไม่เลว เจียวี่สุน เจ้ามีฝีมืออยู่บ้าง”

ขอชะระหงส์คืบน้ำแกงก้อนหมีที่ละคำ ไม่ให้กับเจียวี่สุน กล่าวว่า

“พวกเราไม่ทราบร้องอยู่ที่นี้กี่วัน เจียวี่สุน ท่านไม่ได้ให้พวกเรารับ
ประทานอย่างปลอดโปร่งเพียงมือเดียวกระมัง?”

เจียวี่สุนกลืนขนมเปี๊ยะที่ทอดโดยไม้ไผ่น้ำมันลงคอ กล่าวอย่าง
ขมขื่นว่า

“ขอโกวเนี่ยวางใจ อาหารแห้งที่เราพาเพียบพร้อมเหลือเพื่อ
ท่านไม่เห็นหลังอันม้าของเรารบรทุกงูผ้าสองกระสอบใหญ่หอรอกหรือ
ภายในแปดวัน สิบวัน รับรองอุดมสมบูรณ์”

ลู้งวันเพียวคืบน้ำแกงกันซามจนหมดสิ้น แลปลิ้นเลียริมฝีปาก
กล่าวว่า

“ขามนี้หากได้สุราเผาคาบอีกสองป้าน ยิ่งวิเศษกว่าเดิม นอกจาก
เพิ่มความอบอุ่นแก่ร่างกาย ยังสามารถต่อต้านความหนาว เจียวี่สุน
ท่านคงไม่คิดถึงไปกระมัง?”

เจียวยี่สุนแบ่มืออย่างอัปมงคล ภาวว่า

“ความจริงจำได้ จนใจที่ได้สวดเอ๋ยตั้งข้าเป็นพิษแทน ห้ามมิให้ทศรา
เราโทษเลยกล้าขัดคำสั่งได้สวดเอ๋ย?”

จู่จวนเพียวกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวด้วยความผิดหวังว่า

“ไม่ได้พกนำมาจริงๆ?”

จีได้สวดหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่

“มีอาหารการกิน ยังไม่รู้จักพออีก คิดกรอกสุรา รอให้กลับไป
แล้วค่อยว่ากล่าว ที่นี่ห้ามไม่ให้ดื่มแม้สักคำเดียว จู่จวนเพียว โกลั้ได้เวลา
แล้ว สมควรไปเปลี่ยนเวรกับโล้วเอ๋ยกซิ่ว”

จู่จวนเพียวทอดถอนใจ หยิบฉวยเสื้อขนสัตว์บนพื้นชั้นคลุมลงบน
หัวไหล่ ขณะจะก้าวเท้าออกจากประตู ประตูกระท่อมก็ถูกผลักเปิดจาก
เบื้องนอก เทพบุตรเข้าบุปผาโคมเข้ามาด้วยใบหน้าที่เขียวซีดเพราะความ
หนาว ปากกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ตัวเอ๋ย กองกำ เล้งบ้านตระกูลฉ่าเคลื่อนขบวนออกมาแล้ว”

ผู้ที่ถือกำเนิดทางดินแดนภาคเหนือล้วนทราบว่ ช่วงเวลา
ที่อากาศหนาวเย็นจริงๆ มีไ้เวลาที่หิมะตก หากแต่เป็นความแห้ง
เย็นก่อนหลังหิมะตก จึงเย็นจับขั้วหัวใจ และหนาวเหน็บเสียด
กระดูก หากช่วงเวลานี้เกิดลมเหนือโห่พัด ยิ่งคล้ายถูกคมมีดซูด
ผ่านวสชาตินั้นทำให้ผู้คนไม่คิดล้มตองเป็นครั้งที่สองอีก

ยามนั้นนับเป็นเช่นนี้ เกิดความแห้งเย็นก่อนหิมะตก ทั้งเกิดลมเหนือ

ไชยพัด ทนาวเหน็บจนผู้คนต้องประหวั่นผณตถน บวกกับม่านวิกาลลี้ลี้คลุม
ความสามารถในการมองเห็นลวยิ่ง ทางหนึ่งต้องต่อต้านความหนาว
ทางหนึ่งยังต้องคอยระวังได้เท่า ระหว่างการเคลื่อนไหว เฌไมถึงกับสะดุด
ล้มลงแต่ก็เดินทางด้วยความยากลำบากยิ่ง

จีได้ชวนนำเจียวี่สุนและตู้จวนเพียวจูงม้าห้าตัวติดตามหลังเค็ไกล
ส่วนขอเซาะหงส์กับเทพบุตรเข้าบุปผาส่วนหน้าติดตามกองกำบังบ้าน
ตระกูลนำไป คนทั้งสองมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ขอเพียงไม่เข้าใกล้ศัตรูเกินไป
สมควรไม่มีปัญหาใด

เกือกม้าของม้าทั้งห้าตัวใช้เศษผ้ารอง เฌาแห้งห่อหุ้มไว้ เพื่อลด
เสียงดังให้เบาที่สุด คนทั้งสามบุกบันฝ่าลมหนาว มือที่ยึดบังหยินม้าแทบ
ถูกแรงจนแข็งที่อุชาด้านแล้ว

ในม่านวิกาล ตู้จวนเพียวเดินทางหลังจีได้ชวน มั่นจูงม้าสองตัว
พยายามเพ่งสายตาไปเบื้องหน้า อดคำทอมิได้ว่า

“ตัวอุบาทว์บ้านตระกูลดำไม่เลือกไ้วถาอื่น พวนเลือกเวลาเช่นนี้
ออกเดินทาง แสดงว่าจงใจถั่นแกล้งผู้คนซัดๆ ...”

เจียวี่สุนที่รั้งท้ายก็จูงม้าสองตัว ทางหนึ่งสุดจุมก ทางหนึ่งคำ
พินพาวว่า

“เราถ่มมารดาหมั้นเถอะ. คนของตระกูลดำเต็มไปด้วยความชั่วร้าย
ดูเถอะ ขามกำกิ่นมิดมิด พวกมันกลับเคลื่อนกำลังออกเดินทาง”

ตู้จวนเพียวเหลียวหน้าไปกล่าววว่า

“การติดตามครั้งนี้ ไม่ทราบติดตามถึงเมื่อใดหากว่าเวลาชืดยาว
พวกเราโยมิใช่กลับกลายเป็นแห่งนั้นเงิงไป?”

ในความมืดไม่อาจเห็นสีหน้าเขียวช้ำ แต่คาดว่าคงหมดหวัง
หน้า ปากกล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง นี่ต้องขึ้นอยู่กับความคิดจิตใจของสัตว์คนอื่นพวกเรา
แล้ว...”

จึงได้สวดชะลอฝีเท้าลงเล็กน้อย เปลี่ยนมือที่กุมขมับจากมือขวาเป็น
มือซ้าย ชูมือขวาไปนอกเสื้อเพื่อเพิ่มความอบอุ่น ปากกล่าวว่า

“พวกท่านหนาวเย็น หรือว่าเราไม่หนาวเย็น ขอโกนนี้ขกับโลว-
เดียกซ์ยังลำบากยิ่งกว่าอีก ทำการเคลื่อนไหวให้มากไว้ รับรองไม่แข็งตัว
ตาย เอาแต่ตีฝีปากไม่อาจเพิ่มความอบอุ่นได้”

ถึงวันเพ็ญตลุมเสียงแล้วเนลาต กล่าวว่

“คิ้วอีย กองกำลังของค่ายตระกูลดำหากไม่หยุดยั้งลง พวกเราก็
จะติดตามไปตลอดทางหรือ?”

จึงได้สวดเบือนหน้าไปเล็กน้อย กล่าวว่

“ท่านจดจำคำพูดของขอโกนนี้ขไม่ได้หรือ ขามโคที่เกิดเรื่อง
พวกเราจะพลิกแพลงตามสถานการณ์ ดังนั้นพวกเราในตอนนี้ยังไม่แน่ใจ
ว่าจะทำอะไร”

เขียวช้ำที่ด้านหลังกล่าวเสริมขึ้น

“ในอากาศที่หนาวเย็นนี้ มิใช่ลงมือแต่เนิ่นๆ จะประเสริฐกว่า...”

จึงได้สวดกล่าวว่า

“นั่นคงดูว่า พวกมันไข่มุ่งเป้าหมายไปยังรังของพวกเราหรือไม่
หลังจากแน่ใจค่อยเคลื่อนไหว”

คนทั้งสามจึงมุ่งหน้าหัวตัว เดินทางกลางคืนเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง

แต่ละคนหลังเหงื่อออกมา ไม่รู้สึกหนาวเท่าใดอีก แต่รู้สึกเหนียวอึดอัด
 เจียวี่สูนถึงกับหอบหายใจออกมา

“รู้วันเที่ยวสังเกตสุขภาพของเจียวี่สูน ต้องหลีกหนีไป กล่าว
 ด้วยความเห็นใจว่า

“ร่างกายของท่านอ่อนแอจริงๆ ในความเห็นเรา ท่านพานชื่นมื่น
 ไปเถอะ”

จีได้สวดไม่รอให้เจียวี่สูนตอบคำ จึงท้าวว่า

“ล้อเล่นอันใด คุณชื่นบนหลังม้า ไม้รับน้ำหนักเพิ่มขึ้นมา ขามถึง
 เท้าลงจะหนักหน่วงกว่าเดิม หากเปิดผอ่องรอย พวกท่านสามารถรับผิ
 ขอบหรือ มารคามันเถอะ ถึงกำเนิดเป็นลูกผู้ชายชาติวีรกรรม กระทั่งความลำบาก
 เพียงนี้ยังรับไม่ได้หรือ?”

เจียวี่สูนรีบกล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ย เราไม่ได้เป็นคนกล่าวออกมา สามารถทนทาน
 ได้ ก็เจทนทานต่อไป...”

จีได้สวดปาดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก กล่าวว่า

“ขบگرامกล้ำกลืนไว้ ในความเห็นเรา ไกลจะทราบผลแล้ว”

เยื้องถึงตอนนี้ ที่ด้านข้างปรากฏเงาคนดลันวูบ เทพบุตรเข้าอุปมาฟุ้ง
 โดบมาดุจวิหคเหิน คัดสัดคขวางหน้าไว้ กล่าวกับจีได้สวดว่า

“ตัวเอ๊ย กองกำลังของบ้านตระกูลน้ำหุคลงแล้ว คล้ายกระเดื่อง
 พักผ่อน หากรู้คหน้าอีกสามสี่ ก็ระบวรดูถึงทางแยก หากว่าพวกมัน
 ไปทางทิศตะวันตก เหนือหรือใต้ ให้แสดงว่าพวกมันไม่ได้ไปหาพวกเรา
 หากว่ามุ่งสู่ตะวันออก ก็เป็นไปคคมที่พวกเรากาดการณ์ไว้เสียแล้ว...”

จีได้ฮวคกล่าวเบาๆ ว่า

“หากพวกมันมุ่งสู่ตะวันออก ขอโกวเนี่ยกำหนดสถานที่ลงมือไว้หรือไม่?”

ใบหน้าซุบเรียวของเทพบุตรเข้านุปลา ปรากฏแว่นับถือเลื่อมใสขึ้น กล่าวว่

“เพราะเพื่อเลือกหาสถานที่อันเหมาะสม ขอโกวเนี่ยจึงล่องน้ำไปยังเส้นทางสายตะวันออก ทางสั่งว่าอย่างมากที่สุดชั่วยามจะย้อนกลับมา ให้เราหลังจากส่งข่าว รีบรุดกลับไปประสานเสริม ขอโกวเนี่ยมีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว หาค้อยกว่านุรุขไม่”

จีได้ฮวคพอฟัง รู้สึกสงบใจยิ่ง หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ยงามทั้งในและนอก เฉลียวฉลาดหลักแหลม เวลาทำงานรวบรัดชัดเจนยิ่ง ท่านดู เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลง มีต้องให้เราออกคำสั่ง นางก็ทราบว่าจะควรพลิกแพลงอย่างไร หากเปลี่ยนเป็นศัตรูอื่นยังกระทำได้อหรือ?”

เทพบุตรเข้านุปลารับคำกล้อยตาม จากนั้นกล่าวว่า

“ตัวเอี้ย ขอโกวเนี่ยก่อนออกเดินทางสั่งไว้ ให้เรารีบรุดกลับไป ตัวเอี้ยมีคำสั่งใด โปรดสั่งแต่เนิ่นๆ จะได้ถ่ายทอดบอกต่อขอโกวเนี่ย”

จีได้ฮวคขบคิดแล้วกล่าว

“กองกำลังบ้านตระกูลจ้ออยู่ห่างจากพวกเราที่นี้เท่าใด?”

“ประมาณสองที”

จีได้ฮวคกล่าวว่า

“ท่านกลับไปถามขอโกวเนี่ย กำหนดสถานที่ชุมนุมใจมาแล้วหรือไม่ หากกำหนดไว้แล้ว ให้รีบแจ้งต่อพวกเรา เราคิดล่วงหน้าไปวางกำลังก่อน ส่วนปัญหาการจัดสรรกำลัง ยังคงเป็นไปตามข้อตกลงเดิม ท่านกับขอโกวเนี่ยรวมเป็นกลุ่มหนึ่ง ตู้จวนเที่ยวกันเจียวี่ศูนย์รวมเป็นกลุ่มหนึ่ง เราอยู่โคเค่ยวคนเคียว จังหวะเวลาลงมือ ให้เราเป็นคนกำหนดเอง”

เทพบุตรเข้าบุปผาถามว่า

“หากฝ่ายตรงข้ามไม่มุ่งสู่ตะวันตกเล่า?”

จี๋ไล้ฮวดกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“อย่างนั้นติดตามไปอีกระยะทางหนึ่ง ภายใต้อินส์ หากพวกมันไม่เปลี่ยนทิศทาง พวกเราจะถอนกำลัง แต่ก่อนที่จะบรรลุถึงทางแยกนั้น ท่านต้องรีบรุดมาส่งข่าว”

เทพบุตรเข้าบุปผาหันกายพุ่งปราศไป ความรวดเร็วของท่าร่างคล้ายกับปีกพาราศรี ถลันวูบวาบสองคราก็สาบสูญไว้ร่องรอย

เจียวี่ศูนย์มองคูทองทุ่งอันมืดมิดวังเวง กล่าวด้วยความเลื่อมใส่ว่า

“ความเคลื่อนไหวของคนกลับรวดเร็วปานนี้ กระโดดขึ้นลงดุจเหินบิน คล้ายนกบินก็ปาน”

จี๋ไล้ฮวดยิ้มพลางกล่าวว่า

“ความรวดเร็วเช่นนี้ มิใช่มีมาแต่กำเนิด คนหากคิดมีความเคลื่อนไหวที่รวดเร็ว หวังมีท่าร่างปราดเปรียว ต้องคร่ำเคร่งฝึกปรือเป็นแรมปี ขอเพียงเจ้าทุ่มเทความเพียร พยายามฝึกฝน ตักวันหนึ่งจะพบว่าความลำบากลำบากไม่ใช่สูญเปล่า”

เจียวี่ศูนย์ยิ้มอย่างกระดาก กล่าวว่

“ได้สวดเอ๋ยล้อเราเล่นแล้ว ด้วยวัยเช่นเรา ยังสามารถฝึกปรืออีกหรือ?”

จีได้สวดแก้แค้นเสียงดังเอะ ก่อว่า

“อายุแปดสิบห้าเล่นมโหรี ยังมีช่วงเวลานับสิบปี เจ้าอยู่ในวัยนี้ โฉนฝึกปรือไม่ได้ อย่างมากมีระดับความรุดหน้าเชื่องช้ากว่าคนหนุ่มฉกรรจ์เท่านั้น”

สำเนียงเสียงกล่าวกระจายไปตามลมเหนือ จากนั้นไม่มีผู้ใดเอ่ยปากอีก ความรู้สึกที่หนาวเย็นยิ่งลึกซึ้งรุนแรงกว่าเดิม

แม้ทั้งห้าตัวอยู่ที่ข้างทาง บางครั้งส่งเสียงร้องเบาๆ เป็นครั้งคราว เจียวฮั่นฮุนคอยบิดเอวกระพริบเท้า เคลื่อนไหวเพื่อความอบอุ่น สภาพร่างกายของมันอ่อนแอกว่า ไม่อาจเปรียบเทียบกับคนอ้วนใหญ่เช่นจีได้สวดและอู๋จวนเหวียน ที่ยืนหยัดกับที่ราวเจ็ดปีหลังครั้งก่อน

เวลาผ่านไปท่าม แถลงเสียงลม ความเหน็บหนาวและเงิบวังเวง ขณะที่ทั้งหมกรอจนร้อนรุ่มรำคาญ เทพบุตรเข้าบุปผาก็ปรากฏกายขึ้น คุจวิญญูฉายภูคพราย

จีได้สวดสืบท้าออกไปรับหน้า ถ้ามองอย่างร้อนรนว่า

“เหตุการณ์เป็นอย่างไร?”

เทพบุตรเข้าบุปผาระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ตัวเอ๋ยกับขอโกวเนี่ยคาดการณ์ไม่ผิด กองกำลังบ้านตระกูลจ่า มุ่งหน้าไปทางตะวันตกจริงๆ ”

จีได้สวดสู่คณมหาใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นว่า เป้าหมายของพวกมันอยู่ที่เรา”

เทพบุตรเข้าบุปผากล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เหตุการณ์ดำเนินถึงขั้นนี้ ค่อยให้ไม่มีเป้าหมายอยู่ที่พวกเขา ได้แต่
ถือว่าเป้าหมายอยู่ที่พวกเขาแล้ว”

จีได้สวดซักถามว่า

“พวกมันเคลื่อนกำลังออกเดินทางแล้วหรือ?”

เทพบุตรเข้าบุปผาผงกศีรษะกล่าว่า

“ออกเดินทางครุใหญ่ ไปได้ไม่ไกล กองกำลังก็ถดถอยสู่ทิศ
ตะวันออก ขอไกวเนี่ยกับเราตรวจนับจำนวนโดยละเอียด ทั้งสืบสืบตามคน
สืบตามน้ำ...”

เจียวฮีสุนรับฟังจนหน้าเขียวคล้ำ กล่าว่า

“สวรรค์ มากกว่าพวกเราถึงแปดคน...”

ตูจ้วนเพียวแขกเจียวหัวร่อให้กับเจียวฮีสุน กล่าว่า

“ไม่ต้องกลัว ยังมีเราอยู่”

จีได้สวดระบายนอกจากปากอีกครา กล่าว่า

“ขอไกวเนี่ยให้กำหนดสถานที่ชุมนุมใจไว้แล้วหรือไม?”

เทพบุตรเข้าบุปผากล่าวในบัดดลว่า

“กำหนดไว้แล้ว อยู่ห่างไปสี่สิบกว่าลี้ เป็นเนินลาดชันแห่ง
หนึ่ง ขอไกวเนี่ยบอกว่าหากชุมนุมกำลังอยู่ที่ไหน จูโจมจากเบื้องบนลง
มา นับว่ามีเปรียบยิ่ง...”

จีได้สวดซักถามว่า

“สถานที่นั้นจะหาพบได้อย่างไร?”

“ให้ไปตามเส้นทางสายตะวันออก พอลถึงทางโค้งที่สองจะบรรจบถึง

เนินเขา หาพบได้ง่ายดายยิ่ง ขอโกวเนี่ยสั่งไว้ จากที่นี่ไป ในระยะ
สิบห้าลี้ให้ควบจับม้า พอผ่านทางโค้งแรก ก็สละม้าเดินทางด้วยเท้า
เลียบข้างทางไปตามท้องทุ่ง ไม่นานก็มองเห็นที่หมาย ขอโกวเนี่ย
ยังบอกว่า ขอให้ตัวเอี้ยไปจัดวางกำลังก่อนฝ่ายตรงข้ามจะบรรลุถึง”

เจ้าโศวคโบทกมือกล่าวว่า

“ท่านไปประสานงานกับขอโกวเนี่ย พวกเราจะออกเดินทางใน
บัดนี้”

เทพบุตรเข้าบุปผากำชับว่า

“รีบด่วนด้วย ตัวเอี้ย”

เจ้าโศวคร้องชักชวนเจียวี่ตามกับตู่จ้วนเพื่อกำหนึ่ง ทั้งสามพา
กันพลิกตัวขึ้นบนหลังม้า พร้อมกับงูม้ายอีกสองตัว ควบจับไปยังเส้นทาง
ข้างหน้า

บทที่ 20

การศึกกลางทุ่งร้าง

เนินเขาสูงนี้มีลักษณะลาดชันรุนแรง คนหากษัตริย์ขึ้นไป
ต้องแนบร่างกับอานม้า ไม่เช่นนั้นอาจมจะหงายไปด้านหลัง

ยังมีเส้นทางทอดคดเคี้ยวตามสภาพของเนินเขา ที่ข้างทางงอกเงย
ด้วยหญ้าร้างสูงเกือบครึ่งคน ภาครว่าสี่ต้นต้นหญ้าที่เขียวแห่ง แต่ยังคดกนา
อิง สายลมโฉบพัดผ่าน ต้นหญ้าเอนลู่ตาม ทั้งยังเกิดเสียงดังกรุกรียว

ลู่วิ่งที่ขยักขี้เยียวที่สวนแยกย้ายชุมนุมอยู่ในตำแหน่งรอยต่อระหว่าง
เส้นทางกับเชิงเนิน เฝ้าปากทางคนละด้าน คนขี่คอตัวอยู่ในพงหญ้า
อย่าว่าแต่เป็นขามคำเค็ม ต่อให้เป็นขามกลางวันเสกๆ ก็ไม่พบเห็นแม้เงา

ถัดจากตำแหน่งที่พวกมันชุมนุมอยู่ว่าเศษ เป็นที่ซ่อนตัวของจีไฉ่หวด
จุดนั้นมองเห็นกว้างไกลกว่า มีหน้าจั่วรูปกบอยได้โดยสะดวก ขอเพียงกอง
กำลังฝ่ายตรงข้ามใกล้ถึงเชิงเนิน จะพบเห็นโนบัตถ

ระหว่างทางที่ผ่านไป ทั้งสามรีบรุดเดินทาง จนแทบหายใจไม่ทัน นับว่าล่องลำน้ำหน้ากองกำลังบ้านตระกุดน้ำ ระหว่างทางทั้งสามยังเห็น ขบวนม้าทั้งสิบสามตัวนั้นควบขับเดินทาง

ขามนี่จึงได้สวดทูลคนนั่งลง ฟังคาเววับจับจ้องมองความเคลื่อนไหวที่เจิงเนิน คาดว่าขบวนม้าของฝ่ายตรงข้ามยังอยู่ห่างสองสามลี ช่วงเวลานี้เพียงพอให้เขาพักผ่อนหอบหายใจแล้ว

ลมเหนือยังโชยพัดไม่หยุดยั้ง แต่จีได้สวดไม่รู้สึกหนาวเย็นอีก คาดว่าเป็นผลจากการรีบรุดเดินทาง และอาจางที่ก่อนทำศึกเลือกฉนวน หล่งพล่าน คนไม่เหน็บหนาวอีก ปากกลับกระหายอยู่บ้าง ในเวลาเช่นนี้ หากมีน้ำชาร้อนสักถ้วย สมควรวิเศษยิ่ง

ที่ปากทางพลันบังเกิดขุมเสียงเจียวี่สนดังมาว่า

“ได้สวดเ๊ย กองกำลังบ้านตระกุดน้ำมาแล้วหรือไม่?”

จีได้สวดทูลว่า

“มาแล้ว เรายังไม่เจ้งต่อเจ้าหรือ อย่าได้ก่ออุปไป ฉวยโอกาสนี้พักผ่อนให้เต็มที่ เมื่อถึงเวลาลงมือ เกรงว่าเจ้ากระทั้งเวลาหอบหายใจ ก็ไม่มี”

ทางด้านเจียวี่สนนั่งเจียบงันไป ขามนั้นเสียงลมคล้ายเปลี่ยนเป็นกราดเกรี้ยว จีได้สวดสันติริระทอศดอไปใจอย่างลึ้มคัว บุญคุณความเค้นในพุทธจักรมักยุ่งเหยิงคุงกองปอ ยากจะแยกแยะได้ คราวครั้งนี้ไม่ทราบจัดการได้หมดจดหรือไม่?

ขณะครุ่นคิด ที่เจิงเนินเริ่มมีความเคลื่อนไหว คอนแรกเป็นเสียงฝีเท้ามาดังเป็นจังหวะจะโคนอย่างแน่นอน คล้ายแสดงออกถึงความเชื่อ

มันของถนอมน้ำ ความรู้สึกเช่นนี้สะกิดเพลิงโทสะของจี๊ดฮวดขึ้น

ยามนั้น นางน้ำเตหุ่มปรากฏขึ้น และเริ่มเรียงเป็นทิวแถว เชื่อมต่อ
หลังกัน เกือบด้วยเงินเขาตาชั่ง น้ำป็นป่าอย่างลึบมากกินแรง คนบน
หลังม้าพากันโน้มร่างท่อนบนไปเบื้องหน้าราวกับนัดแนะกันไว้ ทางหนึ่ง
ขยับบังเทียน ดวงเร่รังไรดเบาๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ ความสนใจและความคันตัว
ของพวกเขาถูกแบ่งแยกไป

จี๊ดฮวดในความมืดลอบนับจำนวนคน พบว่าไม่มากไม่น้อย
ทั้งสิ้นสิบสามคนพอดี

คนคล้ายแมงค้ำห้อยมใหม่ ยิ่งคล้ายอินทรียักษ์จากขอบฟ้า จี๊ดฮวด
หันโฉบพุ่งกายขึ้น แทนเป็นเวลาที่ย่อยตัว ก็พุ่งโฉบถึงเบื้องบนศีรษะของ
ผู้คนบนหลังม้า สองแขนคลี่กางออกคุงปีกกว้าง ประกายดาบสีคราม
ชะเยื่ออุบขึ้นคุงสายฟ้า

ผู้คนที่ตอนกลางของขบวนม้าสองคน พากันร้องเสียงพิฤต คน
หนึ่งพุ่งขวางออกไป คนหนึ่งพลีกร่วงลงจากหลังม้า มาตราว่าไ้เห็นสภาพ
ของโลหิตฉูดพุ่งโดยชัดเจน แต่กลิ่นคาวที่อุ่มระอุ บันดาลให้ผู้คนที่รู้สึกได้
ว่ามีคนรับบาดเจ็บ ถึงกับหนักหนาสาหัสกว่ารับบาดเจ็บอีก

จี๊ดฮวดยอมไม่ทันตรวจดูว่า ผู้ที่ตกเป็นเป้าจู่โจมของเขารับบาดเจ็บ
อย่างไร เท้าของเขายังไม่เตะพื้น ก็หมุนคว้างครึ่งรอบ ใช้คมดาบข้อม
แขนออก ปรากฏม้าอีกตัวหนึ่งแผดเสียงร้องอย่างหวนโห่ ล้มครืนลง
ไป คนบนหลังม้าทั้งร้องทั้งรำ กลิ้งตกลงจากนิมิตเขา

ยามนั้นไม้เท้าหวงส์ที่หนักอึ้ง สะท้อนประกายสีเงินฉ้าม
หนึ่ง กอกระแทกลงยังศีรษะจี๊ดฮวด ความรวดเร็วรุนแรงของพลังสภาวะ

คล้ายรุ่งขาวแหวกผ้าอากาศมา บังเกิดเป็นพลั่งวังวน คุกคามจี๊ดสวด
ออกนอกขบวนม้าไป

กองกำลังบ้านตระกูลฉ่ำเผชิญการจู่โจม กลับมีปฏิกิริยารับเหตุ
เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รวดเร็วจนเหนือความคาดหมายจี๊ดสวदनึก
เพียงแรกปะทะรุกรับสองครา ขบวนม้าก็กระเจาออก คนบนหลังม้าพา
กันพลิกคว้างสู่พื้น มีหน้าจ้ำเงาคนพุ่งวนเวียน กอปรเป็นค่ายทรงกลม
หลังหนึ่ง

จี๊ดสวดใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว คาดตั้งว่า

“น้องที่ทั้งหลายตรึงอยู่กับที่ อย่าเร่งลงมือ...”

การตัดสินใจอย่างกะทันหันของเขา เป็นการพลิกแพลงตามสถาน-
การณ์ ทั้งนี้เพราะดูจากสมรรถนะในการตอบสนอง ตลอดจนสภาพ
ค่ายกลที่คนของตระกูลฉ่ำก่อตั้งขึ้น ระลอกจู่โจมที่ตามหลัง จะสูญเสีย
คุณค่าของการจู่โจมไป หากยังคงจู่โจมโดยผลึกผลาม หาใช่แผนอัน
ประเสริฐไม่

กองกำลังบ้านตระกูลฉ่ำที่รายล้อมเป็นวงกลม ไม่มีความเคลื่อนไหว
ในบัดดล พวกมันหันหลังชนกัน หันหน้าหาภายนอก แหกย้ายยึด
ครองตำแหน่งที่เหมาะสม อาวุธในมือสะท้อนประกายระยิบระยับในความ
มืด จากประกายอาวุธ สามารถสะท้อนเห็นถึงเค้าใบหน้าของพวกเขา
มัน ถ้วนขนานกระด้างคู่เดียวกัน

ผู้ที่จู่โจมตอบโต้ต่อจี๊ดสวดเมื่อครู่มิใช่ใครอื่น คือผู้นำสูงสุดของ
บ้านตระกูลฉ่ำ...ฉ่ำเถ่าโหน่นั่นเอง -

ลมหนาวโชยพัดวิหคหืด ท้องทุ่งร้างสันตะเทือน-หญ้าแห้งเอน

ถูกลม กระแสลมที่รุนแรงโซยพัดปอยหมยชายเสื้อผู้คน นอกจากเสียงลมแล้ว ทั่วพื้นพสุธาเจียบวังเวง บรรยากาศแผ่วไถ่ด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน

ใบหน้ากลมใหญ่ดูจาดเงินของฉ่าเล่าโหนไ่ซ่อนเร้นอยู่ในเสื้อคลุมหนังเตี๋ยม่วง ซึ่งมีทั้งที่โปกปิดศีรษะด้วย ไม่อาชเห็นสีหน้านางชัดเจน แต่ยังรู้สึกได้ว่า สองตานางทอดประกายเกรียวกราด แหล่นคมราวมีดดาบ ความเคียดดาล เคียดแค้น อาฆาตในประกายดาบแทบฉีกเป็นรูปร่างแล้ว

จีได้สวดประจันหน้ากับฉ่าเล่าโหนไ่ชั่วขณะ ค่อยแหงนหน้าหัวร่อ เสียงหัวร่อกลับสร้างความสะดวกแก่ตัวเองเลือกใหญ่ สวรรค์จุ่มเสียงโณนแทบพร่าป่านนี้ เขาส่งเสียงกระแอม แสร้งกล่าวยอย่างปลอดโปร่งว่า

“นี่มิใช่ที่สุทธานแห่งบ้านตระกูลฉ่าแห่งเมืองอิงฮ้อเด้าหรือหรือไม่พบกันมานานแล้ว”

ลมหายใจของฉ่าเล่าโหนไ่พัดแรงร้อนขึ้นมา นางถึงมองจีได้สวด เห็นเสียงออกจากปากทีละคำว่า

“เจ้าตัวเกทกัที่สมควรสับพันดาบ บ้านตระกูลฉ่าเรากับท่านมีความแค้นอันใด ท่านจึงลงมือด้วยอำมหิตฆ่าแล้วฆ่าเล่า ก่อนหน้านี้นึกบ้านช่องวางเพลิงฆ่าคน คราวครั้งนี้ก็จุ่มโคมไฟที่ข้างทาง จีได้สวด ท่านเข้าใจว่าบ้านตระกูลฉ่าสามารถข่มเหงรังแกได้หรือ?”

จีได้สวดกล่าวอย่างขมขื่นว่า

“เรียนตอบที่สุทธาน เรามีโชคแตกต่างให้กับตัวเอง แต่เมื่อเกิดเรื่องขึ้น ย่อมต้องมีคนสาปเคราะห์ดู คราก่อนบุกรุกบ้านท่าน ลงมือถ่วงกิน

เพราะสืบเนื่องจากสินค้ากัณฑ์รายนั้น เราใช้มารยาทก่อนค่อยเกลื่อน
ทหารตามหลัง ให้อูฮุอินและพวกอินกรานไม่ยอมกินสินค้าให้ ด้วยความ
รับผิดชอบด้านคุณธรรมเราได้เค่งตัวเกิน สำหรับครั้งนี้ เรายังมีเหตุผลองค์
ประกอบแล้ว...”

ฉ่าเล่าไหนดในชั้นแค้นจนร่างสั่นระริก ตวาดเสียงแหลมเล็กว่า

“เหตุผลองค์ประกอบ? จุ่มซ่อนอยู่ข้างทาง ทำร้ายคนโดยไร้สาเหตุ
ท่านยังมีเหตุผลองค์ประกอบจากที่ใด?”

จีได้สวดกล่าวอย่างอึมเข้มดุจเดิมว่า

“ให้อูฮุอิน จุ่มซ่อนอยู่ข้างทางเป็นความจริง ที่ว่าทำร้ายคนโดยไร้
สาเหตุ อภัยที่เราไม่ยอมรับ เราไม่ได้ทำร้ายคนโดยไร้สาเหตุ นี่เรียกว่าช่วง
ชิงโอกาส เป็นฝ่ายชอบก่อน”

ฉ่าเล่าไหนดในควาตเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านช่วงชิงโอกาสอันใด?”

จีได้สวดกล่าวด้วยความเชือกเขินว่า

“ให้อูฮุอินยกกองกำลัง เดินทางทั้งยามวิกาล หรือคิดออกท่องเที่ยว
ชมทิวทัศน์?”

ฉ่าเล่าไหนดไม่อิงไปวบ จากนั้นขู่คำรามว่า

“พวกเราไปทำอะไร เกี่ยวข้องใดกับท่าน ไหนดเลขอนุญาตท่านยุ่ง
เกี่ยวได้?”

จีได้สวดหัวร่ออีกครา กล่าวว่

“อยู่ต่อหน้าคนจริงไม่กล้าอำพราง ให้อูฮุอินท่านทั้งหลายไปตาม
เส้นทางนี้ เป้าหมายอยู่ที่ตัวเมืองซึ่งเราพักอาศัยอยู่ ทั้งช่วงเวลา เส้นผม

เดิน กองกำลังของพวกเขา บวกกับรายงานลับที่เราได้รับ มีข้อสรุปว่า พวกท่านมหาเราเอง อย่างนั้นมาทำอะไร ย่อมไม่ใช่มาถามได้ทุกข์สุขเรา หากแต่ต้องการชีวิตของเรา เราไม่คิดใคร่ตาย วิธีเพียงหนึ่งเดียวได้แต่ต่อสู้ดิ้นรน สภาพที่เกิดขึ้นในตอนนี้ คือหนึ่งในความเคลื่อนไหวต่อสู้ดิ้นรนของเรา”

ฉ่ำเล่าไหนดินขบกรามกล่าวว่า

“ท่านต่อสู้ดิ้นรนเถอะ จี้ได้สวด เราจะดูว่าท่านสามารถเห็นแสงตะวันวันพรุ่งนี้หรือไม่?”

ในค่ายกลทรงกลม เกรว้างที่ยืนอยู่ทางซ้ายสายหนึ่งยื่นเท้าออกมาหนึ่งก้าว ถามสอดขึ้น

“บอกต่อพวกเรา ท่านล่วงรู้แผนการเคลื่อนไหวของพวกเราในคืนนี้ได้อย่างไร?”

จี้ได้สวดจดจำบอกว่า คนเอยปากเป็นคัมภีร์เขี้ยว (นายน้อยคนใด) บ้านตระกูลฉ่ำนามฉ่ำฮ่วย ดังนั้นหัวร่อเฮอะสะกล่าววว่า

“ฉ่ำคัมภีร์เขี้ยว แต่ละคนมีเส้นทางของคนความลับน้อยภัยที่ไม่สามารถเรียนบอกได้”

ฉ่ำฮ่วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ผู้อื่นไม่เข้าใจ ยังคิดว่าจี้ได้สวดท่านมีเงินทอง มีคุณธรรมความรับผิดชอบ แท้ที่จริงท่านเพียงเป็นมุสิกท้องร้องที่สกปรก เป็นสุนัขป่าที่กลอกกลิ้งชั่วร้ายตัวหนึ่ง รู้จักแต่ลอบทำร้ายอย่างต่ำช้า ปราศจากความกล้าหาญอันใด”

จี้ได้สวดชักไพล่กล่าวว่า

“กล่าวตามความสัจย์ มาตรฐานเราไม่กล้าเอาคนเป็นคนดี แต่ยังไม่ถึงกันเถวทรามตามที่ท่านบรรยายไว้ อย่างน้อยเห็นว่าคุณเองสูงส่งกว่า เบื้องสูงเบื้องต่ำของบ้านตระกูลอยู่ตามส่วน เราไม่เคยหยิบฉวยช่วงชิง ทั้งไม่เคยคิดเส้นทางทำกินของผู้คน เพียงกระทำในสิ่งที่ควรกระทำ เหนงหน้าไม่ละอายต่อฟ้า กับหน้าไม่ละอายต่อคน เพื่อความสบายใจเท่านั้น”

เจ้าช่วยคิดว่า

“ท่านกล้าลบหลู่บ้านตระกูลเรา?”

เจ้าได้สวดหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

“เช่นฆ่ายังฆ่าได้ กล่าววาจาตามความสัจย์จะเป็นไร?”

เจ้าช่วยส่งเสียงร้องว่า

“ท่านต้องตายแน่นอน เจ้าได้สวด พวกเราขอสัจย์สาบานว่าไม่ขอดำรงคงอยู่ร่วมกับท่าน”

เจ้าได้สวดกล่าวด้วยความหนักแน่นมั่นคงว่า

“เจ้าตัวเสียวเอ๊ย ท่านเข้าใจว่าเราผู้เข้มาที่นี่ทำอะไร ขอดำรงคงอยู่ร่วมกับพวกท่านหรือ?”

เจ้าเล่าโชนไน้พลันกล่าวว่า

“ตัวบัดซบที่โง่หงำพออง เราต้องการทดสอบว่าท่านมีความสามารถปานใด...”

ไม้เท้าหัวหงส์สะท้อนประกายสีเงินวูบหนึ่ง กดกระแทกลงยังศีรษะเจ้าได้สวดอีกครา

เจ้าได้สวดทราบดีว่าไม่อาจปะทะหาญหัก เอี้ยวตัวโถมปราดไปยัง

ด้านหลังของฝ่ายตรงข้าม ฉ่ำเล่าโหนไनोंลดแขนทั้งสอง กวาดย้อนกลับ
ไปดังกริบบิใหญ่

ไต่ไม้เท้ายาวเหยียด จ้าสัวคฟ่งเรียกโอบแนบ ยามกะทันหันยาก
ประจิดคิดตัวถมมือตีไต่ได้ พร้อมกับนั้นเขาพบว่าค่ายกลทรงกลมของบ้าน
ตระกูลฉ่ำไม่ได้เคลื่อนไหว กลับไม่มีคนเสนอหน้าออกมาช่วยเหลือ
ฉ่ำเล่าโหนไनोंทำการกลุ้มใจไหม นี่หมายความว่าอย่างไร?

หรือฝ่ายตรงข้ามเข้าใจว่า อาศัยฉ่ำเล่าโหนไनोंเพียงลำพัง สามารถ
สะกดเขาเอาไว้ ส่วนค่ายกลทรงกลมยังคงไว้ เพื่ออุบายต่อผู้บุกรุกตามมา?

ความตื่นตัวเช่นนี้ ทำให้จ้าวสัวคได้คิดถึงความเป็นไปได้ประการ
หนึ่ง บ้านตระกูลฉ่ำตั้งค่ายกลรอกคอยศัตรูที่หลงเหลือปรากฏขึ้น ในสภาพ
เช่นนี้ ไม่ว่าดูจากแง่มุมของการรุกรับทั้งสองฝ่าย หรือปะทะด้วยกำลัง
ฝ่ายคนล้วนต้องเสียเปรียบ

โดยเฉพาอย่างยิ่ง ที่สร้างความไม่สบายใจแก่เขาคือ หากว่าขอ-
เจาะหงส์กับงูจิ้งเหลน และพวกเห็นว่าเขาชักลงมืออย่างเต็มที่ ปรากฏ
กายช่วยเหลืออย่างผลิผลาม เท่ากับสวาทรมณ์ของคนในตระกูลฉ่ำแล้ว

ฉ่ำเล่าโหนไनोंรู้สึกเพียงลำพัง บ้านตระกูลฉ่ำจัดขบวนค่ายกลไม่
เคลื่อนไหว ยุทธศาสตร์ของฝ่ายตรงข้ามแสดงว่ากระจ่างชัดยิ่ง ยามนี้วิธี
ปรับตัวมีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือสลัดหลุดจากการพิ้วพันของฉ่ำเล่าโหนไनों
ทำลายค่ายกลทรงกลมก่อน ถอยรวมกำลังพวกพ้องคอยได้กลับ

จ้าวสัวคพอได้คิดก็กระอัก ขณะที่ไม้เท้าหัวหงส์กระหน่ำจ้ำลงมา
เขาแทนที่จะถดถอยกลับสะอึกปราดเข้าหา ดูจากเปลือกนอกคล้ายคิด
ปะทะกับสภาวะไม้เท้า แต่ขณะที่ลมไม้เท้าบรรลูดึงตัว กลับพลิกตัวถลึง

ร่างออกไปตามกระแสพลัง

รูปร่างของจีโต้สวด เป็นเครื่องจำกัดต่อการใช้วิชาตัวเบาโดดเด่น
ระยะยาว แต่ระหว่างการโถมประจันระยะใกล้ เขามีความสามารถพิเศษ
เฉพาะ สภาวะรวดเร็วแฝงพลังรุนแรง เคลื่อนไหวรวดเร็วกับพริ้วไหวเหมือน
เสื้อดาวโชนทะยาน ฉ่ำเล้าโหนไ่น้ำพอลอดไม้เท้าทลาคิด ร่างของเขาก็
ล่องหน้าไปวาทะ

ฉ่ำเล้าโหนไ่น้ำงันวูป จากนั้นเข้าใจจิตเจตนาของจีโต้สวด ทางหนึ่ง
ได้ติดตาม ทางหนึ่งร้องเตือนว่า

“ระวังผู้แซ่จี มันคิดทำลายค่ายกล...”

เสียงร้องบอกของฉ่ำเล้าโหนไ่น้ำเพิ่งสะท้อนสะท้อนอยู่ในม่านวิกาล
ร่างจีโต้สวดก็ลอยอยู่เหนือค่ายกลทรงกลม ฉ่ำส่วยควาดกั้ง จึงรู้ใจ
ก่อน ในเสียงต้นไผ่ดังอิงออล ทวนทองพู่แดงค้ำหนึ่งจ้วงแทงใส่ท้อง
น้อยจีโต้สวดครุสตายฟ้า

จีโต้สวดลอยอยู่กลางอากาศ พลิกตัวไปด้านข้างตามสภาวะ แขน
ซ้ายสลัดย้อนกลับ ใช้คมดาบเชื่อมแขนปกป้องปลายทวนดั่งเกรงใหญ่
ในสะบัดไฟแลบกระจาย เขาพุ่งศีรษะถึงเบื้องหน้าชายฉกรรจ์ผอมสูงผู้
หนึ่งแล้ว

ชายฉกรรจ์ผอมสูงควัดดาบหัวตัดในมือขึ้นปะทะกับคมดาบที่
อยู่บนแขนขวาของจีโต้สวด เสียงโลหะปะทะดังอึกครา คมดาบเชื่อมแขน
ข้างซ้ายของจีโต้สวดก็เหวี่ยงผ่านหนังท้องของมันไป

กาฬโลหิตที่แฝงความอุนระอุฉุดกระจายไปในความมืด เสียงร้องที่
ไม่กล้าขุ่นเสียงผู้คนเปล่งจากปากฝ่ายตรงข้าม ทวนทองของฉ่ำส่วยก็แทง

ปราศเข้ามาใหม่แต่คนคาบเชือกแขนของจีได้สวดจักรอบคณไม้ศักดิ์สิทธิ์อีก
สองคน

ตามัน จำเล่าไหนไฉนเร่งรุดมาถึง คงไม้เท้าหัวหงต้อย่างโกรธ
กริ้ว ปากควาคว่า

“พลิกกลับสภาพค่ายกล ล้อมกักสุกรอ้วนตัวนี้จนขาดใจตายทั้ง
เป็น”

กองกำลังที่ก่อตั้งค่ายกลทรงกลม ความจริงหันหน้าออกนอกทุกคน
พอได้รับคำสั่งจำเล่าไหนไฉนพากันหมุนตัวกลับ กลายเป็นโอบล้อมภายใน

จีได้สวดสลับหลุดจากเป้าจูโจม พุ่งวนอยู่ในค่ายกลจุฑาเหินบิน
ร้องควาคว่า

“พวกเราเคียงบ่าเคียงไหล่เข้ามา”

ที่เหนือค่ายกลทรงกลมปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งปราศมาจากทาง
ซ้ายขวา หนึ่งในคือภูง้วนเพ็ชร์ หนึ่งในคือเจียวฮี้สุนั่นเอง

ภูง้วนเพ็ชร์พุ่งตัวควานหินอุกกาบาตจากฟ้า ในมือถือไม้คานเหล็กที่
มีขอเกี่ยวทั้งสองด้าน พริบตาที่โถมเข้ามา ก็ต่อสู้กับศัตรูสองคนเป็นพัลวัน

เจียวฮี้สุนใช้ดาบคู่ คนแม่เลี้ยงชีวิต จนใจที่หลังฝีมือไม่เข้มแข็งพอ
ยังไม่ทันเข้าใกล้ ก็ถูกคนในค่ายกลทรงกลมผู้หนึ่งสกัดไว้ มีหน้าจ้ำจกเป็น
เบี่ยงต่างโดยเร็ว

จำเล่าไหนไฉนคงไม้เท้าไล่จูโจมจีได้สวด ทางหนึ่งขบเขี้ยวเกี้ยวพัน
กล่าวว่า

“อาศัยบริวารชั้นต่ำทั้งสองนี้ สามารถช่วยเหลืออย่างไรได้หรือ?”

จีได้สวดไม้ทันตอบคำ ในท้องฟ้าราตรีปรากฏเงาร่างสายหนึ่ง

โหมพุ่งลงมาดุจวิหคเหินมา มันก็เทพบุตรเข้าอุปมาได้เร็วเชียว

อย่าได้เห็นเทพบุตรเข้าอุปมาปรกติหน้าตาขบเขี้ยว วางท่าสูงส่ง
สง่า ขามลงมือกลับกริ้วกราดยิ่งอาวุธที่ใช้เป็นดาบที่โค้งเล็กน้อยเล่มหนึ่ง
คนพอปรากฏกาย ประกาศดาบคล้ายหิมะมีวันกระจาย จ้าวพริบตาครอบ
คลุมคู่มือสามคนเอาไว้

เจ้าสัวดกระโดดโผล่อยู่ในเงาไม้เท้าของฉ่าเล่าโหนไ้ สองแขน
กวาดควงอย่างรวดเร็วคู่คั่น ปากกลับกล่าวอย่างอึ้งเข้มน่า

“เรียนไ้สุทพิน บริวารชั้นต่ำสองคนไม่สามารถช่วยเหลือเรา
สามคนเป็นอย่างไร?”

ฉ่าเล่าโหนไ้ควัดไม้เท้าขึ้นลง กวาดแก่งหมุ่นควงอย่างสุดกำลัง
แต่ยังไม่สามารถกักกันเจ้าสัวดไว้อย่างได้ผล พอหึงยังพุ่งช่องเบื้องใจกว่า
เดิม ร้องว่า

“ไม่ว่าท่านมีผู้ช่วยมากน้อยเท่าใด เจ้าสัวดท่านยากกอบกู้ชะตา
กรรมอันเถรว้ายได้”

เจ้าสัวดใช้คมดาบซ้อนแขนที่สองแขนอย่างระมัดระวังและรวดเร็ว
กล่าวอย่างเชือกเข้มน่า

“โซกระดาของเรา มีให้ท่านจะกำหนดได้ ขอให้ท่านเป็นไ้สุทพิน
แห่งบ้านตระกูลฉ่าก็ตาม”

ท่าอุโงมของฉ่าเล่าโหนไ้ยิ่งแน่นหนารุนแรงกว่าเดิม เงาไม้เท้า
เกลื่อนกลาด ทุกกระบวนเพลงแผ่พลั่ง ทุกท่วงท่ามุ่งใส่จุดสำคัญ ดูจาก
สภาพที่เดือดดาลของนาง คล้ายกับคิดใคร่ทุบร่างเจ้าสัวดให้แหลกและ

ฉ่าช่วยคล้ายกำลังใคร่รวบว่า สมควรช่วยเหลือด้านใดดี การมา

ของพระเจ้าหงส์ทอดคัมภ์ปัญหาของของมัน ในม่านวิภาณเข็ญเข็ญ คาบหน้า
ของพระเจ้าหงส์กริดเป็นประกายที่คุ้นตาเจ้าได้สวด ประกายคานมั่งใส่ฉ่า-
ฮ่วย พอเริ่มต้นก็หักหาญกับทวนทองของฉ่าฮ่วยอย่างดุเดือด

สภาพการณ์ในตอนนี้คือ เจ้าได้สวดต่อสู้กับฉ่าเฒ่าไหนไฉ่ตัวต่อตัว
พระเจ้าหงส์ปะทะกับฉ่าฮ่วย เทพบุตรเข้าบุปผาด้านคนของตระกูลฉ่าไว้
ตามคน คู่วันเพ็ญวันมีอีกสองคน เจียวฮี้ฮุนปากหอบหายใจ สู้พัวพันกับ
ฝ่ายตรงข้ามคนหนึ่ง

ทางด้านบ้านตระกูลฉ่า นอกจากสองคนที่ถูกเจ้าได้สวดทำร้ายคัมภ์
ในตอนแรก และชายฉกรรจ์หอมสูงที่ถูกกริดฆ่าท้องเสียชีวิตแล้ว ยังมีคน
ที่อยู่หนึ่งเฉยไม่ได้ลงมืออีกสองคน

เจ้าได้สวดทางหนึ่งด้านทานรับทำอุโบสถคุณคุณผู้ฝนคลั่งของ
ฉ่าเฒ่าไหนไฉ่ ทางหนึ่งไม่ลืมสำรวจตรวจตราสถานการณ์ ศึกษาการ
เปลี่ยนแปลงรอบด้าน ดังนั้นพบว่าในขั้นตอนของการต่อสู้ เจียวฮี้ฮุนมี
สภาพล่อแหลมที่สุด

เจียวฮี้ฮุนไม่สมควรใช้คาบคู่ คาบเคียวยังมีกปรี่องอาศัยกว่า
ขามนี้มันร่ำร่ำคาบคู่ มิพิยงไม่กล่องแคล้วว่องไว ทั้งยังขัดมือขวางเท้า
ศัตรูของมันก็ถนัดเป็นคนร่างสูงใหญ่ ไร้หอกยาวเป็นอาวุธ ลงมือด้วยความ
หนักหน่วงรุนแรง ตอนแรกเจียวฮี้ฮุนยังมีเร็วแรงปิดป้อง ขามนี้กระทั้ง
คิดปิดป้องยังขาดลำบากยิ่ง

เจ้าได้สวดโยกย้ายช้ายขวา สลับท่าเคลื่อนไหวอย่างรวควรวี หาช่อง
ว่างร้องถามว่า

“คู่วันเพ็ญ ทางด้านของท่านสามารถกินคนของตระกูลฉ่าอีกครั้ง

คนหรือไม่?”

ไม้คานดาของของภู่วันเพียวเป็นอาวุธที่ถนัดในการปะทะหาญหัก
บวกกับมันมีพลังกำลังมหาศาลลงมือด้วยความรุนแรงกว่าเดิม คู่มือทั้ง
สองของมันไม่อาจมีเปรียบแม้แต่น้อย พอได้ขึ้นเสียงร้องของจี๊ดฮวด
จึงกล่าว

“ตัวเอ๊ย โฉนไม่ให้เราถีนถีนอีกคนหนึ่งแต่ถีนเพียงครึ่งคน?”

จี๊ดฮวดดลันหลบพลางกล่าวว่า

“ท่านผนวกคู่ต่อสู้ของเจียวี่ฮุนเข้าไปด้วยให้ท่านรับมือพร้อมกับ
มัน บวกกับความสามารดในส่วนของเจียวี่ฮุน ไชมิใช่เพิ่มการระับผิด
ชอบแก่ท่านอีกครั้งคน?”

ภู่วันเพียวกวาดไม้คานไป พลางบุงคำรามว่า

“รับคำสั่ง เราจะผนวกมันเข้าไป”

พร้อมกับความเคลื่อนไหวโดยปราศของมัน คู่มือของมันทั้งสอง
นี้อาจไม่คิดตามไป เพียงชั่วพริบตา ก็กลับกลายเป็นสภาพสองต่อสี่แล้ว

จิตใจของฉ่าเล่าโหนไ่น์ขามนี้ไม่หนักแน่นเอือกเขินเช่นตอนแรก
นางพบว่าสภาพการณ์เกิดการเปลี่ยนแปลง หากได้คอกอยู่ในเงื้อมมือของนาง
ไม่ ที่ข้าแ่ก่ก็อกล้ายคอกอยู่ในกำมือของศัตรู

การสู้ศึกทั้งสองฝ่าย เกรงกลัวการสูญเสียโอกาสมีเปรียบที่สุด
เหตุการณ์ถึงขั้นนี้หากไม่หาทางพลิกผันกลับกลาย ปลอ่ยให้ดำเนินสืบต่อ
ไป ผลสุดท้ายก็ไม่ปรากฏผลเลิศแล้ว

พอได้คิดไม้เท้าหัวหงตักวัดแกว่งเป็นระลอกสี่เงินหนุนเนื่อง
พร้อมกับนั้นฉ่าเล่าโหนไ่น์ควาดสั่งว่า

“หุยเจิ้งสองสามีภรรยา มีต้องเผ้ากุมเจิ้งอีกเข้ามาผนีกกำลังกับ
มารดา จัดการกับจีไฉ่ฮวด”

คนของตระกูลดำที่ไม่ได้ลงมือทั้งสองมิใช่ใครอื่น เป็นบุตรและ
บุตรเขยของดำเล่าโหนไปนามดำหุยเจิ้ง พร้อมด้วยสามีของนางที่ยู่เอง

สามีภรรยาผู้นั้นรับคำโดยพร้อมเพรียง โอบกระหนาบมาจากสอง
ทาง เทียชู่ติอกระป๋าว ดำหุยเจิ้งใช้มีดสั้นแหววฟันคูหนึ่ง ขาวสั้นประสาน
หนุนเสริมเป็นอย่างดี

จีไฉ่ฮวดขยับสองแขน กนยังกงฟ่งวนไม่หยุดยั้ง ทางหนึ่งกล่าวว่า

“ยินดีต้อนรับ เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายมีโอกาสได้ช่วยเพิ่มขึ้น
แล้ว”

เทียชู่ตันเลือกกระบี่ปราค มุ่งใส่คอหอยจีไฉ่ฮวด ภรรยาของมัน
ดำหุยเจิ้งหมุนตัวเล็กน้อย มีดสั้นทั้งคู่จ้วงแทงใส่ใต้ซอกแขนทั้งสองของ
จีไฉ่ฮวด

ส่วนทางด้านตรง ดำเล่าโหนไปหวดกระหน่ำไม้เท้าหัวหงตลง
คนทั้งสามแยกย้ายเป็นสามทิศทางลงมือโดยพร้อมเพรียง ผสานอย่าง
แน่นหนารัดกุม สมกับเป็นครอบครัวเดียวกันจริงๆ

จีไฉ่ฮวดปากกล่าวอย่างปลอดโปร่ง ในใจไม่กล้าจะล่าช้าแม้แต่น้อย
คนทั้งสามพอผลัดคันสภาวะจูโจม เขาก็พลิกตัวไปยังทิศทางของดำหุย-
เจิ้ง สองแขนกรีดเป็นรูปโค้งทั้งใหญ่และเล็กสับหกเส้นโค้งสร้างความ
แตกตื่นแก่ดำหุยเจิ้งจนกรีดร้องออกมา ถลันหลบเป็นพัลวัน มีดสั้นกรีด
วาดรุ่นวาชแทบเสียดกั๊กมลง

เทียชู่ใช้กระบี่ปราคผิ ในใจก็ฟุ้งโฉบความปลอดภัยของภรรยา

รีบพุ่งตัวไปเบื้องหน้าห้ำหั่นถามอย่างร้อนรนว่า

“เซียวหุย (หุยน้อย) ท่านเป็นไรแล้ว ผู้เซ่จี้มาได้ทำร้ายท่าน
กระมัง?”

ฉ่าเล่าโหนไ่่คิดตามเข้าไป ไม่เท่าหัวหงส์กวาดดวงโคจรแรง
ปากกระซอกเสียงว่า

“จี้ได้สวดที่สมควรสับฟันดาบ จี้ได้สวดที่ต้องถูกฟ้าผ่าตาย หาก
เก่งกล้าก็ลงมือต่อเรา เอาแต่จัดการกับคนที่อ่อนกว่า นั่นเป็นคนมีชื่อเสียง
อันใด?”

จี้ได้สวดฟ่งวนเวียน รวากับกำลังเล่นซ่อนหากับฉ่าเล่าโหนไ่่
ปากกล่าวว่า

“พวกท่านทั้งครอบครัว เราล้าหลังคนเดียว ไม่เลือกใครคนที่
อ่อนกว่าลงก่อน จะใช้ได้หรือ?”

ฉ่าเล่าโหนไ่่ขมขื่นก็ยวหีน สองคนแว้วรวัวด้วยพลิงโทสะส่ง
เสียงร้องว่า

“เทียซู่ ภรรยาเจ้าไม่มีเรื่องราวใด ขามนี้เป็นเวลาใด ยังออกย้อน
รำพันอีก ผู้เซ่จี้วิธีสู่ฉานฉวย ล่นรากับปลาไหล พวกเจ้าทั้งสองยังมี
รีบช่วยเหลือเราล่อลึงไว้อีก?”

เทียซู่สองสามีภรรยานับว่าโอบกระหนาบเข้ามาอีก จี้ได้สวดกลับ
หยุดยั้งการวิ่งวน ปักหลักยืนหยัดกับที่ การหยุดนิ่งอย่างกะทันหันนี้
เผ่กลิ่นอายฆ่าฟันอันเข้มนั่นออกมา ใบหน้าอ้วนของเขาถกถกกลายเป็นสี
ฉาบอย่างบอกไม่ถูก

ฉ่าเล่าโหนไ่่เห็นเช่นนั้น รีบหยุดชะงักสภาวะดาโดมเอาไว้

พร้อมกับร้องเตือนคอบุตรีและบุตรเขยว่า

“พวกเจ้าทั้งสองระวัง ทำทีของผู้แสร้งใจไม่ถูกต้อง เกรงว่าคิด
เล่นลวกลายใด...”

เทียบกับคำหุยเจิ้งสองสามีภรรยาที่หวาดหวั่นขวัญผวาอยู่แถวริบ
หยุดการคัดสักรัด มิเพียงไม่รุกหน้า ทั้งยังล่าถอยไปด้านหลัง ปฏิกริยาที่ระอาน
ย่อ ไม่คล้ายเป็นแบบฉบับของบ้านตระกูลฉ่า

จีได้สวดกางเขนทั้งสอง คล้ายกับอินทรีกางปีก ยืนหยัดกับที่ด้วย
สีหน้าเย็นชา คล้ายไม่เห็นสภาพรอบข้าง กระเตรียมไผ่บินขึ้นฟ้าก็ปาน

ฉ่าเล่าโหนไฉ่อดบังเกิดโทษะหลุ่งขึ้นมิได้ กระจับไม้เท้าหัวหงส์
คุกคามเข้าใกล้อย่างเข้มข้ำทางหนึ่ง กล่าวว่

“ผู้แสร้ง มิต้องแสวงทำท่าขู่ขวัญผู้คน ลวกลายอันคำซ้ำเช่นนี้
เราพบเห็นมามากแล้ว ยังคิดหลอกถ่อเราหลงกลอีกหรือ?”

ทันใด จีได้สวด ไผ่พุ่งกายขึ้น ตาคพุ่งไล่ฉ่าเล่าโหนไฉ่จนกาทัณฑ์
หลุดจากแหล่ง ฉ่าเล่าโหนไฉ่แค้นหัวร่อ ไม้เท้าหัวหงส์กระแทกไล่จี-
ได้สวดอย่างหักโหม หัวไม้เท้าก่อเกิดเป็นกระแสแว้งวน นับเป็นสภาพน่าตระ-
หนกนัก

เห็นร่างจีได้สวดโถมออกไปซัดๆ ร่างที่โถมทะยานยังฉุนเป็นเงา
แต่แล้วคนตกถูบลง โอบถึงมุมอับที่โผล่ซ้ายด้านหลังของฉ่าเล่าโหนไฉ่
คล้ายกับคนผู้หนึ่ง พลันแยกร่างออกเป็นสองคน ไม่เพียงมีชั้นคอนรวด-
เร็ว การเปลี่ยนแปลงที่ฉับก็พิศดารสุดคาดคิด

ฉ่าเล่าโหนไฉ่แม้พยายามกวาดกราดไม้เท้า หัวหงส์ที่หวดไล่
อากาศราหูไปยังด้านหลัง แต่ยังคงชักช้าวุ่นหนึ่ง จีได้สวดสะอีกปราด

แล้วดอยร่น คมดาบเชื่อมแขนสะกิดใส่ต้นแขนของฉ่ำเล่าไหโน้ ปรากฏ
โลหิตสายหนึ่งสาดกระจาย

ฉ่ำหุบเหง้าเห็นซัดดา อคกริรร้องมิได้ว่า

“มารดา...”

หริบดาที่ จี้ไธสวดดอยร่น พลันหงายตีสั่งกาออกไป ตำแหน่งที่ตั้ง
ลังกาลง พอดืออยู่เหนือศีรษะของเทียชู้ เสียงร้องเรียกมารดาของฉ่ำหุบเหง้า
ยังไม่ขาดหาย ปรกาศดาบ สีกรามยะเยือกก็แถบเปลวปลาน ครอบคลุม
ใส่เทียชู้ดุจสายฟ้าคะนองฝน

เทียชู้ไม่ทันส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกออกมา ขามรีบร้อน
ร่ายรำกระบืออย่างไม่คิดชีวิต ถัดป้องกันตัวเอง

ฉ่ำเล่าไหโน้เห็นบุตรเขยตกอยู่ในสภาพร่อแร่กับจัน ก็ไม่สนใจ
ว่าตัวเองเพิ่งรับบาดเจ็บ ขวางร่าวกดไม้เท้า เอาไม้เท้าแน่นขนัดจุนเขา
ม้วนใส่จี้ไธสวด

ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่า สีหน้าจี้ไธสวดพลันกลับกลายเป็นตายด้าน
ไม่ได้หลบหลีกล่าถอย เพื่อคลี่คลายท่าจูโจมของฉ่ำเล่าไหโน้ เทียชู้กลับ
ตัวตามกระบวนท่า ดาโถมในคอนแรก ขณะที่เงาไม้เท้ากวาดกราดมายัง
คงเร่งเร้าประกายดาบครอบคลุมลงหา

เสียงคมอาวุธเสียดสีแหลมเล็ดกระคายหู คล้ายกับจะบดตีหัว
ใจคน กระบี่ของเทียชู้กระเด็นขึ้นฟ้า คนก็ถึงเกลือกไปคามพื้นดิน
พร้อมกับส่งเสียงร่ำร้องราวภูศร่าปีศาจกรวญ

จี้ไธสวดก็มีไขไม้ได้จ่ายคำตอบแทน แก้มซ้ายและทรวงอกข้าง
ซ้ายของเขาถูกไม้เท้าหัวหงตีสองฉ่ำเล่าไหโน้เฉียดผ่านไ้ สะกิดหนัง

มนุษย์ขนาดเท่าฝ่ามือไปสองชั้น มาคว่าไม่ได้หลังโลหิตอันใด แต่กับวม
พองขึ้นมา

ฉ่ำหุยเจิ้งฟ่งควัวเข้าหาสามีของนาง โอบกอดเทีซชูเอาไว้ ร่ำไห้
ร่ำพันว่า

“เจ้าได้สวทที่ใจคำอำมหิตนัก เทีซชูมีความแค้นใจกับท่าน ท่าน
กลับทำร้ายเขาปานนี้ สวรรค์เอย ตลอดจนทั้งร่างของเขารับรอนแผลคาบ
ตีกว่าตาย หลังโลหิตโทรมกาย มารดา ท่านผู้เฒ่าต้องรีบช่วยเหลือบุตร
เขยท่าน หากชักช้าเกรงว่าไม่ทันการณ์...”

ฉ่ำเล่าไหนดินไม่เพียงรู้สึกลุ่นข้องรำคาญ ทั้งยังเตือนเตือนหนักนัก
เป็นเวลาใด สถานการณ์อย่างไร บุตรีวัยห้องเช่นนี้ นอกจากกระทบกระ-
เทือนถึงกำลังขวัญส่วนรวม ยังเป็นที่หัวร่อเยาะของศัตรู ขามนั้นอดจุ
คำรามมิได้ว่า

“เชียวหุยหุคปาก ขามนี้เป็นเวลาที่ทั้งสองฝ่ายกำลังตั้งเชิงวิค
คนของพวกเราผู้ใดไม่ต่อสู้เสี่ยงตาย ไหนดเยยเพียงสามีเจ้าเท่านั้น เจ้าคุ้ม
ครองเทีซชูให้ดี หลังจากเหตุการณ์ผ่านพ้น มารดาจะจัดการเอง”

ฉ่ำหุยเจิ้งหักห้ามเสียงร่ำไห้ แต่ยังสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า
“มารดา มิใช่ผู้บุตรีเห็นแก่ตัว เทีซชูรับบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นนี้
ไม่อาจถ่วงเวลารักษาเยียวขาจริงๆ ...”

ฉ่ำเล่าไหนดินกระซอกเสียงว่า
“เจ้าต้องการให้เราทำอะไร?”

เจ้าได้สวทที่อื่นอยู่ห่างไปวาแสน พลันกล่าวว่าเสียงเย็นชาวว่า
“ฉ่ำตัวเดียวเจี๊ยะ หากท่านรีบร้อนต้องการส่งสามีท่านไปรักษา

รักษา เราจะอนุญาตพวกท่านจากไป โดยไม่สกัจฉดขวาง”

ถ้าหุยเจ้พถันเงยหน้าขึ้นอย่างคั่นตะลึง และเหนือความคาดหมาย
กล่าวว่า

“เป็นความจริง?”

ถ้าเล่าไหนโน้ไม่รอให้จีได้สวดตอบคำ จึงส่งเสียงร้องว่า

“เก็บความเมตตาจอมปลอมของท่านกลับไปเถอะ จีได้สวด คน
ของตระกูลฉ่ำเรามีศักดิ์ศรี มีธาตุพระนาง ไม่ขอรับการแสวงเจือจางจาก
ท่าน ทั้งยังมีวิธีการจำแนกบุญคุณความเด่นของเวทเรา ท่านหลังโลหิต
ของพวกเรา พวกเราจะทวงถามค่าตอบแทนจากท่านเป็นทวีคูณ”

จีได้สวด ร้องถามว่า

“เพราะเหตุนี้แม้ดาบไม่เสียดดาบชีวิต?”

“ย่อมแน่นอน”

“แต่คนผู้นี้เป็นบุตรเขยท่าน ความจริงมันไม่จำเป็นต้องดาบ”

ถ้าเล่าไหนโน้ขยี้เท้าร้องว่า

“เรื่องของตระกูลฉ่ำเรา ท่านมิด้องยุ่งเกี่ยว ท่านกระเตรียมทอดร่าง
เป็นซากศพเถอะ”

จีได้สวดจงใจส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“ที่แล้วมาเรียกท่านเป็นไท้สุหยีน (ท่านผู้หญิง) นับว่าขกขของท่าน
เกินไปจริงๆ ท่านเพียงเป็นนางเผ่าเลือดเย็นไร้น้ำใจ เป็นตัวประหลาด
อารมณ์วิปริต ท่านทำร้ายบุตรเขยท่านถึงแก่ชีวิต ปล่อยให้บุตรท่านเป็น
ม่าย ท่านมีอันใดดีหรือว่าท่านสูญเสียสามีแต่แรก ปราบดนาให้บุตรท่าน
เผชิญกับความปวดร้าวนี้ด้วย เอะ เราแสวงเจือจางเมตตาจอมปลอม

อย่างน้อยยังคิดว่าท่านที่ทำลาชญาติ ภายใต้อำนาจอัน โอ้อำมาเหยือก
ฉ่ำเล่าไหนไม่หน้าแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง ชูไม้เท้าขึ้น ร้องว่า
“ตัวชั่วร้ายที่ได้โคธผู้คน ท่าน...ท่านกลับกลายเหี้ยมความสัพันธ์
ของเราสองแม่ลูก?”

เสียงร่ำไห้อันหวานโหยเปล่งจากปากฉ่ำหุขเจิง นางหลังน้ำตานอง
หน้า ร้องเสียงสั่นสะท้านว่า

“มารดา ผู้ครีอกคดียุญ ผู้บุตรีไม่คำนึงมากความแล้ว...เพี้ยชูหลัง
โลหิตไม่หยุดยั้ง ร่างเริ่มสั่นกระตุก หากไม่รักษาในบัดนี้ คงต้องตาย
แน่นอน มารดาขอ ในโลกนี้มีที่อยู่อันเดียว หากเขาตายไป ผู้ใดสามารถ
กินสามีแก่เราอีกคนหนึ่ง?”

เจ้าธิดาวดวงยโสภาสดีเหลือทั้งที่ยังร้อนเกล้าเสริมขึ้น

“สามีท่านหากสา ๒ ฉ่ำคัมพิชฌีจะให้แก่ยอมรับคราเคราะห์นี้
ว่าผู้ใดที่ไม่มีปัญญารชใจกินสามีแก่ท่านอีกคนหนึ่งมารดาท่านเพียงคิด
รักษาหน้า ไหนเลยคำนึงถึงความปวศร้าวแห่งการสูญเสียมียมของท่าน
ขามนี้ยังคงจากไปประเสริฐสุด เรายับปากว่าจะไม่ขัดขวาง รักษาเขี้ยวแต่
นั้นๆ สามีท่านยังมีควมหวังรอดชีวิต หากอีกยอต่อไป ก็ยากรับรองได้
แล้ว”

อ่าเล่าไหนไม่ผู้คารมว่า

“เขี้ยวหุข อย่าได้พึงม้นเกล้าเหลวไหล พวกเราจะดีชั่วต้องคู่ต่อ
ไป พวกเราไม่ยอมรับการเจือจานของศัตรู อย่าลืมว่าพวกเราเป็นคนของ
ตระกูลฉ่ำ...”

ฉ่ำหุขเจิงไม่ทราบมีพลังจากที่ใด พ้นแถบกว้างที่ชูบนพื้นจีนปา

โหมถึงข้างม้าตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด วางทาสามีไว้ที่หน้าอาณ ค้างองก์พลิกตัว
ขึ้นไป ทุกประการเกิดขึ้นในระหว่างที่จำเภาโหนไ่น้อยปากอ้าคาค้าง
หนึ่งม้าสองคนก็โผล่แล่นลงจากเนินเขาคุงสาขณ

จี๊ดฮวดหัวร่อเย้ยเยาะ กล่าวว่า

“คนของตระกูลฉ่าหรือ เกรงว่าไถมน้อยที่ตนแต่งออกไป ไม่ชอบ
รับว่าเป็นคนของตระกูลฉ่าแล้ว”

ยามนั้นไม้เท้าหวงส์กวาดคราคราคุมังกรพิโรธตัวหนึ่ง พลังไม้
เท้าหนักหน่วงคุงซุนเขาไม่ทราบแฝงความเคียดแค้นเดือดดาล และ
อาฆาตมาดร้ายของจำเภาโหนไ่น้อยไว้เท่าใด

จี๊ดฮวดสะอึกเข้าปะทะ สองแขนกวัดแกว่งสกัดกัน คมดาบซ้อน
แขนพองกระทบกับไม้เท้า ร่างก็กลับกลายเป็เงาฉายาสองสาย หินฮิน
พลังกระแทกสะท้อนจากการปะทะ เงาฉายาทั้งสองสายเร่งวิ่งขึ้น หนึ่งพุ่ง
เฉียงๆ หนึ่งโผล่พุ่งขึ้น แยกย้ายคอบโคได้ไต่จำเภาโหนไ่น้อย

จำเภาโหนไ่น้อยควาก้อง ไข้หัวไม้เท้าจี๊ดก๊าด จงอยปากหงส์อัน
เลณคมที่หัวไม้เท้า แยกย้ายฉกปราดไปยังสองทิศทาง ทั้งรวดเร็วทั้งดุคัน

ดังนั้น เงาฉายาที่โผล่พุ่งขึ้นขยับวูบหนึ่ง กลับกลายเป็เงาฉายาตาม
สายเฉียงขนาน ไม้เท้าหวงส์ทะลวงผ่านเงาฉายาสายหนึ่ง ทิ่มใส่อากาศ
ธาตุ เงาฉายาอีกสองสายบรรจบรวมเป็นหนึ่งเดียว ประกายดาบสีคราม
เปลวปลานผ่าน จำเภาโหนไ่น้อยตรงหน้าๆ ไซ้จัดไซ้เชดออกไปสามก้าว

จำช่วยที่ผู้พัวพันกับขอเซาะหงส์ สามารถเกิดเฉยค่อสภพอันคับ
ขันของม้วยม้วยและม้วยฮู (น้อยขบ) แต่ไม่อาจนึกดูดาบคือความปลอด
ภัยของมารดาชรา รีบวิ่งแทงทวนท้องพุ่งแรง สลับเท้าถอยร่น คนหมุน

กว้างถึงข้างกายฉ่ำเต้าไหนโน้ ทวนทองจ่อจี๊ดจี๊ดส่วค ปากละถ้ำละลึกว่า

“มารดา ท่านผู้เฒ่า รับมาคเจ็บสาหัสหรือไม?”

ฉ่ำเต้าไหนโน้ใช้ไม้เท้าหัวหงส์ยันพื้น ขึ้นมือลูบไปยังกลางหลัง ก็ถูกไล่ไลหิดเต็มฝ่ามือ นางเบิกคาไปนโศขบพันคังกรือคๆ กล่าวว่

“เราถูกมันเหยียบขี้มากพอแล้ว คราครั้งนี้นับเป็นครั้งที่สอง”

ฉ่ำฮ่วยคุ้มครองอยู่ข้างกายมารดาทวนทองบิคหคแปดบปลาบ ปากกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่

“มารดา ท่านผู้เฒ่าที่แท้รับมาคเจ็บอย่างไร นี่ไม่อาจถือคไป...”

ฉ่ำเต้าไหนโน้กระซกเสียงว่

“เราเพียงรู้สึกเสียบร้อนที่กระดูกสันหลัง มองไม่เห็นปากแผลไหน .
เลททราบว่หนักหรือฉา สรุปแล้ว ขามกะทันหันไม้คายหอก เจ้าไม่ต้อง
สนใจเรา จัดการนางแพศยานั้นก่อนแล้วค่อขว่กล่าว”

ฉ่ำฮ่วยกล่าวอย่างดังแล้ว

“แต่ว่สภาพขอ ท่านคอนนี้...”

ฉ่ำเต้าไหนโน้ควาคคัคบทว่

“เราชินหคคอยู่ค้หรือไม คัวเองทราบกระจ่างแกใจ เจ้ามคต้องพรว่
พิไร รีบไปทำงานของเจ้า”

ขามนั้น จี้ส่วคและขอเซาะหงส์พาคันคูกคามเข้ามา จี-
ส่วคกล่าวเสริมขึ้น

“มคต้องคินไปคินมาใหุ้่นวาช พวกเราคุมารับการสอนตั้งแล้ว”

ฉ่ำเต้าไหนโน้ตุดลมหายใจคึกๆ จับจ้องมองจี้ส่วค กล่าวว่

“ผู้เซจี้ คูท่านร่างฮ้วนใหญ่ เต็มไปด้วยไขมัน คิคไม่ถึงกคับคิก

ปรีอวิชาฮ่วมเฮ้งได้ตอบ (ยอควิชาเงามาซา) ได้ แต่ท่านสบตาเราครั้งหนึ่ง
ไม่สามารถตอบคาเรวจำสอง”

จีไลฮวดกล่าวว่า

“ไม่ ใ้ฮูฮิน เราตอบสองครั้งแล้ว ครั้งแรกฝากผลงานที่แขน
ครั้งที่สอง ย้ายคุณคาไปยังกลางหลังท่าน หากยังมีครั้งที่สาม เราแน่ใจว่า
ไม่เป็นผลดีคือสภาพร่างกายของใ้ฮูฮินท่านแล้ว”

ฉ่าฮ่วยรับฟังฝ่ายตรงข้ามแจกแจงว่าทำร้ายมารดาขรามันก็คาบ
รสาตินั้นยอมไม่อาจากทานรับได้ มันขยับทวนทอง คำรามปานฟ้าร้องว่า

“จีไลฮวด หนีโศกิตใช้โศกิตชำระล้าง ยังไม่มอบชีวิตมาอีก?”

จีไลฮวด กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“มาแล้วจำคำเตือนเฮียมิใช่เสนอหน้ามาแล้วหรือ?”

จำแต่ไหนในเคือนสติบุตรชายว่า

“ระวัง ผู้แซ่จีมีฝีมือลึกลับ จิตใจชั่วร้าย มักเล่นลวดลายที่เหนือ
ความคาดหมายผู้คน อย่าได้ประมาทมัน ขามนี้ยังได้รับการช่วยเหลือจาก
นางเพศยาไม่ทราบนามนั้น เราสองแม่ถูกแม่ผีนึกกำลัง แต่ไม่อาจะล่าใจ
แม่แต่น้อย...”

ขมับของฉ่าฮ่วยเต้นคุบคุบ กล้ามเนื้อโอบหนาก็สั่นกระตุก รับคำว่า
“ผู้บุตรทรานติ”

เฮียถึงคอนนี้ อีกด้านหนึ่งบังเกิดเสียงฆ้องร้องดังขึ้น คนของตระกูล
ฉ่าที่ต่อสู้กับภู่ง่วนเพียวและเจียวฮี่ฮุ่นผู้หนึ่งพลิกหางขออกไป ดูจาก
สภาพที่มันร่วงพาดกับพื้นอย่างหนักหน่วง แสดงว่ามีชีวิตอีกแล้ว

จีไลฮวดร้องชมเชยว่า

“จัดการได้ประเสริฐ ลู่วานเพียว”

แน่นอน เขาทราบว่าผู้ที่สามารถปลิดชีวิตศัตรูต้องมีใจเจียวเยือก
เด็ดขาด

จำช่วยพลันลงมือ ปรกาทวนทองรูปจีนดูจาวตก มุ่ง
ใส่คอหอยจี๋ไล่สวด จี๋ไล่สวดขึ้นหยัดกับที่ แขนซ้ายควัดขึ้น เสียงดัง เมื่อ
ใช้คมดาบเชื่อมแขนกระแทกปลายพลึงเบนเบือน

ขามันไม้เท้าหัวหงส์ของจำเล่าโหนไ่นควัดจากล่างขึ้นบน กลุ้ม
กระหนามข้ามๆ ครั้งนี้จี๋ไล่สวดไม่หลบหลีกอีก เกร็งกำลังใส่สองแขนกด
กระแทกลง กลับใช้ออกด้วยกระบวนท่าปะทะอย่างหักโหม

จำเล่าโหนไ่นคิดไม่ถึงว่า จี๋ไล่สวดกล้าปะทะหาญหัก นางควัดเขี่ย
ไม้เท้าจากล่างขึ้นบน ด้านการใช้พลึงเป็นฝ่ายเสียเปรียบ อาวุธทั้งสอง
ฝ่ายพอปะทะไม้เท้าหัวหงส์ถูกกดต่ำลงครึ่งซี้ชะ ขณะเดียวกัน ปรกาท
ดาบพม่ากล้ายสาธาคาด ฟาดฟันมายังตัวคอ เป็นขอเขะหงส์ลงมือแล้ว

จำช่วยควาดไ่ยงกรียวกราด พลิกควัดทวนทอง แต่ยังสกัดไม่
ถูก จำเล่าโหนไ่นแผดคำพลาถดอยปราดไป นางพอถ่าถอย คมดาบ
เชื่อมแขนของจี๋ไล่สวดก็ฉมึกเป็นแห่ประกายปากหนึ่ง ม้วนคลี่คลุมใต้
จำช่วยอย่างแน่นหนา

ความเคลื่อนไหวของขอเขะหงส์ก็แผ่ร้อนยิ่ง ขณะที่แห่ประกาย
ของจี๋ไล่สวดคลี่คลุมลง นางก็ถลึงเสียคลินไปเบื้องหน้า พร้อมกับการถลึง
ตัว ดาบพม่าใช้ออกจู่จะลอกหนูนเนื่อง ค่อให้จำช่วยมีฝีมือกล้าแข็ง
เมื่อเผชิญการจู่โจมทั้งบนล่าง ก็มีไม้ปิ่นปวนเป็นพัลวัน

เงาคนพุ่งโถมมาจากด้านเฉียง จำเล่าโหนไ่นวกย้อนกลับมา เภาไม้

เท้าเกลื่อนกลาด กล้ายกับคิดเที่ยงชีวิต นับว่าแม่ลูกมีจิตผูกพันจริงๆ
จีได้สวดควาควาเบาๆ ว่า

“หลบออกไป”

เสียงคังคนเคลื่อนไหว พุ่งขวางมินคว้างออกไปดูประภายควาตก
ก่อนที่ตายคาผู้คนจะได้ตามทัน สองแขนของเขาก็ไขว่สับกวัดแกว่งทั้ง
สิ้นสิบสามครั้ง

เห็นในแกระยะยาวของตระกูลดำที่ต่อสู้อยู่กับเทพบุตรเข้าอุปมา
ทั้งสี่ ปรากฏคนสูงใหญ่ที่สุดผู้หนึ่ง ถูกคมดาบเขมือบแขนทีนใส่ ไขว่ไขว่
เขาไปดุจว่าสุราเมาเมา คนไม่ทันล้มคว่ำลง จีได้สวดก็ตีสั่งกาสามกรากลับ
มายังที่เดิม ระหว่างหนึ่งไปหนึ่งกลับ จำเล่าไหนดไต่สองแม่ลูกเพิ่งเลิกสวด
สถานการณ์ คุกคามขอเขาจะหงส์ล่าถอยไป

เทพบุตรเข้าอุปมากริควาควาเป็นรูปครึ่งวงโค้ง พร้อมกับร้องว่า
“ชอบคุณมากแล้ว ตัวเอ๊ย”

ปลาทูเท้าจีได้สวดพอแตะพื้น ก็หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า
“เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

จำเล่าไหนดไต่สองแม่ลูกตื่นเช่นนั้น ความเคียดซึ่งเคียดคาลที่ได้
รับ สุดท้ายจะบงบอกบรรยายได้ มันสองแม่ลูกผินีกำลัง กลับล้อมกัก
ศัตรูไว้ไม่ได้ปล่อยให้ผู้อื่นบอกมาเป็นมา บอกไปเป็นไป ทั้งยังฉกฉวย
โอกาสปลิดชีวิตควาวิญญานพวกห้องของนาง เท่ากับฉีกหนันางสองแม่
ลูกแล้ว

จำเล่าไหนดไต่ควงไม้เท้า ม้วนอุโถมเข้ามาดุจขุนเขาถลา ฝ่าคลุม
ไหล่ของนางสลับไปยังคันคนแต่แรก ปล่อยให้มีหมัดพุ่งสยบ โขนน้ำก็บิด

เบียร์ปั่นยาก ปากร้องว่า

“เราไม่ทำคหายุโธคหญิงเพศชาคนี้ตายคามือ จะขอสลายกระดูก
ฉ่า ไม่ขอเหยียบย่างเข้าสู่อุทรจักรอีก...ช่วยซี ช่วยเหลือมารคนั่นฆ่า
ด้วย”

ทวนทองของฉ่าช่วยแถบแปดแปดปลาบ ฟุ่ตีเค่งบ่งบานออก สภาพ
ที่ขมจีวก็ขมพินของมัน คล้ายกับจะกลืนกินใจได้สวดและขอเขาจะหงส์
ลงไปทั้งเป็น

จบเล่ม ๒

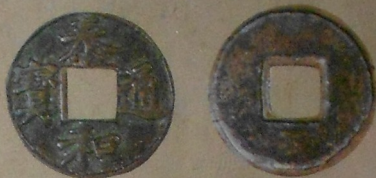
เหรียญกับเปลือกหอย
ราชวงศ์เซีย ก่อน ค.ศ.

เหรียญราชวงศ์หน้าซ้อง

เหรียญราชวงศ์ซีโจว
ก่อน ค.ศ.

เหรียญราชวงศ์จิน

เหรียญราชวงศ์ซัน
ยุคหลัง

เหรียญราชวงศ์เหลียว

เหรียญราชวงศ์สองซัน

เหรียญราชวงศ์จิ่ว

พริก พริก

เล่ม 3 (จบ)

เรื่องบู๊ที่มันทสด
ชดถึบอย่างถึงใจ

น.น.พรัตน์

เรื่องปฐิที่มันหยด ขดกันอย่างถึงใจ
ทองพญายม
เล่ม 3 (จบ)

บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด

1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์

คลองเตย เขตพระโขนง กท. 10110

โทร. 249-0295, 249-0250

ประเภท นวนิยายกำลังภายใน

ทองพญายม

ผู้ประพันธ์ ลี้วฮึงเยี่ยง

ผู้แปล น.นพรัตน์

ภาพปก "ริม"

พิมพ์ครั้งแรกเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2532

จัดรูปเล่มโดย เลิศชัย ชาติวิจิตร

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด

สุขเกษม เซาหลอยแพน ผู้จัดการจัดจำหน่าย

โทร. 240-4280, 240-0447

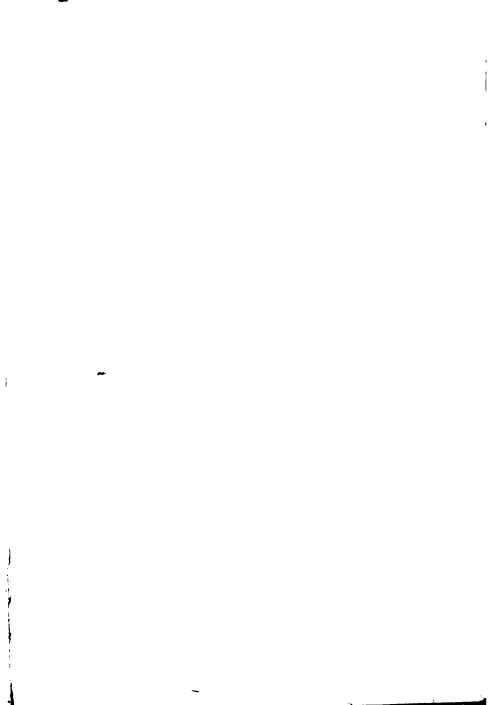
พิมพ์ที่ บริษัท สยามสปอร์ตพรีนติ้ง จำกัด

1776-1788 ถนนพระราม 4 แขวงเกษมราษฎร์

คลองเตย เขตพระโขนง กท. 10110

โทร. 249-0295, 249-0250

บทที่ 21

พิสูจน์แพ้นะ

พร้อมกับเสียงร้องกราดเกรี้ยวของฉ่ำฉ่ำไห้ไห้ สภาพ
การต่อสู้ทวีความรุนแรงขึ้น

เจ้าสัวไม่เคยรู้เลยว่าเสียงโห่หรือฝึกซ้อมร่วมกับขอชะงัด
มาก่อน แต่พอถึงเวลาเสียงชีวิต ทั้งสองกลับสู้กันอย่างสุดกำลัง
กลมกลืน เสียงปรายตาออกไป หรือตาบอกเหตุอันแรกอันใด ก็สามารถ
นำมาสู่การประสานเสริมอย่างต่อเนื่อง

ฉ่ำฉ่ำไห้ไห้สองแม่ลูกแม่จูนแน่นนอก มีสภาพราวมังกร
คู่กับพยัคฆ์คั่ง แต่โดยข้อเท็จจริง พวกนางมีการคิดอ่านของพวกนาง
หาใช่ผู้ตะลุมบอนจนตาแดงฉ่ำไหม้

เห็นสองแม่ลูกทอกระอะห่างกันเจ็ดเจ็ด ซึ่งอยู่ในวัยที่มีกันกันซึ่ง
กันและกันระหว่างไม้เท้ากับทวนทอง แสดงว่าวางแผนผู้ศัตรูด้วย

ความรอบคอบรัดกุมกว่าตอนแรกมากนัก”

ดังนั้นประกายเย็นเขียนสะท้อนเป็นรูปไปแบบต่างๆ นานา พุ่งเจตนาแปลงปลานด้วยสีตันที่ผิดแผก ทั้งสองฝ่ายรุกถอยอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า ขามขมมีอวาคเท้าลื่นมุ่งใส่จุดสำคัญ เพียงชั่วพริบตาาก็พิสูจน์ความเป็นตายได้

อีกด้านหนึ่ง คาบคู่ของเจียวอี้สูนร้ายรำเป็นรูปผาคาบสองดอกเห็นแน่ชัดว่าจะหักทลายใส่คนสูงใหญ่ที่ใช้หอกยาว คนผู้นั้นพลันเบี่ยงตัวพุ่งเจ็องๆ เข้าหา ปล่อยให้ประกายคาบเฉียดผ่านหลังไหลไป ปลายหอกเจ็องวูบ ก็แทงทะลุขาขวาของเจียวอี้สูน สลัดมันไปสามก้าว

ถู่จ้วนเพ็ชวคำรามก้อง ขวางไม้คานเหล็กหวดใส่คนถือหอกขาว ขณะจะด้านปะทะอย่างหักโหม ถู่จ้วนเพ็ชวกลับมีความคิดอันอื่นอีก ไม้คานเหล็กหวดขวางถึงกลางคัน พลันลคววบลง เปลี่ยนเป็นดัวจ้งค์ไปทางด้านหลัง

มันพอเปลี่ยนแปลงกระบวนท่า แยกระยะยาวอีกคนหนึ่งของบ้านตระกูลจ๋าที่สะอึกสอตกแทรกเข้ามาหมายลอบทำร้ายก็ประสาธเคราะห์กรรม คาบสองคมในมือยังไม่ทันคลำทาบเข้าหมาย ไม้คานเหล็กที่มีขอเกี่ยวก็หวดใส่ทรวงอกมัน เกี้ยวเอากระดูกเนื้อและตับไตใต้พุ่งออกมา ร่างจ่อตัวติดกระดอนไปด้านหลัง เสียงแหกร้องที่เปล่งจากปากไม่ต่างกับภูคคร่ำความจริงๆ

คนใช้หอกยาวเห็นเช่นนั้น ถึงกับเบิกตาแทบฉีกขาด หอกยาวถืออกแทงใส่จากกึ่งกลาง ถู่จ้วนเพ็ชวพุ่งทะลากลังใส่สองเขน คงไม้คานเหล็กขึ้น

พริบตาที่อาวุธของทั้งสองฝ่ายกำลังจะกระทบกัน คนใช้หอกยาว พลันควัดวิ่งหอกขึ้น ขยับเท้าเคลื่อนถอย ยกมือซ้ายขัดประกายเป็นเชียบ สายหนึ่งออก

คนผู้นี้ใช้เล่ห์อุบาย แต่กลับประเมินถ่วงวันเพียวคำทราวมไป เข้าใจว่า ถ่วงวันเพียวลงมืออย่างเปิดเผยตรงๆ หากคาดไม่ว่าในความหยาบกร้านของผู้แสร้ง ก็มีความละเอียดอ่อนอยู่

“เห็นไม้คานเหล็กกริดควงเป็นรูปโค้ง แท้ที่จริงแฝงความลึกถ้ำพิศดาร พร้อมกับการใช้พลัง ร่างถ่วงวันเพียวก็พลิกหงายออกไป หยิบยื่นพลังที่ไม้คานตกห้อยลง คีลถึงถ้ำถึงด้านหลังของศัตรู ไม่เพียงหลบรอดจากอาวุธลับที่ฝ่ายตรงข้ามจัดออกในระยะใกล้ ไม้คานเหล็กยังหวดพาดกับถ้ำคอของคนใช้หอกยาวอย่างฉูดฉาด

เสียงกระตุกก้านคอหักคังชัดเจน ถ่วงวันเพียววิ่งไม้คานกลับ คนพุ่งปราดถึงข้างกายเจียวี่สุน เจียวี่สุนที่เจ็บปวดจนแยกเขี้ยวอิงพื้น ยังไม่ลืมชูนิ้วหัวแม่มือรมเซยว่า

“จวันเพียวเล่าเชี๋ย ท่านขอดเอี๋ยม่ออิง”

ถ่วงวันเพียวกระหิ้มขึ้นช่อง ปากยังกล่าวอย่างถ่อมคนว่า

“เรื่องเล็กน้อยไม่นับเป็นอย่างไรรู้ได้...”

ระหว่างที่คนทั้งสองสนทนาได้ตอบกัน การต่อสู้ระหว่างเทพบุตรเข้าอุปผากับศัตรูก็ดำเนินถึงขั้นตัดสินชีวิต ประกายดาบอันเขี้ยวขึ้นเพียงแว่กผ่าท้องของคู่ต่อสู้ที่ไร้พลังเหลือคู่หนึ่ง แผลกระชากของบ้านตระกูลเจ้าอีกผู้หนึ่งที่สะอึกเข้ามา กระบองเขียวสุกษาในมือหวดกระหน่ำลงยังศีรษะของเทพบุตรเข้าอุปผา

เทพบุตรเข้าบุปผาริมยี่โฮลต์หคกระตุก ปล่อยให้กระบองเขียว
 สุนัขป่า เจ็บค่านตีสั่งด้านขวาไป ตะปูเหล็กเหลี่ยมนกกระบองหคเอา
 เลือดเนื้อไปแถบใหญ่ เทพบุตรเข้าบุปผากลับขบกรามกลักริ่น ไม่ส่งเสียง
 แม้สักคำเดียว คาบขาของมันกลับกลายเป็นสายคาด แหวกผ่าอากาศเป็น
 เสี่ยงดัง ฟันสีระของคนใช้กระบองเขียวสุนัขป่าหลุดจากปาก โลหิตที่อุ่น
 ระอุฉีกกระฉาบ คล้ายกับหมอกสีแดงชาดคลบอบอวล

ขามัน จำเล่าไหนโน้พล้นผลจากจีไฉ่ฮวด และขอเขาะหงส์
 ใช้ไม้เท้าสะกิดพื้น ร่างคล้ายปีกษาเหินลมชั่วพริบตาโกโถมถึงเบื้องบน
 สีระของเทพบุตรเข้าบุปผา หวดไม้เท้าออก จะงอยปากหงส์แหวกผ่า
 อากาศ บังเกิดเป็นเสียงราวครวญคร่ำก็ปาน

เทพบุตรเข้าบุปผาเพ็งพิฆาตศัตรูประตบผล ไม่ทันพักผ่อนหอบ
 หายใจ พลังไม้เท้าก็กระแทกถึงตัว ขามันร้อนคับขัน กิดหงสเสียงก็ไม่ทัน-
 การณ์ พานเบิกตาทั้งสอง กระชับคาบด้วยสองมือ หยิบขีปนพลังหมุนคว้าง
 กวาดแกว่งคามเข้าสัดกันอย่างสุดชีวิต

ในเสียงปะทะตัวใหญ่ จำเล่าไหนโน้ชวนเชือกออกไปสี่ก้าว เทพบุตร
 เข้าบุปผาก็ถูกกระแทกโชชะไชเซ่ต่ำถอย แทะกระแทกกันลงกับพื้น

ใบหน้าใหญ่ราวถาดเงินของจำเล่าไหนโน้บิดเบี้ยวผิดสารรูป
 ดวงตาทอแววอัคคีอาฆาต ไม่สนใจว่าตัวเองไม่ทันอินหัดมัน ถึงอัว
 เสือกไม้เท้า จีไฉ่ทรวงอกเทพบุตรเข้าบุปผาอีกครา

ระยะห่างของทั้งสองฝ่ายใกล้ยิ่ง กอปรกันเทพบุตรเข้าบุปผา
 ทรงกายไม่มั่นคง ไม้เท้านี้เท่ากับแรงชีวิตกว่าวิญญูณ แต่พริบตานี้
 เทพบุตรเข้าบุปผากลับศัลใจอย่างเด็ดเดี่ยว เบนเปียงร่างลง กลิ้งเรียด

คืนเจ้าหาคาบขามบ้านอุโงมคุงก่อนหิมะ ก็มปราคาใส่ท้องน้อยฝ่ายตรงข้าม
 จำเล่าโหมไนพธันชุตมหายใจอุบทรวงอกท้องน้อย เงามไม้ทำยัง
 กะแหวกอุโงมคุงเคิม เห็นแน่ชัดว่าภาพเหตุการณ์อันไซกเลียดต้องบังเกิด
 ขึ้น จี้ได้สวดพธันเห็นลงจากกลางหาว ทุ้มทกกำลังใส่สองเขน ไซ้คมคาบ
 เชื่อมแขนกวาดทุบใส่ไม้เท้าหัวหงส์

เสียงโลหะปะทะดังพร้อมกันประกายไฟแลมกระจายจะงอย
 ปากหงส์ที่หัวไม้เท้าของจำเล่าโหมไน สะกิดถูกเทพบุตรเข้ารูปผา โลหิต
 สายหนึ่งสาดกระเซ็น คนก็ถลันไปทางซ้าย เทพบุตรเข้ารูปผายกมือกดสี
 ข้างร่างหมุนคว้างไปหลายรอบค่อยทรงกายมัน ปีกคาบยันพื้น ใบ
 หน้ากลับกลายเป็นสีเทาอมเขียว

จี้ได้สวดไม้เปิดโอกาสให้จำเล่าโหมไนโหมบหายใจ ใบหน้าอันที่
 มักระยับด้วยหยาตเหงื่อ ผืนก็ด้วยแววจำขึ้นอันเข้มขึ้น คนกระโดดปราด
 ขึ้น จากนั้นวกย้อนกลับมา คมคาบเชื่อมแขนสานเป็นร่างแห คลี่คลุมใส่
 อย่างมิดพิ่มมัดดิน

จำเล่าโหมไนปลั่งเสียงหัวร่ออย่างกตุ้มกตุ้ม ในเสียงหัวร่อที่ชวน
 สะท้านใจ ไม้เท้าหัวหงส์ของนางกวัดแกว่งเป็นประกายรังไ้เงจรั้นแล้วขึ้น
 เล่า พริบตาที่ประกายวงไ้เงจคาหน้าเจ้าหาจี้ได้สวด พธันรวมตัวเป็นพธัง
 สองสาย คล้ายกระแสน้ำกลาญแม่น้ำใหญ่ ม้วนทะลักไ้มนเทพประกาย
 ปากนั้น

ดังนั้นเสียงคมคาบและพธังไม้เท้าเสียดสีกัน กัดถ้ำกับจะบดคำไ้
 ผู้คนจาเขาตจากัน ประกาศอรุณเป็นเดือนพลีพราย ร่างหยาบใหญ่ของ
 จี้ได้สวดลอยตัวออกไป ก่อนที่จะตกถึงพื้น เปลี่ยนเป็นทิงทำลง ที่หน้า

ผากรับบาดเจ็บสาหัสหนึ่ง ค่อยจากนั้นมีแต่เขาเองที่ทราบว่าจะถูกฆ่าใครง
หักไปสองซี่

จำเล่าไหนไฉนเอนจนบาดเจ็บกว่า มือขวาของนางแม้ยังกำกระชับไม้
เท้าห้วงสัง แต่มือซ้ายถูกฟันขาดสะบั้นเสมอข้อ นิหน้าซ้ำตลอดทั้งร่าง
รับรอยแผลดาบไขว้สลับเกลื่อนกลาดลึกกว่าสาบ โลหิตไหลทะลัก เพื่อ
กระไปรงกลับกลายเป็นสีแดงจาง

จำฮั่วที่ร้ายราทวนทองต่อสู้กับขอเขาะหงส์เห็นเช่นนั้น ถึง
กับอกสั้นขวัญสะท้าน ร้อนรุ่มดุจถูกกองเพลิงเผาผลาญ จนใจที่ไม่อาจ
สลัดหลุดจากขอเขาะหงส์ได้แต่แผดเสียงร้องว่า

“มารดาเอ๋ย....พวกมันทำร้ายท่านผู้เฒ่า พวกมันกดขี่กล้าทำร้าย
ท่านผู้เฒ่า”

ที่ด้านเจียงพลันบังเกิดเสียงงูคำรามคังขึ้น จู๋จวนเพียวยกขลุ่ยไม้คาน
เหล็ก โดมใส่จำเล่าไหนไฉนราวคลุ้มคลั่ง ปากร้องเสียงพิกลว่า

“ทำร้ายนางเฒ่าโสโครกนี้ ไม่ถือว่าเสร็จเรื่องถิ่นราว ต้องบดขยี้
นางเฒ่าโสโครกนี้ให้แหลกเถะ ค่อยถือว่ามิข้อยุติ....”

จำฮั่วรับฟังจนขวัญหนีดีฝ่อ คิดถอนตัวไปช่วยเหลือ เพิ่งถึงทวน
ทองกลับมา ได้ยินเสียงขลุ่ยใหญ่ เลือดเนือบนหัวไหล่อันหนึ่ง ถูกดาบ
ทวนของขอเขาะหงส์ฟันหลุดกระเด็นไป

จีได้สวดสูตรมหายาใจคำหนึ่ง ส่งเสียงทันท่วงที่ว่า

“หยุดมือ จู๋จวนเพียว”

จู๋จวนเพียวยังห่างจากจำเล่าไหนไฉนสี่ห้าก้าว ขณะใคร่ครวญว่าจะ
หากระแทกจำเล่าไหนไฉน ซึ่งถือไม้เท้าห้วงสังด้วยมือเดียวให้แหลกเถะ

อย่างไร พอถึงคำสั่งจีได้สวด ได้แต่เร่งรีบหยุดมือ คงไม่กันไปยังด้านข้าง
ถนนคนกว้างตาม ถัดออกไปไกลเจ็ดเจ็บบ่ค่อยทรงกายมัน

จำอวตเห็นเช่นนั้น รีบวิ่งวนอยู่ใต้ประกายคามของขอเขะหงส์
ปากกล่าวว่า

“จีได้สวด ท่านเรียกสตรีนางนี้หยุดมือ เรามีคำพูดจะกล่าว”

จีได้สวดชักไหล่เล็กน้อย กล่าวเสียงอ่อนระโหยว่า

“ขอโกวเนือ ท่านก็หยุดพักผ่อนสักครูเถอะ”

ขอเขะหงส์ม้วนคาบพม่าจุญประหลาดวุ่นหนึ่ง ประกายเขิน
เขียบสยายวับ เฟ่งสยายคาที่เขินชาคุงน้ำค้างกลางหวา จับจ้องมองจำอวตที่
หลังโลหิตจากหัวไหล่ ด้วยสีหน้าที่ไร้ความรู้สึกใดๆ

จำอวตกริ่งกรงขอเขะหงส์ลงมือจ้ำคิม ปากกล่าวว่าจากับจีได้-
สวด สยายคาไม่กล้าคลาคลาจากขอเขะหงส์ ปากกล่าวว่า

“จีได้สวด เรื่องถึงขั้นนี้ เราไม่คำนึงถึงการรักษาหน้าอีก พวกเรา
ทำความตกลง เป้าอย่างไร?”

จีได้สวดกล่าวอย่างแน่นขำว่า

“ทำความตกลงอันใด?”

จำอวตกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวอย่างขากเขินว่า

“พวกเราขอรับการฟ่ายแพ้ ขอให้ท่านปล่อยปล่อยละเว้นเราสอง
แม่ลูก”

จีได้สวดหัวเราะเฮอะเฮอะกล่าวว่า

“พวกท่านความจริงฟ่ายแพ้แล้ว ยังต้องให้ท่านยอมรับหรือ
ผดเก้ชนะกำลังจะปรากฏชัดแจ้ง เราขอปล่อยปล่อยเสียคืนบา ทั้งเป็นนภกษ

ไม่สิ้นสุด?”

ถู่จ้วนเพียวกลัวยตามด้วยเสียงอันดัง

“ตัวเอ๊ย คัดหญ้าไม่ถอนราก ถมชีวิตเขย่นไขยพิศคงอกเงยใหม่
ท่านอย่าได้หลงกลพวกมัน”

จำช่วยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“เจ้าได้สวด หากท่านมีเงื่อนไขอันใด ถองสนธยออกมา ขณเพียรท่าน
ขืนขอมปลดปล่อยเราสองแม่ลูก ทุกประการสามารถทำความตกลงกัน...”

เจ้าได้สวดมองดูจำเถ้าไหนโน้ ชนชั้นผู้นำของตระกูลจำซึ่งคงถือไม้
เท้าด้วยมือข้างเดียว ขึ้นสายโงนเงนดังท่ากระเดียบพร้อม แต่ทำที่อ่อนถ้ำ
อิศโรบ คล้ายเกาทัณฑ์ยิงจนสุดถ้ำ ไม่มีริ้วแรงต่อสู้อีก

ถู่จ้วนเพียวขู่คำรามอีกว่า

“ผู้แซ่จำ ก่อนนี้ไม่ครองเงื่อนไข รอดถึงขั้นนี้ มารดาท่านค่อยขอม
งอ แสดงท่าที่เด้าหดหัวออกมา ในโลกไหนเลยมีเรื่องสะดวงคาบเช่นนี้
พวกเราใช้ชีวิตแลกชีวิต ใช้โลหิตแลกโลหิตไม่มีใครต้องกลัวอีก”

จำช่วยกล่าวอย่างประหวั่นลงถานว่า

“เจ้าได้สวด นำคนเพียงพันสิริษะร่วงหล่นลงดิน คนมีชีวิตในโลก
สมควรเว้นทางดอยไว้ตระกูลจำราชชนม์รับการพ่ายแพ้แล้ว ยังไม่พออีก
หรือ?”

เจ้าได้สวดส่งเสียงกระแฉ่ม กล่าวว่

“จำขง เราเว้นหนทางดอยให้ท่าน ท่านไขว่หนทางดอยชนก่เรา
ด้วยหรือไม่?”

จำช่วยรู้สึกลปากคอแห้งผาก คล้ายอัคพรายเข้าไปเต็มถ้ำคอ กล่าวว่

“ท่านมีคำพูดใดให้ไปบอกตรงๆ จ้าได้สวด หากสามารถรับได้เราจะรับไว้....”

จ้าได้สวคกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เรื่องที่เล่ามาไม่ต้องเอ่ยถึงอีก จำช่วย หากเราเมตตาการุณย์ปล่อยปละละเว้นพวกท่านสองแม่ลูก พวกท่านยินยอมหย่าศึก ไม่รังควานล้างแค้นเราอีกหรือ?”

จำช่วยกล่าวในบัดดลว่า

“ขอเพียงท่านปล่อยปละละเว้นเราสองแม่ลูก เราขอรับรองว่าจะเลิกรบกวนแค้นเก่าอาฆาตใหม่ เบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลจำไม่รังควานท่านอีก?”

“คำพูดนี้เป็นความจริง?”

จำช่วยยกมือสัตย์สาบานว่า

“หากเรากล่าวไม่ตรงกับใจ ระเบิดสัตย์คืนคำขอให้ถูกอสณิษยาพาดร่าง คายอย่างอ มจอนาถ”

จ้าได้สวคส่งเสียงดังอึ้นม์ กล่าวว่

“ฟังลูกข้าไม่เลวอยู่ แต่ว่าท่านคัดสินใจได้หรือ?”

จำช่วยงงันจูบ กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“จ้าได้สวค ท่านหมายความว่าอย่างไร?”

จ้าได้สวคกล่าวอย่างจ้อขำว่า

“ผู้ใดลั่นพร่ำว่า โศขเปตีกนออกจำคำสืษวฮัยท่านเป็นคนจัดการเรื่องราวในบ้านตระกูลจำ แต่ผู้ใดที่แท้จริงก็อมรดาพร่าท่าน ฮามนี้ภควว่าท่านวิปถกอย่างแข็งขัน เต็มไปด้วยความจริงใจ แต่หลังจากที่เหตุ-

การฉ้อผ่านมารดาท่านออกปากหักล้าง ไม่ยอมรับข้อตกลง เมื่อถึงเวลานั้น ความเมตตาที่หิบบินให้ในคืนนี้ไซมิใช่สูญเปล่าไป?”

จำช่วยรีบกล่าวว่า

“ท่านกริ่งเกรงไปแล้ว จีได้สวด ที่แล้วมารดาเราให้เกียรติต่อการตัดสินใจของเรา สนับสนุนจุดยืนของเรา โดยเฉพาะเรื่องนี้ เรากำนิ้งถึงสถานการณ์ส่วนรวม มารดาเราต้องไม่คัดค้าน...”

จีได้สวดสั้นสี่พระยกกล่าวว่า

“ท่านเป็นคนกล่าวเอง หาใช่มารดาท่านให้คำมั่นไม่ ในความเห็นเรา ยังคงให้ให้หิบบินแสดงออกเถอะ”

จำช่วยขบกรามกรอด ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“มารดา ท่านผู้เผ่าก็ได้ยินคำพูดของจีได้สวดแล้ว มันเมื่อต้องการให้ท่านผู้เผ่าให้คำรับรองเอง ท่านผู้เผ่าก็กลัวตามมันเถอะ”

ข้อมือขาดของจำเฒ่าไหนโน้ยังปรากฏโลหิตไหลซึมหยดหยดลงมา ที่ไหลออกมาไม่มากนัก เป็นเพราะนางเกร็งลมปราณปิดสกัดเอ็นจิพจรที่ปากแผลไว้ ปีบกด้ามเนื้อเขม็งเกร็ง แต่มีใจหมายความว่าไม่เจ็บปวด ตรงกันข้าม มีเพียงความเจ็บปวดยังคงดิ้น ทั้งยังต้องสูญเสียลมปราณอีกไซ

ด้วยสภาพตอนนี้ นางทราบคำว่าหากคิดรักษาชีวิตไว้ ต้องปฏิบัติตามข้อเสนอของฝ่ายตรงข้าม ยินยอมเลิกการความแค้นต่อกัน ไม่เช่นนั้นมิแต่หนทางสายเดียว แลรับปากนั้นง่ายคาย เมื่อเปล่งวาจาออกไป ก็จะเสียเสียน้ำมากแล้ว....

จำช่วยรอกอขยชั่วขณะ เห็นมารดาเราไม่มีปฏิกิริยาใด ออก

ร้อนรุ่มใจมิได้ ร้องว่า

“มารดา สถานการณ์ถึงขั้นนี้ ท่านผู้เผ่าก็รับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจ
ยืดเวลาต่อไป ผู้บุตรล่วงรู้ข้อรังเกรงของท่านผู้เผ่า และเข้าใจถึงความ
ลำบากใจของท่านผู้เผ่า แล่คนอยู่ได้ช่ายคา ไหนเลยไม่ก้มหัวให้ ขอท่าน
ผู้เผ่ากตัญญูความคับแค้น หลังจากผ่านด่านนี้ จะเป็นขอบฟ้าทะเลกว้าง
ชื่อเสียงอันจอมปลอม จะอย่างไรมิรู้ความจริงของการมีชีวิตอยู่ได้”

เจ้าได้สวดอัมพตางกล่าวว่

“คำพูดนี้กตัญญูไม่ผิด”

จำเล่าโชนโนพถันรู้ตึกสิริระมีนงศาพราพราย ร่างตายโชนเง
อย่างรุนแรง ต้องทรงกายด้วยความขากลำบาก พร้อมกับพบว่สภาพ
ร่างกายไม่เอื้ออำนวยแล้ว ชามันนั้นสุดลมหายใจตึกๆ กล่าวเสียงแหบ
พรว่

“ตกลง เจ้าได้สวด เราเห็นด้วยกับคำรับรองที่ช่วยยี่ทำไว้กับท่าน...”

เจ้าได้สวดถามยี่ ว่

“คำรับรองอันใด?”

กถำมเนือบนใบหน้าจำเล่าโชนโนพถันกระตุกเล็กน้อย ผินใจ
กล่าวว่

“ขอเพียงท่านปล่อยปละละเว้นเราสองเณรลูก แค้นเก่าอาฆาตใหม่
เป็นอันเลิกรา นั้นแต่มีเบื้องสูงเบื้องต่ำของตระกูลจำกับเจ้าได้สวดท่าน
จะไม่รุกรานรังควานค่อกันอีก”

เจ้าได้สวดเจ็ดหน้าขึ้น ร้องว่

“ท่านทั้งสองเจริญตามสะดวก”

จำช่วยมองดูขอเขาสองคนที่ค้ำคางข้าม ขอเขาสองคนที่หันกายไป
จำช่วยจึงกล้าวิ่งเข้าหา มารดาของมัน สองแม่ถูกสนทนากันหลายคำ
จำช่วยรีบวิ่งเข้ามาสองตัว แยกย้ายขึ้นบนหลังม้ากับจ่าเหล่าไหนโน้ ทั้งไม่
พูดจาบอกตา ทั้งไม่เหลียวหน้ากลับ สองคนสองม้าหายลับกับม่านวิสาขที่
เจิงเนินโดยเร็ว

ลู่อ้วนเพียวถ่มน้ำลายใส่ทิศทางไปของจ่าเหล่าไหนโน้ สองแม่ถูก
กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ไม่ทราบพวกมันสร้างบุญกุศลมาแต่ปางใด วันนี้ค่อยพบกับ
พระโพธิสัตว์เป็น หากเปลี่ยนเป็นเรา ไม่ฟาดมันสองแม่ถูกตายคามือ
เราไม่ขอแช่ดู”

จีได้สวดขมวดคืวกล่าวว่า

“ลู่อ้วนเพียว ท่านกล่าวก่อนนัยลงลักสองประโยชน์ใดหรือไม่
ยังมีรีบไปดูอาการบาดเจ็บของโล้วเหือกชีวอีก?”

ลู่อ้วนเพียวปากส่งเสียงรำพัน คนก็บรรลุดึงข้างกายเทพบุตรเข้า
บุปผา เกาะมือซ้ายที่คล้องข้างของเทพบุตรเข้าบุปผาออก พระโองก้นเข้าไป
ตรวจดู พลันร้องว่า

“สวรรค์ของรา ปากแผลของลู่อ้วนเพียวขาวววมครึ่งชีวะ ถึงกับเห็น
ชีโครงแล้ว ชากนักที่มันสะกดคอคคั่นได้ ไม่ส่งเสียงแม้สักคำคิดว...”

จีได้สวดกล่าวเสียงร่ำเรียนว่า

“เหือกชีว ปากแผลลึกหรือไม่?”

เทพบุตรเข้าบุปผาเกร็งลมปราณอีกหนึ่ง คอบว่า

“ยังดีที่ไม่ลึกนัก...คล้ายไม่กระทบกระเทือนถึงอวัยวะภายใน...”

เจียวฮี้ฮุนที่นั่งอยู่ในพงหญ้าเถารว่าถูกทอดทิ้ง ส่งเสียงร้องว่า

“ไอ้สวคเอ๊ย เราก็รับบาดเจ็บ ปากแผลของเราลึกยิ่ง หอกของเจ้าถูกเล่มนั้นแทงทะลุขาอ่อนของเรว ขามนี้กระทั้งยิบยิบมันไม่มัน...”

เจ้าไอ้สวคไม่เห็นเสนาใจเสียงร้องของเจียวฮี้ฮุน บงการถูจ้วนเพียวดูแลทพบุตรเข้าอุปหา ให้รอเขาจะหงส์ประคองเจียวฮี้ฮุน จักนำน้ำอุ่นมาทิ้งหมกแยกย้ายขึ้นบนหลังม้า อ้อมเนินเขาไปยังทิศทางด้านตรงข้ามกับที่จำเต้าไหนดในสองแม่ถูกจากไป

ก่อนที่จะปฏิบัติการข่มขู่โจมกองกำลังบ้านตระกูลฉ่าเจ้าไอ้สวคคำนวณแน่ว่า หลังการประหารฆ่าฟัน อาจเกิดการบาดเจ็บล้มตาย เมื่อมีการบาดเจ็บล้มตาย สมควรรักษาเยียวฮี้ฮุนที่ ไม่เหมาะกับการรอนแรมเดินทางไกลกลับถึงบ้าน ดังนั้นเจ้าห้องกับหลั่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองอั้งฮ้อเต้าไมไกล พร้อมกับนัดหมายให้หน่อซุ่นตัวผู้หนึ่งมารั้งรอ คักกล่าวว่ารอเพียงสามวัน หากพ้นกำหนดก็ให้จากไปได้

สาเหตุที่เจ้าไอ้สวคให้ผู้อื่นรั้งรอเพียงสามวันคือ เรื่องการต่อสู้เสี่ยงชีวิต เวลาต้องไม่ยืดยาว ภายในหนึ่งถึงสองชั่วยาม ก็พิชิตจนความเป็นความตายได้ บวกกับเขตแดนเดินทางไปกลับและเผ่ารอกอย เวลาหนึ่งวันสมควรเพียงพอแล้ว ขามนี้มีมือคนและม้าเดินทางถึงหน้าประตูบ้านกลางทุ่งร้าง นับสามกำหนดควดา พอดีกับเป็นเวลาทีนัดหมายเอาไว้

หน่อซุ่นตัวนั้นรักษาคำพูด ยังคงรออยู่ในห้อง ไม่พียงแค่นั้น

ยังมีผู้ช่วยอีกสองคน จี๊ดฮวดและพวกเพิ่งลงจากหลังม้า มันก็มารับหน้า
มิต้องถามไถ่อาการ เพิ่งดูจากสีหน้า ก็บงการผู้ช่วยทั้งสองประครอง
จี๊ดฮวด เทพบุตรเข้าอุปผา และเจียวยี่ตุนที่รับบาดเจ็บทั้งสองเข้าห้อง
ไปนอนลง

ที่ว่าหมอช่อนตัว คือความคานนาม ช่อมเป็นผู้มีวิชาการแพทย์
แต่ไม่ได้ให้การรักษาย่างเปิดเผย หมอประเภทนี้มักมีวิชาแพทย์พิเศษ
เฉพาะ บ้างถือดีในศักดิ์ศรี บ้างตั้งข้อรังเกียจต่อชุมชน มักมีเหตุผลที่
ไม่ยอมแขวนป้ายรักษาโรค แต่นอกจากมีนิสัยประหลาดพิสดารแล้ว โดย
ส่วนตัวยังยินยอมตอบรับคำเชิญไปตรวจรักษาโรค ราคาค่าตอบแทนช่อม
แพงกว่าหมอธรรมดาทั่วไปมากนัก

หมอช่อนตัวที่จี๊ดฮวดเชื่อเชิญมา เรียกว่าคู้ยั้ง มีอาชุก๊อบ
หกสิบปี ผมเผ้าหงอกขาว แต่หน้าแดงปลั่งปลั่ง มีวิชาการแพทย์สูงเยี่ยม
จี๊ดฮวดต้องสืบเสาะอยู่หลายคราค่อยหาพบ เมื่อนัดหมายให้รอคอย
สามวัน คำรักษาที่จ่ายให้ก่อนก็สูงยิ่ง

คู้ยั้งมีประสบการณ์ซ้ำของ การตรวจรักษารวดเร็ว หลังจาก
ตรวจดูอาการบาดเจ็บของคนทั้งสามด้วยมือและสายตา ก็สั่งให้ผู้ช่วย
ทั้งสองจัดเตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ เริ่มต้นรักษาให้กับจี๊ดฮวดก่อน

บ้านเช่าหลังนี้ประกอบด้วยหนึ่งห้องรับแขกสี่ห้องนอน ผู้บาดเจ็บ
ทั้งสามยึดครองสามห้อง อีกห้องหนึ่งเป็นที่พักของหมอสูงอาชุกแฉ่คู้ย
มันนำผู้ช่วยทั้งสองให้การรักษาคามห้องต่างๆ ขอเขาหงส์ได้แต่นั่ง
จันทน์ในห้องรับแขก ได้ปลงเทียนสักสอง โบกน้างามจนเคลือบคลุมด้วย
แววหมองหม่น

หลังจากป้อนหญ้าให้กับม้า ตู้จวนเพียวก้าวขาเข้าไปในบ้าน แยก
เขี้ยวหัวรอให้กับขอเขะหงส์ก่อน จากนั้นชะโงกศีรษะมองดูห้องข้างที่จุด
โคมไฟสว่างไสว ถัดจุ่มเสียงแผ่วเบาลง กล่าวว่

“เริ่มค้นรักษาแล้ว?”

ขอเขะหงส์ผงกศีรษะรับ อดทอดถอนใจมิได้

ตู้จวนเพียวลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมาถูคนั่งลงที่ข้างกายขอเขะหงส์
กล่าวปลอบโยนว่า

“ไม่ต้องร้อนรุ่ม ขอโกวเนี่ย อาการบาดเจ็บของจีตัวเอี้ยไม่
หนักหนานัก ฟังว่าหมอเซ่คู้ยมีฝีมือในการรักษาอยู่บ้าง อาการบาดเจ็บ
เพียงนี้ ต้องไม่สร้างความลำบากแก่มัน...”

ขอเขะหงส์ผินขมกกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าพาลันบังเกิดความสะทกสะท่อน ไม่เพียง
เพราะอาการบาดเจ็บของจีตัวเอี้ยท่าน ยังมีสาเหตุอื่นอีก...”

ตู้จวนเพียว กล่าวอย่างโง่งมว่า

“นั่นเป็นอะไร?”

ขอเขะหงส์ขมวดคิ้วเรียวงาม กล่าวด้วยความกตักถุ้มกังวลว่า

“ท่านกับจีตัวเอี้ยมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ย่อมล่วงรู้นิสัยใจคอ
ของเขา ครึ่งชีวิตที่ผ่านมา เขาน้อยครั้งจะนึกถึงตัวเอง นึกแทนผู้อื่น
มากกว่า ในรอบปีบุกลงน้ำลุยไฟ ขึ้นภูเขาตามลงกระแทกน้ำมัน ตลอดทั้งวัน
ขายชีวิตเพื่อคุณธรรมเพื่อหลักการ เขามีอายุไม่น้อยแล้ว กิดฝ่าฟัน
อันตรายอีกนานเท่าใด มีคำกล่าวไว้ กระปุกเกลือต้องแตกที่ขอบป่อ
ขุนพลต้องคาบกลางสมรภูมิ ทุกครั้งที่เห็นเขาบาดเจ็บ เผลอใจความ

ลำบาก หัวใจข้าพเจ้าอดเขม็งเกร็งเครียดมิได้...”

ตู้วันเพ็ญวงงจับมือ ค่อยผกผันชะงักคิดต่อกัน กล่าวว่

“ขอโกวเนี่ยกล่าวถูกต้อง ท่านไม่เอ่ยถึง เรายังไม่นึกถึงข้อนี้”

ขอจะหงส์ระบายลมหายใจจากปากเบาๆ กล่าวว่

“ระหว่างที่อยู่ร่วมกับเขา มาครว่าช่วงเวลาไม่ยาวนาน แต่ก็เห็นเขาประหารฆ่าฟันกับผู้คนหลายครั้ง แทบทุกครั้งมีไ้เพราะเรื่องราวของเขาเอง ขอเพียงเขาเห็นว่าคู่ควร ไม่ว่ามีความสัมพันธ์ระดับใด ต้องเสนอหน้าออกไป เพื่อธำรงไว้ซึ่งความเที่ยงธรรม นี่ย่อมไม่ผิด ปัญหาอยู่ที่ผลกระทงของคนที่หนึ่งมีจำกัด เขาสมควรนึกถึงอนาคตบ้าง”

ตู้วันเพ็ญขมมือเกาศีรษะกล่าวว่า

“เราไม่ช่างเจรจาเท่าใด แต่จิตัวเอี้ยมีนิสัยใจคอเช่นนี้ตลอดมา ขอเพียงเขาเห็นเป็นเรื่องไม่ชอบธรรม ต้องสอคมมือพุ่งเกี้ยว เขามักสั่งสอนพวกเรว่ คุมออกท่องยุทธจักร เพื่อผดุงความยุติธรรมแทนฟ้า ช่วยเทพคาฟ้าคินองโทษคนพาล ปกป้องคนคิงาม สำหรับกับพวกเรา อีกฉือคำพูดของจิตัวเอี้ยเป็นสระประจำใจ ไม่เคยนึกย้อนกลับมาก่อน เมื่อครู่ ขอโกวเนี่ยพอเอ๋ยถึงรากอชฎกึกว่า จั้วเอี้ยอาชฎุณนี้ สมควรคึกอ่านตำหรับตัวเองแล้ว...”

ขอจะหงส์แห่งตามองแปลวเทียน นิ่งเงียบขรินลง ทำทีเลือนลตอยู่บ้าง คล้ายมีความโนใจเปี่ยมล้น

ตู้วันเพ็ญขมมืออุบใบหน้า กล่าวว่

“ขอโกวเนี่ย ด้วยความสัมพันธ์ระหว่างเรา เล่าตู้ (คนแซ่จู่) กับ จั้วเอี้ย ไม่ทราบตามคำตามหนึ่งได้หรือไม่?”

ขอจะหงส์กล่าวอย่างเข้มข้ว่

“ท่านคิดตามอันใด?”

อุ้งวันเพียวขบคิดชั่วขณะ คล้ายใคร่ครวญว่าจะใช้คำพูดอย่างไร
ในที่สุกกล่าวว่า

“ขอโกฎเนี่ย ในความเห็นเรา ตัวเอี้ยคือต่อท่านไม่น้อย ท่านก็
สนิทสนมกับตัวเอี้ยยิ่ง เพียงไม่ทราบพวกท่านทั้งสองมีความคิดอ่าน
อันใด?”

ขอเจาะหงส์ยิ้มอย่างอัปจนปัญญา กล่าวว่า

“คำถามนี้ไม่ควรถามข้าพเจ้า สมควรถามจีตัวเอี้ยพวกท่านจึง
ถูกต้อง”

อุ้งวันเพียวรีบกล่าวว่า

“เราเห็นว่าไม่ต้องแล้ว ขอโกฎเนี่ย ตัวเอี้ยเขียนความรู้สึกลอยบน
ใบหน้า กล่าวออกทางปาก แสดงออกทางคำความเคลื่อนไหว ไซ้ต้อง
ถามอีก?”

ขอเจาะหงส์ (ในศีรษะ) กล่าวว่า

“ไม่ ท่านทราบเพียงหนึ่ง ไม่ถ่วงรู้ถึงสอง ความนี้ยังมีข้อ
ขัดข้องอยู่”

“ข้อขัดข้องอันใด เราใดนไม่ทราบ?”

ขอเจาะหงส์กับศีรษะไร้วาจา ไข่มือปิดม้วนขาดถือ คล้ายตะอาบ
โยยากจะกล่าวออกมา

อุ้งวันเพียวกรุ่นคิดชั่วขณะ ค่อยส่งเสียงดังฮือ กล่าวอย่าง
อวดฉลาดว่า

“ใช่แล้ว ขอโกฎเนี่ย ท่านเกรงว่าตัวเอี้ยมีสครืออยู่ก่อนกระมัง

ประการนี้ท่านวางใจ เท่าที่เราทราบ ตัวเอี่ยมเพียงไม่มีสตรีอยู่ข้างกาย ปกติก็น้อยครั้งจะจะต้องคอยแสร้งเสแสร้ง สหายที่มีล้วนเป็นบุรุษ”

ขอเขาส่งเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองดูจั่ววันเพียว กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบว่าเขาไม่มีสตรี ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงข้อนี้ หากแต่เอ่ยถึงตัวเอง”

ดูจั่ววันเพียวสำรวจมองขอเขาส่งเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองดูจั่ววันเพียว เข้าหมอกควันหนาที่บ กล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ย ท่านมีข้อบกพร่องอันใด หนึ่งไม่คาเง สองไม่ปาก เบี้ยว โกวเนี่ยใหญ่ที่หมดจดศดิสเช่นนี้ ค่อยให้จุดโคมไฟส่องหาซึ่งหา ไม่พบ หรือว่าท่านเองไม่ยินยอม?”

ขอเขาส่งเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองดูจั่ววันเพียว

“ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ามีท่าทีไม่ยินยอมหรือ ข้าพเจ้าเป็นห่วงตัวเอี่ยม พวกท่านรังเกียจเคียดจัญท์ข้าพเจ้า...”

ดูจั่ววันเพียวรีบกล่าวว่า

“ขอโกวเนี่ย ท่านถ่มคนไปแล้ว หญิงสาวสะคราญโฉมงามท่าน ไม่เพียงฉลาดเฉลียว ทั้งยังเปรี๊ยะปราดทั้งนั้นและนี้ ไหนเธอรังเกียจเคียดจัญท์ท่านได้?”

ขอเขาส่งเงยหน้าขึ้นจับจ้องมองดูจั่ววันเพียว

“ข้าพเจ้าเคยก่อหนี้รักไว้ นาคว่าข้าพเจ้าเฝ้าถนอมถนอมแก้ไข แต่เกรงว่าตัวเอี่ยมพวกท่านไม่ลืมเตือน...”

ดูจั่ววันเพียวจะอย่างไรก็ถูกกลืนในอุทราจักรนานปี อย่างน้อยมี ประสพการณ์ในการจำแนกแยกแยะคน นับแต่คนแรกเริ่ม มันสังกต

ลักษณะท่าที ตลอดจนจำนวนจากอายุของขอเขาะหงส์ คาดเดาออกมา
โกวเนี่ยนางนี้ต้องมีสัมพันธ์รักมาก่อน ยามนั้นถึงเลี้ยวขณะจึงกล่าว

“เราได้รับความไว้วางใจจากขอโกวเนี่ยน บ่งบอกเรื่องส่วนตัว
ให้ทราบ เราแม้เป็นคนหยาบ แต่ยังเข้าใจความคับแค้นของโกวเนี่ยนท่าน
จึงความจริงคำเอี้ยพวกเราผ่านพบผู้คนและเรื่องราวมากหลาย ตัวเอง
ก็ถือกำเนิดจากพุทธจักร ไม่ยึดถือคำความคิดอันคร่ำครึ หากว่าเขาถือสา
คงแสดงออกแต่แรก โกวเนี่ยนท่านยังไม่ถึงกับไม่มีความรู้สึก แต่จนบัดนี้
คำเอี้ยให้ความจริงใจต่อโกวเนี่ยน ให้การปกป้องคุ้มครอง คาดว่าโกวเนี่ยน
ระวางไปแล้ว...”

ขอเขาะหงส์กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายอมรับในสิ่งที่ท่านกล่าวมา แต่ว่าเขาใจนไม่มีการ
แสดงออกต่อข้าพเจ้าโดยแน่ชัดเล่า?”

“ใช่เป็นไปได้หรือไม่ว่า คำเอี้ยเกรงว่าจะถูกปฏิเสธ?”

ขอเขาะหงส์สันติริระกะกล่าวว่า

“ไม่ ข้าพเจ้าบอกไปต่อเขาหลายครั้งแล้ว แต่ครั้งจามักเข้มนอ
อื้ออย่างอ่อนโยนยิ่ง อีกซึ่งยิ่ง เมตตายิ่ง คล้ายบิดากำลังปลอบประโลม
บุตรผู้หนึ่ง พอนึกถึงรอยยิ้มของเขานั้น ข้าพเจ้าถึงกับแค้นจับใจ”

ตู้จ้วนเพียวดูมือทั้งสอง กล่าวว่า

“อาจบางที่คำเอี้ยไม่สะดวกกับการเอ่ยปาก”

ขอเขาะหงส์แค้นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขาดเพียงไม่ได้บอกกล่าวอย่างเปิดเผย ตู้จ้วนเพียว
ข้าพเจ้าจะอย่างไรเป็นสตรี คำเอี้ยพวกท่านไม่สมควรบีบบังคับให้ข้าพเจ้า

ประการนี้ท่านวางใจ เท่าที่เราทราบ ตัวเอี้ยมิเพียงไม่มีศรียู่ข้างกาย
ปกติก็น้อยครั้งจะจะต้องคอยแสบศรียศ สหายที่มีฉ้วนเป็นบุรุษ”

ขอเขาจะหงส์เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองถู่จ้วนเพียว กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าทราบว่าเขาไม่มีศรียศ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงข้อนี้ หากแต่
เอ็งถึงตัวเอง”

ถู่จ้วนเพียวตำราจ้องมองขอเขาจะหงส์ อึ้งมึนงงสงสัยราวถูกจับมัด
เข้าหมอกควันหนาทึบ กล่าวว่า

“ขอไกวเนี่ย ท่านมีข้อบกพร่องอันใด หนึ่งไม่คาเซ สองไม่ปาก
เบี้ยว ไกวเนี่ยใหญ่ที่หมดจดศดิสเช่นนี้ คอให้จุดเกมไฟส่องหาฮังท
ไม่พบ หรือว่าท่านเองไม่ยินยอม?”

ขอเขาจะหงส์ทอดถอนใจกล่าวว่า

“ท่านเห็นว่าข้าพเจ้ามีท่าที่ไม่ยินยอมหรือ ข้าพเจ้าเป็นห่วงตัวอื้อ
พวกท่านรังเกียจเคียดฉันทข้าพเจ้า...”

ถู่จ้วนเพียวรีบกล่าวว่า

“ขอไกวเนี่ย ท่านถ่อมคนไปแล้ว หญิงสาวสะคราญโฉมหน้าท่าน
ไม่เพียงฉลาดเฉลียว ทั้งยังเปรี๊ยะปราดทั้งบุ๋นและบู๊ โหนเถรรังเกียจ
เคียดฉันทท่านได้?”

ขอเขาจะหงส์ขบริมฝีปาก ชั่วครู่จึงกล่าวเสียงอ้ออึงว่า

“ข้าพเจ้าเคยก่อหนี้รักไว้ มาครว่าข้าพเจ้าเผือกถมกลั่นแกล้งใจ
แต่เกรงว่าตัวเอี้ยพวกท่านไม่ลืมเถื่อน...”

ถู่จ้วนเพียวจะอย่างไรก็ถูกกลืนในตุทธจักรนานปี อย่างน้อยมี
ประสบการณ์ในการจำแนกแยกแยะคน นับแต่คนแรกเริ่ม มันสังเกต

กับเทพบุตรเข้าบุปผาที่ทะเลองกว่าครึ่ง ดูกลมปัดอกนอกไม่
ต่างกับคนธรรมดาทั่วไป

ส่วนอาการบาดเจ็บของเจี๋ยชี่ตุน มาครว่าถูกหอกยาวแทงทะลุ
ขาอ่อน แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงกระดูกเส้นเอ็น เทวราวดเร็วยิ่งกว่า
เริ่มออกไปเค้นเถินตามที่ต่างๆ แล้ว

วันนี้อากาศไม่เลว แสงแดดชามเข้าให้ความอบอุ่นแก่ทศรา
ลมไม่ก่อตัว บนท้องฟ้ามีเพียงปุยเมฆไม่กี่หย่อมลอยฟ่องอย่างเกียจคร้าน
ที่ลานศึก จี๋ไฉวคครึ่งนั่งครึ่งนอนอยู่บนเก้าอี้เอนนอนตัวหนึ่ง
เสทื่รบกับความอบอุ่นชั่วครู่ชั่วยามนี้ เธอจะหงส์เป็นเพื่อนอยู่ด้าน
ข้าง มือถือมีดเงินเล็กๆ ผ่านสายสัณทิตหนึ่งให้กับจี๋ไฉวค บรรยายภาพ
สงบสุขยิ่ง

จี๋ไฉวคระบอข้อมลจากปากสาว ๆ ตามอย่างเกียจคร้านว่า

“เจี๋ยชี่ตุนเล่า ออกไปที่ใดแล้ว?”

ขอจะหงส์ตอบเสียงแผ่วเบาว่า

“ออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว เจี๋ยชี่ตุนบอกว่าเมืองจุนแก่ไปอยู่ที่เบื้อง
หน้า มีสหายุหนึ่งพักอยู่ที่นั่น ทั้งยังมีอาภัพถึงเกาะสอคนแนม เจี๋ยชี่ตุน
บอกว่าจากมาระยะหนึ่ง ไม่แน่ว่าเกิดเรื่องอันใด คิดแวะไปทอดถาม
ดู...”

จี๋ไฉวคหัวเราะเอะอะก่น่าว่า

“ยังเกิดเรื่องอันใด เป็นมันไปอาจทนอยู่หนึ่งเฉย หากข้ออ้างออก
ไปครีครว ฌื่อกินหาให้เงินมันหักร้อค้ำถึง วันนี้กระเตรียมจับจำเณแล้ว”

ขอจะหงส์ปอกสุาที่จีนหนึ่งให้กับจี๋ไฉวคยิ้มพลางๆ กล่าวว่า

“คนบิดาข้าพเจ้าเขี้ยวขี้ตู่ ต้องกระโคตโคตตัน ค่อยสุกกายสบายใจ คนผู้หนึ่งวิ่งเต้นจนขาจีน ให้มันอยู่นิ่งเฉย เท่ากับให้มันรับโทษออกไปพักผ่อนหย่อนใจยังดีกว่ากักตัวอยู่ในบ้าน”

เจ้าโศกขบเขี้ยวขี้ตู่ เฝ้าผิงกษัตริย์ ประเดียงคังอิมมัลลอคเวลาขอเขาะหงส์กล่าวว่า

“ท่านแสดงออกเช่นนี้ หมายความว่าข้าพเจ้ากลัวไม่ผิด หรือว่าชาตินี้มีประชาธิปไตย?”

เจ้าโศกแถบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวว่า

“ล้วนใช่ทั้งสิ้น มา ปอกมาอีกจีนหนึ่ง”

ขอเขาะหงส์ยื่นส่งชาติให้อีกจีนหนึ่ง พลาถกล่าวว่า

“ท่านเห็นว่าอาการบาดเจ็บทุเลาลงก็ส่วนแล้ว?”

เจ้าโศกหทัยดาลง กล่าวว่า

“ประมาณแปดส่วน คาดว่าพักฟื้นอีกสองสามวันก็สามารถกลับบ้านแล้ว”

ขอเขาะหงส์กล่าวเบาๆ ว่า

“ได้ว่สีกกั๊วก็ทุเลารวดเร็วยิ่ง หมอสูงอายุแก่ช้วนี้ มีฝีมือในการรักษาจริงๆ”

เจ้าโศกกัดชาติครึ่งจีน กล่าวว่า

“การรักษาของหมอสูงอายุแก่ช้วนี้ เปรื่องว่าหมอธรรมคาทั่วไปหลายเท่า หากรักษาอาการบาดเจ็บไม่ได้ ยังใช้การได้หรือ?”

ขอเขาะหงส์กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“หลังจากกลับไป ท่านคิดกระทำเรื่องใดก่อน?”

จี๊ดฮวดคงอนัวันนาคู กล่าวว่

“เรื่องที่ต้องกระทำมีมากมาย หนึ่ง หน้าร้านคงซ่อมแซมแล้วเสร็จ เปิดกิจการใหม่แล้ว ต้องตรวจสอบบัญชี คำนวณปริมาณทองคำ สอง ทางด้านเที่ยวจีนวันทีเกีฮวดคงเป็นญาติ สมควรไปเยี่ยมเยียนสักครา เราทั้งผู้คนหลายคนไว้ ต้องตัดสินใจว่าจะถอนกลับมาหรือไม่ สาม หนีบัญชีกับตึกสะท้อนกลับ สมควรสะสางรวมยอด ที่ แค้นเก่าอาฆาตใหม่ กับสมาคมงูบินและตึกเก่ากับปนาทก็ต้องชำระสะสาง เพียงเรื่องเหล่านี้ก็สร้างความวุ่นวายแก่เรามากแล้ว...”

ขอชะหงต้งเงยหน้าหันหน้าแสงแดด จากนั้นก้มศีรษะลงโดยเร็ว อาทิตย์ดูหนาวอันอบอุ่น คล้ายไม่ได้เพิ่มความงามเจิดฉายแก่ใบหน้างางเท่าใด ตรงกันข้าม สีหน้านางกลับหม่นหมองลง ปากกล่าวว่า

“มีที่ต้องการความช่วยเหลือจากข้าพเจ้าหรือไม่?”

จี๊ดฮวดคงงันวูบ เข้มกายนั่งตัวตรง ไร้สายคาที่คั่นหามองดูขอชะหงต้ง กล่าวว่

“ไฉนถามคำพูดเช่นนี้ ย่อมต้องการความช่วยเหลือจากท่าน ระหว่างนี้มีเรื่องใดจากท่านได้ เราพบว่า นับวันต้องพึ่งพาท่านมากกว่าเดิม...”

ขอชะหงต้งอุบคาลัยคิดเงินในมือเล่น กล่าวด้วยน้ำเสียงที่แฝงความคับแค้นว่

“ซึ่งความจริงท่านไปต้องจงใจใช้คำพูดเพิ่มคำตัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความสำคัญในตัว ในจิตใจของท่าน ข้าพเจ้าทามีความสำคัญเช่นดังลมปากของท่านไป...”

“จ้ได้สวดกล่าวด้วยความประหลาดใจว่า

“ท่านเป็นไรแล้ว อยู่ดีๆ เจ้าแม่แสนงอน เป็นผู้ใดคอยท่านไม่ยินดี
ขึ้นมา?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“ไม่มีผู้ใดคอยเจ้าข้าพเจ้าไม่ยินดี ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เจ้าแม่แสนงอน
ข้าพเจ้าเพียงครุ่นคิด เหตุการณ์หากดำเนินต่อไป ข้าพเจ้าที่แท้นับเป็นอะไร”

จ้ได้สวดกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“ไฉนไหนของเรา ท่านอย่าได้เด่นซ่อนหา มีคำพูดใดโปรด
บ่งบอกตรงๆ ระหว่างพวกเรทั้งสอง ยังมีอันใดซ่อนโง่งไม่ได้หรือ?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวว่

“สองวันมานี้ ลู้ง่วนเพียวไขก่กล่าวอันใดกับท่านหรือไม่?”

จ้ได้สวดครุ่นคิดชั่วขณะแล้วกล่าว

“มันเผ่าชนรบท่าน บอกว่าท่านงามทั้งกายและใจ ปรื่องปราคทั้ง
นุ่นและนู้ ทั้งยังบอกว่าท่านมีปฏิภริยารวดเร็ว ความคิดอ่านละเอียดลึกซึ้ง
ชกขอไม่สิ้นสุด...”

ขอเขาจะหงส์กล่าวเสียงเย็นช้าว่า

“ท่านเห็นว่าเขากำลังชกขอ?”

จ้ได้สวดรีบกล่าวว่า

“ไม่ ที่ลู้ง่วนเพียวกล่าวล้วนเป็นความสัคย์ เราหาบความว่า
เราต่างรู้ลักษณะเด่นของท่านเป็นอย่างดี ยังต้องให้มันพร่ำพิไรอีกหรือ?”

ขอเขาจะหงส์พถันสัคคีระกะวหนึ่ง พ่งคามองจ้ได้สวด กล่าว
อย่างชัดเจนว่า

“จี้ได้สวด เมื่อครูท่านบอกว่าระหว่างพวกเราไม่ต้องเล่นซ่อนหา
กระมัง?”

“นิมิต ระหว่างเราท่านหากต้องการก่อกวนกันอีกไหม ไหมมิใช่เป็น
เรื่องเหลวไหลยิ่ง?”

ขอเขาจะหงส์คล้ายคลึงใจอย่างเค็ดเค็ดว ถามไฉ่ตรงๆ ว่า

“สำหรับข้าพเจ้า ท่านที่แท้มีความคิดอย่างไร?”

จี้ได้สวดจงงันวูปใหญ่ คล้ายไม่มีกะใจรับประทานสาธิตครั้งจัน
นั้นลงไป กล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ขอโกวเนี่ย ขอให้ท่านกล่าวให้ชัดเจนกว่านี้ ทั้งนี้เพราะเราไม่
ใจว่า “ความคิดอ่าน” ที่ว่าแฝงความหมายอันใด หากเข้าใจผิดพลาด
รังแต่เป็นที่กระอักกระอ่วนของทั้งสองฝ่าย”

“ตกลง ข้าพเจ้าจะถามท่านให้กระจ่างชัดกว่านี้ ท่านรักข้าพเจ้า
หรือไม่?”

ใบกนกอันของจี้ได้สวดกลับกลายเป็นแสงจ้า กล่าวอย่างขบขันว่า

“นี่... ขอโกวเนี่ย เรา... จะให้เรากล่าวอย่างไรดี?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างรวบรัดว่า

“มีวาจาบอกกล่าวล่วงหน้าว่า ไม่ต้องก่อกวนกันอีก
ท่านบอกความรู้สึกในใจออกมาตรงๆเถอะ”

จี้ได้สวดกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ทำทีคล้ายทารกใหญ่ที่เอบคุโกวเนี่ย
ใหญ่อาบน้ำ แต่แล้วถูกพบเห็น ทั้งกระดากทั้งไม่สบายใจ กล่าวว่

“สวาร์ค์ เราขอพูดนี้ ยังสนทนาถึงหัวข้อนี้ นับเป็นที่ลำบากยาก
ใจยิ่ง...”

ขอเขาส่งหงส์กล่าวอย่างชัดเจนว่า

“ข้าพเจ้าเป็นสตรี แม้แต่ข้าพเจ้ายังกล้าออกถ้าวโคไม่คำนึงถึงศักดิ์ศรีตัวเอง ท่านเป็นลูกผู้ชายชาตรี ยังมีความอ้าปากหาใจอันใดที่แถมมาท่านเป็นคนที่หมดจด ใจต้องอดเอื้อนป่านนี้?”

จึงได้สวดขบกรรมกรวด ตอบว่า

“รัก ย่อมต้องรัก ที่แถมมาท่านเฉื่อยฉวยฉาด หลักแหลม หรือยังดูไม่ออก?”

ขอเขาส่งหงส์พลันรู้สึกที่พระมิ่งมงคลพาพราย ต้องหวั่นคางแต่ใจเต็มไปด้วยความปิติยินดี เต็มไปด้วยความปลื้มปิติประโลมใจบังเกิดความรู้สึกที่แน่นอนและเป็นสุข ความกำเค้น สะอึกสะอื้นและอึดอันตันใจในหลายวันมานี้ปลาดสนาการสิ้น พองเขหน้ามืองแสงอาทิตย์ แสงอาทิตย์คล้ายเจิดจรัสกว่าเดิม

จึงได้สวดยังคงมีท่าที่กระอักกระอ่วน คำพูดกล่าวจากปาก ใบหน้ายิ่งแดงก่ำกว่าเดิม ดูไปน่ารักยิ่ง

ขอเขาส่งหงส์ส่งเสียงดังอิมมึคราหนึ่ง กล่าวว่

“นับว่าท่านยังมีมนโรรรม คอนแรกข้าพเจ้าเจ้าใจว่าท่านปราศจากจิตหวั่นไหวเสียอีก”

จึงได้สวดระบวยถมจากปากคำหนึ่ง จะถูกสะกักรว

“เราทำได้ จากการศึกษาทบทวนก่อน สมความปิติของข้าพเจ้า”

ขอเขาส่งหงส์แก้มเสียงดังเอื้อเอ กล่าวว่

“ที่ข้าพเจ้าต้องการคือคำตอบที่แน่นอน มิใช่ข้อความที่ดีความได้สองด้าน”

นี่เป็นครั้งแรกที่จี้ได้สวดทบทว่า ตัวเองพูดไม่ออก ขึ้นประหม่นกล่าวว่า
“อย่าได้เข้าใจผิด เราไม่มีเจตนาเช่นนั้น...”

ขอชะงัด จวชโอกาสดีเหลือทั้งที่ยังร้อน กล่าวว่า

“ขอถามท่านอีกคำ เมื่อรักข้าพเจ้า ไซ้ต้องการข้าพเจ้าหรือไม่?”

มาครว่าเป็นอุคฺคหาว ไบน้าจี้ได้สวดคถัมปรากฎหยาตแห่งอุคฺค
จั้น ผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า

“ต้องการ ไบนเถยไม่ต้องการได้?”

ขอชะงัดกล่าวว่าเสียงแผ่วเบาว่า

“ไม่รังเกียจเคียดฉันท์ข้าพเจ้าเคยก่อหนี้รักมาแล้ว?”

จี้ได้สวดร้องโพล่งว่า

“รักถึงขั้นครึ่งครา ปราศจากคำคัดค้าน...”

ขอชะงัดสะท้านทั้งร่าง หลั่งน้ำตาจุหล่น สะอึกสะอื้น
พธางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าขอสัจสถานค่อท่าน ชั่วชีวิตนี้เพียงยอมรับท่านเป็น
บุรุษคนเดียว และจะไม่ขอนำความเสื่อมเสียมาสู่ท่าน ข้าพเจ้าจะทุ่มเท
ทั้งชีวิตตอบแทนท่าน ไซ้ส่วนที่ดีกว่าสิบเท่า คอบแทนความดีที่ท่านให้กับ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอรับรอง...”

จี้ได้สวดคบทโหระของขอชะงัดเบาๆ พึมพำว่า

“อย่าได้ร้องไห้ เราล่วงรู้ความโศกของท่าน เพียงนี้ก็พอแล้ว...”

แสงอาทิตย์อุคฺคหาวสาตส่องทั่วบริเวณ ส่องคลุมทุกซอกมุม
ไปเพียงให้ความสุขสงบแก่บรรพาศ ที่ยังสร้างความอบอุ่นแก่จิตใจจน

บทที่ 22

กำหนดความเคลื่อนไหว

ร้านแลกเงินยวกล้อมเมืองไท่เติงตั้ง สถานที่ยังคงเป็นห้องโถงหน้า จั๊อฮวดยังคงนั่งในตำแหน่งสูงศักดิ์ เทียบจันจ้วนสามพี่น้องนั่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง เพียงแค่ครครังนี้ จั๊อฮวดนำพาผู้คนมาอีกคนหนึ่ง... รอเรอะหงส์นั่นเอง

ตามทวนมหากบฏซึ่งประกอบด้วยผู้บ่อกวน บู่จื้อฮังและเติงไช่-แซฮินดำรงอยู่หน้าฉากไม้ลายดอกไม้บานหนึ่ง สีหน้าท่าทีของคนที่ทั้งสาม เป็นเช่นเดียวกับคอนแรกที่มาอยู่ที่นี้ ใบหน้าทั้งสามใบยังคงฉฉมมยังคงเป็นซากระด้างดั่งเดิม

จั๊อฮวดจับน้ำชาคำหนึ่งก่อน ก่อขวางด้วยชาตงกล่าวว่
“จันจ้วน ระหว่างนี้ไม่มีความเคลื่อนไหวใดผิดปกติกะมัง?”
เทียบจันจ้วนยิ้มประจบสอกล่าวว่

“ถั่วเน่าที่หาบารมีของเฮียดีท่าน อีกทั้งได้รับการคุ้มครองของ
เอ็งฮัง (ผู้กล้าหาญ) ทั้งสาม มิเพียงบังเกิดความสันติสุข กระทั่งกิจการ
ค้าก็รุ่งเรืองเป็นพิเศษ”

จีได้สวด อัมพตางกล่าวว่

“ท่านไหนที่นี่ บังเกิดความสันติสุข เพราะมีสาเหตุอื่นอีก ไม่เช่นนั้น
เกรงว่าท่านไม่มีความสุขสำราญ ดูบ๊องกวนตามที้องก็ต้องรุ่มรวยมากแล้ว”

เทียจิ้นจ้วนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“สาเหตุอื่นอีก? ได้สวด หรือว่าท่านสงบนึกกับคนของสมาคม
งูบินแล้ว?”

จีได้สวดหัวเราะ เธอชะงักกล่าวว่า

“ยุคสมัยนี้ยึดถือพลังหมัดเข้มแข็งกว่า เรากับพวกมันไม่ขอสง
ศึก กลับเกิดการหาญหักอีกครา ผลการต่อสู้ พวกมันได้รับความกระทบ
กระเทือนไม่น้อย ไม่เช่นนั้นพวกท่านไหนเลยบังเกิดความสุขป่านนี้?”

เทียจิ้นจ้วนกล่าวอย่างคั่นกระหนกว่า

“ได้สวด ท่านคิดนึกขึ้นเขาซังแซเนี่ยอีก?”

“เราไหนเลยมีอารมณ์ป่านนั้น เป็นพวกมันยกกำลังไปอิงบ้าน
รับรองของเราตั้งแต่เช้า ดังนั้นไม่ลงมือก็ไม่ได้ จำต้องเสี่ยง
ชีวิตด้วย นับว่าฟ้าดินคุ้มครอง ไม่เสียเปรียบอันใด แน่นนอน นี่ถั่วเน่าที่หา
การช่วยเหลือจากขอโกวเนี่ย...”

เทียจิ้นจ้วนมองดูเธอชะงัก ดูจากท่าทีของทั้งสองก็ทราบแก่
ใจ กล่าวอย่างประจบกว่าเดิมว่า

“ขอโกวเนี่ยของอาหาญกล้า มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นวีรศรี

นางหนึ่ง เอียดที่เราไม่ทรวบสร้างบุญกุศลมาแต่ปางใด จึงได้รับการช่วยเหลือจากขอโกวเนี่ย หลังจากนั้นพวกเราทั้งสองครอบครัวควรไปมหาธาตุให้มากกว่าเดิม”

ขอพระหงส์ก็ม้วยตายด้วยความกระดาก กล่าวอย่างซื่อสัตย์อยู่บ้างว่า

“เงินจ้วนกอบกยอข้าพเจ้ากินไปแล้ว ซึ่งความจริงไม่ว่าเรื่องใหญ่ น้อย ตัวเป็นได้สวดคัดตึงใจ ข้าพเจ้าเพียงช่วยเหลือเขาเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น...”

เถี่ยจิ้นจ้วนอิมพลางกล่าวว่า

“เกรงอกเกรงใจไป ตัวเป็นขอโกวเนี่ยด้อมดัว...”

ชามัน จี้ได้สวดเลขหน้าเล็กน้อย กล่าวกับสามทวนมหาภัยที่ยืนอยู่หน้าฉากกันว่า

“ดูบ้อกวน พวกท่านทั้งสามอยู่ที่บ้านเถี่ยคังเกหลายเดือน ไซ้คูน เลขหรือไป?”

ดูบ้อกวนตื้บเท้ามาหนึ่งก้าว น้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

“เรียนได้สวดเอ๊ย เที่ย้คังเกถามว่าค้อนรับจับผู้พวกเราทั้งสามเป็นอย่างไร ทุกมือปรุงอาหารโหระ แต่ละคนมีห้องพิเศษเฉพาะ ทั้งยังจัดเสิร์ฟให้คอยปรนนิบัติ พวกเราทั้งสามไม่กล้าขมาพิทักษ์ศึก กลับกล้าขมาเสพสุขแล้ว”

เถี่ยจิ้นจ้วนรีบโบกมือกล่าวว่า

“ดูจ้งตือ (ผู้เข้มแข็งเชิด) นี่ไม่คู่ควรกับการเอี้ยฮ้าง ขอเพียงท่านทั้งสามไม่คำทนิว่าค้อนรับไปหัวถึง เราก็ขอบคุณมากแล้ว”

เอ๋อถึงค่อนนี้ หันไปกล่าวกับจี้ได้สวดว่า

“เฮียตี๋ ผู้กล้าหาญที่ท่านเชื่อเชิญมาทั้งสาม ล้วนปฏิบัติหน้าที่อย่างเต็มที่ กำหนดเวลาเผื่อเวรเอง กลางวันคนหนึ่ง กลางคืนสองคน ตรวจตราทั้งในและนอกคอก หลาขเคื่อนมานี้ไม่เคยว่างวัน ยังมี หากป้อมตั้งฮักคอกจากบ้าน พวกเขาต้องจัดผู้คนสองคนคอยคุ้มครอง เราเห็นพวกเขาลำบากลำบาก คิคมอบเงินทองเป็นสินน้ำใจสักเล็กน้อย ผู้อื่นไม่ยอมรับแม้สักหุนเคียว กล่าวไปนับว่าคิดค้ำพวกเขามากเกินไปแล้ว”

เจ้าไฉ่ฮวดยกมือลูบคาง กล่าวด้วยความพึงพอใจว่า

“ประเสริฐ คู่บ๊องกวน หลังจากเสร็จเรื่อง เราจะตอบแทนอย่างงาม”

นุมนปากคู่บ๊องกวนปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง กล่าวว่

“ไฉ่ฮวดเอ๊ยประทานให้ เราสามพี่น้องไม่กล้าไม่รับไว้”

เจ้าไฉ่ฮวดกล่าวอย่างกรุณาคิดว่

“ด้วยสภาพในตอนนี้ พวกท่านเห็นว่ามีวามจำเป็นต้องเฝ้ารักษาต่อไปหรือไม่?”

คู่บ๊องกวนกล่าวอย่างนอบน้อมว่

“ใช่ต้องการให้เฝ้ารักษาต่อไปหรือไม่ แล้วยแต่ท่านผู้เฒ่าจะตัดสินใจ พวกเราหามีความเห็นไม่”

เทียจิ้นจ้วนพอฟัง พลันประหวั่นถนถนขึ้นมา รีบกล่าวว่

“ไฉ่ฮวด เรื่องราวยังไม่ยุติ ท่านไม่อาจถอนผู้คนกลับไปได้คชาด หากฝ่ายตรงข้ามคิดรุกราน ขอเพียงแะเวเวียนมารอบหนึ่ง พวกเราทั้งครอบครัวก็ทนทานรับไม่ได้แล้ว”

เจ้าไฉ่ฮวดกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้คิดค้นแผนป่านี้ได้หรือไม่ หากพราคิดถอนกำลังพวกมัน

ทั้งสามไป ก็ต้องวางแผนเตรียมการโดยรอบคอบ ไม่เคลื่อนไหวโดยฉับ
พลตามเค็ดขาด”

เที่ยงจันจ้วนยกสองมือกุมอก กล่าวว่

“ท่านต้องกรุณาคิดกำหนดโดยรอบคอบ หากว่าเกิดการผิดพลาด แม้
เพียงเล็กน้อย ท่านก็จะไม่ได้เห็นเราผู้พี่แล้ว”

ขอชะเงงส่มองคูจีไต้ฮวด อดหัว่อคิดคักมิได้ อธิบายแทนว่

“เรื่องราวเป็นเช่นนี้ จันจ้วนกอ ไต้ฮวดหมายความว่า พวกเราไม่
อาจตกเป็นเป้าธุโงม ข่านนี้เอาแต่คั่งรับ มิใช่วิธีชยบศักรอย่างได้ผล เพื่อ
คร่ำครว้คราเคียวแลกกับความสงบสุขตลอดกาล พวกเราสมควรเป็น
ฝ่ายรุก ชิงธุโงมก่อนฝ่ายตรงข้าม หากลงมือประตผล ไชมิใช่ประเสริฐ
เถศกว่าสภาพที่เป็นอยู่นี้นัก?”

จีไต้ฮวดดกล่าวเสริมว่

“หากคิดบุกเข้า เขาช่งแซเนือ ถงมือต่อสมาคมนูบิกับตึกเก้า
กัมปนาท ด้วยชุมกำลังพวกเราคอนนี้ยังไม่เพียงพอ ดังนั้นต้องชักชวน
ผู้บ้อกวนและพวกทั้งตามเข้าร่วมขบวน แต่ก่อนอื่นสมควรจะนึ่งถึงความ
ปลอดภัยของท่านทางด้านนี้ รอจนแก้ปัญหานี้ไป พวกเราก่อขคณินการ
เคลื่อนไหว”

เที่ยงจันจ้วนกล่าวด้วยความหวาดวิตกว่า

“ไต้ฮวด ท่านลองบอกว่จะแก้ปัญหอย่งไร?”

จีไต้ฮวดกล่าวอย่งชัดเจนว่

“ชัดเจนยิ่ง หากพวกเราสามารถกำจัดฝ่ายตรงข้ามในคราวเดียว
ท่านทางค่านนี้จะได้รับความสงบสุข หากไชกร้ายแพ้ฝ่าย ความปลอดภัย

ของครอบครัวท่าน จะเป็นที่น่าวิตกมากแล้ว ความนี้ยังมีข้อกังขารองอีกประการหนึ่งคือ หลังจากที่พวกเราออกเดินทาง ในช่องว่างก่อนการทำศึกศัตรูอาจจួយโอกาสโจมตีทางด้านนี้ สร้างความปั่นป่วนวุ่นวายแก่พวกเรา”

เทียจิ้นจ้วนหน้าเขียวคล้ำ กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“มีผิด ไฉฉวค สภาพเช่นนี้อาจเกิดขึ้นได้...”

“ดังนั้นเราเสนอว่า ในหลายวันที่พวกเราออกเดินทาง ท่านกับครอบครัวทางที่ดีเสาะหาสถานที่หลบซ่อนตัวชั่วคราว ช่วงเวลานี้ไม่ยาวนานนัก เป็นวาสนาหรือเคราะห์ เพียงดูจากเกรที่หลังจากนั้น มีคนมาถล่มรังของท่านหรือไม่ จะทราบกระจำเอง”

เทียจิ้นจ้วนสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ตะกุกตะกักว่า

“หนักหนาปานนั้นจริงๆ?”

จีไฉฉวคขมพลาถกล่าวว่

“ทุกเรื่องราวต้องนึกไปในทางร้าย เว้นหนทางดอยไว้ ย่อมเป็นผลดีโดยปราศจากผลร้าย”

เทียจิ้นจ้วนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวเสียงแหบพร่ว่า

“หากว่า...หากว่าพวกท่านฝ่ายแพ้ เราสมควรทำอย่างไร?”

จีไฉฉวคแบมือทั้งสองข้าง กล่าวว่

“ในความเห็นเรา ทางที่ดีหนีเอาชีวิตรอด”

เล่าฮี้ตระกูลเทียชามเทียป้อจ้วน ส่งเสียงป่นจะร่ำไห้ว่า

“ไฉฉวคขอ พวกเราทั้งบรรดาวิธรรมาเป็นครอบครัวใหญ่ สามารถหลบหนีไปที่ใด ยิ่งอย่าว่าแค่รากฐานเหล่านี้จะโยกย้ายไปอย่างไร?”

จีไฉฉวคหัวร่อฮาฮาพลาถกล่าวว่

“มารดาท่านเถอะ กล่าวไปแสดงธาตุแท้ของครอบครัวพวกท่าน ออกมา ทั้งเห็นแก่ตัว นึกถึงตัวเอง ไม่คำนึงถึงผู้อื่น พวกท่านจะไม่กรุณา หากรื่องราวดำเนินถึงขั้นนั้น ระหว่างที่พวกท่านกระเตรียมหนีเอาชีวิตรอด พวกเราก็ทอดร่างกลายเป็นซากศพ โทรมเลวตมใจพวกท่านหมดหนີไป ที่ใด หอบทรัพย์สินเงินทองไปมากน้อยเพียงไหน พวกเราสามารถขายได้ หรือพวกท่านกระทั้งหนีเอาชีวิตรอดยังไม่ยินยอม?”

เกียจฉันทันถวิลถึงดาไต้้องรองคราหนึ่ง กล่าวว่า

“ถ้ายังไม่รู้ความ ไล่ฮวด ท่านเป็นผู้ใหญ่ไม่ถือสาผู้ต่ำต้อย ที่เฒ่า มาพวกเราพึ่งพาท่านจนเกษจัน เมื่อเกิดเหตุผิดปรกติใด อดมือไม้ปั่นป่วน มิได้ ท่านคำได้ถูกต้อง พวกเรานึกถึงตัวเองกินไป ไม่ได้คาดคิดว่าหาก เกิดการฟ่ายแพ้ ต้องสูญเสียชีวิตไปมากน้อยเท่าใด...”

จีไล่ฮวดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“ทั้งสองฝ่ายตั้งประจัญ ข้อมต้องมีฝ่ายหนึ่งพกคาชหมดถิ่น หรือไม่ อาจขยับเคลื่อนไหว ค่อ วถือว่าฟ่ายแพ้ พวกเราจีนเข้างเซเนี่ยครั้งนี้ หากพลาตท่าเสียที ต้องไม่หลงเหลือแม่ตักคนเดียว เมื่อถึงเวลาจะถึงรอบ พวกท่านหนีเอาชีวิตรอด นำแค้นพวกท่านเพียงนึกถึงความลำบากของการหนีเอาชีวิตรอด ไม่ได้นึกถึงพวกเราที่ตายด้วยความคับแค้น”

เกียจฉันทันประธานมือการวะกล่าวว่า

“ไล่ฮวด เป็นพวกเราไม่ดี เป็นพวกเราบัดชบ ขอให้ท่านตุลาอย่าง เค้นที่ เพียงอย่าได้จดจำใส่ใจ...”

ขอเขาะหงส์กล่าวเสริมขึ้น

“จันจันกอ ท่านก็ถ่วงรู้นิสัยใจคอของไล่ฮวด เมื่อไม่พอใจก็ปะทุ

ออกมา จากไหนไม่มีเรื่องราวใด โดยเฉพาะกับญาติที่เกี่ยวข้องกัน ไหนเลย
จดจำใส่ใจ...”

เทียจันจ้วนย่อมต้องประจบเอาใจภรรยาในอนาคตของญาติที่เกี่ยวข้อง
ด้วยกันผู้นี้ ขามนั้นรีบกล่าวว่า

“เราก็คงทราบว่าขอโกวเนี่ยเป็นคนที่เข้าใจความคันเค้นจำเป็นของ
พวกเรา เห็นอกเห็นใจสภาพความเป็นอยู่ของเรา โอ คนถึงคราวคับขัน
มักกล่าวโดยไม่ยั้งคิด มาตรฐานได้สวดไม่คำหิรา คำทอสังสองคำนั้นอีก
แต่หากโกวเนี่ยไม่คอยเกลี้ยกล่อม เขาพอจะเปิดโศกขึ้นมาจนกระทั่ง
ทานไม่ได้...”

ขอเขาจะหงส์อิมพลาถกล่าว

“ไม่หอรอก จันจ้วนกอดคิดมากไปแล้ว”

จี้ได้สวดกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

“เป็นไร พวกท่านคงลงใจแล้วหรือไม่?”

เทียจันจ้วนงงงันวูบ กล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ตัดสินใจเรื่องใด?”

“เรื่องที่พวกเราบุกศมาคมบุบิณ พวกท่านซ่อนตัวยังที่อื่นชั่วคราว
จันจ้วน มิใช่เราจงใจโยกย้ายสู่นักกวานและพวกทั้งตามไป โดยข้อเท็จจริง
พวกมันสามารถเผื่ออยู่ที่นี้หลายเดือนถึงหลายปี แต่ไม่อาจเผื่ออยู่ชั่วชีวิต
ชีวิตที่เผื่ออกสั้นชั่วแว่นไม่ถือเป็นชีวิต การบุกรากถอนโคนเป็นวิธีที่
เด็ดขาด เจ็บขามมิสู้เจ็บระชะต้น พวกท่านอดทนสักหลายวันเถอะ”

เทียจันจ้วนรีบรับคำว่า

“ถูกแล้ว ได้สวด ท่านสั่งอย่างไร พวกเราจะปฏิบัติตามนั้น...”

เจ้าได้อวดเหลืออกดาขึ้น ชกด้วยขาบนโตะเคียว คืบหน้าหากำใหญ่
ขณะที่วางด้วยชาลง พอดีสบตากับชอเซาะหงส์ ที่สัมผัสถูกมิใช่เวลา
อันหยาดเอ็น กลับมาวิญญูการค่อนควัก ต้องหคศิริระเล็กน้อย รำทึงในใจ
“มารดาัมเถอะ ยังไม่วันคนเค่งเข้าบ้านกลับวางอำนาจก่อนแล้ว”

สำหรับกับเจ้าได้อวด เนินเขาซึ่งเขเนี่ยถือป็นถิ่นกำมาเยือน
ใหม่ มาครว่ามาเพียงครั้งเดียว ความทรงจำยังใหม่อยู่ จดจำ
ภูมิประเทศละแวกใกล้เคียงได้เป็นอย่างดี

ชุมก่าตั้งที่บุกรูโงมสมาคมรูบินกับตึกเก่ากับปนาทกรั้งนี้ นอกจาก
เจ้าได้อวดแล้ว ชอเซาะหงส์ข้อมร่วมทาง นอกจากนั้น กู้ง่วนเพียว เทพ-
บุตรเข้าอุปผา บวกกับสามทวนมหากัษ ซึ่งประกอบด้วยตู้บ้อกวน ปู้อ้อฮัง
และเค็กไธยแซ ไม่น่าดเม้สักคนเดียว เพียงขาดเจียวี่ฮุนคนเดียวเท่านั้น

นี่เป็นเจ้าได้อวดกรังเกรงมันเกิดการพลาดพลั้ง ไม่นอนุญาดมันร่วม
ทาง จากการคำนวณขอ เจ้าได้อวด อาศัยชุมก่าตั้งของพวกเขาเพียงนี้ ตามควร
รับมือฝ่ายตรงข้ามได้แล้ว

คนทั้งหมคป็นปายขึ้นบนพื้นที่ว่างบริเวณไหล่เขาของเนินเขา
ซึ่งเขเนี่ย รั้งของสมาคมรูบินก็ปรากฏแก่สายตา สภาหรอบข้างยังคงคิม
เพียงไม้ทราบนุกกลและเรื่องราวเป็นอย่างไร

เจ้าได้อวดชุมอยู่หลังพุ่มไม้ต้นเคียวแถบหนึ่ง เห่งสายตาสำรวจดูโดย
ละเอีอด ทบว่าระหว่างห้องศิลาเจียบจับป่านวังเวง ทั้งโนและนอกตัวตึก
วิวเากเอือกเย็น บรรยาอากาศประหลาดพิกลยิ่ง

ชอเซาะหงส์คิดคามอยู่ข้างกายเจ้าได้อวด สิบเสาะสภาพของศัตรู

เช่นกัน ใบหน้าที่งามงดไม่มีปฏิกิริยาที่เด่นชัด เพียงแต่ก้มรีวทั้งคู่มาวด
มุ่นเล็กน้อย

“จ้ได้สวดคดชุ่มเสียงแผ่วเบาถง กล่าวว่

“เป็นอย่างไร?”

ขอเขาะหงส์กล่าวเบาๆ ว่

“นับเป็นสภาพอันทุคไทรม ไม่มีชีวิตชีวาแม้แต่น้อย นี่ไหนแลธ
คล้ายเป็นที่ค้งของสมาคมหนึ่ง?”

จ้ได้สวดคกล่าวว่

“สนใจใยกันว่มันมีสภาพอย่างไร พวกเราค้งทบททำธามัน
หากเป็นช่วงเวลาที่ย่ำครงข้ามเลื่อมไทรมถง ย้งค้งจวอโอกาสจ้คิม”

ขอเขาะหงส์ค้งจ้ได้สวดควหนึ่ง กล่าวว่

“ค่อนนี้มีไ่วลธำจันชมค้อคราเคราะห์ อย่างว่แค่สภาพเท็จจริงของ
ผู้อื่นเป็นอย่างไร พวกเรายังไม่อาจะระบุมัน ก่อนที่จะพิสูจน์ทราบสภาพ
ของศัคคฺร ทุกประการค้งระมัดระวังไว้...”

“นี่ย้งค้งกล่าว พวกเราคระเตรียมเคลื่อนไหวเถะ”

ค้งนั้นขอเขาะหงส์หันไปกล่าวกับผู้ที่ค้งด้านหลังทั้งห้วว่

“แบ่งกำค้งค้งที่ทำความคดถงไว้ พวกเราบุค”

ตามทวณมหำยรวมเป็นกลุ่มหนึ่งคึบหน้าไปก่อน เป้าหมายของ
พวกมันอยู่ที่ย้งคึลษานาคใหญ่ที่ย้งกลาง แล่นทางการเคลื่อนไหวเป็นค้ง
ซ้ายของย้งคึลษ จ้ได้สวดค้งขอเขาะหงส์รวมเป็นอีกกลุ่มหนึ่ง รุกหน้าไป
ทางขวามือ

จ้วันเพ็ชวกับทพบุตรเข้าบุผาเป็นคู่หู ทำหน้าที่ประธานเตรียม

ดังนั้นพวกมันไม่ได้ปรากฏกายอย่างเปิดเผย เพียงคาดคิดอยู่ด้านหลัง
เสาหาที่ซ่อนตัว ตระเตรียมขุมโจรโจมตู่ทุกเมื่อ

ระหว่างที่กองกำลังทางซ้ายขวารุกคืบหน้าถึงที่ทำการสมาคมรูปิน
กลับไม่พบเหตุการณ์ขัดขวางอันใด บรรลุถึงหน้าห้องศิลาหั่งกิ่งกลาง ซึ่งใช้
เป็นศูนย์บัญชาการหลังนั้น

ผู้บ่อทวนและพวกทั้งสามตัวใช้ทวนเหล็กกล้าค้ำตะเหมือม ทวน
ของพวกมันต่างกับธรรมดาทั่วไป ด้านทวนหยาบขึ้น ปลาทวนยาวกว่า
เค็ม เมื่อเป็นเช่นนี้ สามารถใช้ค้ำกระบอง ชามนี้ทวนทั้งสามเล่มประกบ
รวมกัน กลับไม่พบเป้าหมายแต่อย่างไร

จีได้สวดพถันโบกมืออุบ ว่าคาเดเบาๆ ว่า

“ช้าก่อน”

ขอเขาหงส์ก็ชะงักเท่า กวาดตามองรอบข้าง กล่าวด้วยสีหน้า
เคลือบแคลงสงสัยว่า

“สภาพการณ์นี้ถูกต้อง พวกเราคล้ายพถันเข้าเมืองว่างเปล่าแห่ง
หนึ่ง...”

จีได้สวดกล่าวเตือนทั้หมึกว่า

“อาจบางที่พวกเรพถันเข้ากับคักแห่งหนึ่ง”

สามทวนมหมักหันหลังชนกัน ยืนอยู่ที่ห่างไปวนเศษ ทวนยาวทั้ง
สามเล่มขยขึ้นขวางอก อยู่ในสภาพคั่งรับ ผู้บ่อทวนกวาดตามากทางด้านนี้
ตลอดเวลา แสดงว่ากำลังรอคอยคำสั่งการขึ้นค่อไปของจีได้สวด

รอบบริเวณสงฆ์รอบคุดคิม คล้ายเป็นสถานที่เอือกยื่นวังวงเช่นนี้
ตลอดมา

ขอชะเงวหงส์ขมวดคิ้วกล่าวว่

“ในความเห็นข้าพเจ้า ไม่แน่ว่าเป็นหฤมพราง ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามไม่ล่วงรู้การมาของพวกเรา อย่างน้อยพวกมันไม่ทราบว่พวกเราจะมาเมื่อใด โหนเถยมีการเตรียมขุดหฤมพรางโดยไม่มีกำหนดเวลา?”

จีได้สวดสันตนิษิตะกล่าวว่า

“ในโลกเต็มไปด้วยเรื่องราวพิสดารสุดคาดคิด อย่าได้สนใจมารคา มัน กระทำการอย่างเปิดเผยเถอะ”

ยามนั้น ในห้องศิลาบังเกิดเสียงหัวร่อเย็นเยียบดังจั้น พร้อมกับเสียงหัวร่อ หัวหน้าสุมาคมบุบินจาชาสังหารโหดเจ้รังพลัวกาชออกมาดูจวิญญูณภูตพราย มันสวมเสื้อสีดำ ใบหน้ากลับซีดขาว ดูไปคล้ายตะกาศออกจากโรงศพที่ป่าน

มืออยู่ช่วงเวลาหนึ่งที่ไม่ได้พบเห็นหัวหน้าใหญ่ผู้นี้ ยามนี้พอเผชิญหน้า จีได้สวดอดสะดุ้งตกใจมิได้ จากกันไม่นาน คนผู้นี้เ็นกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้?

หัวหน้าสุมาคมบุบินถลึงมองจีได้สวด จากนั้นกวาดมองขอชะเงวหงส์และตามทวนมหาภักย์ที่อีกด้านหนึ่ง สีหน้าทำที่ลึกลับยิ่ง

จีได้สวดแถบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวอย่างเร่งร่ำว่า

“เจ้เถ่าดี ท่านไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วยอันใดกระมัง?”

หัวหน้าสุมาคมบุบินเงยหน้าขึ้น เผยเห็นลูกกระเดือกโปนออกมา ทั้งยังขยับขึ้นลง กล่าวเสียงแหบพร่ว่า

“จีได้สวด ท่านนำตัวล้อของท่านมาขุดรากถอนโคนจริงๆ?”

จีได้สวดอัมโดยไม่มีความคิดอัม กล่าวว่

“กล่าวตามความสัตย์ เจ้เง่าดี รังเราหรือรังท่านไว้ สำหรับกับทั้งสองฝ่ายล้วนเป็นเภทภัยภายหลัง เพื่อความสงบสุขในภายภาคหน้า ระหว่างเราท่านต้องถิรอนไปฝ่ายหนึ่ง พวกท่านเคยไปเสาะหาเรา ยามนี้เป็นเวลาที่เรามาเยี่ยมคำนับตอบแทนแล้ว”

กล่อมเนื้อโบน้ำหัวหน้าสมาคมมุขินสันกระตุกราหนึ่ง กล่าวว่

“ท่านกล่าวไม่ผิด นับแต่วันที่เราลงมือต่อท่าน เราก็คาดการณ์ว่า ระหว่างพวกเราทั้งสองฝ่าย จะไม่ดำรงคงอยู่ร่วมกัน...”

จีได้ฮวดกล่าวว่า

“เจ้เง่าดี ท่านความจริงชาญจลาค ที่น่าเสียใจคือไม่นับว่าจลาคเกินไป ตอนแรกขอเพียงท่านได้คิดกว่านี้ก็จะ ไม่บังเกิดผลในวันนี้แล้ว”

หัวหน้าสมาคมมุขินพลันหัวร่อเสียงแหลมเล็กกล่าวว่า

“จีได้ฮวด ท่านเข้าใจว่าวันนี้จะบังเกิดผลอย่างไร เป็นผลของท่านหรือเป็นผลของเรา?”

จีได้ฮวดกล่าวว่าด้วยความเขือกเขินว่า

“นี่ต้องดูความสามารถของกันและกัน บวกกับโชคความอยู่บัง”

ส่วนลึกในดวงตาของหัวหน้าสมาคมมุขินทอดประกายสีลับพิศดารทอดตามองท้องนภา ถ้ายกกำลังพร้าพรรณนาต่อฟ้า กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

“คราก่อนหลังจากกลับจากบ้านรับรองของท่าน เราก็ล้มป่วยลงทั้งซีกหน้าอก โออย่างรุนแรงกระอักโลหิต อย่างลำบากยากเย็น ค่อยรักษาชีวิตรอดกลับคืนมา เราทราบว่เพียงพึ่งพาสมาคมมุขินเรา ไม่อาจเอาชนะท่านได้....”

จีได้ฮวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“นี่นับเป็นความคิดอ่านอย่างมีสติสัมปชัญญะอย่างยิ่ง”

หัวหน้าสมาคมบุญบินคล้ายไม่ได้ขึ้นจี๋ได้สวดกล่าวว่ากระไร ยังคงกล่าวสืบต่อ

“เราคิดแล้วคิดอีก คำนวณแล้วคำนวณเล่า มาตราว่าสถานการณ์ประจักษ์ชัดตา แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจถากถินโทษครั้งนี้ได้ ต่อให้ต้องตกตายพร้อมกับท่าน เราก็ไม่ขอขอมรับการพ่ายแพ้ ไม่ว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างไร ขอเพียงสามารถทำลายล้างท่าน ต่อให้ขายวิญญาณของเราก็ยินยอม มาตราว่าต้องทุบเทศสมาคมบุญบินเจ้าแตก เราก็ไม่เสียใจ...”

จี๋ได้สวดทอศลอนใจกล่าวว่า

“ท่านยังไม่ได้คิดจริงๆ ...”

น้ำเสียงของหัวหน้าสมาคมบุญบินเปลี่ยนเป็นลึงโลด กล่าวว่า

“เราเสนอหลักการข้อนี้คือทุกคำขอสัญักในพุทธจักรอย่างลับๆ เสาะหาเป้าหมายที่สามารถช่วยให้เราบรรลุสมความปรารถนา เจื่อนใจมีเพียงหนึ่งเดียว คือคร่ำหวัดท่าน ค่าตอบแทนของเราคือตำแหน่งผู้นำของสมาคมบุญบิน ทรัพย์สินสมบัติและสิทธิประโยชน์ของสมาคม ผลจากการคิดคือ ถ้าในสันนิบาตปฏิบัติที่เจื้อยชา พวกมันคล้ายไม่กล้าตอบแทน ขณะที่เราใกล้สิ้นหวัง กลับบังเกิดปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์ขึ้น...”

จี๋ได้สวดอีกโหลอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

“มารดาบั้นเถอะ มีเงินสามารถใช้สอยปิศาจไม่แพง คำพูดนี้ผ่านการทดสอบซ้ำแล้วซ้ำเล่าจริงๆ ...”

หัวหน้าสมาคมบุญบิน อึ้งกล่าวอึ้งกระเหี้ยนกระหือรือ กรวดแกว่งสองแขนกล่าวว่า

“ในที่สุดมีคนยอมรับเงื่อนไขของเรา บรรลุข้อตกลงกับเรา พวกมันไม่กลัวท่าน คงตั้งใจจะช่วยเหลือเราตามความปรารถนา ตามชื่อของท่านไปจากโลกนี้”

เจ้าได้สวดสะกดจิตใจถามว่า

“อย่างนั้นทำไมมาคิดบัญชีกับเราแค่นี้?”

หัวหน้าสมาคมรูบินวิ่งสายตากลับมาจ้องจับบนใบหน้าเจ้าได้สวด กล่าวอย่างเชือกเอ็นว่า

“พวกมันต้องสะสางเรื่องราวของพวกมันก่อน ค่อยทุ่มเทพลังบริหารจัดการกับท่านได้ นี่คงใช้เวลาอยู่บ้าง जबกระทั่งเมื่อสามวันก่อน พวกมันค่อยสางสิ้นเรื่องราว มาถึงนินเขาจึงเชยเชย ตามันพวกเราทราบแล้วว่า ท่านต้องเสนอหน้ามาเอง”

เจ้าได้สวดงงงันวูบ กล่าวอย่างไม่เชื่อถือว่า

“หรือว่าท่านมีความสามารถหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า?”

หัวหน้าสมาคมรูบินแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“นี่มันต้องมีความสามารถหยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ขอเพียงเตรียมการไว้ก่อนเท่านั้น”

“บอกต่อเรา ท่านเตรียมการอย่างไร?”

อารมณ์ของหัวหน้าสมาคมรูบินค่อยสงบลง กล่าวอย่างระหับขึ้นของอยู่หลายส่วนว่า

“เมื่อเราได้รับคำรับรองจากสหราชอาณาจักรเหล่านั้น ก็จัดส่งคนไปจับหาตุลาการสถานที่ที่ท่านอาจปรากฏกายขึ้น ประกอบด้วยร้านค้าทองบ้านรับรอง ตลอดจนร้านแลกเงินขวกหกลีเมืองไท่เติ้กคิง เพื่อเกาะกุมร่อง

รอยของท่าน หลายวันมานี้ ท่านเพิ่งกลับจากเมืองอังฮ้อแต่ก็แวะไปยังร้านแลกเงินขวทลี่ ทั้งยังถอดถอนผู้คุ้มกันที่บ้านตระกูลเทียทั้งสามกลับมา เราที่ศาลการณ์ว่าท่านต้องมีความเคลื่อนไหวขึ้นต่อไป อาจบางทีคิดมาหาสมาคมงูบิน ทางหนึ่งเพิ่มจำนวนคนจับดาตู ทางหนึ่งส่งม้าเร็วไปขอความช่วยเหลือจากสหยาเหล่านั่น จริงดังคาดหมาย ท่านมาหาสมาคมงูบินจริงๆ ท่านพอออกเดินทาง ทางด้านเราก็ได้รับรายงาน นับว่าพื้นพนาสหยาของเราที่เร่งรุดมาถึงตั้งแต่สามวันก่อนแล้ว”

จี้ไต้ฮวกระบายลมจากปากเบาๆ กล่าวว่า

“เจิ้งเล่าตี้ คนที่ท่านส่งไปจับดาตูเรา ไม่ได้ติดตามถึงเมืองอังฮ้อแต่หรือ?”

“ใช่ต้องติดตามถึงเมืองอังฮ้อแต่ นั่นไม่ได้อยู่ในรัศมีที่เรากำหนดให้จับดาตูแต่อย่างไร?”

จี้ไต้ฮวดหัวร่อลิกคักกล่าวว่า

“เราไปยังเมืองอังฮ้อแต่ เพื่อจัดการกับบ้านตระกูลดำ หากพวกมันติดตามไป ไม่น่าจะได้ฉวยโอกาสถล่มหินลงปอ”

หัวหน้าสมาคมงูบินป็นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

“จี้ไต้ฮว มิต้องเหิมเกริมไป คนของตระกูลดำไม่สามารถคว้าชีวิตท่าน เสนอชีวิตมาที่นี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน ท่านกระเตรียมรับชะตากรรมที่เนินเขาซังแซเนี่ยเถอะ”

จี้ไต้ฮวดเหลียวซ้ายแลขวา กล่าวว่า

“เวลาไม่เข้าแล้ว เจิ้งเล่าตี้ เชิญบรรพบุรุษที่หลังจากท่านออกมาเถอะ”

หัวหน้าสมาคมรูบินร้องดั่งๆ ว่า

“ผู้เช่จี การกล่าววาจาเหน็บแนม ไม่ได้แสดงว่าท่านเป็นผู้ชนะ
ตรงกันข้าม รังแต่เพิ่มความเจ็บปวดระหว่างชั้นคอนแห่งความตายของ
ท่าน สหายของเราต้องไม่ยอมรับการหยามอัปยศ ไม่ว่าเป็นการหยาม
อัปยศในรูปแบบใด”

ขอเขาจะหงส์ไม่อาจสะกดกลั่นใจได้ สอดคำเสียงเย็นชาว่า

“วาจากล่าวพอแล้ว เจ้จ้ง ความคืบหน้าของเหตุการณ์ สมควร
สมอารมณ์ของท่าน ขึ้นต่อไปพวกเราจะขอรู้ว่า สหายของท่านจะคว้า
ชีวิตอย่างไรแล้ว”

หัวหน้าสมาคมรูบินถลึงมองขอเขาจะหงส์ ขมขื่นขี้ขลาดฟันกัถ่าวว่า

“เป็นนางโสโครกเจ้าอีก ผู้เช่จีปรนเปรอเจ้าอันใด เจ้าจึงกอดขา
มันไม่ปล่อยเช่นนี้?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ท่านไม่คู่ควรถาม ข้าพเจ้าก็ไม่มีหน้าที่
ต้องตอบท่าน”

จีได้ฮวดอิมพถางกล่าวว่

“เจ้จ้งถ่าดี คอนนี้ขึ้นคอนอยู่ท่ผู้ใดคิดคว่ำชีวิตผู้ใด นอกจากนี้ไม่
ต้องอ้ออึ้งแล้ว มีไกวเนี้ยคิดต่อเราท่ขวข้องใจกับท่าน?”

หัวหน้าสมาคมรูบินกล่าวอย่างอาฆาตแค้นว่

“จีได้ฮวด วันนีเเวถ่านี เราจะไ้ทำท่านกับนางแพศยานี้ครองชีวิต
ร่วมกันในปรภพ”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างอิมแค้นเคืองว่

“หากเป็นเช่นนั้น กลับเป็นบุญวาสนาของเรา เจิงเล่าดี ต้องให้ท่านส่งเสริมแล้ว”

หัวหน้าสมาคมงูบินไม้หันกล้าวสืบทอด ภายในห้องปรากฏผู้คนตามคนเดินเข้าๆ ออกมา

คนทั้งสามมีอายุระหว่างสี่สิบจนถึงห้าสิบปี คนนำหน้าค่อนข้างชubby ผมดำที่ตกหนาเริ่มขาวดอกเทา ใบหน้าที่เหี่ยวย่นมีองศาพหุพมดจด โดยเฉพาะดวงตาทั้งคู่งะจ่างดั่งดวงดาว ท่าทางสูงส่ง ผู้ที่ติดตามหลังมีอายุอ่อนกว่า ใบหน้าใหญ่ใหญ่ ลักษณะน่าเกรงขาม ผิวพรรณขาวประดุจหยก ส่วนคนที่สามไว้เคราสั้นทึวดกหนา คาโปน ลักษณะสันทศรูปร่าง

พวกมันทั้งสามปรากฏภายในสภาพที่ปลอดโปร่งเยือกเย็น ทำที่สุญหนักแน่น คล้ายกับค่อให้ฟ้าดล่มลงมา พวกมันก็สามารถแบกรับไว้

จี๋ไล่วาดจับคาคุอาคันตุกะไม่รับเชิญที่เดินออกนอกประตูทั้งสามพบเห็นลักษณะพิเศษของฝ่ายตรงข้ามโดยเร็ว มาตรการพวกมันมีรูปโฉมผิดแผก อายุที่แตกต่างกัน แต่คนทั้งสามมีสัญลักษณ์ที่สอดคล้องต้องกันประการหนึ่ง นั่นคือความเยือกเย็นอำมหิต

ความเยือกเย็นอำมหิตเป็นสิ่งที่แหลมคมรุนแรง มันไร้สภาพไร้ที่เวร ท่านมองไม่เห็น สัมผัสไม่ถูก แคว้ลึกถึงการคงอยู่ของมัน ไม่ว่าผู้ที่มีบุคลิกเยือกเย็นอำมหิตเช่นนี้จะมีรูปโฉมอย่างไร ลักษณะอย่างไร มันล้วนดำรงคงอยู่ คล้ายกับผู้ที่ถูกวิญญูณร้ายสิงร่าง ไม่ว่ากลืนกลืนอย่างไร มักปรากฏกลิ่นอายที่ชั่วร้ายนั้นออกมา

คนเบื้องหน้าทั้งสามเป็นเช่นนี้เอง

คนทั้งสามยืนเรียงรายเป็นแถวเดียว เกรงพวกมันทอดทานเฉียงๆ กับพื้น คล้ายกับภูเขาที่สูงต่ำไม่เท่ากันสามลูก พร้อมกับปรากฏตัวของพวกมัน กระทั่งบรรยาภูธรอบข้างก็ผืนกึ่งตัว แสงสว่างรอบข้างมืดครึ้มลง

หัวหน้าสมาคมภูบินล่าถอยไปด้านหลัง น้อมคำนับต่อคนทั้งสาม ปากกล่าวราวกับกำลังร้องทุกข์ว่า

“ผู้อาวุโสทั้งสาม คนผู้นี้คือจีโต้สวค”

คนผมขาวคอกเตาที่มีท่วงท่าสูงส่ง ยืนให้กับจีโต้สวคเล็กน้อย กล่าวด้วยมารยาทอันดีว่า

“ได้ยินชื่อเสียงจีโต้สวคมา นานเสียหลายไม่มีวาสนารู้จัก วันนี้ได้พบหน้า นับเป็นที่น่ายินดีนัก”

จีโต้สวคแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

“ไม่กล้ารับ อภัยที่เราด่า ไม่ทราบวาจาขานามของท่านทั้งสามคือ....”

คนผมขาวคอกเตาเล็กตัวเล็กน้อย กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“จาขานามอันด้อยค่า เกรงว่าไม่เข้าหูชั้นใน เราแค่เจ๊าะ เรือกว่าเจ๊าะเจ๊าะถึง สหายบนเส้นทางจนจาขามือถือ (ม้าถ่อมาร) คนข้างกายเราเรียกว่าจู่ทิวจาซาเซี่ยหมัง (แหอادرพณ) อีกผู้หนึ่งเป็นชาติ (น้องที่สาม) เราปิงซี ผู้นั้นจนจาขามันว่าชั่วชก (กัมปิลเลอ) เราสามพี่น้องมีจาซาว่ากันว่าหมวยฉีเจ็กเก (กระดุกปิกาสใจพร) นับเป็นที่หัวร่อเฮาะแล้ว....”

ปากมันบอกว่าเป็นที่หัวร่อเฮาะ จีโต้สวคกลับหัวร่อไม่ออกแม้แต่

น้อย มิเพื่องหัวร่อไม่ออก ใบหน้าฮ้วนยังเขียวช็อคอยู่บ้าง มิหนำซ้ำกระทั่ง
ก้ามเนื้อข้างแก้มก็เข้มนึงเกร็ง คล้ายพบเห็นปีศาจกลางพงไพรจริงๆ

อย่างน้อยที่สุดไม่เคยเห็นเจ้าได้สวดมีปฏิภาณเช่นนี้ ขอพระหงส์
มิเพื่องประหลาดใจ พร้อมกับทลอยดูความคืบคั้นคืบคืบของ
เจ้าได้สวดระบาคไฟ หัวใจทลอยเข้มนึงเกร็งขึ้นมา

บทที่ 23

ชีวิตแลกชีวิต

น้ำล่อนารเจี๊ยะเจี๊ยะวั้งเฝ้าดูปฏิกิริยาของจีได้สวคอย่าง
ปลอดโปร่ง กล่าวว่

“จีเสียคถ้ายไ่มมีกบานใจเท่าใด คาดว่าพวกเราทั้งสามไ่มเป็นที่น่า
รังเกียจกระมัง?”

จีได้สวคกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ปังกับคัมของช็อกเป็นลงก่อน ค่อยพิน
หัวร่อกล่าวว่

“เราเข้าใจว่เจี๊ยะเจี๊ยะวั้งชื่อเจี๊ยะเจี๊ยะวั้งนิศนโคมาตามท่าน ที่แท้เป็นผู้ช้ง
ใหญ่แห่งถ้งอี้ยักกั้ง (ถ้งจาแพะ) มณฑลเจี๊ยะมไซ เจี๊ยะเต่าเสียบ (ที่ผู้รรา
แซ่เจี๊ยะ) เราก็ชอบอกว่เลื่อมใสมานานแล้ว”

น้ำล่อนารเจี๊ยะเจี๊ยะวั้งมือไหล่หลัง กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่

“มิใช่เราสามพี่น้องจงใจวังควานจีเสีย หากแต่มีสาเหตุที่มีอาจ

ไม่สอคมมือเข้ามา จี๋เสียบก็ได้ขึ้นคำปงบอกบรรยายของเจิ้งซังแล้ว ล้วนสืบ
เนื่องจากคำผลประโยชน์ สมากมบุณมีมีชื่อเสียงไม่มากนัก แต่มีพลัง
ซ่อนเร้น และอนาคตที่ไม่เลว พวกเราอยู่ที่เจิมไบมานาน หากสามารถ
สร้างฐานอำนาจที่แถวนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการขยายรากฐานของพวก
เราในภายหน้า ดังนั้นตอบรับข้อเสนอของเจิ้งซัง เดินทางมาสักครา”

จี๋ไล้ฮวดกล่าวว่า

“การเดินทางมาครั้งนี้ ไม่แน่ว่าเกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย
เจี๊ยะเล่าเสียบ นี่ใช่คู่ควรหรือ?”

ม้าต่อมารฮัมเล็กน้อยกล่าวว่า

“การแสวงหาทรัพย์สมบัติ มักต้องจ่ายค่าตอบแทนบ้าง”

จี๋ไล้ฮวดกล่าวเสียงกระด้างว่า

“มีเงินสามารถใช้สอยปีศาจไม่แพง เจี๊ยะเล่าเสียบนับแต่โบราณกาล
มาล้วนเป็นเช่นนี้”

ม้าต่อมารไม่แยแสสนใจจี๋ไล้ฮวด กล่าวสลับต่อ

“ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่ง นั่นคือคำ “คุณธรรม” จี๋เสียบ ท่าน
ครองความยิ่งใหญ่ที่แถวแถบถิ่นนี้มานานปี สิบกินเพียงลำพัง กดดัน
จนสหായร่วมแนวไม่มีแม้เศษอาหารรองท้อง สภาพเช่นนี้หากดำเนิน
ต่อไป ที่น้องท้องถิ่นนี้ต้องอดตายสาดานเดียว เรื่องราวที่ไม่ชอบด้วย
เหตุผลนี้ พวกเราไหนเลยนั่งดูตาได้ ประจวบกับเกิดเรื่องของเจิ้งซังขึ้น
พวกเราจึงรีบไว้ดำเนินการ ขอเชิญเจี๊ยะเล่าเสียบท่านลงจากเวทิม้าพักผ่อนได้แล้ว”

จี๋ไล้ฮวดอดบังเกิดโทสะพองขึ้นมิได้ กล่าวว่า

“เจี๊ยะเล่าเสียบ นี่นับว่าพ้องกับคำ “คิดใคร่กล่าวหาไหนเลยไร้ข้อ

อ้าง” เราเปิดร้านทองหยก ประกอบการค้าโดยสุจริต ไหนเลยยกคอบแยผู้ใด กดดันสหภาพร่วมแนวโคมามาก่อน?”

หัวหน้าสมาคมภูบินที่ด้านข้างร้องว่า

“ผู้แจ้ง ท่านยังคิดแก้ตัวอีก เราจะยกตัวอย่างอันเด่นชัด แสดงว่าท่านบีบบังคับพวกเราไม่มีที่อื่นหยัดทรงกาย เป็นท่านจัดขวางหนทางลาภของพวกเรา เช่นจำสังหารพี่น้องเรา หลักฐานประจักษ์ชัด สุดที่ท่านจะแก้ต่างได้”

จีได้ฮวดแค้นหัวรอกกล่าววว่า

“แจ้งจริง พวกท่านลักพาตัวทารกที่ไร้ความผิด จกฉวยโอกาสชุกกรโงกทรพธ์ ส่วนเป็นพฤติกรรมของโจรต่ำช้าหากไม่ทำการยับยั้ง ในโลกยังมีความยุติธรรมของฟ้าคงอยู่หรือ นำสมเพชท่านกลับอ้างเป็นหนทางลาภ มารดาท่านช่างหน้าด้านไร้อายอาชนัก”

หัวหน้าสมาคม ภูบินหน้าแปรเปลี่ยนไป ชูคำรามว่า

“ท่านกล้าคำวว่าเรา?”

จีได้ฮวดถ่มน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

“คำท่านเพียงเป็นการเริ่มต้น หลังจากนั้นยังมีของเล่นที่หนักแน่นกว่านี้ให้ท่านรับไว้”

หัวหน้าสมาคมภูบินหันหน้าทักถามต่อมาร จนชี้ขวัดขวักทักถ้าวว่า

“ผู้อาวุโสแห่งเจ้ะ เรากล่าวไม่ผิดกระมังผู้เรจื่อผู้เบื่องหน้าผู้อาวุโสทั้งสาม ยังยโสถำพองปานนี้ การกดขี่ที่พวกเราได้รับจากมัน ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงทพชดาฟ้าดินกำลังต้องการให้ผู้อาวุโสทั้งสามชำระล้างความคับแค้นให้กับพวกเรา...”

ม้าล่อมารกล่าวอย่างเข้มข้ำว่า

“จีเสียบ ท่านวางอำนาจจริง ๆ เปรียบกับคนที่พวกเราอยู่ที่มณฑล
เข็มนไข ยังยิ่งใหญ่กว่าอีก นับเป็นที่เลื่อมใสของผู้คนนัก”

จีได้สวดกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“เจียะเล่าเสียบ พวกท่านกระฎุกปีศาจไพร่นับเป็นชนชั้นเลื่องลือ
นามจริง แต่เพียงหมายถึงคนที่ท่านทั้งสามอยู่ที่มณฑลเข็มนไข ที่นี้ไม่
ใช่ดินแดนของพวกท่านหากคิดสะกดเรา เราผู้แะจีไม่ยอมรับเด็ด
ขาด”

ม้าล่อมารหามีโทษอะไร กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“พวกเรารวบรวมความเรื่องราว ชิดถือข้อเท็จจริงหากจีเสียบังเกิด
โทษ เกรงว่าจะกระทบกระเทือนถึงพลังสมาธิของท่าน หากที่จะควบคุม
สถานการณ์ได้”

ยามนั้นหัวหน้าสมาคมงูบินกล่าวกระตือรือร้นอีกว่า

“ผู้อาวุโสแะเจียะ จีได้สวดเช่หยังถ้าทองไม่เห็นผู้คนอยู่ใน
สาขาคา คราวใดที่มันดำรงคงอยู่ จะไม่มีที่ให้เราถอยร่นได้ ตัวการ
นี้หากไม่กำจัด เฉกเช่นชนกคิดหลัง ผู้อาวุโส คอนนี้ฉะเวลาแล้ว”

ม้าล่อมารส่งเสียงคังฮิมบ์ จับจ้องมองจีได้สวด กล่าวว่

“ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว จีเสียบ?”

น้ำเสียงคล้ายกับตุลาการประจำสถานประหาร กำลังสอบถามคำสั่ง
เสียงครั้งสุดท้ายของนักโทษคนตาย การวางอำนาจร่วมกันเกาะกุมชีวิตของ
ผู้อื่นไว้ ก่อเกิดปฏิกิริยาแก่จีได้สวดขึ้น กล่าวอย่างพุ่งเคื่องว่า

“เราไม่มีคำพูดจะกล่าว กลับเป็นท่านเอง ฉะนั้นก็ดูว่ายังมีคำสั่ง

เสียอันใด?”

ม้าต่อมากรกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ไอบนือออริคดอครังชีวิต ไม่มีความอาลัยอันใด”

เจ้าได้ฮวดก่นคำในใจ เปลือกนอกป็นสีหน้าเป็นเลาพบนอบ
กล่าวว่า

“คิดไม่ถึงจะเล่าเสียถึงก่นนิคจากฝ่ายมิจจาชีวิตยังมีส่วนที่สูงส่ง
ถึงเพียงนี้ กระทั่งปราชญ์ผู้สุโศคายังไม่กล้ากล่าวคำไอบนือ
ออริคดอครังชีวิต จะเล่าเสียกลับกล่าวจากปากได้ นับว่าเสียการะมาก
แล้ว”

แหอาธรพณ์ผู้ทิวที่ส่งนปากคำตลอดมา พลันเอ่ยปากกล่าว
วาจา พอเอ่ยปากก็กล่าวด้วยด้อยคำแหลมคมว่า

“เจ้าได้ฮวด มิต้องคิดทักตัวเองให้ยาว ที่ร่วมสถาบันของเรามีบุคลิก
วิญญูชนตลอดมา ที่ให้ก็ยริคแก่ท่าน เพียงเป็นมารยาทชนิดหนึ่ง
ท่านเข้าใจว่าท่านจะได้กินแปนออนหรือ?”

เจ้าได้ฮวดร้องดั่งๆ ว่า

“ผู้ทิว พวกท่านก็ไม่แน่ว่าจะกินได้”

ใบหน้าขาวเกลี้ยงเกลารองแหอาธรพณ์ปรากฏสีแดงกำจั้น
เจ้าหน้าที่ได้ฮวด ร้องว่า

“พวกเราทราบแต่แรกว่าท่านเป็นอันธพาลหยาบช้ำ มีแต่เงิน
โสโครก ประพฤติคนเป็นพ่อค้าบูดริค วันนี้ได้พบท่าน พบว่ายังยิ่งกว่า
อีก เจ้าได้ฮวด คนพาลที่ป่าเถื่อนเช่นท่าน ปด้อยทั้งไว้รังแต่เป็นเภทภัย
ส่วนรวม พวกเราจะกำจัดฆ่า เพื่อมิให้เป็นเยี่ยงอย่างต่อไป”

จีได้สวดเบิกดาขึ้น สวนคำว่า

“นามามา ผู้แซ่จู้ย ปิศาครองความเป็นใหญ่มาครึ่งชีวิต กำลังก่กัถกัถุมที่ไม่มีผู้คนส่งเสริมเราสู่สุคติ พวกท่านนับว่ารุดมาได้พอดี แต่ต้องดูว่าพวกท่านมีความสามารถเพียงพอหรือไม่”

ขอเขาจะหงส์ที่ด้านข้างรีบกถ้าวกระเด็นเดือนว่า

“ได้สวด เขือกเขินไว้ อย่าได้หุนหันพลันแล่น พวกมันกำลังมุ่งหวังให้ท่านอิงขุนแสนยิ่งดี...”

ขามนั้นหัวหน้าสภาคมธุปบินชักฟูกันคู่จนาคใหญ่ของมันออกมาไขว้สลับฟูกันทั้งคู่ ร้องว่า

“ผู้อาวโสทั้งสาม ขอให้เราลงมือในรอบแรกพิชิตจนความเป็นคาชกับผู้แซ่จู้ก่อน”

ม้าล่อมารโบกมือกล่าวว่า

“ไม่ต้องแล้ว เจิงซัง พวกเราทั้งสามมาทำอะไรหรือ?”

แหอาตรรพณ์กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ตัวกอ ให้เราลงมือเดอะ”

ม้าล่อมารผงกศีรษะกล่าวว่า

“ระมัดระวังไว้ อาวุธของจีได้สวดซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ แถบติดกับข้อศอก ส่วนคนที่หันออกนอกคอกกถ้างอิง อย่าลืมว่าอาวุธที่มองไม่เห็นทำร้ายคนที่สุด”

แหอาตรรพณ์กล่าวเสียงราบเรียบว่า

“วางใจ ความหุนหันพลันแล่นเป็นโรคของคนทมิฬการรค์ พวกเราผ่านด่านนี้มานานแล้ว”

ทางด้านขอพระหงส์ก็ใช้ศอกกระทบร่างจิได้สวดคราหนึ่ง กล่าวเสียงแผ่วเบาว่า

“ได้สวด โพร่พดฐ์โพร่พด ขุนพดฐ์ขุนพด ให้ข้าพเจ้าจัดการผู้แข่งขันนี้...”

จิได้สวดสิ้นศีรษะ กล่าวสั้นๆ ว่า

“ท่านพระครูเขมประสานเสริม”

แหอาถรรพณ์สืบเท้าเข้าใกล้มา สายตาจ้องจับที่จิได้สวดโดยไม่กะพริบ มือก็ไม่นิ่งเฉย เลื่อนมือไปที่ข้างเอว พอพลิกดูหนึ่ง ก็เห็นแหสีแดงที่บิดม้วนเป็นเกรียวปากหนึ่ง ไช้หมั่นมะเมื่อนแดงจาน ดูออกว่ามีความอ่อนนุ่มยิ่ง และเหนียวแน่นยิ่ง

จิได้สวดหัวรอเออะอะ กล่าวว่

“ผู้แข่งขัน ท่านจะพบในบัดดลว่า อำนาจบาตรใหญ่ที่เกมีที่นพชาตเขียบไซ ไม่อาจหาได้จากที่นี่...”

แหอาถรรพณ์ เคลื่อนไหวรรวกับเป็นการตอบรับคำแค้นของ เขา ศว์คมือขวาขึ้น ร่างแหแดงสกาปากนั้น ก็ถี่คฤณลงจุจนแดงกลุ่มหนึ่ง ตาของแหกลับกินลม บังเกิดเสียงลมหวนดังอ้ออึง นับเป็นสภาพน่าตระหนกนัก

จิได้สวดพลันขยับเคลื่อนขวา จากนั้นพลิกหงายทะยานขึ้น แหแดงชาดที่ถี่คฤณลงมา ก็บิดม้วนเป็นเกรียว หวดไล่ราวแต่ชาวเส้นหนึ่ง ด้วยระดับความเร็วสุดเปรี๊ยะปาน

คราวครั้งนี้จิได้สวดไม่ได้ถลันหลบ มิเพียงไม่ถลันหลบ กลับตะอึกจ้ำรับหน้า สองแขนไขว้สลับฟาดฟันออกราวคานเคียว หมิ่นร่างแห

เอาไว้

จิตเจตนาของจีได้สวด ต้องการดูว่าสามารถอาศัยการหนีบรัดนี้ คัดร่างแหขาดหรือไม่ แต่พริบตาที่กมดาบทั้งคู่วิวส์สลับกัน จากปฏิริยาที่กมดาบ แสดงว่าไม่สามารถลงมือประสพผล

แหอาถรรพณ์ฝั่งเดียวห้วงว้อประหลาดพิกล นิคดวงซ้อมือ แหแดงชาที่นิคเป็นเกลียวคิดปราดออกกราวรูปประหลาดตัวหนึ่ง ชั่วพริบตาก็มีวนรัดพันสองแขนของจีได้สวดไว้

น้ำล่อมารที่ชมคูการต่อสู้ พลันผงกศีรษะค่อนองตามที่ฉายกันเปิดเลือดปิงฮืออย่างที่แทบสังเกตไม่ออก กันเปิดเลือดพุ่งตัวออกไปดูสายฟ้า กันเปิดเรียวยาวสีเงินแวววับกันหนึ่งพุ่งขวับออกไป ปลายกันเปิดสั้นพลิว มุ่งใส่จุดสำคัญที่ท้ายทอยของจีได้สวด

ได้ขึ้นเสียงควาคังแหลมเล็ก ประกายดาบแหวกฝ่าอากาศ ชอชะเงงสัฟฟิวดปราดเข้ามา จนใจที่อยู่ห่างช่วงหนึ่งไม่อาจประสานเสริมทันทั่วทั้ง

คังนั้นร่างของจีได้สวดพลันขยับเคลื่อนไหว ในขณะที่สิ้นยังแค่รวดเร็วสุดเปรียวปาน ยามกลางวันแตกๆ กลับปรากฏเป็นเงาร่างคู่เดียวกันสามร่าง กันเปิดเลือดที่ถอบทำร้ายรู้สึกเหนื่อความคาดหมายนัก พริบตาที่งงัน กันเปิดก็ทิ่มใส่อากาศธาตุ

ขณะเดียวกับที่ปลายกันเปิดทิ่มใส่อากาศธาตุ ร่างจีได้สวดพลันพุ่งโถมใส่แหอาถรรพณ์ดุจดาวตก แหอาถรรพณ์คำรามปานฟ้าร้อง ขยับซ้อมือเอี้ยวตัวสะอึกเข้าจากมุมด้านข้าง มือซ้ายไม้ทราบนิดถือดาบสั้นหน้ากว้างเล่มหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด จ้วงแทงใส่ตำแหน่งหัวใจของจีได้สวด

ทั้งสองฝ่ายปะทะกันด้วยระดับความเร็วสูงประกายไฟ จี้ได้สวค พลิกศอกมดักแขน ในเสี้ยวโลหะขุดตีกันคังระคายหู ไข้คมดาบเชื่อมแขน บิดาบิดาตบสั้นที่จ้วงแทงมาแบบเบือน พลังมดักคันไม้หลุดยัง มดักคันศอก แขนไปเบื้องหน้า ประกายดาบพอรูบผ่าน ก็เช็ดคอแหอาดวรพณ ขาดสะบัด

คันเบ็ดเลื้อยพถันถูกเข้าข้างเดียวกับพื้นสะบัดกวัดแกว่งสอง มือ ในประกายสีเงินวูบวาบมาคดา จี้ได้สวคหมุนคว้างไปห้าก้าว ที่ หัวไหล่ปรากฏประกายโลหิตฉีกฟุ้ง ขณะเดียวกัน ดาบพม่าของ ขอเขาจะหงส์ก็ฟันเลื้อยเนื้อที่กลางหลังของคันเบ็ดเลื้อยขนาดโตเท่า ผ่ามือไปจีนหนึ่ง

คัง...

เสียงม้าตอคังขึ้น ชุ่มเสียงไม้เพียงก้องกังวาน ความแหลมสูงของ คลื่นเสียงบรรดถึงขั้นต่ำ สะท้านจิตใจคน จี้ได้สวคกระหังที่ระหังก็ไม่ เหนียวกลับ สดุดหลุดจากแหแดงชาดที่มันพันสองแขน คนทะยานออกไปตามวา บิดาเอวหมุนคว้าง โถมไปยังคันเสียงม้าตออย่างสุดกำลัง

ม้าตอमारมือหนึ่งถือม้าตอ มือหนึ่งถือไม้เคาะม้าตอไบนั้น มีขนาดกลมใหญ่ สีเหลืองแวววาว ริมขอบโค้งของม้าตอฝนจนแหลมคม ราวมิดโคน คอนบนหล่อเป็นค้ำมถือสองอัน สามารถบังคับหมุนควง ม้าตอ ปล่อบออกวิ่งเข้าตามใจปรารถนา ไม้เคาะมีความยาวเขี่ยครึ่ง หัวไม้้นอกจากมีถูกกลมตามแบบทั่วไปแล้ว แกนกลางถูกกลมมีเหล็ก เหลี่ยมปลายแหลมยื่นยาวออกมาด้านหนึ่ง ไม้เคาะทั้งอันเป็นสีด้ามะเมื่อน แสดงว่าหลุดมจากเหล็กกล้า

ที่แล้วม้าม้าต่อมารเจี๊ยะเจี๊วตั้งอาศัยของเล่นในมือทั้งสองข้าง
นี่ ปลัดชีวิตคร่ำวิญญาณผู้คนไปมากมายนับไม่ถ้วนแล้ว

จีได้สวดพอดมโธมโธม้าม้าต่อมาร ขอเขาหงส์ก็สู้พัวพันกับคันเบ็ด
เลือดเป็นพัลวัน สามทวนมหากัณฑ์โลหต์เล่นเข้ามา หัวหน้าสมาคม
รูปินสะอึกเข้าปะทะ ปากส่งเสียงควาคไม่หยุดยั้ง

พร้อมกับเสียงควาคของมัน ภายในห้องศิลาปรากฏคนคุ้นเคย
อีกสองคนพุ่งขวับออกมา หนึ่งเป็นผู้ช่วยคนที่สองของสมาคมรูปินที่หู
แห่วงข้างหนึ่ง ฉายากระเรียนหอมบู๊แซ อีกคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยคนที่สาม
ฉายาพยัคฆ์ค่อมกั้งเจี๊ยะ

ทั้งสองฝ่ายพอดมเข้าตะลุมบอน สภาพการณ์ก็ทวีความรุนแรง
ขึ้น ทุกกระบวนเพลงคู่กัน ทุกท่วงท่าดำชีวิต หมอกโลหิตยังไม่ปรากฏ
กลืนควาเลือดก็คละคลุ้งอบอวลแล้ว

จีได้สวดต่อสู้กับม้าต่อมารตัวต่อตัว ชั่วพริบตาผ่านไปสามสิบ
กว่ากระบวนท่า พบว่าม้าต่อมารผู้นี้ร้ายกาจสมคำร่ำลือ ไม่เพียงมีพลังฝีมือ
เข้มแข็ง กำลังภายในยาวนาน ปฏิภาณดอยปราดเปรียว ที่สร้างความคัน
เค้นสงสัยแก่ผู้คนคือ การตายของเหอาธรพณไม่มีผลกระทบกระเทือน
ต่อพลังสมาธิของมัน ดูจากเปลือกนอก ไม่มีวีแววคันเค้นอาภาคนั้นแต่
น้อย คล้ายกับเรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันก็ปาน

ภายใต้การควบคุมบังคับของม้าต่อมาร ม้าต่อโม้นั้นคล้ายกับมี
ชีวิต ทั้งกินวน รังกลับ พันขวางผ่าตรง พุ่งฉวัดเฉวียนดุจสายฟ้าคะนอง
ฝน ประกาศวงกลมตีเหลืองอร่ามคล้ายอาทิตย์เจ็ดห้าหลายสิบดวง ไม่
เกาะบัคเคียวเร้นหายบัคเคียวปรากฏ ประสานกับกระบวนเพลงม้าต่อ

ยิ่งวันลับศุคหยั่งคาด จีได้สวดแม่ทุ้มเทโพไธกำลัง ยังรู้สึกถึงพลังกดดันที่เพิ่มพูนขึ้น

อีกด้านหนึ่ง สภาพของขอเขาะหงส์ไม่ได้เลิศจึงได้สวดนักษัตรเบ็ดของกันเบ็ดเถิดทั้งจี กวาด ทิม สะบัด คล้ายกับฝนสุราที่ฉีกกระเจาย กิ่งน้ำอันเกลื่อนกลาด ขอเขาะหงส์ร่ำว่าคาบหม่า ฟุ้งจวัดเจวียนวนเวียน ได้แต่ปิดป้องด้านรับเท่านั้น

ในสถานการณ์อันล่อแหลม สามทวนมหากษ์แสดงฝีมือออกมา คนทั้งสามใช้ทวนสีด้าทั้งสามเล่มคุ้งมังกรอาละวาดสมุทร รุกดอชอย่างมีระบบ ประสานเสริมอย่างรัดกุม ไม่เผยช่องว่างจุดอ่อนใดๆ ทวนเหล็กกล้าทั้งคู่คั่นทั้งรวดเร็ว มาตรฐานหัวหน้าสมาคมนูบินและผู้ช่วยทั้งสองต่อสู้อย่างสุดชีวิต ยังไม่อาจโถมออกจากขบวนกำบังของฝ่ายตรงข้ามได้

จีได้สวดทางหนึ่งหาญหักกับม้าต่อมาร ยังมีความในใจอีกประการหนึ่ง เขาทราบฝ่ายตรงข้ามยังไม่ได้ทุ้มเทโพไธกำลังออกมาทั้งรังอย่างน้อยสมาคมนูบินยังมีผู้ช่วยคนที่สี่เกาทัณฑ์รกรำปึง ทางด้านตึกเก่ากับปนาท คาบสนิมวิญญาณร่วงฉิบเป็นจ่อเล็งและค้อมประหตาดเสียดซาแซไม่ทราบซ่อนตัวอยู่ที่ใด คนเหล่านี้ที่ซ่อนตัวไว้ แสดงว่าซ่อนรอโอกาสลอบทำร้าย

แน่นอน ทางด้านเขาก็วางกำลังตั้งวงเฝ้าเกี่ยวกับเทพบุตรเข้าบุปผาเป็นกำลังหนุน ปัญหาอยู่ที่ขุนพลชั้นเชิงทั้งสองสามารถสกัดการซุ่มทำร้ายของฝ่ายตรงข้ามอย่างได้ผลหรือไม่ หากเกิดการพลาดพลั้ง ตัวเองกับขอเขาะหงส์ก็อ้าแน่แล้ว

ม้าล่อมารกวาดมุ้งอ้ามตีระจีได้สวด ไม้เคาะในมือซ้ายคว่ำควม
ขึ้นอีกครา ปากกล่าวว่

“จีเอ๊ย ท่านมีความสามารถไม่เดว แดในความเห็นเรา ท่านไม่มี
โอกาสอันใด”

จีได้สวดสะบัดกวัดแกว่งสองแขน พุ่งโอบแฉลบอยู่ในเงาม้าล่อ
กล่าวเสียงกระด้างว่

“นี่เป็นความเห็นของท่าน เจี๊ยะเล่าเอ๊ย ความเห็นของรากฉับ
ผิดแผกไป”

ม้าล่อมารไม่กล่าวอะไรอีก ม้าล่อไบน้เฝ้าผืนอย่างรุ่งร้อน
กว่าเดิม ไม้เคาะที่มสกดด้วยความเร็วกว่าเดิม คล้ายกับคิดอาศัย
ข้อเท็จจริงพิสูจน์ยืนยันข้อสันนิษฐานของมัน

จีได้สวดไชยขอควาเงาภาษาที่พิเศษเฉพาะของเขา ก่อความความ
สนใจของศักรุ ขณะที่ร่างของเขากลับกลายเป็นเงาภาษาที่ทั้งจริงทั้งเท็จ
ม้าล่อมารก็เปลี่ยนแปลงสภาวะจุใจเป็นตั้งรับ ไม่ลงมือต่อเงาร่างที่
โอบแฉลบโดยผลิผลตาม เมื่อเป็นเช่นนี้ จีได้สวดยิ่งลำนากกินแรงกว่า
เดิมแล้ว

ทันใด ทางด้านขอเขาะหงส์ควาคเสียงจื้ออแจ้ว คานพม่าพื้นเมือง
เสียงดังเมื่อปิดกระแทกเกาทัณฑ์เหล็กกล้าที่ปราศจากขนนก จึงไม่
ทราบอิงจากที่โคคอกหนึ่งพันห่างไป ระหว่างที่ม้วนคานกลับม
กันเปิดเลือดจกจวยโอกาสที่มสกดกันเปิดตีเงิน ปลาทแปลมสะกิด
คันแขนซ้ายของขอเขาะหงส์เป็นบาดแผลโลหิตสาขหนึ่ง

จีได้สวดขยับกายขยับคูดสาขฟ้า ร้องเตือนว่

“ระวังกับดัก ขอโกวเนี่ย นี่เป็นลวดลายของเกาทัณฑ์รกรงจำปอง
บนเกาทัณฑ์เหล็กกล้าที่ปราศจากขนนกจวบพิณร้ายแรง อย่าได้ถูก
ทำร้ายเด็ดขาด”

ขอเขาจะหงส์รวบรวมเรี่ยวแรง ร่ายรำคาบหม้าด้านทานการ
จูโจมของคันเปิดเลือด ที่หน้าผากและปลายจมูกปรากฏหยาดเหงื่อ
ผุดขึ้น ส่งเสียงหอบหายใจเล็กน้อย คอบรับว่า

“ท่านเองก็ระมัดระวัง ผู้เฝ้าสามารถถอยทำร้ายข้าพเจ้า ต้องไม่
ลืมถอยทำร้ายท่าน”

ยามนั้น ม้าล่อพันมายังถ้ำคอจีได้สวด จีได้สวดขกแขนซ้ายขึ้น
ด้านปะทะ แขนขวาพื้นย่อนเป็นรูปครึ่งวงโค้ง แต่ม้าล่อมาริงพลิก
ควัดไม้เคาะในมือ กระบวนท่าทั้งสองฝ่ายไม่ทันสัมผัสก็ถอยกลับไปก่อน

ระหว่างการล่อสู้ พลันปรากฏประกายสีคำสามจุดชัดพุ่งมาถึง
เป็นเกาทัณฑ์รกรงจำฮ่วยอิงเกาทัณฑ์ดับไฟจีได้สวดจริง ๆ

จีได้สวดสลับเท้า ถลันหลบไปหกก้าว ไม่ทันส่งเสียงแผดคำ
ไม้เคาะของม้าล่อมารก็กริควงเป็นวงกลมเล็กๆ เจ็ดวงครอบคลุมถึง

เหตุการณ์ผันแปรถึงขั้นนี้ จีได้สวดทราบบว่ามีอาฆโม่มุ่เทศวิศ
ขรเข้าแลกแล้ว เขาทราบว่าได้แค่อาฆนะรอบนี้ การต่อสู้ครั้งนี้จึงมี
โอกาสเอาชนะ ไม่เช่นนั้นผลสุดท้ายคงเหลวร้ายสุดคาดคิด

เห็นประกายวงกลมเล็กๆ ทั้งเจ็ดวงคาหน้ามา ม้าล่อโบนั่นกลับ
ถอยกว้างอยู่เหนือศีรษะ ฝ่ายตรงข้ามมีความคิดอ่านชั่วร้ายอันใด ใน
สายตาของคนกระจ่างสมควรดูออกได้

ทริบคาที่อาฆูรทั้งสองฝ่ายใกล้ปะทะกัน จีได้สวดพลันงอตัวลง

กัมที่ระทุงเข้าหา จากนั้นบิดกายหมุนตัว แขนขวาขึ้นแล้วหนีบวบ กลับหนีบไม้เคาะของม้าต่อมารเอาไว้

ขามนี้เขาเข้าประชิดฝ่ายตรงข้าม จุดประสงค์เพื่อลดทอนความสูญเสียอันเกิดจากม้าต่อ แต่ม้าต่อที่บินคว้างเข้ามา บ่อมก่อกิดอากาศ บาดเจ็บแก่ใจได้สวด เขาเพิ่งเคลื่อนไหว ประกายม้าต่อสีเหลืองอร่ามก็ ฟันลง ริมขอบเหลมคมกรีดผ่านกลางหลังใจได้สวด ค่อยให้เขามีผิวหยาบ เนื้อหนา ยังถูกกรีดเป็นบาดแผลโลหิตขาวเรี่ยเซพเสก เลือดเนื้อสีแดง สดคักกับไขมันสีขาวขึ้นคองหลังโลหิตอีกครา

ม้าต่อมารรีบดอย่วน ม้าต่อที่ตกห้อยลงจวดขึ้นเป็นคำรบสอง แต่ใจได้สวดไม่เปิดโอกาสแก่ฝ่ายตรงข้ามเป็นคำรบสองอีก พลันโน้ม ร่างท่อนบนไปเบื้องหน้า แขนซ้ายควดวบขึ้น

เห็นคมดาบเขมมแขนโหมฟันในพื้นที่จำกัด แค่ววดเร็วถึงขีดสุด ทั้งสิ้นสิบสองครั้งครา คังนั้นม้าต่อมารส่งเสียงกรีดคราดในลำคอ รวากับ มีเสมหะจุกคอหอย ร่างหมุนคว้างไปตลอดควา แต่ละหมุนคว้าง ปรากฏ ผ่นโลหิตกลุ่มหนึ่งสาครกระจาย

ในขั้นตอนของการแบกรับความเจ็บปวด ปฏิภาณของม้าต่อมาร แสดงว่าไม่เหมือนใคร ผู้อื่นต้องได้รับอาการบาดเจ็บทางผิวหนัง ค่อย ส่งเสียงประสาน แต่ม้าต่อมารผู้นี้กลับตรงกันข้าม มันส่งเสียงออกมาท่อน ค่อยบังกิดอาการบาดเจ็บทางผิวหนัง แต่ไม่ว่าลำดับขั้นตอนเป็นอย่างไร ข้อเท็จจริงยังคงเป็นข้อเท็จจริง มันฟ่ายแพ้แล้ว

ในเวลาเช่นนี้ การฟ่ายแพ้มีความหมายเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือ ความตาย!

ตลอดทั้งร่างม้าย่อมารับบาดเจ็บบาดแผลเกลื่อนกลาดอย่างน่ากลัว
รวมเจ็ดสาย แต่ละสายล้วนเป็นบาดแผลคร่าชีวิต ทริบคานันมันยัง
สามารถหลบรอดจากการจู่โจมในเวลาเดียวกันอีกห้าครั้ง ภาครว่าไม่ได้
เปลี่ยนแปลงผลสุดท้าย แต่ก็แสดงให้เห็นถึงพลังการฝึกปรือของมัน

เจ้าไอ้สวคพาตัวพุ่งไปเบื้องหน้า ไม่เพียงสลัดหลุดจากไม้เคาะ
ทั้งยังกระชากร่างม้าย่อมารล้มลง ชุ่มเสียงของร่างคนที่ล้มฟาดพื้น
คล้ายมีคปตยแหลมเล่มหนึ่ง บิดคว้นหัวใจของคันเบ็ลเลียด ในเสียงร้อง
เกรี้ยวกราดหวนโห่ คนโถมเข้ามาดูพฤษภคณ์คณันคณัน

เจ้าไอ้สวคยินดีต้อนรับต่อการแสดงออกที่พรั่งพร้อมของคันเบ็ลเลียด
ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า ผู้ที่ถูกเพลิงโทสะหรือความหุนหันครอบงำ
จะขาดซึ่งสติสัมปชัญญะ เมื่อขาดสติสัมปชัญญะ ไม่ว่าการดำเนินการใดๆ
ล้วนไม่รอบคอบรัดกุมพอ ขอดมีมือผลาญชีวิต ต้องการจุดอ่อนของ
ศัตรูนี้เอง

คันเบ็ลเลียดเงินสลัดเป็นจุดเด่นๆ เต็มท้องฟ้าสาครรอบคลุมลง
เจ้าไอ้สวคพยับยับกลืนกลืนกาย จากร่างหนึ่งกลายเป็นสามเงา คันเบ็ลเลียด
ก็ถูกร้องคำราม หวดคันเบ็ลเลียดมันใส่เงาร่างทั้งสามนั้น

ดังนั้นเงาร่างทั้งสามรวมเป็นหนึ่งเดียว เลือกลีศพุ่งจากซอกมุมที่
พดัคันเบ็ลเลียดที่ซอก คันเบ็ลเลียดควดก้อง ถดโหดกระตุกคันเบ็ล
เลียดไต่ตามทันชายเสื้อของเจ้าไอ้สวค แต่ทริบคานันที่เจ้าไอ้สวคพุ่งโอบขึ้นถึง
เบื้องบนศีรษะคันเบ็ลเลียด ปรากฏเป็นเยียนของคมดาบเชื่อมแขนก็
เข็ดผ่านคันคอของคันเบ็ลเลียดไป

ศีรษะที่เบิกดาไปนขบเกี่ยวพื้นหัวหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นฟ้า ไม่

ทราบเป็นเพราะพลังกระชากรของคมดาบ หรือว่าแรงหนุนส่งของโลหิตที่
ฉีดพุ่งจากคอขาด ศีรษะหัวนั้นกลับลอยเด่นอยู่กลางอากาศ กลายเป็นภาพ
ที่สยดสยองขวัญจากหนึ่ง

พยัคฆ์ค่อมที่ต่อสู้กับสามทวนมหาภัยเห็นเช่นนั้น ถึงกับอกสั่น
ขวัญสะท้าน ผู้บ๊องกวนที่คอยหาโอกาสฉวย พลันเลือกแทงทวนใส่
ท้องน้อยมันจนหมดสิ้น

หัวหน้าสมาคมบูบิณสองตาแดงฉานด้วยสาธยายเลือด ใบหน้ากระดุก
บิดเบี้ยว ไม่รอให้ทวนเหล็กกล้าของผู้บ๊องกวนถอนออกจากท้องน้อย
พยัคฆ์ค่อม ที่แผดเสียงร้องราวภูคคว่ำครวญ พุ่งกันขนาดใหญ่ของมัน
ก็ประกบคู่จ้วงแทงออก

อาถรรพ์ปฏิกิริยาถอนทวนของผู้บ๊องกวนไม่รวดเร็วทัน ถึงกับกล่าว
ได้ว่ามันจงใจไม่รวดเร็วกล้าคิดสอพลอปล่อยให้การจู่โจมของหัวหน้า
สมาคมบูบิณประสพผลสมความมุ่งหมายก็ปาน

เห็นแน่ชัดว่าปลายแหลมของพุ่งกันจะสัมผัสกับกลางหลังของ
ผู้บ๊องกวน นู๋จื้อฮังที่อยู่ห่างไปเก้าก้าวพลันปิกทวนใส่พื้น หอบฮิมพล่ง
สภาวะถึงม้วนคว่ คุณอาวุธพุ่งฝ่าอากาศ มุ่งใส่ติ่งข้างของหัวหน้าสมาคม
บูบิณ

หัวหน้าสมาคมบูบิณคล้ายตกใจไม่เสียคาบชีวิต แม้ตกอยู่ใน
สภาพคับขัน ยังคงไม่ยอมเลิกฉวยความเคลื่อนไหวที่มุ่งสังหารผู้บ๊องกวน
เพียงครัดพู่กันข้างซ้ายกลับหลัง คิดคำนวณการรุกรับพร้อมกัน

การเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเป็นพิเศษ หัวหน้าสมาคมบูบิณวักพู่กัน
ข้างซ้ายกลับหลัง ทวนเหล็กกล้าของผู้บ๊องกวนพลันควัดเขี่ยคุงประกายไฟ

เสียงดังมือหวดเอาฟูกันข้างขวาของหัวหน้าสมาคมรูบินร่วงหล่น ทั้งยัง
กระซากร่างผู้นำสมาคมรูบินผู้นี้ชวนเขาเสียดักคราหนึ่ง

ช่องโหว่เกิดจากการชวนเขานี้เอง ปูจื้อฮังจับทวนด้วยสองมือ
ปิดหอคุณแม่เป็ยอสรพิษ ทั้งสามทวนที่มแทงออกในคราเดียว หัวหน้า
สมาคมรูบินคำรามพลาถด่าถอยไป ที่ทรวงอกปรากฏโลหิตที่มีระชะ
ห่างเท่าเทียมกันสามรู

สู้บ๊องกวนขยับข้อมือ แทงออกอีกทวนหนึ่ง หัวทัก้าสมาคมรูบิน
ที่กำลังจะล้มฟุบลง พลันชะงักแข็งทื่อ ปลายทวนแทงทะลุหัวใจของมัน
ไหลพุ่งออกทางกลางหลัง

ยามนั้น เกาทัณฑ์เหล็กกล้าสีดำดอกหนึ่ง ยิงใส่หว่างคิ้วสู้บ๊องกวน
ด้วยระดับความเร็วสุดเปรี๊ยะป่าน มันถอนทวนควัดเขี้ยว แต่ก็ไม่ทันการณ
ที่คานเฉียง ปูจื้อฮังกระโดดปราดเข้ามา ขึ้นปลายทวนเขี่ยวนเขี่ยเกาทัณฑ์
ดอกนั้นปลิวกระเด็นไป ว่างหุคหวิด

การกระโดดปราดควัดเขี้ยวของมันครั้งนี้ ไม่ทันระวังป้องกันว่า
ตัวเองผยพิรุณออกมา พลันปรากฏเกาทัณฑ์เหล็กกล้าที่ปราดจากชนน
อีกดอกหนึ่งยิงรูโงมมา พอดียิงถูกทรวงอกด้านซ้ายของมัน

ทริบคาเคียวกับที่ปูจื้อฮังถูกเกาทัณฑ์ยิงใส่ บนชายคาห้องศิลา
ด้านทิศตะวันตก พลันบังเกิดเสียงแผ่ร้องกรากหนึ่ง เห็นร่างผู้จ้วนเพียว
กระโดดขึ้นลง ไม้กานเหล็กหวดกระหน่ำ ร่างหนึ่งก็กรีดมือวาดเท้า
ร่วงถล่มลงจากชายคา พอคกถึงพื้น ก็ปรากฏโลหิตสาครกระจาย

สู้บ๊องกวนคำรามป่านคุ่มกั่ง ชักทวนยาวออก กระเรียนผอม
ที่ต่อสู้กันคักได้เขในที่ห่างไปยังไม่ทราบเป็นเรื่องราวใด ก็ถูกทวนยาว

ชัดทะลุออก พลังชัดพุ่งอันกล้าแข็ง กระชากร่างมันพร้อมด้วยทวนยาว
เรดอยไปเจ็ดก้าว จากนั้นค่อยถูกครีงติดกับพื้น

การต่อสู้อันสะท้านของ พลังบุคลิกอย่างจับปล้น ให้ความรู้สึก
ตะลึงถานและอึ้งว้าง อย่างที่ผู้คนไม่อาจรับได้ รอบบริเวณเงียบวังเวง
และชะงักงัน คล้ายกับสภาพความจริงเบื้องหน้าเป็นภาพลวงตา หาใช่
ความจริงทั้งหมดไม่...

ในความเงียบงัน คู่มือกวนลาภผีทำที่ชวนเขตกินไปตรวจดูอาการ
ของโจรיותที่นอนซนข้างกับพื้น ชั่วครู่ค่อยลุกขึ้นยืน น้อมกายค้อมจี๋ได้สวด
กล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ย จ้อยยังพลีชีวิตให้แก่ท่านผู้เฒ่าแล้ว...”

จี๋ได้สวดรู้สึกมีก้อนสะอื้นจุกคอหอย กล่าวเสียงแหบเครือว่า

“นี่เป็นความเลินเล่อของเรา กลับไม่ทันช่วยเหลือนมัน...”

คู่มือกวนยีนเฒ่าหนึ่ง สีหน้ายังคงไร้ความรู้สึกคุชเคิม กล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ยขออย่าได้กล่าวเช่นนั้น การเสียสละของจ้อยยัง บรรลุ
ถึงขั้นที่เราสามพี่น้องภาวนาว่าสามารถตอบแทนบุญคุณท่านผู้เฒ่า
จ้อยยังสมควรคายคาถาลับ”

จี๋ได้สวดใช้หลังมือเช็ดเหงื่อ กล่าวอย่างสะทกสะท่อนว่า

“พวกเราสมควรกระชากตัวบัคซบที่ขุ่นซ่อนปล่องเกาทัณฑ์ลับ
ทำร้ายคนออกมาแต่เนิ่นๆ จึงถูกต้อง ชามกะทันหันปลื้มตัวไม่ได้ ก่อ
เกิดเป็นเรื่องเศร้าเสียใจเช่นนี้ ช่างน่าแค้นจริงๆ”

ขอเขาจะหงส์เดินเข้ามา กล่าวเบาๆ ว่า

“ผู้ที่ปล่องเกาทัณฑ์ลับถูกถ่วงไว้เพื่อหวาดกระเทือกจากหลังคา

ห้องแล้ว มันกับตู้จืดฮังลงตู้ปรภพในระยะห่างกันเพียงก้าวเดียว ตู้จืดฮังจะอย่างไรไม่ได้คายเปล่า”

จีได้สวคมองดูซากศพที่กลับกตายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือนอยู่หน้าห้องศิตานัน กล่าวด้วยสีหน้าจริงจังเร่งเกี้ยวว่า

“เรื่องราวในโลกหมุนเวียนไม่พลาต ผู้ที่มีความคิดชั่วร้าย ประกอบกรรมชั่วต้องรับกรรมสนอง เจ้าผู้นี้เรียกว่าจำปิง เป็นชนชั้นผู้ช่วยของสมาคมบูบิน มีฝีมือถึงถึงชั่วร้าย เราถูกมันอิงเกาทัณฑ์ลับใส่หลายคราเพียงเห็นที่ไม่มีโอกาสกำจัดมัน ทำให้เราต้องสูญเสียผู้ช่วยอันเข้มแข็งคนหนึ่ง...”

ขอชะงะหงส์ปลอกโยนว่า

“ท่านอย่าได้เสียใจเกินไป ที่ท่านไม่มีโอกาสกระทำ ตู้จืดฮังเพื่อกระทำให้กับท่านแล้ว”

ตู้บ็อกวนถอนทวนเหล็กกล้าของมันจากซากศพกระเรียนผอมเคินถึงข้างกายจีได้สวค กล่าวด้วยความเยือกเย็นผิดธรรมดาว่า

“ได้สวคเอ๊ย สมาคมบูบินเป็นค่ายพรรคหนึ่ง นอกจากศัตรูที่ถูกฆ่าสิ้นเหล่านี้ สมควรยังมีผู้อื่นอีก เราเห็นว่าการฆ่าฟันเพียงระงับชั่วคราว หากโชติลงไม่ ได้สวคเอ๊ยโปรดออกคำสั่ง พวกเราจะรอให้ฝ่ายตรงข้ามเปิดฉากเป็นครั้งที่สอง หรือจริงเป็นฝ่ายบูโจม?”

จีได้สวคกวาดดาแวรวับออกค้นหา ปากกล่าวอย่างเข้มแข็งว่า

“ท่านกล่าวถูกเพียงครึ่งหนึ่ง ตู้บ็อกวน หากสำหรับกับสมาคมบูบิน การปะทะถือว่ายุติลงแล้ว แต่สถานการณ์ทั้งหมดยังอาจยืดเยื้อต่อไป...”

ตู้บ็อกวนกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ได้ขอเอ๋ยโปรดแนะนำสั่งสอน”

“ได้ขอคกล่าวเพียงทั้นหนักว่า

“ความหมายของเรารวบรวมไว้ บุกคลสำคัญของสมาคมนุบิ
 ถ้มคยหมคตั้น แม้แต่ขอคมีมือที่พวกมันเชื่อเชิญมา ก็ไม่คงเหลือแม้
 สักคนเดียว ูไรหัวคินไม่ได้ ถั่วลื้อที่หลงเหลือไม่บงเกิดผอฮันโค
 กาคว่าพวกมันคงหลบถึหนีลัน ไม่กล้าช้อนกลั้มมาอีก สมาคมนุบิทำกับ
 ถ้มสลาขแล้ว แต่ปัญหามีไช้เกิดจากสมาคมนุบิ หากแต่เป็นคิกเก้า
 กับปนาท จนบัดนี้คาบสนิมวิญญาณร่วงชีเบ็งจ้อเล้ง กับค้อมประหลาค
 เสียงซาแซยังไมผอโถม วันเวลาที่ผ่านมา พวกมันฮุมหัวรวมกับสมาคมนุ
 บิ ในรายการสำคัญเช่นนี้ ไหนเลขนึงดูคาขได้ จุคประสงคที่จุคช้อน
 ร้องรอย คงค้อมมีที่หมายอื่นอีก ดังนั้นการคิกระหว่างพวกเรากับสมาคมนุ
 บิ แม้ดูคิลง แต่สถานการณั้ทั้งหมดยังไม่ดูคิ”

ขอเขาะหงตักถั่วว่า

“ไมแน่ว่าชีเบ็งจ้อเล้งและพวกเก็นผิดทำ ก็หลบถึหนีหน้าเช่นเคียว
 กับถั่วลื้อเหล่านั้...”

“ได้ขอคสันสิริชะกถั่วว่า

“ท่านผิดแล้ว พวกมันมิไช้คนเช่นนั้”

ขอเขาะหงตักถั่วคังเลียงคังเฮอะ ถั่วว่า

“ข้าพเจ้าก็มชิญกับคนของคิกเก้ากับปนาทมาแล้ว พวกมันไมแน
 ว่าจะมีอุดมการณั้อันแจ่งกร้าว ชาติแท้ที่พระนงคังที่ท่านคิลไว้ไม เมื่อ
 เห็นสถานการณั้ยากกอบกู้ หรือยังจะแลกชีวิตโดยไม่ค่านึงถึงการเสิช
 สละโคๆ?”

“จ้ได้ฮวดทอดถอนใจ กล่าวว่

“ขอไกวเนื้ นีเ็นความแค้น ท่านก็ทราบว่ความแค้นมักทำให้
ผู้คนใจคับแคบ บิดเปือนเหตุผล บางครั้งถึงกับกดดันให้ผู้คนกระทำ
เรื่องราวที่ความจริงไม่คิดกระทำ”

ขอเขาหงส์นึ่งเจียบกันไป นางเป็นคนประสบด้วยตัวเอง บอมถ่วง
รู้ถึงความชั่วร้ายและน่ากลัวของความแค้น ขณะที่ความแค้นประดัง
ไม่เพียงคล้ายอัคคีกลุ่มหนึ่งแผดเผาอวัยวะภายใน ทั้งยังคล้ายเคียวกว่
ควงวิญญูณด้วย นางเจียบกันชั่วขณะจึงกล่าว

“หากเป็นเช่นนั้น จีเบ็งจื่อเล้งเตะพวกโจนยังไม่ผยโฉม พวกมัน
คิดรอดถึงยามใดค่อยดำเนินการอ้างแค้นชำระอาฆาต?”

จ้ได้ฮวดกล่าวว่า

“ขอไกวเนื้ ท่านอย่าลืมว่จีเบ็งจื่อเล้งกับเสียงซาเซ่มีคั่นก่านนิค
อย่างไร?”

ขอเขาหงส์เบะปากกล่าวว่า

“เป็นชนชั้นฝ่ากนวางเพถึง เพื่อแลกกับการดำรงชีวิตท่านนั้น
ยังมีคั่นก่านนิคอย่างไรได้”

“ใช่แล้ว พวกมันเมื่อเป็นมือสังหารอาชีพ ข่มขู่กับการลงมือ
ตามแนวทางของพวกมัน เราคาดว่าพวกมันจะไม่ลงมือโดยเปิดเผย
หากแต่ใช้วิธีการลอบทำร้าย นั่นค่นีพวกเราต้องเพิ่มความระมัดระวัง
กว่าเดิม”

ขอเขาหงส์กล่าวอย่างเคียดแค้นว่

“คนค้าฆ่าที่ชั่วร้าย กากเคนของอุทรจักรนี จ้าทเจ้าจะขออูว่

พวกมันกระทำการอันใดได้”

“ดูบ๊องกวนที่ด้านข้างกล่าวเสริมขึ้น

“ได้สวดเอ๊ย ขึ้นต่อไปพวกเราควรทำอย่างไร รอต่อไปหรือจากไป?” ขอเขาหงส์จึงกล่าวว่า

“ยังคงไปเถอะ สถานที่อุบาทว์เช่นนี้ อยู่ไปรังแต่เพิ่มความสะอิดสะเอียน โดยเฉพาะได้สวดรับบาตเจ็บ ยังคงกลับไปแต่นั้นๆ จะได้พ้นบาตแผลรักษบาตเจ็บโดยไว...”

จีได้สวดไม่ทันกล่าวอะไร บนหลังคาห้องศิลาอีกห้องหนึ่งปรากฏเงาคนถลันวูบ เทพบุตรเข้าบุผาพุ่งปราศมาถึงกล่าวด้วยสีหน้าเกลือบแคลงสงสัยว่า

“ตัวเอ๊ย พวกเราสมควรถอนกำลังแล้ว ที่นี้กลับกลายเป็นค่ายร้างเป็นแดนปีศาจแห่งหนึ่ง”

จีได้สวดส่งเสียงคังอ้อ กล่าวว่า

“ท่านกับลุง้วนเพียวตรวจกันดูแล้ว”

เทพบุตรเข้าบุผากล่าวว่า

“ขณะที่ตัวเอ๊ย ขอโกวเนี่ยและตู้เล่าเหยียดมือประสพผล ก็ปรากฏสัตว์ลี้ลับมากมายสิบคนแยกย้ายออกจากที่ซ่อน หลบหนีไปอย่างเร่งร้อน เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย ดังนั้นเราตรวจกันห้องหับต่างๆ อีกเที่ยวหนึ่ง พบว่าคนจากไปห้องว่างเปล่า กระทั่งเงาปีศาจร้ายยังไม่พบพาน เพียงไม่ทราบตัวเอ๊ยโดนอ้างรังอยู่ที่นี่?”

จีได้สวดกล่าวว่า

“ความจริงควรจะเตรียมทำพิธีกรอบใหม่ แต่ดูจากสภาพการณ์ การศึก

รอบนี้ต้องย้ายสถานที่แล้ว”

เทพบุตรเข้านุ้ปผากถ้าวอย่างสงสัยใจว่า

“การศีกรอบใหม่? ตัวเอี้ยคิดทำศึกกับผู้ใด ที่นั้นนอกจากพวกเรา
แล้ว ไม่มีคนมีชีวิตแม้สักครึ่งคน...”

จี้ได้สวดชักไห่ล่งถ้าวว่า

“ท่านลิมเถื่อนซีเบ้งเอ็ง ล้มตึงซาแซ่แห่งศึกแก้กัมปนาท
หรือหรือ เราความจริงเข้าใจว่าพวกมันพอเห็นว่าสมาคมบูบิณแท้ทำ
จะทุ้มพออย่างสุดกำลัง ยากนักที่สะกดกลั่นใจไม่สนอหน้า คาดว่าคิดหา
โอกาสอื่นลงมือ”

เทพบุตรเข้านุ้ปผากถ้าวด้วยความเอือกเขินว่า

“พวกมันมีโอกาสน้อยมากนัก ตัวเอี้ย มีหน้าจ้ำโอกาสเอ้าชัยยิ่ง
ลดน้อยลง”

จี้ได้สวดผินฮักถ้าวว่า

“เกรงว่าคนทั้งสองไม่ได้กรุ่นคิดเช่นนี้ พวกเรายังคงระวัง
ป้องกันให้มากไว้ เชือกชีว เรือกหาถู่วันเหียวมาช่วยเหลือผู้บ่อกวน
กระเดริชลงจากเขาเออะ”

ขบวนผู้คนที่ลงจากเขามีเพียงห้าคน ทุกคนทำถ้าวอย่างเต็มไปด้วย
ความโศกจึงสำรวม ถู่วันเหียวแบกศพของปู้จื้อฮังขึ้นป่าเหียวดำหัง
ไม้คานเหล็กกระแทกพื้น บังเกิดเสียงดังดังเป็นจังหวะจะโคน คล้าย
เป็นการอ่ำระพังสวดศพก็ปาน

รอจะหงส์ดินเคียงป่าเคียงไห่ล่งกับจี้ได้สวด ทางคาขามเหนือมอ
พบว่ามีเด็กสนองกรรมผู้รักกับปรากฏน้ำตาเอ่อคลอหน้า

บทที่ 24

หักดาบสนิม

นับแต่กลับจากยอคเขาซังแซเนี่ย จวบกระทั่งงานศพของปู่จื้อฮังสร็จเรียบร้อย ก่อนหลังผ่านไปเจ็ดวัน ในเจ็ดวันนี้ไม่มีเหตุการณ์ผิดปกติ คล้ายกับฝนซาฟ้าใส ซิบึงฮั้งและค่อมประหลาดหลบกันหนีหน้าไปไกล หากไม่ก็ไม่กล้าสนทนากับมารังควานล้างแค้นอีก

การตายของ ปู่จื้อฮังมีผลสะท้อนต่ออารมณ์ของจีไฉ่ฮวด ตลอดทั้งวันเจ็บขยับ ใบหน้าขาวจะมีรอยยิ้ม คนที่ข้างกายเขาคอขระมัดระวังตัว แม้กระทั่งขอเขาจะหงส์ก็เรียนรู้ถึงการสังเกตสีหน้าท่าที

จีไฉ่ฮวดรับประทานอาหารเสร็จ เช็ดปากลงจากหอ เพิ่งออกนอกประตู ก็สวนทางกับขอเขาจะหงส์

ขอเขาจะหงส์ยังอยู่ในชุดขาว ตลอดทั้งร่างระเห่กิ่นหอมรวริน

บุคลิกที่สดใสตลอด บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความต้องการชนิดหนึ่ง คิด
โอบรับกันเข้ามาในอ้อมอก

“จ้ได้สวดกลืนน้ำลายคำหนึ่ง จงใจเบือนสายคาไป ตามว่า
“รับประทานแล้วหรือไม่?”

ขอเขาหงส์แอ้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน เดินเข้าใกล้มาสองก้าว
กล่าวว่า

“ความจริงคิดมารับประทานเป็นเพื่อนท่านตั้งแต่เช้า มิคาดคิดสาย
ไป หวังรับใช้เชียวคาก็ยกอาหารเข้าไป ข้าพเจ้าได้แต่จัดการก่อน”

จ้ได้สวดชักชวนว่า

“เดินเล่นที่ลานตึกเถอะ”

ขอเขาหงส์ได้แต่ติดตามอยู่ข้างกายจ้ได้สวด เดินทอดน่องช้าๆ
ตอบชำเลืองดูสีหน้าท่าทีของชายในดวงใจคนใหม่ตลอดมา

จ้ได้สวดพลันระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวช้าๆ ว่า

“ท่านเอาแต่สำรวจมองดูเราทำอะไร หรือว่าเราหลับไปกินหนึ่ง
สารรูปกลับแปรเปลี่ยนไป?”

ขอเขาหงส์กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ไหนเลยแปรเปลี่ยนไป ข้าพเจ้าเพียงสังเกตสีหน้า เพื่อคำนวณ
อารมณ์ความรู้สึกของท่าน ท่านสมควรปองให้ตก คนมีชีวิตอยู่ในโลก
ไหนเลยไม่เผชิญความกับข้อใจ ยิ่งประสมเรื่องราวไม่คาดฝัน ยิ่ง
ต้องเผชิญหน้ากับความจริง ไม่เช่นนั้นในโลกมีแต่ความกดขี่ทุบระทม
ทุกข์ สุมจนผู้คนแทบหายใจไม่ออก...”

จ้ได้สวดทอดถอนใจกล่าวว่า

“ขอไกวเมื้อ เรามีชีวิตมาครึ่งอายุขัย โหนเฉยไม่เคยเมษิญภาพ เหตุการณ์อันโหดเหี้ยม ไม่ได้ประสบการณ์หักพรากคชจาก การคชของ บู้จ้อฮัง ไม่เพียงเป็นการคชบุญของชีวิตหนึ่ง ทั้งยังเกี่ยวพันถึงความรู้สึก ผูกพันระหว่างพวกเรา ความจงรักภักดีที่คนผู้หนึ่งมีต่ออีกผู้หนึ่งโดย ปราศจากเงื่อนไข ถึงกับยอมพลีแม้ชีวิต ความรู้สึกเช่นนี้ถ้าเพียงโหน สหยาเช่นนี้ก็ถลันคชบุญไปต่อหน้า คชบุญไปคชออกกาล ท่านจะให้ราไม่คช แค่น ไม่เศร้าเสียใจไค้อย่างไร?”

ขอชะหงส์คชต้องแขนของจีได้ฮวคเบาๆ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ทุกประการที่แล้วมาอย่าได้เอ่ยถึงแล้ว หลังจากนี้อาจเผชิญกับ สภาพเดียวกัน หากทุกครั้งที่ท่านปวดร้าวและเศร้าหมองถึงเพียงนี้ จะผ่าน วันเวลาไค้อย่างไร?”

จีได้ฮวคกล่าวอย่างจริงจังว่า

“นี่เป็นเรื่องอับจนปัญญา เราความจริงเป็นคนอารมณ์อ่อนไหว ผู้หนึ่ง...”

ขอชะหงส์คชต้นศีรณะมิได้ กล่าววว่า

“ช่างไม่เข้าใจท่านจริงๆ ข้าพเจ้าได้ยินคำรำลึกเกี่ยวกับคชท่าน มากหลาย พวกเขามอกว่า ท่านสะทกสะทอนต่อการโรราของคชไม้ เล็กๆ คชหนึ่ง หลังน้ำคำคชการคชของนกเล็กๆ คชหนึ่ง แคพรินคช ที่เสียงทอคชอนใจยังไม่ขาดหาย ครานน้ำคชยังไม่แห้งกรัง ท่านสามารถ จำคนปลิดชีวิต การเปลี่ยขมเปล่งทางอารมณ์ของท่านพิศดารศคคคคคคค ท่านโหนเฉยเป็นบุคคคเช่นนี้?”

จีได้ฮวคยักไหถ่กล่าววว่า

“ขอโกวเนี่ย การไวยราชของคอกไม้ การตายของนกน้อย ส่วน
หมายถึงการดับสูญของชีวิต ทั้งยังเป็นการดับสูญอย่างช่วยตัวเองไม่ได้
หรือไม่สมควรสะทกสะท้อนวันทศ ชะตากรรมของนกกลับเกิดจากการ
แต่หาเอง แสดงออกซึ่งความดีชั่ว ดังนั้นขณะที่เราลงมือ จึงไม่มีความ
รู้สึกเจ็บปน”

ขอชะหงส์ทบทวนนวนิยายของเจ้าได้สวด กล่าวด้วยความ
มีนงสงสัยอยู่บ้างว่า

“ฟังดูคล้ายมีเหตุผล แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกประหลาดพิกล”

เจ้าได้สวด กล่าวว่า

“ให้ราเปลี่ยนวิธีการอธิบายเถอะ ขอโกวเนี่ย คนต้องมีภักธของ
ที่กลอกกลิ้ง แต่ไม่อาจสูญเสียดวงใจอันบริสุทธิ์ วันข้างหน้ายังยาวนาน
ท่านอยู่กับเรานานกว่านี้ ต้องเห็นด้วยกับข้อคิดเห็นของเรา”

คำ “อยู่กับเรานานกว่านี้” สร้างความวาวหวานคืบค้ำแก่ขอ-
ชะหงส์ ใบหน้าอคแดงข่านมิได้ หลบตาต่ำลงกล่าวว่า

“ดูท่าที่ไม่เห็นด้วยกับท่านก็ไม่ได้...”

เจ้าได้สวดวาทวิไลเล็กน้อย ต้องขึ้นมือออกโอบอวออันอันของ
ขอชะหงส์อย่างถึถ้ว ถึถ้วหอมกรุ่นที่กระทบงอก ร่าเริงนึนที่ถึถ้วกับ
อ้อมอก ร่มจนเคลิบเคลิ้มมงามอยู่หลายส่วน

ขอชะหงส์ปล่อยให้เจ้าได้สวดโอบรับ ปากกล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านไม่กลัวถูกผู้อื่นพบเห็นหรือ?”

เจ้าได้สวดชักมือกลับมาอย่างไม่ยินยอม กวาดคามองรอบข้าง
แต่ยังปากแข็งกล่าวว่า

“กถัวอันใด นี่เป็นที่อยู่ของเรา ท่านเป็นภรรยาในอนาคคของเรา
เพื่อจงซักซ้อมก่อนเจ้าพิธีวาทะ ผู้ใดมีสิทธิ์ก้าวถ่ายพวกเรา?”

ขอเขาจะหงส์อิมพธางกล่าวว่

“นี่คือร้อนรุ่ม วันข้างหน้ายังยาวนาน มีโอกาสอีกมากนัก กถัว
แต่ว่าเวลาพอนานเข้า ท่านก็ไม่มีความกระตือรือร้นสนใจต่อข้าพเจ้าแล้ว”

จีได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เหตวโหด เราผู้แซ่จีมิใช่คนใจรวนเร ชมชอบคนใหม่บ่ือหน้า
คนเก่า ภายหน้าท่านจะเข้าใจเอง”

ขอเขาจะหงส์รับกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจ ชามนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว”

จีได้สวดขอมือซ้ายอุบคาง กล่าวว่

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่งมีอาจไม่คลี่คลายโดยเร็ว ไม่เช่นนั้นจะเป็น
เภทภัยไม่สิ้นสุด ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเรื่องใด?”

ขอเขาจะหงส์ชักมือกลับจากการคล้องแขนจีได้สวด ผงกศีรษะ
กล่าวว่

“ข้าพเจ้าทราบ เป็นศึกสะท่อนกลับ”

จีได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“หากมิใช่ทางด้านสมาคมบุญบิณ ยังหลงเหลือศึกเก่ากับปนาทอยู่
เราคงจัดการกับพวกมันแต่แรก ท่านกล่าวไม่ผิด อุปสรรคขวางอยู่เบื้อง
หน้า ยิ่งต้องเผชิญกับความจริง ไม่ว่าเรากับศึกสะท่อนกลับมีข้อบกพร่อง
อันใด เพื่อความสัมพันธ์เก่าก่อนระหว่างท่านกับชิมเถาะจัวช มันต้อง
ไม่ยอมรับเรา เราก็ไม่ปล่อยปละละเว้นมัน หากไม่แก้ปัญหานี้ก่อน ไม่ว่าผู้

โคอย่าหมายผ่านวันเวลาอย่างสงบสุขได้”

เอ่ยถึงความสัมพันธ์เก่าก่อนกับชินเถาะงัวย ชอเซาะหงส์นิพิทอง
กระอักกระอ่วน ทั้งยังบังเกิดความตะอาบเสียใจ นิ่งเงียบจนไม่ส่งเสียง
ประกายบนใบหน้าเดือนสลายไป

เจ้าได้สวดเข้าใจความรู้สึกของชอเซาะหงส์ คบไห้ต๋านางบๆ กล่าว
ด้วยสีหน้าอ่อนโยนว่า

“อย่าได้สะทกสะท้านถึงอดีต เราก็ไม่เคยตั้งข้อรังเกียจท่าน
ชอโกวนี๊ช โปรดเชื่อเถิดเรา เราจะหาทางลบเลือนความทรงจำที่จุ่นจ้อง
หมองใจนี้ให้หมดสิ้น”

ชอเซาะหงส์ผินยิ้มด้วยใบหน้าซีดขาว กล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีข้อข้องใจเพียงหนึ่งเดียว อย่าได้ทำร้ายตัวองพระ
เจ้าพเจ้า”

เจ้าได้สวดจับจ้องมองชอเซาะหงส์อย่างลึกซึ้ง กล่าวอย่างเฒ่าว่า

“ท่านวางใจ เราจักใคร่ครองเอง...”

ชอเซาะหงส์สลดศีรษะ คล้ายกิดสลดความกตัญญูเหล่านั้นพัน
ไป ปดุกปดอบสมาริกกล่าวว่

“รอดีกครูพวกเราน้ำเมืองไปท่องเที่ยว ข้าพเจ้าคิดซื้อหาข้าวของ
ท่านก็แวะไปที่ร้านค้าทอง คาดว่าไม่ได้ตรวจสอบบัญชีมาสามสี่วันแล้ว
กระมัง?”

เจ้าได้สวดยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า

“นี่คือมิถุนายนเถาะงัวย ฉันต้องให้เราไปตรวจสอบบัญชี เผื่อการก
นี้เข้มแข็งยิ่ง หลานปีมานี้ไม่เคยผิดพลาดแม้แต่น้อย บวกกับชู่เคียวเอ็ง

คอยดูแลทั้งในนอก จัดการเรื่องราวอย่างเรียบร้อย ร้อยๆ ร้านค้าเก่าแก่ทั้ง
พากฎเกณฑ์และรูปแบบที่สืบทอดกันมาทั้งสิ้น...”

ขอชะงะหงส์ก็กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เอ๋ยถึงจุลैชวอ้ง โฉนไม่พบเห็นผู้คน จำได้ว่าเมื่อคืนเขายังอยู่ใน
บ้านรับรอง...”

“มันรู้ไปยังร้านค้าทองตั้งแต่เช้า วันนี้มีสินค้าทองนำส่งมา
มันต้องทำการตรวจรับ นอกจากนั้นยังจะแวะเวียนไปยังที่อยู่ของคู่บอ-
กวนกับอุ้งวันเพ็ชระและพวก ที่ถนนสายใต้ ดูว่าขาดเคตจนถึงของเครื่องใช้
อันใดหรือไม่...”

ที่กล่าวเสริมคำพูดของเจ้าไฉวค มิใช่ขอชะงะหงส์ หากแต่เป็นชุม
เสียงหนึ่งดังจากนอกประตูว่า

“ไฉวคเอ๊ย ท่านครุ่นคิดเป็นอย่างดี แต่เกรงว่าจุลไกว้งตือ (ผู้ดูแล
แซ่จุ) ของท่านไม่สามาร ไปได้ตรวจจับสินค้าทองที่ร้านค้าทอง ยังไม่อา
วะเวียนไปยังถนนสายใต้...”

เจ้าไฉวคเบิกคางขึ้น หันหลังให้กับประตูคิก กล่าวเบาๆ กับขอ-
ชะงะหงส์ด้วยน้ำเสียงอับจนปัญญาว่า

“ที่สมควรมา ในที่สุดมาแล้ว...”

ขอชะงะหงส์จับข้อของทิกทางคันเสียง กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า
“เป็นซีเบ้งจือเล้ง?”

เจ้าไฉวคผงกศีรษะ หันกายไปซ้ายๆ กล่าวว่า

“ท่านเข้ามาเถอะ ซีเบ้งเต้าเอ๊ย เรารอคอยท่านจนผมหงอกขาว
แล้ว”

ดังนั้นคาบสมิณวิญญูพาวิ่งชีเบ้งอึ่งเต้งปรากฏกายขึ้น มันยังคงสวมเสื้อขาวสีอิฐแดง บนมวยผมผูกสายรัดสีเดียวกัน แต่เห็นคนที่ขาวดอกเถาเพิ่มความหงอกขาวขึ้น เล้าใบหน้าที่หมดจด ไม่อาจปกปิดแววอิดโรยที่หว่างคิ้ว คนในขามผิดหวัง ไม่ว่าตกแต่งอย่างไร ล้วนไม่อาจกลบบังแก้ความหมองมัวได้

เจ้าโศวคประธานมือตามนารยาท กล่าวว่า

“ความจริงเข้าใจจะได้พบแต่เสียด (ที่ผู้ชรา) ท่านในวังของสมามกมุงบิน บนยอดเขาชิงแชเนี่ย คิดไม่ถึงชิดเบ้องจนถึงบัดนี้ค่อยได้พบหน้า สร้างความคิดถึงแก่ผู้คนนัก”

ชีเบ้งอึ่งเต้งขมเล็กน้อย กล่าวว่า

“พวกเราจันใดจันนั้น ได้เสียดเสียด มิใช่เรามีเจตนาหลบหน้าแต่ก่อนที่จะเตรียมการโคจรอบคอบ ไม่สะดวกกับการเคลื่อนไหวโดยพลการ เราขอรับว่าพวกเรามีโอกาสไม่มากนัก สถานการณ์ตกเป็นรอง ท่าน ภายใต้เงื่อนไขอันจำกัด ยังต้องดำเนินการด้วยความระมัดระวัง ท่านว่าใช่หรือไม่”

เจ้าโศวครับคำว่า

“แน่นอน เจ้านี่เป็นว่าชีเบ้งอึ่งเต้งเตรียมการพริกพร้อมแล้ว?”

ชีเบ้งอึ่งเต้งเลิกคิ้วขึ้น กล่าวด้วยท่าทีเร้นลับว่า

“ที่กระทำได้ล้วนกระทำแล้ว ไม่กล้าบอกว่ายเตรียมการพริกพร้อมไปได้เท่าใดถือว่าเท่านั้น คนเวลาอัปโชค ทำอะไรล้วนไม่สมปรารถนา ไม่ว่าความเคลื่อนไหวและถ้อยคำ ต้องรอบคอบรัดกุมเป็นพิเศษ...”

เจ้าโศวคขมพลาง กล่าวว่า

“ซีเบ็นต้าเอิบ วันเวลาที่ผ่านมา ท่านกระทำการด้วยความระมัดระวัง
ตลอดมา ขามนี้ยิ่งต้องระมัดระวังกว่าเดิมแล้ว”

ซีเบ็นจ้อเต้งผายมือ กล่าววว่า

“เจิญเถอะ ได้สวคเอิบ”

จีได้สวคงงันจูบ กล่าววว่า

“ไปยังที่ใด?”

ซีเบ็นจ้อเต้งกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกวว่า

“ไปยังสถานที่ที่พวกเรากำหนดขึ้น สะสมงักเก้นเก่าอาณาคใหม่
ของพวกเราให้เค็ดซาค”

จีได้สวคกล่าวอย่างสงสัยใจวว่า

“ไยต้องไปยังที่อื่น สถานที่ของเรามีไยคียังหรงกหรือ มีพื้นที่
กว้างขวาง ทั้งยังจีบสขบ ลงมือไค้อย่างคัมที่ คราก่อนท่านก็มาเขียนแล้ว
สมควรคู้นเคยกับสภาพแวดล้อมที่นี้กระมัง?”

ซีเบ็นจ้อเต้งแค้นเืองอย่างเย็นชา กล่าววว่า

“เราไม่ชมชอบสถานที่นี้ เราไม่ชมชอบที่ซึ่งทำให้เราพลาคทำ
เสียที่มาก่อน”

จีได้สวคกล่าวด้วยน้ำเสียงปลอบโยนวว่า

“ท่านอย่าได้ท้อเทใจ ซีเบ็นต้าเอิบ สาเหตุที่พลาคท่านเสียที่ เกิดจาก
ความผิดพลาดของการกระทำของคน อย่าได้โทษวว่าสถานที่ไม่ดี ขอ
เทียงออกแรงแจ้งจันกว่านี้ ไม่แน่วว่าพลิกฝืนสถานการณไค้...”

ซีเบ็นจ้อเต้งกล่าวอย่างพุ่นเคืองวว่า

“นี่เป็นเรืองของเรา มิคองให้ท่านกังวลใจ จีได้สวค ท่านที่แท้

จะไปหรือไม่?”

“จ้ได้ฮวดต้นศีระมะ กล่าวว่

“เราไม่ไป ทั้งนี้เพราะเราไม่ทราบว่พวกท่านจุดหลุมพราง กับดักใครอให้เรากระโดดลงไป คนท่องพุทธจักรมาครั้งชีวิต ไหนเลย หลงกลเช่นนี้ได้?”

“ซีเบ้งอเล้งพลันอิมอย่างเอือกเฮ็น กล่าวว่

“จ้ได้ฮวด ไปหรือไม่เกรงว่ไม่อาจความใจท่าน ท่านคงยังไม่ เข้าใจ ท่านซื้อขูบนหลังเสือแล้ว”

“ไม่ เราไม่ได้ซื้อขูบนหลังเสือ ไปหรือไร! ล้วนอยู่กับการคดโกง ของเรา”

“ซีเบ้งอเล้งพลันส่งเสียงดังกว่าเดิมว่

“ท่านกำลังฝันไป ขามโคที่เราเปิดโปงออกมา ไม่กลัวท่านไม่ คิดตามเราไปแต่โดยดี”

“จ้ได้ฮวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่

“ท่านมิต้องเปิดโปงแล้ว ซีเบ้งอเล้ง คาคว่พวกท่านคร่ำทุม ขู่เตี๊วเอ็งเอาไว้ คิดใช้เป็นตัวประกันข่มขู่พวกเรากระมัง?”

ใบหน้าขาวหมดจของซีเบ้งอเล้งกลับกลายเป็นสีเแดงกฉ่ำ กระซาก เสียงว่

“มิผิด ท่านเมื่อได้คิดว่ขู่เตี๊วเอ็งคอกอยู่ในเงื้อมมือพวกเรา สมควรใคร่ครวญถึงผลสุดท้ายที่ท่านไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ขู่เตี๊วเอ็งนับ เป็นบริวารฤๅใจของท่านซัดๆ”

“จ้ได้ฮวดยอมรับว่

“जूदे็ชวเอ็ังเป็นบวิวารฤ็ใจของเราจริง มีหน้าจ้ำติดสอยห้อย
ตามเรานานปี ระหว่างพวกเราย่อมมีความผูกพันอันลึกซึ้ง ยิ่งมีการ
รับผิดชอบที่ไม่อาจคัดค้านได้”

จีเบ็จเอ็ล้งอ้มอย่างภาคภูมิคำทอง กล่าวว่า

“พวกเราล่วงรู้หลักการประพฤติคนของท่านแต่แรก ดังนั้น
ท่านต้องรักษาสืบไป เพื่อเจ็ชวเอ็ชุน ท่านยังไม่เสียคายกับการเสี่ยงอันตราย
जूदे็ชวเอ็ังเปรียบกับเจ็ชวเอ็ชุน สมควรมีน้้ำหนักมากกว่า ท่านไหนเลข
เห็นการคายโคขไม่ช่วยเหลือได้?”

จีได้็ชวคแยกเจ็ชวหวัร่อ กล่าวว่า

“ข้อกิดเห็นของท่านล้วนถูกต้อง เพียงคิดไปข้อหนึ่ง...เราไม่
ไปช่วยजूदे็ชวเอ็ัง”

จีเบ็จเอ็ล้งงงันวูปใหญ่ แทะไม่เข้าใจว่าตัวเองฟังผิดไป กล่าวว่า

“ว่าอะไร ท่านเอกจากไม่ไปช่วยเหลือजूदे็ชวเอ็ัง ท่านไม่สนใจ
ความเป็นคายของมัน?”

จีได้็ชวคอ้มพลง กล่าวว่า

“เหตุผลที่เราไม่ไปรวบรัดอึ้ง ทั้งนี้เพราะजूदे็ชวเอ็ังต้องไม่คาย”

จีเบ็จเอ็ล้งแค้นเส็ชงออย่างฮื่นชา กล่าวว่า

“มันต้องไม่คาย? ความเป็นคายของผู้แ่งอยู่ใก้มือพวกเรา
เราให้มันมีชีวิต มันจะมีชีวิตอยู่ เราให้มันคาย มันต้องไม่มีหนทางรอด
สืบไป ท่านไหนเลขเป็นผู้กำหนดได้?”

จีได้็ชวครับค้ำว่า

“เราไม่ได้เป็นผู้กำหนดความเป็นคายของมันจริง เราตระหนัก

คือว่า เล่าเหี้ยท่านเป็นผู้กำหนด”

ซีเบ้งอเล้งร้องดั่งๆ ว่า

“นั่นก็ใช่แล้ว ชู่เตี๋ยเอ็งมีชีวิตต่อไปหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการร่วมมือของท่าน หากพลาดโอกาสอันดี ท่านต้องเสียใจไปชั่วชีวิต”

จิ๋งอ้วคมองดูขอชะงัดที่ข้างกายแทบหนึ่ง รู้ดีกษัตริย์ที่ชะงัดหงัดถ้ายเข้าใจจิตเจตนาของเขา เมื่อเขาเอ่ยปากอีกครา ขอชะงัดก็เกลื่อนกายออกไปโดยไม่เผยร่องรอยใด ดังนั้นจิ๋งอ้วค กล่าวว่

“ซีเบ้งเล่าเหี้ย ให้เราบอกกล่าวอย่างชัดแจ้งเถอะ ความเป็นคาสของชู่เตี๋ยเอ็งขึ้นอยู่กับการกำหนดของท่าน แต่หาว่าเป็นคาสของท่าน ขึ้นอยู่กับการกำหนดของเรา หากนำชีวิตของท่าน แลกกับชีวิตของชู่เตี๋ยเอ็ง ลองนึกดู พวกเรามีท่าน ชู่เตี๋ยเอ็งไหนเลยคาสได้?”

ซีเบ้งอเล้งพอฟัง ปุ่นแค้นจนแค้นหัวร่อ ทวนคำว่

“ความเป็นคาสของเรา ขึ้นอยู่กับการกำหนดของท่าน จิ๋งอ้วค ท่านอาศัยอะไร นับว่ากำลังตะเมอะเพื่อผืนผ้า?”

“อาศัยความสามารถ ซีเบ้งเล่าเหี้ย ท่านมีน้ำหนักสักกี่ชั่ง เราทดสอบจนทราบกระจ่างแต่แรก หากชอบท่านไม่ได้ ไหนเลยกล้ามีความคิดเช่นนั้น เรายังไม่อาจสูญเสียชู่เตี๋ยเอ็งได้”

ซีเบ้งอเล้งถ่างออกไปด้านหลัง กล่าวด้วยน้ำเสียงกรือฮากวาดจิตใจขาดเซตว่

“จิ๋งอ้วค ท่านเข้าใจว่าเรากลัวท่าน คิดว่าเราเอาตัวรอดมิได้หรือ บอกต่อท่าน ภายในหนึ่งชั่วข้าม หากว่าเราไม่กลับไป ชู่เตี๋ยเอ็งต้องคายแน่นอน”

“จี้ได้ฮวดกล่าวโดยปราศจากจิตหวั่นไหวว่า

“ร้อยคำนวนพันคำนวน ท่านขาดการคำนวนไปตาหนึ่ง ไม่
ได้คาดคิดว่าตัวเองจะกลับกลายเป็นตัวประกัน ทั้งยังเป็นตัวประกัน
ที่มีค่ามากกว่าซูเตียวเอ็ง จากข้อนี้แสดงว่าเสียงซาแซ่ต้องไม่ใช้ชีวิต
ท่านเป็นเครื่องเสียดังอันตราข นอกจากนี้เส้าเสียง (คนแซ่เสียง) ยังมีโช
ชนชั้นที่เคียดขาด เมื่อถึงขั้นคับขัน มันจะเกิดความฉงน เกิดความไหวหวั่น
ไม่สบายใจ สุดท้ายมันต้องหาทางเสาะหาท่านติดต่อกับท่าน รับฟัง
การตัดสินใจขั้นสุดท้ายของท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้ จะเป็นโชคของพวกเรา
แล้ว”

หน้าผากของซีเบ้งเอ็งแล้งปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย ชุ่มเสียง
กลับกลายเป็นແหมพร่าอยู่บ้าง กล่าวว่

“ท่านทราบหรือไม่ ว่าท่านกำลังทำอะไร จี้ได้ฮวด ท่านกำลัง
ใช้ชีวิตผู้อื่นเป็นเดิมพัน ท่านควรเข้าใจ ท่านมิใช่เซียนวิเศษ มิใช่เทพลิจิต
ชีวิต ขอเพียงคำนวนผิดพลาดสักเล็กน้อย ต้องมีคนตายแล้ว...”

จี้ได้ฮวดกล่าวโดยไม่นำพาว่า

“เดิมพันก็เดิมพันเถอะ จะอย่างไรเป็นการใช้ชีวิตแลกชีวิต หาก
ว่าชนะ ซูเตียวเอ็งจะมีชีวิตยืนยาว หากประสบความพ่ายแพ้ อย่างน้อย
มีคนผู้หนึ่งตกตายร่วมกับมัน...”

ซีเบ้งเอ็งขมเขี้ยวเคี้ยวฟัน กล่าวว่

“จี้ได้ฮวด ท่านอย่าได้เสียใจภายหลัง...”

จี้ได้ฮวดอึ้งพลาถกล่าวว่

“เราวางแผนมันเหมาะแล้วค่อยเคลื่อนไหว ดังนั้นในชีวิตเรา

ไม่เคยเสียใจภายหลังมาก่อน”

ยามนั้นซีเบ้งอึ่งถึงกวาดคามอง ค่อยพบว่าขอเขาะหงส์ขาวว่าง
ปิดศกัที่ประตูดึกแต่แรก แสดงว่าหนทางดอยถูกตัดขาด อย่างนั้น
ทางข้างหน้าเล่า ทางข้างหน้าเป็นจีได้สวดคอยรับหน้าอย่างอัมแอ้ม
ซีเบ้งอึ่งถึงนับว่าสัมพันธ์กับรศชาติของการ “ซ่อนคาบในรอยอัม” แล้ว
จีได้สวดอัมอย่างอ่อนโยนยิ่ง จริงใจอึ่ง ปากกล่าว

“ท่านเชื่อเรื่องตางสังหรณ์หรือไม่ ซีเบ้งเล่าเสีย โดยปรกณแล้ว
ตอนคืนแต่เช้าเราจะไม่พกพาอาวุธ สองวันมานี้รู้สึก ว่า หากไม่พก
อาวุธคล้ายขาดอันใด พอพกพาก็เพิ่มความอุ่นใจ ดังนั้นเราบอกค่อ
ตัวเองว่า เล่าเสียท่านคงโกธรรู้คมาแล้ว”

ซีเบ้งอึ่งถึงพลันควาดก้อง ชักดาบสนิมซึ่งแท้ที่จริงเป็นดาบที่
หลอมจากเหล็กกล้าเปลวแดงที่มีพิษ ฟันใส่ถ้าคือจีได้สวดคุงสาขฟ้า
จีได้สวดพลันลอยตัวขึ้น เห็นหวนอยู่กลางอากาศ ประกาศสี
ครามไขว้สลับฟาดฟัน ก่อเกิดเป็นกระแสร่วงวนที่ต่อเนื่อง เพื่องประ
กระบวนท่า ก็ถูกคามซีเบ้งอึ่งถึงถาดอโยไปห้าก้าว

จากนั้นดาบสนิมฟันย้อนใส่ ประกาศสีแดงหม่นก่เกิดเป็นเงา
ดาบยาวสั้นไม่เท่ากัน จีได้สวดมิเพียงไม่ดุดอช กลับด้านปะทะอย่าง
หักโหม คมดาบเชื่อมแขนแถบแปลบปลาดาบ ทั้งเปี่ยมพลังทั้งรวดเร็ว
คุงประกาศไฟ ค่อให้ซีเบ้งอึ่งถึงโดนจูโจมอย่างไม่คิดชีวิต ยังไม่อาจ
คืบหน้าแม้สักครึ่งก้าว

ที่ด้านเจียง ดาบพม่าเล่มหนึ่งม้วนจูโจมเข้ามาคุงสาขาคด คมดาบ
แหวกฝ่าอากาศ บังเกิดเสียงดังป่านฉีกแพร...ขอเขาะหงส์ถึงมือในช่วง

เวลาพอดีเป็นที่สุด

ซีเบ็ญจเอ็งทางหนึ่งพุ่งตัวอยู่ท่ามกลางคนคาบที่ต่อเนื่อง ทางหนึ่งทำการปิดล้อมทุกรูปแบบ เบิกดาโปนโด ร้องคำรวมว่า

“ชาวโศคหญิงเพศชายที่ค้าขายตามานย์ พวกท่านมีอายุอายุหรือไม่ คำนึงถึงกฎเกณฑ์บู๊ลิ้มหรือไม่ กลับใช้พวกมากเข้ากัณฑ์รุม หรือไม่ ก้าวถูกผู้คนหัวร่อเขา?”

จีได้สวดเอื้อยตัวพลิกขยับ สองแขนกวัดแกว่งติดต่อกัน ด้วยความเร็วสุดเปรียบปาน ปรากฏคาบสีครามวาววับหมุนเนื่องคุงน้ำทะเลทยอยไล่ไม่ขาดสาย ระหว่างคนคาบกับคนคาบเชื่อมต่อกันอย่างแน่นหนา ในประกายกับประกายหล่อหลอมอย่างกลมกลืน ผลจากการปะทะไม่หยุดยั้ง คาบสนิมของซีเบ็ญจเอ็งเดินเร็วทันสะท้านตลอดเวลา

ท่าร่างของขอเขาหงส์แผ่วพลีไม่แน่นอน กระบวนท่าที่ใช้ไม่เพียงขาดหยิ่งกาต ทั้งยังแม่นยำคู่คี่ สองคนจัดการกับศัตรูผู้หนึ่ง นับว่าเหลือเฟือเกินพอจริงๆ

ซีเบ็ญจเอ็งหลังเหงื่อไคลหน้า อกคาบขบปัดเบี่ยง ลมหายใจหนักหน่วงกระชั้นสั้น ใช้คาบสนิมอย่างสุดกำลัง แตระหว่างการรุกรับสะกดคิดจัด แสดงว่าไม่อาจลงมือตามใจปรารถนาได้

ซึ่งความจริง ด้วยพลังการฝึกปรือของฉันทน์ สมควรจะมีการแสดงออกที่ดีกว่านี้ น่าเสียดายที่มันบังเกิดโทษะจริง พลังสมาธิไม่รวมตัว ระดับฝีมือจึงอ่อนด้อยกว่าเดิม

ความเคลื่อนไหวของจีได้สวดยิ่งมายิ่งรวดเร็ว กระบวนท่าที่ใช้ยิ่งแน่นหนา บวกกับขอเขาหงส์ผสมผสานเสริมอย่างสมบูรณ์ไร้ช่องโหว่

สถานการณ์ของซีเบ้งอึ้งยิ่งน่าชิงแตรร้ายลง อดถามไถ่ตัวของมิได้
หรือว่าร้อยค่านวพันค่านว ขาดการค่านวไปคาหนึ่งจริง?

ยามนั้นประกาศดาบตีครามสองสายเฉียดผ่านศีรษะซีเบ้งอึ้งไป
มาตรว่ามันหคศีรษะอย่างรวดเร็ว สายรัดมวยผมพร้อมกับผมเผ้าขาว
ดอกเลากระจุกหนึ่ง ยังถูกฟันขาดลงมา ปลิวเวียนว่อนไปรอบข้าง
นับว่าหวุดหวิดหวาดเสียวจริงๆ

ซีเบ้งอึ้งสุดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ ถลอลออกไปตาม
สัญชาตญาณ กลับลืมนึกถึงดาบพม่าของขอเซาะหงส์ไป ดาบพม่าที่อ่อน
นุ่มดุจสายสาค แต่ก็คมกล้าสุดเปรียบปานเล่มนั้น

ดาบพม่าวูบขึ้นแวบหนึ่ง ซีเบ้งอึ้งรู้สึกกลางหลังแสวร้อน
โลหิตกระเซ็นช่าน มันฟันดาบกลับหลังไปด้วยโทสะ แต่ขอเซาะหงส์
จึงหลีกกายถอยห่างไปวาเศษแล้ว

จีไฉ้วคสะอึกปราดทันเวลา แขนซ้ายหวดใส่ดาบสนิมของ
ซีเบ้งอึ้ง คมดาบเชื่อมแขนในมือขวาควงเป็นประภาช่วงแววว่อง
ครอบคลุมไล่ถลอกทั้งร่างของฝ่ายตรงข้าม

ดาบที่ฟันย้อนกลับหลังของซีเบ้งอึ้งไม่ทันรั้งกลับมาก ก็บังเกิด
เสียงขวับจวบ ทรวงอกกลางหลังรับรอยแผลดาบสามสาย ดาบสนิม
ที่ฟันถึงกลางคัน ก็ถูกจีไฉ้วคกระแทกลงสู่พื้นดังเคร้ง

ซีเบ้งอึ้งคำรามก้อง บิดกายกระโดดปราดขึ้น หมุนคว้างไป
ด้านข้าง เฝิงโอบออกไปเจ็ดก้าว ดาบพม่าของขอเซาะหงส์ก็พลีพราย
มาถึงแล้ว

ซีเบ้งอึ้งไม่คำนึงถึงหยาดเหงื่อและโลหิตที่ไหลกาย ขอเซาะทั้ง

ทองพุ่งตัวไปด้านหลัง การพุ่งตัวครั้งนี้พอคิดพุ่งถึงเบื้องหน้าจีได้สวด

ดังนั้นจีได้สวดประกบนิ้วสองนิ้ว จีปราศออกด้วยท่วงท่า
ที่สวยงามโดยถือกัจฉ์จุฑาบนร่างของจีเบ็ญเจ้ง คาบถนิมวิญญูณว่าขงู้นี้
ไม่ทันร้องโอยออกมา คนก็วิ่งฉิวลงอย่างหนักหน่วงราวดินเหลว
กองหนึ่ง

ขอเขาหงส์รังคาบพม่ากลับ ก้าวซดซ้อยไปเบื้องหน้า ทาง
หนึ่งต้นสี่พระ กล่าวว่

“คนผู้นี้ใจไม่มีความก้าวหน้า เปรียบกับครั้งก่อน พลังฝีมือ
ของมันคล้ายเสื่อมดอยลง...”

จีได้สวดอิมพลาถกล่าวว่

“เสื่อมดอยกลับไม่ได้เสื่อมดอย ผิดที่มันไม่ควรมีโทษะ เพลิง
โทษะพอฮือโหม ก็กระทบกระเทือนถึงพลังสมาธิ ขามขกมือวางเท้า
ข้อมไม่คดองแกล้วเป็นปกติแล้ว”

พลาถกับหน้าลงหาจีเบ็ญเจ้ง น้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

“จีเบ็ญเจ้ง มีไรเรากิดสร้างควมลำบากแก่ท่าน หากแต่ฮาก
ฮังมือได้ ที่ช่วงกินไป ยังหวังให้อกั”

จีเบ็ญเจ้งนอนหงายจีฟ้าอยู่บนพื้น คิดเบือนหน้าไปก็ทำไม่ได้
ขามนั้นแค้นเสียงหนักๆ กระซากเสียงว่

“จะฆ่าจะฟันเจิญคาบสะควก เราผู้แซ่จีเบ็ญเจ้งกลับมา ก็ไม่คิด
มีชีวิตรอดกลับไป จีได้สวด มิด้องแสรงมารขา เราไม่ขอรับไว้”

ขอเขาหงส์เบิกตากลมโต ร้องเสียงแหลมเล็กว่

“จีเบ็ญเจ้ง กิดฮวดคนเป็นผู้เข้มแข็ง ท่านถือกเป้าหมายผิด

แล้ว อย่าได้เข้าใจว่าท่านถือกำเนิดจากมือสังหาร เพื่อรู้จักแค่ปลิดชีวิตผู้อื่น เมื่อถึงรอบท่านเอง ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านขบกรามกล้ากินได้”

ซีเบ็งจือถึงร้องเสียงแหบพร่าว่า

“นางแพศยากล้าดูแคลนเรา ขามโคที่เราถูกขึ้น รับรองว่าจะอัค
กำหนดทุกถ้อยคำของเรากลับเข้าปากท่าน”

ขอเขะหงส์แก่นหั่วร้อ กล่าวอย่างหยิ่งคหยาว่า

“เปิดที่ตากลมจนแห้ง รู้จักแค่ปากแข็งเท่านั้น ซีเบ็งจือถึง ชั่ว
ชีวิตนี้ท่านอย่าหมายถูกขึ้นอีกยังคงนอนทอดกายเช่นนี้ตลอดไปเถอะ”

จี๊ถั่วคหยี่ดาลง กล่าวอย่างอึดอัดว่า

“ซีเบ็งจือเอ๋ย โปรดระงับโทสะชั่วคราว ตอนนี้มีโชเวลาที่ท่าน
จะอาละวาด เราถามท่านประโยคหนึ่งท่านจะนำพวกเราไปหาเส็ง
ซาแซ่ หรือทั้งหมดครองจนเล่าเสียงสียเสาะนา?”

ซีเบ็งจือถึง กล่าวเสียกระด้างว่า

“เส็งซาแซ่ต้องไม่มาแน่นอน เราก็ไม่นำพวกท่านไป อีกไม่
นานเท่าใด เส็งซาแซ่รอถึงกำหนดเวลา จะปลิดชีวิตหมู่เด็ชมเอ็ง”

ขอเขะหงส์กระซอกเสียงว่า

“หากหมู่เด็ชวเอ็งต้องตาย ผู้ที่ต้องตายความเป็นบุคคลแรกคือท่าน”

จี๊ถั่วคกล่าวโดยไม่คั่นคั้นแม้แต่น้อยว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านไม่ยอมนำพวกเราไปหาเส็งซาแซ่แล้ว?”

ซีเบ็งจือถึงส่งเสียงหนักๆ ว่า

“ล้วนเป็นวาจาไร้สาระ”

ขอเขะหงส์เลิกคิ้วสูงขึ้น กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ได้สวด เจ้าผู้นี้ไม่เห็นโทษศพไม่หลังน้ำตา ลองให้มันถ่มรต
ความเจ็บปวด ดูว่ายังปากแข็งหรือไม่”

เจ้าได้สวดโบกมือกราหนึ่ง กล่าวเป็นมันเหมาะว่า

“มันต้องร้อนรุ่ม มันมีแผนการของมัน เรามีกฎเกณฑ์ที่ไม่เปลี่ยนแปลงของเรา พวกเรารอคอยต่อไป หากเสียงซาแซไม่มา เราจะจัดการ
ให้กับท่านเอง

พลางก้มกายลง หิวร่างซีบะเป้งเต่งที่นอนอยู่บนพื้นแบกขึ้นบ่า
ก้าวซาวๆ กลับเข้าห้อง ซีบะเป้งเต่งยังกิดคั่นร่น แต่คนกด้ายคิสุกรที่
ถูกปล่อยขมออก ไหนเลยมีเรี่ยวแรงแม้แต่น้อย

ขอเขาจะหงส์ถดถันวูบถึงข้างประตูคิก จีบคาตุเส้นทางเมื่อขามา
ทางหนึ่งอธิฐานในใจ หวังว่าเจ้าได้สวดภาดการณไม่ผิด

ด้วยความรู้ตึกของ “รักบ้านเผื่อแผ่ถึงนกกา” นางพลอยบังเกิด
ความห่วงใยต่อผู้เคียวเอ็ง จะอย่างไรก่อนที่นางจะรับช่วงแทน ก้วงสื่อ
ผู้นี้แทบทำหน้าที่ของภรรยาผู้หนึ่ง คอยดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของ
เจ้าได้สวด ไม่ว่ามองจากด้านใด ไม่อาจสูญเสียพนักงานที่มีความสัมพันธ์
อย่างใกล้ชิดเช่นนี้ได้

ขอเขาจะหงส์มองดูรอบข้าง อดครุ่นคิดมิได้

“เสียงซาแซก็กลับมาแล้วกระมัง คำนวณนับเวลา มันสมควร
มาแล้ว”

ขณะที่เจ้าได้สวดออกจากห้อง ยังยกเก้าอี้หวายเอนนอน
มาตัวหนึ่ง จัดคั่งอยู่บนพื้นอิฐเขียวกลางลานคิก คนดั้มตัว

ลงอย่างปลอดภัยไปร้ง พร้อมกับใช้สองมือหนุนท้ายทอย สองคำ
ครึ่งหลับครึ่งตื่น ท่วงท่าที่เกียจคร้าน คล้ายคิคนอนอาบแดดแล้ว

ขอเขาจะหงส์เห็นเช่นนั้น ทั้งขุนเคืองทั้งขบขัน กล่าวถามว่า

“ท่านนอนทอดกายเช่นนี้ ไม่กลัวผู้แสร้งเสียดพันเห็นหรือ?”

เจ้าโล้สวดอิมพลาถ กล่าวว่า

“เราต้องการให้มันเห็นเอง ท่านวางใจเสียดเขาแสร้งหากไม่สืบ
สาวร่องรอยของจีเบ็งจ่อเล้ง ต้องไม่ยอมเลิกเรา กิดสืบสาวร่องรอยของ
จีเบ็งจ่อเล้ง มีแต่มาหาเรา เรามีใจนอนอยู่ที่นี่ รอให้มันสืบเกาะมาหอรอก
หรือ?”

ขอเขาจะหงส์หัวร่อคิกออกมาก ขกมือปิดปากกล่าวว่า

“ท่านมีลวดลายมากหลาย ยังมีเหตุผลประกอบด้วย”

เจ้าโล้สวดพลันบังเกิดความคิประหลาดประการหนึ่ง กล่าวว่

“ท่านยืนเช่นนั้น ไม่เมื่อยขาหรือ ไซ้ไม่เข้านางงลง?”

ขอเขาจะหงส์งงงันวูบ กล่าวว่

“มีเก้าอี้เอนนอนตัวเดียว คนสองคนนั่งรวมกันได้อย่างไร?”

“คนสองคนเบียดเสียดกัน ยังรองรับได้ไม่ร่นนั้นก็นั่งบนคันทะว่”

ขอเขาจะหงส์ร้องเพ้อคำหนึ่ง กล่าวด้วยใบหน้าแดงสดไธว่

“แก่เฒ่ายังไม่ตำรวม กลางวันแดดๆทำได้อย่างไร เสียทีที่

ท่านกล่าวจากปากได้”

เจ้าโล้สวดหัวร่อฮาฮา กล่าวว่

“ดังนั้นเราบอกว่คนควรมีดวงใจอันบริสุทธิ์ สำหรับเป้าหมาย
พิเศษอันใด กรุณาคิดอย่างไรรักกล่าวเช่นนั้น ไม่ต้องว่กวนอ้อมค้อมไป

สมมติเช่นหิวโหยก็รับประทาน กระจายก็ดื่มกิน หากใช้คำพูดกลบเกลื่อน ก็ไม่มีความหมายไปแล้ว”

ขอเขาจะหงส์กถาวอย่างคล้ายอินคิคล้ายแ่งอนว่า

“คนของท่านล่วงรู้สันดานของท่านนี้หรือไม่?”

เจ้าโศวคชักไห้กล่าวว่า

“นี่มิใช่สันดาน หากแต่เป็นนิสัยใจคอ คนควรมีการแสดงออกซึ่งน้ำใจจริง แน่อน นี่ต้องเลือกตัวบุคคลและสถานที่ ไม่เช่นนั้นจะถูกหัวร่อเขาแล้ว”

ขอเขาจะหงส์กถาวอย่างได้คิดว่า

“ในวันเวลาที่ผ่านมา ท่านเคยมีบุคคลที่ว่า หรือว่า “เป้าหมายพิเศษ” ความที่ท่านเอ่ยถึงหรือไม่?”

“ไม่มีแม้สักคนเดียว”

ขอเขาจะหงส์แก่เสียดังเฮอะ กล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

“ข้าพเจ้าน้อยครั้งจะพบเห็นวิญญูชนอันเที่ยงแท้ ท่านก็เป็นหนึ่งในจำนวนอันน้อยชนิดนี้หรือไม่?”

เจ้าโศวคกล่าวด้วยความสงบเยือกเย็นว่า

“มีหิด เราเป็นหนึ่งในจำนวนอันน้อยชนิดนี้ คอนี้ท่านไม่จำเป็นต้องเชื่อ หลังจากผ่านวันเวลายาวไกลกว่านี้ ขอมลูออกเอง”

ขอเขาจะหงส์เหยอฮิมออกมา กล่าววว่า

“ไม่คองนานเนินป่านั้น คอนี้ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว...”

เจ้าโศวคขณะจะตอบคำ สาขคาขามกวาคมองหงส์หัวร่อคิกคักออกมา กล่าววว่า

“ขอใกวเนี่ย ท่านลองเหลียวหน้าดูว่าเป็นผู้ใดมาแล้ว?”

ขอเขาะหงส์รีบเหลียวหน้ามา เห็นบนทางภูเขาที่ทอดสู่ประตูศึก
ปรากฏเงาร่างองุ่นสายหนึ่ง พุ่งทะยานมาดุจน้ำป่า รูปลักษณะนี้มีไซ้
ค่อมประหลาดเสียดขาแข้งจะเป็นผู้ใด

จี้ได้สวดภาวนาการณ์ไม่คิด ค่อมประหลาดรีบเร่งรุดมาจริงๆ
เพียงแต่ไม่เลือกวิถีการสืบเสาะสอดแนมอันเหมาะสม กลับเลือกวิถี
ที่โง่งมที่สุด

ขอเขาะหงส์กล่าวอย่างสงสัยใจผู้บ๊างว่า

“เป็นผู้แข้งเสียดจริง แต่มั่นใจนรุตมาในกัณณะนี้?”

จี้ได้สวดยังคงเอนกายอยู่บนเก้าอี้หวายด้วยท่วงท่าเดิมไม่
เปลี่ยนแปลง ปากกล่าวว่า

“ในโลกมีผู้คนมากมายที่สมองโง่ทึบ ขาดสติสัมปชัญญะ
ไม่ว่าเรื่องราวที่คาดไม่ถึงใดล้วนกระทำได้ ยกตัวอย่างเช่นเสียดขาแข้ง
ผู้นี้ หากเป็นคนปกติธรรมดา ไหนเลยใช้วิธีรุดมาประสานเสริมเช่นนี้?”

ขอเขาะหงส์อึ้งเล็กน้อย กล่าวว่า

“จีเบ๊จ้อเถ่งช่างน่าสมเพชนัก หัวทั้งดึกแก่กับปนาท เพียงหลง
เหลือเสียดขาแข้งคนเดียว เมื่อถึงขั้นคับขันสำคัญ กระทั่งคนหาหรือยัง
ไม่มี...”

จี้ได้สวดถูกขึ้นนั่ง กล่าวว่า

“ไม่ว่าแผนอุบายที่จีเบ๊จ้อเถ่งดำเนินการครั้งนี้ เป็นความคิด
ของเสียดขาแข้งเอง...”

ขอเขาะหงส์ กล่าวว่า

“ไม่ว่าเป็นผู้ใดวางแผนเช่นนี้ ล้วนเป็นแผนการอันน่าบูช”

ไคฮินเสียงหอบหายใจดังแว่วมา การเคลื่อนไหวของผีเท้าเร่งร้อนกว่าเดิม ค่อมประหลาดโกถับรรลุถึงหน้าประตูคิกแล้ว

จีได้สวดลูกขึ้นขึ้น เดินอย่างเกียจคร้านถึงข้างประตูคิก สองมือโพล่หลัง ขมคูสารรูปอันร้อนรุ่มของค่อมประหลาด อย่างปลอดโปร่ง

ขอเขาจะหงส์ระบายนจากปากเบาๆ กล่าวว่า

“ท่านดู มันวิ่งจนเหงื่อโชกหน้า หอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย ทำให้ผู้คนบังเกิดเวทนาจิตขึ้น...”

จีได้สวดขิมเล็กน้อย ประสานมือค้อมค่อมประหลาดที่อยู่ห่างหลายวา ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“เล่าเสียง วิ่งให้ช้าลง พักผ่อนสักครู่แล้วค่อยว่ากล่าว อย่าได้ปล่อยให้เหน็ดเหนื่อยเกินไป”

ค่อมประหลาดชะงักเท้า ใบหน้าที่เขียวชะเอือกกลับกลายเป็นจิดขาว เขียวแหลมคมทั้งสองจีถ้วนโผล่หันออกนอกกริมฝีปาก ดูไปคล้ายปีศาจพยาบาท สารรูปน่าหวาดหวั่นนัก

จีได้สวดผายมือเป็นเชิงเจือเจือ กล่าวอย่างขมขื่นว่า

“เข้ามาพักผ่อนเถอะ นับว่าสร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว เล่าเสียง เส้นทางช่วงนี้ไม่ไถ่ถ่ม...”

ค่อมประหลาดไข้แขนเสื้อปาดหยาดเหงื่อบนใบหน้า พยายามผ่อนลมหายใจ ตะคอกว่า

“มิต้องถ่มถ่มถ่มถ่มถ่มกับเรา ผู้แซ่จี เล่าคัวพวกเราเล่า มันอยู่ที่ใด?”

เจ้าโศกแหว่งหน้าหัวร่อ กล่าวว่า

“ท่านหมายถึงซีเบ้งจื่อเล้ง? ถ้าเสียง มันบอกต่อท่านว่าจะมา
เสาะหาเราหรือ?”

ก่อนประหลาดคิดถึงตากกล่าวว่า

“มันไม่มาเสาะหาท่าน เราไหนเลยมาเสาะหาคนที่วังคะพานนี้
เจ้าโศก ท่านอย่าหมายใจเล่ห์อุบายต่อหน้าเรา”

เจ้าโศก กล่าวอย่างเข้มขำว่า

“ถ้าเสียง ท่านต้องการทราบว่ ซีเบ้งจื่อเล้งอยู่ที่ใดจริงๆ?”

“นี่ยังต้องกล่าว ถ้าตัวพวกเรามายังที่นี่ เพื่อมันต่อสู้กับท่าน
พันกำหนดเวลายังไม่กลับไป เราได้แต่ถามหาท่าน”

เจ้าโศกส่งเสียงคังอิมม์ กล่าวว่า

“ตกลง ท่านบอกต่อเราก่อนว่าซูเต๋ชวเอ็งอยู่ที่ใด เราจะบอก
ร่องรอยของซีเบ้งจื่อเล้งต่อท่าน”

เสียงซาแข่งงันวูป จึงสันตึระกล่าวว่า

“ไม่ได้ ผู้เข่งเป็นตัวประกัน พวกเราคิดว่ามันเป็นเครื่องบีบ
บังคับท่านยอมจำนน ไหนเลยแพ่งพราดที่อยู่ของมันต่อท่านได้ ผู้
แซ่จี เราไม่หลงกลท่าน”

เจ้าโศก กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“เราถามท่าน ถ้าเสียง ถ้าตัวพวกท่านมาหาเราเพื่อมันต่อสู้
ใช่หรือไม่?”

“นิมิต มันความจริงกล่าวเช่นนั้น ทั้งยังสั่งให้เรามาหาซูเต๋ชวเอ็ง
อย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ”

จีโต้ฮวด กล่าวว่

“ปัญหาอยู่ที่นี้เอง จีเบ้งอเต้งเมื่อมาเสาะหาเราเพื่อนักต่อสู้
แต่ว่าคนเล่า โจนไม่พบเห็นแล้ว?”

ก่อนประหลาดฮ่าปากกว้างเล็กน้อย ค่อยตะกุกตะกักว่า หรือว่า
มันไม่ได้มา?”

จีโต้ฮวดอิมพตาง กล่าวว่

“ท่านอย่าได้เข้าใจมันผิดไป มันซ่อนมาแล้ว ทั้งรู้คมาแต่แรก”

“รู้คมาแต่แรก? หรือว่ามาแล้วก็จากไป?”

“หากว่ามาแล้วก็จากไป ท่านโจนไม่พบมัน?”

ก่อนประหลาดทบทวนทวนนึกชั่วขณะ พลังร้องคังๆว่

“จีโต้ฮวด ท่านฆ่าเล่าคัวพวกเรา?”

จีโต้ฮวดกล่าวอย่างปลอศไปรั้งว่

“ไม่ได้ฆ่ามัน! เพียงแค่รั้งคัวไว้ชั่วคราว นอกจากนั้นมันยัง
รับคเจ็บเล็กน้อย แต่ว่อาการไม่มากนัก”

ก่อนประหลาดโถมออกไปหลายก้าว ชูค้ำรามว่

“เราให้ท่านส่งมอบเล่าคัวพวกเรามาในบัคคอ หากจักช้า
อย่าได้โทษว่าเราผู้แซ่เตี๋ยไร้ใคร”

จีโต้ฮวดยกมือกอดคอก คล้ายกำลังชมลูกการเล่นละคร ปากกล่าวว่

“เล่าเตี๋ย ท่านอย่าได้พุงพถ่าน เรื่องราวอึงถึงจันคับจัน อึง
คองการความเอือกเอิ้น อึงคองใช้มันสมอง ก่อนอื่น ท่านสมควรได้คิด
ท่านมีฝีมือสูงเอี่ยม หรือว่เล่าคัวพวกท่านมีฝีมือสูงเอี่ยม?”

ก่อนประหลาดร้องคังๆ ว่

“ข้อมเป็นเล้าตัวมีฝีมือสูงเยี่ยม”

“นั่นก็ใช่แล้ว แม้แต่เล้าตัวพวกท่านยังมีใช้ฝีมือเรา พงศ์พลึง
ถูกคร่ากุม หากท่านทำต่อสู้อย่างนี้ จะมีส่วนช่วยอันใด อย่างมากไปเป็นเพื่อน
ซีเบ็งอเล้งเท่านั้น”

ก่อนประหลาดนึกคาง บังเกิดความลำบากยากใจ มันความ
จริงยื่นมือไปยังชายโครงด้านหลังคิดคืบค้อนคู่มือออกมา แต่แล้วต้อง
หกดกลับมาหลังจากหกดกลับมา ไม่ทราบวางไว้ที่ใด ได้แต่เถียงเขียง
จีได้สวด กอดอกเอาไว้

จีได้สวดกล่าวด้วยความอดทนเป็นอันดีว่า

“เล้าเสียง เราแยกแยะถูกต้องกระมัง ท่านเป็นคนชาญฉลาด
ข้อมเข้าใจผลเสียของการนี้ ซึ่งความจริงเราหวังดีต่อท่าน คนผู้หนึ่ง
ไขต้องก่อความจนโง่เขลาต่างฝ่ายต่างล่าถอยก้าวหนึ่ง มีใจพบกับขอบฟ้า
ทะเลกว้างหรือ?”

ก่อนประหลาดจะถูกตะกั่วว่า

“จีได้สวด ความหมายของท่านคือ...”

จีได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ชีวิตของเล้าตัวพวกท่าน สมควรมีราคาค่างวดกว่าชีวิตของ
กวางสี่ของเร เล้าเสียง ขอเพียงท่านปลดปล่อยชูเดี่ยวเอ็ง เราจะปลด
ปล่อยเล้าตัวพวกท่าน ไร้คนแลกเปลี่ยนคน ผู้ที่ได้กำไรเป็นพวกท่าน”

ก่อนประหลาดขบคิดชั่วขณะ ค่อยกล่าวด้วยสีหน้าลำบากใจว่า

“ฟังคุณเฒ่าพูด แต่ว่า...เราไม่กล้าตัดสินใจโดยพลการ ต้องถามไถ่
เล้าตัวก่อน...”

“เจ้าได้สวดทอจดอนใจกล่าวว่

“นี่ใช่ต้องตามมากลาง อีกระการเสียงซาแซ่ท่านมีอายุไม่
น้อย ทั้งเป็นคนมีชื่อเสียงในพุทธจักร สมควรมีการตัดสินใจ มีความรับ
ผิดชอบจึงถูกต้อง อย่าได้ประพฤติเช่นทารกที่ยังไม่หย่านม เอาแต่ออก
อ่อนในอ้อมอกของมารดาชรา”

ก่อนประหลาดกล่าวอย่างอดิเชื่อนว่

“แต่เรื่องสำคัญปานนี้ เรา....”

ขอเจาะจงสัไม่รอให้มันกล่าวจบ จึงกล่าวเสียงขึ้นว่า

“เสียงซาแซ่ ท่านทำเช่นนี้ เล่าด้วยพวกท่านมีเพียงไม่คำหนิท่าน
ทั้งยังลอบตำนิทชอบคุณท่าน ท่านควรเข้าใจ ท่านกำลังช่วยชีวิตของ
มัน หากท่านคิดอวดเป็นผู้กล้า ยินกรานต่อสู้ถึงที่สุด เล่าด้วยพวกท่านมี
แค่หนทางตายตายเดียว ท่านเองก็ขารอดชีวิต สองชีวิตแลกกับชีวิต
เดียว ถือว่าได้กำไร ยังอดิเชื่อนอันใด?”

เจ้าได้สวดกล่าวเสริมขึ้น

“ขอกล่าวความศักดิ์ ท่านหากไม่ทำเช่นนี้ ชีวิตของพวกท่าน
ทั้งสองต้องจบสิ้น แต่ไม่แน่ว่าจะกว่าชีวิตกวางสี่ของเรได้”

ก่อนประหลาดพอฟัง ต้องกล่าวอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจว่า

“เจ้าได้สวด ท่านกล่าวเช่นนี้ออกจะดูแคลนเรากินไปแล้ว ขูด้วยยัง
ถูกมัดมือมัดเท้าราวตุกรตัวหนึ่ง ไม่มีปัญญาขยับเขยื้อน ขอเพียงวางตัว
ไปเหยียบใส่ทรวงอกมันเท่าหนึ่ง ก็สามารถเหยียบมันจนตาย...”

เจ้าได้สวดขึ้นอย่างปลอดโปร่งกล่าวว่

“เล่าเสียง ปัญหาอยู่ที่ท่านกลับไปได้หรือ?”

ก่อนประหลาดยิ่งไปวูบ กล่าวร่ำวกำลังตื่นรนว่า

“ขอให้เรากลับไปไม่ได้ ‘ซู่เตี๋ย’ เที่ยงที่ถูกจับมัดอย่างแน่นหนา
ก็ไม่มีปัญญาตื่นรนหลุดรอด เพียงอดอดอยากก็ต้องอดตาย”

จีได้สวดอัมพलगกล่าวคล้อยตามว่า

“คังนั้นร่วมมือกันแก้คัมภีร์ทั้งสองฝ่าย หากแตกแยกทยอยศึกษา
ถ้วนแหลกลาญ เล่าเสียง พวกท่านสองชีวิตเพียงคิดแตกต่างกับชีวิตเดียว
หรือ?”

ก่อนประหลาดยิ่งดังเถ กล่าวว่

“ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง...จีได้สวด หากเรากล้องถามท่าน เมื่อถึงเวลา
ท่านฉีกหน้าลงมือ เราโยมิใช่เสียเปรียบมากแล้ว?”

จีได้สวดรีบกล่าวว่า

“เหลวไหล เราผู้แม้จีเป็นบุคคลเช่นนี้หรือ?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวสืบต่อ

“อย่าว่าแต่ท่านตอนนี้ไม่มีหนทางถือได้ นอกจากท่านไม่ต้อง
การให้จีเบ้งจื่อเต้งมีชีวิต ท่านเองก็ไม่คิดว่าอยู่สืบไป”

ก่อนประหลาดกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ทดลองร้องขอว่า

“จีได้สวด ขอให้เราพบหน้าเล่าคำก่อน...”

จีได้สวดสั้นสิริระกล่าวว่า

“นี่ไม่สะดวกอย่างยิ่ง เล่าเสียง หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านคงไม่
เห็นด้วยกระมัง?”

ก่อนประหลาดขบคิดใคร่ครวญอีกชั่วขณะ ค่อยกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

“เอาเถอะ ขอคล้อยตามท่าน แต่ท่านอย่าได้ถ่มถูดถาย เรานำพา

ชูเตี๊ยะเอ็งมา ท่านต้องปลดปล่อยเล่าตัวพวกเรา เป็นเล่าตัวที่มีชีวิต...”

จีได้สวดมงคลีรณะกล่าวว่า

“ท่านวางใจ ถูกผู้ขายมีวาจาเป็นสัจจะ”

ก่อนประหลาดกระทั่งประตูลอยยังไม่เข้าไป ก็หันกายวิ่งตะปิง กลับไปยังต้นทางมือขามา ก่อนทองเหลืองที่ไขว้ตลับเสียงอยู่บนสายรัด เอวด้านหลังของมันขยับขึ้นลง พร้อมกับทำร่างโศกแค้นของมัน ของมัน นี่ยิ่งแสดงออกถึงกลิ่นอายอันโง่เขลาไปกว่าเดิม

ขอเขะหงส์อินทิงเส้าประตูลอย เป็นเงาอื่นไม่เงาอื่นว่า

“ท่านคิดปลดปล่อยชีเบ๊จื่อเล้ง จริงๆ?”

จีได้สวดกล่าวว่า

“หากว่าเสียงชาเข่นำชูเตี๊ยะเอ็งมา”

ขอเขะหงส์ถามย้ำว่า

“หากว่ามันนำชูเตี๊ยะเอ็งมาจริงๆ ท่านจะปลดปล่อยคนตามสัญญา ปล่อยชีเบ๊จื่อเล้งที่มีชีวิตคืนแก่มันจริงๆ?”

จีได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“นิมิตผมแค่แค่น้อย หากมันนำชูเตี๊ยะเอ็งมา เราจะปลดปล่อยชีเบ๊จื่อเล้งกลับไป มิหนำซ้ำเป็นชีเบ๊จื่อเล้งที่มีชีวิตไม่แปลกปลอม”

ขอเขะหงส์กล่าวด้วยความท่วงไหวว่า

“ท่านอย่าลืมว่าคึกเง้ากับปนาทกับท่านมีความแค้นไม่ยอมอยู่ร่วม ห้าเตี๊ยะกัน ฟัน้องในคึกเง้ากับปนาททั้งห้าถูกท่านฆ่าทิ้งไปเจ็ดคน หากท่านปลดปล่อยชีเบ๊จื่อเล้ง โยมิใช่ปล่อยเสียคืนป้า ทั้งภทภัยภายหลังไม่สิ้นยุค?”

จำได้หรือคิดตามว่า

“ในความเห็นท่าน เราละเว้นชีวิตซีเบ็งอ์แดงคราหนึ่ง มันใช่จะ
 ตำนานขอบคุณ ขอมคลี่คลายข้อบาดหมางนี้หรือไม่?”

ขอเจาะหงส์ฟีนิกซ์กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่ายากเย็นยิ่ง ระหว่างพวกท่านเพราะความเค้นลึกถ้ำ
ไปแล้ว”

เจ้าได้ขอผกษิระกะถ้าวว่า

“ท่านคิดเห็นถูกต้อง ซิบิงยังมิใช่คนใจกว้างที่จะล้มเลิกความ
 แค้นได้ ดังนั้นเราจะจัดการเรื่องนี้ตามแผนที่วางไว้”

ขอเจาะหงส์กล่าวดานด้วยความสงสัยขอบอกว่า

“คุณทำงานยังมีกระบวนการทำอื่นอีก?”

“นิมิต เราจะปฏิบัติตามคำแนะนำสัญญา ปล่อยปล่อยขันธ์มือเล็งที่มีชีวิต
กลับไป แค้นในระหว่างที่ขันธ์มือเล็งมีชีวิตอยู่ ไม่อาจไว้ทุกข์ขันธ์ได้”

ขอצהาระหงส์คากระจ่างวบ กล่าวว้า

“เป็นกระบวนการอันสูงส่งจริงๆ ท่านคิดทำซ้ำทักซิมีนีของมัน?”

จำได้ซบคกถ่าวว่า

“ถูกต้อง เมื่อเป็นเช่นนั้น เรานอกจากบรรลุถึงคุณธรรม ยังเป็นการ
ขจัดภยันตรายหลัง สำหรับกับชีเบ็ญเจ็ง ไม่เพื่อรักษามิ่วไว้ได้ ทั้งยังมี
เหตุผลที่จะอดตัว ผลสุดท้ายเช่นนั้นน่าคิดว่าคิดพร้อมทั้งสองฝ่าย...”

ขอเขาระหงส์กตำว่า

“เพียงแต่ยังหลงเหลือเสียงซาแซ่ ไม่ทราบมันชอบกล้อขตามหรือ
ไม่ หากผู้แสร้งเสียงยังคิดพัวพันต่อไป นับเป็นที่รังเกียจนัก”

จีได้สวดหัวร่อเฮอะอะะ กล่าวว่

“ถ้าเสี่ยงไม่เป็นที่น่าวิตก มันยอมเลิกเราก็แล้วกันไป ไม่เช่นนั้น
อย่าได้โทษว่าเราผู้เซ่จีโหดเหี้ยมอำมหิต พุทธากถอนโค่นของมารดามัน”

ขอเขาหงส์เจียบจันไม่เสี่ยง อดบวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงที่
อาจเกิดขึ้น คำนวณจากสภาพตอนนี้ วิธีการจัดการของจีได้สวดค่อนข้าง
เหมาะสมกว่า

สภาพการณ์เป็นเช่นนี้เกี่ยวกับการมาเมื่อครั้งแรก ค่อม
ประหลาดเสียงชนเหล่าล้งหังอโชนกหน้า คุณตัวชูเต๋ยวเอ็งมาถึง
หน้าประตูตึก

แน่นอน จีได้สวดกับขอเขาหงส์ขึ้นเคียงถู่ถู่บร่ออยู่แต่แรก
แล้ว

สารรูปของชูเต๋ยวเอ็งในตอนนี้ไม่น่าดูนัก บนใบหน้าชูปหอม
มีรอยฟกช้ำหลายแห่ง สองแขนถูกเชือกหนังอันเหนียวแน่นมัดพันหนา-
การไว้ข้งน่านกนา อีกปลายหนึ่งของเชือกหนังอยู่ในมือค่อมประหลาด
ลักษณะคล้ายงูหัวตัวหนึ่ง

ชูเต๋ยวเอ็งพอพบเห็นจีได้สวด ก็เรียกหาว่า

“ตัวเอื้อ....”

จีได้สวดแก่นเสียงออกจากกรุญุก กล่าวว่

“ตัวที่ใช้การไม่ได้ รู้จักแค่สร้างความยุ่งยากแก่เรา ให้เข้าไปทำงาน
กลับไปหาพวกมัน”

จูเตี๋ยวเอ็งหน้ามือป่านจะรำไห้ กล่าวว่

“เรียนตัวเอี้ย เราไหนดยไปหาพวกมัน เป็นพวกมันซุ่มอยู่ในท้อง
ร่องบนเส้นทางเบื้องหน้า จุคคิงเรลั้มลง คิดสู้ก็สู้ไม่ได้ คิดหนีก็หนี
ไม่รอด ค่อยถูกพวกมันคร่าๆไป....”

ก่อนประหลาดที่ถือเชือกหนังไม่แฮแฮสนใจคำร้องทุกข์ของ
จูเตี๋ยวเอ็ง ร้องว่

“จีได้ฮวด ท่านบอกแล้วว่าถูกผู้ราชมีวาจาเป็นสัจจะ ตอนนี้ผู้เร่
ถูกนำตัวมาแล้ว ท่านยังมีรีบส่งมอบเล่าตัวพวกเรารอกมาอีก?”

จีได้ฮวดป็นรอยยิ้ม กล่าวว่

“แน่นอน แต่ท่านสามารถแก้มัดให้กับจูเตี๋ยวเอ็งก่อนหรือไม่
คนถูกมัดพันขนากรเช่นนี้ มีเพียงทรมาน ทั้งยังไม่ป่าดู..”

ก่อนประหลาดดอชกายไปหนึ่งก้าว กล่าวอย่างคั้นคั่วว่

“ท่านอย่าคิดหมายเล่นลวดลาง จีได้ฮวด หากไม่พบหน้าเล่าตัว
พวกเรา เราไม่ขอแก้มัดปลดปล่อยคนเค็ดขาด”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างเข้มข้งาเนิบนาบว่

“เล่าเสี่ยง ท่านผู้นี้ไม่มีมันสมองจริงๆ เราขอให้ท่านแก้มัดให้กับ
จูเตี๋ยวเอ็ง เพื่อความกตมเกธิยของบรรชากาส ไหนดยมีจุคนงุ่หมายอื่น
อีก ขอบอกกล่าวคามตรงคณมาถึงป้อมหน้าเรา แก้มักหรือไม่ทามมีข้อแคง
ต่างไม่ หรือท่านยังมีปญญาคุมตัวมันไปค่อหน้าเราอีก?”

ก่อนประหลาดร้องเสียงพิกลว่

“จีได้ฮวด ท่านคิดกระปัดสัดคัยคินคำ?”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างจริงจ้งว่

“เราบอกแต่แรกแล้วว่า เราผู้แซ่จี้มิใช่คนชนิดนี้”

“เมื่อมิใช่คนชนิดนี้ ไฉนยังไม่ส่งมอบเล่าตัวพวกเรานอกมา?”

จี้ได้สวคพล้นปรบมือสามครา กล่าวว่

“มิใช่มาแล้วหรือ?”

พร้อมกันตีสปรบมือที่สลไสกังวานรวมสามครั้ง ประตูลหขึ้นถ่าง
เปิดออกเบาๆ บ่าจกรรมสองคนแยกย้ายหัวปักซีเบ้งอึ่งเดินช้าๆ ออก
มา

ซีเบ้งอึ่งถึงในคณนี้หน้าตาเขียวซีด สารรูปอิดโรย ความเคลื่อนไหว
ไหวสะดุดชวนเซ เทียงรุ่งเข้าเคียว คนคล้ายขรภาพไปสิบปี

ค้อมประหลาดพอเห็นซีเบ้งอึ่ง อคร้องมิได้ว่า

“เล่าตัว ท่านไรได้รับบาดเจ็บหรือไม่?”

ซีเบ้งอึ่งใช้แววตาที่เลื่อนลอย มองคู่ค้อมประหลาดแวบหนึ่ง
ทอดถอนใจออกมา...ค้อมประหลาดไหนเลขาทราบว่ อาการบาดเจ็บทาง
กายของซีเบ้งอึ่ง ไม่นับเป็นอย่างไร แผลหัวใจจึงลึกถ้ำยิ่ง

ค้อมประหลาดกระดุกเชือกหนัง ลุมตัวชูเต้งวอึงเข้ารับหน้า
ปากกล่าวว่า

“ไม่ทราบผู้แซ่จี้ทำร้ายท่านที่ใด เล่าตัวตีหน้าท่านอย่าเขื่อง...”

จี้ได้สวคบอกใบ้ค้อขอเขาหงส์เล็กน้อย ดังนั้นขอเขาหงส์จัก
คาบพม่าออก ประกาศคาบรูปคราหนึ่ง จึงค้คเชือกหนังที่ถืออยู่ในมือค้อม
ประหลาดขาดจากัน จากนั้นพลิกข้อมือ ค้คเชือกที่พันหนาการว่าง
ชูเคียวอิงขาดสะบั้นในคานเคียว ความรวดเร็วของการเคลื่อนไหว นับว่
สุดเปรียบปานได้

ก่อนประหลาดคงจันทวน แด่ไม้อีสาน ที่งืงอกขาในมือ รุ่งถึงข้าง
 ภายซีเบ้งอเล้ง ขึ้นมือประคองเล่าตัวพวกมันแทนบ่าวจกรรทั้งสอง
 จ้าได้สวดกล่าวอย่างข้มเข้มน่า

“เล่าเตียง เราไม่ได้กระบัดสัตย์กินคำ นี่มิใช่ชดใช้เล่าตัวที่มีชีวิต
 แก่ท่านหรือหรือ มาครว่าทำทางอ่อนถ้าไปบ้าง แต่ก็มีชีวิตอยู่”

ก่อนประหลาดคิดกล่าวกระไร ซีเบ้งอเล้งกระจับที่ขั้วหุ่นหันหา
 ประโยค ก่อนประหลาดคอนแรกตัวแข็งทื่อ หลังจากนั้นกระโดดปราดขึ้น
 ร้องว่า

“ว่ากระไร เล่าตัว ที่ท่านกล่าวเป็นความจริง?”

ซีเบ้งอเล้งผงกศีรษะอย่างอ่อนแรง ก่อนประหลาดหน้าคาบิ
 เบี้ยว สองคาเทบถนออกนอกเบ้า ร้างหมุนกว้างออกไปสามก้าว สอง
 มือยื่นไปด้านหลัง คึงค้อนทองเหลืองทั้งคู่ออกมาถือมัน

จ้าได้สวดสร้างเป็นไม้เข้าใจ ถามว่า

“เล่าเตียง ท่านทำอะไร รับประทานชาผัดหรือ?”

ก่อนประหลาดตั้งเตียงครีคราคในลำคอ พู่อารามว่า

“จ้าได้สวด ท่านมีจิตใจอำมหิต ฝีมือที่ชั่วร้ายนัก ท่านกลับทำสาธ
 พลังฝีมือของเล่าตัวพวกเรา?”

จ้าได้สวดตั้งเตียงคังอ้อ กล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“เรายังเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ที่แท้ท่านหมายถึงเรื่องนี่ เราทำ
 ภายหลังฝีมือของซีเบ้งอเล้งจริง แต่นี่มีอันใดไม่ดี นับแต่นี้เราขาดศรัทธา
 หนึ่ง มันก็มีเหตุผลอันชอบธรรมที่จะถอนตัวจากยุทธจักร ไซ้ชีวิตบัน
 ปลายอย่างสงบ นับแต่นี้ค่างไม้คืองหลังโลที่ด ไม่ต้องเค็มพันชีวิตอีก

หรือว่าท่านไม่ยินยอม?”

ก่อนประหลาดตะลึงถานอยู่ครึ่งก่อนวัน กล้ายถูกหนังที่ถูก
ปล่อกลมออก ลคค่อนคู่คกห้อยลง กล่าวว่

“แต่ว่า....แต่ว่าท่านออกจะกระทำถึงที่สุดไป...”

จีได้ฮวดกล่าวอย่างจริงจังว่

“เราไม่ได้กระทำถึงที่สุด เเล่เสี่ยง เราต้องการรักษาชีวิตพวกท่าน
ทั้งสอง ตั้งใจถี่กลายความแค้นทั้งสองฝ่าย หากมิใช่เราบังเกิดเบตคาคจิต
ไยต้องวุ่นวายป่านนี้ ขามนี้หากว่าเราบังเกิดความคิดชั่วร้าย พวกท่านยัง
คคมีชีวิตสืบไปหรือ?”

ขามนั้น จีเบ้งอเล้งคินข้าๆ ถึงข้างกายก่อนประหลาด กล่าวเบาๆ
ชั่วขณะ ก่อนประหลาดผกศึรชะอย่างอับจนปัญญา เสียบค่อนคู่กับสาย
รัดเอวด้านหลัง ประคองจีเบ้งอเล้งคินข้าๆ จากไป โดยไม่เหต็ยหน้ากลับ
มาอีก

จีได้ฮวดมองเงาหลังที่ขวนเซจากไปทั้งคู่ อดทอดถอนใจมิได้
กล่าวว่า

“จีเบ้งอเล้งกล่าวไม่ผิด คนเวธาอับโชคทำอะไรล้วนไม่สม
ปรารธนา คราวครั้งนี้มันนับว่คำณวณผิดอีกครา”

บทที่ 25

ผู้รุกรานจากฮัวซัว

เจ้าได้อาวุธปืนน้ำซาล่าหนึ่ง วางด้วยขาของบนโต๊ะเคี้ยว
ข้างกาย พร้อมกับระบายลมจากปากยาวๆด้วยความปลดปล่อย
สบาย

สาเหตุที่ปลดปล่อยสบาย มิใช่เพราะน้ำซาลามีรสหอมกลมกล่อม
หากแต่ปรากฏมือเรียบงามคู่หนึ่ง กำลังทูปโหล่งที่สมบูรณ์ด้วยเนื้อ
ของขนนก

แน่นอน คนที่ทูปโหล่งคือขอเขาเซหงส์

เห็นสองมือของนางครึ่งกำเป็นหมัด ทูปไปมาอยู่บนหัวโหล่ง
เจ้าได้อาวุธอย่างมีจังหวะโคน ปังกึกเป็นเสียงที่ตะๆ ตะๆ ราวท่วงท่าของ
ฝีมือช่างชำนาญ ควบคุมใช้พริ้งอย่างพอดี หากน้อยกว่าผู้ที่ยึดอาชีพ
ในการนวดพื้นจีนแน่นอน

จีได้สวดภาวนาหลับตาลง ซ่องเสพกับความสุขสมใจที่ได้ผ่อนคลาอย่างเต็มเปี่ยม แม้กระทั่งรุ่มขนตามหมิ่นทกพันรูถ้วนบานออก

ขอชะเงงสัทางหนึ่งทูปหลังทูปโหล่ ทางหนึ่งตามอย่างอื่นเข้มนแจ่มใสว้า

“เป็นไร รู้สึกสบายหรือไม่?”

จีได้สวดส่งเสียงคังอิมม์ กล่าวว้า

“วิเศษจริงๆ ไม่เพียงเถิดคณปดอไปวัง กระทั่งกระดุกกล้านเนื้อคล้ายผ่อนคลาไม่น้อย ไกวไหนโน้ ฝีมือของท่านนี้เล่าเรียนจากที่ใด?”

ขอชะเงงสัอิมพลาถ กล่าวว้า

“เมื่อวัยเด็กเคยทูปหลังทูปโหล่ให้กับบิดา เมื่อนานไปย่อมเรียนรู้เอง”

จีได้สวดกล่าวอย่างมีความสุขว้า

“หลังจากนี้ต้องทูปให้กับเราอยู่เสมอ เราคล้ายกับสพติดแล้ว...”

ขอชะเงงสัเพิ่มพถังมือเล็กน้อบ กล่าวว้า

“วางใจ ไม่ละเลยท่านแน่นอน”

จีได้สวดคิกกล่าวกระไร นอกประตูปังเกิดเสียงเคาะเบาๆ ด้วยความระมัดระวัง เขาเพิ่งชมวดคิ้ว ขอชะเงงสัก็ร้องถามว้า

“ผู้ใด?”

ที่เบื้องนอกบังเกิดขุ่นเสียงของชู่เตี๋ยเอ็งคังว้า

“เป็นเราชู่เตี๋ยเอ็ง”

ขอชะเงงสัรีบเดินไปเปิดประตูดอก ชู่เตี๋ยเอ็งไม่เข้าห้องมาใน

บุคคล กวาดตาเข้ามาก่อนแวบหนึ่ง ค่อยกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“ขอไกวเนื้ เข้าไปได้หรือไม่?”

ขอเขาะหงส์กถ้าวอย่างงุนงวนว่า

“ข้อมเข้ามาได้ ท่านโดนถามคำพูดนี้?”

จีได้สวดนั่งตัวตรง กถ้าวอย่างขุ่นเคืองใจว่า

“ขู่เคียวเอ็ง เจ้าเข้าใจว่าเรากับขอไกวเนื้ขอยู่ในห้องทำอะไร

นับว่าไร้จิตใจคนต่ำช้า ถ่านวณความคิดวิญญูชนจริงๆ”

ขู่เคียวเอ็งรีบโน้มกายข้มประจบ กถ้าวว่า

“เรียนคัวเอี้ย นี่เป็นมารยาท”

ขอเขาะหงส์หัวร่อมือออกร้องไห้ไม่ได้ กถ้าวว่า

“ในความเห็นข้าพเจ้า ขู่เคียวเอ็ง นับแต่ท่านถูกชีเบ็งเอ็งและ
เสียงซาแซคร่ากุ่มไป ก็กลัดกลายเป็นประหลาดพิกลตอยู่บ้าง”

ขู่เคียวเอ็งเดินเข้าห้องมาอย่างกระดาก กถ้าวว่า

“คัวเอี้ย เจียว! ทุนมาแล้ว บอกว่าต้องการพบคัวเอี้ย เรายื่นประตูปิดอยู่ ไม่กล้าเรียกมันขึ้นมา ดังนั้นดวงหน้ามาเรียนต่อคัวเอี้ย ดูว่าคัวเอี้ยจะพบมันที่ใด...”

จีได้สวดกถ้าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“เจ้าผู้นี้มีบาทเราไม่รู้จักเลือกเวลา ทั้งแปดครั้งสิบครั้ง ถ้วนมาในช่วงเวลาที่เรากำลังสุขสบาย มารคามันมิใช่คิดทำถาขบรรยาภาศาหรือ?”

ขอเขาะหงส์ได้ยินด้วยคำของจีได้สวดสามารถตีความเป็นอื่น
รีบอธิบายว่า

“ซึ่งความจริงไม่มีใด ข้าพเจ้ากำลังทบทวนให้กับเขา เขาเห็นว่า

ข้าพเจ้ามีฝีมือไม่เลว รู้สึกสุขสบาย...”

เห็นชู่เต๋ยวเอ็งปั่นหน้ากล้ายืมคล้ายไม่เชิงยืม เกรงว่าชิงกต้าวอิง
เลขเกิด-พานไม่กล่าวสืบต่อ

จีไฉ่ฮวดบิณฑิ์เกียจกราหนึ่ง กล่าวว่

“เรือกมันขึ้นมาเถอะ”

ชู่เต๋ยวเอ็งน้อมกายต่ำออกออกไป ชั่วครูให้หลังก็ชักนำเจียวฮี่ฮุน
เข้ามา เจียวฮี่ฮุนแยกย้ายการวะคือจีไฉ่ฮวดและขอเขาะหงส์ก่อน ค่อย
หัวร่อฮิสะกล่าวว่

“ไฉ่ฮวดมีสีหน้าดียิ่ง โดยเฉพาะขอโกวเนี่ย หน้าตาแปลงปลั่ง
ดูท่าสมควรมีงานมงคลอันใดแล้ว”

ทางด้านขอเขาะหงส์หน้าแดงวูป ทางด้านจีไฉ่ฮวดคบถลึงตา
กล่าวว่

“พอแล้ว มารดาท่านอย่าได้ปากมาก เจียวฮี่ฮุน เจ้าเดินทางมหาก
เราเป็นพิเศษ หรือว่าเกิดเรื่องผิดพลาดอันใดอีก?”

เจียวฮี่ฮุนรีบกล่าวว่

“ไฉ่ฮวดเอ๊ย เราเคลื่อนไหวด้วยความระมัดระวัง ไม่กล้าแปลง
ประกายเกินไป เพื่อมิให้สร้างความยุ่งยากแก่ท่านผู้เล่า คราวครั้งนี้รณอง
ไม่มีเรื่องใด หากแต่มาราของานข้าพเจ้าท่านผู้เล่าเป็นพิเศษ...”

จีไฉ่ฮวดกล่าวถามว่

“เป็นข้าวดิหรือข้าวร้าย?”

เจียวฮี่ฮุนอุ้มมือทั้งสองกล่าวว่

“ไม่อาจบอกว่เป็นข้าวดิ...”

จีได้สวดทอดถอนใจกล่าวว่า

“มารดาเราไม่ทราบคอยแสบผู้ใด กลับไม่ยอมปล่อยให้เราอยู่
สุขสบาย มิใช่เกิดความยุ่งยากนี้ก็เป็นความยุ่งยากนั้น หรือเห็นว่าเราผู้เฒ่า
จีสามารถข่มเหงได้?”

ขอเขาะหงส์อดหัวร่อมิได้ กล่าวว่า

“ท่านหากคิดคัดค้านคำหาญ สมควรจะมีข้อจำกัด ท่านก็ทราบที่ท่าน
ไม่สามารถข่มเหงได้ อยู่ดีๆ ระวังว่าพันคอผู้ใด?”

จีได้สวดผินหัวร่อกล่าวว่า

“แล้วไปเถอะ เจียวี่สุน เจ้าตงบอกมาว่าส่งข่าวไม่คืนัก
อันใดมา?”

เจียวี่สุนแถบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ย ครั้งแรกที่พวกเราไปทวงถามสินค้าคุ้มกันที่บ้าน
กระตุตฉ่าเมืองอั้งฮั้งเถ่า ระหว่างที่เดินทางกลับ ท่านผู้เฒ่ากับขอโกวเนือ
มิใช่อ้อมทางไปยังเมืองเก้ากั๋ง เพราะเด็กแซ่เจี๊ยมผู้หนึ่งหรือ?”

จีได้สวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“นิมิต เด็กแซ่เจี๊ยมนั้นเรียกว่าเจี๊ยมจื้อฮุ๊ต เป็นผู้เฒ่าที่รักความ
ก้าวหน้าผู้หนึ่ง”

เจียวี่สุนกล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ยไปยังเมืองเก้ากั๋ง แก้ปัญหาให้กันเจี๊ยมจื้อฮุ๊ต ทั้ง
ส่งเสริมความรักายหนึ่ง ส่วนเป็นเรื่องคิงาม ที่ไม่ดีพร้อมคือท่านผู้เฒ่า
ปลดปล่อยข้อห้อยของปอนพนันหัวเหือลงมา พร้อมกับโค่นยอดฝีมือตำนาน
ฮั่วซัว ฉายาเก้าแขนปลิดคาวฉี่แป๊ะจ๊กฟ่ายแท้...”

จีได้สวดกล่าวว่า

“แล้วนี่จะเป็นอย่างไร หากไม่สำเร็จจะมีมือเท้าจริงออกมา เพียรอาศัยลมปากโหมเลยกระทำการสำเร็จได้?”

เจียวี่ตนกล่าวว่า

“ปัญหาอยู่ที่นี้เอง ได้สวดเฝ้า สำนักฮั่วซัวหลังจากได้รับข่าวการพ่ายแพ้ของจีแป๊ะจ๊ก บังเกิดความท้อท้อถวิลคร่ำครวญใจไม่ฟังพอใจต่อได้สวดเฝ้า กระเตรียมทวงถามความยุติธรรมจากท่านผู้เฒ่า...”

จีได้สวดแค้นเคืองอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“ทุกเรื่องราวต้องจำแนกความผิดถูก จีแป๊ะจ๊กประสบความพ่ายแพ้จริง แต่พวกมันสมควรทำความเข้าใจว่า เถ้าแก่พ่ายแพ้ได้อย่างไร กล่าวไปสำนักฮั่วซัวนับเป็นค่ายสำนักมาตรฐาน ศิษย์ในสำนักสมควรรักษาชื่อเสียงจึงถูกต้อง เถ้าแก่กลับประพฤติดุรงกันข้าม เป็นผู้คุ้มกันบ่อนพนัน นับว่าสร้างความเสื่อมเสียแก่สำนักอาจารย์มากแล้ว ยังไม่รู้จักกลับใจได้สำนัก กลับระบอบโทสะใส่ผู้อื่น การปกป้องพวกเดียวกันเช่นนี้นับเป็นแบบฉบับของสำนักมาตรฐานหรือ?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ตอนแรกท่านไม่สมควรปล่อยปละละเว้นมัน ผู้เฒ่าบอกแล้วว่า ไม่ยอมเลิกรา ท่านยังคิดอ่านแทนมัน ตอนนี้นี้ก็ดูช่างน่าแค้นใจนัก”

จีได้สวดสิ้นศีรษะ กล่าวว่า

“เราปล่อยปละละเว้นจีแป๊ะจ๊กไม่ผิด ด้วยสถานการณ์ตอนนั้นต่างไม่มีความแค้นถือถ้า ผู้เฒ่าไม่มีบาปหนาสาหัส มันกินเงินเดือนผู้ใดช่วยเหลือผู้มัน ตัวเองถูกฟันใส่คาบหนึ่ง นับว่าโชคร้ายพอแล้ว โชคต้อง

บีบคั้นผู้คนถึงที่สุด?”

ขอเพาะหงส์ปิ่นหน้าเคร่งเครียด กล่าวว่า

“ท่านคิดประพจน์เป็นกนใจบุญ ไม่ยอมบีบคั้นผู้คนถึงที่สุด ขานนี้
กุศตเจตนาไม่ได้รับการตอบสนอง ผลจากการปล่อยเสียคืนป่า พยัคฆ์
คลุ้มคลั่งตัวนี้กลับแว้งกัดใส่ท่านคำหนึ่ง”

เจ้าโศลกหัวร่อเฮอะเฮะ กล่าวว่า

“เรื่องราวในโลกบางครั้งต้องคำนึงถึงมโนธรรม หากว่ามันไม่
รู้จักกลับใจได้สำนึก เป็นการทำคุณบูชาโทษ เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว
ได้แค่ใช้กำลังเข้าปราบปรามแล้ว”

เจียวอี้ฮุนกล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ย จากปากคำที่เราได้รับ เรื่องราวโจทจันระยะเวลาหนึ่ง
แล้ว ไม่แน่ว่าคนของสำนักฮั่วซัวได้ดำเนินการเคลื่อนไหวแต่แรก
ระหว่างนี้อาจเกิดเหตุขึ้น ท่านผู้เผ่าย่าได้ชะล่าใจ ต้องระวังป้องกันไว้”

เจ้าโศลกกล่าวว่า

“นั่นแค่เหยียบอย่างช้ายังยอมในยุทธจักร เราไม่มีวันใดที่ไม่ระวัง
ป้องกัน เจียวอี้ฮุน เจ้าใจว่าเรามีชีวิตถึงวันนี้ เป็นเรื่องง่ายคายหรือ?”

เจียวอี้ฮุนรีบกล่าวว่า

“ได้สวดเอ๊ยเจ้าอุปราชกว่าขงเบ้ง หัวหาญกว่าเตียวหุย นี่ยัง
ต้องกล่าวหรือ?”

ฟูเคียวเอ็งกล่าวด้วยความเป็นห่วงว่า

“ตัวเอ๊ย ไซ้จะแจ้งต่อผู้จวนเพียวกับฮู้บ้อกวนและพวกหรือไม่?”

เจ้าโศลกกล่าวว่า

“นี่คือ ตำนกฮั่วซัวต่างกับคำยำนกนิจนาซีฟ หรือโจรปล้นสะดม
จึงทรยศทั่วไป พวกมันยังถือกฎเกณฑ์ เน้นรูปแบบ ขอเพียงลงมือโดย
เปิดเผย เราเชื่อว่าเราสามารถรับได้”

ขอเขาระหงส์กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

“ยังมีข้าพเจ้า”

จีได้สวดอัมพตาง กล่าวว่

“แน่นอน ยังมีท่าน”

เจียวฮี้สุนกล่าวประจบว่า

“ได้สวดเอ๊ย เรายังสามารถทำหน้าที่เผ่าคุณเวียงกระมัง?”

จีได้สวดกวาคมนองเจียวฮี้สุนเวทหนึ่ง กล่าวว่

“เจ้ายังคงใช้คาบคู่หรือ?”

เจียวฮี้สุนทราบว่จีได้สวดกล่าววาจาขอกดื้อ ต้องกล่าวด้วย
ความกระดากว่

“ได้สวดเอ๊ย คาบคู่ของเราใช้การไม่ได้ แต่ทำของเราทั้งคู่อังวังเร็ว
ยิ่ง ท่านผู้เผ่าอนุญาตเราคิดสอยห้อยคามเถอะ”

จีได้สวดอัมพตางกล่าวว่

“คล้ายกับว่าคิดตามเราไป จะได้ร่ำรวมมหาศาล ถึงกับกระตือ-
รือร้นปานนี้ เอะเถอะ เจ้าก็ไปด้วย”

ไม่ว่าผู้ใดอยู่ร่วมกับจีได้สวดเป็นเวลานาน จะถูกความสนิทสนม
จริงใจของเขาคึงดูดไว้ ต่อให้เขาถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกอย่างรุนแรง
คุงกมกัณณ์ฝนคั้ง หรือปลดอบประโลมดูบได้ราวรูปผาขุนเทียน ถ้วนจัก
นำผู้คนเข้าสู่อาณาจักรใจของเขา อย่างที่ยากจะลืมเลือนได้ นาครว่ทำ

อะไรล้วนยินยอมอยู่ร่วมกันเขา ค่อยให้ชายชีวิต ก็ไม่ป่ายเป้งของอีกเดือน
ขอเขาจะหงส์บังเกิดความรู้สึกเช่นนี้ตั้งแต่แรก ดังนั้นจึงบังเกิด
จิตผูกพันโดยไม่รู้ตัว รอจนนางพบว่าตัวเองมีจิตปฏิพัทธ์ต่ออีกฝ่ายหนึ่ง
ก็ไม่อาจไถ่ถอนได้แล้ว

ขามันนางระมัดมองจีได้สวด ขอมรับว่าคนฮ้วนใหญ่สูงอายุผู้นี้
มีความสามารถในการดึงดูดใจผู้คนจริงๆ

**ความเคลื่อนไหวของสำนักฮ้วนจ้าวรวกเร็วยิ่ง ยังรวกเร็ว
กว่าที่จีได้สวดคาดการณ์ไว้อีก**

วันที่สามหลังจากที่เจียวฮี้ตุนส่งข่าวมา เทียบทำสูก็ถูกส่งมาถึง
ร้านทองหยกเทียนป้อ ผู้ดูแลหน้าร้านไม่กล้าชักช้า รีบนำส่งมามอบต่อ
จีได้สวด

สถานที่นัดต่อกู้เป็นหน้าศาลพระภูมิเจิงตันเขาเซี่ยวซังกังที่
นอกเมือง กำหนดเขต เป็นยามเที่ยงของวันรุ่งขึ้น

จีได้สวดกล่าวไม่ผิด สำนักมาตรฐานมีบุคลิกภาพของสำนัก
มาตรฐาน คำนึงการทำสูอย่างเปิดเผย เพื่อเผยแผ่ไม่ควบคุมความประพฤติ
ของศิษย์ในสังกัด ทั้งยังไม่จําแนกแยกแยะว่าชอบธรรมหรือไม่

จีได้สวดหลังจากอ่านดูข้อความในเทียบทำสู ก็วางลงบนโต๊ะ
กล่าวกับขอเขาจะหงส์ว่า

“ในความเห็นเรา คนของสำนักฮ้วนจ้าวที่เดินทางมาครั้งนี้ละเอียด
รอบคอบยิ่ง พวกมันต้องมิใช่เพิ่งมาถึง หากแค่ช่วงทักทายนานวันแล้ว”

ขอเขาจะหงส์อ่านดูข้อความบนเทียบทำสูสีขาวอย่างฉะฉานๆ ถามว่า

“หมายความว่าอย่างไร?”

“สถานที่นัดต่อสู้ที่พวกมันเลือกไว้ เป็นหน้าผาตลิ่งเจ้าพระภูมิจึงชาเขียวซึ่งกั้นที่ขามเมือง ที่นั้นอยู่ห่างไกลจากถนนใหญ่ ปราศจากร่องรอยผู้คน พื้นที่ราบเรียบกว้างขวาง เหมาะกับการต่อสู้พิชิตเป็นตาย คนของสำนักฮั่วซัวเป็นคนต่างถิ่นสามารถสะกดพวกมันที่เช่นนี้ แสดงว่าเส้นทางเข้าเมืองก่อน ตำรวจอยู่ทั้งในและนอกเมืองจนถ้วนทั่ว”

ขอเขาจะหงส์กล่าวว่

“นิมิต กระทั่งร้านรวงของท่านตั้งอยู่ที่ใด พวกมันล้วนทราบได้ แสดงว่าผู้มามีจิตใจละเอียดรอบคอบ คำนึงการเป็นงานเป็นตอน กำหนดนัดในวันพรุ่งนี้ พวกเราต้องใคร่ครองให้ดี...”

จีได้สวดกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“ไม่มีใดต้องใคร่ครอง จะอย่างไรน้ำมาก่อนท่านบ่กัน ทหารมาตั้งทัพสู้ พิชิตความเหลื่อมล้ำค่าสูงได้คืบคืบ ขอเพียงพวกมันไม่เล่นลวดลาย เรายังมีความมั่นใจอยู่หลายส่วน...”

ขอเขาจะหงส์กล่าวถามว่า

“หากว่าคนของสำนักฮั่วซัวไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ คิดเล่นลวดลายเล่า?”

จีได้สวดกล่าวอย่างเชื่อมั่นว่า

“เราคาดว่าคงไม่ ท่านดู พวกมันส่งหนังสือทำตัว แสดงว่าคิดกระทำการอย่างเปิดเผย ไม่เช่นนั้นสามารถออกเขียนพดพิการณของหมู่มารทำการชุมนุม พวกมันเมื่อหาร้านรวงพบ โหนเถยเสาะหาบ้านรับรองไม่พบ”

ขอเขะหงส์กล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านไม่คิดเรียกระดมฝูงงูเห่าเพื่อกำกับสุนัขและพวกหมาจริงๆ ?”

จีได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“หากมีความจำเป็น เราต้องเรียกพวกมันมาหนุนเสริม แต่กำหนดนัดกับฮั่วซัว เมื่อกำหนดว่าเป็นการต่อสู้อย่างเปิดเผย เรเห็นอาศัยพวกเราทั้งสองสามารถรับมือได้ ใยต้องตามตัวพวกมันมา เพิ่มความกดดันทางจิตใจแก่เรา หากเกิดการบาดเจ็บล้มตาย ยิ่งต้องเสียใจมากแล้ว”

ขอเขะหงส์ไม่เห็นด้วย กล่าวว่

“ถ้าคุณมีใจกล้าเช่นนั้น คุณเมื่อคบหาโดยฉีกสิ่ง สมควรผูกพันชีวิตร่วมห่วงใยกัน ภายใต้อัตถจริยธรรม ความเป็นตายไม่มันเป็นอย่างไรรู้ได้”

จีได้สวดหัวร่อฮาฮาว่า

“ท่านวางใจ เรื่องราวไม่หนักหนาปานนั้น เราซึ่งมักหนักของตำหนักฮั่วซัวมาแล้ว พบว่ามีฝีมือเพียงนี้เท่านั้น อย่างแค้นที่ท่านช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง ยังเถิดกว่าทหาทั้งกองทัพ เรายังห่วงใยอันใด?”

ขอเขะหงส์ทั้งขุ่นเคืองทั้งขบขัน กล่าวว่

“ปากพล่อย”

ดังนั้นจีได้สวดกับขอเขะหงส์พร้อมด้วยเจียวฮี้ตามเส้นทางไปตามกำหนดนัดกับยอดฝีมือตำหนักฮั่วซัว

ที่หน้าศาลเจ้าพระภูมิ อินเริ่งราชด้วยผู้คนที่คน คนทั้งสี่อินฮัดด้วยความมั่นคงจุฑาเห ให้อัถการไม่เปลี่ยนแปลงรับการเปลี่ยนแปลงทั้งมวล

ในคนที่สี่ มีอยู่คนหนึ่งเป็นผู้มักคุ้นกับจีได้สวด และขอเขะหงส์

...ใช่แล้ว เป็นเก้าแขนงปลิดคาวดีแป๊ะจ๊กเอง

อีกตามคนหนึ่งเป็นชายขราหมขาว ซึ่งดึกเป็นเปื้อยเส้นแล้วหันเข้า
ใบหน้ากลั้มแดงอิมเอิบ แดงจนมันวาว คนข้างกายมันซุบผอมกว่า คนแม่
ซุบผอม สองคาบกลับทอประกายวาววับ แผลมคุมราวอาวุธ เมื่อจับจ้อง
มอง คล้ายกับจะมองทะลุถึงจิตใจคน คนที่ตามมีรูปโฉมแปลกประหลาด
ที่สุด ซึ่งท่านไม่มีวันลืมเลือนได้

บนศีรษะที่ใหญ่โตของมัน มีผมเหลืองหรรอมแหรบ ศาขาวกับศาคำ
ข้างซ้ายคละเคล้าขุ่นมัว สภาพเช่นนั้นคล้ายกับไขไก่ที่ถูกเคาะแตก ตีเข้าด้วย
กัน ไข่แดงไข่ขาวผสมผสาน คนผู้นี้ศีรษะใหญ่ แต่วกับรูปร่างที่สั้นทัก
โดยเฉพา่มือทั้งสองอวบหนากว้างใหญ่ เมื่อแบออกมีขนาดราวปิ้งไก่
ใจกลางฝ่ามือและหลังมือเป็นสีม่วงทึบ ทำให้ผู้คนนึกถึงวัดจุฬาพวกค้อน
เหล็กกล้าเขื่องเหล็ก

อาทิตย์ลอยเด่นอยู่เหนือศีรษะ ในฤดูกาลเช่นนี้ แสงอาทิตย์กลับ
ร้อนระอุอยู่หลายส่วน จีได้สวดกับขอเขาเซหงส์เดินทางถึงมือเวลาที่ของ
พอดี เพียงแต่ผู้นั้นมาถึงก่อนเท่านั้น

คนทั้งสามลงจากหลังม้า จีได้สวดประธานมือการะค่อผู้คนที่
ด้านตรงข้ามทั้งสี่ กล่าวด้วยท่าทีที่สนิทสนมว่า

“บาปกรรมบาปกรรม ท่านทั้งหลายมาจากแดนไกลถือเป็น
อาคันตุกะ กลับล่วงหน้ามารอคอย ตรงกันข้ามกับพวกเราที่เป็นผู้เหย้า
กลับมาสายก้าวหนึ่ง นับเป็นที่เสียการะจริงๆ...”

ก้านมือนี่ที่ได้คาวดีแป๊ะจ๊กอันกระตุกเล็กน้อ แต่สีหน้าปราศจาก
ความรู้สึกใด กล่าวเสียงเย็นว่า

“จ้ได้สวด พวกเราทราบว่าคุณต้องรู้มา ท่านไม่ได้สร้างความคิดหวังแก่พวกเราจริงๆ”

จ้ได้สวดอัมพตางกล่าวว่

“ท่านทั้งหลายเชื่อเรื่องด้วยกุศลจิต เราไหนเลยไม่มาได้ ขอให้ปงคตตามภูเขาน้ำมัน จะดีชั่วต้องรู้มา”

จ้เญะจักกล่าวเสี่ยงกระด้างว่

“เราภาคว่ท่านสมควรเข้าใจ พวกเราเญะหมอบท่านมคัด้วยเรื่องใดกระมัง?”

จ้ได้สวดอุมือทั้งสอง กล่าวว่

“ภาคว่เป็นคดีเรื่องราวที่ปอนพนันหัวเสือเมืองเก้กั้งแล้วสหายแซ่ดี หลังจากที่ได้รับจดหมาย เราขอรับว่เหนือความคาดหมายอยู่บ้าง เรายังเข้าใจว่ท่านจะไม่ถ้อสาหาความแล้ว”

หน้าผากจ้เญะจักปรากฏอื่นเขี้ยวขึ้นปง เน้นเสียงหนักกว่าเดิมว่

“จึงความจริง ผู้ฝึกปรีอวิชาบู้อือผลเห็นะเป็นเรื่องธรรมดาแต่สภาพของเราท่านผิดแผกไป ท่านไม่สมควรโค่นเราค่อหน้าคังเก (นาช้าง) ของเรา ยิ่งไม่สมควรใช้อาวุธคิมโตหิด ทั้งที่ทราบว่รณเป็นคนของสำนักสัวชั่ว เหตุการณ์ที่เมืองเก้กั้ง ท่านไม่เพียงนึกหน้าเราผู้แซ่ดีทั้งยังทอฆานสำนักสัวชั่ว หากไม่ล้างแค้นครานี้ จะอินยอมพร้อมใจได้อย่างไร?”

จ้ได้สวดกล่าวด้วยอธยาศัอมครีอันคัว่

“สหายแซ่ดี ท่านกล่าวผิดแล้ว คอนแรกที่เราคบขอโกวนีชไปยังปอนพนันหัวเสือ ไม่ได้ไปหาท่าน ผู้ใดทราบว่ หนึ่งนเญะอดคิมมือของ

สำนักฮั่วซัว กลับทำหน้าที่ผู้คุ้มกันให้กับสถานที่ชั้นต่ำเช่นนั้น พวกเรา
แสดงมารยาทก่อน แต่ทนายท่านยื่นกรรณเสนอนำให้กับกิมได้อ ในสภาพ
เช่นนั้น พวกเราไม่ลงมือได้หรือสหายแซ่ฉี หากถกความผิดถูก ผู้ที่หยาม
สำนักฮั่วซัวมิใช่เรา หากแต่เป็นท่านเอง คำโบราณว่าไว้ คนลบลูกตัวเอง
ก่อน ผู่อื่นจึงค่อยลบลูก โหนเถยโทษว่าเราได้?”

ฉีเป๊ะชักหน้าบัคเคีซชิวคัลล้า บัคเคีซชวแดงฉาน กล่าวอย่างพลุ่ง
พล่านว่า

“เสียปากที่คุมกถักนัก จี้ไต้ฮวด เราถูกคาบทำร้ายได้รับความทรมาน
หรือเกิดจากการแผ่หาเอง ท่านไม่มีความผิดแม้แต่น้อย?”

จี้ไต้ฮวดประสานมืออีกครากกล่าวว่า

“เราก็เคยทบทวนดูว่า ในเหตุการณ์ครั้งนั้น ไซ้มีการกระทำที่ผิด
พลาดหรือไม่ แต่ก็ไม่พบความผิดอันใด...”

ฉีเป๊ะชักขบกรามกล่าวว่า

“แล้วไปเถอะ จี้ไต้ฮวด ดีที่พวกเราไม่ได้มาดกเหตุผลกับท่าน
ความผิดถูกทั้งหมด มิต้องถกเถียงมากความ หนี่โตหิดไ้โตหิดชำระล้าง
นี่จึงเป็นจุดมุ่งหมายของพวกเรา”

ขอเขาหงส์ที่เจียบขริมตลอดเวลา พลันกล่าวเสียงเย็นว่า

“ผู้แซ่ฉี หรือท่านไม่ครุ่นคิด คอนั้นหากไมใช่จี้ไต้ฮวดบังเกิด
เมตตาจิต ท่านยังสามารถยืนอยู่ที่นี่ ร่ำร้องให้ไ้โตหิดชำระล้างหนี่โตหิด
หรือหรือ?”

ฉีเป๊ะชักอับอายกลายเป็นโทสะ ปูคำรามว่า

“มันบังเกิดเมตตาจิต เป็นเรื่องของมันผู้แซ่ฉีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ

เรา เราไม่เคยขอร้องมันซึ่งมือไว้มือ และ ไม่ได้ขอให้มันยึดชีวิต มีหน้า
จ้ำเราบอกแต่แรกแล้วว่า สักวันหนึ่งหากเราหวนกลับมาถึงแก้น้ำระ
อาฆาต ก็ไม่มีใจกว้างเช่นมัน”

ขอเขาจะหงส์ขิมอย่างเหยียดหยาม กล่าวว่

“นั่นก็มีผิด อย่างน้อยท่านยอมรับแล้วว่จีได้สวดใจกว้างกว่าท่าน”

จีแป๊ะจกบังเกิดเพลิงโทสะดุ๊กฮือโหม สีหน้าก็แปรเปลี่ยนไป
คนผมขาวที่ดักเป็นเบือ พลังกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่

“สีปากของโกวณีนี้นางนี้ หากคือขกว่าจีเสียไม่ แต่เราขอน้อมเตือน
ท่านทั้งสอง สร้างกุศตปากคำคึกกว่า ไยไม่อดอ้อมสักหลายคำ จะได้มี
ช่องทางผ่อนปรน?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวว่

“ท่านทั้งหลายชกกำลังมาตามได้ความผิด ยังมีท่าที่ผ่อนปรน
หรือ?”

จีได้สวดกล่าวเสริมอย่างขิมเข้บว่

“หากเราคาดคะเนผิด เถ่เสีย (ที่ผู้ชรา) ท่านคงจัดอยู่อันดับแรก
ในสี่ยอดฝีมือสำนักฮั่วจ้าว ฉาซานฮาสวนเอียง ขวขเมือ (ผมขาวจับอาชุจัย)
ก๊วยเจ๋ง ก๊วยเถ่เสียแล้ว”

คนผมขาวที่ดักเป็นเบืออิมททางกล่าวว่

“มิผิด เราคือก๊วยเจ๋ง”

จีได้สวดเฟ่งตามองคนผอมขลุที่ข้างกายก๊วยเจ๋ง กล่าวเสียงอ่อน
โยนว่

“ท่านผู้นี้คงเป็นยอดฝีมืออันดับสองของสำนักฮั่วจ้าว ฉาขทสี่ชะ

(กระเรียนกู่ก้อง) พัวม่อซุนแล้ว?”

คนผอมซุบกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึกว่า

“คนคือขโมยในสำนักคำด้อย ฉายาที่หยาบกระด้าง ยังเข้าหูของจีตัว-
เสียบ กลับเป็นที่เหนื่อความคาดหมายเรานัก”

จีได้สวดอิมพลางกล่าวว่า

“กล่าวประเสริฐ เป็นพัวเสียบเกรงอกเกรงใจไปแล้ว”

คนศีรษะใหญ่ สองมือคล้ายเขียงเหล็กไม่รอให้จีได้สวดอ้อถึง
มันจึงแนะนำตัวเองว่า

“เราเรียกว่าดั่งตั้ง...ซุ่ยปิจิว (มือป็นหลักหิน) ตั้งตั้ง ในพวก
เราทั้งสี่ เราเรียงอันดับท้ายสุด”

จีได้สวดของคู่สองมือของฝ่ายตรงข้าม จู๋ปากจิกจิกกล่าวว่า

“ตั้งเสียบ ฟังว่าท่านฝึกปรือพลังฝ่ามือได้ละห้วงเจ็ช (ฝ่ามือศิลา
จารึก) เพียงสะบัดฝ่ามือ ก็สามารถป็นศิลาทำลายหลักหิน วันนี้ได้พบ
พานับว่าสมดังคำรำลือ ท่านยังไม่ยกมือขึ้น เราก็รู้สึกลึกลับใจหนักอึ้ง
มีพลังกดดันคุกคามมาปะทะหน้า ขามโคที่ดั่งเสียบตำแดงฝีมือ เกรงว่าท่าน
ทานรับไม่ได้”

คาที่แจ่มกระจ่างเพียงข้างเดียวของดั่งตั้งทอประกายสีแดงชาด
วูบหนึ่ง ส่งเสียงหนักๆ ว่า

“ท่านเป็นคนถ่อมตนยิ่ง จีตัวเสียบ การถ่อมตนแม้เป็นจริยธรรม
ชนิดหนึ่ง แต่ก็สะท้อนเห็นถึงความเชื่อมั่นส่วนตัว หากว่าคนผู้นี้ใจร้าย
เป็นศัตรู นับเป็นศัตรูที่น่ากลัวแล้ว”

จีได้สวดรับกล่าวว่า

“ตั้งเสียขกขณกินไป เราไม่มีทุนรอนให้อวดโอ้ โชนอ่อนผ่อนตาม
บ้าง ย่อมเป็นบุญวาสนาไม่สิ้นสุด...”

ฉีปะะจักกระซอกเสียงว่า

“จีไฉ่ฮวด ท่านอย่าได้เล่นบทตุกรกสินพักษ์ พวกเราไม่หลงกล
ท่านเค็ดขาด”

ดังเสียงกล่าวเป็นเชิงขมไม่เชิงอิมว่า

“บุคคลที่ประสบความสำเร็จผู้หนึ่ง ย่อมมีเคล็ดลับแห่งความ
สำเร็จ ศักดิ์ฐานะนี้ไม่ใช่ได้มาอย่างเลื่อนลอย ซากอ (ที่สาม) จีฉั่วเฮีย
มีชื่อกระเดื่องเกริกไกรมาครั้งชีวิต หากไม่มีฝีมืออยู่หลายท่า จะใช้ได้
หรือ?”

จีไฉ่ฮวดแหงนหน้าหัวร่อกล่าวว่า

“คนยกคนเป็นของวิเศษหาค่ามิได้ เพียงแต่ท่านทั้งหลายอย่าได้
ยกยอเราเกินไป ยก/งดิสลย ร่วงหล่นอย่างหนักหน่วง ยามอยู่เบื้องหน้า
ผู้ชำนาญการทั้งหลาย เราผู้แซ่จีมักหาทางลง...”

ฉีปะะจักกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“คราครั้งนี้เกรงว่าท่านหาทางลงไม่ได้แล้ว”

ทิวเฮ้งเฟ่งตามองจีไฉ่ฮวด กล่าวอย่างฮือกเฮ็นว่า

“ไฉ่ฮวดเฮีย วันนี้พวกเราทั้งสี่มาขังสถานที่ของท่าน มิใช่คิดดก
เหตุผลกับท่าน ประการสำคัญเพราะเพื่อบริการของสำนัก หน้าตาของที
น้องมิอาจไปทวงถามความยุติธรรมจากท่าน ที่แล้วมาใครผิดใครถูก ไม่จำ
เป็นต้องตัดสิน ทั้งนี้เพราะเรื่องราวเกิดขึ้นแล้ว พวกเราเพียงให้ความสนใจ
ต่อเหตุผลที่เกิดขึ้น ผลปรากฏว่าคนของสำนักเราพาดท่านเสียที ชื่อเสียง

ของสำนักธวัชวาทเป็นทีมนักมอง เพื่องานสืบหาสิ่งเหล่านี้ ก็สมควรที่พวกเรา
จะยกกำลังมา”

เจ้าธวัชวาทตอบขุนเคืองใจ เปลือกนอกยังเข้มแข็งไม่เปลี่ยนแปลง
กล่าวว่า

“ความหมายของก๊วยเจ๋งคือ ไม่ว่าใครผิดใครถูก มีเหตุผลประการ
ใด ขอเพียงคนของสำนักธวัชวาทเหลือใจ ก็ต้องยกกำลังมาตามไล่ความ
ผิด เพื่อผู้หนักน้ากดับคินหรือ?”

ก๊วยเจ๋งกล่าวเสียงร่าเริงว่า

“มิผิด เราหมายความเป็นจริง”

เจ้าธวัชวาทอดถอนใจกล่าวว่า

“การกระทำเช่นนี้ ไม่แสดงว่าสำนักท่านป่าเดือดร้อนไปหรือ?”

ก๊วยเจ๋งไม่มีโทสะ กลับกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ขอให้ท่านไปรณเจ้าใจ ได้ธวัชวาท ในพุทธจักรมีคำสอนนักบวช-
ฐานไม่ก่อกวน เมื่อเข้าสู่ทำเนียบสำนักบวชฐาน ก็ต้องปกป้องชื่อเสียง
ตัวเองเป็นพิเศษ ในจำนวนนี้จะก่อเกิดความดีดี ลำพอง นับเป็นเรื่อง
อัปมงคล ในโลกไม่มีความยุติธรรมอยู่แล้ว ในสภาพเช่นนี้ ผู้เข้มแข็ง
ย่อมก่อนข้างป่าเดือดร้อนอยู่บ้าง...”

เจ้าธวัชวาทถวิลขึ้น

“และผู้อ่อนแอได้แต่ยอมรับชะตากรรม?”

ก๊วยเจ๋งกล่าวเสียงร่าเริงว่า

“ได้ธวัชวาท จนบัดนี้พวกเรายังไม่ได้ครหาหนักหนาว่าเป็นผู้อ่อนแอ”

“แต่ท่านทั้งหลายกลับตั้งตัวเป็นผู้เข้มแข็งแล้ว เราขบคิดไม่เข้าใจ

จริงๆ พวกท่านเหล่านี้ถ้ามีมาตรฐานก่อตั้งมาอย่างไร หรือเพียงอาศัยความ “ป่าเถื่อน” นี้ ก็สามารถก่อร่างตั้งสำนัก ดำรงคงมั่นคงต่อไป หรือเพียงใช้ความเข้มแข็งข่มเหงผู้คน ถบหนูดึงดูดความชอบธรรม ก็จะตั้งตัวเป็นใหญ่ได้”

ก๊วยเจ๋งหน้าเคร่งขรึมลง.กล่าวว่า

“ได้สวดเสี ะหว่างการใช้กำพุด ขออย่าได้ถบหนูดึงดูดกรรมของสำนักอาจารย์ บิดเบือนความหมายของการก่อตั้งสำนัก เมื่อครูสี่ตี (น้องสี่) เราบอกแล้วว่า บุคคลที่ประสบความสำเร็จ ย่อมมีศักดิ์ชั้นแห่งความสำเร็จ ขณะเดียวกัน การผุดขึ้นของค่ายสำนักหนึ่ง ย่อมมีแรงหนุนส่งความรุ่งเรือง สรุปแล้ว ความจริงคือความจริง สุดท้ายจะลบล้างได้”

จี๋ไต้สวดกล่าวอย่างเข้มขรึมว่า

“กล่าวตามความสัตย์ หลายปีที่เราพบเห็นมามากแล้ว ฝ่ายมิงฉาซีมีความหยาบช้าของมิงฉาซี ฝ่ายตัมมาซีมีความเย่อหยิ่งของตัมมาซี ไม่อาจบอกกล่าว ผู้ใดสูงส่งกว่า ที่ยากคดเขะจะอย่างไรยากคดเขะไม่ว่าฝ่ายใดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน”

ก๊วยเจ๋งกล่าวอย่างเอือกเหินว่า

“ได้สวดเสี ท่านได้เกิดถึงข้อนี้ ก็ไม่ต้องคัดค้านคำนิพนธ์อันใดแล้ว”

ขอเขาหงส์ขบกรามอย่างแข็งแกร่งว่า

“ได้สวด กล่าวอะไรล้วนเป็นเท็จ มีแต่เพียงพาลมีมือแท้จริง การจั่นนกความเข้มแข็งอ่อนแอ มิใช่จำแนกที่มีปาก หากแต่ใช้คมดาบเข้าตีสุจน”

จี๋ไต้สวดเหลืออกดาขึ้น ความหมายนั้นคล้ายบอกว่า...ตกลง ใช้คมดาบเข้าตีสุจนเถอะ

บทที่ 26

ชิงชัย หักค่าน

ก๊วยเจ๋งจับจ้องมองจีไฉวค กล่าวด้วยบุคลิกของ
วิญญูชนว่า

“ไฉวคเสีย จวกรามาหาท่าน คังนั้นวิธีการต่อสู้ขอให้ท่าน
เป็นผู้กำหนด ขอเพียงวิธีการนั้นสนองของท่านชอบด้วยเหตุผล พวกเรา
จะให้ความเคารพต่อเหตุผลของท่าน”

จีไฉวคกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า

“เราไม่มีความเห็นอันใด จะอย่างไรเป็นการประหัตประหาร
ผจญชีวิต เชื่อว่าพวกท่านสำนักมาตรฐานยังถือกฎเกณฑ์อยู่บ้าง”

ก๊วยเจ๋งกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ที่แล้วมาสำนักสัว่ซัว่มีความประพฤติที่เปิดเผยหมดจด ไม่เคย
ลัดลวงกระทำการฉกฉวย ประการนี้ท่านวางใจได้”

เจ้าได้สวดแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

“คอยดูไปเถอะ ก๊วยเฮีย ท่านเป็นผู้เสนอ”

ยามนั้นกระเรียนคู่ก้องฟ้าขม่อขุนช้างทำออกไปหนึ่งก้าว ประสาน
มือคารวะด้วยมารยาทอันดี กล่าวว่า

“เจ้าได้เสืรอบแรกนี้ให้เรารับทราบกระบวนทำอันสูงส่งก่อน”

เจ้าได้สวดแก่นเสียงดังเฮอะ กรุ่นคึกจื้น

“ที่แท้ใช้พุทธวิธีเปลี่ยนหน้าชน ผู้เซ่หิ้วของสู่รอนแรก หมายความ
ว่ายังมีรอบที่สองรอบที่สาม นี่หรือคือความเปิดเผยหมดจ?”

ขอเขาจะหงส์สะอึกเข้ามา กล่าวเบาๆ ว่า

“ให้ข้าพเจ้ารับมือเถอะ”

เจ้าได้สวดโบกมือ กล่าวว่า

“ไม่ เราพิศุจน์ความคั่นลึกหนาบางก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว...”

เจียวี่ตุนกลับมีความสำนึกตัว ไม่กล้าเสนอหน้า ยืนคุมเชิงอยู่
ด้านข้าง สองมือจับค้ำคาน ทำท่าจึงจ้งอยู่หลายส่วน

ก๊วยเจ๋งยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“ได้สวดเฮีย ยี่ตี (น้องรอง) เราขอรับการสั่งสอนจากท่าน
ท่านยินดีรับหรือไม่?”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า

“ไม่มีอันใดยินดีหรือไม่ยินดี ผู้ใดลงมือก่อนล้วนเป็นเช่นเดียวกัน
จะอย่างไรผู้ชนะยืนอยู่ผู้แพ้บนลง ไม่ว่าเปลี่ยนเป็นผู้ใด ล้วนไม่หลุด
พ้นจากกฎข้อนี้”

ก๊วยเจ๋งผงกศีรษะกล่าวว่า

“อย่างนั้นฮี่ที่เราขอตัวเกินก่อนแล้ว”

ห้วยม่อซุนรีบเท้าก้าวเฉียดออกไปสองก้าว มือขวาพลิกขวบก็แสดงกระบี่สั้นแคบเรียวเล่มหนึ่ง ปรากฏกระบี่สั้นเป็นสี่เหลี่ยมทมน้ำพองยับเล็กน้อย ก็เปล่งประกายวูบวาบทุกคามคน นับเป็นศาสตราวุธคมกล้าเล่มหนึ่ง

จีได้สวลดอนเกร็งกำลังไล่กตามมือสองแขน บังเกิดเสียงขลุวคดังสลดโศกครา ปากกล่าวว่า

“อาวุธของเราก็จักจากฝักแล้ว แต่ว่าท่านมองไม่เห็น”

ห้วยม่อซุนกล่าวด้วยความเข้าใจคิดว่า

“ความซื่อมโหรีอแขนนอกประตูท่านบ่, มีอีกชื่อหนึ่งว่าคมดาบเชื่อมแขน ตัวดาบเชื่อมอยู่ในแขนเสื้อ คมดาบหันออกนอก สองแขนสะบัดกวัดแกว่ง ชีวิตวิญญาณถูกปลิดปลง คนหลังโลหิตในเท้าก้าว... จีชั่วเสีย เราเลื่อนไทมานานแล้ว”

จีได้สวดร้องดั่งว่า

“รู้เขารู้เรา รบชนะร้อยครา ห้วยเสียทำความเข้าใจเรา เรากลับไม่รู้จักท่าน ยังไม่ทันลงมือ ท่านก็จึงเป็นฝ่ายมีเปรียบแล้ว”

ห้วยม่อซุนกล่าวว่า

“จีเสียเกรงใจไป...”

คำ “ไป” เพิ่งเปล่งจากปากกระเรียนคู่ท้องผู้นี้ จีได้สวดก็โบกสะบัดแขนเสื้อทั้งสอง ปรากฏสี่ครามสองสายไขว้สลับครอบคลุมใต้บังเกิดเสียงแหวกฝ่าอากาศดังคุงปิศาจครวญ

ห้วยม่อซุนแม้คาดการณิได้ว่าฝ่ายตรงข้ามต้องลงมือก่อน แต่

ยังคงบังเกิดความรู้สึกแตกตื่นเดือดดาล ทั้งนี้เพราะความเคลื่อนไหวของ
เจ้าธิดาควรวรรณเร็วเกินไป รวดเร็วจนพัวพันมือจนอดคลั่งหล่นอย่างฉุนเฉียว
มีสภาพทุลักทุเลอยู่หลายส่วน

ประกายสีครามที่ใจไว้สลับปรากฏแล้วหายวับ เมื่อพัวพันมือ
แทงกระปี่สั้นย้อนใส่ ก็กลับกลายเป็นประกายวังวนดุจระลอกคลื่น
ม้วนใส่จากทั่วทิศแปลกทาง

พัวพันมือจนพัวพันบังเกิดความรู้สึกไร้เรี่ยวแรง การแสดงออกถึง
พลังฝีมืออันถึกดัดกล้าแข็ง การพลิกแพลงใช้คมดาบเชื่อมแขนของ
ฝ่ายตรงข้าม ทำให้มันรู้สึกไม่มีปัญญาคลั่งคลาย กระทั่งกระปี่สั้นในมือ
พลอยหนักอึ้งขึ้นมา ได้แต่หลบหลีกถนัดถยครั้งแล้วครั้งเล่า

เจ้าธิดาควรวรรณปากคำไม่ส่งเสียง สภาวะงูโจรเพิ่มความเกรี้ยว
กราคว่าเดิม เขาทราบของตัวเองจึงเป็นฝ่ายชอบ ช่มความเอิกเกริกของ
พัวพันมือเอาไว้ ประสพการณ์บอกต่อเขาว่า หากดำเนินต่อไป รอบนี้
ต้องพิริคชัยแน่แล้ว

ขอเขาจะหงส์เหินเช่นนั้น ไม่แสดงความรู้สึกออกทางสีหน้า
ในใจกลับสับสนยิ่ง แม้แต่เขียวช้วนก็ดูออก แยกเขียวหัวร่อออกมา

ผู้ที่ไม่อินคือยอมเป็นขอลฝีมือสำนักฮั่วจ้าวทั้งสาม ก๊วยเจ๋งปั้น
หน้าเคร่งเครียด ดังเสียงกลับขมวดคิ้วแน่นแน่น สันนิษฐานที่แทบถึงกมล
ไม่ออกคราหนึ่ง

โดยเฉพาะนี่เป๊ะจักยังไม่สบายใจ อดตะอึกถึงข้างกายก๊วยเจ๋งมิ
ได้ ลดขุ่นเสียงแผ่วเบาลงกล่าวว่า

“ตัวชื่อเซี๊ย บี้ชื่อเซี๊ยยามปกติไม่เป็นเช่นนี้ ท่านดูเขาได้แค่นี้

ป๋อง หามิเร็วแรงดีได้ไม่...”

ก๊วยเจ๋งพั่นกล่าวว่

“ยี่ตี้ไ้ท่งท่าเต้งเก๊าเก๊าควัก (วานรเห่ยวักกั้งเก๊า)”

ห้วยม่อซุนที่ตกอู่ได้ประกายเย็นเยียบของจีไ้ฮวด พอได้รับการกระตุ้นเตือนจากก๊วยเจ๋ง พั่นมีท่าทีได้คิด จอตัวฟูงดิ้งๆ จากนั้นพถิกย้อนกลับมา ในประกายกระบี่ที่แล่นเปลบนคุงสาขฟ้า ร่างล่อฉวขึ้นอีกครา ชกแขนงเท้า ช่อเอวคิดปราด คั่งราวกับวานรฮิดเห่ยวักกั้งไม้ ทั้งแคว่คล่องว่องไว ทั้งดีถีบสุดหยั่งคาด

ขามนี้จีไ้ฮวดค่อยเริ่มคั้งรับ เขาหามิโทสะไม่ กอับหัวร่อสาฮา กล่าวว่

“มีกักถั่วไว้ ฝู่อู่ในเหตุการณ์งมฆาต ฝู่มชอุ่อู่ด้านข้างแจ่มใส ก๊วยเต้าเฮีย ท่านสะกิดกล่าวได้ถูกต้อง สภาพของห้วยเห่ยวักกั้งมากแล้ว”

หว่างคิ้วของก๊วยเจ๋งผ่นกคิ้วแวแวงเคร่งครัดอำมหิต หาดอบคำไม่

ห้วยม่อซุนพถิกถักควาหนึ่ง ฟู้งฝ่าเงาดาบของจีไ้ฮวดในแง่มุมที่กั้นแถบจำกัด จับกระบี่ด้วยสองมือ โตะแทงไปป้องหน้า ปธายกระบี่ธากพาประกายเจิดจ้าสาขหนึ่ง มุ่งใส่ทรวงอกจีไ้ฮวด

ที่เหนือความคาดหมายห้วยม่อซุนก็ จีไ้ฮวดไม่ได้ถนถนคั้งที่มันคาดคิดไว้ มีหน้าขำผ่ายตรงข้ามยังกางแขนทั้งสองออก สะอึกเจ้ารับหน้าคั่งราวกับจะสวนกอดใส่

“ท่านหาที่ตาย”

ห้วยม่อซุนควาคำหนึ่ง ฟู้งคิ้วด้วยระดับความเร็วกว่าเดิม

ประกายเย็นยะเยิบที่แหวกพุ่งออกพ่นกันก่อเกิดเป็นดาวเย็นสามจุด
แยกย้ายพุ่งใส่สองคาและคำคอของจีได้สวด

จีได้สวดยังคงกางแขนเข้าหาโดยไม่เปลี่ยนแปลง แต่พบคานั้น
ทั้งแขนทั้งสองลง ก่อเกิดเป็นกระแสดับสองกลุ่ม กระแทกใส่พื้นดิน
ปรากฏผลกลีกละกุ่ม คนก็ลอยขึ้นสูงหันทะเหว ขณะที่ประกายกระนั้นดิชค
ผ่านตัวรองเท้าของเขาไป คนก็พลิกดลอบถึงด้านหลังฝ่ายตรงข้ามดู
ประกายไฟ

คมดาบเชื่อมแขนยังคงกรีดเป็นประกายไขว้สลับกันสองสาย
แทนเป็นเวลาเดียวกัน บนกระดุกหลังของห้วยม่อฮุนก็ปรากฏ
บาดแผลโลหิตไขว้สลับกันสองสาย ความเจ็บปวดของคมดาบที่บาดใส่
เลือดเนื้อ ทำให้ห้วยม่อฮุนส่งเสียงร้องออกมา ร่างก็ชวนเซเสียหลัก
จุ่มเสียงนี้คล้ายกับกระเรียนถูร้องจริงๆ

จีได้สวดหยุดยังยืนหยัด กล่าวอย่างอึมเข้มว่า

“ได้รับการอ้อมมือแล้ว”

ห้วยม่อฮุนทั้งอับอายหึงคือคาคา ไม่คำนึงถึงอาการปวดแปลบ
แสบร้อนที่กลางหลัง ส่งเสียงควาคปานฟ้าร้อง พลิกตัวหมายโดนใส่
อีกครั้ง

ก๊วยเจ๋งถันส่งเสียงเอ็นชว่า

“หยุดมือ”

ห้วยม่อฮุนจะชักท้วงท่าลง ใบหน้ามันขาวซีด สองคามันแดงฉาน
เพียรพยายามยัดเอวขึ้น เค้นเสียงออกจากปากว่า

“จือเฮีย ถ้วนคำทมิเราสีมืออ่อนค้อย สร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่

สำนักฮั่วจ้าว ขอให้ซื้อเสียงลงโทษคามกฏ...”

ก๊วยเจ๋งกล่าวอย่างเอือมเขินว่า

“ตอนนี้ไม่ใช่เวลาถกถึงเรื่องนี้ รอให้กลับไปแล้วค่อยว่ากล่าว”

จี๋ไต้ฮวคต่งเสียงสนับสนุนร่าวกกับเป็นคนนอกเหตุการณ์ว่า

“โฮมิไซ่ ขานนี้ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า สมควรวางแผนโค่นล้มศัตรูก่อน ไซ่ลงโทษคามกฏหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถกถึงในตอนนี้ ออกจะเร็วกว่าเหตุไป”

ขอเราหงส์กับเจียวฮี้ฮุนแทบหัวร่อออกมา ต้องข่มก้นเอาไว้กวาดคาไปยังอีกด้านหนึ่ง

แน่นอน ปฏิกริยาของชอคคิมือสำนักฮั่วจ้าวผิดแพกแตกต่าง ฉีแป๊ะจ๊กควาคขึ้นก่อนว่า

“จี๋ไต้ฮวค ท่านมีปริษณพิฆะเล็กน้อย ไม่ต้องกล่าวประชดประชัน เหตุการณ์เพียงเพิ่งเริ่มต้น ผมเห็นะยังอยู่ห่างไกล ท่านเข้าใจว่าท่านได้กินแน่นนอนหรือ?”

จี๋ไต้ฮวครีบกล่าวว่า

“สหายแซ่ต้ออย่าได้เข้าใจผิด เราไม่มีเจตนาเช่นนี้ ที่กล่าววาจาฮ้วนเป็นกุศณเจตนา คิดอ่านแทนพวกท่าน พัวเฮียพลาคทำโดยไม่ทันระวัง ขอรับการลงโทษ เราไม่อาจทนอุได้ ซึ่งความจริงมันทุ้มทออย่างสุดความสามารถแล้ว สำหรับกับคนที่ทุ้มทออย่างสุดความสามารถ ไหนเลอหักใจคำหานี้ได้?”

ฉีแป๊ะจ๊กแค้นเสียงหนักๆ กล่าวว่

“ท่านจงเช่นแนวร่ำไห้มุสิก แสร้งเป็นเมคคา ถวกลาขเช่นนี้ไม่

“ต้องแสดงค่อน้ำพวกเรา”

ก๊วยเจ๋งระบายลมจากปากช้าๆ กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

“ได้สวดอธิษฐานขอสิ่งดีๆ จริงๆ ยี่สิบสี่ชั่วโมงรับทราบพระบรม
ทำสูงส่งแล้ว รอบต่อไปขอให้สวดอธิษฐานขอสิ่งดีๆ สอนสืบต่อ...”

จี๋สวดอิมแอ้มคุงเคิม กล่าววาจาแฝงความหมายว่า

“ไม่กล้ารับ บ่อมต้องให้ท่านทั้งหลายสมมติปรารธนา...”

มือปันทักห็นดังเสียงกล่าวเสริมขึ้น

“คาดว่าสมควรให้เราได้รับการแนะนำสั่งสอนจากจี๋ตัวสือแล้ว”

ฉีแป๊ะจ๊กกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“ไม่ ให้เราต่อสู้กับมันอีกครั้งหนึ่ง เราไม่เชื่อว่ามันจะโชค
เข้าสอง”

ดังเสียงไม้ไผ่ทุ้มเสียง กวาดคาที่กระจ่างข้างหนึ่งไปยังก๊วยเจ๋ง
กล่าวเป็นเชิงสอบถามว่า

“ตัวสือเอ๋ย...”

ก๊วยเจ๋งกล่าวว่า

“ให้ตัวสือสู้ศึกก่อนเถอะ”

ฉีแป๊ะจ๊กนั่งงีบงันไป ซึ่งความจริงไม่เพียงเท่านั้น แม้แต่จี๋สวด
และพวกก็ล่วงรู้ความคืบหน้าของก๊วยเจ๋ง เหตุผลที่ไม่อนุญาตให้ฉีแป๊ะจ๊ก
ลงมือรอบต่อไปมีเพียงหนึ่งเดียว...ขุนพลที่คู่แท้ โทณเดชะดกความห้าว
หาญได้?

ดังเสียงขยับสองมือที่คล้ายบาตรเหล็กเคลื่อนออกไป กล่าวด้วยลีลา
ไร้ความรู้สึกรว่า

“จี้ตัวเหี้ย เราไม่ใช้อาวุธมาก่อน เพียงใช้ฝ่ามือเลือกเนื้อทั้งคู่
รับทราบฝีมือของผู้หัวหาญทั้งแผ่นดิน หวังที่จะลดทอนท้าวโลหิต
สร้างสมกุศลผลบุญไว้ หามีเจตนาจะล่าใจไม่”

จี้ได้สวดลอบแค้นหัวร่อ คนผู้นี้มีฉายาเมื่อรบหลักหิน ผีก็ปรี
ฝ่ามือศิลาจารึกของสำนักฮั่วซัว หลังฝ่ามือทั้งสอง สามารถกระแทก
หัวตัวใหญ่ คล้ายกับกระบองกมहिมาคู้หนึ่ง ทั้งยังติดกับร่าง สะดวก
กว่าอาวุธใดๆ ขามฆ่าคนยิ่งรวบรัดหมดจด ไม่ทิ้งร่องรอยใดไว้ ปาก
กลั่นกล่าวว่าต้องการลดทอนท้าวโลหิต สร้างสมกุศลผลบุญ ที่แท้คิด
หลอกลวงผู้ใด

ภครว้าทราบกระຈ้างแก้ไข แต่ปลื้มอกนอกจี้ได้สวดยังกล่าวอย่าง
ถ่อมตนว่า

“ตั้งเสียกล่าวถูกต้อง คนควรมีเมตตาจิต แต่เราไม่มีปัญญาใช้มือ
เปล่าเข้ารับการตั้งสอนจากคังเหี้ย ทั้งนี้เพราะเราไม่ได้ฝึกปรีฝ่ามือ
ศิลาจารึก เกรงว่าไม่อาจทนทานฝ่ามือมहिมาของคังเหี้ยได้ ดังนั้นได้
แต่ใช้อาวุธเดิมแล้ว...”

คังเถียงกล่าวอย่างใจกว้างว่า

“ล้วนแล้วแต่ความสะดวก เมื่อเป็นการรับทราบฝีมือ นิดองยึด
ถือจริงจังไป”

จี้ได้สวดอิมพธางกล่าวว่

“อย่างนั้น เราเคารพมิผู้ทำตามคำสั่ง...”

ปากกล่าวอย่างอิมเข้มแถมใส่ ความคลื่อนไหวกลั่นตรงกันข้าม
ขุ่นเสียงยังไม่ขาดหาย ก็วัดแขนขวาฟันใส่ก้นคอของศัตรู

ปฏิบัติของดั่งเลี้ยง รวดเร็วอย่างที่เหนือความคาดหมายผู้คน
นัก กระบวนท่าของเจ้าได้สวดพราหมณ์ออก มันก็ถลันหลบไปสามเจี๊ยะ
พลิกสองมือขึ้นก่อเกิดเป็นกระแสดมบันควั ค่ายประตูลักษณ์ที่ไร้สภาพ
สองบานปิดเข้าหากัน

เจ้าได้สวดก็อาศัยพลังลมที่ก่อตัวขึ้น ลอยกว้างไปวาทะ จากนั้น
ร่างอันใหญ่วูบวูบ พุ่งย้อนกลับมา ประกายดาบเปลวปลาดูจะผ่าน
สถานเป็นแห่ประกายที่คลี่กระจายออกไปทุกหน

พร้อมกับการสะบัดแว่นของดั่งเลี้ยง ฝ่ายมือที่ทั้งคู่ถือ
ไหวอย่างรวดเร็ว พลังลมคล้ายหมึกเป็นวัดภูมิสถาปัตยกรรมกับก้อนกระ-
บองที่หวดกระหน่ำ บังเกิดเป็นเสียงดังทึบตึบ ผ่นละอองละอองอบอวล
สมกับที่เป็นวิชาฝ่ามือศิลาจารึกของสำนักฮั่วซัว

นี่เป็นสภาพที่มีรุกและรับ ต่างกับการต่อสู้ในรอบของหัวม่อฮุน
เมื่อครู คูท่าในสี่ยอดฝีมือสำนักฮั่วซัว มือป็นหลักหินดั่งเลี้ยงแม้รั้งท้ายสุด
แต่หลังการฝึกปรือของมันทาได้รั้งท้ายสุดไม่

สภาวะรู้ใจของทั้งสองฝ่ายยิ่งมายิ่งรวดเร็ว กระบวนท่าที่ไร้ที่อิง
มาถึงจุดนี้ ประกายดาบโฉบเฉี่ยวมาดดา พลังลมอันแกร่งกร้าวทะลักทะ
เฉียดผ่านไปอย่างหวุดหวิด สามารถคัดค้านความเป็นดาบในชั่วพริบตา

จากสภาพการต่อสู้ ยามกะทันหันยากที่ดูจะความเหนือล้ำค่าสูงได้
ก๊วยเจ๋งที่คุมเชิงอยู่ด้านข้าง ท่าทีสมานกับการชิงชัยของทั้งสอง
ปากนับกระบวนท่าที่ดำเนินไป เมื่อนับถึงท่าที่เจ็ดสิบแปด ใบหน้าอันเคร่ง
ขริบจริงจึงต้องปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบหนึ่ง

รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของก๊วยเจ๋ง เจ้าได้สวดพราหมณ์พลิกควั

ความปลาทิ้งมือขวาของคังเถียงที่หนีใส่อากาศธาตุ มือซ้ายก็คิดเป็นรูป
 ครึ่งวงโค้ง ประภาสศิครามของกมดาบเชื่อมแขนผ่านฝ่ามือข้างนั้นไป
 อย่างรวดเร็ว

เห็นกมดาบโผล่พ้นออกนอกแขนเสื้อ พอลากผ่านไปก็ลากพานิ้ว
 ก้อยนิ้วหนึ่งไปด้วย เป็นนิ้วก้อยข้างซ้ายของคังเถียงเอง

ทริภคานิ้วมือถูกฟันขาด คังเถียงไม่รู้สึกเจ็บปวดเป็นพิเศษอันใด
 เพียงพบว่าปลาทิ้งนิ้วก้อยข้างกายสัมผัสถูกความเย็นเฉียบที่ผิดปกติจาก
 นั้นก็อับบังเกิดความสับสนร้อนราวถูกเปลวไฟจี๋ใส่ เห็นกับตาว่า นิ้วก้อย
 ของตัวเองนี้นั้นหลุดกระเด็นไป พอลิดตกลงที่แท่นเท้าของก๊วยเจ๋ง

คังเถียงรอยยิ้มบนใบหน้าก๊วยเจ๋งจะงักค้าง เวลาที่ผู้คนคิดขม
 พลังสูญเสียดุเดือดที่คิดขมไป การเปลี่ยนแปลงของอารมณ์ ชวนให้กระ-
 ้อกกระอ่วนจริงๆ ชานนี้ก๊วยเจ๋งยิ้มไม่ออกแล้ว

มันเหมือนมองดูนิ้วก้อยที่ยังต้นกระตุกเล็กน้อย ซึ่งคกอยู่แทนทำ
 นีวนั้น ขอดสีมืออันศักดิ์สิทธิ์แห่งสำนักฮั่วฉั่วผู้รู้ลึกกระเพาะปั้นป่วน
 เทนอาเจียนออกมา กล้ามเนื้อสองแก้มกระตุกเข้าหากันอย่างถี่คัว หัน
 ในปากก็บดเข้าหากันคังกรอๆ

คังเถียงยืนอยู่ห่างไปเจ็ดแปดก้าว เบิกดาที่แจ่มกระจ่างเพียงข้าง
 เดียว มองดูมือซ้ายของตัวเองอย่างหลือเชื่อ ฝ่ามือมหิมาที่ทั้งอวภณาทัง
 เจริญแกร่งข้านั้น หลงเหลือนิ้วมือเพียงสี่นิ้วจริงๆ คัมภีร์ที่นิ้วก้อยของ
 เขยถูกฟันเฉียนสมอ เหลือแต่รากนิ้วที่ปรากฏเถื่อนค้อนเถื่อน โลหิตสี
 แดงฉานไหลลงลงยังฝ่ามือ ภาคว่าเป็นเพียงต้นเล็กๆ แค่นี้ก็ถึง
 กันบึงหัวใจของคังเถียง

ปฏิกิริยาของคังเลียง รวดเร็วอย่างที่เหนือความคาดหมายผู้คน นัก กระบวนท่าของจีได้สวดพอไขออก มันก็ถลันหลบไปสามเซี่ยะ พลิกสองมือขึ้นก่อเกิดเป็นกระแสลมม้วนตัว ถ้ายาประจวบหลักที่ไร้สภาพ สองบานปิดเข้าหากัน

จีได้สวดก็อาศัยพลังลมที่ก่อตัวขึ้น ถอยกว้างไปวาเศษ จากนั้น ร่างอ้วนใหญ่วูบ พุ่งย้อนกลับมา ปรายคาบแปลบปลาบจุฬำผ่าน ฐานเป็นแห่ประกายที่คลี่กระจายออกปากหนึ่ง

พร้อมกับการสะบัดกวัดแกว่งของคังเลียง ฝ่ามือที่ม้วนทั้งคู่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว พลังลมคล้ายหมึกเป็นวัตถุมีสภาพดั่งราวกับก้อนกระ-
บองที่หวดกระหน่ำ บังเกิดเป็นเสียงดังทึบตึบ ผ่นละอองละอองคุ้งอบอวล สมกับที่เป็นวิชาฝ่ามือศิลาจารึกของสำนักฮั่วซัว

นี่เป็นสภาพที่มีรุกและรับ ต่างกับการต่อสู้ในรอบของฟัวม่อจูน เมื่อครู คูท่าในสี่ยอดฝีมือสำนักฮั่วซัว มือป็นหลักหินคังเลียงแม้รั้งท้ายสุด แต่พลังการฝึกปรือของมันทาได้รั้งท้ายสุดไป

สภาวะจู่โจมของทั้งสองฝ่ายยิ่งมายิ่งรวดเร็ว กระบวนท่าที่ใช้ก็ยิ่ง มากยิ่งขึ้น ประกายคาบโจนเฉียวบาดดา พลังลมอันแกร่งกร้าวทะลักทลาย เฉียดผ่านไปอย่างหวุดหวิด สามารถคัดค้านความเป็นดาบในชั่วพริบตา

จากสภาพการต่อสู้ ขามกะทันหันยากที่สุชนความเคลื่อนไหวจะสูงได้ กว๊วยเจ๋งที่คุมเชิงอยู่ด้านข้าง ท่ามกลางการชิงชัยของทั้งสอง ปากนับกระบวนท่าที่ดำเนินไป เมื่อนับถึงท่าที่เจ็ดสิบแปด ใบหน้าอันเคร่ง ขริบจริงจึงต้องปรากฏรอยยิ้มขึ้นวูบหนึ่ง

รอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของกว๊วยเจ๋ง จีได้สวดทันพลิกตัว

นั่น ทุกประการถึงขั้นสุดหยั่งคาด ท่านก็เป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง โทษเถยไม่
เข้าใจเหตุผลข้อนี้?”

นี่เป็นครั้งแรกที่ก๊วยเจ๋งไม่อาจควบคุมตัวเองได้ กระซอกเสียงว่า
“ท่านกำลังตั้งสอนเรา?”

ขอเขาะหงส์กล่าวด้วยความปลอดโปร่งว่า

“นี่มิใช่ตั้งสอน หากแต่เป็นคำน้อมเตือน ก๊วยเจ๋ง ข้าพเจ้าเพียง
เตือนสติท่านว่า ไม่ว่าเรื่องราวใด ก่อนที่จะปรากฏผลในอน ปฏิบัติ
ของความถึงใจและเคียดแค้นล้วนไม่เหมาะสม”

ก๊วยเจ๋งแค้นเสียงหนักๆ ร้องคังๆ ว่า

“ท่านก็ควรจดจำคำพูดเหล่านี้ไว้ หวังว่าผลสรุปเคียวกันนี้จะไม่
เกิดแก่ท่าน?

อีกคำหนึ่ง จี้เบ๊ะจักพันบาดแผลบนฝ่ามือให้กับคังเถยอย่างเร่ง
ร้อน หัวขโมยก็เดินเข้ามาเก็บนิ้วขาดบนพื้นขึ้น ใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง
ห่อไว้ ประคองส่งมอบค้อก๊วยเจ๋ง

จี้ได้สวดทอดถอนใจกล่าวกับก๊วยเจ๋งว่า

“ก๊วยเจ๋ง ต้องขอโทษยิ่ง กัดบดทั้งมือทำร้ายคังเถย โปรดรับความ
เสียใจจากเรา และขอให้เชื่อว่า เราก็ลำบากใจเช่นเดียวกับท่าน...”

ก๊วยเจ๋งจงใจกล่าวอย่างฉือชว่า

“นี่ไม่มีใด นั่นแต่โบราณกาลมาล้วนเป็นเช่นนี้ กระปุกเกติบต้อง
แตกที่ขอบป่อ ขุนพลต้องตายกลางสมรภูมิ ผู้ฝึกปรีชาญาณมีสักกี่คนที่มี
สภาพครบถ้วนสมบูรณ์?”

จี้ได้สวดขึ้นประจบกล่าว

การฉีให้ไกล ก็ได้คิดแล้ว”

ก๊วยเจ๋งเจ็ดหน้าเล็กน้อย กล่าวเสียงกระด้างว่า

“อาการบาดเจ็บทางร่างกายไม่นับเป็นอย่างไร ประการสำคัญคือ ศักดิ์ศรีส่วนบุคลิกถูกกระทบหู่ ชื่อเสียงของท่านก็ได้รับความมัวหมอง นี่มีอาจไม่ช่วงชิง ไม่เพียงต้องช่วงชิง ถึงกับต้องช่วงชิงโดยไม่เสียค่าชีวิต”

จี๋ได้สวดชักโหด กล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

“ทั้งบอกกล่าวโดยกระช้ำชัค ทั้งแสดงความเสียใจ หากก๊วยเจ๋งยังไม่ยอมเลิกเรา คิดจัดการอย่างรุนแรง เราก็อับจนปัญญา ได้แต่สละชีวิตเข้าน้อมสวามิภักดิ์”

ก๊วยเจ๋งคาทอประกายเย็นเยียบ จุ่มเสียงก็เย็นชาปานน้ำแข็ง กล่าวว่

“เราทราบว่ ท่านแขกแะกระช้ำชัค เห็นอย่างชัดแจ้ง ทั้งทราบแน้ แก่ใจ นี่เล็กสวามิภักดิ์เป็นชนชั้นที่คลุมเครือได้?”

จี๋ได้สวดกล่าวว่า

“ได้รับการยกยอแล้ว ก๊วยเจ๋ง”

ก๊วยเจ๋งยกสองมือถอดออก กล่าวอย่างแข็งกร้าวว่า

“รอบนี้เราจะขอรับการสั่งสอนจากท่านเอง”

จี๋ได้สวดทราบบว่า ต้องมีความคืบหน้าขั้นนี้ ดังนั้นเดินไปด้านข้าง สองก้าว น้อมกายเล็กน้อยกล่าวว่า

“ยังหวังให้ยังมีอไ้ไมครี ก๊วยเจ๋ง...”

ก๊วยเจ๋งมีดาบคมขาวจับอาวุธ ยอ่าได้เห็นเปลือกนอกมัน

อ่อนโยนนุ่มนวล ทำทางดูนุ่มนวลกิริยาภาพ แท้ที่จริงมีนิสัยร้อนแรงปานเปลวเพลิง สีมือโศกเหมือนอำมหิต ไม่ลงมือก็แล้วกันไป พอลงมือถึงกับคล้ายพยัคฆ์คลุ้มคลั่ง

ขามนั้น ก๊วยเจ๋งสัดคืบเสียวไปด้านหลัง สองมือควัดขึ้น คล้ายค้ำคาวทางปีก แยกย้ายออกจากซ้ายขวา หันใส่ขามของจีได้สวด ลงมือด้วยความรวดเร็วสุดเปรียบปาน

จีได้สวดปึกหลักขึ้นหัตถ์ พลิกแขนทั้งสองเข้าปะทะกับศภาวะฝ่ามือของฝ่ายตรงข้าม เมาฝ่ามือของก๊วยเจ๋งยังไม่กระดาหยา ในมือก็เพิ่มกระบอกสี่คำยาวเรียวครึ่ง หยาบเท้าแขนเหล็ก คูไปคล้ายในถ่วงอันหนึ่ง

จีได้สวดโน้มนำก่อนบนไปเล็กน้อย ควัดรั้งแขนซ้าย จุดประสงฆ์เพื่อต้องการเจาะใส่กระบอกเหล็กของฝ่ายตรงข้าม เพื่อหยั่งความตื้นลึกหนาบางสักครา

เห็นก๊วยเจ๋งสั่นเท้า กระบอกเหล็กกววูบ เสียงงาคราหนึ่ง ปลายกระบอกก็ปรากฏอาวุธรูปเหล็กสามเหลี่ยมยาวเรียวเสียดฟุ้งออกมาท่อนหนึ่ง เนื่องด้วยลัดฟุ้งด้วยกำลังแรง กอปรกับอุบัติขึ้นอย่างกะทันหัน ปลายแหลมของเหล็กสามเหลี่ยมเฉียดผ่านข้างแก้มจีได้สวดไปอย่างหวุดหวิด แทบทำร้ายถูกผิวหนังแล้ว

จีได้สวดถอบกันคำในใจ หมุนคว้างอย่างรวดเร็ว สองแขนโอบเข้าหาตัว พอโอบบรรจบกัน ก็ปรากฏประกายขึ้นเยือนเฉดลงแปลบปลาบ เสียงคมดาบแหวกฝ่าอากาศ คล้ายภูคคว่ำปีกาจกรวญ

ก๊วยเจ๋งหมุนตัวเร็วฉับ พลิกกระซอกอีกปลายหนึ่งของกระบอก

เหล็ก กล้ายกำลังต้นป้าที่ ปรากฏถูกกตมที่ร้อยไขเงินเล็กตะเอยด ขนาด
เท่าผลตำไขถูกหนึ่งคิดผิงออกมา

อย่าได้เห็นว่ามันมีขนาดเล็ก บนถูกกตมประดับเหล็กเหลี่ยมปลาย
แหลม คล้ายกับเขี้ยวของอสรพิษ โดยเฉพาะแผ่งหลังรุนแรง กระแทก
ใส่คุดาวดก

เจ้าได้สวดสูตรมหายใจอุบท้องน้อย อาศัยการโคจรหมุนเวียนของ
พลัง คมดาบเขื่อนแขนที่แขนขวาพ้นออกจากแฉ่งมูมที่จำกัด ขณะที่เสียง
โธระกระทบกันคังขึ้น เขาพตันพุ่งกายดาโธม สองแขนกวัดแกว่ง ก่อเกิด
เป็นประกายสีครามหมุนเนื่องออกคุดมรสม

ก๊วยเจ๋งลอยตัวขึ้นราวอินทรีกางปีก หักเหท่าร่างกลางอากาศคิด
ต่อกันเก้าครั้ง ถูกกตมเหล็กเหลี่ยมกลัดกลายเป็นถูกถูกกาบดเกลื่อน
ฟ้า คัดพุ่งออกอย่างเร้งร้อนรุนแรง

เจ้าได้สวดทมนต์ตีสมาธิ ระหว่างการพุ่งตัว พ้นสะบัดแขนออก
คมดาบกริดเป็นประกายเส้นสายสั้นๆ พ้นใส่ไขเงินที่ถูกติดกับถูกกตม
เหล็กเหลี่ยมอย่างแน่นอำ ในเสียงครังคังสะท้าน วัตถุถูกกตมกระเด็น
ไปไกลไซ

ความเคลื่อนไหวของก๊วยเจ๋งทั้งรวดเร็วทั้งพิกล คล้ายกับปีศาจ
ภูตพราย เท้าข้างเดียวพองแคะพื้น ก๊วยกกระบอกขึ้น ในเสียงซดลวดที่แทบ
ถึงกอดไม่ออก ปรากฏจุดสีคำตะเอยคด้อยบกลุ่มหนึ่ง ครอบคลุมใส่เจ้าได้สวด
ราวผิงแตกวัง

กระบอกที่หยาบสั้นอันนี้ กลับถูกซ่อนของถ่นประหลาดพิกล
มากหลาย นับเป็นที่หนือความคาดหมายเจ้าได้สวด แทบไม่ยอมเชื่อว่าเป็นผู้

ใดสามารถประดิษฐ์คิดค้นอาวุธมีคมนานัปการอยู่ในกระบอที่แคบสั้น
ทั้งยังแปลงอานุภาพได้อย่างเต็มที่

จุดสีดำที่พุ่งมาปะทะหน้า เป็นเม็ดยาพิษที่เล็กละเอียด ไม่ต้อง
บอกก็ทราบได้ เม็ดยาพิษเหล่านี้มิใช่เม็ดยาพิษธรรมดา จี๋ไฉวคงไม่กล้า
เสี่ยงอันตราย โบกแขนเสื้อหมุนคว้างออกไปวาทะ

ก๊วยเจ๋งคล้ายกำลังรอให้จี๋ไฉวเคลื่อนไหวย่นๆ และคล้าย
คาดการณ์ว่าจี๋ไฉวคงมีปฏิกิริยาเช่นนี้ จี๋ไฉวไม่ทันทรงกายมัน
ก๊วยเจ๋งก็จึงโอบอุ้มบ่วงบน กระบอกเหล็กขึ้นปราศออก อาวุธรูปเหล็ก
สามเหลี่ยมที่ปลายกระบอที่พุ่งขวับออกอย่างรวดเร็ว

เนื่องด้วยก๊วยเจ๋งจึงโอบอุ้ม บวกกับอยู่เบื้องสูง อีกครองตำแหน่ง
ที่มีเปรียบ นอกจากนั้นทั้งสองฝ่ายอยู่ในระยะประชิดใกล้ ไม่ว่าใช้วิธี
หลบเลี่ยงอย่างไร ล้วนไม่อาจแก้ไขสถานการณ์ได้

ยามกับขึ้นเป็นดาบ จี๋ไฉวเปิดดาขึ้น ร่างอ้วนใหญ่เคลื่อนไปด้าน
ข้างครึ่งก้าว อาวุธรูปเหล็กสามเหลี่ยมที่ตอนนั้นเฉียดผ่านได้ชอกแขน
ขวาของเขาไป เขาค่อยคิดโล้คิดตามเวลาที่เลื่อนลัด ขวางร่างโอบเข้า
หา แขนซ้ายควัดเขี่ยขึ้น อาวุธรูปเหล็กสามเหลี่ยมถูกกระแทกกระดอน
กลับไ้ เสียงปะทะอันสลดโถมฟุ้งขึ้น ก๊วยเจ๋งก็วางทวนๆ กระแทกกัน
นั่งลงกับพื้น

อาวุธรูปเหล็กสามเหลี่ยมยังสะท้อนประกายเขยิบขึ้น จับต้องใบ
หน้าที่ซิดขาวของก๊วยเจ๋ง คมอาวุธปักใส่ตำแหน่งระหว่างหัวไหล่กับ
ทรวงอกด้านขวาของมัน จมลึกเข้าไปประมาณสองนิ้ว

แต่ว่านี่ยังคืออยู่ ตำแหน่งนี้มีไข่จุดชีวิต หากว่าคมอาวุธเคลื่อน

คล้อยมาทางซ้ายเล็กน้อย อย่างนั้นผมหงอกขาวของก๊วยเจ๋งจะจับ
สะท้อนอาบอุทัยของมันเองแล้ว

จีได้สวดก็ไม่ได้เลิกว่าเท่าใด ผอกลงแขนขวารับบาดเจ็บขาเสื้อสีนี้
เลือดเนื้อเหวอะหะเหยเห็นกระดูก แต่หากวิเคราะห์จากอาการบาดเจ็บ
ในรอบนี้ก๊วยเจ๋งเป็นฝ่ายแพ้

เสียงขู่คำรามดังจากปากฉี่เป๊ะจัก แก้วแขนปลิดดาวผู้ไม่ทราบ
ตัวเหล็กเหล็กข่มขู่วิญญาณของมันออกมาตั้งแต่เมื่อใด โคมไฟจีได้สวด
อย่างอาภัพมาคร่ำ

ที่ด้านเฉียงปรากฏจากคนดั้นวูบ คาบหม่ากริดล่าอากาศดุจสายรุ้ง
ขอเราหงส์สะอึกเข้ารับหน้า กล่าวอย่างเหยียดคชามาว่า

“ใช้วิธีการเปลี่ยนหน้าชนยังไม่พออีก นี่หรือคือพฤติกรรมอันเปิด
เผยหมดจดของสำนักมาครฐาน?”

ก๊วยเจ๋งที่นั่งอยู่บนพื้นหลังคิดว่า

“เป๊ะจักถ่าดยขมา”

ฉี่เป๊ะจักถ่าดยขมือสลับเท้ากลับมา ร้องอย่างไม่อินขอมว่า

“ตัวฉี่เป๊ะ พวกเราไม่อาจดูคชานี้ สำนักฮั่วซัวไม่ยอมเสีย
หน้า ผู้เจ้าพ่อให้ดูรายกว่านี้ พยัคฆ์รายยังสู้ผู้นำฝูงหนึ่งไม่ได้ พวกเรา
เคืองป้าเคืองโหง่เข้าไป จะอย่างไรต้องโค่นมันให้จบได้...”

จีได้สวดอินหัตถ์อย่างปลอดโปร่ง มองดูฉี่เป๊ะจักถ่าดยขอย่างขมขื่น
ปากกล่าววว่า

“คำสอนสำนักมาครฐานล้วนมีแบบฉบับเช่นนี้หรือ หลังการเปลี่ยน
หน้าชน ยังคิดใช้พวกมากเข้าถ่มรุมอีก”

หน้าผากดีแฉะจักปรากฏเห็นเขียวขึ้นไปน ฆาตกรรมก็ชวนกันกล่าว
ว่า

“สำหรับกับชายใดคนผู้สิ้นท่าน ไม่ต้องยึดถือกฎหมายอันใด”
จึงได้สวดสั้นสั้นกระซิบว่า

“สหายเจ้าดี ท่านก็ชั่วชั่วถูกท่านอย่าถือโทษแล้ว ท่านยังไม่รู้สำนัก
เว้นหนทางดอยอีก?”

จึงแฉะจักดาแดงฉาน มือที่ถือเหล็กเหล็กมส่งวิญญูณสั้นระริก
เล็กน้อย กล่าวว่

“จึงได้สวด ท่านอย่าหมายกล่าวโทษเรา เราอย่าถือโทษของสำนัก
ชั่วชั่วมมือใด การช่วงชิงผลแพ้ชนะ เพียงขึ้นอยู่กัมือส่วนตัว ทามีสวน
เกี่ยวข้องกับสำนักอาจารย์ไม่...”

จึงได้สวดหัวร่อฮาฮาว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง ครั้งนี้ทำไม่ได้ ครั้งหน้าค่อยมาใหม่ ขอใช้
ฝีมือที่เปิดเผยหน้ากลัศคิน ยังประเสริฐกว่าใช้พวกมากเข้ากัสมุมน”

ก๊วยเจ๋งคั้นร่นลุกขึ้นจากพื้น เบียดบนศีรษะพุ่งหิงเล็กน้อย ไบหนัก
เป็นสีเทาซีด ไม่มีบุคลิกภาพดุจเดิมอีก เกร็งลมปราณอีกหนึ่ง กล่าวว่

“ได้สวดเสีย ท่านคือผู้ตามครั้งชนะสามครา พวกเราขอรับ
การพ่ายแพ้แล้ว วางใจเถอะ สำนักชั่วชั่วไม่ขอใช้วิธีการกัสมุมนอย่าง
คำชั่วเด็ดขาด”

จึงได้สวดสลาขรดยอิม สีหน้าเคร่งขรึมลง ถึงกับเคร่งขรึมจนอำมหิต
อยู่บ้าง กล่าวว่

“เราขอกล่าวอย่างเปิดอกเถอะ ก๊วยเจ๋ง ในโลกมีผู้คนนับร้อย

นับพันชนิด และมีนิสัยใจคอนับร้อยนับพันอย่าง กับคนชนิดใด ให้วิธีใดเข้าจัดการ เราทราบกระຈ้างดี ตอนแรกที้นัดต่อสู้ เรนชื่อในพหุติการณ์เปิดเผยของตำนักท่าน ดังนั้นวางแผนรับมืออย่างหมดจด เราไม่เกรงเกรงว่าศัตรูของเราจัดอยู่ชนิดใด ยิ่งไม่คำนึงว่า พวกมันจะใช้วิธีการอย่างไร นับแต่โบราณกาลมา มีวิธีการสะกดข่มกันเองอยู่มากหลาย นี่ถ้วนมิใช่ปมสำคัญ ปมสำคัญขึ้นอยู่กับมโนธรรมส่วนตัว และการทบทวนตัวเอง”

ก๊วยเจ๋งกล่าวอย่างชื่นชมว่า

“ได้สวดเสี พหุติการณ์ของพวกเราสมควรไม่สร้างความคิดหวังแก่ท่าน...”

จีได้สวดกล่าวอย่างเข้มขร้าวว่า

“ยังพอใช้ได้”

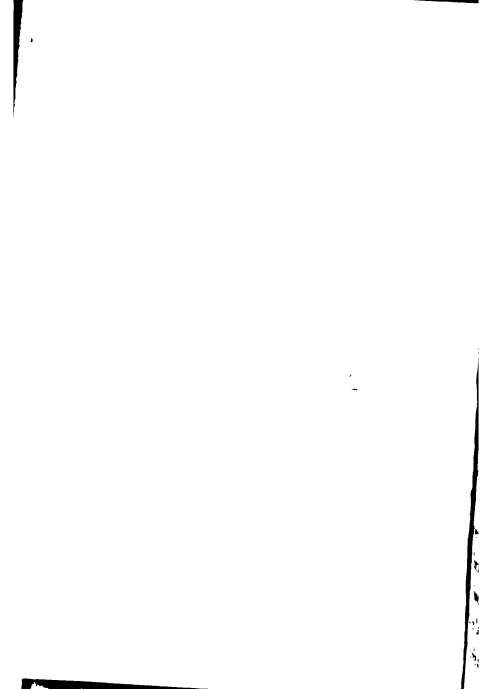
ก๊วยเจ๋งคิดกล่าวอะไร แต่แฉ่วกลั้กสิ้นไว้ บอกกล่าวกับชื่อตีที่ข้างกายคำหนึ่ง จีเีป๊ะงักก็เข้ามาประครองมัน ทั้งที่อ้อมไปยังเนินสนด้านหลัง ชั่วครู่ให้สัถ บังเกิดเสียงฝีเท้ามาดั่งขึ้น เคจ็อนห่างออกไปทีละน้อย

เจีวฮี้ฮุนฮัคฮั้นเป็นเวลานาน อคร่าหึงมิได้ว่า

“บารคามันเดอะ คำฮักฮักมาครฐฐานฮันใด ก่อนหุบกางจากไป ยังไม่บอกกล่าวสัักคำ”

จีได้สวดฮั้นมือคบโหนดเจีวฮี้ฮุน หือคาตงกล่าวว่

“ไม่ค้องร่ำหึงร่ำพันแฉ้ว เจีวฮี้ฮุน ไปรูงม้ามา พร้อกันเจ้งค่อฮู้บ้อกวนกับฮู้จ้วนเพีฮวและพวกที่หลังเนินสน บารคามันมิค้องหลบๆ ซ่อนๆ อีก ถ้วนกลับไปให้กับบิดา”

บทที่ 27

ข้อตัวฝ่ายศัตรู

ในห้องลับที่สวนหลังของร้านทองหยกเทียนป้อ จูค
โคมไฟสว่างไสว จี้ได้สวดมนต์อยู่หลังโต๊ะ คล้ายครุ่นคิดอันใด

ขอเขาจะหงส์นึ่งเป็นเพื่อนอยู่ด้านข้าง มีถือนผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่ง
บิดพันไปมา คล้ายกับว่าจิตใจไม่อยู่กับตัว ตู้บ๊อควน เด็กโด้แซว กู่วั้นเหียว
และเทพบุตรเข้าบุปผา ขึ้นสำรวจมออยู่สองฟากข้าง สีหน้าปรากฏแว
ม่งหวังรอคอย

บรรดาภกาภายในห้องสงบสุขยิ่ง แต่ในความสงบสุขยังแฝง
เงื่อนงำอยู่บ้าง จี้ได้สวดคกด้วยธำมรงค์ทองที่ใช้เป็นประจําบนโต๊ะจีน
จินน้ำชาคําหนึ่ง จงใจฝอนชุ่มเสื่อให้ปลอดไปวัง กล่าวว้า

“ฮามนี้เป็นเวลาใดแล้ว?”

ทุกผู้คนภายในห้องสบตากันวูบ ยังคงเป็นกู่จวนเหียวมอองดู

ท้องฟ้าแวมหนึ่ง ค่อยกล่าวว่

“ใกล้ถึงช่วงปลายของยามจ้อ (เที่ยงคืน) แล้ว”

ขอเขาะหงส์ขี้มเล็กน้อยกล่าวว่

“ท่านวางใจ คราครั้งนี้เจียวี่ฮุนคงไม่เกิดความคิดพลาด ยิ่ง
กลับมายุบ แสดงว่ายังมีผลดีน้ มันกับคนของคิกสะท่อนกลับม้คพบกัน
ยามมิดค่ำ ระหว่างไปกลับก็ค้องใช้เวณกือยสองชั่วยาม คอให้ทุกประการ
ราบร้น ก็ค้องรอกอยฮักครู่หนึ่ง คอขมมาถึงได้...”

จีได้ฮวดถามอีกว่

“คนของคิกสะท่อนกลับม้นค้าร่งค้าแหน่งอันใด?”

ขอเขาะหงส์กล่าวว่

“เป็นเท่าม้ก (หัวหน้ากลุ่ม) ผู้หนึ่ง เรียกว่าเขาซา น้ันเป็นไซค
ของพวกเร หากมีไร้เขาซาทุจริต ถูกคิกสะท่อนกลับม้ตรวจสอบทราบได้
ทำการจับล่อออกมา มันคงไม่คิดค้อกับเจียวี่ฮุน เพือเพรงพรายความลับ
ให้ทราบ ผู้คนพอบังเกิดความเคียดแค้น ก็ไม่มีเรื่องใดที่ทำได้”

จีได้ฮวดส่งเตียงคังฮิมม้ กล่าวว่

“เมื่อวันก่อน เจียวี่ฮุนป้บออกเรื่องน้ค้ดระา เรายังค้ดงค กรังกรง
ว่เล็กน้อยนี้หลงกลอีก คราก่อนก็ป้บเท่าม้กของคิกสะท่อนกลับม้คคคค
กับมัน ฮุดท้ยชคหคหคพรางกับค้กไว้ ไม่ค้เพียงเจียวี่ฮุนพ้ค้ค้รงลงไป
ยังสร้างควมค้าบกแก่พวกเราคราหนึ่ง...”

ขอเขาะหงส์ขี้มพลาถ กล่าวว่

“ข้าพเจ้าข้อมไม่ค้มเลือนเหตุการณ้แตกเปค้ฮุนค้ว้ประกันที่
ป้กค้เกีย ว่วค้วน้นป้บข้าพเจ้าค้คค้ค้จ้นเอง แต่ศภาพครั้งนี้ค้คคคคคค

ต่าง เจียวยี่ฮุนสืบสาวเรื่องของมันจนกระทั่ง มิน่ามันเกิดขึ้นตั้งแต่
ครึ่งเดือนก่อน หวังว่าเขาจะถูกหวนหาเป่ข้างหนึ่ง หากคิดเสแสร้ง ก็ไม่
อาจเสแสร้งได้แบบเนียนปานนี้”

อู๋จ้วนเพียวกล่าวเสริมขึ้น

“สถานที่พบหน้าของทั้งสองฝ่าย มิใช่ให้ผู้แสร้งเขากำหนด หาก
แต่เป็นเจียวยี่ฮุนจัดสรรขึ้น เจียวยี่ฮุนเปลี่ยนสถานที่รวมสี่แห่ง แต่ละแห่ง
ล้วนถึงกระดานข้อความ เปลี่ยนแปลงตำแหน่งสถานที่ สุดท้ายพบกัน
บนเรือน้อยลำหนึ่ง เรือจอดรออยู่กลางแม่น้ำ ล่องไปตามกระแสน้ำ
ขอให้จัดส่งกำลังติดตาม ก็ยากลำบากยิ่ง”

จี้ไฉ่ฮวดหัวเราะเฮะเฮะ กล่าวว่า

“เมื่อเสียทีครั้งหนึ่งก็ถือเป็นบทเรียน คราวครั้งนี้เจียวยี่ฮุนรอบคอบ
รัดกุมกว่าเดิมมาก สภาทความเป็นอยู่ที่ดีสะท้อนกลับ คาดว่ามัน
ฝังใจไม่ลืมเลือน”

ขอเขาหงส์กล่าวอีกว่า

“รู้สึกที่ร่วมทางกับเจียวยี่ฮุน ข้าพเจ้าข้านี้ชั่วอีก ให้คำนิพนธ์
ด้วยความระมัดระวัง โดยเฉพาะเงินที่พกติดตัว ต้องนำไปให้ครบจำนวน...”

จี้ไฉ่ฮวดกล่าวถามว่า

“ผู้แสร้งเรียกราชาสามพันคำถึงหรือ?”

“สามพันคำถึงจริง ทั้งเขาจะต้องการเงิน กระทั่งตัวแลกเงิน
ยังไม่รับ...”

จี้ไฉ่ฮวดขมมืออุบคาง กล่าวว่า

“กลับเรียกเรือไม่มากนัก นอกเงินแก่มันเยอะ จะอย่างไรไม่

แพงเท่าใด”

ขอเขาจะหงส์แค้นเสียงดังเอะกะล่าวว่า

“ราคาแพงหรือไม่ ตอนนี้ยังไม่กล้าระบุมัน ต้องดูว่าเงินสามพัน
ค่าถึงซื้อได้ของใด ท่านจับจ่ายมือเติบจนเกษชิน ไม่ครุ่นคิดว่าหักการ
ค้าหว่านพิษหวังผล เงินมากเงินน้อยเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ต้องสมราคา
จึงถูกต้อง...”

นำคำคล้ายกับเป็นเจ้าแค้นนี้ พอกระทบโศกใจได้สวด มิเพียง
ไม่รู้สีกว่าขอเขาจะหงส์ถูกรานอำนาจ กลับยังเกิดความวามหาใจ
หยาตถกกล่าวว่า

“หลังจากนี้การค้าใดเหมาะสม การค้าใดไม่เหมาะสม ท่าน
ต้องใช้ความคิดให้มากไว้ เราลำบากมานานปี นับว่าเหน็ดเหนื่อยมากแล้ว
จะได้อยู่สุขสบายสักครา”

ขอเขาจะหงส์ค่อยพบว่า ตัวเองใช้คำพูดเปิดเผยเกินไป รีบกล่าว
ด้วยสีหน้ากระดากอยู่หลายส่วน และแง่งอนอยู่หลายส่วนว่า

“ข้าพเจ้าวิจารณ์ความเรื่องราว ท่านคิดเถยเถิดไปที่ใดแล้ว?”

“ใจได้สวดกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

“ที่เรากล่าวก็เป็นความจริง ขอโกนนี้ หน้าทีควรรับไว้
โยต้องช่วยเงินไป?”

ดูวันเพ็ชวปากไวใจจริง ขามนั้นกล่าวเสริมว่า

“กล่าวตามความจริง พวกเราก็ขิดถือขอโกนนี้เป็นเจ้าแค้นนี้
ในอนาคต เพียยังไม่ได้เข้าพิธี ตัวเอี้ยเลือกวันมงคล คี้องร้องปาว
บรรเลงมโหรีคราหนึ่ง ขอโกนนี้ก็เป็นตัวไหนโน้ (นาชหญิงใหญ่)

โดยชอบธรรมแล้ว”

ขอเขาจะหงส์ขี้เท้า กถ้าวอย่างร้อนรุ่มร้อนใจ

“เรื่องราวยังไม่ถึงวันนั้น อย่าได้ข่าวประกาศตามอำเภอใจ หากเกิดการเปลี่ยนแปลงอันใด โขมิใช่สร้าง ความอับอายแก่ผู้คนแทนเรา?”

ดูจวันเพ็ญอื่น พลังกล่าวว่

“ขอโกวเนี่ยกังวลเกินไปแล้ว โกวเนี่ยกับตัวเอี้ยพวกเราเพียง รอคอยวันนั้น นับว่าทุกประการถ้วนพริกพริบ เพียงรอวันมงคล โทนเลยเกิดการเปลี่ยนแปลงได้?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวด้วยใบหน้าแดงสดว่า

“หากว่าตัวเอี้ยพวกท่านเปลี่ยนผันแต่กลางคัน ไม่ต้องการเรา แล้ว?”

ดูจวันเพ็ญไม่ทันเอี้ยปาก จี้ได้สวดก็ร้องว่า

“โทนเลยมีเรื่องนั้น บุษบศตริกรักชอบกัน ผูกพันไปชั่วอายุขัย เมื่อกระทำสัญญาใจ โทนเลยทำสาธด้างได้ ขอโกวเนี่ย เราผู้แจ่มมีคั่น มีปราช ไม่เปลี่ยนผันเด็ดขาด”

ขอเขาจะหงส์สถาปณินดี บังเกิดความรู้สึกรักเอี้ยกับเร้นเคียวกับ ครั้งแรก แคนางณเคียวผ่านทะเลรักมา ยังคงเป็นสตรีสาว ชามอยู่เบื้องหน้า ผู้คน สนทนาถึงเรื่องการแต่งงาน อดบังเกิดความสุขเงินเอียงอาช มิได้ ชามนี้กระทั้งที่ระยังไม่วะคอกกับการเมยขึ้น

ผู้คนที่ข้างกายของจี้ได้สวด ก็รับรู้ถึงท่าทีที่เขามิคือขอเขาจะหงส์ นับแต่ตั้งจนถึงกระจำง จากซ่อนเร้นจนถึงเปิดเผย ความสัมพันธ์ ของทั้งสองฝ่าย ค่อยแสดงออกมาทีละน้อย ทั้งหมดล้วนยอมรับด้วย

ความพึงพอใจ คล้ายฉ่วงรู้ผลเช่นนี้แต่แรกแล้ว

เทพบุตรเข้าบุปผาที่ด้านข้างกวาดมองดูจวนเพียวที่ด้านข้างเวทหนึ่ง
กล่าวว่า

“เล่าดู ชั่วชีวิตท่านมักหาเหตุคืบสุรา เรื่องระหว่างตัวเอี้ยกับ
ขอโกวเนี้ย ท่านก็สนับสนุนอย่างแข็งขัน คล้ายยังร้อนรุ่มกว่าตัวเอี้ยอีก”

จวนเพียวหัวร่อฮาฮาว่า

“ตัวเอี้ยเป็นโศกมาครึ่งชีวิต โชคดีที่ได้พบกับขอโกวเนี้ย นับ
ว่าบุรุษเลิศล้ำศรีสะเกษ เหมาะสมราวเทพประทาน เราหวังให้ทั้งสอง
ครองคู่อยู่ร่วมกัน มีอันใดไม่ถูกต้อง เมื่อถึงเวลา หากเราคืบมากไป
สักสองจอกหรือว่ามีคืบ?”

จีได้ฮวดคู่มือทั้งสอง กล่าวว่า

“จวนเพียว ท่านอย่าได้ตั้งความหวังต่อเราสูงเกินไป ขอโกวเนี้ย
มีรูปโฉมสะคราญจริง แต่เรายังไม่นับเป็น “บุรุษเลิศล้ำ” เพียงแต่มี
ทรัพย์สินเงินทองอยู่บ้าง...”

คนทั้งหมดยหัวร่อครืนออกมา ขอเขาเซงตอดค้อนใส่จีได้ฮวด
วงหนึ่งมิได้ กล่าวว่า

“ท่านพลอยเข้าร่วมกับพวกเขาด้วย”

ในเสียงหัวร่อ ชูเคียวเอ็งสาวเท้าก้าวปราดเข้ามาก่อน ที่ด้านหลัง
ตามคิดด้วยเรียวี่สุนที่หน้าตามอนเมม ทั้งสองพอก้าวเข้าธรณีประตู
ล้วนมีสีหน้ามึนงงสงสัย หันไปมองหน้ากัน ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องราวใด

จวนเพียวพอบเห็นเรียวี่สุน รีบถามว่า

“เรียวี่สุน เจ้าไปตำราญถึงที่ใด จนบัดนี้ค่อยกลับมา ทำให้

ตัวเอี้ยวิดกักจวด เกรงว่าเจ้าเกิดเรื่องขึ้นอีก”

เจียวฮี่ฮุนบิคอกที่แห่งกรังขึ้น กล่าวว่

“คนคิดพลาดครั้งหนึ่ง ถือว่าเดินเลื้อ หากกระทำผิดซ้ำสอง ถือว่าโง่เขลาแล้ว ตัวเอี้ย เรามีกความเดินเลื้อ แต่มีไ้ชนชั้นโง่เขลา เต็มขาด”

อู้งวนเพียวสำรวจเจียวฮี่ฮุน กล่าวว่

“ดูจากท่าทีของเจ้า คราวครั้งนี้คล้ายมีผลลัทธิไม่น้อย”

เจียวฮี่ฮุนกล่าวอย่างจริงจังว่

“นี่ต้องเรียนค่อไ้ฮวดเอี้ยก่อน ตัวเอี้ย รบกวทน่านฮินฟิง อยู่ด้านข้างเถะ”

อู้งวนเพียวคำคำ “มารดาท่าน” ได้แค่ลอยกายไปสองก้าว เจียวฮี่ฮุนสะอึกเข้ามา น้อมกายค่อไ้ฮวด กล่าวว่

“ไ้ฮวดเอี้ย ด้วยบารมีของท่าน การนัดพบกับเขาซาในคืนนี้ จะมากจะน้อยชุดคู่ความลับมาได้ หวังว่าไม่เป็นที่ผิดหวังของท่าน...”

ไ้ฮวดกล่าวว่า

“ซัก่อน เท้าขวาของไ้แซ่เขา ไ้ถูกคมของคิสะท่อนกลับ ฟาดหักไปจริงหรือไม่?”

เจียวฮี่ฮุนผงกศีรษะกล่าวว่า

“นิคิ เราให้มันม้วนจากางกงขึ้นตรวจดู กระดูถูกขาหักที่บริเวณ หัวเข่า ยังเชื่อมค่อไม่เรียบร้อย โผล่พ้นออกมาท่อนหนึ่ง ดังนั้นเดิน กะโหลกกะเผลก นอกจากนั้นบนร่างยังรับบาดแผล ซึ่งถูกแ้หน้งฟาด โปช...”

จีได้สวดส่งเสียงดังอิมม์ กล่าวว่

“ฟังดูไม่กล่ยเป็นการเล่นละคร เจียวยี่สุน ตองบอกนว่าเขาซาแพ่งพรายข่าวอันใด?”

เจียวยี่สุนส่งเสียงกระแอม กล่าวว่

“ก่อนอื่น มันบอกว่ตักสะท้อนกลับกับท่านผู้เฒ่ามีความเค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน หลังจากทีตักสะท้อนกลับทูลทาลายหน้าร้านของพวกเรา ความจริงคิดปฏิบัติการจำสอง แต่ได้รับข่าวว่สมาคมงูบินกับตักแก่กับปนาทฟายแท้ค่อท่านผู้เฒ่า บังกิดผลในการข่มขวัญค่อพวกมัน ค่อยชะลอแผนปฏิบัติการเอาไว้ ไม่ว่อย่างไรร แผนตอบได้ค่อท่านผู้เฒ่าหาได้ดิถึกลับไม่”

ขอเขาหงส์กล่าวเสียงราบเรียบว่

“ซึ่งความจริง ภูเขาถูกเคียวไม่อัจมีพยัคฆ์สองตัว พวกมันข้อมค้องหาเหตุผลงมือ”

เจียวยี่สุนกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่

“จากปากคำเขารว หลังจากทีท่านผู้เฒ่าล้มล้างสมาคมงูบินกับตักแก่กับปนาท ด้วยโกวเขียนกับจิมฉะจ้วยอิงรู้ตักถึงการคุกคามกว่เคิม พวกมันทราบคิว ระหว่งท่านผู้เฒ่ากับพวกมัน จะจำเร็วชุกหลักเสียงจากการพิสูจน์ความเป็นคาส แต่ได้อ่านาจบารมีของท่านผู้เฒ่าพวกมันไมมีความมั่นใจลงมือ ทางหนึ่งเคียดเค้น ทางหนึ่งเกรงกลัวหลังจากวกไปวนมา ในทีสุดพวกมันนิกได้วิธีหนึ่ง ซึ่งเป็นวิธีทีพวกมันเห็นว่รอบคอบรัดกุมอิง...”

จีได้สวดแค้นเสียงดังเฮอะกล่าวว่

“นอกจากบากหน้าไปขอกำลังหนุนมาช่วยเหลือ ยังมีวิธีการ
อันรอบคอบอันใด?”

เจิวฮี่ฮุนขู้นิ้วหัวแม่มือ จกจวโยโอกาสประจบสอพลอว่า

“ได้สวคเอี้ยฮกเป็นได้สวคเอี้ย คาคเคาควาเคียวก็ถูกต้อง พวกมัน
หาทางระดมกำลังหนุน คิดพึ่งพากำลังภายนอกมาพิชิตท่านผู้เล่าจริงๆ”

ขอเขาะหงส์กถ่าวอย่างขุนซ้องรำคาญว่า

“สนทนมาถึงหัวข้อสำคัญเถอะ เขาซาบอกต่อท่านหรือไม่ว่า
ตีกะท่อนกลับเชื่อเจี๊ยนคคชนขึ้นไคมาบ้าง?”

เจิวฮี่ฮุนรีบกล่าวว่า

“มันบอกแล้ว ถ้วยโกนฮือบกับจิมฉะงัวความจริงกำหนดเป้า
หมายไว้ห้าหกคน แต่หลังจากผ่านการเจรจาหวานลือม ที่รับปากตกลง
มีเพียงสองคน...”

จี้ได้สวคถามว่า

“เป็นสองคนใดที่ไม่กลัวตาย?”

เจิวฮี่ฮุนถลุ่มเสียงแผ่วเบาตามสัญญาชาตญาณ กล่าวว่า

“หนึ่งเป็นเอ็งดังโกว (ไม้เท้ามังกรดำ) เจี๊ยมฮิดฮัว หนึ่งเป็นเจี๊-
จิมฮือฮ (ฮัสนิกกลางฝ่ามือ) บู้ตังเซ เขาซาบอกว่าคนทั้งสองไม่เพียงรับ
ปากตกลง ทั้งยังรับเงินมัดจำของตีกะท่อนกลับไว้แล้ว”

จี้ได้สวคแค้นหัวร่อกล่าวว่า

“นับว่ามีเงินทองสามารถใช้สอยฤๅคมีไม่แบ่งจริงๆ เขาซาทราบ
หรือไม่ว่า พวกมันจ่ายเงินมากน้อยเท่าใด?”

เจิวฮี่ฮุนตอบว่า

“ถ้านเป็นเงินตามหมื่นคำถึง คำมัดจำเป็นเงินหนึ่งหมื่นห้าพันคำถึง จัดส่งไปเมื่อเจ็ดแปดวันก่อนแล้ว”

จีได้สวดถึงคาถาไป กล่าวว่

“ประเสริฐมาก เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วของตีกะต้อนกลับคิดประจัน ทรัพย์สินเงินทองกันรวแล้ว อื่นๆ ปิศาไม่กล้าประจัน แต่กล้าประจันฐานะ...”

ขอเขาจะหงส์กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ข้าพเจ้ากลับนึกได้วิธีหนึ่ง...ได้สวด ท่านทำความเข้าใจกับไม้เท้า มังกรคำ และอสนีกลางฝ่ามือนั้นหรือไม่?”

จีได้สวดสั้นสี่พระกล่าวว่า

“เพียงได้ขึ้นชื่อฉาชา ไม่เคยรู้จักมาก่อนกับคันกำนิค ความเป็น มา นิสัยใจคอ ลักษณะพิเศษ ของพวกมันล้วนไม่กระจำงัด เพียงทราบ ว่าพวกมันล้วนเป็นสหายขามิจาจารีท กลูกกลืนมีชื่อเสียอยู่ข้าง...”

เออถึงตอนนี้ ย้อนถามขอเขาจะหงส์ว่า

“เราเียต้องทำความเข้าใจกับตัวบัคขบทั้งสองนี้ หรือว่าท่าน มีความคิดอ่านอันใด?”

ขอเขาจะหงส์กล่าวว่า

“มิผิด กล่าวไปเป็นท่านกระตุ้นเดือนสติข้าพเจ้าก่อน เมื่อครู่ท่านมิ ไรบ่อกว่า ตีกะต้อนกลับคิดประจันทรัพย์สินเงินทองกับท่านหรือหรือ พวกเราเียไม่ประจันจันแข่งกับพวกมันจริงๆ”

จีได้สวดเฟ่งคามองขอเขาจะหงส์ อื่นอย่างได้คึกคกกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า...”

“ข้าพเจ้าหมายความว่า พวกมันจำเริญเงินซื้อตัวผู้ช่วยเหลือได้

พวกเราก็เสนอคำตอบแทนที่สูงยิ่งกว่าให้พวกมันหันกลับมาถูกลับ
ไป ประชันขันแข่งด้านเงินทองให้ถึงที่สุด”

จีได้สวดกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“วิธีการกระทำดี เพียงแต่ยังไม่ทราบว่าคนทั้งสองเป็นบุคคล
ประเภทใด ท่านก็ทราบว่ามิบังบางคนอีกดีกว่าศรี ทั้งกระด้างทั้งทมิฬกตัญญู
หากเจริญบุคคลเช่นนี้ ก็ไม่อาจใช้เงินทองซื้อได้”

ขอเขาสงสกลกล่าวว่า

“ดังนั้นข้าพเจ้าถามท่านว่า ท่านทำความเข้าใจกับคนทั้งสองหรือ
ไม่ ซึ่งความจริงหากไม่เข้าใจก็หาเป็นไรไม่ ผู้ที่ขอมหาชีวิตเพราะเงิน
ตามหมิ่นคำถึง ไม่ถือเป็นบุคคลรักศักดิ์ศรีอันใด ยิ่งไม่แน่ว่าจะมีความซื่อ
มัน ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่างงเงินทองจะไม่อาจไยกลดอนพวกมันได้”

จีได้สวดหัวร่อคึกคักกล่าวว่า

“หากสามารถซื้อตัวพวกมัน ให้หันมาถูกลับไป กลับเป็นเรื่องที่
มีความหมายนัก”

ขอเขาสงสกลกล่าวว่า

“ท่านลองตัดสินใจว่าจะทำเช่นนี้หรือไม่ นี่มันเป็นการขืนทอด
ตนองกินผู้ใจ”

จีได้สวดขบคิดชั่วขณะ พลันปรบมือกล่าวว่า

“ตกลง พวกเราจะทอดถอน เราเป็นคนเปิดร้านทอง ไหนเคยผู้ใจ
มิอาจพิพากษ์หนึ่งไม่ได้ เจียวี่สุน...”

เจียวี่สุนตบเท้ามาหนึ่งก้าว น้อมกายกล่าวว่า

“จีได้สวดเอื้อ ผู้คำคือขอรอรับคำสั่ง”

เจ้าโศวคกล่าวถามว่า

“ไม่ว่ามันกรคำกับอนิกกลางฝ่ามือตั้งรังโจรอยู่ที่ใด ตอนนี้พวกมันอยู่แห่งหนใด?”

เจียวี่ฮุนกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“เราซาบอกว่า หลังจากที่ส่งเงินมัดจำหนึ่งหมื่นห้าพันคำอิงไป พวกมันก็เดินทางมาถึงตึกสะท้อนกลับตั้งแต่หลายวันก่อน ด้วยไกวฮือขจัดให้พวกมันเข้าหักที่ห้องพิเศษของโรงเคียม ไม่นานมันกรคำอยู่ที่โรงเคียมแข็งพัง อนิกกลางฝ่ามืออยู่ที่ฐานกั้ว หากท่านผู้เฒ่าคิดติดต่อกับพวกมัน เราจะไปสืบเสาะดูก่อน...”

จู๋จวนเพียวกล่าวว่า

“คัวเอี้ยตระเตรียมออกศึกด้วยตัวเองหรือ?”

เจ้าโศวคย้อนถามว่า

“มีอันใดไม่ถูกต้อง?”

จู๋จวนเพียวผินหัวร่อกล่าวว่า

“คัวยศักดิ์ศรีของคัวเอี้ย หากว่าไปหาชนชั้นพวกมันทั้งสอง โยมิใช่ลดศักดิ์ศรีตัวเองไป?”

เจ้าโศวคกล่าวว่า

“ท่านไม่เข้าใจ จู๋จวนเพียว ด้านการจ่ายเงินพิชิตหัวใจคน การสังเกตแยกแยะ จกฉวยสันดานละโมภของผู้อื่นให้เป็นประโยชน์ เรามีประสบการณ์ที่สุด อีกประการผู้ที่คู่ควรให้ตึกสะท้อนกลับทุนเทเงินทอง เรือเจิญมาช่วยเหลือ ต้องมีน้ำหนักรับน้อย เราเดินทางไปด้วยตัวเอง ไม่นับเป็นการลดศักดิ์ศรีอันใด”

เจียวอี้ตุนกถ่าวเสริมขึ้น

“ได้ฮวดเอ๊ย เราไปเป็นเพื่อนกับท่านผู้เล่า คอยกถ่าววาจาหนุนเสริม รับรองได้ผลเป็นทวีคูณ”

จีได้ฮวดกถ่าวว่า

“ตองไปสืบสาวให้กระจ่างชัดก่อน ดูว่าคนทั้งสองเข้าพักโรงเดียวหรือไม่”

เจียวอี้ตุนรีบกถ่าวว่า

“นี่ง่ายคายยิ่ง พรุ่งนี้เช้าเราจะไปค้ำเนินการ รับรองว่าจะสืบสาวให้กระจ่างชัด”

จีได้ฮวดยกถ้วยชาขึ้นใหม่ แด่ไม้ค้ำน้ำชา เพียงไขว้มือปากเสียดสีกับขอบถ้วย ทุกครั้งที่เขามีความเคลื่อนไหวเช่นนี้ แสดงว่าในใจสับสนกับปัญหาใหม่ ขอเขาจะหงส์กถ่าวเป็นเชิงรู้ใจว่า

“ท่านนึกได้อันใด?”

จีได้ฮวดกถ่าวว่า

“เรากำลังครุ่นคิด เขาขานมันเป็นคนคั่งใจ กัดสืบสาวความลับภายในได้ละเอียดถี่ถ้วนปานนี้ หวังว่าคำบอกเล่าของมันล้วนเป็นความจริง พวกเราจะได้จึงเป็นฝ่ายชนะแล้ว”

เจียวอี้ตุนอธิบายว่า

“ได้ฮวดเอ๊ย เราขารับค้ำแหน่งทำมักถนัดถึง ดังนั้นมีการคิดค้อย่างกว้างขวาง คบหากับผู้คนจำนวนมาก ก่อนจะเกิดเรื่อง มันพบว่าคิดทำ พยายามรวบรวมข่าวสารความลับ รุกกว่าถูกจับออกจากสำนักจริงๆ จะดีชั่วขอกอบโกยเงินทองสักครา มีหน้าจ้ำมั่งป้าหมายมาที่พวกเราแต่

แรก มันทราบคิดว่าต้องให้คิดขายข้าว ต้องมีผู้ซื้อที่เหมาะสม...”

เจ้าได้สวดกล่าวว่

“นี่กลับเป็นความสัดดี ความลับที่เขาสมาเพรงพรายต่อพวก
เรา มีประโยชน์ต่อพวกเราอย่างยิ่ง หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น กลับไม่มีราคา
ค่างวด ผู้อื่นกระทั้งฟังยังไม่ต้องการรับฟัง”

เจียวี่สุนขึ้นมืพลางกล่าวว่

“ผู้เข้รณสะหาเราเป็นคนกลาง นับว่สะหาเพรงป้าทมาช ได้สวด
เอ๊ย ท่านยังไม่เห็นสภาพชนเจียวี่สุนคืชนพื้นของราชา ว่ากล่าวไม่กั้ประโยชน์
กั้คำคำหนึ่ง กระทั้งบรรพบุรุษเบื่องสูงเบื่องต่ำของคืกสะท่อนกลั้ม ถ้วน
คำทอหมดสิ้น”

เจ้าได้สวดกล่าวว่

“ดูทำที่เขาสมาป้งกั้เกิดความแค้นต่อคืกสะท่อนกลั้มจริง ๆ ”

เจียวี่สุนผงกั้รชนะขึ้นัน เน้นเสียงว่

“ไม่เพียงแค้นจริง ๆ ทั้งยังแค้นถึงที่สุด”

ขอเข้ระหงถักถั่วเสริมขึ้น

“ได้สวด จ้าพเจ้าทราบว่ท่านยังไม่ไว้วางใจต่อเขาสมา ในความ
เห็นจ้าพเจ้า คราครั้งนี้ไม่มีปัญหาอีก ทั้งนี้เพระจ้าวสารที่เขาสมาป้อนให้
กับพวกเราเพียงเพรงพรายถึงการเครีชมการของคืกสะท่อนกลั้ม ไม่มี
หลุมพรางกับคักใด ฝ่ายตรงข้ามก็ไม่สามารถคำนวณแนวทางของพวกเรา
ถ่วงหนัก หากเขาสมาคิดถ่วงให้พวกเราติดกับ ออกจะไร้ความหมายไป...”

เจ้าได้สวดกล่าวว่

“ท่านกล่าวมีเหตุผล อย่างว่แต่ยังต้องผ่านการพิสูจน์ขึ้นันจาก

เจียวอี้ซุน...”

ขอเขาส่งสี่อิมพลางกล่าวว่า

“ดังนั้นทางด้านนี้ท่านวางใจได้ ปัญหาอยู่ที่ต้องคำนวณว่า ท่านคิดซื้อตัวไม้เท้ามังกรดำกับอสนีกลางฝ่ามือเป็นเงินเท่าใด?”

จีได้สวดกล่าวโดยไม่ขบคิดว่

“ทั้งสองมิใช่ได้เงินคนละสามหมื่นตำลึงหรือหกหรือ พวกเราเพิ่มให้คนละเท่าตัว เป็นเงินหกหมื่นตำลึง มีหน้าจ้่าจ่ายให้คราเดียว”

เจียวอี้ซุนแถบถิ่นด้วยความตระหนก กล่าวว่

“ได้สวดเอ๊ย ท่านผู้เฒ่ามือเคิบจริงๆ ซึ่งความจริงไม่ต้องมากมายปานนั้น เงินเป็นสี่ขาว ถูกตาคนเป็นสีดำ ขนพิษขมิ้นให้ตักแปลพันหนึ่งหมื่นตำลึง เรารับรองว่าพวกมันทั้งสองต้องนำตายสอเทบหอยคดหายแล้ว”

จีได้สวดยกมืออุบคาง กล่าวว่

“เจียวอี้ซุน ทางด้านนี้เจ้าถือเป็นคนนอก หากประจันทรัพย์สินเงินทอง ต้องเน้นสภาพลักษณะ เงินสิบสองหมื่นตำลึงสุรวมกัน คล้ายกับภูเขาเตี้ยๆ ถูกหนึ่ง นับเป็นสภาพลักษณะถึงเพียงไหน ความมั่งคั่งที่ถูกคามคน สามารถสะกดผู้คนศาลาขพว้าพราย หากพวกมันนำไปเปรียบกับจำนวนของคิกสะท่อนกล้วย ตัวอโกลเวียกับจินละจัวอโยมิใช่เจอนั่นมาจากเจียวอี้แล้ว?”

ขอเขาส่งสี่กล่าวว่า

“เอ่ยถึงการจับจ่ายเงินทอง ไม่ว่าผู้ใดก็สู้จีได้สวดไม่ได้ ตอนแรกข้าพเจ้าทั้งคิดให้เขาไม่สมควรจ่ายให้กับเขาสามพันตำลึง เขามีหวนนิกเงินสามพันตำลึงจับจ่ายอย่างคู่ควรยิ่ง หากซื้อตัวไม้เท้ามังกรดำกับอสนี

กลางฝ่ามือเป็นผลสำเร็จ คาดว่าซุครากถอนโคนของตึกสะท้อนกลับไปได้”

เจ้าได้สวดกล่าว่า

“เช่นนี้เป็นว่า ท่านก็สนับสนุนให้เราจ่ายให้กับพวกมันคนละหกหมื่นคำถึง?”

ขอชะหงส์เข้้นอ้อยอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่

“สภาพลักษณะพอกอปรจีน ไม่มีที่ใดด้านคิด ท่านบอกแล้วว่ามิเงินสามารถใช้สอยปีศาจไม่แพง”

เจ้าได้สวดออกคำสั่งในบัดดลว่า

“จูเต๋ยวเอ็ง เจ้าไปจัดเตรียมเงินสิบสองหมื่นคำถึง ทางที่คิดเป็นเงว่น-ป้ออันตะหักสิบคำถึงทั้งสิ้น เจียวี่ฮุน เจ้าไปสืบข่าวคราวตั้งแต่พวงนี้เข้าดูว่าไม่เท่านั้นกรคำกับอสนีกลางฝ่ามือเจ้าหักโรงเคี่ยมแล้วหรือไม่ พร้อมกับจับคาคว้า ที่ข้างกายพวกมันไขมีผู้อื่นหรือไม่ เมื่อทุกประการพรักพร้อมเราจะเดินทางไปซื้อตัวผู้คน”

จูเต๋ยวเอ็งกับเจียวี่ฮุนรับคำโดยพร้อมเพรียง ล่าถอยออกไปดูวันเพ็ชร์ร้อนรุ่มใจขึ้นมา กล่าวว่

“คิ้วเอ๊ย พวกเราเล่า?”

เจ้าได้สวดยกด้วยขันจินน้ำธา อัมพตางกล่าวว่

“ดูวันเพ็ช พวกท่านกับขอโกลนนี้ขังอยู่ที่นี่ คอยรับคำบัญชา”

ขอชะหงส์กลับไม่เกียจงอนอันใด นางทราบดีว่ ก่อนที่จะต่อผู้ขึ้นแตกหักกับตึกสะท้อนกลับ นางยังคงอยู่นิ่งเฉยไว้

อากาศไม่สู้คึกคัก มีละอองฝนโปรยปรายลงมาในสายฝน

เจือปนด้วยเกล็ดหิมะ บวกกับฉนวนเหนียวโซยหัด บึงหนาวเหน็บ
เสียดกระดูก ยังไม่ทันมีค้ำ รอบข้างก็มีค้ำครึ่มลงแล้ว

ทั้งสี่คนอยู่ห่างจากรังของคิกสะท่อนกลับสี่ช่วงถนน เป็น
สถานที่พักที่เงียบสงบ ความจริงจัดไว้สำหรับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่มา
ราชการ หรือนักศึกษาที่มาศึกษาต่อเจ้าพักชั่วคราว เวลาพอนานเข้า
คาดว่าฐานะทางการเงินของสถานที่พักไม่คึกคัก พานเปิดรับแขกภายนอก
ด้วย

ในฝนพรำลมยะเยือก ตามห้องกับซึ่งปลูกสร้างติดต่อกันทั้งตาม
หลังของทั้งสี่คนจุดโคมไฟประปราย แสงโคมเรือเหลือง ให้แสงสว่าง
ที่จำกัด คูโป้แผ่ความวิเวกวังเวงอยู่หลายส่วน

จีได้สวดอุทิศพระรัตนตรัย ใช้น้ำตากเทียนสองตัวจำนวนสามคัน
ควมขันเข้าสู่ครอกมิดครึ่ม ที่ข้างทั้งสี่คนโดยไร้เสียง รถม้าไม่ทันจอด
เรียบร้อย เจียวี่สุนก็กระโดดออกจากขอกมุดมิดชิด ตรงเข้าหารถ
พระรัตนตรัยคันแรก

บนที่นั่งคนขับของรถพระรัตนตรัยคันแรก นั่งไว้ด้วยผู้คนสอง
คน หนึ่งเป็นคนขับรถ อีกผู้หนึ่งคือจีได้สวดที่สวดสวดอุทิศมิดชิด เขาพอ
เห็นเจียวี่สุนเข้ามาจับรถ ก็เบี่ยงตัวเล็กน้อย ผลุนเสียดหน้าบดงาว่า

“เหตุการณ์เป็นอย่างไร?”

เจียวี่สุนกระซิบบอกว่า

“ทุกประการเป็นปกติ เมื่อตอนกลางคืน คิกสะท่อนกลับส่งคนมา
ตามไล่ตามขรรณเนียม พอมีค้ำลงผู้คนที่จัดส่งมาก็กลับไปรายงานด้วย
หลายวันนี้อสนิกกลางฝ่ามือกลับสุขสำราญนัก”

จีได้สวดถามยั่วว่า

“ขามนี้มีแต่มันคนเดียว?”

เจียวี่ฮุนรับคำ จีได้สวดนุ้ยปากไปยังอีกทิศทางหนึ่งกล่าวว่

“อีกคนหนึ่งเล่า?”

“เหตุการณ์เจกเช่นกับที่นี่ เราใช้รู๊กเฝ้าจับคาอุอู่ทางค้าน
นั้น หากมีเหตุเปลี่ยนแปลงอันใด พวกเราจะได้รับรายงานทันที”

จีได้สวดขมวดคืถามว่า

“รู๊กใช้การได้หรือ?”

เจียวี่ฮุนฮัมประจบกล่าวว่า

“หลังจากถูกเราเคี่ยวมานานปี ค่อให้เป็นจึงอ่อน ก็คือเงี้ยวเป็น
จึงแก่ อย่างว่าแต่การเฝ้าจับคาฮอดแนม มีไร่งานฮากถ่านากอันใด มันยังมี
ไหวพริบอันปราดเปรียวอิง”

จีได้สวดก้าวเท้าลงจากที่นั่งคนขับ สดัดคราบน้ำฝนบนเสื้อคลุม
ร่าง ทอดถอนใจกล่าวว่า

“อากาศอุบาทว์เช่นนี้ ถมเรียกฝน ฝนเรียกลม ทั้งยังเจือปนแก๊ส
หิมะ หนาวเย็นยังพอทำเนา ตามรายทางกลับเจ็นองคั่วชโคตอนเถน
พวกเราพานเลือกช่วงเวลานี้ ส่งเงินทองมาให้แก่ผู้อื่น ขามนี้ก็มีกู เรายัง
ไม่กัณญูค่อบิดาเรมาถึงทีชงนี้”

เจียวี่ฮุนรีบกล่าวว่า

“ท่านผู้เฝ้าไม่ต้องจุ่นข้องคืองใจ เงินที่จำขออกปให้้องมีค่าคอบ
แทน เช่นเดียวกับที่ขอโกมนีชบอกว่า หากสามารถทำให้พวกมันหันอาว
กลับป ก็จะมีจุรากถอนโคนของคิกสะท่อนกลับแล้ว”

จีได้สวดเพ่งตามองทั้งสี่นัยที่เบื้องหน้า กล่าวถามว่า

“เจ้าบอกว่ายอนิกกลางฝ่ามือหักอยู่ที่ห้องหมายเลขเก้าชั้นสองของ
ตึกหลังแรก?”

“มีผิคนั้นแต่น้อย เราหักอยู่ที่ห้องหมายเลขสิบสองที่ตรงข้ามกับ
มัน ท่านผู้เฒ่าสามารถติดตามเราเข้าไปอย่างวางใจ ผู้ดูแลสถานที่
พักรับรองกระทั้งถามยังไม่ถามไถ่สักคำ”

จีได้สวดอิมออกมากล่าวว่า

“เด็กน้อยเจ้ากลับขวัญกลัวทำไมน้อย”

เจียวี่สุนน้อมกาศกล่าว

“ไม่เจ้าข้าเถิด ไทเณรได้ถูกเชื่อ เป็นได้สวดเอื้อนแนะนำสั่งสอน
เอง”

จีได้สวดหัวร่อออกมา คำอย่างขมขื่นว่า

“มารดาเจ้ามีต้องประจวบไป พวกเราเข้าไปเสนอเงินทองเถอะ”

เจียวี่สุนรีบกกล่าว

“ได้สวดเอื้อน เราเช่าห้องที่อยู่สุดครอก ซึ่งหน้าบ้านปลูกต้นเอื้อง
ใหญ่ไว้ชั่วคราว เราจะจับรถทั้งสามคันเข้าไปก่อน ตั้งคนถลำถึงไปที่ห้อง
โอรอชนอนสนิกกลางฝ่ามือมาถึง จะได้เห็นสภาพความมั่งคั่งที่ถูกคามคน
แล้ว”

จีได้สวดโหมกมือรูป เดินไปยังปากตรอกที่ขึงฉัตร ทางหนึ่งจะรับ
เสื้อคลุมโหล่นบ่วง หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง ผ่านคล้ายตกหนักกว่าเดิม
แล้ว

รอนเจียวี่สุนจัดการควบจับรถม้าทั้งสามคันเข้าบ้านเช่าชั่วคราว

และกลับออกมา ก็ชักนำเจ้าโศวคเข้าสู่สถานที่พักทั้งชั้นถ้วน

ทั้งสองมาถึงห้องพักหมายเลขเก้าบนชั้นสองของตึกหลังแรก
เจิวอี้สุนทำหน้าที่เคาะประตูเบาๆ คราวหนึ่ง

“ผู้ใด?”

จุ่มเตียงหนึ่งคั่งจากภายในห้อง จุ่มเตียงค่อนข้างแหลมสูง แต่
หนักแน่นมั่นคง เจ้าโศวคกวาดตาไปยังเจิวอี้สุนเป็นจริงตามได้ เจิวอี้สุน
ผงกศีรษะรับ แสดงว่าคนตามได้เป็นอสนิกกลางฝ่ามือบู๊ตังเซไม่พลาด
จากนั้นมันกระแอมเบาๆ กล่าวว่า

“บู๊ตังเอี้ย ผู้ค้าตั๋ยได้รับคำสั่งเจ้าของสถานที่พัก ให้มากำกับ
ตัวเอี้ยท่าน หากไม่รังเกียจใจอนุญาตผู้ค้าตั๋ยเข้าพบหรือไม่?”

ถ้อยคำกล่าวอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่หากแขกแยะ ออกจะคลุม
เครืออยู่บ้าง

อสนิกกลางฝ่ามือภายในห้องแสดงว่าไม่ได้แขกแยะ ได้ยินเสียงฝี
เท้าคังขึ้น จากนั้นประตูห้องถูกเปิดออก คนที่ยืนอยู่หลังประตูเป็นอสนี-
กกลางฝ่ามือบู๊ตังเซที่ร่างผอมสูง ใบหน้าซบเซาไร้เลือดเนื้อเอง

เจิวอี้สุนน้อมกายคารวะ อิมประจบกล่าวว่า

“ผู้ค้าตั๋ยเจิวอี้สุน ขอคำนับตัวเอี้ยท่าน...”

อสนิกกลางฝ่ามือสำรวจเจิวอี้สุน ถามว่า

“เจ้าก็เป็นพี่น้องตึกตะก๊อนกลับหรือ?”

เจ้าโศวคปรากฏออกจากด้านหลังเจิวอี้สุน กล่าวอย่างอึ้งเข้มน่า

“บู๊เอี้ย ใจอนุญาตให้เข้าห้องไปสนทนาหรือไม่ เรามีเรื่องสำคัญ
ต้องการสนทนาค่อน้ำ”

อสนิกกลางฝ่ามือจงงันวูบ กล่าวด้วยความเคลือบแคลงอยู่หลาย
ส่วนว่า

“อภัยที่เราคาด้า คณายไม่เคยพบหน้าท่านมาก่อน...”

เจ้าโศวคธัมพธางกล่าวว่า

“คราแรกแปลกหน้า คราสองคุ้นเคย คนทั้งสี่ทะเลด้านเป็นที่
น้อง เมื่อสนทนามีไร่กตายเป็นสหยาสนิทหรือกหรือ บุษบิธ ไปรณชื้อธือ
เรา คราครั้งนี้เรานำข่าวคิมมาให้ท่าน”

อสนิกกลางฝ่ามือกออกคาสีเหลืองงุ่น กล่าวว่า

“นำข่าวคิมมาให้เรา? ข่าวคิอันใด?”

เจ้าโศวคธกล่าวว่าเสียงแผ่วทุ้มว่า

“ที่นี่ไม่สะดวกกับการสนทนา ขอเจ้าห้องหับค้อยบอกกถ่าวโดย
ละเอียด”

อสนิกกลางฝ่ามือถึงถล่กน้อย ในที่สุดเปิดประตูให้เจ้าโศวคธและ
เจียวชื้อสุนเข้าห้อง แถ นอน ข่าวคิที่ว่าเป็นสาเหตุเข้าชวนใจประการหนึ่ง

ห้องพักนี้มีพื้นที่กว้างขวาง โต๊ะเคียงเก้าอี้ถ้วนถ่สเลธ ถือเป็น
สถานที่พักที่นำอยู่แห่งหนึ่ง หลังกจากเจ้าห้อง อสนิกกลางฝ่ามือก็ไม่ได้ชื้อ
เจียวเพฆหรือนั้งลง มองดูเจ้าโศวคธ เหลียวดูเจียวชื้อสุน อดชักถามมิได้ว่า

“ท่านทั้งสองกับคิกสะท่อนกธัธ ไร่มีความสัมพันธ์หรือไม่ ที่นี้
เป็นสถานแปลกถิ่นของเรา นอกจากคิกสะท่อนกธัธแล้ว หารู้จักผู้ใดไม่
พวกท่านอย่าได้หากคนผิดไป”

เจ้าโศวคธกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“บุษบิธ ขอเพียงท่านเป็นอสนิกกลางฝ่ามือบู๊ตังเซ ก็ไม่ผิดพลาดเค็ด

ชาค”

อสนีกลางฝ่ามือกล่าวว่

“เราก็คือปู่ตังเฮ....”

เอ๋ยถึงตอนนี้ พลันกลักรำพันคำพูดไว้ ถอยกายไปหนึ่งก้าว สีหน้าปรากฏแววระแวงระวังขึ้น น้ำเสียงก็เปลี่ยนเป็นเย็นชากระด้างกล่าวว่า

“พวกท่านที่แท้เป็นคณของสันทางใด ล่วงรู้ข้ออาชญาและสถานที่พักของเราได้อย่างไร มายังที่นี่ด้วยจุดประสงค์ใด?”

เจ้าได้ฮวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ท่านอย่าได้ตื่นเต้นไป ปู่เฮียบ พวกเรามาที่นี่ด้วยเจตนาดี เช่นเดียวกับที่เรากล่าวไว้เมื่อครู่ เรานำข่าวดีมาให้กับท่าน รอนทนท่านล่วงรู้รายละเอียด รับรองต้องกระโดดโถงเต้นด้วยความยินดี...”

อสนีกลางฝ่ามือแค้นเสียงคังฮะ ยังคงกล่าวด้วยท่าทีระแวงระวังว่า

“บอกกล่าวให้กระจ่างชัดก่อน เรามีไร่พารกอมมือ โหนเถยหลุ่งพล่านได้ไคอย่าง?”

เจ้าได้ฮวดกล่าวอย่างอึดแน่นว่า

“ก่อนอื่นเราขอรับรองว่า พวกเราทั้งสองล้วนไม่ใช่คนของคิกสะท่อนกลับ ทั้งยังเป็นศัตรูคู่แค้นของพวกมัน เราเรียกว่าเจ้าได้ฮวด มันเรียกว่าเจียวฮี่ตุน การแนะนำเช่นนี้ ปู่เฮียบคงเข้าใจแล้วกระมัง?”

อสนีกลางฝ่ามือกล่าวขลุ่ยออกสนิบบาคฟ้าคไต้แดกหน้า สร้างความแตกตื่นจนกระโดดปราดขึ้น หมุนคว้างคราหนึ่ง โยกถางฝ่ามือทั้งสองก็

เห็นถูกถนนหลักแหวววาวคู่หนึ่ง มันเปิดตาที่จู่เหวี่ยงทั้งตัว รวากับถนนเห็น
มีดวงกลางวันแสดๆ กล่าวว่

“ท่าน...ท่านเริ่มเกริมถึงที่สุดจริงๆ ท่านคิดจึงลงมือก่อน คิดจวบ
โอกาสที่เราอยู่ตามลำพังกลุ่มรุ่มสังหารเราหรือ บอกต่อท่าน เราผู้แซ่บู๊
เมื่อกลับมา ก็มีไซ้ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน ท่านมีฝีมือใดที่ทุ่มเทไขออกมา
เราผู้แซ่บู๊ขอเสียดกับท่านถึงที่สุด”

จึงได้สวคโบกมือทั้งสอง แฉมอ้อมรวกับเทพสมบัติประทานเงิน
ทอง กล่าวว่

“บู๊เอ๋ยอย่าเพิ่งร้อนรุ่ม ท่านดูพวกเราทั้งสองคล้ายกับมารังควานหา
เรื่องท่านหรือ ตรงกันข้าม พวกเรามาผูกสัมพันธ์กับท่าน”

เจียวฮี้ฮุนก็ขมประจบกล่าวว่า

“ไฉนมิใช่ บู๊ตัวเอี้ย ได้สวคเอี้ยพวกเรารับทราบมานานว่าตัวเอี้ยท่าน
ถ่วงรู้เหตุผล ค่อยฝ่าถมผ่านมาเขี่ยค่านับ ไม่เพียงคิดแสดงออกซึ่งความ
คารวะ ทั้งยังต้องการ แสดงน้ำใจสักเล็กน้อย...”

อสนิกถางฝ่ามือรีงท้วงท่ากัธธมาอย่างฉะฉน ปากยังกล่าวว่า

“พวกท่านก่อความจนราบบึงงสงธธแล้ว พวกท่านที่เกิดคิดทำอะไร
มีใจเจตนาใด?”

จึงได้สวคกล่าวอย่างสงบว่

“บู๊เอ๋ย หลังจากที่เราอธิบาย ท่านจะเข้าใจในบัดดล คราวครั้งนี้บู๊เอ๋ย
มายังที่นี่ คาดว่ามุ่งเป้าหมายอยู่ที่เราผู้แซ่บู๊กระมัง?”

อสนิกถางฝ่ามือเจียบงันชั่วขณะ ค่อยรับคำว่

“มิผิด”

จีได้ฮวดคกล่าวสืบต่อ

“ฟังว่าทางด้านตึกสะท้อนกลับ กำหนดจ่ายค่าตอบแทนให้กับ
บุญเฮียบเป็นเงินสามหมื่นค่าถึงกระมัง?”

อสนิกกลางฝ่ามือทราบว่าฝ่ายตรงข้ามสืบสาวจนกระทั่งจางหัด คังนั้น
ไม่ปกปิดอำพราง กล่าวว่

“เป็นเงินจำนวนนี้ มีหน้าที่จ่ายก่อนหนึ่งหมื่นห้าพันค่าถึง ดิถีเป็น
ค่ามัดจำ”

จีได้ฮวดผงกสิริหน้ารับ หยิคาถาถกล่าวว่

“พวกเราตองหารือกัน บุญเฮียบ ตึกสะท้อนกลับให้ราคาเช่นนี้ ออก
จะตลคักคี่ศรีท่านเกินไป ด้วยชื่อเฮียบและน้ำหนักของท่าน ต้องไม่เพียง
จำนวนนี้ เราก็ขอเสนอราคาม้าง เป็นเงินหกหมื่นค่าถึง ขำระในครนคิยว
เป็นอย่างไร?”

ดวงคาสีเหลืองุ่นของอสนิกกลางฝ่ามือกระจ่างวูบ ปิกมูกพะเขียบ
พะขาบอย่างเร้งร้อน ต้องระงับสติแล้วกล่าว

“ท่าน...ไจนทำเช่นนี้?”

“รวบรัดอิง พวกมันให้ราคาซื้อเจิญูท่านมาช่วยเหลือ เราก็จ่ายเงิน
ให้ท่านสนับสนุน บุญเฮียบ ขอกถ่าวอย่างปิคอก ท่านกับตึกสะท้อนกลับไม่
มีการคบหา กันเราก็ไม่มีความสัมพันธ์ใด ที่ขอรุ่มววยพระเก็นแก่เงินไม่
ก็เหริยญ ผู้ใดให้ราคาสูง แสดงว่าผู้นั้นมีอิทธิพลกว่ โลกนี้ถือสภาพความ
จริงอยู่แล้ว”

กถำนมือที่สองข้างแก้มอสนิกกลางฝ่ามือถันกระตุก สูดลมหายใจ
คำหนึ่ง กล่าวว่

“คำพูดนี้ไม่ผิด แต่บังเกิดความกระดากอยู่บ้าง จี๋เถ่าเถียบ ท่านก็ทราบที่เราได้เงินมัดจำของพวกมันแล้ว...”

จี๋ได้สวดกล่าวว่า

“นี่ล้วนเป็นการซื้อขาย ไม่เกี่ยวข้องกับคุณธรรม ท่านกับพวกมันมิใช่สหามิใช่ญาติ หากให้เสียงชีวิตเพื่อเงินทอง ย่อมต้องเลือกถูกค้ำที่ให้ราคาสูง เสียอันตรายน้อยกว่า ไม่มีอันใดไม่ถูกต้อง”

อสนิกกลางฝ่ามือกลืนน้ำลายคำหนึ่ง ตะกุกตะกักว่า

“ขอให้เราใคร่ครวญดูก่อน”

จี๋ได้สวดหัวรอฮิสะ กล่าวว่

“บู๊เฮีย อภัยที่เรากล่าวก้าวร้าว ท่านมีบุตรภรรยาหรือไม่?”

อสนิกกลางฝ่ามือกล่าวอย่างสงสยใจว่า

“ท่านถามเรื่องนี้ทำอะไร ภรรยาเราตาบอดไปสิบกว่าปี ทั้งเด็กน้อยให้กับเราสองคน...”

จี๋ได้สวดหงสศีรษะติดคอกัน กล่าวด้วยความเห็นใจว่า

“สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว บู๊เฮีย พวกเราจะไม่สนทนาว่า คึกคะนองกับจ่ายค่าตอบแทนแก่ท่านเท่าใด พวกมันเพียงจำให้ครึ่งหนึ่ง เป็นเงินหนึ่งหมื่นห้าพันตำลึง ไร่หรือไม่?”

“เป็นจำนวนนี้”

จี๋ได้สวดถามอีกว่า

“ที่เหลือครึ่งหนึ่ง พวกมันบอกว่าจะจ่ายให้เมื่อใด?”

อสนิกกลางฝ่ามือผินยิ้มกล่าวว่า

“หลังจากที่เสร็จงาน...”

“เจ้าได้สวดป็นสี่หน้าประหลาดใจ กล่าวว่

“นับเป็นเรื่องเหลวไหลจริงๆ บั๊เฮีย เราขอกถ่าววาจาไม่เป็นมงคล หากทำงานล้มเหลว ท่านต้องพลีชีวิต เงินที่เหลืออีกหนึ่งหมื่นห้าพันคำถึง ท่านเข้าใจว่าพวกมันจะนำส่งให้กับกำพร้าที่สูญเสียบิดามารดาทั้งสอง หรือ?”

อสนีกลางฝ่ามือคะถึงตานชั่วขณะ ค่อยกล่าวอย่างขากถำ-
บากว่

“นี่.....เราไม่หันนึกถึง”

เจ้าได้สวดแบมือทั้งสอง กล่าวว่

“ขอให้พวกมันมีความตั้งใจเช่นนี้ หากว่าผู้นำของคิกสะท่อนกลับ เกิดปัญหาขึ้นมา เงินจำนวนนี้จะให้ผู้ใดชำระแทน พวกมันใช้มีการเตรียม การถ่วงหน้าหรือไม่?”

อสนีกลางฝ่ามือจะถูกตะกักว่

“คล้ายไม่ได้ยินพวกมันเอ่ยถึง....”

เจ้าได้สวดทอดถอนใจ ประนมมือทั้งสองกล่าวว่

“บั๊เฮีย มิใช่เรา कुछโฮ่ วันนี้ท่านพบพานผู้อุปถัมภ์แล้ว ทองนิกถู หากมิใช่เรา ท่านต้องเสียเปรียบทำใด ให้ทุนทวีคูณขึ้นแลก ได้เพียงหนึ่ง หมื่นห้าพันคำถึง นี่คู่ควรหรือ?”

เจียวฮี่ตุ่นที่ด้านข้างกล่าวเสริมขึ้น

“ส่วยโกวเสียบกับจิมเตาะงัวขออกจะไว้มนจรรมไปแล้ว เชื้อ เจียกนมาช่วยเหลือ ทั้งหมดต้องเสียชีวิต แต่จ่ายเงินทองเพียงนี้ ไม่ เรียกว่าเอาวัดเอาเปรียบ จะเรียกว่าอะไร?”

จีได้สวดกล่าวอย่างเข้มข้มว่า

“ดีที่พวกเรามาทันเวลา บุญโศกไม่ได้หลงกลครานี้ กล่าวไปนับเป็น
วาสนาทั้งสองฝ่าย ไม่เช่นนั้นโอกาสหน้าพบกัน ต้องจับอาวุธเข้าหาผูก
คอฆ่าถึงแก่ความเป็นตาย การเสี่ยงอันตรายของบุญโศกจะไม่สาสม
แล้ว...”

อสนีกลางฝ่ามือขบกรามกรอดกล่าวว่า

“ใจแค้นมิใช่วิญญาณ ไร้พิษมิใช่ราชา คือกะตอกนกลับจัดการ
กับเราเช่นนี้ ไม่อาจโทษว่าเราแปรพักตร์ จีเล่าเสีย เราคิดสิ้นใจแล้ว”

จีได้สวดขึ้นอย่างปลานปลิ้นประโลมใจ กล่าวว่า

“เราทราบแต่แรกว่าบุญโศกเป็นคนรู้จักแยกแยะผลดีผลเสีย ขามนี้
พิสูจน์ว่า เราคาดการณ์ไม่ผิด บุญโศก เราขอรับรองต่อท่านว่าเลือกถูกต้อง”

อสนีกลางฝ่ามือประสานมือต่อจีได้สวด กล่าวว่า

“หลังจากนี้ขอให้จีเล่าเสียเกือถูกลูแล มาตรฐานต้องนุกน้ำลุย
ไฟ ก็ไม่ขอปายเปิง”

จีได้สวดกล่าวว่า

“กล่าวรุนแรงไป บุญโศก พวกเรานับว่านิยมเลื่อมใสกันและกัน”
เจียวี่ตุนกล่าวเบาๆ ว่า

“ได้สวดอ้อพวกเราเป็นคนที่เหมาะสม ตอนนี้งานบุญตัวอ้อไปรับเงิน
เดอะ”

จีได้สวดบิณฑกอาณมยาคต่ออสนีกลางฝ่ามือ ทำท่าเชื่อใจดูค้อมัน

รู้จักสวนเขือกกันผ่าน เพื่อผ่านน้ำมันดีคำ คิวนะได้ทวนกัณ

เมื่อมันปรากฏออกมาจากมุนถนของโรงเคี่ยมแข็งเพ็ง จี๊ได้สวด
บทจบจำมันไม่ออก

เจียวฮี่ฮุนทักทายต่อฮู้กคำหนึ่ง พร้อมกับกวาดคามองรอบข้าง
กล่าวว่า

“เป็นไร คนยังอยู่ในโรงเคี่ยมกระมัง?”

ฮู้กน้อมกายคารวะต่อจี๊ได้สวดก่อน ค่อยกล่าวว่า

“ไม่เท่ามันังกรคำนี้ขมอดชั่วคล้ายไม่ยอมทนอดสูอยู่ในห้องพัก
ออกมาเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว”

เจียวฮี่ฮุนใจหายวาบ กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“คนเมื่อออกมา ท่านใช้ติดตามร่องรอยของมันหรือไม่?”

ฮู้กขมพลางกล่าวว่า

“ไหนเลขปล่อยให้มันหลุดรอดได้ เราสะกดรอยตามตลอดเวลา
ผู้เช่าเจี่ยมมีความสามารถในเชิงสุราดียิ่ง ขามนี้ยิ่งคืบสุราอยู่ในร้านสุรา
เล็กๆ เยื้องกับโรงเคี่ยมแข็งเพ็ง”

จี๊ได้สวดกล่าวเสริมขึ้น

“ในร้านสุรามีคนมากหรือไม่?”

ฮู้กตอบว่า

“ตอนนี้ล่วงเลยเวลาอาหาร บวกกับฝนตกอากาศเหน็บหนาว
ในร้านสุราไม่มีแขกหรือแม้แต่สักครึ่งคน มีแต่ไม้ทำมั่งกรคำรินเองคืบเอง
เพียงลำพัง...”

เจียวฮี่ฮุนมองดูจี๊ได้สวด กล่าวว่า

“ความเห็นของท่านผู้เฒ่าก็อ...”

จีได้สวดขบคิดแล้วกล่าว

“รตนบรรทุกเงินอยู่ที่ใด?”

รัฐอกตอบแทนว่า

“ที่หัวถนนห่างจากโรงเตี๊ยมเพียงถนนเดียว มีศาลประจำตระกูลที่ถูกทิ้งร้างหลังหนึ่ง สถานที่ทั้งสงบทั้งเปลี่ยวร้าง รถทั้งสามคันจอดอยู่ในศาลประจำตระกูลแล้ว”

จีได้สวดกล่าววว่า

“ตกลง พวกเราเข้าร้านสุราไปเจรจากับมัน เจียวี่ฮุนไปเป็นเพื่อนเรา รัฐอกดูลาดเลาอยู่เบื้องนอก”

ฝนยังคงโปรยปราย อากาศยิ่งเย็นเยือก วันเวลาเช่นนี้สมควรดื่มสุราจริงๆ จีได้สวดขบมือปาดคราบน้ำบนใบหน้า คิดอุ่่นสุราดื่มสักป้านเช่นกัน

ด้านตรงข้ามเคียงเคียงกับโรงเตี๊ยมเจิ้งหั่ง มีคอรอกแคบที่มีคอคเคียวสายหนึ่ง ร้านสุราที่อยู่ภายในคอรอก ประตูร้านมีขนาดเท่าฝ่ามือ ได้ขายคาแฉวนโคมกระดานน้ำมัน ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนเป็นสีเทาซีดดวงหนึ่ง ตัวหนังสือบนโคมกระดานก็เลอะเลือนไม่ชัดเจน กลับเป็นแสงโคมสีเรื่อเหลืองยังส่องไสว ยังคงชี้นำว่าเป็นสถานที่จำหน่ายสุราอาหาร

พื้นถนนภายในคอรอกไปทั้งสองข้างและ ทั้งยังตะปุมตะป่ำ จีได้สวดกันเจียวี่ฮุนพร้อมด้วยรัฐอกขี่โคถนนมาถึงหน้าร้านสุรา ไม่ได้พูดได้กลิ่นหอมของสุรา จากางเกงก็แปดเปื้อนคราบโคลนก่อน

รัฐอกถ่วงรู้หน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดี ทอบรรลุถึงหน้าร้านสุรา รีบหาที่ซ่อนตัวไว้ เจียวี่ฮุนสืบเท้าไปหนึ่งก้าว เลิกม่านผ้าคลุมหนา

หนัก เบี่ยงตัวให้จีได้สวดเข้าไป

ภายในร้านมีโต๊ะสี่เหลี่ยมเพียงหกตัว ส่วนใหญ่ยังสะอาดสะอ้าน
จุดโคมแขวนหลายดวง ให้แสงสว่างอย่างพอเพียง เจ้าของร้านเป็นชายชรา
ผอมชပ်คนหนึ่ง พอเห็นจีได้สวดกับเจียวี่สุนเข้าร้าน ก็ตรงเข้ามาจับ
หน้า ปันรอยยิ้มกล่าวว่า

“นายท่านทั้งสองต้องการค้ำสุราหรือรับประทานอาหาร?”

จีได้สวดมองปราดเคียวก็ทบทวนไม้เท้ามังกรคำเจียมอดิชาว์ที่ฮิด
โต๊ะค้ำสุราที่มุมห้อง ไม้เท้ามังกรคำทั้งอ้วนดูทั้งดูร้าย ใบหน้าค้ำไปหัว
เนืออุม จมูกถึงโศปากกว้าง ได้กางสองข้อมือคราสันหรือมเหริบ ม้วนผ้า
เนือหยาบรียาววาม้วนหนึ่ง วางพิงอยู่ข้างม้านั่ง ถ้นการมาของจีได้สวด
และเจียวี่สุน มันกระทั้งเปลือกตายังไม่เลิกจิ้น เอาแต่ค้ำสุราของมัน
เจียวี่สุนเชื่อเจิวจีได้สวดนั่งประจำโต๊ะข้างประตูก่อน ก่อยสั่งค้อ
เจ้าของร้านว่า

“พวกเรามาค้ำสุรา จักกับเกดัมมาหลายอย่าง ชุ่นสุราฮวยเตียว
ครึ่งชั่ง”

เจ้าของร้านรับคำ ปลีกตัวไปจัดสุราอาหารตามสั่ง จีได้สวดกวาด
ตามองเจียวี่สุนเป็นเงาตามได้ เจียวี่สุนผงกศีรษะรับ แสดงว่าคนอ้วนดู
ดูร้ายที่ฮิดโต๊ะค้ำสุราเพียงลำพัง คือไม้เท้ามังกรคำเจียมอดิชาว์

บนโต๊ะของไม้เท้ามังกรคำจัดวางปันตื้นทุกตามใบ มือคู่สองปัน
คล้ายว่างปลา แต่ละปันบรรจุสุราสีค้ำอิง หมายควรวามันค้ำสุราเก่า
เก็บลงไปครึ่งชั่ง หน้ายังไม่แดง ตายังไม่ฟู่น นับว่ามีความสามารถในเจิง
สุราเป็นเลิศ

จีได้สวดมนต์เนืองนิจไม่เคลื่อนไหว รอนจักษ์ของร้านยกสุราอาหาร มา และถาดออกไปยังด้านหลัง ค่อยยกถ้วยสุราที่เจียวี่สุณรินให้ บิดคอด้ม สุราลงไป จากนั้นหุดถูกขึ้นอย่างสุภาพ

พร้อมกับความเคลื่อนไหวของจีได้สวด เจียวี่สุณกวาดตาไปยัง มุมห้อง เห็นไม้เท้ามังกรคำยังคงนั่งเป็นปรกติ ไข่ตะเกียบคืบกับเกล็ดมันจัน หนึ่งเข้าปากรับประทาน

ดังนั้นจีได้สวดเค้นถึงหน้าโต๊ะของไม้เท้ามังกรคำ หากมันนั่งที่ด้าน ตรงข้ามอีกตัวหนึ่ง ทุกคนนั่งลงโดยไม่เกรงใจ พร้อมกับอิมให้กับไม้เท้า มังกรคำอย่างมีความหมาย

ไม้เท้ามังกรคำเบิกตาไปนทั้งคู่ถึงมองจีได้สวด แต่ยังงงขนก็ยว โดยไม่สงสัย คล้ายกับการรับประทานกันเกล็ดมันจันนี้ มีความสำคัญว่า ทุกสิ่ง

จีได้สวดยกก้านคีนุกบนโต๊ะขึ้น รินสุราใส่ถ้วยเปล่าที่เบื้องหน้า ไม้เท้ามังกรคำ จาเม้นวางมือทั้งสองลงที่ขอบโต๊ะ ใช้น้ำเตียงที่ร่าเริง แจ่มใสเสียงหนึ่งกล่าวว่า

“อิดจัวเฮีย คิมสุราในคำกินเหน็บหนาว มีอารมณ์สุณทริอิมเบา มารบกวนโดยอุกอาจ หวังว่าไม่ทำลายอารมณ์ขันบานของท่าน”

ไม้เท้ามังกรคำก้มกับเกล็ดมันจันในปากลงคอ ส่งเสียงทหาบกระด้างว่า

“ท่านทำลายอารมณ์ขันบานของเราแล้ว”

จีได้สวดน้อมกายเล็กน้อย กล่าวว่า

“ขออภัยยิ่ง อิดจัวเฮีย เราเพียงเสียเวลาของท่านเล็กน้อย หลังจาก เสร็จรื่อง ท่านสามารถรินคิมต่อไป มีหน้าจันรารับรองว่าท่านจะคิมด้วย

ความสนใจกว่าเดิม”

ไม่เท่านั้นกรคำตำรวจมองจีได้สวด กล่าวว่า

“ท่านเป็นคนของเส้นทางใด?”

จีได้สวดกวาดตาไปยังหลังร้าน เห็นผู้คนภายในร้านไม่ได้ออกมา
ค่อยถ่วงง่วนป้อทองคำเล็กกะทัดรัดที่จัดทำเป็นพิศษ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์
ประจำตัวอันหนึ่ง วางลงตรงหน้าไม้เท้ามังกรคำ

ไม่เท่านั้นกรคำหยิบง่วนป้อทองคำอันนั้นขึ้น พะดาพิจารณา
ทันใด ก็ดำเนียบนใบหน้ามันเขม็งเกร็ง ฅมหาชใจกระชั้นถี่เร็วขึ้น
มากกล่าวว่า

“จี...ได้...สวด?”

จีได้สวดประสานมือ กล่าวอย่างอึ้งแอ้มว่า

“เป็นเรา”

ไม่เท่านั้นกรคำวางง่วนป้อทองลงบนโต๊ะ งอหลังเล็กน้อย มือซ้าย
ก็หยิบฉวยมันผ้าเนื้อหยาบที่พึงอยู่ข้างม้านั่งมาถือไว้ เปดงเสียงออก
จากลำคอว่า

“จีได้สวด ท่านคิดทำอะไร?”

จีได้สวดคลุกชุมเสียงลงกล่าวว่า

“ต้องการคดลงซื้อขาย คบหาเป็นสหพกับท่าน”

ไม่เท่านั้นกรคำรู้สึกเหนือความคาดหมาย ร้องโพ่งว่า

“อะไร ท่านคิดคดลงซื้อขาย คบหาเป็นสหพกับเรา?”

จีได้สวดอัมพลง กล่าวว่า

“มีอันใดไม่ได้ อิดชั่วเฮีย พวกเราความจริงมิใช่คดง”

ไม่ทำมึงกรคำกล่าวอย่างมีนงสงสัยว่า

“แต่ว่าท่านเสาะหาเราในเวลาและสถานที่ คาดว่าคงล่วงรู้เรื่องนั้น ในสภาพเช่นนี้ ท่านยังคิดตกลงซื้อขาย คบหาเป็นสหายกับเรา?”

เจ้าได้สวดกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“สภาพอันเลวร้ายยังไม่เกิดขึ้น ก่อนหน้านี้พวกเรา还没有มีข้อพิพาท เมื่อไม่มีข้อพิพาท ยังมีหนทางตกลงกัน ดังนั้นเราเห็นว่าต่างฝ่ายต่างหาเวลาสนทนากันก่อน อาจเป็นประโยชน์ต่อทั้งสองฝ่าย”

“ท่านคิดสนทนากับเรา?”

เจ้าได้สวดครุฑหัวแม่มือกับนิ้วก้อย ทำเป็นเครื่องหมายหก กล่าวอย่างเปิดเผยตรงๆ ว่า

“เราสนอราคาหกหมื่นคำถึง จำขอให้ในบัลลังก์ เจอนใจก็ช่วยเหลือเราบุญใจมคคิสระทอนกลับ”

ตอนแรกไม่ทำมึงกรคำสี่หน้าซิมเซา จากนั้นเปลี่ยนเป็นดังเถจั่วครุให้หลังค้อยโน้มน้าวทอนบนมา กระซิบถามว่า

“เจ้าได้สวด ท่านมาหาเรา นอกจากท่านแล้ว ยังมีผู้ใดล่วงรู้?”

เจ้าได้สวดก็กล่าวอย่างฉับๆ ล้อๆ ว่า

“วางใจ เรื่องนี้เป็นความลับสุดยอด มีแค่คนสนิทของเราไม่กี่คนที่ล่วงรู้ รับรองไม่รั่วไหลออกไป”

ไม่ทำมึงกรคำคล้ายเผชิญกับความกดดันที่มองไม่เห็น สี่หน้าบัลลังก์อวระจ่างบัลลังก์ขาวของมัว เปรปรวนไม่แน่นอน เฟ่งคามองถั่วยสุราบ้องหน้า ขยับเขยื้อนริมฝีปาก พลังกำมือขวาเป็นหมัด ค่อยใส่ฝ่ามือซ้ายดังฉาด ถามซ้ำว่า

“ท่านหมายความว่า...จ่ายเงินให้ทันที?”

เจ้าสัวคหกสิรีระกถ้ำว่า

“มิผิด เป็นเงินขาวๆ หกหมื่นคำถึง มิหนำซ้ำเงินต้องมา
แล้ว อยู่ห่างจากที่นี่ไม่กี่ไกล อิดชั่วเสีย ขอสเพียงท่านรับปากคำเดียว เงิน
จำนวนสามคันรถจะเป็นของท่านทั้งสิ้น”

นางสองชั้นของไม้เท้ามังกรคำตันกระเพื่อม จงใจถามว่า

“หรือท่านไม่กลัวว่า เราพอรับเงินไปจะกลับถลอกคืนคำ?”

“ราคาค่างวดเป็นข้อผูกมัดประการหนึ่ง พร้อมกับการเงินลงของ
ราคา จะมีส่วนในการปรับปรุงคำคำมั่นสัญญา เงินหกหมื่นคำถึงไม้เท้า
จำนวนเล็กน้อย แรงผูกมัดของมันย่อมรุนแรง หากว่ามีคนรับเงินหกหมื่น
คำถึง แต่ไม่ยอมทำตามข้อตกลง เงินจะกลับกลายเป็นฝันร้าย ทำให้มัน
กระทั้งนอนยังไม่หลับ”

นางคาของไม้เท้ามังกรคำตันกระตุก ปากถามว่า

“ตอนนี้เงินอยู่ที่ใด?”

เจ้าสัวคหกถ้ำอย่างเฉื่อยชา

“เราคิดขอคำรับรองจากท่านก่อน”

ไม้เท้ามังกรคำสุดคมทลายใจคำหนึ่ง ถ้าวอย่างคืบคั้นคืบคืบหรือว่า

“ทั้งหมดนี้มีใจแผนอุบายกระมัง?”

เจ้าสัวคหกสิรีระกถ้ำว่า

“หากเป็นแผนอุบาย เราจะได้รับผลประโยชน์อันใด?”

ไม้เท้ามังกรคำซ้อนมือทั้งสอง ถ้าวด้วยความซากถาบากว่า

“เอาเถอะ...เรารับปากขึ้นอยู่ฝ่ายท่าน”

จีได้สวดกล่าวอย่างขိ้มเข้มน่า

“ประเสริฐมาก อิคชั่วเฮีย นี่จึงเป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาด แต่สมควรขึ้นอยู่ฝ่ายเราอย่างไร ในขั้นตอนที่ท่านตรวจนับเงิน เราก็อธิเรียนบอกโดยละเอียด”

เจียวฮี่ฮุนถลันเข้ามาทันเวลา กล่าวว่

“ได้สวดเอ๊ย เราชำระบัญชีแล้ว รวมทั้งค่าสุราอาหารของง๊อม-คั่วเอ๊ยด้วย ตอนนี้ไผ่จะเจียวเจียมคั่วเอ๊ยไปรับเงินหรือไม่?”

จีได้สวดมุขถูกขึ้นก่อน หีบฉวยง่วนป้อทองขนาดเอ็กบนโต๊ะ ยัดไปในอกเสื้อไม้เท้ามังกรดำ ทางหนึ่งกะพริบตากล่าวว่

“นี่นับเป็นของขวัญแรกพบหน้า อิคชั่วเฮีย เก็บไว้เป็นที่ระลึกเถอะ”

ไม้เท้ามังกรดำสมองว่าุ่น คิดตามจีได้สวดกับเจียวฮี่ฮุนออกไปอย่างเลื่อนลอย บังเกิดความรู้สึกคล้ายเหาะเหินเดินลม หากมิใช่เจียวฮี่ฮุนกระดุนเคื่อน มันแทบลื่นเลือนหีบฉวยอาวุธที่ทิ้งอยู่ข้างม้านั่งไป...

รสชาติของความร่ำรวย กลับเปรี้ยวหวานเผ็ดขมจนจำแนกไม่ออกถึงเพียงนี้

บทที่ 28

ประจักษ์กลางแดนหิมะ

หิมะยังคงปลิวโปรยอย่างแน่นหนาและไร้เสียง ปุยเมฆ
บนท้องฟ้าเป็นสีเทาหม่น คล้ายกับจะกดทับใส่ศีรษะผู้คน
บางครั้งเกิดลมหวนดังหวีดหวิว เกล็ดหิมะพัดปลิวตามลม
พสุธาเป็นสีขาวโพลน ชาวอย่างซิคสลด

ที่นี่เป็นขอลเขาราบเรียบ ห่างจากเมืองทะเลเจ้าประมาณร้อย
กิโลเมตร ยังมีนามหนึ่ง เรียกว่าทะเลเอ็งท็ย (ลานอินทรีร่วง) แต่ยาม
นี้บนลานไม่เห็นมีอินทรีร่วง กลับยืนเต็มไปด้วยผู้คน

ผู้คนเหล่านี้แสดงว่ามีใจหมุ่คณะเดียวกัน และไม่คล้ายเป็นสห
ตรงกันข้าม ทั้งสองฝ่ายไม่เพียงเผชิญหน้ากัน บรรดาภาวที่ยังคงคิดหรือค
ทอสะกิดก็แตกปะทุออก

ผู้คนทั้งสองฝ่าย ขบวนการหนึ่งเป็นพี่น้องดึกตะท่อนกลับ ขบวนการหนึ่ง

เป็นจีได้อวดและพวกห้องของเขา กำหนดนัดพบที่ถนนอินทรีวัง เป็นศึก
สะทอนกลับส่งจดหมายทำผู้ไป

จดหมายทำผู้ไปในการคาดคำนวณของจีได้อวดแต่แรก แต่
สถานที่นัดพบเป็นดินแดนน้ำแข็ง ลมหนาวเหน็บเยือกกระดูกเช่นนี้
กลับสร้างความไม่พอใจแก่จีได้อวดยิ่ง...หรือว่าคนคิดเสี่ยงชีวิต ไม่อาจ
เสาะหาสภาพแวดล้อมที่สุชสบายกว่านี้?

กองกำลังของศึกสะทอนกลับกันแน่นแข็งยิ่ง นอกจากลอบคู่ตองตุค
ซอด ซึ่งประกอบด้วยส่วยไกวเขียนกับชินธะวัณแล้ว เจ้าทรงหลังอ้อยยัง
กับเจ็ดหัวกะโหลกแดงไม่ขาดแม้สักคนเดียว ไม่ทำมั่งการค้ำจุนอึดชั่ว
กับอสนีกลางฝ่ามือบู๊ตึงแรกก็อยู่ในขบวนด้วย คนทั้งสองปลื้มอกนอก
เป็นชาอำมหิต ไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดาความในใจของมันไม่ออก

คนร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ข้างกายส่วยไกวเขียนกลับเป็นบุคคล
ที่จีได้อวดไม่เคยพบหน้ามาก่อน คนผู้นี้มีผิวสีน้ำตาลคล้ำ สะทอน
ประกายมันระยับ กล้ามเนื้อแข็งแรง ไหล่ปากกว้างใหญ่ คลอดทั้งร่าง
งามอย่างสมส่วน โดยเฉพาะเค้าใบหน้าโคตรเด่นสง่า แสบคอกซึ่งความ
เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่พึงมีของลูกผู้ชายชาครี

จีได้อวดทราบว่ บุรุษที่มีรูปแบบเช่นนี้ มักมีความเชื่อมั่นตัวเอง
มีเงื่อนไขเฉพาะตัวสูงยิ่ง ปกติเย่อหยิ่งโอโส ไม่ยอมประนีประนอม
เขาคิดว่าคนผู้นี้คงเป็นมือกระป๋องอันดับหนึ่งของสำนักเงื้อมเงื่อนอก
กำแหงให้ญักระป๋องถือคพิขทิกัง

ทางค่านจีได้อวดก็ทุบเทกำลังออกมาทั้งวัง ประกอบด้วยเขา
ขอเขาหงส์ เทพบุตรเข้าบุปผา ถู้งวนเพ็ชร ถู้งอนวณ เค็กโธ่แซ

บวกกับเจียวี่สุนรวมทั้งสิ้นเจ็ดคน

เกิ้ลคหิมะโซยพัคพลีว คกลงบนร่องหมหางคิวทุกผู้คน ยี่ลิวไปรย
อยู่ในอากาศ เมื่อทอดคามองไม่เพียงพสุธาเป็นสีเขียวสด กระทั่งศีรษะ
โบน้าคามร่างกายผู้คนก็เป็นสีเขียวสด

ตอนแรกที่เผชิญหน้ากับทนต์ของคิกสะท่อนกดับ จีได้สวดคยสังกค
ปฏิบัติยาของซอเซาหงต โดยไม่ผร่รองรอยอันใด แต่อาศัณนี้เล็ก
สนองกรรมที่คว่ำโลกเช่นเขา กดับคูอันใดไม่ออก เปลือกนอกซอเซาหงต
เอ็นชากระด้าง เอ็นชากระด้างราวสวมน้ำกากโบทหนึ่ง

ส่วโกวเสียบปักเกิ้ลคหิมะที่พัคพลีวอยู่เบื้องหน้าจับจ้องมอง
จีได้สวดอย่างเอ็นชา น้ำเสียงก็เอ็นชาดุจเคียวกัน กล่าววว่า

“จีได้สวด เราคาคว่าท่านมีกำลังขวัญเช่นนี้”

โบน้าอ้วนของจีได้สวดซ่อนอยู่ในผ้าคลุมไหล่ที่หนุนอย่างแน่น
หนา แต่ยังมองเห็นรอยยิ้มที่มุคพรายกลั้ววว่า

“กำลังขวัญอันใด?”

ส่วโกวเสียบกล่าวอย่างเข้มขรว่า

“พวกเราคาคว่าท่านไม่ถึงกับหลบหนีด้วยจิตขลาดเขลา และทราบ
วว่าท่านเป็นคนที่กล้าเผชิญหน้ากับความจริง จีได้สวด ท่านไม่เป็นที่
ผิดหวังของพวกเราจริงๆ ”

จีได้สวดประสานมือกล่าววว่า

“ขอบคุณที่ยกยอ ซึ่งความจริงเราเจกเช่นเปิดที่ถูกค้อน นีอาจ
ไม่ปะทะ ยังมีหลวงจีนหลบหนีไว้ควายังอยู่ คิคหนีก็หนีไม่รอด ได้แต่นา
หารือกกับท่านทั้งหลาย ดูว่าอนุญาตเราอยู่ค่อไปหรือไม่...”

ช่วยโกวเขียนส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“ท่านมิด้องกล่าววาจาต่อกันและ จี้ได้สวด เราเชื่อว่าท่านทราบดีว่า ระหว่างศึกสะท้อนกลับกับท่าน มีความแค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ได้แต่สะสางขึ้นเค็ดขาด คิดกันว่าผู้ใดดำรงหรือล่มสลาย อาจบางที่เป็นพวกเราและอาจบางที่เป็นท่าน”

จิมและจ๊วยก็เห็นเสียงออกจากปากว่า

“จี้ได้สวด คำกล่าวนั้นท่านฉอนเข้าศึกเรา ทำร้ายเราก่อน จากนั้นทำร้ายเอ็งจ้ะ แม้กระทั่งสิบสองหัวกะโหลกแดงก็จบชีวิตไปทำคน แต่ท่านยังไม่สาแก่ใจ ข้ายังลงมือต่อเอ็งชื่อเจ็กเราด้วยอำมหิต ทำร้ายเขาพิการ หนีโลหิตรายแล้วรายเล่า ถ้วนสมบูรณ์จากกองกระดูกชาวพวกเราสาบานต้องให้ท่านหลังโลหิตชดเชย”

ช่วยโกวเขียนกวาดมองขอชะเงว่หงส์อย่างเย็นชาแวบหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

“ยังมีสตรีนางนี้ จี้ได้สวด ท่านคิดมีคำกล่าวกับพวกเราอย่างไร?”

มันสองพี่น้องร่วมสาบานกล่าววาจาจากคั่น ด้วยท่าทีดูถามคน จี้ได้สวดกลับมีท่าทีมั่นคงจุจุนเขา กล่าวอย่างเชือกเอ็นไม้ฉนวนว่า “มีคนว่าไว้ โคมไม่จุคไม่สว่าง กำพุดไม่กล่าวไม่กระจำง พวกท่านเมื่อเสนอปัญหาออกมา เราย่อมต้องเวียนคอบ ก่อนอื่นเราขอคอบคำถามข้อที่สอง ศัตรูที่พวกท่านเอ่ยถึง คาดว่าหมายถึงขอชะเงว่หงส์โกวเนี่ยที่ข้างกายเราแล้ว?”

ช่วยโกวเขียนเน้นเสียงว่า

“มีผิด หมายถึงนางเอง”

เจ้าได้สวดขุมมือทั้งสองไปในเมื่อฤดูม กล้าวอย่างฉือชวว่า

“ขอชะเอมผู้คือขอชะเอมหงส์ เราใดต้องมีคำว่ารักแล้วกับพวกท่าน?”

ด้วยไกวเหียบลงถึงคาใต้ กระซางเสียงว่า

“ท่านอย่าได้แต่งเป็นโง่งมต่อพวกเรา เจ้าได้สวด ท่านทราบดีว่าขอชะเอมหงส์เป็นสตรีของยี่ตี้ราจิมเถาะจ้วย ท่านกลับใช้ฝีมืออันต่ำช้า ล่อลวงนางไป ยังกล้าบ้ายเบี่ยงอีก?”

เจ้าได้สวดแก่นหั่วรอกกล่าวว่

“ท่านที่นับถือกล่าวคิดแล้ว บอกว่าขอชะเอมหงส์เป็นสตรีของจิมเถาะจ้วย จิมเถาะจ้วยมีหลักฐานอันใด ไซ้ผ่านการคบแต่งคู่ขอกราบไหว้ทำดินหรือไม่ หากว่าไม่มี ก็ไม่มีพันธะอันใด สตรีที่ไม่มีพันธะผูกมัด ยังคงเป็นอิสระ บุรุษในโลกล้วนสามารถคิดค้นได้ คือให้กล่าวย้อนกลับไป จิมเถาะจ้วยกับขอชะเอมหงส์เคยมีความสัมพันธ์เก่าก่อน ก็คือเป็นเรื่องที่เฒ่ามา อดีตคล้ายหมอกควัน ผืนวามหวนเฝ้าไว้แว้งยังเอ๋ยถึงไยกัน?”

ด้วยไกวเหียบอิงไปวุ่น จากนั้นร้องว่า

“ขอชะเอมหงส์เคยเป็นสตรีของยี่ตี้รา นี่เป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจได้แย้ง ตามกฎของพุทธจักร...”

เจ้าได้สวดแก่นเสียงดังฮะ คัดบทของฝ่ายตรงข้ามว่า

“กฎของพุทธจักรอันใด จิมเถาะจ้วยชมชอบของใหม่เพื่อหน้าของเก่า หลังจากทิ้งร้างขอชะเอมหงส์ก็มีสตรีอื่น หรือขอชะเอมหงส์ไม่มี ฤๅสมบัติรับรักจากบุรุษอื่นที่รักชอบนาง เป็นผู้ใดล้ามข้อคาสมแอก

ไสนาง คอนแรกที่เรารู้จักกับขอเขะหงส์ นางก็ตัดความสัมพันธ์กับ
ผู้แพ้จิมโดยสิ้นเชิง เรายังเป็นโสด นางยังไร้คู่ครอง พวกเราอยู่ด้วยกัน
นับเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล โทนเถยถือว่าคำเข้าได้...”

ส่วยโกวเสียบไม้ทันตอบคำ จิมเถาะจ้วยก็พูดารามว่า

“จี้ไถ้อวด ท่านพูดกันหม้อเรา ไตรองเท้าคู่เก่าของเรา แสดงว่า
ไร้ศักดิ์ศรี คุณเถนตัวเอง ท่านต้องตกเป็นเป้าเหยื่อฮั่นไฮโพ ไม่มีวันใจ
หัวขึ้นสู่น้ำเราได้”

ขามนั้นขอเขะหงส์ยังคงหน้าเอ็นซางกระด้างคุงเคิม แต่ใบหน้า
จิดขาวผิวดรรมดา กล้ามเนื้อโอบหนาขมึงกรัง ริมฝีปากเม้มเป็นเส้นตรง
หากใช้ความสังเกต จะพบว่าร่างของนางสั้นระริกเล็กน้อย

จี้ไถ้อวดจับจ้องมองจิมเถาะจ้วยตาไม่กะพริบ น้ำเสียงแข็งขำ
แต่เอ็นซางปานน้ำแข็ง กล่าวว่

“วาจาประคำนี้ไม่ควรกล่าวจากปากคนมีชื่อเสียงในยุทธจักรผู้
หนึ่ง ถึงกับไม่ควรกล่าวจากปากคนที่มีสติสัมปชัญญะ และมีความเป็น
คน จิมเถาะจ้วย มีแต่อันธพาลชั้นต่ำจึงมีความคิดที่หยาบช้า มีทัศนคติที่
โศโครกเช่นนี้ ท่านหลอกดวงขอเขะหงส์ หน่วงเหนี่ยววิธสาวของนาง
ทำร้ายศักดิ์ศรีของนาง ยังทรมานขำฮั่นนางไม่พอหรือ เราสามารถบอกต่อท่าน
เราไม่ได้พูดกันหม้อท่าน ขอเขะหงส์ยังมีไธรองเท้าคู่เก่า ในสายคนรา
นางเป็นสตรีที่ดีพร้อม สตรีที่คู่ควรให้เราทุ่มเทใจรัก นางยังสูงส่งกับท่าน
คิงานและจริงใจกว่าท่าน หากท่านเปรียบกับนาง ยังเฉาะชาติกว่าสุนัขอีก”

จิมเถาะจ้วยหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย เปิกดาร้องคำารามว่า

“ท่านกล้าทรมานประณามเราปานนี้? จี้ไถ้อวดเราสาบานจะให้

บาทเรือนแก่พวกท่านชายผู้ หญิงเทศนาให้พวกท่านทราบว่าในโลกยังมี
ท่านองคตองธรรม ยังมีระเบียบแบบแผน”

เจ้าโศวคแก่นเสียงออกจากกรูมุก กล่าวว่

“เกรงว่าท่านทำความเข้าใจกับศักดิ์ศรีและจุดยืนของตัวเองผิด
ไปแล้ว ชิมเถาะจ๊วย ท่านอาศัยอะไรอ้างท่านองคตองธรรม ดกระเบียบ
แบบแผน เรื่องระหว่างเรากับขอชะหงส์ ท่านผู้ซึ่งขี้หวัดหรือ ในความ
เห็นเรา ความประพฤดิที่หลอกลวงนำใจสตรี แต่ยังถือเป็นความกุ่มกวม
กรูกราชของท่าน จึงเป็นความผิดถูกฉกรรจ์ สมควรสืบร้อยมิดพันคาบ”

ชิมเถาะจ๊วยหน้าแดงฉาน ฅมทวยใจกระชั้นเร้งร้อน ขุ่นแค้นแทบ
อกระเบิด ส่วยโกวเสียบค้องปราชดาห้ามปรามไว้ จึงกล่าวว่า

“ผู้แซ่จี้ การตีปากมิใช่ความประพฤดิของนักสู้ ผิดถูกชั่วดี
หากจะถกเถียงกับท่านให้กระจ่างชัด รอสักครู่ยังคงพิสูจนฝีมือให้หมด
เรื่องสิ้นราว”

เจ้าโศวคกล่าวเสียงกระด้างว่

“มิผิด พวกเรานัดพบกันกลางดินแดนเห็บหนาวเช่นนี้ เพราะ
เพื่อสะสางให้หมดเรื่องสิ้นราว หากนี้เราสามารถตอบคำถามข้อแรก
ของท่าน...เราทำร้ายคนของพวกท่าน ปลิดปลงชีวิตของพวกท่าน
เป็นเพราะพวกท่านจุดชนวนพิพาทขึ้นก่อน เป็นความละโมภทะเยอ
ทะยานอยากของพวกท่านทำร้ายพวกท่าน ผู้ก่อเหตุเป็นตึกสะท่อนกลับ
ดังนั้นผลของควาโหดทั้งหมด สมควรให้ตึกสะท่อนกลับรับผิชอบ
คิดเป็นใหญ่ในอุทธจักร พวกท่านต้องจ่ายค่าตอบแทนออกมา”

ส่วยโกวเสียบขบกรามกรอดกล่าวว่า

“จ้ได้สวด พวกเราไม่เสียค้ายกับการจ่ายค่าตอบแทน การทำย
แพ้ล้มค้ายของท่าน จะเป็นผลลัพธ์ของพวกเรา”

จ้ได้สวดกล่าวอย่างเชือกเข็นว่า

“นี่มิใช่จากลมปากก็กระทำได้ ชิมเถะจ๊วย ต้องดูว่าพวกท่าน
มีฝีมือเข้มแข็งพอหรือไม่?”

กระปี่เลือกพิณทักที่เงียบขรึมตลอดควาค่อยช่ยปากเป็นครั้งแรก
ขุ่นตึงมันสงบแผ่วทุ้ม แววดาตึกถ้ำเค็ดเคียว คล้ายกับฟ้าดล่มลงมายัง
ไม่แตกคันถนถน มันกล่าวว่า

“จ้ได้สวด สำหรับกับท่าน เราเลื่อมใสมานาน วันนี้ได้พบพาน
ค่อยทราบว่สมดังคำร่ำลือ ท่านขโสถ่าพองจริงๆ”

วาจาประคานนี้ไม่ทราบเป็นคำขบถหรือแดกดัน แต่แฝงความ
แหลมคมอยู่ตามส่วน จ้ได้สวดเคยรับมือสถาณการณ่เช่นนี้มานานแล้ว
ดังนั้นข้มโดยไม่มีโทสะ กล่าวว่

“เล่าเฮีย (พี่ผู้ชรา) ท่านนี้ คงเป็นมือกระปี่อันดับหนึ่งของสำนัก
เขื่องเป็นนอกกำแพงใหญ่ ร่วมมือรับส่วนแบ่งกับคิกสะท่อนกดับ ฉาชา
กระปี่เลือกพิณทักที่เล่าเฮียแล้ว?”

กระปี่เลือกพิณกล่าวด้วยสีหน้าเฉื่อยชว่

“สายคาที่คมกล้าห้กมพิศ เราคือทักัง”

จ้ได้สวดกล่าวถามว่

“ทีเล่าเฮียได้รับขบถองจากเส้นทางพุทธจักรไม่ทราบมีคำคัดสิน
ต่อเรื่องของพวกเราอย่างไร?”

กระปี่เลือกพิณกล่าวอย่างเฉื่อยชว่

“ผิดถูกมีคำตัดสินแล้ว”

จีได้สวดขัมพลาถกแล้วว่า

“ผลเป็นอย่างไร?”

กระบี่เลือกพิษเขษธริมฝีปากกล่าวว่า

“ท่านเป็นฝ่ายผิด จีได้สวด”

คำตอบนี้เมื่ออยู่ในความคาดหมาย แต่ออกจะฉือเผด็จการเกินไป กระตุ้นปฏิภิกิริยาแก่จีได้สวดขึ้น แต่ยังรักษารอยยิ้มไว้ กล่าวว่า

“เราใจนเป็นฝ่ายผิด ทีเล่าเสีย ท่านลองบอกมาฟังดู”

กระบี่เลือกพิษกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

“ท่านผิดที่ใด สมควรทราบกระจำงแกใจ ไม่ต้องให้เรานรขยาย
มากความ เมื่อกระทำผิดสมควรลงโทษ ผิดแล้วยังไม่รู้สำนึก ยิ่งต้องลง
โทษสถานหนัก จีได้สวด ท่านนับเป็นเช่นนี้”

จีได้สวดหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

“ทีเล่าเสีย ควาทิดเห็น คำคดี คดอจจนน้ำเสียขงของท่าน ออกจะ
เหมเกริมไปกระมัง?”

“เราเป็นเช่นนี้คดอจมา ไม่ว่าอยู่่นอกกำแพงใหญ่ อยู่ในแผ่นดิน
คงจวน อยู่ค่อนหน้าผู้ใด”

จีได้สวดชักไห่ล่กกล่าวว่า

“กล่าวไปไม่ว่ามีเหตุผลหรือไม่ ต้องลงมือด้วยอำมหิต”

ฮามั่น ถ่วงไกวเขียนแสบอะอิมกล่าวว่า

“ท่านไม่หาญจลาค แต่ยังไม่โง่งงลาไป จีได้สวด ท่านคาดเดาถูก
แล้ว”

จี้ได้ฮวดสัดคราบหิมะบนเสื้อคลุม กล่าวว่

“สมควรต่อสู้อย่างไร ผู้กันตัวต่อตัวหรือจะดุมบอนหมู่?”

ส่วยไกวเอียงบกล่าวอย่างถึลัับแฝงเลศนัยว่

“รอนต่อสู้ท่านจะทราบได้ ผู้แซ่จี้ ทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้า ลงมือ
เลื่องชีวิต หากยังถือกำหนดกฎเกณฑ์ ยุทธจักรคงสงบสุขแต่แรกแล้ว”

วาจาบอกถ้าวชัดเจน ทางด้านตึกสะท้อนกลับไม่คำนึงถึงวิธีการ
ต่อสู้ หมายความว่จะให้มือทุกลูปแบบ เพื่อบรรลุถึงเป้าหมายแห่งชัยชนะ
จี้ได้ฮวดพอฟัง เปลือกนอกทำท่านคือฉลาด แท้ที่จริงสวาทารมณ์พอ
ดี สำหรับกับเขา ก็มีความคิดชักพินจากใต้เคาเช่นกัน

ในยุทธจักรย่อมมีการกำหนดหลักการต่อสู้ แต่หมายถึงนักบู๊ที่อยู่
ภายใต้กฎข้อบังคับที่กระจ่างเปิดเผย สำหรับกับคนของตึกสะท้อนกลับ
แสดงว่ไม่ได้อยู่ในข่ายของความกระจ่างเปิดเผย ดังนั้นจี้ได้ฮวดได้แต่ใช้
วิธีการเดียวกันเข้ารับมือ

เขาบอกถ่วว่จะยืมหอกสนองคืนผู้ไ้ ขานนี้ใกล้เริ่มขึ้นแล้ว
ถู่จวนเพียวที่ด้านหลังพลันกระทบเท้าหลายครา ร้องคังว่ ว่
“ที่นี่หนาวเย็นยิ่ง ตัวอ๊ี้ หากไม่ขัดเส้นขัดสายคงต้องแข็งทื่อไป”
จี้ได้ฮวดเบือนหน้าไป กล่าวอย่างอึมเข้มว่

“อย่างนั้นท่านโยไม่ขัดเส้นขัดสาย?”

ผู้ที่ดำเนินการขัดเส้นก่อนมิใช่สามทวนมหาภัย หากแต่เป็น
คู่บ๊อขวานกันศึกไ้แซในสามทวนมหาภัย ทวนเหล็กกล้าคัมชะเมื่อนของ
พวกมันทั้งสองคล้ายบูบินหันจากถ้ำ ปลายแหลมของทวนสะท้อนประกาย
เย็นเยียบ มุ่งใส่จิมเถาะว่้วยกับเจ้าทรงพลึงที่ด้านตรงข้าม

จิมเถาะจ้วยเห็นตู้บ้อกวนกับเด็กไฉ่แซยิดถือมันกับเจ้าทรงพลัง เป็นเป้าตงมือ ต้องบังเกิดเพลิงโทสะขึ้น บังเกิดความรู้ตึกถูกหยามหยัน ชนิดหนึ่ง โดยตามัญตานิก มันเห็นว่าตัวเองเป็นผู้นำขบวน ตู้บ้อกวนกับเด็กไฉ่แซยิดเป็นมือขึ้นสองรองลงไป ขามนี้มือขึ้นสองก้านกัถำรุกราน ผู้นำขบวน ไยมิใช่เป็นการหยามเหยียดดูแลกันไป

ความนึกคิดของเจ้าทรงพลังก็ไม่ต่างกับจิมเถาะจ้วยเท่าใด เห็นทวนเหล็กกล้าที่มึงแทง ต้องควาดด้วยโทสะ พลิกควัดกระบองเหล็กในมือ หวดไต้ปลายแหลมของทวน ปากขู่คำรามว่า

“ตัวบ้ดขบที่ถ้ำทองทั้งสอง คงรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว”

คาบโค้งของจิมเถาะจ้วยทั้งคู่คล้ายเดือนเสี้ยวลอยขึ้นจากขอบฟ้า คมดาบสะกิดเกล็ดหิมะปลิวกระเจา แยกย้ายกริดเป็นรูปครึ่งวงโค้ง บรรจบกับทวนเหล็กกล้าที่มึงมาถึง

พริบตาหนึ่ง ตู้บ้อกวนกับเด็กไฉ่แซยิดพุ่งปราดออกไป ปลายทวนกระดอนขึ้น หันเห ปลี่ยนเป้าหมาย จูโจมไต้เจ็ดหัวกะโหลกแดงที่ยืนคุมเชิงอยู่ด้านข้าง

เจ้าทรงพลังร้องหือคำหนึ่ง ชกกระบองไต้ติดตาม ตู้จ้วนเพียว หนุ่นคว้างออกไป ไต้คนเหล็กมีขอเกี่ยว ซึ่งมีน้ำหนักไม่น้อยกว่ากระบองเหล็กของเจ้าทรงพลังกวาดจูโจมออกคังหวิดใหญ่

เจ้าทรงพลังควงกระบองเหล็กเป็นประกาศวงแล้ววงต่ำ ไม่ยอมลดราวาทอกเมืงสักครั้งก้าว ดูท่าที่มันไม่เห็นว่าศัตรูที่รูปโฉมไม่สะกดคาผู้ นี้ จะเป็นเครื่องถูกคามค้อมัน

ขามนั้น เจ็ดหัวกะโหลกแดงกระเจาถ้ำดังออก ผู้คนเจ็ดคนกัถำรุกราน

คู่บอกรักกันก็รักได้เสีย แต่ยามกะทันหันคล้ายไม่อาจควบคุมสถานการณ์ได้
 จิมและจ๊วยดังเตล็กน้อย ขณะจะเข้าร่วมกันเจ้าทรงพลก็ถ่มรุม
 ใส่ถั่ววันเพ็ชว เทพบุตรเข้าบุพผาภิโณปราคาถึง คาบในมือไขว่อกสับ
 แก้วคาบ ครอบคลุมใส่จิมและจ๊วยจากแง่มุมที่แตกต่าง สภาวะรู้ใจ
 เกรี้ยวกราดถึงที่สุด

ขอดฝีมือพอเคลื่อนไหว ก็ล่องรู้ระดับฝีมือได้ จิมและจ๊วยก็เป็นคน
 ใช้คาบ ช่อมูซึ่งถึงความสูงต่ำคำคือของเพลงคาบ เทพบุตรเข้าบุพผา
 พอลงมือ มันก็โหลยวูบ ทราบว่าเผชิญศัตรูถึงมือแล้ว

พริบตานันคาบโค้งทั้งคู่ห่อหุ้มร่างของจิมและจ๊วยเอาไว้ ประกาศ
 เจ็ดจำพุ้งฮ้อนไปมา แปลบปลาบดุจสายฟ้าคะนองฝน เสียงโลหะกระทบ
 กันดังถึบ หิมะเต็มเท้าปลิวกระจายออกรอบข้าง

ด้วยไกวเหียบฮิมเขมอย่างชั่ววูบ จับจ้องมองจี๊ดสวด ประกาศ
 คาทอแววฮั่วย และขึ้นชมต่อคราเคราะห์ผู้อื่น ดูจากท่าทีที่กระหึ่มฮิม
 ย่องของมัน คล้ายควบคุมสถานการณ์ กำชัยชนะเป็นมันเหมาะ

ยามนั้น ขอจะหงส์เคลื่อนไหวเข้าใกล้ กล่าวมาๆ กับจี๊ดสวดว่า
 “ได้สวด ท่านเคยประมือกับด้วยไกวเหียบหรือไม่?”

จี๊ดสวดคงงงใจวูบ กระซิบตอบว่า

“ท่านลืมเลือนแล้วหรือ บนสะพานปิกดิ์เกีย เราประมือกับมัน
 แล้ว ซึ่งความจริง พลังฝีมือของคนผู้นี้ไม่นับเป็นอย่างไร...”

ขอจะหงส์รีบกล่าวว่า

“คอยระวังคาบอีกเล่มหนึ่งของมัน บนสะพานปิกดิ์เกีย มันเพียง
 แสดงคาบเล่มหนึ่งกระมัง?”

เจ้าได้สวดบทพทวนหวนนึกแล้วกล่าว

“โยมิโซ เราจำได้ว่าคอนันมันใช้คาบหัวตัดเล่มหนึ่ง ยังบังเกิด
ความเคลื่อนไหวเกล่งงงสยบ คาบคู่สองสุดของคหมายถึงส่วยโกวเสียบกับจิม-
เกาะงัวย ผู้แจ่มใสใช้คาบคู่ ผู้แจ่มส่วยโจนชักคาบเล่มเดียว”

ใบหน้างามฉของขอเขาหงส์ปรากฏแววอำมหิตขึ้น กล่าวด้วยขุ่น
เสียงแผ่วเบาว่า

“คาบอีกเล่มหนึ่งของส่วยโกวเสียบเรียกว่าอิมคอ (คาบวันลับ)
มีความขาวเพียงเจ็ดนิ้ว แคบคุดใบหูลิว ส่วนงอโค้งของคาบฉาบพิชร้าย
มันซ่อนคาบวันลับนี้อยู่ในแขนเสื้อ เมื่อถึงขั้นลับขึ้น ค่อยใช้คาบสยบ
ศัตรู ครอบวนท่าลี้ลับสุดหยังคาด ท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้”

เจ้าได้สวดผงกศีรษะกล่าวว่า

“เราจะระมัดระวัง มีหน้าจ้ำท่านดักเดือนในช่วงเวลาพอดี”

ขอเขาหงส์ยิ้มอย่างหคหู่ กล่าวว่า

“อย่าได้กล่าว มาจาแฝงความหมายสองแง่แล้ว”

เจ้าได้สวดโมมีเวลาอธิบายอีก ทั้งนี้เพราะกระนั้นเลือดพิษกำลังก้าว
ขาวๆเข้ามา คนผู้นี้ทางหนึ่งเคลื่อนไหว ทางหนึ่งเปลื้องชุดขาวสีดำ
ขึ้นนอกออก ชุดขาวพอเปลื้องออก เห็นเนื้อหัวไหล่ดำคันหลังปรากฏค้ำ
กระบี่หยกขาวโผล่พ้นออกมา พุติแดงบนค้ำกระบี่ถูกลมโซพพัดพลิว
ปลิวไสว

ดูท่าที ขอดฝีมืออันคับหนึ่งแห่งสำนักเซี่ยงเปี๊ยะผู้นึกทำตัวก่อนแล้ว

เจ้าได้สวดส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

“ทีเล่าเฮีย ท่านคิดลงมือก่อน?”

กระบี่เลือกหินหยดขึ้นในระยะห่างห้าก้าว กล่าวว่

“ผู้ใดก่อนผู้ใดหลัง มีข้อแตกต่างอันใด?”

“ย่อมมีข้อแตกต่าง ทิเล้าเสียบ ผู้ที่ลงมือก่อนอาจต้องตายก่อน”

กระบี่เลือกหินของจูได้สวด สองคาทอประกายอำมหิตที่หมึกเป็น

สภาพ กล่าวอย่างสงบว่

“มีผิด ผู้ที่ลงมือก่อนอาจต้องตายก่อน เพียงไม่ทราบผู้ใดต้องตายก่อน”

เจ้าได้สวดแม้เงาของจักรกฤษณ์ไต่ต่องก สดุดีจักรกฤษณ์ไต่ต่องบนพื้นภิมะ
เผยเห็นเสื้อสิครามที่สวมใส่อยู่ภายใน แขนเสื้อโบกสะบัด สะท้อน
ประกายเย็นยะเยิบของคมดาบเชื่อมแขน ซึ่งผูกติดกับข้อแขน

กระบี่เลือกหินมีสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลงกล่าวว่

“เจ้าได้สวด ท่านเจริญก่อน”

เจ้าได้สวดกล่าวอย่างอึมเข้มว่

“จะอย่างไรเป็นการเสียชีวิต ทิเล้าเสียบ ท่านไม่ต้องกรงอกกรง
ใจป่านนี้...”

ปากกล่าววจา มือเท้าไม่นิ่งเฉย สด้นทำปราคกับบรรลุถึงค้ำ
ขวางของกระบี่เลือกหิน สองแขนสะบัดกลับหลัง ประกายเย็นเยิบมาแถบ
แปลบ ครอบคลุมใส่จุดสำคัญบนร่างกระบี่เลือกหินสิบสองแห่ง

กระบี่เลือกหินอื่นหัตถ์จุจุเขา ไม่หลบหลีกเฉียงหนี รอจน
ประกายสิครามที่ไขว่สลับจับซ่อนบรรลุถึงป้อมหน้า ค่อยย่อเอววกาย
กระบี่คล้ายรุ่งขาวผ่านฟ้า มุ่งใส่หว่างคิ้วของเจ้าได้สวด

กระบี่นี้แทงออกจุจุประกายไฟ สภาวะเกรี้ยวกราดสุดปรียบป่าน

มีหน้าจ้ำคมกระปี่พอใจผ่าน ก่อเกิดเป็นประกายสีแดงชาดกลุ่ม
หนึ่ง ค่ายหมอกโลหิตที่แผ่อบอวล

ใช่แล้ว นี่คือการปะติดปะติดที่สร้างชื่อให้กับมัน

จิตใจวอดถันลอยปราศไปเก้าเหิระ หนูนครว้างกับที่ สองแขนพลิก
ควงออกไป ดังนั้นประกายของคมดาบเชื่อมแขนแฉลบแปลบปดดาบ
พลั้งเอ็นเอ็นแฉกกระชาบ เกสค์หิมะที่ร่วงพรวปลิ่วเวียนว่อนอู่อู่ออนข้าง

ปฏิภาณของกระปี่ติดคณีนอกเอ็นถึงที่สุด ว้างของมันเยื้องย่าง
ในวงแคบ แคว้นคว่ำป็นพิเศษ กระปี่ในมือยึดคณีนอกปราศ ไม่เพียงรวดเร็ว
ทั้งยังแม่นยำ รุกดอยโคยปราศจากช่องว่างรอบโหวใด ๆ

ความหนักแน่น ความมั่นคง ตลอดจนความซ้ำของของกระปี่
ติดคณีนอก เป็นพลังกดดันชนิดหนึ่งคือจิตใจวอด เขาทราบว่าการครั้งนี้
เมฆอุทิศที่ถึงมือแล้ว

ชามันเทพบุตรเข้าอุปผาค่อสู้กับจิมเกาะงัวตัวค่อตัว อูจาก
เปลือกนอก ทั้งสองมีมือคู่ที่กำกึ่ง โดยข้อเท็จจริง จิมเกาะงัว
เหนือกว่าด้านความดุดัน กับศัตรู กับตัวเอง ไม่คำนึงว่าเป็นเรือนร่างติด
เนื้อ

การต่อสู้ระหว่างผู้จวนเพียวกันเจ้าทรงพลัง หากพิชิตจนความถ่อม
ต่ำต่ำสูงได้ หากเพียววิจารย์ทระก่าดัง เจ้าทรงพลังย่อมกล้าแข็งกว่า
ผู้จวนเพียว แต่หากถ่อมถึงความคดของคณีนอก ความตั้งใจในการ
เสียวชีวิต ผู้จวนเพียวเหนือต่ำกว่าเจ้าทรงพลัง เมื่อต่างฝ่ายต่างมีข้อเด่นข้อ
ค่อ การต่อสู้จึงยึดเยื่อออกไป

สู้บอหวานกันคึกคักโยยแซแซกย้ายรับมือเจ็ดหัวกะโหลกแดง ฐิติ

หมักมือกินแรงอยู่บ้าง ดังนั้นเจียวี่สุนก็เข้าร่วมวงต่อสู้ คาบคู่ของมันแม้ไม่บังเกิดผลเท่าใด อย่างน้อยนับเป็นคาบสองเล่ม จะคิดว่าสามารถแปลงภา
 ภาวะของคู่มือกวนกับเด็กได้ขอเชาอยู่บ้าง

ในกองกำลังทั้งสองฝ่าย ผู้ที่ยังไม่ได้ลงมือด้านศึกสะท้อนกลับ
 ประกอบด้วยส่วยโกวเยียบ ไม่ทำมังกรดำและอสุนีกลางฝ่ามือ ทางด้าน
 จีได้สวคกงเหลือแต่ขอเชาหงส์คนเดียว

ส่วยโกวเยียบแสดงว่าไม่ต้องการให้ขอเชาหงส์อยู่นิ่งเฉย พร้อม
 กับนั้นความจริงจังที่มันมีต่อขอเชาหงส์ คล้ายไม่ด้อยกว่าจิมและจ้าวผู้
 เป็นน้องร่วมสาบาน ดังนั้นมันชักดาบหัวคัคจากฝัก มุ่งเป้าหมายไปยัง
 ขอเชาหงส์

ขอเชาหงส์ก็ไม่หวาดหวั่นพริ้วพริ้ง เชิดหน้าขี้ออก เฟ่งคาเยียบ
 ยืน มือซ้ายเลื่อนไปยังหว่างเอว ไน้ม่วงท่อนบนเล็กน้อย เป็นท่าที่ที่
 สามารถลงมือได้ทุกเมื่อ

ส่วยโกวเยียบเดินช้าๆ เข้าใกล้ไปหลายก้าว ใช้สายดาที่หยาบ
 เขยิบคืบจ้องมองขอเชาหงส์ กล่าวว่

“นางเพศยา เจ้าต้องฆ่าคำคอบแทน ต้องได้รับการลงโทษสำหรับ
 พฤติการณ์ที่แฉ้วมา ยามนี้เถาะจ้าวไม่มีเวลา เราจะส่งสริมปนิธานของฉันท
 ส่งเจ้าลงนรกไป”

ขอเชาหงส์หน้าแปรเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ แต่ถ้อยคำยังคงคมก้ำราว
 มีคดาบ กล่าวว่

“พวกท่านเป็นสุกรสุนัขคู่หนึ่ง เป็นเดียรจนาที่ไม่รู้ว่าคุณธรรม
 นำใจในโลกเป็นสิ่งใด ผู้ที่สมควรลงนรกมิใช่ข้าพเจ้า หากแต่เป็นพวกท่าน

ส่วยโกวเสียบ ฟ้ายังมีทิพยเนตร มองดูว่าผู้ใดต้องรับกรรมสนอง?”

สองแแก้วของส่วยโกวเสียบกระตุกรั้งขึ้น ทำให้ใบหน้ากลับกลายเป็นปิดเบี้ยว มันขบกรามกล่าวว่า

“นางเพศยาบังอาจนัก กลับกล้าอาละวาดต่อหน้าเราเช่นนี้ เราจะบังคับให้เจ้ากตัญญูคำพูดเมื่อครู่ลงไป เราจะสับเจ้าที่ตะดาบ”

ขอชะงะหงส์สะบัดหน้า ร้องเสียงแหลมเถิดว่า

“ท่านกำลังหือผืนไป ท่านกำลังหาขถม ส่วยโกวเสียบ อาศัยท่านอาศัยขิมเกาะงัวไม่มีวันשובเข้าหาได้ มาครว่าต้องดาบ ข้าพเจ้าก็ไม่ยอมให้ท่านแปลเปื้อนถูกข้าพเจ้า”

ส่วยโกวเสียบส่งเสียงควาคปานฟ้าร้องว่า

“เจ้าทคลองดูเถอะ...”

ในเสียงร้องการาม คาบหัวคัคที่แวววาวแทงตรงไปเบื้องหน้า พริบตาที่แทงออก พลันควัดเขี่ยขึ้น บังเกิดเป็นประกายอันคดเคี้ยว แม้ไม่ทันสัมผัสถูกเนื้อ ก็ลุคได้กลิ่นคาวโลหิตแล้ว

ขอชะงะหงส์ลอยตัวขึ้น คาบพม่าคด้ายสายคาด ม้วนใส่คมคาบฝ่ายตรงข้าม ส่วยโกวเสียบพุ่งตัวเรียกคิน มือซ้ายควัดขึ้น คาบหัวคัคลอดชอกแขนแทงย้อนไปด้านหลัง ขอชะงะหงส์ต้องให้เท้าหนึ่งสะกิดหลังเท้าอีกข้างหนึ่ง พลิกควัดสองแขน คีลังกาสามทอดไปวาสน

ส่วยโกวเสียบไม่ลดราวาศอก ตามคิดเจ้าหาจุญสาขถม คาบหัวคัคควัดขึ้นลง คด้ายน้ำคดโกรกกระแทก ประกายเขินเขียวนูนเนื่องเป็นขึ้นๆ กล้ายกับจะพินร้างขอชะงะหงส์ให้แหลกเถะ

ขอชะงะหงส์อาศัยทำร่างอันแกร่งกล่อง กระโคคโลกถืออยู่ท่าม

กษัตริย์จอมอันเกรี้ยวกราดของสวามีโกนสีบ บางครั้งใช้กระบวนท่าลอบ
ได้ ก็เป็นการแข็งขันดิ้นรน ทั้งนี้เพราะนางมิใช่คู่มีของสวามีโกนสีบ
สภาพเช่นนี้หากดำเนินต่อไป เกรงว่าอินทรีจะอยู่ได้ไม่นานนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หัวหน้าที่ใหญ่ของคิกสะทอนกัมมัตตุนีตั้งใจแน่ว
แน่ว่า ต้องเช่นฆ่าขอเขาหงส์ให้จงได้

วันอากาศเหน็บหนาว เกตุคิมะยังปลิวโปรย หน้าผากของ
ขอเขาหงส์กลับปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา ใบหน้าเขียวคล้ำจือ
ป่นด้วยสีแดงชาด กระทั่งลมหายใจก็เร่งร้อนปานนั้น

บทที่ 29

หลังเลื่อด้างทรชน

เพลงกระบี่ของกระบี่เลียดพิณจัดอยู่อันดับหนึ่งแนวทางกระบี่ไม่เพียงหนักแน่นรวดเร็ว ในกระบวนท่าอันแน่นหนา ยังแฝงเคล็ดความพลิกเพลงอย่างแยบยล ทั้งจริงจังทั้งหลอกหลอในความเข้มแข็งค้ำคิลาแดง ยังแฝงความอ่อนช้อยดุจสายลมขุนเทียน ช่างไม่ทราบว่ามีมือเชื่องแปะนอกกำเพาใหญ่ ซึ่งอยู่ท่ามกลางโลกนั้นแข็งอันเหนียวหนาว ศิความฝึกปรือได้อย่างไร

จีได้วอดประมือกับกระบี่เลียดพิณได้หักลบกว่ากระบวนท่า ระหว่างหักลบกว่ากระบวนท่านี้ ภาครว่าเขาไม่เสียเปรียบ แต่ก็ไม่ได้เปรียบแต่อย่างไ

ซึ่งความจริง จีได้วอดสามารถสู้หัวพันต่อไป แต่สภาพความจริงไม่อนุญาตเขาทำการต่อสู้อย่างยึกเยื้อได้...ปัญหาเกิดจากขอเขาะหงส์

ขอเขาจะหงส์หาญผู้ช่วยไกวเหียบ ตกอยู่ในสภาพคันชันแล้ว

ดูจากสถานการณ์รอบด้าน ผู้ที่สามารถปลื้มตัวไปช่วยเหลือ
ขอเขาจะหงส์ มีแค่เขาคนเดียว อาจบางทีไม่ทำมันการค้าหรืออสนิกสถาน่า-
มื่อที่แปรพักตร์กระทำได้ แต่จนบัดนี้พวกมันทั้งสองไม่มีการแสดงออก
อันใด และไม่มีแนวโน้มว่าจะปฏิบัติการ จี้ได้สวดทั้งไม่สะดวก และไม่อาจ
จี้ได้ ยิ่งไม่กล้าเสี่ยงอันตราย รอดูการเปลี่ยนแปลงที่เป็นผลคือฝ่ายตน
คงนั้นได้แต่ลงมือเอง

จนใจที่กระปี่ของกระปี่ถือคพิษรุกไล่กระรันทนแทนถึงขั้นสาธยาย
ยังไม่อาจกระเจินเข้าไป

ในสภาพเช่นนี้ มีวิธีเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือใช้กระบวนท่าเสี่ยง
อันตรายหวังโชคช่วย แต่นั่นเป็นการเดิมพันด้วยชีวิต หากโชคไม่เข้าข้างทุก
ประการก็จบสิ้นกัน

เพื่อขอเขาจะหงส์ จี้ได้สวดขอมไม่คำนึงถึงผลสุดท้ายใดๆ ที่แล้ว
มาเขาเป็นเช่นนี้...องอาจ หาญกล้าสมเป็นลูกผู้ชายชาตรี

ดังนั้นกระปี่ของกระปี่ถือคพิษก่อเกิดเป็นหมอกพิษจนอากาศอึมครึม
ครอบคลุมมา ป้ายกระปี่พลีพราย คุงคาบิทางกะทริบรวบวาม คำนวณไม่
ถูกว่ามันคิดตกใส่ตำแหน่งใด จี้ได้สวดก็ไม่คาดคิดคำนวณ ขวางร่างเข้า
สกัด สองแขนประกบรวบกัน มุ่งเป้าหมายอยู่ที่มือขวาของกระปี่ถือคพิษ

กระปี่ถือคพิษหันหัวรอ สติทันทำถดซ้อมือ ประกายก็แดงปาดวบ
พลัดควักกลับมา ป้ายกระปี่เหวี่ยงฝ่าอากาศเป็นเสียงแหลมถึก โดนมเทง
ใส่จุดสำคัญบนร่างของจี้ได้สวดหกแห่ง

หากว่าจี้ได้สวดตั้งใจหลบหลีกหกกระปี่ที่มันแทงมา ก็สามารถหลบ

รอได้ แต่ก็จะต้องเสียโอกาสที่ใช้กระบวนท่าเสี่ยงอันตรายเข้าจนจบ
โอกาสเช่นนี้ยากจะหาได้ เขาพนาคัดใจอย่างเด็ดเดี่ยว ม้วนตัวโค้งกลับที่
เดิมอย่างเร็วร้อน

ประกายกระบี่กลายสายฟ้า พลันแทงทะลุเข้ามา ตำแหน่งที่แทงใส่
ก็อยู่ในความคาดหมายของจีได้อวด...คมกระบี่แทงจากด้านหลัง ใส่
ตำแหน่งใต้กระดูกสะบักของไหล่น้ำครั้งนี้ ทั้งยังทะลุเนื้อออกไป

พริบตาที่คมกระบี่เข้าแทงใต้เลือดเนื้อ ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหัน กลับเหนือความคาดคิดของจีได้อวด ที่แล้วมาเขาคงมีประสพ-
การณ์ถูกดาบกระบี่แทงใส่ร่างมานานัก ในความทรงจำที่แล้วมา กล้าย
ไม่ปวดแปลบแปลนจับใจเช่นนี้ ความเจ็บปวดนี้แทบทำให้ลมหายใจของเขา
ขาดห้วงไป

จีได้อวดข่มทราบบว่า ช่วงเวลากับมันสำคัญเช่นนี้ ไม่อาจจะถ่วงชัก
ที่กัดฟันยืนยอมถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ เพื่อช่วงชิงโอกาสชั่วพริบตาที่เอง

พร้อมกับการ แขนกว้างครึ่งรอบของเขา แขนขวาหันออกเป็นแนว
ตรง ความรวดเร็วของสภาวะ คล้ายกับคมดาบเข็มนาเข็มนาไปรื้ออยู่แต่แรก
ดังนั้นโอหิตตีแดงฉานสาดกระจ่าย มือขวาที่ถือกระบี่ของกระบี่ถือคพิษ
ถูกฟันหลุดกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า

แรงผลักดันของเขมขนาด ทำให้กระบี่ที่แทงทะลุใต้กระดูกสะบักของ
จีได้อวดถูกถอนดึงออกไป ตัวกระบี่ร่วงหล่นลงสู่พื้น แต่กระบี่ถือคพิษ
ไม่มีทำที่อ่อนระทวยพลันควัดสองเท้าขึ้น หนีบใต้คอกของจีได้อวด
ความห้าวหาญดุคั่นของฝ่ามือ ไม่กล้าเป็นคนรับบาดเจ็บแม้แต่น้อย

จีได้อวดหน้าบิดเบี้ยวเกรียวกราด มีปฏิกิริยารวดเร็วดุจสายฟ้า

เอี้ยวตัวเข้าปะทะ แยกสองแขนออก ในประกายดาบเปล่งปลาม สอง
เท้าของกระปี่ถือคฑาถูกพื้นขาดสะบั้น เสนอกระดุกหน้าแข็ง ร่วงถล่มลง
บนพื้นหิมะ

เสียงร่ำความดังจากปากเจ้าทรงพลั้งเอี้ยว พ้นผละจากถู่จวนเพียว
โถมเข้ามารวกถุ่มคลั่ง กระบองเหล็กหวดกระหน่ำลงยังศีรษะ ค่ายคิด
หวดจี๊ดสวดให้แหลกเถะในกระบองเดียว

ถู่จวนเพียวโน้มตัวทุ้งโถม ไม้คามเหล็กกวัดแกว่งราวกงล้อ ปาก
ส่งเสียงร้องพิกลว่า

“เป็นดาบฉิจิตแน่นอน ผู้แซ่เอี้ย ท่านคิดหนีไปที่ใด?”

ทริบคาที่กระบองเหล็กโกธัสมัศตถูกหนังศีรษะ จี๊ดสวดค่อยถ้าว
เท้าไปทางขวาหนึ่งก้าว เพียงแค่ก้าวเดียว กระบองเหล็กของเจ้าทรงพลั้ง
ก็หวดใส่พื้นหิมะเป็นหลุมลึก ภาครว่ามีพละกำลังถล่มแข็ง แต่ไม่ได้ทำร้าย
ถูกจี๊ดสวดแม่แค่น้อย

ขามัน ถู่จวนเพียวติดตามมาถึง กวาดกระหน่ำไม้คามเหล็ก
ดั่งราวกับเป็นคลื่นพันชั้น พัวพันเจ้าทรงพลั้งเอาไว้อีกครา

ทางด้านซ้ายไกวเอียบที่รุกไล่ซอเซะหงส์อยู่ทุกพิก้าว ข้อมกราบ
ว่าจี๊ดสวดคิดอ่านอันใด ดาบหัวคัตฟาดทิ้งร่วงร่อนกว่าเดิม ปากควาว่า

“อิดชั่วเอี้ย คั้งเอเอี้ย ทิเอี้ย (นาเซเอี้ย) ทลาคท่าเอี้ยพื้นแล้ว ที่ท่าน
ทั้งสองไปรคช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง”

ไม้ทำม้งกรคำร้งเขมอิดชั่วกับอสนิกธางห้ามือบู๊คั้งเอเอี้ยก้านอย่าง
มีเดศม์ขเวบหนึ่ง ช่วงเวลานี้สองแขนของจี๊ดสวดก็ครอบคลุมใส่
ด้วยไกวเอียบ

ด้วยไกวเหียบขยับเคลื่อนกาย ใช้ดาบราวสายรุ้ง คือด่านอย่างสุด
กำลัง ทางหนึ่งเร่งรัดว่า

“พี่ท่านทั้งสองรีบสัปดาห์ไว้”

ไม้เท้ามังกรคำเจียบจับชั่วขณะ ค่อยส่งเสียงกระแอม ใช้นิ้วสองนิ้ว
ดีดปราบหิมะบนเสื้อผ้า จากนั้นกล่าวอย่างแน่นหนาว่า

“ด้วยเกล้า (พี่ใหญ่แซ่ด้วย) ท่านให้พวกเราสัปดาห์ผู้ใด?”

ด้วยไกวเหียบถลันหลบตีบเจ็ดดาบของจีไฉ่ฮวดอย่างหวุดหวิด
ยังไม่ตอบได้ ดาบพม่าของรชเชาหงส์ก็ฟาดพื้นมาถึง ถูกคามจนหัวหน้า
ใหญ่ของคิกสะท่อนกลับต้องหงายร่างพลิกตัว หอนเสียงด้วยความทุลัก
ทุเล

ยอดฝีมือหาญหัก ฟิงทวามีมือแท้จริง ไม่อาจบาดเจ็บแม้แต่น้อย
หลังฝีมือของด้วยไกวเหียบสามารถสะกดรชเชาหงส์ แต่ยังสู้จีไฉ่ฮวด
ไม่ได้ ขามนี้ยังเป็นสภาพหนึ่งต่อสอง รชชาคินี่สุดที่จะกล้ากลับรับได้

ไม้เท้ามังกรคำเจียบถามเช่นนั้น ก็สะกิดหลังไท่สะของด้วยไกว-
เหียบขึ้น ทางหนึ่งพุ่งวน ทางหนึ่งพุ่งดำรามาว่า

“ขอมต้องสกัดจีไฉ่ฮวด พี่ท่านทั้งสอง ตอนนี้นำเวลาชมดูเรือล่ม
บนหอชิงฮะเถ้าไหม?”

ใบหน้าของไม้เท้ามังกรคำไม่มีความรู้สึกใด ผงกศีรษะเล็กน้อย
รับคำว่า

“มีผิด ตอนนี้มิใช่เวลาชมดูเรือล่มบนหอชิงฮะเถ้า ตั้งแต่นี้
ท่านมีความเห็นอันสูงส่งใด?”

อสนีกลางฝ่ามือสุดคมหายใจคำหนึ่ง กล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“สมควรทำอะไรก็ทำเช่นนั้น เว้นแต่เสีย”

จึงได้สวาทกับขอเขาเซางักกลายเป็นคู่ประสานมณฑลกันนี้ แต่จะทรง
ที่หมักรวมกำลัง ถ้วนผสวนเสริมอย่างเหมาะสมจะต้อง ขามนี้ก็เป็น
เช่นนี้

เห็นคมดาบเชื่อมแขนไขว้สลับฟาดฟัน ฟุ้งจรวดเจวียนวนเวียน
คล้ายหมู่ดาวตกหางขาวเหี้ยมด เจกเช่นอาทิตย์อุทัยเปล่งแสงแรงกล้า
คาบหมากก็คอยหนุนเสริมเข้ามา กอปรเป็นร่างแหคร่ำวีรุตทางวิญญาน
ส่วไกวเหียบคกอยู่ในร่างแห มาครว่าใช้ดาบหัวตัดปีกป้องอย่างสุดวิธ
แต่ยังไม่เข้าใจการไม่ได้แล้ว

ขามนั้น ไม่ทำมังกรคำแคนหัวร่อ ขยับแขนลอยตัวขึ้นดูจวิหค
มหิมา คนลอยอยู่กลางอากาศ ไม่เท่าเหล็กกล้าอันหนักอึ้ง แกะสลักเป็น
รูปหัวมังกรคำหนึ่งก็แหวกอุโมงค์ออก เป้าอุโมงค์มิใช่ผู้หนึ่งผู้ใดในใจได้สวาท
กลับมุ่งใส่ซิมเถาะจั่ว

เหตุแปรเปลี่ยนอย่างกะทันหัน ไม่เพียงสะกดจนซิมเถาะจั่วที่ตก
เป็นเป้าอุโมงค์ ต้องแตกตื่นตะลึงถาน แม้แต่ส่วไกวเหียบที่คกอยู่ในสภาพ
ร่อแร่ก็ปากอ้าคาค้าง แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

ขณะที่ไม้ทำมังกรคำแปรพักตร์ลงมือ อตนิกธางฝ่ามือก็หมุนกว้าง
ออกไป กลิ้งตัวรีดคิน ควัดมือขวาขึ้น จัดลูกกลมสี่เงินขนาดเท่ากำปั้น
ลูกหนึ่งออก

ในเจ็ดหัวกะโหลกแดงที่กำลังสู้ศึก ปรากฏคนร่างอ้วนเคี้ยวโอ่ง
น้ำผู้หนึ่งคกเป็นเป้าอุโมงค์ ลูกกลมเหล็กพอฟุ้งใส่ ศีรษะที่ใหญ่โตของมัน
ก็กลับกลายเป็นลูกพลับสีแดงที่แหลกเถะ คนคล้ายร่ำสุรนามาขอ ไซ้จัด

ใจเซด้วยระทวยลง

สาวโกวเสียบเบิกคาเหตุแค้นเปลี่ยนที่ภาคฝันไม่ถึงอุบัติขึ้น
สองคาค้างกับจะถนอมอกนอกเบ้า คดอกร้างร้างเย็นเฉียบราวพลัดตกไป
ในหล่มน้ำแข็ง มันทราบในบัดดลว่า พวกมันคดหุ้มนพรางแล้ว หุ้มนพราง
ที่อุคคิงพวกมันลงสู่ขุมมรกตอเวจี แสดงแน่ชัด หุ้มนพรางนี้จีได้ฮวดกำหนด
ขึ้น

พริบตาที่เสียดสมานธิ ขอเซาะหงส์พันคาบหม่าเฉียงๆ บนไหล่ของ
สาวโกวเสียบพธนีปรากฏโลหิตสาครกระจ่าย มีเลือดเนื้อขนาดเท่าฝ่ามือขึ้น
หนึ่ง ถูกหินปลิวกระเด็นขึ้นสู่ท้องฟ้า

สาวโกวเสียบใช้ดาบหัวคัตโคมผ่าคั่นใส่ขอเซาะหงส์ ทางหนึ่ง
ต่อสู้ ทางหนึ่งขู่คำรามว่า

“เงียมอิดชั่ว บู้ต่งแซ พวกเจ้าทั้งสองอุบาทว์ชาติชั่ว รับเงินของ
พวกเรา กลับลงมือต่อ จวกเรา ถิ่นในเอาใจออกห่าง เราต้องให้พวกเจ้าคืน
อุคคิธรรมมา...”

ไม้เท้ามังกรคำทองไม้เท้าป่านจักรผืน ร่วมมือกับเทพบุตรเข้าบุปผา
กุ่มงูโอบโอบจีนละจั่ว แสดงออกซึ่งความคดองแค้นตัวของฝีมือ ความ
กล้าแข็งของพลังการฝึกปรือ พอได้ยินคำคำทอของสาวโกวเสียบ ก็กล่าว
ด้วยสีหน้าเป็นปรกติว่า

“สาวเถาตัว พวกเราไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ที่ชายชีวิตให้เพราะ
คำนึงถึงคำตอบแทน จีได้ฮวดให้ราคาสูง ย่อมต้องช่วยเหลือฝ่ายที่เงิน
หนักกว่า คนที่ออกท่องโลก ตัวนอิดถือนะนี่”

สาวโกวเสียบใช้ดาบหัวคัตอย่างแผ่ร่อนครุร้าย ทุกกระบวนท่า

ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ระหว่างที่เผชิญการกลืนรู้ใจมาจากจี๊ดฮวดและ
ขอเขาหงส์ ยังतीयอย่างสุดชีวิต กลับมีสภาพคล้ายเปลวเทียนก่อนสิ้น
แสง ปากควาคว่า

“ชายโงะที่ไว้ตั้งจะทั้งสอง ครานโคที่เราผู้เผ่ด้วยมีสมทหายใจอยู่
จะไม่เลิกกับพวกเจ้า”-

จี๊ดฮวดโอบปรกไปมา สองเขนตลับท่าคั่น เสียงคนตามแหวก
ฝ่าอากาศดังป่วนกรวยคร่ำ ติงน้ำกลั่นเปี่ยมแววมพพรพวนา กล่าวว่

“มีต้องพ่่งพ่่านใจ เจียมอดชั่วกถ่าวไมคึด โลกนี้คือโลก แห่ง
ความฉ้อฉลอำมหิต ใช่มือค่านินเล่ห์อุบาย ถือเงินขาวๆ เป็นเครื่องหนุน
หลัง ผู้ใดมีอิทธิพลทางการเงิน ผู้นั้นย่อมได้เปรียบกว่า หากพวกท่านขาด
สิ่งหนึ่งสิ่งใด ย่อมไม่ด้อยถ่นต่อไป...”

หน้าผากส่วไกวเขียนปรากฏหยาตเหงื่อไหลซึม คานแดงฉานคลั่ง
เลื้อย ร่ายรำดาบควัดดาบ กลับไม่ถดถอยขหนี ทั้งยังคุกคามไปเบื้อง
หน้า ปากส่งเสียงรราวตุนขป้าหอนโหยว่

“เหล่าเคียรจณานที่ตุมหั่วรวมกัน เบื่องสูงบ้องค้ำของคิกสะท่อน
กลับเมค้องดาบหมคตั้น ก็จะถูกดลากพวกเจ้าตามไปค้วช”

จี๊ดฮวดหมุนคว้างไปตามก้าว ควัดแขนซ้ายขึ้นปิดป้าขมคดาบ
ของส่วไกวเหียบ หยิบขิมพหลังปะทะพาควัดอชร่น เปิดร่่องให้คดาบพม่
ของขอเขาหงส์อื่นปรากเข้าไป ปากหั่วร่อเฮอะชะกถ่าวว่

“คิคคดาบคานกันหรือ เกรงว่ท่านไม้อาจสมมคคปรารณ...”

ส่วไกวเหียบขู่ค้ำรามว่

“เราขอเสียงกับพวกท่านแล้ว”

ดังนั้นจึงได้หวดฟุ้งด้วยรีดคิน รู้สึกถึงความเย็นเยียบของดาบ หัวคิ้วของฝ่ายตรงข้ามที่เฉียดผ่านต้นคอไป ไร้คมดาบเขื่อนแขนคั่งราวกับถูกถล่มน้ำแข็งที่แตกระเบิดออก

ส่วโกวเสียบพลิกหงายร่างอย่างเร่งร้อน แต่ที่ทรวงอกและขาอ่อน ถูกกรีดเป็นบาดแผลโลหิตขาวสั่นไม่เท่ากันหลายสาย ขณะที่โลหิตไหลซึมออกมา หัวหน้าที่ใหญ่ของศึกสะท้อนกลับผู้นี้ ก็โถมใส่ราวพยัคฆ์คลุ้มคั่ง ธนหรือ “สะท่อนกลับ” จริงๆ

อีกด้านหนึ่ง ตู้มือกวานใช้ทวนยันพื้น หีบหีบพลั้งสะท่อนจากปลายทวนคิดควั่น ขวานใหญ่ของหัวกะโหลกแดงผู้หนึ่งเพียงเฉียดผ่านเส้นเท่านั้นไป คนทวนก็พลีพราย บิกใส่ลำคอของคนผู้นั้น ทั้งยังผลักคนผู้ตายไปเจ็ดก้าว

“ฝีมือที่หมดจดนัก”

อสนีกลางฝ่ามือ ร่องขมเขยออกมา สลับเท้าปราด เปิดชอกแขนข้างซ้าย ชกแขนซ้ายขึ้น ทอดหีบหอกหัวอสรพิษ ที่หัวกะโหลกแดงอีกผู้หนึ่งวิ่งตามมา ก่อนที่ศัตรูจะมีปฏิกริยารับเหตุเปลี่ยนแปลง ถูกถล่มเหล็กตีเงินซึ่งร้อยสายไขเล็ดละเหิดของมันก็แหวกฟุ้งออก กระแทกใส่ใบหน้าคนผู้นั้นแหลกเหลวไป

ใช่แล้ว อสนีกลางฝ่ามือสมชื่ออสนีกลางฝ่ามือจริงๆ

แต่่อสนีกลางฝ่ามือเพียงลงมือประสพผล ความรู้ของเจียวฮู่ตุนที่ถูกหัวกะโหลกแดงอีกผู้หนึ่งตะร่วงหล่น ปลายเท้าเตะใส่ข้อมือ สร้างความเจ็บปวดแก่มันจับใจ แต่ไม่ทันส่งเสียงร้องออกมา ดวงของฝ่ายตรงข้ามก็เกี้ยวอิงป้อนบนศีรษะแล้ว

เห็นหน้าชัดว่า คาซอที่ทั้งแหลมทั้งคมจะกระทบถูกหนังศีรษะ เจ็บยี่สิบแผล ร้องเสียงพิกล สองมือจับคาบที่ทองเหลืองเพ็ชระอันเดียว กวาดออกอย่างไม่คิดชีวิต หัวกะโหลกแดงนั้นเพียงหมุนตัวไปด้านข้าง คาซอลดวูบ ก็เกี่ยวใส่หัวไหล่ด้านหลังของมัน นำสามเพชเจียวี่สิบ ถูกเกี่ยวลอยขึ้นสูงสามเจี๊ยะ จากนั้นพลิกข้ามศีรษะคนผู้นั้น ร่วงฟาด ลงกับพื้นอย่างหนักหน่วง

ขามนี้เจียวี่สิบขออย่าแค้นถือสองคาบ กระทั่งคาบที่ทองเหลือง เพียงเล่มเดียวก็หลุดจากมือ รู้สึกหน้ามีควบบาบ กระดุกทั่วร่างกาย หลุดสลาย กระทั่งปากแผลที่หัวไหล่ด้านหลัง กลับไม่รู้สึเจ็บปวด เหน็บใจ

มันทางหันมามองร่างฟาดกับพื้น กระเพาะดำใส่ยักขย้อน หัวกะโหลก ที่ใช้คาซอนั้น กลับไม่มีเมตตาคิดแม้แต่น้อย ตวัดคาซอที่แปลเปื้อน โลหิตปิกใส่ทรวงอกของมันอย่างฉุน

พริบคานั้น ทวนเหล็กกล้าของเก็กไธยแซพ แฉกแทรกเข้ามา ปลายทวนเจือวูบ ก็เขี่ยคาซออันนั้นกระเด็นขึ้นฟ้า ปลายทวนยังกริด เป็นเส้นโค้ง พอดีปิกใส่หนังท้องของหัวกะโหลกแดงผู้นี้ แน่นอน นี่ย่อมแทงทะลุหน้าท้อง โผล่พ้นออกทางกระดุกด้านหลัง

เสียงแฉกร้องหึงคัง กลัมนื้อโบทหน้าของเก็กไธยแซพสั่นกระดุก บิดเบี้ยว มันไม่ได้รับผลสะท้อนจากเสียงแฉกร้องของฝ่ายตรงข้าม หากแต่จ่ายค่าตอบแทนของการช่วยเหลือเจียวี่สิบออกไป

เก็กไธยแซพผลจากคู่มือของมัน สอดมือเข้าช่วยเหลือเจียวี่สิบ ตัวเองก็เผยช่องโหว่ขึ้น คู่มือของมันไหนเคยขอมปล่อยปละละเว้น

โอกาสเช่นนี้ ค้อนเหล็กของห้วกะโหลกแดงนั้นทุบใส่ขอกแขนขวามันอย่างถนัดถนี่

เล็กไธษะไม่ทราบฝ่ายตรงข้ามได้อินเสียงกระดูกแตกหักหรือไม่ แต่มันได้อินอย่างชัดเจน เลือดลมที่พุ่งขึ้นบวกกับความเจ็บปวดของกระดูกหัก ทำให้มันแทบล้มคว่ำลง แต่มันยังขบกรามกล้ำกลืนเอาไว้ ทั้งนี้เพราะมันทราบดีว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้ค้อนคู่ หากถลาล้มลง ค้อนอีกด้านหนึ่งต้องกระหน่ำลง การล้มลงครั้งนี้ ชั่วชีวิตนี้เกรงว่าลุกไม่ขึ้นอีก

หลังจากที่ถูกกระแทกทำร้ายอย่างหนักหน่วง ร่างก็โน้มเอียงไปเปิดโอกาสให้เล็กไธษะได้ปรับทิศทางทวน ถอนทวนเหล็กกล้าออกจากหนังท้องของห้วกะโหลกแดงผู้ตาย พร้อมกับร่างที่เอนเอียง ก็แทงทวนย้อนไปด้านหลัง

เห็นปลายแหลมของทวนกริดเป็นสายรุ้งรูปวงโค้ง หอศีเจียดผ่านค้อนอีกด้านหนึ่งที่เวดกระหน่ำมา ก่อนที่ค้อนเหล็กจะบรรลูดึงเป้าหมาย ปลายแหลมของทวนก็แทงใส่หว่างคิ้วของฝ่ายตรงข้าม

คนห้วกะโหลกแดงที่ใช้ค้อนทะลุถึงกายขึ้น กริดมีอวาคเท้า พลิกหงายออกไปหักหักก้าว จากนั้นกลับกลายเป็นศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน ปีกหัวใส่พื้นหิมะ กระทั่งเสียงแห่ร้องก็ไม่ทันเปล่งออกมา

ห้วกะโหลกแดงที่คออยู่คู่กับคู่มือขวาน ซึ่งเป็นสองในห้วกะโหลกแดงที่หลงเหลือ พลันพุ่งเอียงๆ ออกไป คาบใหญ่ในมือกวาดขวางพื้นใส่เล็กไธษะ ที่ถ่มมันคำนวณแล้วว่า เล็กไธษะรับบาดเจ็บ ทิศเกาะกุมโอกาสถอนทุนกลับมา

คู่มือขวานโถมไปเบื้องหน้า ปากควาว่า

“ซังตั้งชกไอ้ (มังกรคู่พื้นทะเล)...”

เด็กไอ้แซ่แซ่ไม่แยแสสนใจ คาบใหญ่ที่พื้นเข้ามาจับสองแขน บังคับทวนเหล็กกล้าแทงตรง คมทวนแหวกฝ่าอากาศ ดังราวกับมังกรดำ ที่โผล่พื้นทะเลตัวหนึ่ง

พริบคานั้น ทวนเหล็กกล้าของคู่มือกวณก็ขึ้นมาถึง พุ่งผ่านได้ ทวนของเด็กไอ้แซ่เข้ามา กลับกลายเป็นรูปสองง่าม พริบคาที่ซ้อนกัน ทวนเหล็กกล้าที่เบี่ยงถ่างกระทบใต้ทวนเหล็กกล้าทางด้านบน ดังนั้น ทวนของเด็กไอ้แซ่พ่นกระดอนขึ้นไป

เงาทวนวูบคราหนึ่ง ปลายแหลมของทวนพอดิจึงมีใบดาเข้าของศัตรู ทวนของคู่มือกวณกลับตกลง หักคมทวน พอดิสะกศคาบใหญ่ ที่ฝ่าตรงข้ามฟาดพื้นมาเอาไว้

ปลายทวนอันแหลมคมแทงใต้ดวงดา ตำแหน่งของดวงดาอยู่ใกล้ กับตมอดถึงเพียงนี้ ขอเพียงเป็นผู้มีความรู้อยู่บ้าง ถ้วนทราบว่าจะมี ผลสุดท้ายอย่างไร หัวกะโหลกแดงที่หลงเหลือผู้นี้ก็ทราบดี ที่นั่นเศร้า คือ มันไม่มีปัญญาอุปถัมภ์ชะตากรรมของตัวเองได้

ขามันเจ็ดหัวกะโหลกแดงล้มลงหกคน ที่หลงเหลือเพียงคนเดียว คงไม่อาจยืนหยัดอยู่ทนทน ทางด้านตึกสะท้อนกลับแสดงว่าคนเป็นเบี้ยล่าง แล้ว

กระนั้นเมื่อพิษทิงกัังยังไม่คาย มันเพียงนอนสงบอยู่บนพื้นหิมะ อากาศที่เหน็บหนาว ทำให้ปากแมลงที่แขนขาทั้งสองเท้าไม่มีโลหิต ไหลหล่อออกมาอีก คราบโลหิตที่แข็งตัวกลายเป็นสีม่วงเข้ม ทั้งยังมี เก็ดน้ำแข็งเกาะอยู่ มันยังมีลมหายใจ เพียงแค่ลมหายใจแผ่วล้าอึง

ด้วยไกวเยียบหลังเหงื่อไม่หยุดยัง ร้อนรุ่มใจจุถูกไฟไหม้ ความ
คับแค้นสิ้นหวัง ความแตกตื่นถนถน ความอาฆาตมาดร้ายคอยกัด
กร่อนขวัญมัน เคี้ยวกรำวิญญานมัน สร้างความปวดร้าวแก่มันจนแทบ
คลุ้มคลั่ง

ช่วงเวลานี้มันนับว่ารับรู้ว่าสถานการณ์ยากกอบกู้แก้ไข ได้คำนึง
ถึงความอับจนปัญญาของการสูญสิ้นหวัง ผลแห่งความพ่ายแพ้ ทำให้
ผู้คนยากจะทนทานรับได้

ประกาศของคมคายชื่อมณฑล กดคุกคามถึงเบื้องบนที่ระบืออีกครา
นอกจากประกาศดาบตีความแล้ว ยังมีคาบหม่าซึ่งกลับกลายเป็นสายคาด
เส้นหนึ่ง คล้ายขอสรพินร่ายที่คอยหาโอกาสพุ่งฉกเหยื่อทุกเมื่อ

ด้วยไกวเยียบใจหายวูบ ความเหนียวแน่นอ่อนแรงชนิดหนึ่งถั่ง
งูโงมโง่มัน พลันส่งเสียงร้องป่นจิกกระซาก คงคาบหัวคัดอยู่รอบกาย
คนพกพาประกาศดาบวงแล้ววงเล่า พุ่งงูโงมโง่มได้สวดคุงเกาทัณฑ์
กระบวนทำนี้แสดงว่า เป็นท่าเสด็จชีวิตแล้ว

พริบตาที่ด้วยไกวเยียบทุ่มเทกำลังหาญหัก กระบี่เลือดพิชิตนอน
อยู่บนพื้นหิมะ พลันใช้แขนซ้ายซึ่งหลงเหลือเพียงข้างเดียวยันกายขึ้น
ลอยตัวขึ้นสูงเจ็ดเจ็ดะ กลิ้งตัวกลางอากาศราวไม้ท่อนที่กลิ้งตกลง
จากที่สูง พุ่งชนใส่จี๊ดสวดด้วยกำลังแรง

ขณะเดียวกัน มือซ้ายของด้วยไกวเยียบพ่น息คด ในแขนเสื้อ
ปรากฏดาบสั้นรูปใบหอกทั้งเล่มทั้งริ้ว ส่วนปลายยังมีขอเกี่ยวไหล่พัน
ออกมาเล่มหนึ่ง ดาบสั้นนี้สะท้อนประกายดำนะเมื่อบ เพ็ชรวงเดียว
ก็ซ่อนเร้นอยู่ในประกาศของดาบหัวคัด แทงใส่ท้องน้อยจี๊ดสวดโดย

ไว้เสีย

ความเคลื่อนไหวของทั้งสองฝ่ายล้วนอุบัติขึ้นในช่วงพริบตา ขึ้น
ตอนและการเปลี่ยนแปลงก็อุบัติในช่วงพริบตา

เมื่อคมดาบเชื่อมแขนปะทะกับคมดาบหัวคัต เต็มวงโลหะกระทบ
กระแทกกันดังถึบป ระเบิดไฟแสงเปลวปลาบ ในเสียงกระทบกระแทก
ไม่หยุดยั้ง ร่างของจีได้ยวดยกถึงไปค้ำข้างในแควงอันจำกัดรวมสิบสาม
ครั้ง ระหว่างการกลิ้งตัว สองแขนก็สะบัดฟาดฟันออกจากแครงที่ผืนแผ่น
รวมสิบสามครา

เห็นร่างของส่วยโกวเสียบหนุณคว้าง ผีทักษกษ แต่ละหนุณคว้าง
ปรากฏโลหิตสาครกระจ่าย แต่ละขวนเขค้องส่งเสียงแผ่ร้องคราหนึ่ง
มันแสดงว่าคิดใช้ดาบหัวคัตอันกายไว้ แต่ก็ทำไม่ได้ ขณะที่มันถลาล้มลง
สายตาของผู้คนเห็นชัดคาว่า ดาบใบพลิวานยาพิษขาวเจ็ดนิ้ว ซึ่งเป็นดาบ
เร้นลับของมันอีกเล่มหนึ่ง กลับปักใส่เท้าซ้ายของมันเอง

จีได้ยวดยุ้ใจมสังหารประสพผล พร้อมกับนั้นใช้กระบวณท่า
ถึงที่สุด พลังก็ชะงักขาดห้วง พลังแรกเริ่มสิ้นสุด พลังใหม่ยังไม่กำเนิด
ร่างของกระบี่เลือดพิษก็พุ่งชนใส่แล้ว

มาตรว่า กระบี่เลือดพิษรับบาดเจ็บสาหัส หลงเหลือลมหายใจ
ร่อแร่วรวริน แต่เนื่องด้วยการพุ่งชนของร่าง การคำนวณของตำแหน่ง
ยังคงแสดงเห็นถึงการฝึกฝนของมัน การพุ่งชนครั้งนี้นับว่าทันเวลา
พอดี

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่นอนุญาตให้ผู้ใดใช้ความคิด ยิ่งไม่มีร่องว่าง
ให้ผ่อนปรน ขามันจีได้ยวดยกรึงบังคับก้านมือ อยทั้แผนพา ตระเตรียม

รับการปะทะชน ที่อาจกระแทกทำร้ายเขาถึงแก่ชีวิตได้

ดังนั้นขอเขาจะหงส์ฟุ้งเจียงๆ เข้ามา คล้ายกับหงส์ทมิฬที่ทะเลงวมมน
ตัวหนึ่ง เสื้อผ้าสีขาวของนางโชยพัดพลิว คาบพม่าสะท้อนประกาย
เยียนเย็น เสียงปะทะดังอย่างหนักหน่วง ร่างของทั้งสองร่วงถล่มลง

เจ้าทรงพลังคำรามปานคลุ้มคลั่ง รวบรวมเรี่ยวแรงชั่วชีวิต กระแทก
กระบองเหล็กใส่ไม้คานเหล็กของจู่จวนเพียว เสียงดังดังสะท้าน จู่จวนเพียว
งำมือฉีกขาด ไม้คานถูกทุบหักเป็นสองท่อน

การกระแทกครั้งนี้ไม่เพียงต้นสะเทือนจนจู่จวนเพียวคาตาย
สมองหมุน ใจสะท้านวาวหวีว ตลอดทั้งร่างก็ชาด้านราวถูกสายฟ้าจี๋ไต่
ร่างหมุนคว้างออกไป

สภาพของเจ้าทรงพลังแม้ดีกว่ามันบ้าง แต่ก็ดีกว่าไม่มากนัก
กระบองเหล็กที่หยวนใหญ่กลายเป็นหงิกงอ ข้อมือก็บวมพองขึ้น มัน
ทางหนึ่งโซซัดโซเซถล่นอย ทางหนึ่งยกกระบองที่หงิกงอ คิดหมาย
โถมใส่จี๋ไต้ฮวด

ดูบ๊องกวนปิกทวนเหล็กกล้าใส่พื้นหิมะ หีบฮิมพลังคิดสะท้อน
จากคันทวน ม้วนตัวดีลังกาขึ้นสู่ท้องฟ้า ร่างเหินหวนกลางอากาศ
ทวนยาวคล้ายดาวตกพุ่งลงจากฟ้า เพียวจวนเดียวก็ปิกใส่กระดุกสันหลัง
ของเจ้าทรงพลัง ซึ่งยังไม่ได้ทรงกายมัน

เจ้าทรงพลังแฉะเครื่องครึ่งเสียง ขึ้นมือกลับหลัง คว่ำไต่คันทวน
ที่ปิกติดกับกลางหลัง หมุนตัวขยับแขน ก็โยนร่างหมอบซบของดูบ๊องกวน
ขึ้นไป

หลังจากที่ถูกทวนยาวปิกใส่ เจ้าทรงพลังยังมีสภาพคล้ายราชสีห์

กุ่มกั้ง ขกษกระบองเหล็กที่หึงกงฮั้น โดมใส่ตู้บ้อกวน ดังราวกับจะ
กลืนกินผู้คนทั้งเป็น

ทันใด ร่างอ้วนของจีได้สวคคืปราคขึ้น ขณะที่คิดตัวขึ้น ก็จะเป็น
ก้อนกลม คนคล้ายหินถูกกบฏจากเหนือฟ้า เคลื่อนเข้าขวางกั้นเจ้าทรง
พลั่งอย่างรวดเร็วจนแรง

สภาพของทั้งสองคล้ายวัฏกระหิงสองตัวพุ่งเข้าชีวิตใส่ ในเสียง
โครมใหญ่ ร่างจีได้สวคคืปราคออกไปวณศษ ส่วนเจ้าทรงพลั่งหายร่าง
ถล่มลง ทวนเหล็กกล้าที่ปักอยู่บนกระดูกสันหลัง ก็เด้งขึ้นออกทางทรวงอก
ของมัน

จีได้สวคคืปราควิ่งไปตามพื้นหิมะหลายทอด เพิ่งรวบรวมเร็วแรง
กระโดดปราคขึ้น ไม่ทันมังกรดำเงื้อมือชั่วก็หวดไม้เท้าออก กระแทก
คาบโค้งข้างซ้ายของซิมเถาะจ้วยร่วงหล่นลงสู่พื้น

เทพบุตรเข้าบุปผาจกจวโอกาสเบี่ยงตัวดูความเข้าหา จอหลังย่อ
เอว คาบควัดครั้งขึ้น เสียงขวับเมื่อฟันเขนขวาที่จับคาบของซิมเถาะจ้วย
ขาดสะบั้น

พรึบคาที่เขนขาด สีก้นของซิมเถาะจ้วยสลับจับซ้อนตุลบรรเทา
ปากส่งเสียงเถอะเถื่อนราวสะอื้นไห้ มือซ้ายกางอ้าออก ปีนคันใส่
ถ้ำคอของเทพบุตรเข้าบุปผา

เทพบุตรเข้าบุปผาไหนเลยปล่อยให้มันปีนคันคาบคู่มือฟาดฟัน
เป็นประกายขาวสั้นไม่เท่ากัน ถูกคามซิมเถาะจ้วยพันห่างไป

ไม้เท้ามังกรดำได้โอกาสเหมาะ กวัดแกว่งไม้เท้าเหล็กทั้งคู
หวดกระหน่ำอย่างคุดัน หวดจนซิมเถาะจ้วยลอยตัวขึ้นกลางอากาศ

ค่อยกลิ้งคกลงมา เสียงอาวุธโลหะหวดใส่เลือดเนื้อกระดูกกระแทกกระดูกหัก ขวนให้สยดสยองนัก

หวั่งกะโหลกแดงที่เสียงชีวิตเข้าคู่สู้กับอสนีกลางฝ่ามือ และเป็นคนสุดท้ายในเจ็ดหวั่งกะโหลกแดง มันหวาดหวั่นขวัญผวา ตูยเสียความคิดในการต่อสู้แต่แรก ที่ยังสู้พัวพันกับอสนีกลางฝ่ามือ มิใช่เป็นความห้าวหาญอันใด แต่โดยข้อเท็จจริง ไม่อาจคิดหลุดจากการควบคุมของอสนีกลางฝ่ามือเท่านั้น

ขามนิ้จิมและจ้วยจบชีวิตอีกผู้หนึ่ง ทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำของศึกสะท้อนกลับล้มตายหมดสิ้น ไม่หลงเหลือแม้สักคนเดียว มันก็ไม่สามารถยืนหยัดสืบไป ถอยปราศไปด้านหลัง โชนอาวุธขอเกี่ยวทั้งคู่ทิ้งจากนั้นคุกเข่าโครมลงกลางพื้นหิมะ

อสนีกลางฝ่ามือคอนแรงงงันวูบ จากนั้นสะยะฮัม พลิกฝ่ามือขึ้น ค่อยให้เป็นคนปฏิกูลอย่างหนึ่งก็ดูออกว่า อสนีกลางฝ่ามือผู้นี้ไม่มีความคิดละเว้นชีวิตแต่อย่างใด

จีได้อวดไร้สองมือกุมหว่างเอว ทอดถอนใจคำหนึ่ง ส่งเสียงแหบพร่าทันเวลาว่า

“อภัยมันเถอะ...”

อสนีกลางฝ่ามือความจริงชักถูกกลมตีเงินออก พอฟังก็กระซากรั้งกลับมาก แยกเขี้ยวหัวร่อให้กับจีได้อวด ก่อว่าว่า

“จะอย่างไรล้วนเป็นเป้าหมายของท่าน นำหรือไม่ล้วนแล้วแต่ความสะดวก”

จีได้อวดคิดไขว่คว้าไขว่ถึงข้างกายขอเขาหงส์ ขอเขาหงส์เพียง

สายโงเงงถูกขึ้นภายใต้การประทับประคองของเทพบุตรเข้าบุผา เสื้อผ้าสีขาวแปดเปื้อนคราบโลหิตเป็นหย่อมๆ ใบหน้าก็ซีดขาวหมองหม่น เพียงชั่วพริบตา นางคล้ายชুবเหี่ยวลงมากนัก

ร่างของกระนีเลือดพิษคงอรุณอยู่ที่ห่างไปหันซ้าย ใบหน้าฝังอยู่ในกองหิมะครึ่งหนึ่ง คานพม่าช่วงปลายของขอเขาสงัดจมหายไปในทรวงอกของกระนีเลือดพิษ ส่วนคมดาบที่โผล่พ้นออกมาคงจะจุกขจร้านตัวหนึ่ง สะท้อนประกายเย็นเยียนเลื่อนราง ดังราวกับเป็นความหมายของการดับสูญ

จีได้สวดสั้นสี่พระ กล่าวเบาๆ ว่า

“เมื่อครู่ดีที่ท่านทุ่งมนไต้ ไม่นานนั้นเราในตอนนี้คงนอนลงแล้ว..”

ขอเขาสงัดคล้ายคิดอึม แด่อึมไม่ออก นางเมฆอมุนปากขึ้นกล่าวอย่างอ่อนล้าว่า

“ระหว่างเราท่าน...ไยต้องแบ่งเขาแบ่งเรา ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้าถือว่าตอบแทนท่าน...ครึ่งหนึ่ง”

จีได้สวดไม่ทันครุ่นคิดดีความคำพูดของขอเขาสงัด เขาสำรวจบนองนาง กล่าวด้วยความห่วงใยกังวลว่า

“ดูท่าท่านรับบาดเจ็บไม่น้อย รู้สึกมีที่ใดไม่สบาย?”

ขอเขาสงัดกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

“ตลอดทั้งร่าง...ไม่มีที่ใดรู้สึกสบาย ทั้งวิงเวียนศีรษะ ตะอืดตะอม หน้ามืดวูบวาบ กระตุกคล้ายหลุดสลายจากกัน ขามนี้เพียงคิดล้มตัวลงหลับไหล...”

เทพบุตรเข้าบุผาที่กอดประคองขอเขาสงัดกล่าวเสริมขึ้น

“คาดว่าขอโกวเนี่ยปะทะชนกับกระบี่เดือดหิน ได้รับความกระทบ
กระเทือนที่ศีรษะ ตัวเอี้ยท่านต้องบอกให้ขอโกวเนี่ยรีบพักผ่อน”

“เจ้าได้สวดหันกายไป ส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

“คู่มือกวน อากการบาดเจ็บของศึกได้ไขแค้นเจียวี่สุนเป็นอย่าง
ไร?”

คู่มือกวนส่งเสียงกระแอม กล่าวว่

“เด็กได้ไขแค้นกระบี่ใคร่จางร้างหักไปตามซี่ คล้ายกับรับบอบ
จำนายนอนอยู่บ้าง เจียวี่สุนถูกครุขอเหล็กเกี้ยวเดือดเนื้อที่ต้นคอหลุดไป
แถบหนึ่ง ข้อมือก็บวมพอง แล่ด้วนไม้คาบ”

ทางด้านถู่จ้วนเพียวสุดลมหายใจอึกๆ ไม่ร่อให้เจ้าได้สวดถามได้
ก็หัวร่อเฮอะสะกล่าวว่

“เรชนตัวเอี้ย เราก็ไม่เป็นไร เพียงแต่ถูกผู้เฒ่าเอี้ยกระแทกกระหัน
จนบัดนี้ยังหือ้อคาสาข เลือดลมไม่สงบ นอกจากนั้นจำมืออึกขาดด้วนไม้
เป็นไร...”

ขอเขาหงส์พลันกล่าวว่

“เจ้าได้สวด กลางหลังท่านรับบาดแผล โลหิตอ้อมเสื้อผ้าจนแดง
จน...”

เจ้าได้สวดอึ้งพลางกล่าวว่

“อากการบาดเจ็บทางผิวหนัง ทอกลาซาฮักสองครั้งก็หายดี”

ไม้เท้ามังกรดำที่ขึ้นอยู่ไม่ไกลนัก ส่งตามองหลังไหล่ของเจ้าได้สวด
กล่าวเสียงทุ้มหนักว่

“เจี๊ยะ เกรงว่าไม่ปลอดภัยไปรงนัก”

จีได้สวดจนหมดก็วกคำว่า

“คำพูดนี้หาบความอย่างไร เพียงถูกทำร้ายกระเปาะหนึ่ง ปากแผลดู
ไปน่ากลัว แท้ที่จริงไม่กระทบกระเทือนถึงจุดสำคัญ....”

ไม้เท้ามังกรดำเดินถึงข้างกายจีได้สวด ขึ้นมือฉีกเสื้อผ้าหัวไหล่ที่แปล
เป็นโลหิตของเขาขึ้น ตรวจดูปากแผลโดยละเอียด กล่าวอย่างเร่งรีบว่า

“จีเฮีย มิใช่เรากล่าวชมชูรอบบาดแผลกระเปาะที่ได้กระตุกสะบัก
ของท่านบวมแดงดำคล้ำ โลหิตที่หลังออกมาเป็นสีม่วง คาดว่ากระเปาะของ
แซ่ทิงแฝงตัวตายอื่นอีก”

ขณะที่ไม้เท้ามังกรดำตรวจดูปากแผลของจีได้สวด ขอเขาหงัดกับ
เทพบุตรเข้ารูปผาที่ด้านข้างก็เห็นชัดเจน ขามันขอเขาหงัดหน้าชิด
ขาวกว่าเดิม กล่าวอย่างคั่นกระหนกว่า

“เจ็บบอดชั่วกล่าวไม่ผิด บาดแผลกระเปาะทั่วไปมิใช่เป็นเช่นนี้”

ไม้เท้ามังกรดำกล่าวอีกว่า

“อาวุธที่อาบยาพิษทั่วไป หลังจากทำร้ายถูกผู้คน จะบังเกิด
ปฏิกิริยาที่ผิดแปลกแตกต่าง หากมิใช่ชาดาก็เจ็บปวดเป็นพิเศษ จีเฮีย
ตอนนี้ท่านมีความรู้สึกรึอย่างไร?”

จีได้สวดแถบถิ่นเถี่ยริมฝัปาก กล่าวว่

“เจ็บปวดแทบตาย”

ไม้เท้ามังกรดำผงกศีรษะ กล่าวว่

“นิทานร่ำที่หลังโลหิตมากเป็นพิเศษ ในความเห็นเรา ท่านคงถูกพิษ
กระเปาะนี้แทรกซึมทำร้าย”

เทพบุตรเข้ารูปผากกล่าวเบาๆ ว่า

“ตัวเอี้ย ทิกังมิใช่มีอาชากระบี่เลือดพิษหรือหรือ คมกระบี่ของมันเป็นที่แข็งแรง คาดว่ามีไข่อาวุธธรรมดา ตัวเอี้ยต้องรีบรักษาเขี้ยวขาจึงถูกต้อง”

จีได้สวดกล่าวด้วยความเขือกเขินว่า

“คิดรักษาพิษกระบี่เช่นนี้ หมอธรรมดาทั่วไปเกรงว่าทำไม่ได้ ต้องเสาะหาผู้ชำนาญการจัดพิษคุณไสยในความทรงจำของเรา ยังไม่มีบุคคลเช่นนี้”

ขอเขาะหงส์ร้อนรุ่มจนขี้เท้า กล่าวว่า

“ดูท่านคล้ายไม่มีเรื่องราวใด ขามนี้ไหนเลยมีเวลาเสาะหาผู้ชำนาญการอันใด ยังคงหาหมอสะกดพิษเอาไว้ก่อนจึงถูกต้อง”

ไม้เท้ามังกรคำขบคิดแล้วกล่าว

“เช่นนี้เออะ เรามีสหภาพผู้หนึ่งพักอยู่ที่ซาถุ้ยจิง (หมู่บ้านตามจาม-จู) ซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ไม่กี่ไกล มันมีการค้นคว้าพิษชนิดต่างๆ ทั้งชีววิทยาทางการแพทย์ พวกเราลองไปหามันดู...”

ขอเขาะหงส์รับถามว่า

“สหภาพของท่านใช้การได้หรือ?”

ไม้เท้ามังกรคำผินอื้มกล่าวว่า

“เราเพียงบอกว่าทดลองดู หวังว่ามันมีหนทางขอโทษนื้อ เราได้แต่กระทำการเพียงนี้เท่านั้น”

เทพบุตรเข้าอุปาสะบัดหน้าไป ก่อนจากไปทิ้งคำพูดว่า

“ทั้งหมดยอดสักงู เราจะไปงูม้”

จีได้สวดกะพริบตาให้กับไม้เท้ามังกรคำ อื้มพลางกล่าวว่า

“อิคชั่วเสีย เงินหกหมื่นค่าถึงนับว่าใช้จำยอมอย่างประโชชน์
ท่านนับว่าคอนแทนเกินค่าแล้ว”

ไต้เท้ามังกรคำประสานมือ กล่าวอย่างกระดากว่า

“เรื่องเล็กน้อย รับใช้เพียงน้อยนิดเท่านั้น”

ตามนั้น อตมิกกลางฝ่ามือปู้คิงเข้เข้ามาอำตาปลีกตัวจากไป จี้ไฉฮวค
ของจูเงาหงดังของมัน ทอดถอนใจกล่าวว่า

“มารคามันเถอะ คราวครั้งนี้มีแค่ผู้แซ่ปู้กำไรโค่งง่าช่าย....”

แหว่ตือซงม้าร้องคังมาเคไกล ในหมอกหิมะเห็นเทพบุตรเข้ารูป
นำมัทธยศวควนขันเข้าไถ่ จี้ไฉฮวคพถันรู้สึกว่าบาทะเถดกระปี่ที่กระตุก
ตะบักอิงเจี๊ยนปวคกว่าเคิม

แต่จี้ไฉฮวคยังนับว่าโชคคี่ หังนี้เพราะผู้คนที่นอนอยู่บนพื้นจำนวน
มากฉ้วน ไม่มีความรู้สึกแล้ว

บทที่ 30

พญายมสมรัก

สหยาของไม้เท้ามังกรคำพักอยู่ที่หมู่บ้านจามจรี ซึ่งอยู่ห่างจากลานอินทรีร่วงที่จี่ไฉ่ฮวด และพวกมาต่อผู้เสียชีวิตเป็นระยะทางเพียงสามสิบกว่าลี้ ถือว่าไม่ไกลเท่าใด แต่เมื่อฝ่าลมพิษะเคินทาง ระยะทางสามสิบกว่าลี้ก็เพียงพอให้ทนทานรับได้แล้ว

อย่าว่าแต่ในผู้คนที่งแปดมืออยู่ตามคนที่รับบาดเจ็บ

หมู่บ้านสามจามจรี เพียงเป็นหมู่บ้านเล็กๆ มีผู้คนสิบกว่าหลังคาเรือน บ้านช่องกำจำรุค ดูไปอัคคัคจัดทน บ้านช่องทั้งสิบกว่าหลังกระจัดกระจายอยู่บนพื้นหินะที่โคคเคียว บวกกับท้องฟ้าสีเทาหม่น ต้นไม้ที่เหี่ยวโกรนหลายต้น ยิ่งรู้สึกอ้างว้างไร้รสชาติ

แต่บ้านช่องของสหยาไม้เท้ามังกรคำยังนับเป็นรูปร่าง อย่างน้อย

เป็นบ้านก่ออิฐฉาบปูน ผนังขาว ฝากระเบื้อง ไม้กระดานปูพื้น กะทะเตาไฟปูน กระจกเงาติดผนัง
เป็นที่อยู่ที่ภูมิลานที่สวยที่สุดในหมู่บ้านนี้

คนทั้งแปดคนจับมือถึงหน้าประตู ไม้เท้ามังกรดำคนเจ้าหลานติด
ไปร้องเรียกก่อน ทั้งหมดนับว่าโชคดีไม่น้อย สหายของไม้เท้ามังกรดำผู้
นี้ประจวบกับอยู่บ้าน

นั่นเป็นชายฉกรรจ์อ้วนใหญ่ ศีรษะล้านตาเดียว เข้าไปหน้าคู่มือ
อากาศหนาวเหน็บปานนี้ มันเพียงสวมเสื้อขนแกะปกเสื้อตัวเดียว เผย
เห็นขนหน้าอกดำรุงรัง บวกกับได้กางเกงโคร่งดำ สวมรองเท้าหนังดำ
โหด หากมีไม้เท้ามังกรดำคนนั้นนำส่งหน้า ไม้เท้าใครก็ไม่เชื่อว่าคนผู้นี้ต้อง
รู้วิชาแพทย์ หากบอกว่ามันเป็นโจร กตัญญูยิ่งกว่า

คนศีรษะล้านพบเห็นไม้เท้ามังกรดำ ทำทีไม่สนิทสนมทำใจ แต่ก็
ไม่ถึงกับขำเย้ย ปฏิบัติตามกิจกรรบ้านเฉื่อยชา มองดูขบวนคนและม้า
ที่นอกถาดนิกเกิลแวบหนึ่ง แค้นเสียงดังเอะอือกล่าวว่า

“เล่าเจี้ยง เป็นลมอันใดหอบท่านมายังดินแดนรกร้างของเรานี้?”

“ไม้เท้ามังกรดำแห่งหน้าหัวรอกกล่าวว่า

“มีสหายหลายคนรับบาดเจ็บเล็กน้อย นึกได้ว่าท่านอยู่ละแวกนี้
ดังนั้นจึงนำมาให้ท่านตรวจดู ท่านก็เสียสมาธิตรวจรักษาเถอะ...”

คนศีรษะล้านสังเกตเห็นเล็กน้อย กล่าวอย่างไม่ยินดีขึ้นว่า

“ท่านก็สมควรล่วงรู้กฎของเรา”

ไม้เท้ามังกรดำโบกมือวูบ จึงกล่าวว่า

“แน่นอน เรายังไม่คิดถึงความสัมพันธ์ สะพานส่วนสะพาน
ถนนส่วนถนน คำรักษาไม่เพียงจ่ายให้ มีหน้าข้ายังจะจ่ายเพิ่มอีก มีให้

ท่านต้องขาดทุนแน่นอน”

คนศิระะล้านเหลือกคาเดิวยื่น ก้อยปรากฏรอยยิ้มเล็กน้อย
กล่าวว่า

“การค้ามาถึงที่ ไม่มีเหตุผลที่ปฏิเสธ อย่างว่าแต่ยังมีท่านชักนำ
มา เล่าเงื้อม ท่านก็รู้จักที่ตั้งของคอกม้า ให้พวกมันเข้ามาผูกม้าไว้เถอะ”

ไม้เท้ามังกรคำปฏิบัติความ ชักนำจี้ไล่ฮวดและพวกเข้าสู่ลานตึก
หลังจากผูกม้าเป็นที่เรียบร้อย ก้อยไปยังห้องรับแขกด้านหน้า

ภายในห้องก่อไฟกระดางหนึ่ง ทั้งยังมีกลิ่นหอมของสุรา คนพอ
เลิกผ้าม่านหนาหนักเข้าไป ก็ปรากฏกลิ่นความร้อนอันอบอุ่นม้วนมา
ปะทะร่าง หลังจากอยู่กลางดินแดนหิมะเป็นเวลานาน ความอบอุ่นนี้
ให้ความสุขสบายแก่ผู้คนจริงๆ

ทุกผู้คนเพ่งตูดนั่งลง คนศิระะล้านก็กล่าวถามไม้เท้ามังกรคำ
ว่า

“เป็นผู้ใดไม่สบ เข?”

ไม้เท้ามังกรคำมือไปยังจี้ไล่ฮวด เด็กโด้ยเซและเจียวี่ฮุนทั้งสาม
พลางกล่าวว่า

“ในพวกมันทั้งสาม นับจี้เฮียรับขาดเจ็บสาหัสที่สุด เราะแวง
สงสัยว่าถูกพิษกระบี่ทำร้าย ดังนั้นเริ่มต้นที่จี้เฮีย จะได้ไม่นิ่งช้าไป...”

คนศิระะล้านถลึงคาใส่กล่าวว่า

“หรือว่าเรายังไม่รู้จักแปลงถ้ำด้านวังร้อนเนินช้า ต้องให้ท่านไปนอก
ด้วย?”

ไม้เท้ามังกรคำคล้ายถ่วงรู้นิสัยของ “สหาย” ผู้นี้เป็นอย่างไร

กล่าวโดยไม่ถือสาว่า

“อย่างนั้นเชิญเถอะ”

คนสี่ระด้านเดินเข้ามาอดเลื้อยท่อนบนของจีไธสวรรคต ๒๕๖
หน้ามาตรวจตราโดยละเอียด ทางหนึ่งยังใช้มุกกศุคคม เกราได้ทางถึงกับ
แทบกระแทกปากแผลของจีไธสวรรค ชั่วครู่ให้หลังค่อยทอดถอนใจกล่าว
ว่า

“เป็นกระบี่เลือกพิษกระบี่มัง?”

ไม่เท่ามังกรคำรับกล่าวว่า

“มีผืนแผ่นดินน้อย สหายของเราผู้นี้ถูกกระบี่เลือกพิษทำร้ายจริง”

จีไธสวรรคตยืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวถามว่า

“ดูจากท่าทีของท่าน คล้ายไม่ถึงผลเลิศเท่าใด”

คำพูดพอกกล่าว ผู้คนภายในห้องล้วนคืบคลานคืบคลานขึ้นมา โดย
เฉพาะขอเขาหงส์ พลันหลุดลุกขึ้น ยกสองมือกุมอก กล่าวเสียงสั่น
สะท้านเล็กน้อยว่า

“ได้สุ (ท่านหนอ) ผู้นี้ ท่านไม่ว่าอย่างไรต้องหาทางช่วยคน เรื่อง
เงินไม่มีปัญหา ขอเพียงสามารถขจัดพิษร้าย พวกเราขอให้จ่ายค่าตอบแทน
มากกว่านี้ก็ไม่เสียค่าช”

คนสี่ระด้านกล่าวอย่างเข้มขรว่า

“ในยุทธจักรมีแค่สำนักเขื่องเป็นนอกกำแพงใหญ่ที่ขุนสร้างกระบี่
เลือกพิษขึ้นมาสามเล่ม เนื่องด้วยศิษย์ในสำนักที่ฝึกกระบี่ยิ่งมายิ่ง
น้อย ในศิษย์สองรุ่นหลังมีแค่ทักที่ใช้กระบี่ ทั้งยังใช้หนึ่งในสามกระบี่
เลือกพิษนั้น กระบี่เลือกพิษหลบสร้างคามคำรับลับเฉพาะระหว่างที่

รูปหล่ออม ก็เจียนสัตรีพิษหยาบพิณที่มีมืออยู่บนภูเขาเขียงเบียดงไปเจ็ดชนิด พิณบนกระปี่จัดอยู่ในประเภทชุดเย็น สามารถแทรกซึมไปทั่วร่างพร้อมกับการหมุนเวียนของโลหิต ตามโลหที่พิษกำเริบ คนจะชักกระตุกขดงเป็น ก้อนกลม ทั้งเย็นเฉียบทั้งแข็งทื่อ ที่สภาพคล้ายกับแข็งตัวตายในหล่ม น้ำแข็ง เลือดเนื้ออวัยวะภายในล้วนผืนแข็งเป็นก้อนหิน...”

ขอเขางหงส์พัตณสธิวกาชอย่างหนาวเหน็บ เบิกตาด้วยความ ประหวั่นพรึ่นพริ้ง มุมปากสั่นกระตุก คล้ายกับเห็นจี๊ดสวดมีสภาพ อันอนเอนอนาณเช่นนั้น กระทั่งขุ่นเสียดก็เปลี่ยนไป กล่าวว่

“ไม่ ไค้ดู เขาไม่อาจตาย จ้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้เขาตาย ท่านต้อง ช่วยชีวิตของเขา...”

นางก็ออกท่องพุทธจักรมานาน ผ่านชีวิตมาไม่น้อย สตรีที่เจนโลก เช่นนาง มีความหนักแน่นเอือกเย็นเป็นพิเศษ นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้คนใน บริเวณพบเห็นท่าทีที่ร้อนรุ่มจนแทบเสียดกิรียาเช่นนี้ แต่มีแสงออก อันใด นอกจากเป็นความผูกพันทางใจ ความเกี่ยวเนื่องของชีวิตที่มี ค่อจี๊ดสวดอย่างแนบแน่น

จี๊ดสวดคันคันใจยิ่ง อดน้ำตาอ่อคลอหน่วยมิได้ รับสวดลมหายใจ คำหนึ่ง ผินอื้มกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้ร้อนรุ่ม ขอไกวเนือ เราขามกะทันหันยังไม่ตาย ไม่แน่ว่าเผ่าเฮียท่านนี้มีคาเคียวโคคเค้นสามารถรักษาเฮียวาเรา...”

คนสี่ระดัณเหลือกคาจัน ท่าที่ไม่เบิกบานใจเท่าใด เจ็ดหน้า สูงชัน ไม่ทราบกถาวกับผู้ใดว่

“เป็นผู้ใดทำร้ายมัน ไซ้เป็นทิกังหรือไม่?”

ไม้เท้ามังกรคำที่ด้านข้างผืนหั่วรอกล่าวว่า

“คาดเดาแม่นยำยิ่ง เป็นการลงมือของทิกังเอง”

คนสี่ระยะด้านแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“อย่างนั้นคอนนี้ทิกังอยู่ที่ใด?”

ไม้เท้ามังกรคำยังโหล่กล่าวว่า

“กลับบ้านเก่าไปแล้ว”

สี่หน้าคนสี่ระยะด้านปรากฏแววคันเค้นสงสัยขึ้น กล่าวอย่างไม่ยอม
เชื่อว่า

“ท่านหมายความว่าทิกังตายแล้ว?”

“ตายสนิทแล้ว บนเส้นทางยุทธจักร มิใช่คนฆ่าท่าน ก็เป็นท่าน
ฆ่าคน ทิกังสามารถใช้กระบี่ลือคพิษทำร้ายคน คนอื่นไหนเลยไม่สามารถ
ปลิดชีวิตมัน”

คนสี่ระยะด้านกล่าวเสียงเกรี้ยวว่า

“คนถูกท่านฆ่าทิ้ง?”

“เราไหนเลยมีความสามารถปานนั้น นี่เป็นผลงมของพี่ผ่านฮือทวาก
เรา”

กล่าวพถางขีมือไปยังจีใต้ฮวด

คนสี่ระยะด้านถ้าวจอมงจีใต้ฮวดใหม่ ดังราวกับไม้คชพทหน้ามา
ก่อน ปากทิ่มท้าวว่า

“ดูไม่ออก ดูไม่ออกจริงๆ...”

ไม้เท้ามังกรคำอคร่งรูดมิได้ว่า

“ท่านอย่าได้สนทนามากความแล้ว คอนนี้ช่วยคนสำคัญกว่า

กล่าวตามความสัตย์ ท่านที่แท้มีความมั่นใจรักษาบาดแผลกระปี้ที่ถูกกระปี้เลือดพิษชนิดนี้ทำร้ายหรือไม่?”

คนสี่พระถื่นถื่นมือถูนครว ขบคิดชั่วขณะ ค่อยลากจุ่มเสืงกล่าวอย่างเข้มขำว่า

“คาดว่ารักษาได้ แต่ไม่มีความมั่นใจอย่างเปี่ยมล้น...”

ไม่เท่ามังกรคำรืบทามว่า

“คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร?”

คนสี่พระถื่นถื่นมือโดยไม่มีความหมายคิดอื่น ขึ้นมือคบไหล่ของไม่เท่ามังกรคำเบาๆ กล่าวว่

“ท่านก็ทราบว่าบาดแผลกระปี้ที่ถูกกระปี้เลือดพิษทำร้ายยากรักษา คิดขจัดรักษาพิษพิศดารเช่นนี้ เกี่ยวพันถึงการใช้สมุนไพร อึงเป็นสมุนไพรที่หายาก ประสิทธิภาพในการขจัดพิษอึงใหญ่หลวง เอ่ยถึงสมุนไพรที่หายาก ก็โยงไปถึงราคาค่างวด ดังนั้นหากคิดรักษาให้หายขาด ต้องดูว่าพวกท่านจ่ายได้มากน้อยเท่าใด ถ้าเจ็บบ ท่านเข้าใจความหมายของเราหรือไม่?”

ความหมายของมันคือให้เป็นการกอมมือก็เข้าใจ นี่แสดงว่าจกจวโยกาสกิดขุครีต กล่าวไปเพื่องค์ต้องการเงินอีกหลายเหรียญเท่านั้น

ไม่เท่ามังกรคำในฐานะคนกลาง ไม่สะควกกับการเอ่ยปาก ต้องหัวร่ออย่างกระอักกระอ่วน จ้ได้ฮวดกถักถั่วด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปรว่า

“หากท่านสามารถขจัดรักษาพิษกระปี้ที่ทำร้ายเราจ่ายเงินเพิ่มอีกเท่าใด ก็หาเป็นไฉน ไม่เช่นนั้นมิเพียงเราขู่ขาก เกรงว่าท่านก็ขู่ขาก

ด้วย พวกเราสนทนากันอย่างเปิดอก ท่านสามารถจัดพิมพ์ภายในภาย
เราจริงๆ ?”

คนศีรษะล้านกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“มีผิด แต่ต้องดูว่าท่านจ่ายเงินอย่างไร มันเคโบริมาณกาลมา ไม่ว่า
การซื้อขายใด เงินเท่าใดได้สินค้านั้น”

ชามนี้อารมณ์ที่ไม่พอใจของลุงวันเพ็ชว เทพบุตรเข้าบุปผา ตู้-
บ็อกวอนและพวกเปลี่ยนจากสะกดกลั่นเป็นเปิดเผช แม้กระทั่งไม้เท้า
มังกรคำก็มีวิเวาของความขุ่นเคือง จี๊ดฮวดกดทับใบมือกดอย่าง
สงบว่า

“พวกเราทำความตกลงเช่นนี้เถอะ ในความเห็นท่าน การขจัด
รักษาพิษกระป๋องตัวเรา ต้องใช้เงินมากน้อยเท่าใด?”

คนศีรษะล้านกล่าวโดยไม่ขบคิดว่

“หนึ่งหมื่นตำลึง ไม่อาจลดหย่อนแม้สักครึ่งทุน”

จี๊ดฮวดแทบหัวร่อออกมา ต้องกลั่นหัวร่อเอาไว้ กล่าวว่

“รับรองรักษาหายขาด?”

คนศีรษะล้านขี้ออกจิ้น กล่าวว่

“ข้อมต้องรักษาหายขาด หากรักษาไม่ได้ เราขอชดใช้ชีวิตให้กับ
ท่าน”

จี๊ดฮวดมองดูเด็กโด้ยแซ่กับเจี๊วฮีตุน ตามอีกว่

“พวกมันทั้งสองคน ท่านคิดคำรักษาเท่าใด?”

คนศีรษะล้านจงใจกล่าวอย่างโจ่งแจ้งว่

“คนทั้งสองเพียงรับบาดเจ็บทางกระดูกเนื้อ เราอินดีรักษาให้

เปล่า”

จีได้สวดมงคลศีระะ กล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

“ตกลงคามนี้ พวกเราเจรจาเป็นผลสำเร็จ”

คนศีระะด้านกล่าวอย่างดังเถว่า

“แต่วิธีการชำระเงิน...”

ไม้เท้ามังกรคำรีบกล่าววว่า

“ไม่มีปัญหา เราขอรับประกัน”

จีได้สวดไม่เห็นพ้องด้วย กล่าววว่า

“ไม่ต้องห่วงววายป่านนี้ ชำระเงินก่อนหรือชำระทีหลังล้วนเป็นเช่นเดียวกัน อย่าว่าแต่เป็นเงินซื้อชีวิต เราชำระให้ในบัดดล”

พธางสอดมือเข้าไปในอกเสื้อ ส้วงตัวแลกเงินก้อนข้างขึ้นออกมา ปีกหนึ่ง คึงตัวแลกเงินราคาหนึ่งหมื่นตำลึงฉบับหนึ่ง ยื่นส่งให้อย่างปลอดโปร่ง รวากับโยนเศษเหรียญเอีแปะให้ กล่าววว่า

“นี่เป็นตัวแลกเงินของร้านแลกเงินหุฮง ขึ้นเงินได้ทุกแห่งหน”

คนศีระะด้านยื่นมือรับตัวแลกเงินมา ตรวจครวอู่หลายทีชวค่อยชุกเก็บไว้ในสายรัดเอวด้วยความพึงพอใจ จากนั้นม้วนแขนเสื้ออุมือทั้งสอง เพื่งแสดงความกระตือรือร้นออกมาเป็นครั้งแรก กล่าววว่า

“ถ่านฮือ ขอเชิญค่านใน เราจะเริ่มขจัดพิษรักษาบาดเจ็บให้กับท่านแล้ว”

ไม้เท้ามังกรคำกล่าวเสริมขึ้น

“ใช่ต้องการผู้ช่วยหรือไม่?”

คนศีระะด้านกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ยานักที่ท่านเดือนเสดิเรา เต่าเงียม ท่านเจ้าครัวไปคัมน้ำหม้อ
หนึ่ง ไรดังไม้คักเข้ามา นอกจากนั้นจัดเตรียมผู้หนึ่งคอยช่วยเหลืออยู่ด้าน
ข้าง จะได้สะดวกกว่าเดิม”

ไม่ทันมังกรดำไม่กล้าถามมากความ เจ้าครัวไปคัมน้ำ ขอเขาหงส์
สะอึกเข้ามาถามคำว่า

“ให้ข้าพเจ้าคอยช่วยเหลืออยู่ด้านข้างอะ ได้เห็นกับตาข้อวาง
ใจกว่าเดิม...”

เจ้าโศวคธัมพตางกล่าวว่า

“นี่ไม่คินัก ระหว่างที่ขจัดพิษรับมาค้ำบ ไม่แน่ว่าต้องบป็องเสียคัก
เปลือยกาย ท่านเป็นโกนนี่ใหญ่ ไม่สะดวกกับการอยู่ด้วย มิต้องเป็นห่วง
เรา คนที่พาคินคุ้มครอง ให้ได้เอือกจิวคอยช่วยเหลือที่ด้านข้างอะ”

เทพบุตรเข้าบุปผาผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

“เราอรบคำสั่งแต่แรกแล้ว ตัวเอี้ย”

ดังนั้นคนสี่ระง้านชักนำเจ้าโศวคพร้อมด้วยเทพบุตรเข้าบุปผา
สู่ห้องด้านใน เมื่อผ่านที่หนาหนักปล่อยห้อยลง ขอเขาหงส์กลับใจ
เขม็งคิงเครียด คล้ายถูกแยกจากกันคนละภพก็ปาน

การรักษาเขี้ยวขาใช้เวลาหนึ่งชั่วยามเต็มๆ เจ้าโศวคค่อยเดินออกมา
ภายใต้การประคับประคองของเทพบุตรเข้าบุปผา

เจ้าโศวคมีเท้าขวนเข หน้าตาอิดโรย แต่เค้าเขี้ยวหม่นบนใบ
หน้าปลาสนาการสิ้น ที่ปรากฏขึ้นแทนที่ คือความแดงระเรื่อแฉ่งไส
ดูท่าทางรักษาพยาบาลของคนสี่ระง้านได้ผลจริงๆ ขอเขาหงส์รีบเดิน
เจ้ารับหน้า ช่วยเหลือเทพบุตรเข้าบุปผาปรนนิบัติเจ้าโศวคนั่งลง ตามอย่าง

ร้อนรนว่า

“เป็นอย่างไร พืชกระบี่ไชยจัดหมดสิ้นหรือไม่ การรักษาคำนิมิต
ด้วยความราบรื่นกระมัง?”

เจ้าได้สวดอิมอย่างเหน็ดเหนื่อยแล้ว กล่าวเสียงแหบพร่าเล็กน้อยว่า

“คาดว่าไม่มีปัญหาแล้ว เล่าเสียท่านนั้นทั้งฝั่งเข็ญ ทั้งกรอกคัวฮา
ทั้งยังพอกทา สุดท้ายทำการนวดเพ้น ไม่เพียงก่อความเราหึงเหงื่อที่
เหม็นออกมาและอาเจียนเอาของเหลวสีเหลืองที่เหม็นยวนหนะมาอย่างหนึ่ง
นับว่าทนทุกข์ทรมาณไม่น้อย”

ขอชะหงส์กล่าวเบาๆ ว่า

“ตอนนี้รู้สึกเป็นอย่างไร ร่างกายเป็นของท่าน จะดิ้นร่วมควร
บอกได้”

เจ้าได้สวดตอบว่า

“สบายขึ้นมากนัก เป็นความปลอดโปร่งที่คล้ายผลัดภาระออก
จากอก กระทั่งปากแผลก็ไม่เจ็บปวดเท่าใด คล้ายกับท้องอืดเพื่อ ระบาย
ถ่ายออกมาจนหมดสิ้น...”

เทพบุตรเข้าพบฝากกล่าวเสริมขึ้น

“เราเจ็ดตัวทำความสะอาดให้กับตัวเอื้อแล้ว ขอโกนเนื้ช ดูจาก
สภาพของตัวเอื้อ แสดงว่าฟื้นจิตอันคราย”

ขอชะหงส์ก้มมือกุมอก เงยหน้าหวั่นคล่อง ปากส่งเสียงทิ่มตำ
คล้ายอินทรีทอนอันใด ทำที่ที่จริงใจ สร้างความตื่นคันแก่ผู้คน โดยเฉพาะ
เจ้าได้สวดอิมรับรู้น้ำใจจริงที่ไร้เสียงนี้

เทพบุตรเข้าพบพาทยออกส่งเสด็จได้ชแสบกับเขี้ยวขี้ตุนเข้าห้องชั้น

ใน พวกมันแม้รับบาดเจ็บไม่น้อย แต่ล้วนเป็นอาการบาดเจ็บภายนอก
ใช้เวลารักษาเขี้ยวขานไม่มากนัก ไม่ถึงครึ่งชั่วโมง คนทั้งสองก็ถูกส่ง
กลับออกมาในสภาพที่เรื้อรัง

คนสี่ระดัมนับว่ามีวิชาแพทย์สูงส่ง จิได้สังเกตเห็นว่าเงินจำนวนนี้
จ่ายไปโดยไม่เสียค่าจริงๆ

ไม่เท่านั้นการค้าพลอยมีหน้ามีตา กล่าวอย่างอึ้งแค้นว่า

“จีเฮีย โชคดีที่เดินถูกทาง ขานนี้เรานับว่าวางใจได้แล้ว”

จิได้สวดประสานมือกล่าวว่า

“สิ่งที่ได้รับการช่วยเหลือจากท่าน อิดชั่วเสียไม่ช่นนั้นยังไม่ทราบ
ว่าต้องง่วนวาทอย่างไร พระคุณนี้ขอจดจำซึ่งใจ หากมีโอกาสค่อยหาทาง
ตอบแทน”

ไม่เท่านั้นการค้าใบกม็อกกล่าวว่า

“ไม่ต้องเกรงใจ นี่เป็นหน้าที่ของเรายู่แล้ว....”

บ้านประคตนาหนักเลิกลูก คนสี่ระดัมนับว่ามีวิชาหนึ่งชื่อ
เดินออกมา มาครว่าขุนวาทเกือบสองชั่วโมง มันคล้ายไม่มีเรื่องราว
ใด ยังคงคั่งคักแจ่มใส ชุ่มเสียก็ดังกว่าเดิม ร้องถามว่า

“ท่านทั้งหลาย รู้สึกดีขึ้นหรือไม่?”

จิได้สวดตอบว่า

“ดีขึ้นมากนัก ต้องขอบคุณเป็นอย่างสูง”

คนสี่ระดัมนกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า

“เราทราบว่าคุณแรกพวกท่านไม่ไว้วางใจเราทำใด เห็นว่าด้วย
ตำรวจของเรา โหนเออรู้จักวิชาแพทย์ ขานนี้พวกท่านคงทราบแล้ว

ว่าเราไม่เพียงรู้จักวิชาแพทย์ ทั้งยังเป็นยอดฝีมือ มีใจเราประโคมโอ้ ความ
สามารถของเราเปรียบกับหมอร้อนเร็ที่แขวนหัวพะมาญเนื้อสุนัข
ยังเหนือล้ำกว่ามากนัก”

จีได้สวดรีบกล่าวว่า

“นั่นย่อมแน่นอน”

คนศิระด้านกล่าวอีก

“รุ่นวาย ถึงยามนี้ ยังไม่ได้เรียนตามนามสูงส่งของเล่าเฮือ”

“เราเข้จี เรียกว่าจีได้สวด”

คนศิระด้านทวนคำอยู่หลายทีชั้ว พลันร้องโผ่งว่า

“เจ้าตัวใหญ่จีได้สวด? นี่เด็กสนองกรรมจีได้สวด?”

“ไม่กล้ารับ เพียงแค่พอกเก็บหอมรอมริบอยู่บ้าง ไม่นับเป็นอย่างไร
ได้”

คนศิระด้านดอชกายไปหนึ่งก้าว ร้องดังๆ ว่า

“จีได้สวด ที่เจ้าท่านคือจีได้สวด ท่านทราบหรือไม่ว่าเราเป็นใคร?”

ไม่ว่ามันกรคำเห็นผิดทำ ต้องขึ้นมือจุดคิงที่นอนห้องมันไว้ กล่าววว่า

“ท่านเป็นไรแล้ว โจนเปลี่ยนสีหน้าโดยไร้สาเหตุ?”

คนศิระด้านกระซอกเสียงว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่าไร้สาเหตุ ภรรยาคำท่านเออะ ท่านชักนำคน
ใจที่คิดให้กันเรา ให้เรารักษาชีวิตชาติคุณ ความคับแค้นนี้จะให้เราทนทาน
ได้อย่างไร?”

ไม่ว่ามันกรคำกล่าวอย่างตงตงใจว่า

“นี่ไหนเลยมีศัตรูของท่าน หรือว่าเจ้เฮียยังคอยแหยพวกท่าน

กิมช้วนชักจูง (หกโคดเค้นห้วงทอง)?”

“เจ้าได้สวนนั่งตัวตรง กล่าวอย่างเหนือความคาดหมายว่า

“หกโคดเค้นห้วงทอง? อิดชั่วเสีย ท่านหมายความว่าเพื่อนห้อง
ของท่านผู้นี้เป็นคนในหกโคดเค้นห้วงทอง?”

คนสี่ระฆังด้านเบิกดาข้างเดียว ร้องว่า

“มีผิด เราเป็นพี่ใหญ่ของหกโคดเค้นห้วงทองกูยบ้ออ ผู้แซ่จี้
ครั้งกระโน้นน้องร่วมสาบานที่สี่ของเราล้อจูง ถูกขุนนางโจดเจิมเจียวไฟ
ดัดสันประหารชีวิต เราส่งคนไปลอบสังหารเจิมเจียวไฟ คิดล้างแค้นให้
กับน้องร่วมสาบานของเรา ท่านไม่เพียงสอดมือช่วยเหลือขุนนางโจดทั้ง
ยังนำคนที่เราจัดส่งไป นำคนที่เราไว้นักกลับจุดคิงพวกท่านพ้นจากประทุ
นรก ท่านลองบอกมา หนีปัญหานี้ควรสะสางอย่างไร?”

เจ้าได้สวนยกมือลูบคาง กล่าวว่า

“มีน่าน่าอิดชั่วเสียไม่เรียกชื่อของท่าน ที่แท้ท่านแบกคดีคิดตัว...”

ไม้เท้ามังกรคำกล่าวเสริมขึ้น

“ไม่เพียงนี้เท่านั้น เมื่อปีก่อนหกโคดเค้นเพาะความแค้นกับบีบึง
(พรรคอาชา) ผลการปะทะมีแต่กูยบ้อออรอดชีวิตมา แหม่นอน พรรคอาชา
ก็ได้รับความเสียหายไม่น้อย สาบานต้องไล่ต้อนำให้สิ้นจาก กูยบ้ออมี
กำลังที่ขึงลำพัง ยากที่จะต่อกรได้ ดังนั้นหลบถีนีหน้าซ่อนตัวหลีกเลี่ยง
ยังดีที่มันร้านเรียนวิชาแพทย์ ซึ่งน้อยคนที่ทราบได้ อาศัยความสามารถนี้
ช่วยประหารชีวิต และนี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่มันกอบโกยเงินทองโดยไม่คำนึง
ถึงศักดิ์ศรี...”

คนสี่ระฆังด้านกูยบ้อออยู่คำรามว่า

“เล่าเจียม มารดาท่านหยามหยันเราปานนี้?”

ไม่เท่ามังกรคำอิมประจบกล่าว

“ข้อเท็จจริงไม่น่าฟัง ทั้งหม่อมมิใช่คนนอก บอกกล่าวให้กระจ่าง
ชัด จะได้ทำความเข้าใจกว่าเดิม”

กฤษณ์อีกกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ผู้ใดกับผู้ใดมิใช่คนนอก ในความเห็นของเรา ท่านไม่จำแนก
ความดีห่าง งงใจครอบหม้อกันคำใส่เรา”

ไม่เท่ามังกรคำร้องว่า

“สหาย ไม่ว่าผู้ใดล้วนล่วงรู้คดีของพวกท่าน...”

ชามนั้นจึงได้สวดกึกกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“กฤษณ์เล่าเสีย อย่าเพิ่งร้อนรน ฟังเราออกกล่าวก่อน เจียมเจียไพบ
เจียมตัวนี้มีชื่อในความสุจริต ฤทธิธรรม ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าเขาเป็นขุน
นางคงจินผู้หนึ่ง น้องร่วมสาบานของท่านเจียมจูงฆ่าคนปล้นชิง
ทรัพย์ ทั้งยังทำร้ายเจ้าหน้าบ้านเมือง นับเป็นความผิดที่ไม่อาจอภัยละเว้น
เจียมตัวนี้จึงตัดสินลงโทษ หากได้ตัดสินผิดไม่ ไม่นานนั้นกฎหมายบ้านเมือง
ขาดความศักดิ์สิทธิ์ แผ่นดินโยมิใช่ปิ่นป่วนเป็นกาลียุคแล้ว?”

กฤษณ์อึ้งบกรามกล่าวว่า

“จากปากคำท่าน น้องร่วมสาบานของเราสมควรตายแล้ว?”

จึงได้สวดกล่าวอย่างจริงจังว่า

“น้องร่วมสาบานของท่านสมควรตายหรือไม่ มิใช่ปัญหาของเรา
ท่าน และมีปัญหาของเจียมตัวนี้ หากแต่อยู่ที่กฎหมายบ้านเมือง
กฤษณ์เล่าเสีย ท่านลองนึกดู เจียมตัวนี้กับน้องร่วมสาบานของท่านไม่มีข้อ

บาทหลวง หากมิใช่น้องร่วมสาบานท่านมีความคิดไม่อาจอธิบายได้
เขาไหนเลยหักใจสั่งประหารชีวิต โดยตำแหน่งหน้าที่ที่รับผิดชอบ เขามิ
อาจไม่ดำเนินการ ท่านจะมากจะน้อยสมควรนึกถึงความจำเป็นของ
เขา...”

กุยบ้ออีกกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

“แต่ท่านฆ่าคนที่เราจัดส่งไปลงมือ มีคำพูดใดจะกล่าว?”

เจ้าโศวคกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“เจ็บบตัวนี้ยังเป็นขุนนางคงเงิน ไม่ควรถูกทำร้าย เรากระทำไปเพื่อ
คุ้มครองเจ็บบตัวนี้ ตอนที่ถึงกับไม่ทราบว่าเป็นคนร้ายเป็นท่านจัดส่งไป”

ไม่ว่ามังกรคำกล่าวเสริมขึ้น

“สาหาย ตอนนี้เรื่องราวผ่านเลย ด้วยสภาพของท่านยังไม่ควรละเลย
ความผิดถูก ที่ควรกระทำ ท่านล้วนกระทำแล้ว หากหรือเห็นคดี สืบสาวราว
เรื่องถึงที่สุด จะเป็นผลดีอันใดต่อท่าน?”

ความหมายในวาจาชัดแจ้งยิ่ง เท่ากับกระตุ้นเตือนสติกุยบ้อที่ว่า
ตอนนี้มันมีสภาพอ่อนแอ ตัวเองยังอาศัรวอดไม่ได้ สามารถทำอะไรผู้
อื่นได้

กุยบ้ออ้เจ็บบเงินชั่วขณะ ค่อยกล่าวอย่างท้อแท้ว่า

“ช่างน่าแค้นนัก...”

เจ้าโศวคล้วงคัมเฒ่าเงินปิกนั้นจากอกเสื้ออีกครา ถึงคัมเฒ่าเงินมูต
ท่าหนึ่งหมิ่นคำถึงออกมอีกฉบับหนึ่ง ขึ้นถึงได้จุกกุยบ้ออ้ กล่าวอย่างอึ้ง
แค้นว่า

“มิต้องแค้นฟ้าดิน กุยเต่าเหี้ย มีเงินสามารถขจัดความเศร้าหมอง

เราขอการะท่านอีกหนึ่งหมื่นคำถึง ถือเป็นการชดเชยสักเล็กน้อย เป็นอย่างไร?”

กฤษณ์ก็กวาดควาผ่านตัวแลกเงินอย่างรวดเร็ว ปากกลับร้องว่า
“นี่เป็นวาจาใด เราอาศัยอะไรรับเงินหนึ่งหมื่นคำถึงของท่านนี้?”
จีได้สวดหัวรอฮือะกล่าวว่า

“อาศัยอะไรไม่อาจรับไว้ หรือท่านไม่ยอมรับการแสดงความเสียใจจากเรา?”

ไม้เท้ามังกรคำทักท้วงที่รับคืนแลกเงินจากจีได้สวด ชัดไปในสายรัดเอวของกฤษณ์ กฤษณ์ก็ยังฮือะฮือะ ไม้เท้ามังกรคำต้องกมมือของมันไว้ กล่าวว่า

“ท่านดูเจ้าเถียงทั้งแสดงความเสียใจ ทั้งทำการชดเชย คำนี้ถึงรอบด้าน หากยังบ้ายเบียงฮือะฮือะ ก็ไม่ถูกต้องแล้ว”

กฤษณ์ก็ค่อยหลุดความเคลื่อนไหว บันสีหน้าเป็นอับจนปัญญา กล่าวว่า

“เรื่องราวถึงขั้นนี้ ทั้งยังมีท่านคั่นกลาง จะให้เราก้าวอย่างไร?”

ไม้เท้ามังกรคำกล่าวอย่างจริงจังว่า

“อย่างนั้นทุกประการไม่ต้องกล่าวแล้ว สหาย”

ภายใต้บรรยากาศที่พิเศษ และอำนาจเงินหนึ่งหมื่นคำถึงข้อกินแขนงเคลงใจรายหนึ่งกลับคลี่คลายอย่างปลอดโปร่ง จีได้สวดทราบว่าถึงเวลาอำลาแล้ว ดังนั้นหลุดจากขึ้น กล่าวคำอำลาต่อเจ้าบ้าน ชั่วเวลาอันสั้น เขากลับจากขึ้นได้เองโดยไม่ลำบากกินแรง

ที่นอกห้อง ลมหิมะหยุดลงแล้ว ท้องฟ้ายังมีครีမ်เลื่อนสลับ

แต่ทั้งหมดยังใจเปิดบานแจ่มใส จี๊ได้สวดมนต์ขอพระนางที่ข้างกาย
ยิ่งพิศยิ่งรู้สึกน่ารัก...

ทั้งในและนอกบ้านรับรองทาสีใหม่หมด ทั้งยังประดับ
ประทีปโคมไฟ ติดกระดาษขงอี (สุกมงคลคู่) สีแดงอยู่ทั่วทุก
แห่งหน

บรรดาทาสอันมั่งคั่งคล้อยตามแล้ว ก็ถ้ายโหลเวียน เดินเร่อยู่ใน
แหวดบาบหน้าผู้คน โหลเวียนอยู่ในจิตใจผู้คน ทั้งนี้เพราะได้ฤกษ์วันบ-คด
จี๊ได้สวดกำลังจะครบแต่งขอพระนางที่บ้านแล้ว

ในห้องนอนที่ชั้นบน จี๊ได้สวดขึ้นอยู่ริมหน้าต่าง โอบกอดขอพระ-
นางสหาย ทั้งสองมองดูผู้คนเบื้องล่างที่เคลื่อนไหวไปมา กำลังสาดระวุ่น
วาทะ ช่องเสกกับความอบอุ่นชั่วครู่ชั่วยามนี้

ยามนั้น จี๊ได้สวดกล่าวอย่างนี้ได้ว่า

“เรานึกถึงเรื่องหนึ่ง...”

ขอพระนางสหายเฝ้ากับโหลบาที่สมบูรณ์ของจี๊ได้สวด ส่งเสียงดัง
อิมม์คำหนึ่ง กล่าวว่า

“เรื่องอันใด?”

“ตอนอยู่ที่สถานอินทรีร่วง หลังจากที่ทำนปะทะชนกับกระเบื้องค-
ทินรับบาดเจ็บ คล้ายกล่าวจากประโยคหนึ่งว่า ท่านถือว่าตอนแทนบุญคุณ
เราครั้งหนึ่ง ตอนนั้นเหตุการณ์ขุณนุ่นวาทะ ไม่ทันสังเกตสนใจ ยาม
นี้หวนนึก คำพูดนี้ต้องมีความหมาย ลองบอกมาว่าท่านหมายถึงอันใด?”

ขอพระนางสหายหน้าจันทน์มองดูจี๊ได้สวด กล่าวด้วยสีหน้าสงบราบ

ยังมีคำขวัญอีกประโยคหนึ่งปิดอยู่เหนือประตูศีกว่า
“อาตุมันขวัณยังฮีน”

จบบริบูรณ์

"คำเดียวยังแหม้มยิ้ม คำสองสี่ระตกดิน"

มารกระบี่เดียว

เป็นผลงานแปลกหาวงการของนักเขียนนามกระเดื่อง
แห่งไต้หวัน นาม ชีเบ่จื่ออิง

3 เล่มจบ ราคาเล่มละ 30 บาท

วางตลาดแล้ว!!

จัดจำหน่ายโดย สยามสปอร์ต พรินติ้ง

โทร. 249-4260, 249-0447

สุขเกษม เชาพลอยแหวน ผู้จัดการจัดจำหน่าย

เรื่องจีนกำลังภายในของอิงเอ็งที่ยาวที่สุด
เยี่ยมที่สุดในยุคหลังนี้

มฤตยูสีแดง

2 เล่มจบ ราคาเล่มละ 38 บาท

เขียนถึงวีรบุรุษเพนเจอร์และมีอุปราชหญิงผู้เลอโฉม
ร่วมกันคลี่คลายคดีที่สะท้อนฟ้าสะท้อนปฐพี
ทุกฝั้วก้าวระทึกขวัญ การฆ่าปิดปาก

ไม่ควรพลาด!

สยามสปอร์ต พรินติ้ง จัดจำหน่าย

โทร. 249-4260, 249-0447

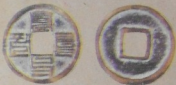
สุขเกษม เขาพลอยแหวน ผู้จัดการจัดจำหน่าย

เหรียญคนกราชวงศ์

เหรียญราชวงศ์หมิง

เหรียญราชวงศ์หยวน

เหรียญราชวงศ์หมิง
(เหมิง)

เหรียญราชวงศ์หยวน

เหรียญราชวงศ์แมนจู

เหรียญราชวงศ์หยวน

เหรียญราชวงศ์แมนจู